

Truy Thê

Contents

Truy Thê	3
1. Chương 1: Mã Phi Yến	3
2. Chương 2: Hẹn Ước	5
3. Chương 3: Tái Ngộ	8
4. Chương 4: Bồi Tội	12
5. Chương 5: Xui Xẻo	15
6. Chương 6: Tiên Ôn Thần	17
7. Chương 7: Hồi Kinh	21
8. Chương 8: Thử Nữ?	24
9. Chương 9: Khoe Mẽ	26
10. Chương 10: Hôn Ước	29
11. Chương 11: Giải Hòa	32
12. Chương 12: Bị Tính Kế	35
13. Chương 13: Đồng Lòng	38
14. Chương 14: Công Việc	41
15. Chương 15: Vu Oan	43
16. Chương 16: Kiếm Bạc	46
17. Chương 17: Quán Trà	49
18. Chương 18: Đón Năm Mới	51
19. Chương 19: Hỉ Sự	53
20. Chương 20: Yến Tiệc	56
21. Chương 21: Vạn Phúc Tự	60
22. Chương 22: Ép Duyên	64
23. Chương 23: Hôn Lễ	67
24. Chương 24: Sum Hạp	71
25. Chương 25: Hù Dọa	74
26. Chương 26: Từ Hôn	76
27. Chương 27: Gặp Lại	78
28. Chương 28: Làm Khó	80
29. Chương 29: Mảnh Khé	83
30. Chương 30: Lễ Cặp Kè	86
31. Chương 31: Thánh Chỉ	88
32. Chương 32: Nguyên Nhân	91
33. Chương 33: Phát Hiện	94
34. Chương 34: Tặng Người	96
35. Chương 35: Đánh Tiểu Nhân	100
36. Chương 36: Hiểu Ý	103
37. Chương 37: Lại Tặng Người	105
38. Chương 38: Bao Che	108
39. Chương 39: Phạt Quỳ	112
40. Chương 40: Tò Mò	116
41. Chương 41: Đón Dâu	118

42. Chương 42: Sao Chổi	121
43. Chương 43: Khó Xử	124
44. Chương 44: Trúng Gió Xuân	126
45. Chương 45: Trêu Đại Tẩu	129
46. Chương 46: Ra Mắt	133
47. Chương 47: Tuồng Cũ	135
48. Chương 48: Bị Mắng	138
49. Chương 49: Nháo Tân Phòng	140
50. Chương 50: Đánh Đá	142
51. Chương 51: Bát Phụ	144
52. Chương 52: Kết Bằng Hữu	147
53. Chương 53: Tú Cầu	149
54. Chương 54: Mưu Phản	152
55. Chương 55: Ra Là Vây	155
56. Chương 56: Thương Nhớ	157
57. Chương 57: Hạ Sách	160
58. Chương 58: Hứa Hẹn	163
59. Chương 59: Phiên Phức	166
60. Chương 60: Thân Thế	168
61. Chương 61: Làm Gương	171
62. Chương 62: Giải Oan	175
63. Chương 63: Nộ Khí	177
64. Chương 64: Ép Gả	181
65. Chương 65: Tân Hôn	184
66. Chương 66: Tặng Thiếp	187
67. Chương 67: Thiếp Thất	189
68. Chương 68: Ca Ca	192
69. Chương 69: Bất Hiếu	194
70. Chương 70: Khó Hiểu	196
71. Chương 71: Cùng Chơi Đùa	199
72. Chương 72: Đua Đòi	201
73. Chương 73: Lo Lắng	204
74. Chương 74: Đồ Lỗi	207
75. Chương 75: Lý Do	210
76. Chương 76: Tức Chết	213
77. Chương 77: Giá Họa	215
78. Chương 78: Vô Sĩ	218
79. Chương 79: Lễ Vật	220
80. Chương 80: Đi Sản	223
81. Chương 81: Thê Lương	226
82. Chương 82: Phát Hiện	228
83. Chương 83: Đào Tẩu	231
84. Chương 84: Tưởng Niệm	234
85. Chương 85: Tham Quan	236
86. Chương 86: Kỳ Tích	239
87. Chương 87: Động Tâm	242
88. Chương 88: Trừng Trị	245
89. Chương 89: Đoàn Tụ	248
90. Chương 90: Tiểu Hải Tử	250
91. Chương 91: Cáo Trạng	252
92. Chương 92: Hận Ý	255
93. Chương 93: Uy Hiếp	257
94. Chương 94: Nham Hiểm	260
95. Chương 95: Sợ Hải	262

96. Chương 96: Minh Bạch	265
97. Chương 97: Bình Tĩnh	269
98. Chương 98: Hồn Loạn	271
99. Chương 99: Sóng Gió	274
100. Chương 100: Mất Trí	276
101. Chương 101: Kinh Hỉ	278
102. Chương 102: Xa Lạ	281
103. Chương 103: Lại Bắt Đầu	284
104. Chương 104: Trông Mong	286
105. Chương 105: Nhận Thức	288
106. Chương 106: Thái Tử	291
107. Chương 107: Bất Hòa	293
108. Chương 108: Ngoan Cố	296
109. Chương 109: Không Tin	298
110. Chương 110: Đỗ Ngọt	301
111. Chương 111: Cự Tuyệt	303
112. Chương 112: Hoan Hỉ	305

Truy Thê

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, ngôn tình, cổ đại Ở đời trước nữ chính sống cuộc sống bệnh tật đeo bám phàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-the>

1. Chương 1: Mã Phi Yến

Tác giả: Luna Huang

Nắng sớm chiếu rọi muôn nẻo ở Tân Hà thôn, báo hiệu cho một khởi đầu mới. Ở một tiểu viện của một phú hộ, ngoài sân nhỏ chim hót líu lo, nắng xuyên qua giấy mỏng ở cửa sổ lọt vào phòng.

Trong phòng có một tiểu cô nương mười một tuổi, đã ngủ rất say sưa. Những tia nắng nghịch ngợm kia cứ nhè ngay vào mắt nàng mà đùa giỡn, quấy phá khiến nàng không thể nhắm thêm bất kỳ giây nào nữa.

Hai hàng mi cong vút như hai cánh bướm ngày xuân khẽ động, đôi mắt phượng hé mở, nàng chậm rãi ngồi dậy vươn vai. Xóc lại tin thần chào ngày mới bằng một nụ cười.

Vâng, nàng đây chính là Mã Phi Yến, một người hiện đại ở thế kỷ hai mươi mốt xuyên đến đây đã được năm năm rồi. Cổ thân thể này cùng tên với nàng, có phụ thân là công bộ thị lang, được ban hoàng đế cao tại thượng suốt ngày chỉ biết hô to gọi nhỏ sai xử người khác giao cho trọng trách tu sửa đề điều ở Tân Hà thôn.

Thế là một nhà ba người đã chuyển đến đây năm năm rồi. Lúc đầu mới đến chốn hoang vu, tiêu điều này Mã Phi Yến sáu tuổi chịu không được nên đã cười hặc về Tây. Nàng nhập vào thân thể này đến nay cũng đã quen hết tất cả mọi việc.

Do Tân Hà thôn là một thôn nhỏ đầu người tính hết cũng chỉ trên dưới một trăm nên ở tạm trong một nhà nhỏ bỏ trống của một phú hộ. Phụ thân nàng vốn là thị lang nên bọn họ đối với nàng cũng là nịnh nọt. Việc nàng làm bình thường chính là chạy ra ngoài cùng phụ thân đến tối mới trở về.

Nàng thường xuyên ra ngoài chơi nên rất cẩn thận mang bùn đất bôi đầy người. Phụ thân nàng nghĩ nàng nghịch ngợm không cẩn thận nên mới ra bộ dạng như vậy nhưng không nỡ trách móc.

Mẫu thân nàng lại khác, luôn miệng lải nhải không ngừng. Có khi còn cấm đoán nàng không được đi cùng phụ thân nữa. Đương nhiên chưa bao giờ thành công vì nàng luôn có đồng minh mạnh mẽ đó là vị phụ thân đáng kính.

Nàng cũng là bất đắc dĩ thôi mà. Ở cổ đại không có kem chống nắng thì biết phải làm sao? Nàng đành mượn bùn giúp mình thôi.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, sau khi làm vệ sinh thân thể xong nàng cũng chạy đến phòng bên cạnh cùng phụ mẫu dùng điểm tâm rồi đến xem việc tu sửa.

Không biết có phải ngọc hoàng đại đế trêu người không mà đề sắp sửa xong lại “ban tặng” cho một trận thiên tai khiến mọi công lao trước như đổ sông đổ biển. Tình trạng như vậy cứ lặp đi lặp lại đến nay đã năm năm rồi.

“Phụ thân, chúng ta xuất phát thôi.” Mã Phi Yến dùng khăn lau miệng rồi nắm tay Mã Tuấn Vĩnh ra sức kéo.

Tề thị, thân mẫu của cổ thân thể này dịu dàng trách móc: “Yến nhi, người không thể đợi phụ thân người dùng xong điểm tâm sao? Là nữ nhân tại sao lúc nào cũng hấp tấp vội vàng như thế không có chút khí chất của tiểu thư khuê các. Sau này làm sao mà gả cho người khác đây.”

Một tràng vô thưởng đến tai làm Mã Phi Yến nàng chỉ còn biết nhăn mặt. Tại sao lúc nào cũng muốn gả nàng đi như vậy? Ở thế kỷ hai mươi mốt của nàng nữ nhân còn muốn không thành thân nữa cơ. Chưa nói đến nàng hiện tại vẫn còn chưa thành niên, đâu cần thêm thuồng luồng đến mức này cơ chứ.

Mã Tuấn Vĩnh ngồi vững vững trên ghế mỉm cười nhìn nữ nhi tinh nghịch của mình: “Yến nhi mới chỉ mười một tuổi nàng không cần khát khe quá như vậy.”

“Phụ thân nói có lý, mẫu thân không nên quá khát khe như vậy.” Mã Phi Yến nàng đương nhiên là theo phe của Mã Tuấn Vĩnh rồi. Người ta mở miệng giúp đỡ nàng cơ mà.

Tề thị hắt một hơi biểu lộ ý không hài lòng phun ra một câu: “Phụ từ nhiều bại tử.” Hai phụ tử họ Mã này luôn luôn chống đối với nàng khiến nàng tức đến đỏ cả mặt.

Mã Phi Yến bước qua bên Tề thị đưa tay nhỏ vuốt vuốt sống lưng của nàng ta như muốn an ủi: “Mẫu thân đừng buồn, ngoại công cũng không muốn như vậy đâu.” Cái đầu nhỏ của nàng khẽ lắc như thể bất đắc dĩ vậy.

Tề thị chớp chớp mắt tỏ vẻ khó hiểu: “Ta là mắng người cùng phụ thân của người liên quan gì đến phụ thân của ta.”

“Hóa ra mẫu thân không phải đang trách ngoại công quá từ bi hiền hậu sao?” Nàng vờ tỏ ra kinh ngạc: “À cũng đúng thôi. Ngoại công nhất định là một người vô cùng dũng mãnh nên mẫu thân mới thường xuyên phát hỏa như vậy.”

Mã Tuấn Vĩnh vốn đã quen với trò đùa của nữ nhi bảo bối của mình nên không lấy gì làm lạ khi thấy Tề thị sinh khí chuẩn bị dùng đũa gõ đầu Mã Phi Yến. Hắn bật cười ha hả kéo lấy nữ nhi bảo bối đang lấy tay che đầu về phía mình:

“Nàng không nên động một chút là đánh Yến nhi như vậy. Lúc trước ta luôn không hiểu vì sao Yến nhi lại hiếu động, nguyên lai là giống nàng.”

Tề thị hung hãn bĩu môi, cụp mi hờn giận ném đũa xuống bàn: “Ý chàng là thiếp không đoan trang thùy mị?”

Mã Tuấn Vĩnh lúng túng nhìn nữ nhi bảo bối tìm câu trả lời, Mã Phi Yến trong lòng phụ thân cười híp mắt: “Đây là do mẫu thân tự nói sao lại thành lời nói của phụ thân rồi.”

Tề thị giận dữ đập bàn, phụ tử Mã gia hai người, người nâng váy, kẻ giữ lấy mũ cánh chuồn trên đầu chạy ào ra khỏi phòng. Nếu còn ở lại e rằng sẽ bán thân bắt toại mất. Mỗi ngày lúc nào bữa ăn cũng kết thúc bằng màn bỏ chạy đầy tiếng cười của hai phụ tử.

Mã Tuấn Vĩnh vừa đi bộ vừa trách nàng: “Sau này không được làm mẫu thân tức giận nữa. Bảo bối, người xem, phụ thân bị người hại thế thảm đến mức còn chưa hôn tạm biệt đã phải chạy trốn chết thế này.” Câu này năm năm ngày nào Mã Phi Yến cũng nghe đến nỗi có thể đọc ngược.

“Là do mẫu thân không hiểu thôi. Người ta thế này mà lúc nào cũng đòi gả đi.” Nàng nói xong liền vờ té rồi bôi bùn đất lên khắp mặt và người. Đắp bùn cũng là một cách để dưỡng nhan a.

Mã Tuấn Vĩnh vội vàng đỡ nàng lên: “Tại sao người lúc nào cũng té ở đây thế? Lần sau nhớ phải cẩn thận một chút” Lời này hẳn nói đã năm năm rồi mà lúc nào nàng cũng té. Hẳn lấy làm lạ. Nơi này ngoài một vũng bùn nhỏ ra thì hoàn toàn không có gì để nàng phải vấp té cơ mà.

Mã Phi Yến dùng tay lau qua loa rồi nhoẻn miệng cười: “Nữ nhi không biết. Phụ thân không cảm thấy như vậy dân chúng mới không e ngại chúng ta sao?”

Tay dơ nàng lau hết lên xiêm y như vậy liền nhìn giống dân đen rồi. Lúc trước mỗi lần nàng đến họ đều quỳ xuống chào hỏi rất phiền.

Mã Tuấn Vĩnh cũng không nói gì nữa. Mã Phi Yến vui vẻ hát tay cầm một ngọn cỏ bông lau phe phẩy. Hai phụ tử nắm tay nhau thông thả đi đến để xem xét tình hình.

Con dê này cũng sắp xong rồi, hy vọng sẽ không có thêm trận phong ba bão táp nào nữa.

Mã Tuấn Vĩnh làm việc của mình còn dặn dò nữ nhi: “Bảo bối, người chơi xung quanh đây, đừng đi quá xa biết không?” Thấy nữ nhi của mình gật đầu đáp ứng hẳn mới an tâm xoay người rời đi.

Mã Phi Yến nàng đây cũng tự tìm đồ chơi. Thật ra nàng cũng không có muốn ra ngoài phơi nắng thế này đâu. Bất quá, ở lại trong viện sẽ bị bắt học nữ công gia chánh mất.

Ở hiện đại, cái gì không có thì bỏ tiền ra mua. Y phục rách liền vứt vào thùng rác. Nói thật, y phục chưa rách mà lỗi thời nàng cũng hào phóng mà nhét vào tủ không thèm nhìn đến. Làm sao lại có chuyện ngồi một chỗ để may may vá vá chứ.

Vẫn là phơi nắng tốt hơn ngồi một chỗ hành xác mình. Lại còn phải nghe Tề thị cùng nhũ mẫu lải nhải chuyện thế nào mới giống nữ nhân nữa chứ. Sao lão thiên gia không cho nàng xuyên không làm nam nhân cho rồi.

Nói thật đến cổ đại mà được làm nam nhân thì còn bằng. Phụ thân lại làm quan, tuy quan nhỏ nhưng cũng gia thế a. Nàng làm thiếu gia ngày ngày sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, tam thê tứ thiếp. Nghĩ thôi đã thấy vui vẻ trong lòng rồi. Không ngờ nữ nhi vẫn hoàn nữ nhi.

Chân nàng lại nặng nề, miệng thở dài mãi không thôi. Bước trên đường, người dân trong thôn ai ai cũng thích nàng nên chào hỏi không ngớt lời. Miệng cười nhưng lòng nàng đã cười đâu chứ.

Làm nam nhân thật tốt. Nàng thăm thán trong bụng, chân hướng đến cổng thôn bước.

2. Chương 2: Hẹn Ước

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến chạy vào khu rừng ngoài thôn không xa tránh nắng. Phía trước có một nam tử, mặc y phục gấm thêu màu đen, đứng chắp tay sau lưng, quay về phía nàng. Nam nhân này trước giờ nàng ở đây cũng chưa từng gặp qua. Từ nơi khác đến sao?

Sau lưng nàng vang lên một tiếng gọi của một nam tử khác: “Gia.” Nam nhân kia chậm rãi quay người lại.

Hắn chừng mười chín hai mươi, vóc người cao cao, mái tóc đen dài thẳng mượt. Ngũ quan hoàn mỹ y như trong truyện tranh bước ra ngoài đời thật vậy. Khí chất thoát nhìn có thể thấy là nho nhã nhưng nhìn kỹ hơn lại cảm thấy có chút gì đó khiến sống lưng của nàng có chút ớn lạnh. Tay nàng bất giác đưa lên ngực giữ cho trái tim của mình không bay đến chỗ hắn.

Không phải bản thân háo sắc như vậy chứ? Nàng mới không có mê luyến một người không quen mặt như vậy. Nhưng nếu ở hiện đại có lẽ nàng sẽ xin cho chụp hình cùng rồi mang về khoe với cô bạn bên giường.

Đôi mắt sắc bén của hắn nhíu lại ném cho nàng một vẻ kinh thường rồi nhìn tên nam nhân vừa gọi mình: “Có chuyện gì?” Cước bộ của hắn chậm rãi bước đến. Vì có người ngoài là Mã Phi Yến nàng đây nên bọn họ cũng không dám nói.

Mã Phi Vân bĩu môi, phẫn hận. Tên khốn này dám coi thường nàng. Hừ! không thèm để ý đến hắn nữa. Nàng giận dữ nên cước bộ mạnh hơn.

Không ngờ ngay lúc hai người lướt qua nhau thì nàng dẫm phải một cành cây liền ngã vào người hắn. Tay nàng bất cẩn nắm lấy đai lưng của hắn kéo xuống. Hai người té ngã ôm nhau chạm đất, ngọc bội trên thắt lưng của hắn bị nàng tác động lực nên rơi xuống đất vỡ làm hai, còn có vài mảnh nhỏ rơi ra nữa.

Hắn hốt hoảng cầm ngọc bội của mình lên ghép vào nhau nhưng không trọn vẹn liền tức giận muốn mắng nàng. Nhưng thấy bộ dạng tiểu oa nhi không biết chuyện hắn liền nén lại, liên tục hít thở điều hòa lửa giận trong người.

Nam tử lúc này nhanh chân chạy đến đỡ hắn đứng dậy. Hắn cũng chẳng dám mở miệng nói lời nào.

Mã Phi Yến đứng dậy nhăn nhó ôm lấy cái hông đáng thương của mình: “Thúc thúc, thật xin lỗi, ta không phải cố ý.” Dù gì cũng là lỗi của nàng, không nên cậy thế của phụ thân mà làm liều được.

Tay nàng vươn đến định giúp hắn phủi đám lá cây trên người xuống “Ta giúp thúc thúc lau có được không?”

Hắn hừ lạnh hất ra, quát to: “Không được chạm vào người của ta.” Hắn hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Nhìn nàng bản không thể nào nói được, lại còn dám mở miệng gọi hắn là thúc thúc nữa chứ. Hắn chỉ mới mười chín làm sao có thể gọi như thế được.

Mã Phi Yến nhìn hắn từ trên xuống dưới đầy khinh bỉ. Nam nhân cao to tám thước thể mà ngã xuống một cái lại phải có người đỡ lên. Nhất định là được người trong nhà nuông chiều quá mức mới trở nên như vậy.

Mã Tuấn Vinh và Tề thị luôn dạy nàng cách đối nhân xử thế, chúng sinh đều bình đẳng chỉ vì sản nghiệp của phụ mẫu để lại mà kiêu căng thì không nên.

Hướng hồ, nàng cũng đã xin lỗi rồi hắn cũng không chịu lượng thứ. Người gì mà ngạo mạn như vậy không biết. Nhìn người chỉ bằng có nửa con mắt thôi.

Nhìn ngọc bội của hắn nàng nuốt một ngụm nước bọt: “Ta đền lại cho thúc thúc có được không?”

Giọng hắn đầy mỉa mai vang lên: “Người có bạc có bạc để đền sao?” Nhìn nàng chẳng khác nào khát cái cả. Chỉ là y phục của nàng không bị rách thôi.

Mã Phi Yến không nhịn nữa: “Là do ngọc bội của thúc thúc không tốt. Thúc thúc xem xem, vừa rơi xuống đất đã nát ra cái dạng này rồi, đích xác là ngọc giả, không thể trách ta được.” Tay nàng còn không quên chỉ chỗ vào hai mảnh ngọc bội trên tay hắn.

Nam nhân kia tức đến muốn ngất. Ngọc bội của hắn tốn bao nhiêu ngân lượng mới giành về được lại bị nàng trong nháy mắt làm vỡ nát. Đã thế nàng còn dám mở miệng bảo là ngọc giả nữa chứ.

Hắn hừ thêm một cái rõ to biểu lộ thập phần khinh bỉ. Nàng không đáng cho hắn để bụng. Một tiểu oa nhi làm sao có thể phân biệt được ngọc chứ. Hắn cố nén nộ khí xuống buộc bản thân quên đi.

Nàng cũng chẳng lấy làm lạ. Vốn nàng bần đất đầy người nên hẳn hiểu nhàm nàng với dân đen cũng đúng thôi. Phụ thân nàng làm quan nhỏ, chỉ đủ sống làm sao có bạc bồi thường cho hẳn được. Vẫn là tẩu vi thượng sách.

Vừa định nhắc chân chạy trốn thì phát hiện bản thân bị trật chân mất rồi. Nàng hít hít mũi, long lanh mắt nhìn hẳn: “Thức thức đưa ta về nhà có được không? Chân ta bị trật mất rồi.”

Hắn nhìn bộ dạng chật vật của nàng vô cùng hả hê trong lòng. Xem ra nàng cũng chẳng có bạc mà đền cho hẳn: “Người bị trật chân xem như là quả báo, ta không truy cứu việc này nữa. Người tự tìm cách về đi.”

Mã Phi Yến lần đầu gặp dạng nam nhân như thế này. Chân nàng đau thế làm sao về đến nhà được đây. Trước đây nàng vốn rất cẩn thận, chưa từng bị trượt chân lần nào. Giờ bị hẳn hại ra nông nổi thế này mà hẳn còn trơ mắt ra nói như thế sao?

Không ngờ ngay lúc hẳn định tiêu sái xoay người đi thì mưa to kéo đến. Hẳn cùng tên nam nhân kia chạy trốn tìm chỗ trú mưa.

Mã Phi Yến sắc mặt không tốt nhớ đến cái đề sắp xây xong. Bao nhiêu ngân lượng hoàng đế phái người đưa đến bị một trận mưa to mà cuốn sạch. Hoàng thượng trách tội là việc không thể tránh.

Đáng trách hơn nữa có một số người dâng tấu nói phụ thân nàng không trung lương đã lén dùng ngân lượng cứu tế nên việc xây dựng đề điều mãi mà vẫn không thể hoàn thành. Dân chúng trong thôn phản ánh cực lực nên chức vụ của phụ thân nàng mới giữ được đến bây giờ.

Phụ thân nàng mỗi lần bị trách phạt chỉ biết cắn răng nhịn xuống. Lương bổng bị khấu trừ thì không nói, cả nhà ba người còn phải dè xẻ đắp thêm vào phần tu sửa đề. Những chuyện này ở một nơi sơn cao hoàng đế xa thì ai mà thấu.

Mã Phi Yến cắn răng nhịn đau chạy về. Mỗi lần mưa to thế này, phụ thân nàng đều đứng dưới mưa cùng dân chúng giữ đề. Nàng hận kiếp trước không học ngành giao thông vận tải nên không giúp được gì.

Nam nhân kia nhìn thấy nàng cố đứng dậy liền bế ngang nàng lên tìm một cái hang trú mưa.

Mã Phi Yến giãy giụa kêu gào thảm thiết như heo sắp bị cắt tiết vậy. Nàng là muốn cùng phụ thân giữ đề, không có thời gian chơi cùng hẳn: “Tên khốn nhà ngươi, mau thả ta ra.” Tự dưng ôm lấy nàng để làm gì. Nàng không cần.

Nam tử kia cứng cả người. Tiểu oa nhi này thật to gan, dám gọi gia nhà hẳn là “tên khốn”. Cũng may gia nhà hẳn vẫn luôn biết thương hoa tiếc ngọc không thì nàng đã sớm không còn mạng nữa rồi.

Hắn hung hăng ném nàng xuống đất: “Hừ, đúng là lấy oán trả ơn.” Tay hẳn sờ sờ vùng ngực bị móng tay bén nhọn của nàng cào cào.

Hóa ra là hẳn sợ nàng mắc mưa nên bế nàng đến đây a. Nàng đỏ mặt cười ngượng: “Thật xin lỗi, ta có việc gấp phải rời đi không ngờ thức thức lại tốt bụng giúp ta tìm chỗ trú mưa. Ta thật không nên làm thế với thức thức.”

Nam tử còn lại mặt vẫn tỉnh bơ. Gia của hẳn vốn phong lưu khoáng lạc. Trong phủ có biết bao nhiêu nữ nhân từ thiên kim đến kỹ nữ thanh lâu đều có đủ. Chuyện bế một nữ nhân cũng không phải là chuyện gì to tát.

Hắn chỉ vào nơi bị cào cào đến đỏ nhìn nàng hỏi: “Đây là lòng biết ơn của ngươi đối với ân nhân của mình sao?” Biết trước hẳn đã mặc kệ sống chết của nàng rồi. Hẳn đã cắn răng mặc kệ nàng dơ bẩn rồi nàng còn không biết ơn nữa.

Người nàng hiện tại ướt nhem, bần đất lên người loang lổ. Nàng cắn môi, cố gắng dùng giọng điệu thân thiện nhất có thể: “Đa tạ thức thức giúp ta nhé. Nhưng giờ ta phải đi.” Nàng vịn vào vách đá cố gắng đứng dậy.

Hắn đưa mắt ra hiệu cho nam tử kia: “Thế An, người giúp nàng đi.”

Thế An nhận được lệnh liền bước đến bên nàng: “Tiểu cô nương, người trật chân rồi, để ta giúp người.”

“Ân” Nhìn dáng vẻ thư sinh kia nếu mở miệng nói giúp được nàng thì nhất định là biết y thuật rồi. Nhưng dung mạo của tên này so với tên hồng hách kia cũng rất tốt a. Nàng sống hai đời lần đầu mới thấy được nam nhân đẹp thế này.

Thế An cầm lấy chân nàng rồi hỏi nàng lung tung chuyện. Nàng cáu gắt không chịu trả lời chỉ thúc giục hần mau chữa đi. Nàng gấp sắp chết mà hần cứ nói mãi thử hỏi có điên hay không chứ? Hần vẫn như vậy không nhìn nàng mà hỏi tới. Nàng điên tiết liền mắng cho một trận.

Trong lúc đang say xưa mắng chửi người thì bỗng một trận đau truyền đến đại não: “A” Nàng hét thất thanh. Thế An chậm rãi đặt chân của nàng xuống.

Hần không những không chữa mà còn bẻ chân nàng nữa. Nàng đứng giận quên cả đau đớn đứng dậy. A, không còn cảm giác đau nữa a. Nàng nhúng nhúng, nhảy nhảy vài lần thử xác định sự chân thực của cái chân vừa bị bẻ kia. Nàng vốn nghĩ nó gãy luôn rồi chứ.

Thế là lập tức thu hồi sắc mặt đem hết sự cung kính ra cúi người chín mươi độ, hai tay ép chặt bụng: “Đa tạ hai vị thúc thúc. Ta phải đi rồi. Hẹn ngày tái ngộ.”

Dứt lời mặc kệ trời mưa nàng nhấc váy chạy vèo đi mất. Hiện tại phải ở bên cạnh động viên phụ thân không phải ở đây mê mẩn với ân nhân tuần mỹ đâu.

Thế An nhìn gia nhà mình lắc đầu. Trước giờ nàng đây là người đầu tiên dám mắng chửi gia của hần như vậy.

Nam nhân kia nhìn theo bóng dáng của nàng nhíu mày. Đúng là không có chút lễ phép nào. Hần còn chưa đồng ý nàng đã chạy đi mất.

“Lúc này người tìm ta có chuyện gì?” Nhớ lại chuyện lúc này Thế An tìm hần, hần liền hỏi.

Thế An cung kính tấu rõ mọi việc.

3. Chương 3: Tái Ngộ

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến hốt ha hốt hải chạy đến đê. Mã Tuấn Vĩnh đã lặn lội bì bõm bên dưới giúp dân chúng giữ đê. Nàng ở bên tìm dây thừng buộc chặt vào cây to gần đó. Xong trận mưa liền có thể kéo họ lên.

Mã Tuấn Vĩnh lo sợ nữ nhi bảo bối sinh bệnh nên vừa giữ đê vừa hô to gọi nàng: “Bảo bối, người về trước thông báo với mẫu thân, xong việc phụ thân sẽ về.”

Mã Phi Yến làm như không nghe thấy gì một mực nói: “Phụ thân cố lên.” Nàng không muốn một mình quay về đâu, có quay về cũng không thể nào yên tâm được.

Mưa càng ngày càng to, gió cuốn mạnh, mặt nước dậy sóng. Nam nhân lực lưỡng trong thôn lần lượt nhảy xuống giúp đỡ. Một mình Mã Phi Yến đứng trên bờ giữ chặt những đầu dây thừng còn lại.

Phụ thân nàng trung lương như vậy làm sao có thể bị đám gian thần kia ganh ghét mà dâng tấu linh tinh chứ. Huống hồ đã năm năm rồi phụ thân còn chưa quay về kinh thành cơ mà, làm sao đắc tội người khác đây.

Phụ thân nàng quý cái mũ cánh chuồn và bộ quan phục như vàng vậy. Nên lúc này đây, phụ thân chỉ mặc mỗi bộ trung y và chiếc khố đi cùng với bộ áo quan thôi. E rằng người sinh bệnh không phải nàng mà là phụ thân của nàng mất.

Nàng tuy thân thể còn nhỏ nhưng rất biết giữ gìn sức khỏe, đã chết một lần do bạo bệnh nên nàng càng chú ý vấn đề này hơn. Nàng vốn có nói với phụ mẫu về cách chăm sóc sức khỏe nhưng họ chỉ cho rằng nàng đang nói hươu nói vượn. Điều đó khiến nàng tức anh ách.

Một hồi lâu, mưa tạnh, dân chúng cùng nhau đắp đê. Lúc này trời cũng ngả chiều rồi, ánh nắng cực kỳ hiếm hoi nên phải cố gắng làm nhanh chóng. Bữa cơm trưa cũng bị mọi người bỏ qua. Ai ai cũng biết Mã thị lang vì con đê này mà mất ăn mất ngủ, còn suýt bị tước luôn mũ ô sa nên bọn họ rất chăm chỉ lo lắng cho con đê.

Xong xuôi mọi chuyện cũng đến bữa cơm tối, hai phụ tử chật vật trở về. Cả người ướt sũng, Mã Tuấn Vĩnh xoa đầu tiểu bảo bối của mình: “Bảo bối, lần sau xảy ra chuyện này thì phải lập tức trở về cùng mẫu thân biết không?”

Mã Phi Yến như không nghe được liên tục ngoáy tai phi đáp sở vấn: “Lúc này phụ thân trông rất oai a.” Nàng còn giơ ngón trở ra cười tươi tắn nữa.

Mã Tuấn Vĩnh thở dài, mỗi lần xảy ra chuyện hần đều sợ có một ngày sẽ mất mạng để lại cô nhi quả phụ. Lại càng không muốn nữ nhi bảo bối thấy hần bị dòng nước cuốn đi. Thế mà dặn dò nàng lại không chịu nghe. Là hần quá nuôi chiều nàng sao?

Kết quả y như những lần trước, Tề thị nước mắt nước mũi ôm lấy hai phụ tử khóc lóc trách móc cả buổi trời. Hai phụ tử nhìn nhau trao đổi ánh mắt chịu trận mà không dám lên tiếng phản bác.

Lát sau, Mã Tuấn Vĩnh mới vỗ vỗ an ủi thê tử: “Nàng xem chẳng phải là không có chuyện gì sao?”

Mã Phi Yến bồi thêm: “Nữ nhi thấy mẫu thân mới là người có chuyện a. Phụ thân mới đi có một ngày mà khóc ra cái dạng này rồi. Sau này hoàng thượng bảo phụ thân đi công tác vài ngày không cho mang thê tử đi cùng thì biết phải làm sao.”

“Người còn dám nói sao? Mau mau tắm rửa thay y phục đi.” Tề thị then quá hóa giận chống nạnh đẩy nàng về phòng rồi kéo phu quân vào phòng của mình.

Mã Tuấn Vĩnh lo lắng nhìn nữ nhi: “Bảo bối nghe lời mẫu thân đi.” Mắt hần ra hiệu cho nàng không nên phản kháng.

Mã Phi Yến bĩu môi bước vào phòng. Bên trong phòng nước nóng, y phục cũng đã được chuẩn bị đầy đủ. Tắm rửa sạch sẽ nàng chải tóc, ngắm mình trong gương.

Y phục của nàng không phải loại tốt gì, chỉ là dân chúng thương tình phụ thân nàng trung hậu nên mới dè dặt tặng thôi. Cũng đều là vải dân đen có thể mặc.

Thật sự mà nói thứ nàng ghét nhất hàng ngày đó chính là việc chải tóc. Ở hiện đại, tóc nàng ngắn cũn, lại xoắn tít thò lò, thích thì chải, không thích không chải cũng chẳng ai biết. Giờ xuyên đến đây lại phí một đồng thời gian cho công việc vô bổ này.

Phụ thân nàng tiếc thương nữ nhi bảo bối cực khổ liền bảo nhũ mẫu giúp đỡ. Tề thị lại bảo không có hạ nhân không lẽ nàng sống không nổi sao. Nàng sợ phụ mẫu bất hòa nên cũng không cần hạ nhân hầu hạ.

Mỗi sáng nhũ mẫu chỉ đem nước cho nàng rửa mặt, chiều thì xách nước cho nàng tắm thể thôi. Những việc cá nhân khác toàn do một tay nàng tự làm lấy.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện nên tóc cũng vì vậy mà rối đến nỗi không thể chải được. May mắn làm sao, lược gãy mất rồi, không cần phải chải nữa.

Nàng đem cái đầu tổ quạ rối đến mức nhức cả mắt kia bước ra khỏi phòng chạy đến phòng bên cạnh, không nói không rằng dùng chân hung hăng đá cửa.

Bên trong phòng kia đôi phu thê nào đó đang ngồi trên giường ôm ấp như uyên ương mới cưới. Bị một đạo lực làm cửa mở ra, hai người đứng hình nhìn tiểu nha đầu đang cười đáng yêu ngoài cửa.

Mã Phi Yến biết mình đến không đúng lúc nhưng vẫn bình tĩnh, sắc mặt không hề biến đổi, vờ dụi dụi mắt rồi tay nhỏ của nàng tiện thể vươn ra đóng cửa lại. Thật là nàng đói bụng gần chết mà bọn họ lại nhàn rồi xuân sắc thế này. Đây là muốn nàng làm tỷ tỷ sao? Nàng mới không muốn đâu.

Tề thị xấu hổ gục mặt vào vai trượng phu. Mã Tuấn Vĩnh bật cười: “Bảo bối sao không chải tóc mà đã chạy đến đây rồi?” Hần vẫy vẫy tay bảo nàng đến gần.

Mã Phi Yến nở một nụ cười tươi tắn chạy đến: “A, phụ thân cùng mẫu thân ở đây sao? Sao lúc này nữ nhi không nhìn thấy?”

Mắt nàng phát sáng nhìn Tề thị lại sinh ý định trêu ghẹo: “Mẫu thân làm sao thế? Thực sự vì phụ thân mắc mưa mà khóc đến sinh bệnh sao? Sao mặt mũi lại đỏ thế này?” Nàng không quên áp sát mặt mình truy cùng đuổi tận, tay chấp sau lưng, chân khiễng thật cao.

Mã Tuấn Vĩnh giữ lấy vai nàng không cho nàng toại nguyện: “Phụ thân hỏi sao không trả lời?” Sao lúc nào nữ nhi bảo bối cũng thích chọc ghẹo thê tử của hắn như vậy chứ?

Mã Phi Yến ngây thơ mang lược ra giơ lên: “Gãy mất rồi.” Nàng thực muốn cắt đi mái tóc đáng ghét này.

Tề thị sau khi lấy lại bình tĩnh mới gõ mạnh vào trán của nàng: “Ai cho phép người tiến vào mà không gõ cửa thế?” Phá hỏng việc tốt của người khác là có tội đấy.

“Nữ nhi có gõ do hai người không nghe thấy thôi.” Nàng đương nhiên không nhận tội rồi. Điều ngoa vẫn là cách nàng thường mang ra sử dụng.

Tề thị lại một phen đỏ mặt. Hóa ra nàng có gõ mà bên trong mắt tập trung nên không nghe thấy. Thấy Tề thị như vậy trong bụng nàng lại hả dạ cười một phen. Nữ nhân cổ đại thật dễ lừa.

“Nàng giúp Yến nhi chải tóc đi.” Mã Tuấn Vĩnh lúc này mới rời tay khỏi thắt lưng của Tề thị. Hắn biết Mã Phi Yến nói dối nhưng lại thấy thê tử của mình như vậy nên không muốn vạch trần.

Tề thị không cam tâm bước đến bàn trang điểm lấy lược chải tóc cho nữ nhi: “Người chải thế nào mà lược cũng gãy.” Rõ ràng cây lược gỗ do một người trong làng tặng vừa được vài tháng. Làm sao có thể gãy nhanh như vậy được.

Mã Phi Yến cười vui vẻ ngồi bên phụ thân: “Do nó không muốn bị mang ra chải tóc nữa nên mới tự gãy. Mẫu thân nên trách nó thì hơn.” Hai tay nàng đem hai mảnh lược ra đưa cho Tề thị mang đi hành quyết.

“Người chỉ giỏi xảo biện thôi.” Tề thị vừa chải tóc vừa dè bĩu nàng.

Bên ngoài hạ nhân thông báo Đông Định hầu cùng hữu thừa tướng đến. Mã Tuấn Vĩnh vội vàng chỉnh lý lại y phục của bản thân rồi chạy ra tiền sảnh nghênh đón. Trước khi đi còn dặn dò Tề thị cùng tiểu bảo bối của mình cũng phải ra.

Mã Phi Yến từng nghe Mã Tuấn Vĩnh nói Cung Vô Khuyết được hoàng đế ngự ban phong hào Đông Định là bởi vì khi bình định ở phía đông, chỉ cần nghe đến ba chữ Cung Vô Khuyết thì mọi người đều sợ đến tim đập chân run. Cung gia oai phong một phương đến cuối cùng hoàng đế triệu hồi kinh ban cho chức vị hầu để bình an hưởng lạc.

Còn hữu thừa tướng là người đứng đầu phe võ tướng Cung Lạc Thiên, phụ thân của Cung Vô Khuyết. Lại có nữ nhi là đương kim hoàng hậu nên rất oai phong.

Điều đáng để lưu tâm là bọn họ đến đây làm gì? Phụ thân của nàng cùng bọn họ đâu có giao tình đâu. Là khâm sai đại thần sao?

Tề thị chải tóc cho nàng xong không để nàng kịp phản ứng liền kéo ra ngoài. Suốt dọc đường không quên dặn nàng phải cung kính, lễ phép, không đắc tội người khác. Còn mang luôn chức quan nhỏ của Mã Tuấn Vĩnh ra đe dọa nàng nữa cơ.

Mã Phi Yến nghe tai bên này thì ra bằng tai bên kia. Minh quân thì sẽ không trách tội tiểu oa nhi đứng không?

Tề thị dụ dằng bước đến nhúng người hành lễ: “Thần phụ qua tướng gia, hầu gia.”

“Mã phu nhân hữu lễ.” Hữu thừa tướng Cung Lạc Thiên ngồi oai vệ trên ghế chủ vị nhàn nhạt nói.

Cung Lạc Thiên cùng phụ thân nàng tuổi có chút gần nhau nhưng phải nói là không thể so sánh được. Phụ thân nàng nhìn không có vẻ oai phong lẫm liệt như hắn nhưng lại mang tư vị trung hậu, nho nhã. Cung Lạc Thiên lại từng là võ tướng tay sớm nhuộm đầy máu tươi, vẻ mặt nghiêm nghị khiến người ta cảm thấy không nộ mà kinh.

Ngồi đối diện với Tề thị là Đông Định hầu Cung Vô Khuyết, phía sau còn có một nam tử nữa. Chính là người giúp nàng chỉnh chân lúc nãy, Thế An. Hắc(CVK) uy nghiêm ngồi thẳng người, ánh mắt không biểu cảm nhìn về phía Tề thị.

Tề thị lại hướng Cung Vô Khuyết nhúng người hành lễ: “Thần phụ gặp qua hầu gia.”

“Miễn.” Chỉ một từ lạnh nhạt phun ra từ đôi bạc như bản thân mình là trên hết vậy.

Mã Phi Yến vẫn còn chưa bước vào là do đang bận nhặt lại hồn phách và chiếc cằm đang sắp rơi ra của mình. Làm sao lại có thể là hắc được. Nhờ hắc nói với phụ thân nàng chuyện đèn ngọc thì biết phải làm sao? Lại còn chuyện nàng vô lễ với hắc nữa, có thể mất mạng như chơi đấy, tuyệt đối không đùa được đâu. Hắc làm nam nhân đầu đội trời chân đạp đất sẽ không làm như thế đâu nhỉ?

Mà có lẽ hắc sẽ không nhận ra nàng đâu. Lúc nãy nàng dơ bản thế kia cơ mà. Có điều bạn Thế An tuần tú phía sau lại nhìn nàng chăm chăm như kiểu gặp lại người quen cũ khiến nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Mã Tuấn Vinh quay sang cung kính nói: “Thưa tướng gia, hầu gia, đây là nữ nhi Mã Phi Yến.” rồi vui vẻ vỗ tay gọi nàng: “Bảo bối, mau đến thỉnh an tướng gia cùng hầu gia đi.”

Bình tĩnh, bình tĩnh, hắc sẽ không nhận ra đâu. Mã Phi Yến tự trấn an bản thân rồi mỉm cười bước vào. Nàng nhẹ nhàng nhúng người hướng Cung Lạc Thiên hành lễ: “Thần nữ gặp qua tướng gia.”

Rồi lại hướng Cung Vô Khuyết định nhúng người hành lễ thì có một giọng nói vang lên.

“Mã tiểu thư không cần thiết phải thỉnh an đâu.”

“Tạ hầu gia.” Không cần khép nép cũng tốt thôi. Nàng cũng không muốn quỳ quỳ lạy lạy, không ngờ hắc rộng lượng như vậy cả lễ cũng không cần nàng hành, thế mà lúc nãy nàng còn xem hắc là người xấu nữa chứ.

Mã Tuấn Vinh thấy có gì đó không đúng. Hắc nhìn nữ nhi bảo bối mãi mà vẫn tìm không ra điểm bất hợp lý nào. Đường như nàng cùng Cung Vô Khuyết đã gặp qua nhau vậy.

Tề thị á khẩu không thể thốt được câu nào? Không lẽ Cung Vô Khuyết nhìn trúng nữ nhi nhà nàng? Không đâu, do nàng nghĩ nhiều thôi, nữ nhi không hề có chút dáng dấp của thiên kim đài các, lại hoang dã như Mã Phi Yến làm sao được lọt vào mắt xanh của Cung Vô Khuyết chứ.

Cung Lạc Thiên nhíu mi tâm hết nhìn Mã Phi Yến lại nhìn đến Cung Vô Khuyết. Còn về việc hắc nghĩ gì thì có trời cùng tác giả mới biết được. Còn Mã Phi Yến nàng đây hoàn toàn mù tịt.

Ngay thời điểm Mã Phi Yến đắc ý vì không cần thi lễ thì Cung Vô Khuyết lại lên tiếng: “Chỉ cần dâng trà cho bốn hầu là được.” Hắc còn âm thầm bồi thêm hai chữ “chuộc tội” trong bụng.

Cái gì cơ? Hắc thật sự thù dai như vậy sao? Một tách đồ lấy một miếng ngọc bội, đáng: “Vâng.” Dâng trà cho một con khỉ là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Mã Phi Yến nàng đây. Chỉ là lúc nãy hắc cũng có giúp nàng nên không cần tính toán chi li như vậy.

Dâng trà hắc cũng không làm khó gì nàng, có lẽ do có ba vị phụ huynh ở đây nên hắc không dám khi dễ nàng như lúc nãy. Chỉ là Thế An nhìn nàng đầy ngạc nhiên. Nàng và gia của hắc y như nhau. Trong ngoài không đồng nhất.

Bụng nàng không chịu nổi nữa liền sôi sùng sục, còn phát ra tiếng kêu rất khả ái. Cung Lạc Thiên miệng mang ý cười nhìn tiểu oa nhi ôm bụng nhăn mặt.

Cung Vô Khuyết nhượng mày lạnh nhạt nhìn nàng. Vốn lúc nãy thấy nàng dơ bản bất kham không ngờ lại là thiên kim Mã gia. Dung mạo cũng không phải là rất tệ, nhưng tính cách, lễ nghĩa thì vẫn còn phải suy nghĩ lại.

Tề thị liếc nhìn nàng cảnh cáo: Chưa từng thấy nữ nhân nào không ý tứ như vậy.

Mã Tuấn Vinh cảm thấy nữ nhi bảo bối không có thiện cảm với vị hầu gia này nên nhanh chóng gọi người dọn cơm. Hy vọng sau khi bữa cơm kết thúc liền đem nàng mang về phòng.

4. Chương 4: Bồi Tội

Tác giả: Luna Huang

Sau bữa cơm, đúng như dự đoán của Mã Tuấn Vĩnh, Mã Phi Yến lập tức viện cớ chạy về phòng.

Về đến phòng nàng ôm lấy tấm chăn vút lên vút xuống trên giường. Nếu là ở hiện đại, nàng sẽ mang hình chân dung của Cung Vô Khuyết dán lên con thú nhồi bông to liên tục đánh mắng trút giận.

Bất quá phụ tử nhà hắc đại diện cho hoàng đế đến giám sát xem có phải phụ thân nàng cắt xén bạc cứu tế không. Nàng cũng chỉ biết nhẫn nhịn mà thôi.

Lúc này ở bữa cơm Mã Tuấn Vĩnh cố ý hỏi Cung Lạc Thiên lưu lại bao lâu. Thế mà không để Cung Lạc Thiên trả lời Cung Vô Khuyết lại nhìn nàng đầy đắc ý trả lời: “Bổn hầu vốn định lưu lại vài ngày nhưng không ngờ lại đối với dân chúng nơi đây cực kỳ thương xót nên lưu lại lâu hơn.”

Tên khốn đó rõ ràng là muốn gây khó dễ cho nàng thôi. Làm gì có chuyện một người như hắc biết thương xót bá tánh chứ. Nhìn biểu cảm của hắc khi thấy nàng ngoài rùng là biết rồi. Thập phần không muốn dlay vào chứ đừng nói là thương xót gì đó.

Biết trước hắc thuộc hàng nhân vật nguy hiểm nàng đã không cùng hắc dạo khí rồi. Không nghĩ đến hắc cư nhiên lại là Đông Định hầu giết người không gớm tay. Giờ thì vui rồi, sau này ngày tháng an ổn cũng không còn nữa, nên không cần nghĩ đến chuyện vui vẻ. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là ngủ sớm dưỡng nhan.

Sáng nay, mở mắt ra nàng quên mất chuyện hôm qua, cười toe toét mở cửa đón nắng sớm. Nụ cười trên gương mặt kiều mị của nàng liền đông lại khi thấy cái mặt của tên yêu nghiệt đập ngay trước mắt. Đáng ghét thật, sao nàng có thể quên mất nhân vật nguy hiểm đang ở đây cơ chứ.

“Mã tiểu thư, sáng sớm có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Phòng của Cung Vô Khuyết ở đối diện phòng nàng. Mà viện thì nhỏ bé đi chừng vài bước là đụng vào nhau rồi. Hắc lại mở cửa cùng một lúc với nàng mới khổ chứ.

Sáng sớm không cần thấy cái mặt của hắc mới là sự vui vẻ lớn nhất của nàng. Mà chuyện nàng có vui hay không thì liên quan gì đến hắc cơ chứ, hỏi nhiều như thế làm gì? Nàng thực muốn ném cho hắc câu “biết nhiều không có lợi cho người đâu”, nghĩ lại thân phận của bản thân liền nhịn xuống.

Trong đầu Mã Phi Yến đang liên tục đấu tranh. Có nên hay không xem như không thấy hắc? Vì bạc, vì chức quan nàng nặn lại một nụ cười mới: “Hầu gia sớm.”

Nói xong nàng không dám lưu lại nữa liền chạy sang phòng phụ mẫu bên cạnh. Như bình thường không gõ cửa mà trực tiếp nâng cao váy đá cửa xông vào.

Cung Vô Khuyết cùng Thế An nhìn đến đôi đồng tử muốn rơi luôn ra ngoài. Phòng của phụ mẫu mà nàng cũng dám như vậy sao? Là do Mã thị lang quá cưng chiều mà ra. Hôm qua hắc còn nghe Mã Tuấn Vĩnh gọi nàng là “bảo bối” cơ mà.

Tề thị sáng sớm đã thức dậy làm cơm. Trong phòng chỉ còn Mã Tuấn Vĩnh đang ôm mũ cánh chuồn chuẩn bị bước ra dùng bữa: “Bảo bối sao lại không chải tóc nữa rồi?”

“Lược gãy mất rồi.” vẫn là cái lý do hôm qua. Nàng vốn không muốn chải tóc đâu. Cổ đại để tóc dài như vậy làm gì thế không biết.

Mã Tuấn Vĩnh biết rõ nữ nhi không thích tự chải tóc nên hắc buông mũ cánh chuồn xuống giúp nàng: “Bảo bối lớn rồi phải biết tự trang điểm một chút. Sau này có gả ra ngoài cũng...”

Mã Phi Yến nghe thấy vậy liền không để hắc nói hết câu mà trực tiếp phản kích: “Phụ thân lâu ngày cũng bị mẫu thân lây bệnh mất rồi.”

Mã Phi Yến nàng đây vốn có tư tưởng hiện đại không muốn thành thân. Chưa kể lúc trước thấy mấy cô bạn thân của mấy bạn cùng giường với nàng suốt ngày than lên khóc xuống chuyện sợ bạn trai ngoại tình cơ mà. Lúc nào cũng chăm chăm theo dõi đối phương đang làm gì, ở đâu thật phiền chết được.

Sau này có cơ hội nàng nhất định mang tư tưởng hiện đại ra truyền bá cho phụ mẫu của mình để họ an phận không bắt nàng thành thân nữa.

Xuyên đến đây nam nhân lại tam thê tứ thiếp nữa chứ. Thôi đi, nàng thà mang tiếng gả không ra được của chứ tuyệt đối không nhắm mắt làm liều đâu.

Mã Tuấn Vĩnh bật cười ha hả: “Là nữ nhi dù sao cũng phải biết chăm chút cho bản thân chứ. Xem như giúp phụ thân chút mặt mũi được không?”

Nàng không trả lời chỉ im lặng. Vị phụ thân này đối với nàng thật tốt. Nàng nhất định phải nhện tên hầu gia gì gì đó. Đợi khi hần rời liền được rồi.

Phụ tử cùng ra phòng ăn dùng bữa. Do có thêm Cung Lạc Thiên cùng Cung Vô Khuyết nên không thể dùng cơm trong phòng như trước nữa.

Có người lạ nên bữa cơm yên ắng y như tối hôm qua. Lâu lâu cũng chỉ có tiếng nói của Cung Lạc Thiên cùng Mã Tuấn Vĩnh. Dùng bữa xong nàng lại cực lực kéo Mã Tuấn Vĩnh: “Phụ thân, chúng ta mau đi thôi.”

Tề thị ho khan nhắc nhở vẫn còn có phụ tử Cung gia ở đây nhưng Mã Phi Yến vẫn xem như không nghe thấy gì. Hôm qua nàng đã dặn đi dặn lại là phải đoán chính không ngờ hôm nay vẫn chứng nào tật nấy.

Mã Tuấn Vĩnh đương nhiên không nở mắng nữ nhi liền nhỏ nhẹ nói: “Bảo bối, đợi tướng gia cùng hầu gia dùng bữa xong chúng ta mới có thể đi.”

Lại là tên đó. Nam nhân mà cứ y như nữ nhân. Ăn từng miếng, từng miếng một, hần là đang đếm xem bữa sáng ăn được bao nhiêu sợ mỳ sao? Hay là muốn giảm béo?

Còn phần phụ thân hần nữa chứ. Chẳng phải là võ tướng sao? Sao lại ăn chậm thế này?

Cảm thấy ánh mắt oán khí đang đổ lên người mình, Cung Vô Khuyết nhìn nàng hỏi: “Mã tiểu thư có gì bất mãn?”

Mã Phi Yến đen mặt lại: “Không có.” Nàng làm sao dám mở miệng nói có chứ. Nhỡ hần mang tính mạng một nhà ba người ra chém hết thì tiêu rồi. Nếu hần không phải là hầu gia nàng nhất định nghĩ cách tiêu diệt hần.

Nàng xị mặt xuống đưa mắt nhìn phụ thân yêu quý ám chỉ: Hần ăn như vậy thì khi nào mới xong?

Mã Tuấn Vĩnh véo má nàng miệng mấp máy không thành tiếng: Cố gắng đợi đi.

Nàng buồn chán chống tay lên bàn ai oán trong lòng. Một đại nam nhân lại còn lè mề chậm chạp hơn cả nữ nhân như nàng nữa. Ai lấy phải hần nhất định phải có rất nhiều thời gian nhàn rỗi mới có thể đợi hần được.

Tề thị nhìn thái độ bất mãn của nàng liền nói: “Yến nhi, không được chống tay lên bàn.” Nếu làm Cung Lạc Thiên cùng Cung Vô Khuyết mất hứng thì không biết tiếp đến sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Mẫu thân thật là.” Nàng đưa tay lên ngực vuốt vuốt, miệng thở gấp: “Người ta làm gì cũng không được.”

Tề thị tức đến tím gan bầm ruột nhưng có phụ tử Cung gia ở đây nên không thể phát hỏa được. Nàng ta mím chặt môi, trừng mắt hung dữ nhìn nữ nhi bị trượng phu chiều đến ngang ngược của mình.

“Phu nhân, nàng bình tĩnh” Mã Tuấn Vĩnh liền giúp Tề thị hạ hỏa. Hần biết nữ nhi bảo bối của mình sẽ không nhường đâu.

Cung Lạc Thiên cùng Cung Vô Khuyết lúc này cũng đã dùng bữa xong. Hai phụ tử cùng đứng dậy nín nín kéo kéo đi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên không bị mắng mà đường hoàng bước ra. Hai phụ tử Cung gia cũng đi bên cạnh.

Mã Phi Yến thắc mắc nhìn Cung Vô Khuyết: “Không biết hầu gia đi theo chúng ta làm gì?” Tránh xa chúng ta một chút có được hay không? Phụ thân ngươi đi cùng còn có lý do, ngươi đi theo làm gì?

Tên khốn này lại muốn gây sự với nàng sao? Nàng phải tránh hấn mới có thể bình an được. Lần đầu gặp hấn đã bị trật chân, còn bị té nữa chứ. Trước giờ nàng luôn yêu quý bản thân làm sao có thể xui xẻo như vậy được.

“Bổn hầu gia là cùng phụ thân và Mã thị lang đi xem xét đề điều. Ngược lại Mã tiểu thư đến đây làm gì?” Cung Vô Khuyết nhíu mày nhìn nàng đầy nghi hoặc.

“Ngoài đó dơ bẩn lắm không thích hợp với thân phận cao quý của hầu gia đâu. Người vẫn là nên trở về nghỉ ngơi đi.” Nàng nắm lấy tay của Mã Tuấn Vĩnh như muốn được tiếp thêm sức lực vậy.

“Bổn hầu gia được hoàng thượng giao trọng trách làm sao có thể xét đến phương diện hợp hay không?” Cung Vô Khuyết tựa tiểu phi tiểu không nhìn nàng.

Cung Lạc Thiên vẫn là vẻ mặt nhíu mày suy tư nhìn hai người. Từ hôm qua đến giờ vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra là chuyện gì. Một người ở kinh thành, một người ở Tân Hà thôn làm sao quen biết mà nhanh chóng nói chuyện như đã thân thuộc từ lâu được. Tiểu oa nhi này không hề có chút sợ sệt, Cung Vô Khuyết lại không có chút biểu hiện nào cho thấy là không hài lòng với thái độ của nàng.

Mã Tuấn Vĩnh cũng có cùng suy nghĩ với hấn nhưng không dám nói ra miệng. Hấn cũng đã từng hỏi ái nữ của mình, đáng tiếc lại không có được câu trả lời thỏa đáng.

Mã Phi Yến hừ mạnh một cái thế là trượt chân ngã xuống. Tuy vẫn là ngã gần chỗ bùn đó nhưng lần nàng thật sự nàng không phải giả vờ ngã đâu. Thật muốn khóc mà.

Mã Tuấn Vĩnh vội vàng đỡ nàng lên: “Bảo bối sao lại bất cẩn như vậy? Nếu không có phụ thân ở bên thì phải làm sao?” Nàng lại té ngay chỗ đó.

Thôi cách xa hấn ra vậy: “Phụ thân, nữ nhi về với mẫu thân đây.” Nàng hung dữ lườm Cung Vô Khuyết đang trơ mắt đứng nhìn miệng mỉm cười kia rồi quay đi. Nói như vậy thôi nàng đâu có về với Tề thị đâu chứ.

Mã Tuấn Vĩnh cùng Cung Lạc Thiên và Cung Vô Khuyết ra ngoài đề vừa đi vừa bàn công sự. Mã Phi Yến lại đi lòng vòng quanh thôn chơi.

Lát sau nàng cũng ra bờ đề ngồi xem mọi người chăm chỉ đắp đề. Cung Vô Khuyết hiện ngang bước từng bước đến: “Chẳng phải tiểu dã mã bảo về cùng Mã phu nhân sao?”

Hấn gọi nàng là gì? Tiểu dã mã sao? “Không cho ngươi gọi ta như vậy.” Nàng không nhìn hấn mà trực tiếp ra lệnh. Nàng đây khả ái, thực nữ, nơi nào giống ngựa hoang như hấn nói chứ.

“Bổn hầu lại thích gọi như vậy.” Cung Vô Khuyết ung dung thông thả đáp như muốn thể hiện “ta đây mạnh nhất thiên hạ” vậy.

Nhìn hấn! Nàng lặp đi lặp lại câu này rất nhiều lần trong đầu. Đại não của nàng đang phát ra tính hiệu báo hiệu nguy hiểm cần phải tìm nơi ẩn nấp.

Còn chưa kịp đứng dậy hấn đã nói: “Miếng ngọc này tính thế nào? Vết thương trên người bổn hầu tính ra sao?”

Quả nhiên, trực giác của nữ nhân luôn đúng. Nàng cười hì hì hướng hấn cầu hòa: “Hầu gia, vết thương nhẹ như vậy sớm muộn gì cũng lành thôi. Còn miếng ngọc đó người muốn thế nào? Người đại nhân đại lượng sẽ không chấp nhất một tiểu oa nhi đi?” Nàng không có bạc đèn, phụ mẫu cũng không có bạc để đèn. Bán luôn nàng đi cũng sợ không đủ số bạc để đèn.

Cung Vô Khuyết nhìn nàng cười xấu xa. Mã Phi Yến cảm thấy không ổn liền nếu ý kiến của bản thân: “Ta làm món này cho người ăn được không? Món này chỉ có ta có thể làm được, những người khác tuyệt đối không thể. Nếu người thấy ngon miệng liền bỏ qua chuyện miếng ngọc được không?”

Tự chọn thế nào cũng tốt hơn là bị người khác chọn giúp. Ít nhất cũng biết được sinh lộ nằm ở đâu.

Trên đời này có món nào mà hần chưa từng được ăn chứ. Nghe nàng nói như vậy hần cũng cảm thấy hiếu kỳ. Một tiểu nha đầu sống ở thôn quê như nàng làm sao biết được món gì ngon chứ: “Được.”

“Nhưng người tuyệt đối không được thấy ngon mà chê không ngon nhé.” Nàng nghiêng đầu dặn dò phòng trừ hần chơi ăn gian. Dù sao nàng là tiểu oa nhi, nàng cũng không tin hần sẽ lừa gạt nàng.

“Bổn hầu tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Hần khẳng định thập phần điều mình nói là sự thực.

Mã Phi Yến an tâm trở về tiểu viện chuẩn bị. Thực ra cũng không phải là món gì đặc biệt. Chỉ là ninh móng dẫn cao thôi. (ý là bánh ga-to chanh)

Nàng lén lút làm cũng lén lút mang đến phòng cho hần. Nàng không muốn phụ mẫu hỏi mình làm sao biết làm món này. Ở cùng họ năm năm làm sao mà lừa được đây.

Phản ứng đầu tiên của Cung Vô Khuyết khi nhìn thấy đĩa thức ăn lạ trên tay của Mã Phi Yến chính là trợn to mắt ngạc nhiên, sau đó là hỏi: “Cái này ăn thế nào?” Lần đầu hần thấy loại bánh kỳ lạ như vậy

Nàng mỉm cười rồi dùng dao vốn đã hơi nóng qua lửa cắt một miếng nhỏ đưa cho hần. Đương nhiên là bằng tay rồi, muổng sứ thì ăn bao giờ mới xong cái bánh này.

Cung Vô Khuyết chậm rãi thưởng thức món bánh lạ. Chép chép miệng gật gù: “Đây là bánh gì? Sao bổn hầu chưa từng thấy qua?” Hần ở kinh thành bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy ngự trù dâng món này cho hoàng thượng.

“Ninh móng dẫn cao.” Nàng nhàn nhạt đáp: “Người gật gù là ngon rồi phải không? Chuyện kia không truy cứu nữa phải không?”

Không để cho hần có cơ hội phản bác, nàng nhảy cẫng lên sung sướng nói: “Tốt quá, mọi chuyện đã xong rồi. Hầu gia từ từ thưởng thức. Ta đi đón phụ thân.” Dứt lời nàng chạy như bay ra ngoài.

Cung Vô Khuyết nể mặt món bánh lạ có tên ninh móng dẫn cao kia cũng không cùng nàng so đo nữa.

5. Chương 5: Xui Xẻo

Tác giả: Luna Huang

Từ ngày viện có thêm Cung Lạc Thiên cùng Cung Vô Khuyết phải nói là Mã Phi Yến càng ngày càng như hủi suốt ngày lén la lén lút chẳng thấy mặt mũi đâu. Nàng cũng không còn cùng Mã Tuấn Vĩnh ra đề chơi nữa mà chỉ đi một đoạn rồi viện có chạy mất.

Như hôm nay, nàng ngồi ở bãi lau nghĩ ngợi một số chuyện. Bãi lau rộng mênh mông, gió lùa qua làm bụi lau xung quanh thay phiên nhau ngã vào người nàng. Cảm giác này thật tốt, nàng nằm xuống bãi lau vươn mình nhắm mắt tận hưởng cảnh đẹp của thiên nhiên. Một nơi thiên sơn hữu độc như vậy rất đáng làm chỗ nghỉ dưỡng.

Nàng quay mặt sang bên phải bỗng thấy có gì đó đang bò đến đây. Đùa sao? Là rắn đó. Mỗi lần nàng đến đây cũng đâu có rắn đâu, sao hôm nay lại có? Cả người nàng cứng đờ, đến thở cũng không dám để tâm tĩnh lặng như đá đối phó với con rắn sắp đến.

Phía trên đầu nàng truyền một âm thanh quen thuộc: “Tiểu dã mã trốn ở đây lười biếng sao?” Hần biết rõ nàng không muốn bị ép học nữ công gia chánh nên mới thường xuyên theo ra đề.

Hóa ra là gặp ôn thần nên mới xui xẻo như vậy. Biết trước hần đến đây nàng đã trốn đi nơi khác chơi rồi. Hiện con rắn đến gần nên nàng không đáp hần cũng không nhìn hần mà im lặng nhìn con rắn đang bò đến chỉ cách mình chưa tới một mét.

Cung Vô Khuyết nhú mày nhìn theo hướng mắt của nàng liền thấy được con rắn. Hần bình tĩnh rút chủy thủ dưới chân nhắm vào đầu của con rắn phóng đến.

Lúc đó một nhánh lau lại được gió đẩy đến đầu rần khiến con rần tránh sang một bên nên thoát khỏi cây chũy thủ được mạ vàng chạm trổ kỳ lân sắt nhọn.

Cung Vô Khuyết lại mở miệng nói: “Nằm yên, đừng sợ.” Hấn sợ nàng kinh hỉ sẽ kinh động đến con rần nên trấn an nàng.

Có hấn mới sợ, nàng làm sao sợ rần được. Lúc trước nàng từng cùng lớp leo núi khám phá rừng cũng đã từng được dạy cách tránh rần thì làm sao mà sợ. Đây không phải là lúc nàng cùng hấn đôi co, phải tập trung tinh thần, nhẹ nhàng hít thở.

Con rần từ từ bò lên bụng nàng rồi bỏ đi, cái đuôi vẫn còn vươn trên bụng thì đám lau đáng ghét kia bị gió thổi cứ nhè ngay mũi nàng mà cọ mới khổ chứ. Không nhin được nàng hắc-xì một tiếng kinh động con rần khiến nó quay lại cắn nàng.

Cung Vô Khuyết nhặt lấy chũy thủ đâm con rần, một tay kéo nàng vào lòng tránh nàng bị cắn. Được rồi, lại phải chịu ơn hấn đấy. Không ngờ hấn đâm nhanh chưa kịp rút tay lại thì con rần kia cắn hấn một cái vào mu bàn tay.

Mã Phi Yến thấy được vội vàng rút dải băng mỏng ở một bên búi tóc, vén tay áo của hấn lên rồi thật nhanh buộc chặt ở trên khuỷu tay khoảng chừng hai đốt tay. Sau đó liền đưa mu bàn tay của hấn lên thay hấn hút độc. Hấn cứu nàng, nàng trả ơn xem như hòa.

Cung Vô Khuyết kinh ngạc nhìn Mã Phi Yến, một tiểu oa nhi mười một tuổi có thể thông minh như vậy sao? Hấn thấy rần biểu tình trên mặt nàng cũng không hề run sợ, lúc rần bò lên người cũng không thấy mặt nàng biến sắc mà hấn còn thấy được nàng nín thở nữa.

Hấn để mặc cho nàng giúp mình lấy máu độc, đợi khi máu độc được hút ra hết, hấn nhàn nhạt hỏi: “Tiểu đã mã vì sao lại biết cách tránh rần?”

“Ta ở đây năm năm có chuyện gì mà chưa từng thấy chứ, chưa nói tới ở đây lại thường xuyên có rần nên ta cũng không bị kinh hách.” Nàng dùng ống tay áo lau máu trên miệng rồi lấy lại dải băng trên tay hấn: “Thúc thúc cứu ta một lần, ta cứu lại thúc thúc một lần, chúng ta không ai nợ ai. Thương thế của thúc thúc nên gọi Thế An công tử giúp xử lý đi.”

Cung Vô Khuyết tự nhìn vết rần cắn trên tay mình rồi lại nhìn Mã Phi Yến. Lúc này một búi tóc tròn đã xõa ra che khuất một bên mặt bị gió thổi bay. Ẩn hiện sau mái tóc đen mượt ngũ quan xinh xắn của nàng lần lượt lộ ra bên ngoài, làn da trắng hồng bị bùn làm loang lổ cũng không làm mất đi nét đẹp thuần khiết đó.

“Ừm” Hấn nhàn nhạt trả lời một tiếng.

Mã Phi Yến cũng không có ý định bới tóc lên vì nàng căn bản không thích bới tóc. Cứ như vậy nàng tháo luôn bên búi tóc kia xuống để chúng cùng gió đùa nghịch: “Ta về đây, thúc thúc ở đây vui vẻ.”

Nàng không muốn cùng hấn một chỗ chút nào. Không lại phát sinh ra nhiều tình tiết mà nàng không thể nào ứng phó được. Con rần là một minh chứng tốt nhất.

Cung Vô Khuyết không đuổi theo mà nhìn nàng chạy như bay lao ra khỏi bãi lau miệng cũng khéo lên thành hình cung tuyệt đẹp. Nàng nhanh tay giúp hấn hút độc vì không muốn lại phải dùng thứ khác bồi thường cho hấn. Hấn nhìn con rần dưới đất rồi lại nhìn vết thương trên tay, sau đó lấy khăn tay trong ngực áo ra buộc lại.

Mã Phi Yến ra ngoài sông súc miệng rồi đến đê đón Mã Tuấn Vĩnh: “Phụ Thân, phụ thân.”

Xa xa nhìn thấy ái nữ không buộc tóc vui vẻ chạy đến, tuy miệng trách móc nhưng vẫn là tâm trạng vui vẻ: “Sao lại không buộc tóc mà chạy lung tung thế này?” Hấn đỡ lấy nữ nhi bảo bối.

Mã Phi Yến đưa hai dải băng buộc tóc mỏng lên nói: “Nó rớt ra rồi.” rồi cười hì hì như thể bản thân vô tội vậy.

Cung Lạc Thiên bên cạnh nhìn đôi phụ tử Mã gia trong lòng cũng có chút tư vị vui vẻ. Nữ nhi của hấn gả hết ra ngoài cũng không có người nào dám cùng hấn thân thiết.

Trong phủ hiện chỉ còn hai vị phu nhân và Cung Vô Khuyết cùng đám thị thiếp nhiều đến không thể đếm nổi của hần(CVK). Đám nữ nhân đó nhìn thấy hần đến thở cũng không dám nữa, còn Mã Phi Yến lại xem như không có gì vẫn cứ cùng Mã Tuấn Vĩnh làm nũng.

“Mã thị lang còn biết giúp nữ nhi buộc tóc sao?” Hần vô cùng ngạc nhiên hỏi khi thấy Mã Tuấn Vĩnh thành thuật giúp Mã Phi Yến buộc tóc. Đôi đồng tử dường như cũng sắp phóng thẳng đến tóc của Mã Phi Yến.

Mặt của Mã Tuấn Vĩnh không khỏi đỏ lên, ngượng ngùng đáp: “Phi Yến bình thường không thích chải chuốt, phu nhân lại bận bịu nên hạ quan thường giúp nàng buộc tóc.”

Sau một tiếng “a” Cung Lạc Thiên cũng không tiếp tục làm khó Mã Tuấn Vĩnh nữa. Đối với chuyện của nữ nhân hần cũng không rành cho lắm chỉ là nhìn Mã Phi Yến được cưng chiều như vậy có nên sau khi hồi kinh liền đem hết đám nữ nhi của mình hồi phủ vài ngày không?

Lúc sau ba người cùng về tiểu viện, trên bàn ăn, thức ăn ở trước mặt mà không được ăn đó được xem như một cực hình đối với Mã Phi Yến. Chính là phải đợi Cung Vô Khuyết về mới có thể bắt đầu dùng bữa. Không biết tên ôn hầu kia chạy đi đâu mà đến giờ cơm vẫn chưa về.

Thấy thái độ của Cung Lạc Thiên không vui Mã Tuấn Vĩnh liền cho người tìm Cung Vô Khuyết nhưng Cung Lạc Thiên lại ngăn cản, cho là Cung Vô Khuyết đã trưởng thành không nên nuông chiều hần.

Lát sau Cung Lạc Thiên trầm giọng hỏi nhỏ: “Không biết vì sao hần vẫn chưa về?” Trước giờ Cung Vô Khuyết chưa từng không chú ý thời gian như vậy.

Mã Phi Yến mím chặt môi cúi đầu như không phải chuyện của mình. Xem như cả ngày hôm nay nàng chưa từng gặp qua hần, cũng không hề phát sinh chuyện hần bị răn cấm. Nhưng mà lâu như vậy rồi, có khi nào độc nàng hút không hết nên hần bất tỉnh nhân sự ngoài bãi lau rồi không? Có nên nói cho mọi người biết không?

Mã Tuấn Vĩnh thấy ái nữ rất lạ liền thì thầm hỏi nhỏ: “Có phải bảo bối gặp qua hầu gia không?”

Ngay lúc nàng đang phân vân có nên trả lời hay không thì Cung Vô Khuyết tiêu sái bước vào như thể không có chuyện gì xảy ra. Hần cúi người chào Quân Lạc Thiên rồi ung dung ngồi vào bàn giải thích lý do bản thân đến trễ:

“Hài nhi bị răn cấm phải nhớ Thế An xử lý vết thương nên đến trễ khiến mọi người phải đợi lâu.” Nói xong hần còn liếc sang Mã Phi Yến quan sát sắc mặt của nàng nữa.

Mã Tuấn Vĩnh liền khách sáo vài câu với hần. Cung Lạc Thiên nghe vậy liền nhìn vào bàn tay đang bị bó băng bằng vải trắng của hần nhưng cũng không hỏi thêm liền bảo dùng bữa.

Cung Vô Khuyết liếc qua Mã Phi Yến đang ăn ngon lành, ánh mắt lóe lên vài tia sáng. Hần là cố ý đến trễ để hù dọa nàng một chút, không ngờ nàng thật vô lương tâm không thêm để tâm đến.

Nàng cũng chẳng thêm để ý mà tiếp tục ăn, hần không ngất xỉu liền cùng nàng không liên quan. Hần thật biết nói dối, răn cấm hần cũng đã lau rồi không lẽ xử lý vết thương những một canh giờ sao?

Cung Vô Khuyết cũng làm như không có chuyện gì mà cùng mọi người dùng cơm. Tề thị hết nhìn Mã Phi Yến lại lén nhìn Cung Vô Khuyết ngẫm ngẫm gì đó.

Trên bàn hần chỉ có Chung Lạc Thiên cùng Mã Tuấn Vĩnh trò chuyện. Lâu lâu lại thêm vài âm thanh dịu dàng của Tề thị.

6. Chương 6: Tiễn Ôn Thần

Tác giả: Luna Huang

Gần một tháng trôi qua trừ những lần Cung Vô Khuyết làm Mã Phi Yến chậ vật ra thì mọi chuyện cũng xem như bình thường. Cung Vô Khuyết tuy mặt luôn không biểu cảm nhưng đã rất quen thuộc với tình cách thích chọc phá mẫu thân của nàng.

Tỉ như một hôm Mã Phi Yến mang Cung Vô Khuyết ra ngoài ăn thử những món bình dân. Hắn đương nhiên khước từ ý tốt của nàng. Nàng liền khích bác hắn: “Hầu gia không thử làm sao biết được dân chúng kham khổ thế nào? Lỡ hoàng thượng hỏi đến thì phải trả lời ra sao?”

Hắn bấm bụng đi theo nàng. Ngồi ở một quán mỳ nhỏ ven đường, Mã Phi Yến ăn ngon lành. Cung Vô Khuyết lại hết nhìn nàng đến bát mỳ trước mặt, ngay cả đũa hắn còn sợ dơ không dám cầm.

“Thức thức tại sao lại không ăn?” Nàng phải đổi cách xưng hô vì hắn dặn không được tiết lộ thân phận của hắn. Hắn lại tuấn mỹ như vậy, biết bao nhiêu người dòm ngó.

Nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của nàng hắn hít một hơi thật sâu can đảm cầm đũa lùa mỳ vào miệng. Hắn nhả mặt nhét mỳ vào miệng như dùng độc được vậy khiến Mã Phi Yến liên tục lắc đầu.

Kết quả: Cung Vô Khuyết chịu không nổi liền bệnh hết ba ngày ba đêm không thể rời giường. Người tốt như nàng đây bị phạt cấm túc trong phòng viết 3333 câu xin lỗi hắn và thẻ sẽ không tái phạm.

Tỉ như Mã Phi Yến tung tăng mang cầu mây đi chơi cùng đám trẻ trong thôn. Cung Vô Khuyết đứng bên nhìn, nàng cũng không muốn rủ rê hắn không thì tai họa lâm đầu.

Không nghĩ đến hắn lại muốn chơi cùng. Thế là cả bọn chia đội chơi đá banh. Mọi người ai cùng chơi thật vui vẻ trừ Cung Vô Khuyết ra. Vì sợ trái banh bị rơi xuống bùn lại bị đá vào y phục của hắn.

Kết quả: hắn mang cái mặt đen không thể đen hơn trở về. Tề thị biết chuyện lại bắt nàng chép 100 câu xin lỗi hắn.

Tỉ như một hôm đẹp trời nhân dịp Mã Tuấn Vĩnh gấp gáp không dùng điểm tâm mà rời đi Mã Phi Yến bị Tề thị bắt lại chép . Nàng vốn không muốn chép nên giả trò giả bệnh.

Tề thị khóc sụt, Mã Tuấn Vĩnh lo lắng cực độ. Mã Phi Yến bị ép dùng thuốc. Nàng là người hiện đại nên không quen với việc dùng thuốc bắc. Vừa ngửi thấy mùi thuốc liền ngất xỉu. Thật không ngờ, Cung Vô Khuyết không biết như thế nào mà phát hiện ra nàng giả bệnh.

Nàng nhớ rất rõ hôm đó, Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh dùng đủ mọi cách từ đe dọa cho đến dụ dỗ nàng vẫn không chịu uống. Cung Vô Khuyết tiến vào phòng ngủ của nàng buông ra bốn chữ:

“Khổ khẩu lương được.”

Nàng còn thắm mắt trong bụng: Người thích tự mà uống lấy đi. Ta đây là nhất quyết không uống.

Thế là hắn đề ra ý định bóp mũi đổ thuốc vào miệng. Nàng liền tỉnh hẳn không dám giả chết nữa. Nàng thẻ sống thẻ chết từ nay về sau sẽ không giả bệnh nữa.

Thế là bị Tề thị mắng cho một trận rồi phạt quỳ hai canh giờ không cho ra ngoài chơi. Mã Tuấn Vĩnh bị nàng dọa cho một trận cũng không thêm giúp nàng. Điều tại tên ôn hậu đó cả.

Quỳ xong liền phải tiếp tục chép . Mã Phi Yến vừa nằm dài trên bàn gỗ nhỏ ngoài viện vừa chán nản nâng mi mắt nhìn chữ đang viết. Miệng nàng liên tục lẩm bẩm mắng tên ôn hậu kia vài lần.

Cung Vô Khuyết tiêu sái chấp tay sau lưng chậm rãi bước đến. Hắn khom lưng cúi người cầm tì lên gò má của nàng: “Tiểu dã mã đang làm gì?”

Không thấy sao còn hỏi. Mã Phi Yến không động đậy chỉ cố vươn đôi mắt lờm cho cháy cái mặt tuấn tú của hắn: “Tất cả là nhờ ơn của thức thức ban cho cả đấy.”

“Vậy tiểu dã mã đã đa tạ ta chưa?” Hắn xem như đó là lời khen của nàng dành cho mình nên thuận miệng hỏi.

Tức anh ách nàng chẳng thèm trả lời hắn nữa. Tập trung tinh thần viết cho nhanh còn hay hơn.

Cung Vô Khuyết đứng thẳng người, bước qua ghế đối diện ngồi xuống. Thế An bên cạnh rót trà đưa cho hắn. Hắn nhấp một ngụm trà rồi buông ra một câu: “Chữ xấu.”

Nàng tức giận đập mạnh cây bút lông xuống bàn. Mực trên cây bút một đường bay thẳng thượng lên mặt hắn. Tề thị vô tình thấy được liền quy cho nàng cái tội bất kính phạt nàng chếp thêm một lần nữa.

Tỉ như Mã Phi Yến đang ngồi trong viện nghe Tề thị lải nhải. Nàng buồn chán liền cắt ngang: “Phụ thân đã từng nói với mẫu thân là không thích nữ nhân lắm điều bao giờ chưa?”

Tề thị tức giận mắng nàng một trận rồi bỏ vào trong. Cung Vô Khuyết từ trên cây to trong viện nhảy xuống bước đến trước mặt nàng: “Đường như hôm nào tiểu dã mã không bị mắng thì ăn không ngon ngủ không yên nhỉ?”

Nàng phồng mang trợn má nhìn hắn, tất cả lời mắng chửi nàng đều nuốt hết xuống bụng. Luôn phải tự nhắc nhở bản thân hắn là khâm sai là hầu gia. Một câu nói ba cái mạng nhỏ của Mã gia đều có thể mất bất kỳ lúc nào.

Mã Tuấn Vĩnh và Tề thị bước ra thấy được liền cho rằng nàng vô lễ với hắn. Tề thị lại phạt nàng không được ra ngoài chơi ba ngày.

Tỉ như rất nhiều, rất nhiều lần nữa, nàng đều chưa đánh mà bại dưới tay hắn. Đáng chết nhất là nàng chỉ nhần nhịn mà cũng bị ghép tội rồi ban hình phạt. Tề thị đúng là chỉ biết bên vực người ngoài.

Sau đó nàng quy kết ra hoa đẹp nhất định có gai, nắm đẹp nhất định có độc. Cung Vô Khuyết cũng không ngoại lệ, chỉ được mỗi thể xác xinh đẹp bên trong toàn là độc được thì có ít gì.

Một buổi chiều lộng gió, Mã Phi Yến xếp thanh đình (chuồn chuồn giấy) ghi ước nguyện thả đi. Hy vọng phụ thân mau chóng hoàn thành việc xây đền.

Cung Vô Khuyết từ đằng sau bước đến dọa một cái nàng suýt chút nữa là trượt chân té xuống núi. Mã Phi Yến quay sang cầu gắt.

“Người đến đây làm gì?” Thực sự nàng chẳng còn muốn khách sáo gì với tên này nữa.

“Bổn hầu muốn xem tiểu dã mã đang làm gì?” Hắn đứng trước mặt nàng ngạo nghễ, ánh mắt đầy đắc ý nhưng khuôn mặt lại không có biểu cảm.

Hắn gọi nàng là “tiểu dã mã” đến nỗi thuận miệng luôn rồi. Càng cùng hắn so đo e rằng nàng sẽ tắt thở mà lăn đùng ra chết mất. Bình tĩnh, bình tĩnh. Nàng duỗi tay nhỏ ra vuốt vuốt ngực. Nếu tức chết nàng thì hắn cũng chẳng có cảm thấy tội lỗi đâu. Mau mau thả hết thanh đình rồi về thôi, ở cùng hắn cho dù là người tốt cũng sẽ gặp đại họa.

Cung Vô Khuyết cầm thanh đình lên xem. Hắn ở đây bao lâu cũng biết được Mã thị lang sống như thế nào. Ngoài bộ quan phục do triều đình cấp ra thì những y phục thường ngày của hắn và thê tử, nữ nhi đều do dân chúng yêu thương mà tặng.

Ngay cả bữa ăn bình thường cũng như bao nhà dân khác. Tuy ngồi ăn cùng bàn nhưng phần của hắn và phụ thân luôn được trù sư làm riêng. Lúc hoàng thượng nổi giận việc đề điều làm mãi mà chẳng xong, vốn là muốn đem đầu của Mã Tuấn Vĩnh dờ xuống.

Nhưng Vũ Văn gia lại nhất mực cho rằng phải phái người đến xem xét tình hình. Hắn vốn không muốn đến cái nơi thiếu thốn đủ điều này, nhưng cũng không tin con đề đến năm năm vẫn chưa hoàn thành nên mới đánh cược một phen.

Không ngờ trên đường lại gặp được phụ thân đang chuẩn bị hồi kinh liền đi cùng nhau đến xem cái đề kỳ lạ như trong tấu chương viết. Đến đây mới biết được thiên tai khắt nghiệt như thế nào.

Cách đây vài hôm đề gần xây xong chính mắt hắn chứng kiến cảnh mưa to gió lớn, Mã Tuấn Vĩnh cùng dân chúng chống chọi như thế nào, con đề vỡ ra sao. Nếu chỉ là diễn trước mặt cho hắn xem thì cũng không thể thành thực như vậy được. Không thể trách lúc hoàng thượng trách tội dân chúng lại kiên quyết bảo vệ Mã Tuấn Vĩnh như vậy. Làm sao có thể chỉ tin đám nịnh thần được.

Mã Phi Yến tuy vẫn còn nhỏ nhưng cũng đứng đó chịu mưa không trở về. Nàng cầm dây thừng trong tay, mắt không rời khỏi đám người bên dưới đang cố gắng giữ đề.

Hóa ra lúc nàng dầm mưa chạy đi không quản chân đau là vì đến đây. Thế mà hôm đó hấn cứ nghĩ nàng sợ về trễ sẽ bị phụ mẫu la mắng.

Lần này hấn hồi kinh nhất định sẽ mang sự thực tấu lại. Sau đó khẩn cầu hoàng thượng tiếp thêm ngân lượng đến cứu tế.

Mã Phi Yến thả xong thanh đình nhìn trên tay hấn vẫn còn cầm một con. Nàng vốn xếp đếm 100 con cơ. Thôi 99 cũng được rồi, phải bụi trên người xong nàng quay người rời đi.

Cung Vô Khuyết cũng lẳng lặng đi sau lưng nàng. Mã Phi Yến không vui liền quay ra sau hỏi: “Thức thức đi theo ta làm gì?”

“Bổn hầu sắp hồi kinh rồi.” Hấn nhàn nhạt nói một câu, mắt hấn như không nỡ rời xa nơi này vậy.

Mã Phi Yến vui như mở cờ trong bụng, hấn về thì những ngày xui xẻo của nàng cũng kết thúc: “Thật sao?” Miệng nàng cười tươi quay sang, ngẩng cao đầu hỏi hấn.

Cung Vô Khuyết khép hờ đôi mắt phượng lại nghi hoặc nhìn nàng hỏi: “Bổn hầu rời đi người thực sự vui như vậy?”

Hấn lần này hồi kinh vì giúp Mã Tuấn Vĩnh thế mà nàng lại cho hấn xem cái sắc mặt vui vẻ này. Ít nhiều gì cũng chung đụng lâu ngày có phải hay không cho dù thực sự vui mừng cũng phải tỏ ra giả vờ níu kéo một chút?

Hai tay nhỏ nàng ôm lấy khuôn mặt khả ái của mình, nụ cười trên môi cũng bị nàng bóp méo: “Đâu có, đâu có. Người ta biết thức thức rời đi liền không vui. Thức thức xem này, người ta thực không nỡ, sắp khóc rồi.”

Nàng cố gắng nghĩ đến những chuyện đau khổ để làm mắt đỏ lên. Đáng tiếc ánh mắt nàng vẫn là mang sự vui vẻ đến tột cùng không thể che giấu được.

Hấn hừ một tiếng bất mãn rồi phát tay rời đi mất. Mã Phi Yến tung tăng ngậm một ngọn cỏ bông lau trong miệng rồi nhảy nhót theo sau.

Trên bàn ăn, Cung Vô Khuyết cùng Cung Lạc Thiên dùng bữa xong liền nói lời từ biệt. Mã Phi Yến đã bị hấn chinh trước rồi nên rất thức thời, giả vờ cụp mi thương tiếc không nỡ rời xa. Mã Tuấn Vĩnh khách khách sáo sáo, Tề thị cũng điềm đạm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, dùng điểm tâm xong Cung Lạc Thiên và Cung Vô Khuyết leo lên xe ngựa cùng Thế An rời đi. Hấn mở rèm nhìn về phía sau thấy Mã Phi Yến cầm khăn nhỏ xua xua tay như xem hấn là ôn thần mà tiễn.

Hấn quay đầu lại cười phì. Đúng là tiểu nha đầu hoang dã. Từ trong tay áo, hấn mang ra một hộp gỗ thông điều khắc tinh xảo. Mở hộp ra bên trong là tiểu thanh đình do nàng gấp. Môi hấn lẩm bẩm:

“Tiểu dã mã, hy vọng chúng ta có thể sớm gặp lại.”

Cung Lạc Thiên bên cạnh nghe được liền trầm giọng nói: “Mã gia nhất định không thể day vào.”

Cung Vô Khuyết không trả lời chỉ mãi ngắm thanh đình giấy trong hộp gỗ. E rằng Cung gia cùng Mã gia sẽ không bao có thể đứng cùng một con thuyền.

Mã Phi Yến thấy xe ngựa khuất xa liền la hét vang dội, vươn người giơ cao hai tay: “Cuối cùng ôn hầu cũng đã rời đi. Chưa bao giờ cảm thấy thanh thần như hôm nay.”

Tề thị mang tai nàng kéo vào viện: “Người còn dám nói hầu gia như vậy sao? Mấy hôm trước có hầu gia cùng tướng gia ở đây ta không làm gì được người. Hôm nay lại khác rồi.”

“Đến cùng nữ nhi có phải là nữ nhi của người không? Sao lúc nào miệng của người cứ nhắc đến tên ôn hầu đó.” Nàng vừa nắm lấy tai mình vừa nói, đôi mắt lúc này cũng đã ướt ướt rồi.

“Phụ thân” Mã Phi Yến lập tức tìm viện binh. Âm thanh mềm mại từ cái miệng bé xinh của nàng thốt ra làm Mã Tuấn Vĩnh không đành lòng mà bước vào khuyên ngăn.

“Phụ nhân, nàng đừng hờ chút là động tay động chân như vậy. Nhỡ sau này Yến nhi cũng như vậy thì ta không có cơ hội trở thành nhạc phụ rồi.”

Tề thị nghe được liền lửa giận xung thiên: “Chàng nói như thế là ý gì?”

Mã Phi Yến được buông tha liền mau chóng kéo phụ thân đáng kính ra khỏi hiện trường chạy ra ngoài. Đằng sau còn nghe được tiếng quát nạt của Tề thị:

“Hai phụ tử nhà các người có giỏi thì đừng trở về nữa.”

Hai phụ tử bất lương mang họ Mã kia cười ha hả chạy đi. Gần một tháng này họ đâu có cười vui vẻ được như vậy. Tất cả điều là tại tên ôn hòa Cung Vô Khuyết hết thảy. Mỗi ngày cứ làm mặt nghiêm trọng làm không ai dám biểu lộ bất kỳ thứ gì ra ngoài.

7. Chương 7: Hồi Kinh

Tác giả: Luna Huang

Không lâu sau khi Cung Lạc Thiên cùng Cung Vô Khuyết hồi kinh, ngân lượng cũng được đưa đến. Chớp mắt nàng nay cũng mười hai tuổi rồi cái đề đáng ghét kia cuối cùng cũng hoàn thành.

Mã Tuấn Vĩnh thấy bên cầu bắt qua sông sắp hư liền móc hà bao chi thêm bạc để xây lại tránh thiên tai đến dân chúng lại không có cầu để đi qua.

Hôm nay, Mã Phi Yến đáng yêu ngồi ở đồng cỏ bông lau nhắm nháp điểm tâm. Đôi mi vong vút như hai cánh bướm mùa xuân thi nhau vỗ như sắp bay lên vậy. Mã Tuấn Vĩnh chậm rãi bước đến nói.

“Bảo bối, lát nữa chúng ta hồi kinh.”

Nàng ngơ ngác nhìn hấn. Không hiểu tâm trạng của nàng hiện tại đang là gì nữa. Có chút vui, có chút buồn, đan xen với tiếc nuối, lưu luyến.

Thấy nữ nhi không trả lời hấn lại ngồi bên nàng nói: “Chúng ta hồi kinh liền có thể gặp được nãi nãi, gia gia rồi. Ta rời kinh đã lâu, thư cũng nhận được rất ít không biết họ có khỏe không?”

Nàng vốn cùng bọn họ đâu có thân thuộc, có hồi kinh hay không cũng không quan trọng. Nàng sống ở đây cũng rất tốt cơ mà: “Thế phụ thân có muốn về đó không?”

“Đương nhiên là có rồi.” Mã Tuấn Vĩnh mỉm cười xoa đầu tiểu bảo bối: “Lúc ta rời đi cũng không nghĩ đến đi tận sáu năm lâu như vậy.”

Mã Phi Yến cắn cắn môi nhỏ: Không biết lần này phụ thân hồi kinh có bị hoàng thượng cùng mấy tên gian thần kia trị tội không?

“Bảo bối không cần lo lắng. Mọi người đều rất muốn gặp người.” Mã Tuấn Vĩnh lại nghĩ nàng lo lắng về cuộc sống sau này ở kinh thành.

Nàng cười híp mắt nói: “Phụ thân là nên tự lo cho mình đi. Nữ nhi thấy sáng nay mẫu thân hình như không được vui.”

Mã Tuấn Vĩnh vốn biết Tề thị vì sao không vui. Lúc Tề thị gả cho hấn, nàng là đích thân mẫu thân của hấn chọn nhưng không ngờ gả về chưa được hai ngày đã bị đại tẩu chèn ép. Nếu không hấn cũng không đành lòng để Tề thị cùng nữ nhi yêu quý cùng hấn đến đây chịu khổ.

“Phụ thân có gì khó nói a?” Nàng chớp mắt ngây thơ hỏi, tay cũng không quên nhỏ một nhánh bông lau cọ lên chóp mũi của phụ thân.

“Không có, chúng ta về đồ ngọt mẫu thân thôi.” Nữ nhi bảo bối này của hắn rất hiểu lòng người. Đáng tiếc nàng còn quá nhỏ, hắn không muốn nàng biết quá nhiều.

Hai phụ tử len lén trở về, Tề thị ngồi mất hồn theo cái gì đó liền bị kim đâm vào tay. Mã Tuấn Vĩnh vội chạy đến cầm lấy tay nàng ta đau lòng nói: “Sau này nàng tập trung một chút, nếu phân tâm thì đừng may và nữa.”

Mã Phi Yến cười xấu xa bước đến gần Tề thị. Nàng ta lập tức cảnh giác: “Hai phụ tử nhà các người lại muốn giở trò gì?”

“Mẫu thân sao lại đa nghi quá như vậy!” Mã Phi Yến bĩu môi phê phán, nhánh cỏ bông lau trong tay nàng cũng được giơ lên cọ cọ vào cổ của Tề thị.

Mã Tuấn Vĩnh bật cười khi thấy sắc mặt đỏ bừng của Tề thị. Mỗi lần Mã Phi Yến nở cái nụ cười xấu xa này là y như rằng Tề thị lại đỏ bừng mặt lên: “Bảo bối muốn làm gì mẫu thân thế? Kể phụ thân nghe chút xem nào.” Hắn nói thế ý là ám chỉ cho thế tử biết chuyện này cùng hắn không liên quan.

Tề thị tức giận liền đánh Mã Tuấn Vĩnh vài cái. Nói thì là như vậy nhưng ít nhất Tề thị cũng chịu cười.

Rất nhanh đồ đạc được thu xếp ổn thỏa, mọi người leo lên xe ngựa hồi kinh. Một nhà ba người ngồi trong xe ngựa, phu thê Mã gia thì ân ái trò chuyện.

Mã Phi Yến nàng đây thì khổ rồi, vừa được xem cảnh lãng mạn sống động như phim truyền hình, vừa được bị xe ngựa sóc đến ruột gan đảo lộn. Nàng chưa từng ngồi qua thứ phương tiện giao thông hại tinh thần thể xác thế này. Nàng nôn đến lục phủ ngũ tạng cũng sắp trào cả ra ngoài rồi.

Lão thiên gia thức sự thấu lòng người. Biết nàng buồn chán nên lập tức xem nàng như Đường tăng đi Tây thiên thỉnh kinh mà ban họa. Đi chưa được hai ngày thì đã bị sơn tặc chặn đường cướp. Bên ngoài xe ngựa bọn cướp hô to:

“Người bên trong xe mau ra đây. Chỉ cần để tiền bạc ở lại thì người có thể rời đi.”

Mã Phi Yến thầm thở dài. Mã Tuấn Vĩnh vét sạch túi xây cầu cho dân rồi, còn tiền nữa đâu mà cướp. Tề thị cũng chẳng có trang sức đáng giá, chỉ có đôi khuyên tai do Mã Tuấn Vĩnh tặng vào đêm tân hôn là đáng tiền nhất thôi. Nàng đương nhiên biết điều này, Tề thị lúc nào cũng mang ra khoe với nàng.

Mã Tuấn Vĩnh dặn dò hai mẫu tử không được bước ra ngoài rồi hắn một mình đi rồi. Tề thị kiên quyết đi cùng hắn thế là đôi phu thê kia bỏ lại mình nàng ngồi trong xe.

Đám cướp thấy hai người bước ra liền nhú mào hô to: “Bên trong xe còn ai nữa không?”

Mã Phi Yến thành thật trả lời: “Không có.”

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị không biết nên cười hay nên khóc nữa. Đến giờ phút nguy hiểm này mà nữ nhi bảo bối của họ cứ nhiên nhiên không chịu an phận.

“Mau bước ra đây.” Tên cầm đầu đen mặt lại hô to lần nữa.

“Đã bảo không có thì làm sao mà bước ra chứ.” Mã Phi Yến ung dung ngồi bên trong ăn đậu phộng rồi ném vỏ ra ngoài cửa sổ.

Sở dĩ nàng ung dung như vậy là vì nghe giọng tên cầm đầu run run có lẽ lần đầu đi cướp. Nếu thực là lần đầu nàng có cách thoát thân.

Mã Tuấn Vĩnh sợ nữ nhi bảo bối của mình chọc giận đám cướp thì ôm nhau mà chết liền nói: “Bảo bối, bước ra đi.”

Mã Phi Yến đứng dậy bước ra ngoài, miệng còn chóp chép nhai đậu phộng: “Các người là ai?” Nàng chỉ tay vào tên cầm đầu, mặt không hề có thái độ sợ sệt.

Tề thị run rẩy, kéo tay nàng xuống: “Yến nhi, người không thể bớt nói một chút sao? Để phụ thân người thương lượng với hắn.” Nói thì là như vậy nhưng nàng biết rõ đã đánh cướp thì làm sao sẽ cùng trượng phu của nàng thương lượng chứ.

Tên cầm đầu kinh hỉ nhìn tiểu nha đầu đánh đá không biết sợ trước mặt: “Bọn ta đương nhiên là sơn tặc rồi.” Đám sơn tặc cùng cười ha ha.

“Theo ta biết sơn tặc sẽ không làm như vậy đâu.” Nàng lắc lắc ngón trở nhỏ nhắn chu miệng nói.

“Bảo bối a!” Mã Tuấn Vĩnh khỏ sở vừa định ngăn nàng thì đã thấy nàng bước đến trước mặt tên cầm đầu rồi.

“Theo người sơn tặc phải thế nào?” Hấn cười ha ha nói: “Phải cầm dao kề cổ từng người sao?”

Mã Phi Yến như giáo sư đứng trên bục giảng dạy bọn hấn: “Câu đầu tiên sơn tặc phải nói là ”núi này do ta mở - cây này do ta trồng – nếu muốn mượn đường qua – lưu nam nhân ở lại“. Sau đó chúng ta sẽ ngoan ngoãn để phụ thân ở lại cùng các người thương lượng.”

Nói xong nàng quay sang nói với Mã Tuấn Vĩnh: “Phụ thân, người đến đây cùng họ thương lượng đi.”

Mã Tuấn Vĩnh mau chóng kéo ái nữ trở về rồi nói với tên cầm đầu. Sau khi kể lể đủ thứ linh tinh từ trên trời xuống dưới đất rồi cuối cùng chốt một câu không có bạc khiến tên cầm đầu tức giận ra lệnh giết sạch.

Mã Phi Yến thở dài hô to: “Khoan đã.” Phụ thân nàng vốn là quan văn tay trái gà không chặt. Đã thế triều đình phải mấy tên thị vệ ôm yếu cứ như suy dinh dưỡng thế này đến thì làm được gì.

“Nha đầu, người dám hô to gọi nhỏ ở đây sao?” Tên cầm đầu cầm thanh đoản đao to gươm cao dọa nàng.

Mã Phi Yến cũng chẳng sợ sệt: “Người biết đồ xúc xắc không? Chúng ta cùng cược nếu ta thắng người phải nhường đường nếu ta thua tùy người xử trí.”

Mã Tuấn Vĩnh kéo nàng lại nói nhỏ: “Nếu có gì bất trắc xảy ra, người phải cùng mẫu thân chạy trước biết không?”

Tên cầm đầu vuốt vuốt cằm đáp ứng. Thế là từ cướp trở thành con nghiện cờ bạc. Không còn cách nào khác Mã Tuấn Vĩnh đành để nàng thử sức thôi.

Ở hiện đại, mỗi ngày trong bệnh viện không có gì làm nàng đều chơi trò này. Lại nói nàng đã từng được học tính xác suất nên không thể nào làm khó được nàng.

Thế là sau mấy lần lắc hấn đều thua nàng. Tên cầm đầu nghĩ mãi không ra, nàng là do may mắn sao hay là gian lận? Cứ bắt phải chơi lại. Cuối cùng nàng vỗ vỗ vai hấn:

“Phụ thân ta là Mã thị lang nhà ở kinh thành. Nếu người tìm được cách hơn ta thì đến đó tìm nhé. Ta mệt mỏi lắm chỉ muốn hồi kinh thôi.”

Hấn trừng mắt nhìn nàng: “Không ai được phép rời đi.”

“Lão đại, người giữ chúng ta ở đây cũng không được ít gì. Nếu về không kịp hoàng thượng trách tội tru di cửu tộc thì phải làm sao? Ta đã cho người biết nơi ở rồi còn muốn gì nữa.” Nàng chán nản nói. Mấy ngày hôm nay không được chạy nhảy đã không vui rồi.

Hấn nhìn tới nhìn lui thấy đúng thực Mã gia không ai có bạc, đến y phục của hấn cũng tốt hơn bọn họ nữa: “Các người còn thứ gì trân quý mau đem ra hết đi.”

Tề thị sớm đã giấu đôi khuyên tai đi rồi, nên chỉ đưa chiếc vòng cũ và sợi dây chuyền và một cây trâm cho hấn. Mã Phi Yến liền bĩu môi:

“Mẫu thân sao lại xem mấy thứ đó là trân quý mà đưa cho lão đại. Chẳng phải phụ thân rất trân quý bộ quan phục sao. Mau Mau đưa luôn cho lão đại rồi chúng ta rời đi.”

Trán của tên cầm đầu chảy xuống vài vạch đen. Hấn là không đủ hung dữ hay do gan của nàng quá to mà không biết sợ là gì? Hấn lấy quan phục của Mã Tuấn Vĩnh về để làm gì. Cầm được trang sức hấn cũng không giữ người nữa.

Cuối cùng cũng bình an rời đi. Mã Phi Yến leo lên xe ngựa liền bị Tề thị tra tấn lỗ tai. Nào là sau này không mạnh động, nào là có phải ăn luôn gan hùm rồi không, nào là....Tóm lại tất cả nàng đều bỏ ngoài tai.

8. Chương 8: Thứ Nữ?

Tác giả: Luna Huang

Một mỗi bao lâu cuối cùng cũng khổ tận cam lai. Đến kinh thành, xe ngựa dừng trước Mã phủ.

Trước đại môn, toàn nữ nhân ra đón. Mã Phi Yến ngạc nhiên đến nỗi mất cả hồn. Không lẽ phụ thân cũng tam thê thứ thiếp sao? Thật muốn ngắt, mấy nữ nhân này đều lớn hơn nàng. Nàng từ đích nữ biếm xuống thành thứ nữ sao?

Hèn gì Tề thị là không muốn trở về. Nguyên lai Tề thị là di nương. Bọn họ đón tiếp mẫu tử nàng không được nồng hậu cho lắm. Bọn họ nhúng người qua qua cũng chẳng thêm mở miệng nói câu nào, toàn là những ánh mắt khinh bỉ bay thẳng lên người nàng thôi. Thứ so y phục cũng biết rồi ai hơn ai rồi, chưa kể đến nàng ở một thôn nhỏ những sáu năm.

Đúng là nam nhân không thể tin tưởng được. Thế mà sáu năm nay nàng luôn vênh váo tự đắc phụ thân nàng là nam nhân chung thủy nhất thiên hạ nữa cơ. Giờ thì mọi sự tự tin đều vỡ òa như bong bóng xà phòng rồi.

Mã Tuấn Vĩnh sớm đã phải vào kinh diện thánh rồi nên chỉ có hai mẫu tử nàng hồi phủ trước thôi. Đối mặt với đám nữ nhân này nàng phải làm thế nào đây. Cung đấu, trạch đấu cũng xem không ít nhưng chỉ là giải trí thôi, chưa bao giờ nàng dám nghĩ đến chuyện bản thân sẽ phải bước chân vào hoàn cảnh thế này cả.

Lúc mới xuyên đến đây khó khăn lắm nàng mới chấp nhận được mình là một tiểu oa nhi rằng cỏ mọc không đủ lâu lâu còn có răng rụng nữa chứ thật đau lòng biết chừng nào! Mỗi lần nhìn vào gương chỉ muốn ngắt thôi.

Sau này răng mọc đầy đủ hơn nàng mới hoạt bát trở lại như trước. không ngờ sau sáu năm đến kinh thành lại đối mặt với những loại truyện như thế này. Làm ơn có ai đó cho nàng một chút dũng khí để sống tiếp đi.

Thấy Mã Phi Yến hóa đá Tề thị liền nắm tay nàng tiến vào đại môn. Hai mẫu tử bước trên con đường lót đá phẳng to dài. Hai bên trong những cây anh đào, hoa nở trắng bên dưới gốc cây lại trong những bụi cây xanh chỉ cao đến thắt lưng của Tề thị.

Gió thổi hoa rơi làm tạo nên cảnh như khói trời mùa đông tuyết rơi vậy. Bên dưới lát đá phẳng được phủ đầy cánh anh đào trắng. Bước chân của hai mẫu tử tạo gió cuốn những cánh hoa bay lên tạo thành một cơn lốc xoáy nhỏ tuyệt đẹp.

Phải nói Mã gia đúng là giàu có, vì sao Mã Tuấn Vĩnh lại phải chịu cực khổ làm thị lang lại phải đi xa như vậy thi hành công vụ? Sao bọn họ lại không gửi bạc đến để hắn không cần sống kham khổ như vậy nữa? Đến cùng cái Mã gia này là có bao nhiêu thứ phiền phức sẽ đến với nàng đây.

Đi hết cái hoa viên to thì đến được tiền thính. Tiền thính cũng khá to và có rất nhiều ghế gỗ được chạm trổ hoa văn bắt mắt. Bên trong tiền thính, hai người ngồi ở ghế chủ vị hiền từ mỉm cười. Hai người đều cầm một cây trượng to bằng đồng được chạm trổ tinh tế.

Tề thị quỳ xuống dập đầu trên thảm đỏ viền được thêu hoa văn nổi màu lục: “Nhi tức thỉnh an lão thái gia, lão thái phu nhân.”

Mã Phi Yến vẫn đứng ngây ngơ đang tuyệt vọng nhìn hai bên ghế đầy ắp người ngồi thì bị Tề thị kéo quỳ xuống: “Mau thỉnh an tổ phụ, tổ mẫu đi.”

“Ngoan ngoan, mau đứng lên đi.” Lão thái thái hiền từ cười.

Lúc trước Mã Tuấn Vĩnh nói được hoàng thượng phái đi xa ngõ ý muốn đưa Tề thị theo cùng. Nàng đã kịch liệt phản đối nhưng giờ nghĩ lại cũng cảm thấy may mắn. Bởi không ngờ đi một lần tận sáu năm. Nếu không có Tề thị bên cạnh chăm sóc thì phải thế nào đây.

Lão thái gia mặt nghiêm trọng hỏi: “Đó là Phi Yến sao?” Hắn nhớ lúc nàng cùng Mã Tuấn Vĩnh và Tề thị rời đi sức khỏe vô cùng yếu đuối, chỉ luôn nằm trên tay Tề thị khóc lóc mãi không thôi. Hiện giờ tuy vẫn là ốm yếu, nước da có hơi ngăm nhưng cũng không đến nỗi như trước bệnh tật liên miên.

“Vâng” Tề thị hiểu thuận nhẹ nhàng đáp. Nàng ta đứng dậy phủi bụi trên váy rồi nở một nụ cười hướng đám nữ nhân trong tiền thính cười một lượt.

“Mau đến đây cho ta xem nào? Ở đó chắc là kham khổ lắm nên mới ôm như vậy?” Lão thái thái vẫy vẫy tay bảo Mã Phi Yến đến đó.

Tề thị đỡ nàng đứng dậy rồi đưa nàng bước qua. Mã Phi Yến thấy lão thái thái nhiệt tình đón chào cũng tung tăng chạy đến: “Phi Yến thỉnh an nãi nãi, gia gia” Chất giọng của một nữ hài mười hai luôn ngọt như đường khiến hai lão nhân gia rất hài lòng.

Hai người đó tặng nàng hai bao đỏ rồi chỉ tay vào nữ nhân đang mỉm cười mà mắt không hề cười kia bảo nàng: “Phi Yến mau thỉnh an đại bá mẫu đi.”

Mã Phi Yến tinh thần sáng khoái bước nhanh đến miệng nở nụ cười: “Phi Yến thỉnh an đại bá mẫu.” Nàng ta không chào đón nàng, nàng cũng không cần hướng nàng ta quỳ gối.

Hóa ra là không phải Tề thị là di nương, nàng cũng không phải thứ nữ mà là một gia đình mấy hệ sống cùng không tách ra. Sống như vậy không phải là rất phức tạp sao? Nguyên một đám ngựa sống cũng nhau như vậy rất loạn a.

Đúng rồi, Tề thị hung dữ thế này thì cho Mã Tuấn Vĩnh mười cái đầu cũng không dám rước thêm thị thiếp nào về phủ nữa. Là do nàng đa tâm nghĩ nhiều mà thôi.

Trình thị mỉm cười: “Ngoan, Phi Yến chịu khổ rồi.” Ngón tay thon dài, móng tay nhọn hoắc cầm một bao đỏ đưa cho nàng.

Ma ma bên cạnh lão thái thái lại nói: “Bên kia là tiểu bá mẫu.” Ý là kế thất của bá phụ nàng. Do ở cùng một đồng nên không thể gọi là nhị phụ nhân tránh trùng với Tề thị.

“Phi Yến thỉnh an tiểu bá mẫu.” Mã Phi Yến bước đến bên nữ nhân ngồi sát Trình thị là Lý thị. Lý thị dịu dàng nhét vào tay nàng một bao đỏ và một hạt sen.

“Phi Yến ngoan, có thời gian tiểu bá mẫu đưa người ra ngoài dạo chơi.”

Mã Phi Yến ngoan ngoãn gật đầu rồi bước về bên Tề thị. Tề thị an vị ở ghế kế bên Lý thị, tay nhận lấy tách trà từ nha hoàn rồi khẽ nhấp thăm giọng. Lý thị cùng Trình thị liên tục kéo Tề thị cùng nói chuyện như thể hảo tỷ muội đã lâu không gặp. Tề thị lại giống như không muốn cùng các nàng thân cận nên chỉ ậm ừ qua loa.

Lão thái gia liền nghiêm mặt nói với Mã Phi Yến: “Bên kia là các tỷ tỷ và tỷ phụ của người. Sau này phải biết đối xử tốt với nhau.”

Đám người bên kia đồng thanh “Vâng” một tiếng. Ánh mắt của bọn họ nhìn nàng y như Cung Vô Khuyết lúc đầu vậy, chỉ toàn sự khinh bỉ. Mặc kệ nàng chả cần.

Mã Phi Yến nhìn về phía đối diện có hai nam nhân và ba nữ nhân đang ngồi gần gần. Ma ma đứng bên lão thái thái đến bên cạnh nàng giới thiệu. Nữ nhân cùng nam nhân ngồi ở vị trí gần với lão thái thái nhất là Mã Phi Lan cùng trượng phu Tống Trung Kiên. Bọn họ vừa thành thân được vài tháng.

Mã Phi Yến chậm rãi bước đến khẽ cúi đầu: “Phi Yến gặp qua đường nhị tỷ tỷ, nhị tỷ phụ.”

Mã Phi Lan nhếch môi khẽ hừ rồi đưa cho nàng một bao đỏ: “Đường muội muội đã lâu không gặp.”

Mã Phi Lan là đích nữ của Mã gia chi thứ nhất, nữ nhi do Trình thị sở sinh. Tống Trung Kiên là trượng phu lại là một trong tứ đại công tử của kinh thành hiện đang giữ chức hình bộ thượng thư. Người ta mới nhỏ tuổi như vậy đã làm thượng thư rồi còn phụ thân nàng cũng chỉ làm thị lang nhỏ nhoi thôi.

Tuy Mã Phi Yến là đích nữ nhưng lại là chi thứ hai, Mã Tuấn Vĩnh chỉ là một thị lang làm sao bằng được trượng phu của Mã Phi Lan chứ, nàng ta đường nhiên là không để vào mắt rồi.

Tổng Trung Kiên mỉm cười gật đầu lấy lệ. Hắn cùng nàng cũng chẳng thân thuộc việc gì phải nữ nhi của một thị lang kết quan hệ chứ.

Mã Phi Yến nặn ra một nụ cười nhưng không trả lời câu nói kia chỉ là nói vài chữ “đa tạ đường nhị tỷ tỷ” thôi. Đây là lần đầu gặp nàng ta làm gì có chuyện lâu rồi không gặp chứ. Nói ra chắc là khiến người khác cười đến rụng cả hàm răng.

Kế bên chính là Mã Phi Cầm cùng trượng phu Thẩm Thiếu Hoa. Mã Phi Cầm là đích thứ nữ thuộc dòng chính do Trình thị sở sinh. Thẩm Thiếu Hoa là trưởng tử hiện đang là lễ bộ thượng thư. Bọn họ vừa thành thân được ba ngày hôm nay là ngày lại mặt.

Mã Phi Yến cũng nhẹ nhàng cúi đầu chào: “Phi Yến gặp qua đường tam tỷ tỷ, tam tỷ phu.”

Đáy mắt của Mã Phi Cầm lóe lên vài tia khinh thường nhưng nhanh chóng tiêu biến mỉm cười đưa bao đỏ cho nàng: “Đường muội muội không cần khách sáo như vậy.”

Thẩm Thiếu Hoa là lễ bộ thượng thư nên cũng rất hiểu lễ nghĩa hướng nàng cười: “Đường muội muội về trễ mất vài ngày nếu không hôn lễ của chúng ta nhất định sẽ còn vui hơn nữa.” Trong mắt hắn nàng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu oa nhi, không cần so đo làm gì.

“Đa tạ đường tam tỷ tỷ, tam tỷ phu. Phi Yến chúc hai người bách niên giai lão.” Mã Phi Yến đưa hai tay nhận lấy.

Thẩm Thiếu Hoa “ừ” một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Cuối cùng là Mã Phi Vũ do Lý thị sở sinh tuy là quý nữ nhưng lại không thuộc dòng chính. Mã Phi Yến bước đến nhẹ nhàng cúi đầu: “Phi Yến gặp qua đường tứ tỷ.”

Mã Phi Vũ nắm lấy tay nàng vui vẻ nói: “Nhị tỷ tỷ cùng tam tỷ tỷ cũng đã gả ra ngoài rồi. Sau này chúng ta sẽ là hảo tỷ muội.”

Mã Phi Yến “ân” một tiếng đáp ứng. Nàng cũng không có hứng thú cùng đám nữ nhân cổ đại đàm đạo chuyện nữ công gia chánh hay là nói về một nam nhân nào đó đâu. Nàng an vị trên cái ghế gỗ bên cạnh Mã Phi Vũ.

Sau đó năm người bọn họ đứng dậy lần lượt hướng Tề thị kính trà. Đáng lẽ bọn họ phải kính trà cho Tề thị trước khi nàng hướng bọn họ chào hỏi, do Mã Tuấn Vĩnh chức quan không cao bổng lộc không nhiều lại không được tách chi nên chuyện này bị đảo lại.

Lão thái gia cũng lão thái thái cũng chẳng thèm dă động đến. Hèn gì Tề thị chẳng muốn về đây. Hiện ngay đến nàng cũng chẳng muốn ở đây. Rõ ràng là không xem chi thứ hai ra gì mà. Thế thì còn kính trà làm gì cho mệt, để người khác xem sao? Thật biết diễn tuồng.

9. Chương 9: Khoe Mẽ

Tác giả: Luna Huang

Đúng lúc đó Mã Tuấn Vĩnh cũng trở về. Bên cạnh hắn còn có một nam nhân gần bằng tuổi với hắn và mấy nam tử khác. Hắn bước vào tiền sảnh việc đầu tiên đó là quỳ xuống dập đầu tạ tội với lão thái gia, lão thái thái.

“Hài nhi bất hiếu. Chớp mắt đã sáu năm khiến phụ mẫu lo lắng.”

Lão thái gia nhìn hắn ánh mắt đầy trù ừ: “Đứng lên rồi nói.”

Lão thái thái rơm rớm nước mắt: “Về là tốt rồi, về là tốt rồi. Đi đường cũng vất vả không nên quỳ mãi như vậy, mau đứng lên đi.”

Mã Tuấn Vĩnh kéo tay Mã Phi Yến cười vui vẻ nói: “Bảo bối, đây là đại bá phụ, mau đến gọi bá phụ đi.”

“Phi yến thỉnh an đại bá phụ.” Nàng nhỏ giọng nói. Người được gọi là bá phụ này mặc quan phục màu đỏ rất bắt mắt. Nhìn là biết quan to rồi. So với bộ quan phục màu lục của phụ thân nàng thì oai hơn nhiều.

Mã Tuấn Trường cười ha hả: “Phi Yến lớn rồi. Lúc trước khi rời đi vẫn còn khóc lóc ầm ĩ mà giờ đây sắp có thể gả được rồi.”

Mã Phi Yến lập tức sặc nước bọt ho xù xụ. Nữ nhi của hắn mới là sắp gả được. Nàng là không gả, tuyệt đối không gả. Hắn gả đi hai nữ nhi rồi còn muốn gả luôn nữ nhi của người khác sao? Đừng hòng.

“Bảo bối, cẩn thận một chút.” Mã Tuấn Vĩnh quan tâm vỗ vỗ lưng cho nàng. Một tiếng “bảo bối” hai tiếng “bảo bối” khiến hai nam tử nhìn nàng chau mày không thuận mắt.

“Đây là đường ca ca của người Mã Viễn Hành” Mã Tuấn Trường chỉ vào nam tử đứng kế bên mình.

Mã Viễn Hành năm nay mười bảy, chuẩn bị đón dâu. Hắn do Trình thị sở sinh lớn nhất trong bốn huynh muội, hiện đảm đương chức học sĩ ở hàn lâm viện: “Đường muội muội không sao chứ?”

“Gặp qua đường ca ca.” Mã Phi Yến nở nụ cười nhìn Mã Viễn Hành: “Muội không sao, đa tạ đường ca ca quan tâm.”

Mã Tuấn Vĩnh vui vẻ giới thiệu: “Đây là ca ca của người Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật.”

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật là do Tề thị sở sinh. Bọn hắn hơn nàng ba tuổi là thai song bào nhưng dung mạo lại không giống nhau. Lúc Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh đưa nàng rời đi bọn họ có đòi theo nhưng lão thái phu nhân không cho phép.

Tiền đồ của bọn họ rộng mở nếu rời đi liền không còn gì nữa. Do đó nghe Mã Tuấn Vĩnh gọi nàng là “bảo bối” họ liền không vui. Bọn họ không phải bảo bối sao? Tại sao chỉ có mỗi Mã Phi Yến là bảo bối?

Tề thị thấy hai thiếu niên mười lăm tuổi đứng trước mặt liền không khỏi xúc động. Thế là ôm lấy khóc như hoa lê đài vũ. Nhiều lúc nàng tự nghĩ có phải Tề thị là dư nước mắt không, lúc nào cũng có thể khóc được. Mã Tuấn Vĩnh cùng Mã Phi Yến lắc đầu sắp rơi luôn ra ngoài.

Năm người bên Mã gia chi thứ nhất lại cùng nhau lần lượt kính trà cho Mã Tuấn Vĩnh. Hắn vừa về nên không chuẩn bị bao đỏ, chỉ là mang chút châu báu hoàng thượng vừa ban tặng đưa cho bọn họ mỗi người một món.

Bọn họ nhận được có chút không vui. Do Mã Tuấn Vĩnh dù sao cũng chỉ là thị lang nên châu báu cũng không có trân quý như đồ của họ đang đeo trên người. Sự không vui đó chỉ thoáng qua và rất nhanh biến mất nhưng Mã Phi Yến vừa đứng lúc lại thu hết vào tầm mắt. Đúng là đám ý quyền cao chức trọng thì phách lối, không xem ai ra gì, gia giáo cực kỳ tệ hại. Ngày tháng sau này của nàng ở đây cũng không dễ qua rồi.

Lát sau, lão thái gia cho người dọn cơm. Hôm nay là ngày lại mặt của Mã Phi Cẩm cùng Thẩm Thiếu Hoa, Mã Tuấn Vĩnh lại hồi kinh nên mở tiệc lớn, phải cùng nhau dùng bữa.

Tề thị sợ Mã Phi Yến thất thố liền mang nàng kéo ra ngoài giáo huấn một chút về việc dùng cơm trên bàn ăn. Trên bàn ăn ai nấy đều cười nói vui vẻ giấu hết sự khinh bỉ vào sâu dưới đáy mắt. Mã Phi Yến nhỏ nhất đương nhiên không được để ý nên nàng cứ tùy ý mà dùng bữa thôi.

Dùng bữa xong, đám trẻ được đẩy hết ra ngoài hoa viên chơi cùng nhau. Đám nam nhân là các ca ca của nàng cùng đám tỷ phu đàm đạo thứ gì đó. Mã Phi Yến được đường tỷ của Mã gia đưa đến lương đình thưởng bánh uống trà.

Mã Phi Vũ mỉm cười gấp một ít bánh cho vào chén nhỏ của nàng: “Đường muội muội dùng thử món này đi, ngon lắm đây, đây cũng là món tỷ tỷ thích nhất.”

“Đa tạ đường tứ tỷ.” Mã Phi Yến cho miếng bánh vào miệng còn chưa kịp nhai thì Mã Phi Lan đã mở miệng mỉa mai: “Đúng rồi, đường muội muội ở thôn quê hẻo lánh chắc chưa từng được dùng qua những thứ này đâu nên phải hắn nhiều một chút. Nếu đường muội muội thích thì sau này tỷ tỷ sẽ thưởng cho người mang đến.”

Thứ bánh nàg được ăn e rằng cả đời này bọn họ cũng chưa từng được ăn đâu. Chỉ là chút bánh nhỏ này mà mang ra làm khó nàg sao?

Mã Phi Cầm liền tiếp lời: “Đường muội muội không cần khách sáo như vậy. Chúng ta là người một nhà cả mà. Đường muội muội chậm dùng, vẫn còn rất nhiều không cần gấp.” Nàg ta thấy được Mã Phi Yến cho cả miếng bánh vào miệng nên mới cố ý mỉa mai nàg nhà quê.

Mã Phi Yến bình tĩnh nhai hết miếng bánh trong miệng rồi nói: “Phi Yến tạ ý tốt của đường nhị tỷ tỷ, tam tỷ tỷ. Bánh này ở Tân Hà thôn Phi Yến cũng từng được mẫu thân làm cho dùng, chỉ là Phi Yến vẫn thích bánh do mẫu thân đích thân làm nên đành phụ ý tốt của hai vị tỷ tỷ.” Nói xong nàg nhấp một ngụm Bạch trà rồi nhẹ nhàng cười.

Mã Phi Vũ thấy hòa khí không tốt liền nói: “Đường muội muội mới hồi kinh hai vị tỷ tỷ...”

Câu còn chưa dứt Mã Phi Lan liền nói: “Tứ muội muội không phải nói chưa thêu xong khăn tay cho tỷ tỷ sao? Mau trở về phòng thêu đi, tỷ tỷ sắp cần dùng đấy.”

Mã Phi Vũ mím môi nhìn Mã Phi Yến rồi “vâng” một tiếng mới chậm rãi quay người rời đi. Ở thời điểm rời đi nàg ta còn quay đầu nhìn một cái, ánh mắt để lộ lên vài tia phức tạp không rõ là ý gì.

Mã Phi Cầm mân mê cây trâm trên tóc rồi nói: “Đường muội muội ở cái địa phương kia chắc không thường thấy được đồ trân quý. Cây trâm này là do Thục phi nương nương ban cho ta đấy. Muội muội thấy có đẹp không?” Mất nàg ta cũng không quên đảo lên đảo xuống trên người nàg.

“Đẹp, rất hợp với dung mạo của đường tam tỷ tỷ.” Mã Phi Yến nhìn cây trâm vàng chói trên tóc của nàg ta rồi gật đầu tán thưởng, thủ công quả tinh xảo không chê vào đâu được.

“Vậy đường muội muội thấy vòng ngọc của ta thế nào? Là phụ thân đi Vân Nam bảo thợ lành nghề nhất làm cho tay đấy, ở đây còn có khắc tên của ta nữa.” Mã Phi Lan vuốt ve chiếc vòng ngọc mã não trên cổ tay, nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt lóe lên vài tia giễu cợt.

“Vòng ngọc tinh xảo, màu sắc rất nhu rất hợp với khí chất của đường nhị tỷ tỷ.” Mã Phi Yến chậm rãi nói xong lại hỏi: “Vậy hai vị đường tỷ tỷ thấy búi tóc của muội thế nào?”

Tỷ muội Mã gia chỉ thứ nhất nhìn vào hai búi tóc tiểu oa nhi được búi gọn gàng, đơn giản đến mức không thể nào đơn giản hơn. Chẳng biết búi tóc đó có gì đáng để khoe khoang nữa. Mã Phi Yến mỉm cười nói:

“Búi tóc này là do phụ thân chính tay búi cho muội đấy. Ở Tân Hà thôn, mẫu thân bận bịu không có thời gian nên việc búi tóc hằng ngày của muội đều do phụ thân đảm nhiệm.” Nói xong nàg chậm rãi đứng dậy: “Muội muội có chút không khỏe, hai vị đường tỷ tỷ ở đây thỉnh chậm dùng.”

Mã Phi Yến mỉm cười tiêu sái lắc mông nhỏ rời đi trong sự tức giận của tỷ muội Mã gia chỉ thứ nhất. Muốn khoe mẽ với nàg sao? Học thêm vài năm nữa đi. Đám nữ nhi ở cổ đại chỉ là công cụ vụ lợi cho sự nghiệp của phụ thân, phu quân mà thôi. Mã Tuấn Vĩnh lại nâng niu nàg như vậy, há có thể không mang ra khoe một chút.

Mã Phi Lan cùng Mã Phi Cầm xoắn chặt chiếc khăn nhỏ trong tay thể hiện sự phẫn nộ. Bọn họ thân là thiên kim nhưng lại không có được tình thương của phụ thân như Mã Phi Yến, thử hỏi không giận làm sao được. Có bao nhiêu vàng bạc mang trên người thì cũng vậy cả thôi.

Mã Phi Yến mới đến đến không biết đường nên đi lạc mất. Mã Viễn Hành thấy được liền bước đến cùng nàg trò chuyện đôi chút.

Sau khi được thả về viện, Mã gia chỉ thứ hai của Mã Tuấn Vĩnh được ở cùng một viện tên gọi An Tri hiên. Phòng của nàg ở bên cạnh phòng của phụ mẫu như trước. Đối diện là phòng của Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật.

Ngồi ngoài hoa viên nhỏ Mã Tuấn Vĩnh gọi ba hài tử đến bảo: “Các ngươi là huynh muội ruột. Sau này phải biết che chở lẫn nhau có biết không?” Lúc này hắn thấy được ánh mắt bất mãn của Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật đối với Mã Phi Yến nên mới cố ý nói như vậy.

Tề thị hăng hái vào bếp cùng nhũ mẫu làm món ngon đãi mọi người. Mã Phi Yến thì không có ý kiến gì. Nàng chỉ chăm chú đảo mắt liên tục lên người hai ca ca không thích mình thôi.

Mã Viễn Duẫn điềm đạm đáp: “Vâng.” Trong lòng cực kỳ không hài lòng, bên tai còn vang vọng hai từ “bảo bối” mà Mã Tuấn Vĩnh gọi Mã Phi Yến.

Mã Viễn Luật không thèm trả lời chỉ nhìn hận thù Mã Phi Yến. Lúc này sau sáu năm dài gặp lại bọn ở trong cung Mã Tuấn Vĩnh cũng chỉ hỏi thăm vài câu rồi không thèm nhìn đến bọn họ nữa. Thế mà mới về đến phủ lại xem Mã Phi Yến như vàng bạc châu báu mà đối đãi. Hắn thực sự tiêu không nổi chuyện này.

“Phụ thân hỏi sao lão nhị không trả lời mà nhìn muội làm gì?” Mã Phi Yến giả vờ ngượng nghịu nói. Họ không thích nàng nên cố ý chỉ mũi giáo vào người nàng đây mà. Nàng cùng bọn họ cũng chưa từng có câu nào qua lại làm sao có thể có hận ý với nàng được đây.

“Luật nhi.” Mã Tuấn Vĩnh nghiêm giọng gọi. Sau đó Mã Viễn Luật mới “vâng” một tiếng cho có lệ.

Mã Viễn Duẫn nheo mắt hỏi: “Muội muội vì sao không gọi là nhị ca mà gọi lão nhị? Chúng ta là dòng dõi hương thư không thể thô lỗ như võ tướng được.....(thêm ba ngàn sáu trăm chữ bị lược bỏ)”

“Lão đại nói thật nhiều. Bây giờ ước chừng cũng nói đủ một quyển sách rồi.” Mã Phi Yến chớp chớp đôi mắt phượng nhìn Mã Viễn Duẫn.

Mã Viễn Duẫn tức đến hô hấp không thông. Chẳng lẽ phụ thân cùng mẫu thân bình thường không dạy nàng đọc sách sao?

Mã Viễn Luật bĩu môi khinh thường: “Muội muội không nghe lời phụ thân cũng không trách phạt.” Nhớ lúc nhỏ bọn họ thường xuyên bị phạt bằng gia pháp đấy.

“Lão đại và lão nhị đây là không thích muội sao? Có ca ca nào lại muốn muội muội của mình bị phạt cơ chứ.” Mắt nàng long lanh nhìn Mã Tuấn Vĩnh, mũi sứt sứt như sắp khóc đến nơi vậy. Nàng ủy khuất nói: “Người ta thường bảo huynh đệ bốn thì đồng căn sanh. Nhưng muội thấy đường ca ca đối xử với muội còn tốt hơn hai người nữa.”

Lúc này rõ ràng Mã Viễn Hành có cho kẹo nàng ăn, lại đưa nàng tham quan phủ. Còn hai người ca ca trên danh nghĩa này lại phần hận nhìn nàng như nàng thiếu bạc của họ mấy đời chưa trả vậy.

“Yến nhi vừa về đến đã bị các người hù dọa đến mức này rồi. Chẳng phải lúc này phụ thân mới dặn phải yêu thương lẫn nhau sao?” Mã Tuấn Vĩnh tức giận gằn từng chữ.

Ba người không ai dám trả lời. Mã Tuấn Vĩnh liền ôn nhu nói: “Bảo bối, sau này các ca ca có khi dễ người thì phải nói cho phụ thân biết.”

Mã Phi Yến ủy khuất gật đầu. Trong bụng nàng cực kỳ hả hê. Ai bảo nàng vừa về bọn họ đã trưng sắc mặt cho nàng xem làm gì. Không thể trách nàng được.

“Sáu năm nay các người học hành thế nào?” Mã Tuấn Vĩnh đối với nam hài lại cực kỳ lành lùn không ôn nhu như đối với Mã Phi Yến.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thay phiên nhau kể. Hóa ra bọn năm sau sẽ thi khoa cử. Nếu một trong số bọn họ đậu trạng nguyên có thể tách phủ không? Nàng không thích ở chung nhiều người thế này.

Sau đó thì cùng ngồi dùng bữa. Hôm nay Mã Phi Yến không mở miệng nói thêm câu nào nữa. Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị nghĩ nàng mệt mỏi nên cũng không nói gì.

10. Chương 10: Hôn Ước

Tác giả: Luna Huang

Sáng sớm, theo quy tắc của Mã gia phải ra ngoài thỉnh an xong rồi dùng nhau điểm tâm ở phòng ăn. Mã Phi Yến bước ra tiền sảnh phải dâng trà đến mỗi cả tay, nghe một đồng đạo lý xong mới được lùa đến phòng ăn.

Tề thị tối qua đã dặn nàng phải ý tứ, không được tùy tiện như lúc trước nữa. Thế nàng một miếng điểm tâm nhỏ cũng phải cắn đến ba cái mới xong. Mỗi miếng phải nhai bằng với thời gian đếm từ một đến mười lăm mới được nuốt. Thấy không ai nhìn mình nàng liền nhét hết vào miệng nhai cho nhanh. Hèn gì lúc trước Cũng Vô Khuyết ăn lâu như vậy. Nếu hành xác như thế nàng thà là không làm thiên kim khuê các, làm dân thường xem ra vẫn là thoải mái hơn.

Dùng bữa xong Mã Tuấn Vĩnh bảo phải đến Vũ Văn gia tạ ơn. Tề thị cười đến híp cả con mắt kéo Mã Phi Yến vào phòng chải tóc: “Yến nhi, lát nữa có thể gặp hôn phu của ngươi rồi.”

Mã Phi Yến cả người chịu phải chấn động mạnh như người thực vật vậy không thể nhúc nhích được, mắt nhìn chằm chằm Mã Tuấn Vĩnh. Cái gì hôn phu cơ? Đùa sao?

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật không có chút hoảng hốt bởi họ sớm biết trước rồi, giả nàng đi rồi bọn họ sẽ là bảo bối.

Mã Tuấn Vĩnh bất đắc dĩ nói: “Bảo bối, phụ thân hôm qua cũng mới biết chuyện này.” Tề thị hôm qua vừa kể với hân việc này.

Tề Thị cùng Vũ Văn phu nhân vốn là khuê mật nên từ lâu đã âm thầm chỉ phúc vi hôn. Còn Hân cùng Vũ Văn lão gia vốn là huynh đệ kết bái nhưng lại không biết hai nữ nhân kia sớm đã âm thầm tính toán.

Tề thị vui vẻ huyền thuyên: “Lúc ca ca ngươi còn ở trong bụng, Vũ Văn phu nhân đã nói nếu sau này là nữ nhi thì phải gả làm dâu nhà họ. Ta đã đáp ứng rồi. Không ngờ sinh ra hai ca ca của ngươi nên không thể thực hiện lời hứa lúc xưa. Không ngờ lúc sau lại có ngươi. Lúc ngươi chào đời lễ vật đính ước cũng đã nhận luôn.” Tiện tay nàng ta mở ngăn kéo bàn trang điểm đưa cho nàng xem chiếc vòng vàng khảm lam ngọc lục giác.

Mã Phi Yến đương nhiên không dám đụng vào rồi. Lỡ dính dấu vân tay thì tiêu: “Sao mẫu thân có thể tự tiện như thế được chứ? Hôn nhân sao có thể nói đem ra tùy ý an bài được” Nàng cau mày trách móc.

Mã Viễn Luật chậm rãi mở miệng nói: “Là người ta cứu phụ thân, muối muối gả qua đó xem như báo ân đi.”

Sao ngươi không gả qua đó báo ân mà bảo ta. Mã Phi Yến trừng mắt nhìn hân rồi vờ choáng váng sau đó bất tỉnh nhân sự.

Mã Tuấn Vĩnh lo lắng dặn dò Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật chăm sóc nàng rồi cùng Tề thị rời đi. Bọn họ cũng không thỉnh đại phu vì nghĩ sức khỏe của nàng không tốt chưa thích ứng được.

Sau khi bọn họ đi được năm phút Mã Phi Yến mở mắt ngồi dậy nhìn hai ca ca đáng ghét đang ngồi bên giường.

“Thì ra là muối muối không muốn gả hôn phu nên giả bệnh.” Mã Viễn Luật mỉa mai nàng.

Mã Phi Yến khép hờ mắt bất mãn ra lệnh đuổi người: “Muội tỉnh rồi, nhiệm vụ của hai người kết thúc có thể rời đi.”

Họ không thích nàng thì ở đây làm gì?

“Muội muội không nên gạt phụ thân, mẫu thân như vậy.” Mã Viễn Duẫn mắt không rời sách phi đáp sở vấn nói.

“Có gả cũng phải gả hai người trước.” Nàng hừ mạnh, mang hài vào hung hăng nói.

Mã Viễn Luật bật cười: “Muội muội, huynh nói này, nam nhân phải dùng từ ”lấy” không thể dùng từ ”gả” được đâu.” Nàng sống sáu năm ở thôn quê thật sự là quê mùa quá rồi. Ngay cả dùng từ mà cũng không biết.

“Sau này muội cũng lấy nhất định không gả.” Nàng ngạo nghễ vỗ ngực phun máu tuyên bố: “Muội sẽ bảo phụ thân mang hai người sớm gả ra ngoài không cần thi khoa cử phiên phúc nữa.”

Mã Viễn Luật cùng Mã Phi Yến trừng mắt nhìn nhau tóe lửa. Mùi thuốc súng nồng nặc trong phòng khiến Mã Viễn Duẫn không thể tiếp tục đọc sách nữa: “Để xem ai gả trước thì biết thôi mà.”

Mã Viễn Luật bật cười khi dễ nàng: “Hôn sự này e là ba năm nữa sẽ được quyết định thôi. Còn chúng ta một năm nữa liền có thể thi khoa cử.”

Mã Phi Yến định nói gì đó thì bên ngoài truyền vào nhiều tiếng bước chân. Ba huynh muội liền im lặng như tờ, Mã Phi Yến vội tháo hài nằm xuống giường.

“Đường muội muội có ở bên trong đó không?” Âm thanh này đích xác là của Mã Viễn Hành.

Mã Viễn Luật đứng lên mở cửa: “Đường ca ca an.” rồi hẩn đứng nép sang một bên.

“Đường nhị đệ an” Mã Viễn Hành cúi đầu chào rồi bước vào. Bên cạnh còn có một nữ tử theo sau: “Ta nghe nói đường muội muội đột ngột ngắt xỉu nên đến thăm. Không biết đường muội muội đã tỉnh lại chưa?”

Mã Phi Yến ngồi dậy mỉm cười: “Muội vừa tỉnh lại không lâu thì đường ca ca đến.” Nàng nhẹ nhàng cúi đầu: “Đường ca ca, đường tứ tỷ an”

“Đường muội muội sức khỏe không tốt không cần ngồi dậy.” Mã Phi Vũ mỉm cười dịu dàng nói.

Mã Viễn Hành định mở miệng nói gì đó thì hạ nhân thông báo Trình thị cho gọi nên vội vàng rời đi.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cũng rất muốn rời đi. Chuyện của nữ nhân bọn họ không muốn biết, nhưng lúc này Mã Tuấn Vinh đã bảo là không được rời Mã Phi Yến nữa bước nên họ chỉ biết ngồi đó làm tượng trang trí.

“Muội khỏe rồi tạ đường tứ tỷ quan tâm.” Mã Phi Yến vẫn mở miệng cười. Theo như hôm qua nàng biết được thì Mã Phi Vũ đối với nàng không tốt đến nỗi quan tâm như vậy đâu.

“Tỷ nghe nói thúc phụ và thẩm mẫu đến Vũ Văn gia nói về chuyện chỉ phúc vi hôn với muội cùng Vũ Văn nhị công tử.” Mã Phi Vũ cúi đầu nói với giọng cực kỳ nhỏ như sợ bị người khác nghe thấy vậy.

“Vậy sao? Sao muội không nghe mẫu thân cùng phụ thân nhắc đến. Có lẽ đường tứ tỷ nghe nhầm rồi.” Hóa ra đến thăm bệnh chỉ là cái cố. Nàng cũng giả vờ như không biết gì.

Mã Phi Vũ nghe vậy tâm trạng cũng tốt hơn. Nói thêm vài câu thăm hỏi rồi viện cớ để nàng nghỉ ngơi rồi rời đi.

Cửa khép lại được một phút Mã Viễn Duẫn mở miệng nói: “Muội muội không muốn biết Vũ Văn nhị công tử kia là người thế nào sao?”

“Muội vốn không muốn gả cho hẩn thì cần gì phải quan tâm đến chứ.” Nàng bĩu môi ôm lấy tấm chăn to vùi đầu vào đó.

Mã Viễn Luật kéo người nàng lên: “Lúc này đường tứ muội đến là chuyện này. Muội thật không sợ mất hôn phu sao?”

Mã Phi Yến lắc đầu: “Muội không sợ thì lão nhị sợ cái gì? Muội biết đường tứ tỷ là có ý với hẩn nhưng muội không có liên thuận nước đẩy thuyền thôi. Hai người là ca ca của muội phải giúp muội chứ.”

Mã Viễn Duẫn mặc kệ nàng hẩn ngồi bên này kê khai lý lịch của vị muội phu chưa kịp nhận mặt đã bị đẩy đi kia: “Vũ Văn Dương Khải, năm nay mười tám tuổi là nhị thiếu gia của Vũ Văn gia. Tướng mạo khôi ngô tuấn tú, rất được các thiên kim để mắt đến, ai cũng muốn được gả cho hẩn làm thê, thậm chí làm thiếp có lẽ họ cũng sẽ chấp nhận. Hẩn xuất hiện ở đâu liền được đề ý đến đó. Năm sau cũng cùng chúng ta thi khoa cử.”

“Hẩn chỉ mới mười tám tuổi thì cưới gả bằng cách nào?” Nàng đưa tay kéo kéo trướng mạn trên giường, thái độ cực kỳ không hợp tác: “Sao hai người nói cứ như trên đời này chỉ có một mình hẩn mới được cái vinh hạnh đó vậy. Hai người không bằng sao?” Hai vị huynh trưởng này của nàng tướng mạo cũng được tính là soái a.

“Ba năm nữa muội mười tám hẩn cũng mười tám rồi. Vừa đủ để thành thân.” Mã Viễn Luật nhếch môi quan sát thái độ của nàng.

Đáng ghét thật. Sao mới mười lăm tuổi lại nói đến chuyện kết hôn như vậy chứ: “Lớn tuổi thế này muội không thích.”

“Sao muội khó hầu hạ như vậy? Lúc này thì bảo mười lăm tuổi gả thế nào, bây giờ lại chê người ta lớn tuổi. Muội hiện tại là muốn cái gì?” Mã Viễn Luật bỏ luôn vẻ nho nhã lúc đầu của mình phồng mang trợn má hỏi Mã Phi Yến.

Mã Phi Yến nhún vai thể hiện thái độ bình tĩnh: “Muội không muốn gả.” Câu hỏi đơn giản như thế mà cũng mang ra để hỏi nàng nữa.

“Hôn sự cũng đã định huynh trưởng đây cũng muốn biết muội làm cách nào chạy thoát. Còn ba năm muội từ từ suy nghĩ kế hoạch đào hôn đi.” Mã Viễn Duẫn ngồi bên giường đọc sách, miệng lải nhải một tràng.

Mã Phi Yến đắc ý cười: “Biết đâu hắn thi không đậu phụ thân liền không chịu gả. Nếu là như vậy thì muội không cần tốn công phí sức suy nghĩ rồi.” Nói xong nàng còn cười ha hả nữa.

Mã Viễn Luật cười cùng nàng một lát rồi nói: “Vũ Văn gia là danh gia vọng tộc, cho dù hắn thi không đậu cũng có người giúp hắn một chức quan. Chưa nói đến hắn học giỏi như vậy, đại ca cũng chỉ xếp sau hắn. Muội nên bỏ cái ý nghĩ kia đi thi hơn.”

“Tại sao hai người cứ phải bên người ngoài như vậy. Đến câu ”ruộng phù sa không chảy ra ruộng người ngoài” mà hai người cũng không biết thế thì thi khoa cử bằng cách nào. Rốt cuộc rồi không cần thi nữa.” Mã Phi Yến không ngại ngần rửa hai vị huynh trưởng của mình.

Mã Viễn Duẫn lần đầu bị một muội muội chưa từng được học hành chê trách liền hừ một cái rõ kêu, nhưng miệng vẫn là ẩn hiện ý cười thoáng qua: “Không phải chưa học mà là chúng ta chỉ nói sự thật thôi.”

“Thế hai người thân với hắn lắm sao?” Nàng vươn người kéo phăng luôn cuốn sách trên tay của Mã Viễn Duẫn.

Mã Viễn Luật giúp nàng giải đáp thắc mắc: “Hắn là đối thủ của đại ca.”

Mã Phi Yến bĩu môi: “Thế mà cũng đẩy muội muội mình vào hổ lửa. Lão đại là nghĩ gả muội cho hắn, hắn sẽ nhường vị trí thứ nhất cho huynh sao?”

“Không, đó là do mẫu thân quyết định ta không biết chuyện này.” Mã Viễn Duẫn lần này chau mày nhìn nàng thực sự khó chịu. Tuy hắn không thích vị muội muội này nhưng cũng không phải kẻ dùng muội muội để lót đường.

“Hai người ở đây đi. Muội ra ngoài hít thở không khí đây.” Nàng mang hài chạy vèo ra ngoài. Muốn không gả được thì có rất nhiều cách. Trước hù dọa hắn, sau hù dọa phụ huynh nhà hắn là xong. Không thể làm khó nàng đâu.

11. Chương 11: Giải Hòa

Tác giả: Luna Huang

Sau khi từ Vũ Văn gia về đến giờ Tề thị cười không khép được miệng, liên tục lải nhải về chuyện tên thập toàn thập mỹ kia tốt cỡ nào. Bốn phụ tử Mã gia nhìn nàng ta cứ như sinh vật từ hành tinh nào đó rơi xuống trái đất vậy.

“Các người nhìn ta làm cái gì?” Tề thị nhếch môi: “Ta cực kỳ hài lòng hiền tế tương lai này.”

Mã Phi Yến vội lấy khăn tay của mình đưa cho Tề thị: “Mẫu thân mau lau nước bọt đi. Cứ như vậy cái viện nhỏ này sẽ ngập mất.”

“Nha đầu này.” Tề thị chuẩn bị kéo tai nàng thì bị Mã Tuấn Vĩnh giữ lại: “Phu nhân, phu nhân, nàng kiềm chế một chút không được sao? Nàng hài lòng nhưng làm sao biết người ta có hài lòng về Yến nhi không. Sao nàng lại tự ý quyết định như vậy chứ?”

Không phải hẳn không hài lòng mà là Vũ Văn Dương Khải quá mức hoàn mỹ. Hoàn mỹ đến độ người ta không thể chạm vào được. Vũ Văn gia luôn luôn nghiêm khắc mà ái nữ của hắn lại rất tùy tiện.

Nhờ bảo bối của hắn gả đến đó không quen thì biết thế nào? Lúc này hắn cũng tự chê bảo bối của mình để Vũ Văn gia thấy khó mà lui. Nhưng ai cũng bảo hắn khiêm nhường. Thực tức chết hắn mà.

“Chàng làm sao vậy? Lúc này chẳng phải chàng cũng hài lòng sao?” Tề thị không hiểu quay sang hỏi. Lúc này Mã Tuấn Vĩnh liên tục gật gù khen ngợi người ta như vậy sao giờ lại trở mặt rồi?

“Là mẫu thân hài lòng nên nhìn đâu cũng thấy người ta hài lòng như mình. Mẫu thân đã hỏi thử xem lão đại, lão nhị có hài lòng không?” Mã Phi Yến bĩu môi uống trà.

“Lúc này phụ thân của người ở trước mặt người ta chê bai người thế mà người còn nói giúp hắn.” Tề thị không vui liền vạch trần Mã Tuấn Vĩnh. Uống công nàng lúc này còn thay nữ nhi bao che, xem ra giờ đây hoàn toàn phí công.

“Thật sao?” Mã Phi Yến quay sang nhìn Mã Tuấn Vĩnh với bộ dạng cực kỳ ngạc nhiên.

Mã Tuấn Vĩnh lúng túng giải thích: “Bảo bối a, thật ra....” Hắn nên giải thích như thế nào với ái nữ đây. Nữ nhân đương nhiên là chỉ thích nghe khen ngợi rồi.

Không để hắn giải thích nàng liền nói: “Phụ thân phải nói cho thật xấu vào như vậy người ta mới chết tâm mà từ hôn.”

Mã Tuấn Vĩnh bật cười tán dương: “Đúng là bảo bối của ta. Đến cả cách nghĩ cũng y hệt thế này.” Hắn cực kỳ vừa ý nữ nhi bảo bối của mình.

Tề thị liền quay sang tìm đồng minh: “Duẫn nhi, Luật nhi, hai người nói thử xem.” Lúc này trò chuyện cũng biết được Vũ Văn Dương Khải là đồng học của hai hài tử của mình.

Mã Viễn Duẫn nhàn nhạt buông một câu: “Tùy muội muội thôi.” Hắn cũng muốn xem trong ba năm nàng nghĩ ra được cách gì để đào hôn. Hắn biết rõ hôn sự này nhất định tránh không được.

Mã Viễn Luật lại nói: “Lúc này muội muội bảo muốn đào hôn đấy. Mẫu thân tự nghĩ cách đi.” Hắn muốn thấy dáng vẻ chật vật của Mã Phi Yến khi bị Tề thị mắng.

Tề thị liền gõ lên đầu của nàng: “Người dám.”

“Có lẽ là không dám đâu. Mẫu thân vừa mất hắn thì chi bằng mẫu thân gả đi. Không thì sinh thêm muội muội gả cho hắn. Chỉ là hắn phải đợi thêm hơn chục năm nữa mới có thể thú thê” Nàng nhiệt tình cống hiến một vài ý kiến nhỏ nhen.

“Nếu bảo bối không đồng ý gả thì thôi không gả nữa.” Mã Tuấn Vĩnh liền quy kết: “Họ giúp ta thì đền ơn họ bằng cách khác vậy.”

“Hôn ước cũng định mười hai năm rồi, làm sao thay đổi được.” Tề thị không đồng ý: “Nếu chúng ta từ hôn sẽ bị cho là bội ước đấy.”

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị mỗi người một ý thế là nảy lửa. Ba huynh muội thấy không ổn liền len lén rút lui. Mã Phi Yến cũng bẹn họ sáu năm lần đầu thấy họ vì một tên không quen biết mà cãi nhau như vậy.

Mã Viễn Luật trách nàng: “Do muội đấy. Nếu muội chịu gả thì không có vấn đề gì rồi.”

“Lão nhị thay muội gả nhé.” Nàng nhe nanh, trợn mắt hung hăng nói.

Mấy ngày qua đi, tuy ngồi ăn cùng bàn, ngủ cùng giường nhưng phu thê Mã gia cũng không nói với nhau câu nào. Ba huynh muội phải chịu trận cực kỳ thê thảm.

Tỉ như thức ăn bị cháy khét hoặc gia vị nêm nếm quá đậm là điều không thể tránh khỏi. Tỉ như đang ngồi hóng mát ngắm cảnh cũng bị vô cớ mắng chửi.

Ba người nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Thế là Mã Phi Yến quyết định khuyên nhủ Mã Tuấn Vĩnh còn hai huynh đệ bọn họ khuyên nhủ Tề thị.

Mã Phi Yến đến thư phòng, tay không quên mang một chén chè hạt sen do Tề thị nấu: “Phụ thân, có bên trong không?” Nàng gõ cửa kèm theo âm thanh mềm nhẹ.

“Vào đi.” Mã Tuấn Vĩnh khẽ thở dài rồi nói.

Mã Phi Yến vui vẻ đẩy cửa bước vào miệng cười tươi: “Lúc này thấy phụ thân dùng bữa không ngon miệng nên mẫu thân đặc biệt xuống bếp nấu chè hạt sen cho phụ thân dùng.” Thực ra là Mã Viễn Luật cố ý mè nheo bắt Tề thị nấu chè hạt sen cho hắn ăn. Mã Viễn Duẫn sợ sai sót ở khâu nêm nếm gia vị liền cùng xuống trù phòng tỉ mỉ xem xét.

Mã Tuấn Vĩnh nhận lấy chén chè rồi nói: “Bảo bối cũng ngồi xuống đi.” Nếu như nữ nhi của hắn lúc nào cũng đoan trang dịu dàng như vậy có lẽ hắn đã sớm đồng ý gả không cần cùng Tề thị gay gắt như vậy.

“Phụ thân đang lo chuyện Vũ Văn gia sao?” Nàng hỏi nhưng không cần hắn trả lời mà tiếp tục nói: “Nữ nhi nghe lão đại nói Vũ Văn Dương Khải tài hoa tuấn tú nên rất ngưỡng mộ.”

Hắn nghe vậy liền vui vẻ trong lòng, muốn chè nóng cho vào miệng cũng vì câu nói đó mà mát hết ruột hết gan: “Nhưng Vũ Văn gia rất nghiêm khắc. Phụ thân sợ người không thể hòa nhập.”

Mã Phi Yến cúi mặt vờ ngượng ngùng: “Phụ thân không cần nói như vậy. Nữ nhi ngưỡng mộ tại hoa của Vũ Văn công tử tự nhiên sẽ thích nghi được thôi.”

Mã Tuấn Vĩnh cực kỳ hài lòng với câu trả lời của nàng.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Bên Tề thị.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật nhẹ nhàng thay phiên nhau nói.

“Mẫu thân sao dạo này không vui?”

“Người hỏi phụ thân của người đi.”

“Thực ra phụ thân cũng đã quyết định gả muối muối rồi. Chỉ là ngoài mặt cứng miệng thôi.”

“Hừ!”

Mã Tuấn Vĩnh hốt ha hốt hải chạy vào phòng: “Phụ nhân, hôm nay chúng ta ra ngoài dùng bữa nhé.” Dạo này hắn không phải muốn cùng Tề thị chiến tranh lạnh mà là không biết thuyết phục thế tự thuận theo mình thế nào. Hễ mở miệng là mỗi người một ý, mà hắn cũng không muốn ái nữ gả sang đó. Không ngờ nghe được lời của ái nữ, đây để hắn dễ xử sự hơn.

Mã Phi Yến cùng Mã Viễn Luật, Mã Viễn Duẫn đồng loạt hô to: “Nhất trí.” Không ngờ tự nhiên lại được ra ngoài ăn.

Mã Viễn Luật cao hứng kể ở tửu lâu nào đó mới có món ăn mới, nghe đồn là rất ngon mà số lượng lại có hạn. Hắn đề nghị cùng đến đó ăn. Mã Viễn Duẫn bảo bản thân quen biết người sẽ không cần xếp hàng lấy số.

“Ta không đi.” Tề thị giận dữ nói. Nàng ta thậm chí cũng không thèm để ý đến vị tượng phu nào đó trán lấm tấm mồ hôi vừa bước vào.

“Vậy thôi, cùng ở nhà vậy.” Mã Tuấn Vĩnh bước đến bên hiên thê.

Ba huynh muội mắt hướng xị mặt xuống, rồi chạy đến năn nỉ, khẩn cầu mẫu thân. Thấy không xong Mã Tuấn Vĩnh liền lén chỉ vào cái bình phong bằng lụa được vẽ rất tinh xảo.

Mã Phi Yến liền chạy đến lấy cây kéo trên bàn không chút do dự mà đem bình phong huỷ nát.

Mã Tuấn Vĩnh đợi bức bình phong bị hủy sắp xong mới kinh hô: “Bảo bối a, đang yên đang lành sao tự nhiên lại phá bức bình phong phụ thân vất vả mấy năm mới vẽ xong?” Về mặt đường như “ta đây rất đau lòng cần người an ủi”.

Tề thị nghe được liền tức giận quay sang mắng Mã Phi Yến một trận rồi ôm lấy Mã Tuấn Vĩnh an ủi: “Chàng đừng buồn, chúng ta ra ngoài ăn rồi xem hí khúc được không?”

Mã Tuấn Vĩnh buồn bã thở dài rồi gật đầu ôm lấy Tề thị. Hắn quay đầu lại nháy mắt với Mã Phi Yến rồi đưa ngón trỏ lên tán thưởng. Sau đó đôi phu thê Mã gia rời đi khuất sau cánh cửa.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật theo dõi vở tuồng từ nãy đến giờ đứng yên bất động. Bọn hắn đã hiểu vì sao Mã Tuấn Vĩnh là gọi nàng là bảo bối rồi. Đôi phu tử này chỉ cần trao đổi ánh mắt là biết đối phương muốn làm gì. Lúc này bọn hắn cũng thấy nhưng không tài nào hiểu được.

Mã Phi Yến cười tươi rạng rỡ xong nhớ được gì đó liền thu lại nụ cười bày vẻ mặt khổ sở: “Chúng ta thê thảm rồi.”

“Tại sao?” Mã Viễn Luật lúc này vẫn còn ngơ ngác hỏi.

Mã Viễn Duẫn liền giải đáp thắc mắc: “Mẫu thân không có ở nhà chúng ta không có cơm để dùng.”

Vì Tề thị muốn tự tay chuẩn bị cơm cho trượng phu nên không cho bất kỳ hạ nhân nào bước đến gần phòng bếp. Giờ thì vui rồi ba huynh muội bọn họ phải nhịn đói rồi.

Bọn họ quyết định đến chỗ lão thái thái ăn kén. Không ngờ người đến ăn kén không chỉ có bọn họ mà còn có Mã Viễn Hành nữa. Mã Viễn Hành lấy lý do sợ hãi, gia gia một mình dùng bữa tịch mịch liền đến bồi.

Mã Viễn Hành mỉm cười hỏi Mã Phi Yến: “Đường muội muội dường như không được khỏe?”

“Thực ra muội còn một chút không thoải mái. Muội về viện trước đây.” Dùng bữa xong Mã Phi Yến vội vã cáo biệt: “Ngồi thôi, gia gia, Phi Yến trở về đây không thể bồi hai người được.”

Được sự cho phép của lão thái gia, Mã Phi Yến chạy trốn về viện. Nàng không muốn ở lại đó nữa đâu, toàn là bị hỏi chuyện của tên hôn phu chưa từng gặp mặt. Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật cũng theo nàng trở về.

12. Chương 12: Bị Tính Kế

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến vui vẻ ở trong viện tưới hoa. Hôm qua nàng chịu ủy khuất nên Mã Tuấn Vĩnh hứa đáp ứng nàng một nguyện vọng. Nàng liền bảo muốn trồng hoa tử đinh hương.

Sáng nay, dùng điểm tâm xong không lâu thì ở có người mang tử đinh hương đến gieo xuống đất. Hiện cả An Tri hiện cứ như khoắc cả một lớp xiêm y tử sắc vậy.

Hai ca ca sớm đã vào cung học rồi, Mã Tuấn Vĩnh còn thời gian nghỉ phép nên ngồi trong viện dùng trà: “Bảo bối có hài lòng không?”

“Àn!” Mã Phi Yến vui vẻ nhảy nhót giữa vườn hoa: “Phụ thân đúng là làm việc hiệu suất cao.”

Tề thị nhếch môi chậm rãi bước đến: “Đúng rồi, phụ thân của ngươi chỉ có làm việc hiệu suất cao khi người yêu cầu thôi. Xem bá phụ của người đã thăng đến đề sự nhị phẩm rồi, còn Vũ Văn bá phụ của người cũng là thái sư nhất phẩm. Phụ thân của ngươi có gì.”

Mã Tuấn Vĩnh mỉm cười nắm lấy tay Tề thị: “Ta còn phụ nhân cùng ba nhi nữ thông minh khả ái là đủ rồi.”

Tề thị á khẩu không thể nói được câu nào. Trong lòng nàng ta vừa vui vừa giận. Mã Phi Yến ôm bụng cười đến đau cả ruột: “Mẫu thân còn có gì chê trách nữa?”

Mã Tuấn Vĩnh vốn là thứ nam do một thị thiếp hạ sinh, nhưng thị thiếp đó không hiểu vì lý do gì biến mất không tâm tích nên lão thái thái liền nhận làm con thừa tự nuôi đến giờ.

Điều đó đồng nghĩa với việc Tề thị cũng là thứ nữ nhưng xuất thân từ hào môn thế gia. Khi Tề thị gả vào Mã gia đã được lão thái thái đích thân chọn lựa kiểm tra gắt gao. Nhưng vì là thứ nữ lại được Mã Tuấn Vĩnh yêu thương nên Trình thị đổ kị thường xuyên mang ra nói bóng nói gió mắng mủn nàng ta.

Trình thị được nha hoàn cận thân đỡ bước vào An Tri hiên: “Ta đến đây có làm phiền nhị đệ và đệ muội không?”

“Đại tẩu đến chơi đệ thấy vui còn không kịp sao lại biến thành phiền rồi. ” Mã Tuấn Vĩnh vội vàng gọi người pha trà: “Mời đại tẩu ngồi.”

Tề thị cũng thu lại dáng vẻ danh giá lúc này: “Tẩu tẩu đến đây không biết có chuyện gì phân phó.”

“Đệ muội sao lại nói như vậy. Ta thấy nhị đệ sửa sang hoa viên nên đến xem thử. Không ngờ lại đẹp như vậy.” Đôi mắt của Trình thị đảo khắp hoa viên nhỏ.

Mã Phi Yến nhẹ nhàng bước đến: “Phi Yến thỉnh an đại bá mẫu.” Đương nhiên là đẹp rồi. Do người hiện đại nàng đây bài bố cơ mà. Nàng là tham khảo thiết kế của các thiết kế sư mà ra cả đấy.

“Ừm” Trình thị đón lấy tách trà của Tề thị đưa rồi nói: “Hóa ra hoa viên này là do Phi Yến mà sửa lại. Nhị đệ cũng thật yêu thương nữ nhi.”

Đó là điều đương nhiên rồi. Nàng là độc nữ không yêu thương thì yêu thương người nào? Mã Phi Vũ sao? Buồn cười.

Ba người ngồi đó khách khách sáo sáo rồi lại nói đến chuyện hôn sự của Mã Phi Yến. Trình thị nhấp một ngụm trà: “Không biết Phi Yến đã thông thạo cảm kỳ thi họa chưa?”

Mã Phi Yến lắc đầu, biết rõ nàng ở thôn quê làm sao có người dạy những thứ đó mà còn mang ra hỏi. Hôn sự của nàng để Trình thị làm hỏng đi. Tề thị khóc nháo vài ngày cũng sẽ hết thôi.

“Vũ Văn gia là danh gia vọng tộc, Phi Yến không thạo thì làm sao. Vũ nhi đã sớm thạo hết tất cả rồi, lúc trước mới được Vũ Văn nhị công tử mời đi dạo vài lần. Tướng mạo của hai đứa cũng cực kỳ xứng đôi cứ như trời đất tạo thành vậy” Tuy Mã Phi Vũ không phải do nàng ta sở sinh nhưng thân là đại phu nhân vẫn phải vì danh dự, cường quyền mà phải dành cho được mỗi hôn sự này.

Trừ bỏ hoàng thất ra thì tứ đại công tử vang danh kinh đô chỉ có Mã gia Mã Viễn Hành, Vũ Văn gia Vũ Văn Dương Khải, Tống gia Tống Trung Kiên và Tạ gia nhưng hai vị công tử kia sớm đã đón dâu rồi. Mã Viễn Hành cũng sắp lấy thiên kim của Tạ gia nên không có gì lo lắng nữa.

Tề thị đen mặt lại, giấu sự khó chịu trong đáy mắt: “Tẩu tẩu nói vậy là có ý tứ gì?” Nàng không muốn cùng nàng ta thân cận, nàng ta lại đích thân đến đây gây sự là có ý gì?

Mã Tuấn Vĩnh khẽ nắm lấy tay Tề thị tránh nàng ta xúc động: “Chuyện này là do Vũ Văn phu nhân năm đó cùng phu nhân nhà đệ chỉ phúc vi hôn. Cho dù Vũ Văn nhị công tử không thích cũng sẽ không thể phản đối được.”

“Ta chỉ là quan tâm Phi yến nên mới nói như thế. Nhỡ gả qua đó bị người ta....” Trình thị vờ che miệng như bản thân thực sự nói lời lỡ lời vậy: “Sao ta lại nói những chuyện không may mắn như thế chứ?”

Hừ! vì bỏ hôn sự này nàng nhịn: “Phụ thân chúng ta đi ra ngoài dạo có được không?” Nàng như tiểu oa nhi không hiểu chuyện nắm tay Mã Tuấn Vĩnh kéo ra ngoài. Để Tề thị một mình ở đây nghe cho chết tâm đi. Không hiểu nổi vì sao lúc nào cũng mang ý nghĩ muốn gả nàng ra ngoài như vậy.

Mã Tuấn Vĩnh không đành lòng để Tề thị ở lại liền từ chối nàng. Không ngờ Mã Viễn Hành bước đến chào hỏi xong thì đề nghị mang nàng ra ngoài dạo. Không lẽ giờ nàng bảo không hứng thú nữa, đành đi cùng hần vậy.

Mã Viễn Hành gọi xe ngựa nàng cũng leo lên ngồi. Trong kinh đô đường lát đá nên xe ngựa chạy rất êm. Còn chưa kể đến cái xe ngựa sang trọng của bá phụ nàng nữa chứ. Tóm lại không có chỗ nào để chê.

Bên trong xe ngựa toàn dùng gấm loại cao cấp, những đồ vật bên trong toàn đồ trân quý. Nếu làm vỡ hoặc mất nàng nhất định không có bạc để đền.

Mã Viễn Hành châm cho nàng tách trà: “Đường muội muội vạn lần đừng để ý đến lời của mẫu thân lúc này.”

Lúc này hần đứng bên ngoài từ sớm nên nghe được những lời kia. Đành rằng biết mẫu thân muốn đem mối hôn sự tốt này cho Mã Phi Vũ nhưng cũng không thể hạ thấp người khác như vậy. Thấy Mã Phi Yến cau mày kéo Mã Tuấn Vĩnh rời đi hần mới bước vào.

Hóa ra là giúp mẫu thân chuộc tội. Thôi bỏ đi, nàng cũng lợi dụng nàng ta khiến Tề thị chết tâm thôi: “Muội tuyệt đối không để trong lòng nên đường ca ca cũng không nên để trong lòng.”

Hần mỉm cười gật đầu: “Đường muội muội thật rộng lượng. Thân làm ca ca đây lấy làm xấu hổ.”

“Hôm nay đường ca ca không cần vào cung sao?” Nàng cũng chẳng dám cầm tách trà lên uống. Nhỡ đang uống xe ngựa xóc một cái làm vỡ ly thì tiêu. Mã Tuấn Vĩnh mới tiêu bạc sửa hoa viên theo ý của nàng thì nhất định không còn bạc để bồi thường.

“Hôm nay ta cố tình muốn đưa đường muội muội đi dạo nên xin nghỉ.” Mã Viễn Hành nhấp một ngụm trà quan sát sắc mặt của nàng.

“À” Nàng gật gù như đã hiểu. Còn bảo cố tình xin nghỉ mang nàng đi dạo nữa chứ. Ai biết hần có thực tâm hay không. Nàng thấy quan hệ của hần cùng hai huynh trưởng của mình cũng chỉ dừng ở mức xã giao không lý nào tốt với nàng như vậy.

“Hai vị đường đệ không biết đã nói cho muội nghe về Vũ Văn nhị công tử chưa?” Hần vẫn cười tươi mà thăm dò nàng.

Lại là Vũ Văn Dương Khải. Sao từ lúc nàng biết đến có hôn ước với hần thì ai cũng nhắc đến hết như vậy: “Đường ca ca muốn nói gì?”

Mã Viễn Hành thở một hơi rồi nói: “Thực ra thì tứ muội muội sớm có ý với Vũ Văn nhị công tử, nhưng lại không biết hần cùng đường muội muội có hôn ước.”

Lại là đến nói giúp muội muội của mình. Nàng thật vô phúc có phải hai vị ca ca cùng thân phụ thân mẫu mà lại giúp người ngoài. Còn Mã Phi Vũ khác mẫu thân lại được Mã Viễn Hành giúp đỡ.

“Mấy chuyện đó muội không biết gì hết. Sau này đường ca ca cũng đừng bao giờ nói với muội về chuyện này nữa.” Nàng day day hai bên thái dương, lạnh nhạt nói: “Hình như muội say xe rồi, muốn quay về nghỉ ngơi.”

Bất đắc dĩ Mã Viễn Hành phải cho xe ngựa quay lại phủ. Mã Phi Yến bước xuống xe ngựa liền nghe Vũ Văn Dương Khải cùng hai ca ca nàng đang ở tiền thính. Nàng liền đi đường vòng trở về viện.

Tề thị không vui nhốt mình trong phòng, Mã Tuấn Vĩnh phải dỗ ngọt rất lâu cũng không xong, vừa ra ngoài lại thấy sắc mặt đen thui của nàng liền chạy đến hỏi:

“Bảo bối sao lại về sớm như vậy? Đi chơi cùng đường ca ca không vui sao?”

“Phụ thân, nữ nhi bị say xe.” Nàng bày ra bộ dáng mệt mỏi và được Mã Tuấn Vĩnh thả cho vào phòng.

Vũ Văn Dương Khải vì biết Mã Phi Yến bệnh nên hôm nay cố ý đến thăm nàng, nhân tiện xem dung mạo của vị hôn thê của mình. Nàng lại cùng Mã Viễn Hành ra ngoài dạo phố nên không gặp được.

Cả tiền thính vì Vũ Văn Dương Khải đến mà trở nên náo nhiệt. Mọi người thi nhau tung hô Mã Phi Vũ lại bỏ qua Mã Phi Yến. Bọn họ thi nhau tung hô như thể trên trời có dưới đất không có vậy.

Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật tuy cùng Mã Phi Yến không có tình cảm gì nhiều nhưng cũng không chịu được muội muội bị xem thường như vậy. Muội muội của bọn hần dù sao cũng là hôn thê của Vũ Văn Dương Khải cơ mà.

Biết nàng trở về Mã Viễn Luật chạy về viện gõ cửa: “Muội muội có bên trong không?”

Mã Phi Yến không trả lời chỉ im lặng ngồi bó gối trên giường. Trưởng mạn sớm bị nàng phủ xuống che khuất hết mọi thứ bên trong giường. Hóa ra là sớm có sắp đặt rồi. Biết Vũ Văn Dương Khải đến nên mới cố ý đến đưa nàng đi dạo. Mã gia thật tốt với nàng.

Thấy muội muội ở bên trong mà không trả lời hần liền nói: “Muội muội không trả lời huynh đẩy cửa vào nhé.”

Đợi một hồi lâu cũng chỉ nhận được tiếng gió bên ngoài. Định đẩy cửa bước vào thì Mã Tuấn Vĩnh giữ lại: “Yến nhi bị say xe, không thể ra ngoài gặp Vũ Văn công tử được.”

Hần biết chuyện mất dưng trên cửa phòng lúc sau mới rời đi.

13. Chương 13: Đồng Lòng

Tác giả: Luna Huang

Sau khi Vũ Văn Dương Khải rời đi, Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật bước về viện lại gõ cửa phòng nàng: “Muội muội đã ngủ chưa?”

Mã Phi Yến vẫn giữ tư thế ngồi như vậy ngàn nhật trả lời: “Muội không có ngủ, hai người vào đi.”

Đẩy cửa bước vào thấy Mã Phi Yến ngồi bó gối sau trưởng mạn trắng mỏng, tóc nàng xõa dài như thác. Mã Tuấn Duẫn bước đến chậm rãi nói: “Hôm nay muội muội cùng đường ca ca đi dạo vì sao lại về sớm như vậy?” Hần biết nhất định không phải vì say xe. Nàng cùng phụ mẫu từ xa xôi trở về cũng chẳng thấy nàng bị gì.

Ánh mắt của nàng xuyên qua trưởng mạn mỏng nhìn hần: “Theo lão đại đoán thì vì lý do gì?” Hần thông minh như vậy không lý nào không biết.

Mã Viễn Luật đóng cửa rồi mang ghế đặt bên giường ngồi xuống: “Muội muội vì sao lúc này không đến gặp Vũ Văn Dương Khải?” Hần sớm biết nàng vừa về liền chạy đến làm sao nàng có thể ngủ nhanh như vậy được. Chưa kể lúc này nàng về không hề bước vào tiền thính.

Mã Viễn Duẫn mím môi nhìn muội muội của mình: “Muội cũng đoán ra rồi sao?”

Nàng lắc đầu rồi ngồi thẳng dậy buộc gọn hai bên trưởng mạn: “Lúc đầu thì không nhưng khi trở về thì sáng tỏ rồi. Sáng nay bá mẫu đến cố ý nói với phụ thân, mẫu thân rằng muội cùng Vũ Văn Dương Khải không hợp. Người xứng đôi với hần là đường tứ tỷ. Muội cố ý mang phụ thân rời đi không ngờ đường ca ca đến đưa muội đại dạo. Đường ca ca đưa muội đi chơi bởi vì muốn muội từ hôn nhường cho đường tứ tỷ. Muội không muốn nghe nữa nên viện cớ trở về. Không ngờ lại phát hiện ra bản thân bị tính kế.”

Ba huynh muội trầm mặc ngồi yên bất động không nói lời nào. Mã Viễn Duẫn thật lâu mới mở miệng: “Chỉ có thi đậu khoa cử lần này phụ thân và mẫu thân mới có thể sống yên ở Mã gia.”

“Sai rồi.” Mã Phi Yến đưa tay khẽ vuốt mai tóc tơ của mình: “Lão đại, lão nhị phải cố gắng thi khoa cử để chúng ta sớm được tách chi. Như vậy không cần gặp bọn họ nữa mới tốt.”

Mã Viễn Luật gật gù: “Chúng ta phải cố gắng thôi.”

Bọn họ không ai nói đến chuyện hôn sự kia nữa. Ai cũng biết Tề thị đang khóc nháo bên trong phòng nên cũng không dám đến làm phiền nữa.

Mã Viễn Luật hỏi: “Muội muội có muốn học cầm kỳ thi họa không? Huynh bảo phụ thân mời tú nương dạy muội.” Nếu nàng học thạo thì đám người kia sẽ không dám mở miệng bảo nàng không xứng với Vũ Văn Dương Khải nữa.

“Muội muốn làm thương gia.” Nàng vỗ hai bàn tay lại với nhau, mắt sáng như sao trên trời: “Làm thương gia sẽ mau chóng có bạc mua phủ dụn ra ngoài. Hai người làm quan, muội làm thương gia rất có lợi.”

“Không được.” Mã Viễn Duẫn lập tức phản đối: “Muội là nữ nhi làm sao có thể tùy tiện xuất đầu lộ diện được.”

“Muội giả nam trang không được sao? Sao các huynh lại cứ xem thường nữ nhân như vậy chứ.” Nàng bấu môi phê phán cái thời đại trọng nam khinh nữ này. Ở hiện đại có biết bao nhiêu nữ nhân thành đạt kia kìa. Bản thân lạc hậu thì thôi đi, còn kéo theo nàng nữa làm gì?

“Không phải xem thường mà là nữ tử xuất đầu lộ diện bên ngoài sẽ không thể gả đi được muội muội có hiểu không?” Mã Viễn Duẫn sợ nàng không hiểu liền mang triết lý cổ đại ra giải thích.

Mã Phi Yến đương nhiên không thèm quan tâm đến. Nàng chỉ nhẹ nhàng buông một câu: “Muội cũng không hề có ý định gả ra ngoài. Ở cùng phụ thân, mẫu thân cả đời cũng tốt mà. Chỉ là...” Nàng gian xảo vừa cười vừa vuốt cằm: “Làm phiền hai vị huynh trưởng đây mỗi ngày phải trông thấy vị muội muội đáng ghét này.”

“Lỡ phụ thân biết được thì.....” Mã Viễn Luật mím chặt môi nhìn nàng như thể hẳn sợ nàng bị Mã Tuấn Vĩnh mang gia pháp ra hầu hạ vậy nên cũng không để tâm đến lời nói châm chọc của nàng.

“Chúng ta không nói phụ thân làm sao mà biết được chứ.” Nàng khinh thường tên chết nhất này. Không thử làm sao mà biết được, hẳn chỉ toàn suy nghĩ những thứ tiêu cực thôi.

“Muội muốn làm gì?” Mã Viễn Duẫn đồng ý với ý kiến của nàng. Chỉ có tách chi thì mới không cần đối diện với viễn cảnh như thế này thôi.

“Muội a.” Mấy đầu ngón tay của nàng khẽ chạm vào nhau rồi lần lượt tách ra rồi lại chạm vào nhau rồi lại tách ra. Môi nàng nhếch cao tạo nên một đường vòng cung tuyệt đẹp: “Trà lâu. Muội muốn mở một quán trà hoa.”

Từ nhỏ nàng luôn thích uống trà hoa. Mỗi tách trà nàng đều nhâm nhi rất lâu, rất lâu. Không ngày nào là nàng không uống cả. Nghĩ lại khoảng thời gian đó đúng là rất thoải mái.

“Chúng ta không có nhiều bạc như vậy.” Mã Viễn Luật khẽ thở dài: “Mở quán trà phải có mặt bằng, phải chi rất nhiều thứ.”

“Hiện muội ra ngoài giúp người ta trước. Tích góp tiền bạc sau này mới mở quán trà được.” Nàng chớp chớp đôi mắt phượng đen láy nhìn hai vị huynh trưởng đáng kính.

Bọn họ mím môi gật đầu. Mã Viễn Duẫn đưa ra kế hoạch: “Đầu tiên phải làm cho mọi người tin muội thực sự ở trong phòng thì mới có thể lén chuồn ra ngoài được.”

“Hai da, đáng tiếc nhất là sợ bị mẫu thân phát hiện ra. Chứ viện bé như cái mũi của chúng ta làm gì có ai thèm đến chứ.” Mã Phi Yến ngã lưng xuống giường than thở.

Sau đó ai về phòng người nấy. Bàn bạc cả buổi trời cũng như chưa nói gì hết vậy đó. Thật là tức chết người.

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————

Ngày kế tiếp, Mã Phi Yến làm nũng với Tề thị bảo nàng ta cùng nàng ra ngoài tưới hoa. Nhiệm vụ cao cả của Mã Tuấn Vĩnh giao cho nàng trước khi vào triều là khiến Tề thị vui vẻ.

“Mẫu thân không vui sẽ mau xuống sắc, xuống sắc thì phụ thân không thích nữa, phụ thân không thích nhất định sẽ tìm người mới.”

Tề thị liền nổi nóng rượt theo nàng chạy xung quanh viện: “Nha đầu nhà ngươi dám nói phu quân ta như vậy.”

“Nữ nhi là đang nói sự thật. Mẫu thân phải biết chấp nhận chứ.” Nàng ôm cao váy cố gắng chạy thật nhanh.

Lát sau cả hai thấm mệt liền đình chiến ngồi nghỉ mệt uống trà. Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Duẫn từ trong cung trở về cùng ngồi bên ngoài cùng dùng trà hàn huyên.

Lát sau, Mã Tuấn Vĩnh trở về viện cười tươi ôm lấy Tề thị: “Phu nhân, hoàng thượng mới bảo ta đi Liệp thành tu sửa lại đường xa. Ta cùng nàng đi.”

Thực ra là hấn thấy Tề thị bị Trình thị làm thành cái bộ dạng oán phụ liền không đành lòng. Sáng này thượng triều vừa nghe đi xa liền nhận lấy mà làm. Vẫn là đưa Tề thị tách xa ra mới là phương pháp tốt nhất.

Tề thị gật đầu đồng ý. Mã Phi Yến cười như vừa nhặt được một túi bạc to. Lại được đi chơi sao? Rời khỏi cái phủ tằm tối này cũng tốt.

Mã Tuấn Vĩnh nhìn Mã Phi Yến tiếc nuối nói: “Bảo bối lần này phải ở lại đây rồi.” Lần này sợ dĩ không muốn đưa nữ nhi đi cùng là vì muốn ba huynh muội họ bồi đắp tình cảm.

Mấy hôm nay hấn cũng thấy được ba huynh muội cũng có một ít hảo cảm với nhau nên không muốn tách ra.

Mặt của Mã Phi Yến lập tức tối sầm lại, nụ cười cũng cứng đờ. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật ôm bụng cười như chưa từng được cười vậy.

“Ây da, bảo bối bị thất sủng rồi.”

“Đồng cảm, đồng cảm.”

Mã Phi Yến hừ một cái rõ kêu lườm hai tên huynh trưởng đáng ghét đang vui sướng khi nàng gặp họa. Nàng mới không cần đi đâu: “Phụ thân khi nào khởi hành?”

“Đi ngay bây giờ.” Hấn không muốn Tề thị ở lại đây nữa: “Nàng mau đi thu dọn đi.”

Tề thị bước về phòng đóng cửa Mã Tuấn Vĩnh liền dặn dò ba nhi tử: “Phụ thân bắt đắ dĩ mới quyết định như vậy. Ba đứa các ngươi ở lại phải biết chăm sóc lẫn nhau có biết không? Không được gây gổ để người khác chê cười.”

Thấy cả ba cùng gật đầu hấn mới an tâm. Xoa đầu nữ nhi mỉm cười: “Bảo bối phải nghe lời ca ca có biết không? Ở đây mọi thứ đều phải nhẫn, không được phạm lỗi, phụ thân mẫu thân không có ở đây sẽ không cứu được ngươi.”

Mã Tuấn Vĩnh lại nói với hai hài tử: “Yến nhi lúc trước mỗi ngày đều theo phụ thân ra ngoài xây dê lại cùng đám hài tử trong thôn chơi đùa nên sẽ không thể so được với tiểu thư khuê các. Hai ngươi là huynh trưởng phải biết bao dung, che chở cho muội muội. Nếu Yến nhi phạm lỗi cũng phải nhẹ nhàng đưa muội muội trở về rồi mới nhắc nhở khuyên nhủ.”

Dặn dò xong thì Tề thị cũng thu dọn xong. Cả hai đến viện cáo biệt lão thái thái, lão thái gia rồi rời đi.

Ba huynh muội nhìn chiếc xe ngựa chạy xa rồi lặng lẽ trở về viện bàn bạc tiếp kế hoạch của ngày hôm qua. Xem như là lão thiên gia giúp đỡ đi.

Mã Viễn Luật dạy nàng đánh bàn tính và chỉ cho nàng xem cái lỗ chó ở trong viện. Để khi nàng trốn đi liền dễ dàng.

Mã Viễn Duẫn dạy nàng cách quản lý sổ sách. Sau này hấn chuẩn bị bước gần đến kỳ thi khoa cử sẽ không thể dạy nàng được. Cũng may nàng biết chữ nên dạy cũng rất nhanh.

Trình thị bước đến viện nhẹ giọng nói: “Nhị đệ cùng đệ muội không ở đây, mọi việc đều do ta quản lý. Các ngươi có gì cứ đến tìm ta là được.”

Ba người gật đầu cho lấy lệ. Bọn họ ai cũng hy vọng nàng ta đừng đến tìm họ quấy rối là được rồi. Vì bọn họ nhất định sẽ không có thời gian đến tìm nàng ta đâu.

Sau khi Trình thị rời đi, bọn họ vào kho lấy mấy y phục lúc nhỏ của mình ra cho Mã Phi Yến thử.

14. Chương 14: Công Việc

Tác giả: Luna Huang

Mấy ngày nay, Mã Phi Yến chăm chỉ ngồi trong phòng học những thứ hai vị huynh trưởng dạy. Trình thị lâu lâu lại đến xem xét, nàng vẫn ngồi trong viện mỉm cười nhìn nàng ta.

Trình thị đương nhiên muốn nàng ngồi không trong viện rồi. Nếu nàng chịu học cầm kỳ thi họa và nữ công gia chánh thì sẽ gây cản trở cho Mã Phi Vũ.

“Ồ đây thật ít người, bá mẫu muốn cho vài người đến đây giúp đỡ, ý của người thế nào?” Trình thị ngồi bên nàng nhẹ giọng hỏi.

“Tạ đại bá mẫu quan tâm, Phi Yến thích yên tĩnh nên đành cô phụ hảo ý của bá mẫu.” Nàng ngoan ngoãn đáp. Muốn cài người vài đây sao? Còn lâu ta mới đồng ý.

Thấy nàng không chịu Trình thị cũng viện cớ rời đi. Do Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật bảo ở trong viện mọi chuyện lớn nhỏ điều để nàng an bài nên nàng ta mới đến hỏi. Không ngờ nàng lại từ chối, thật không biết phân biệt tốt xấu.

Mã Viễn Hành cũng có đến mấy lần nhưng nàng cho hắn xem sắc mặt để hắn biết khó mà lui. Từ hôm hắn tính kể với nàng, nàng đã không còn muốn có bất kỳ quan hệ gì với hắn nữa rồi.

Mã Phi Vũ cũng có đến cùng nàng hàn huyên còn rủ nàng đi mua sắm nữa chứ. Nàng ta nói gì nàng đều ậm ừ cho qua. Cứ y như xem nàng ta là không khí vậy.

Tiểu bá mẫu Lý thị cũng có đến. Nàng ta là mẫu thân thân sinh của Mã Phi Vũ nên cũng chẳng phải dạng tốt lành gì.

Mã Tuấn Trường không đến nhưng lại cho người gọi nàng qua đó thăm hỏi. Hắn hỏi nàng muốn học gì không? Hắn sẽ cho người đến dạy nhưng nàng mang toàn bộ ý tốt đó khước từ. Hai huynh trưởng bảo sức khỏe nàng không tốt nên phụ mẫu không muốn nàng học lung tung.

Dần dần ngoại trừ vài hạ nhân trong viện thì không còn ai đến nữa. Mã Phi Yến cũng an tâm vẫn nam trang ra ngoài tìm việc.

Nàng vốn da trắng hồng nay lại hơi ngăm đen, nhỏ người lại tay chân mềm yếu nên khoảng thời gian đầu hơi khó tìm việc. Lúc sau nàng làm tiểu nhị tại một tửu lâu. Lão bản nói với nàng lương tháng chỉ có hai lượng tám, nhưng được phép nhận tiền tip của khách.

Nghe thế thì còn gì bằng nữa. Lương không cao cũng không sao chỉ cần dẻo miệng một chút là được. Tính nàng lại hoạt bát, nàng không tin mình không nhận được tiền tip từ khách.

Ngày đầu làm việc rất vất vả, phải chạy hết bàn này đến bàn khác. Nàng mới đến làm nên cũng chỉ được chạy những bàn nhỏ bình thường thôi. Khách ở đây thô lỗ lại không tip.

Lão bản tốt bụng nghe nàng bảo nhà nghèo có người bệnh liền giữ nàng ở lại ăn xong mới thả về. Về đến viện trời cũng đã khuya.

Hai vị huynh trưởng cũng xem như là có lương tâm. Bọn họ ngồi bên trong phòng của nàng ngồi đợi.

“Muội muội hôm nay sao lại về trễ như vậy?” Mã Viễn Duẫn lo lắng hỏi. Mọi hôm nàng không có về trễ thế này đâu.

“Hôm nay muội tìm được việc làm rồi. Muội làm tiểu nhị rất vui nhưng cũng hơi mệt một chút.” Nàng chặt vật vuốt vuốt mái tóc bị cái lỗ chó nhỏ làm rối tung.

Mã Viễn Luật mím môi: cúi đầu nói “Muội muội thật xin lỗi. Chúng ta là nam nhân lại để muội ra ngoài kiếm bạc như vậy.”

Mã Phi Yến bật cười ha hả vỗ vai hắn: “Lão nhị là đang nói gì đó. Con đường này là do muội chọn cơ mà. Nếu huynh cảm thấy có lỗi thì cố gắng thi khoa cử trả bạc cho muội là được. Còn phải thương yêu muội tuyệt đối không được để muội chịu ủy khuất nữa đó.” Nói xong nàng còn tình nghịch nháy mắt nữa.

Huỳnh đệ bọn họ không hện mà đồng thanh đáp: “Nhất định sẽ.” Chất giọng nhẹ nhàng nhưng khẩu khí lại vững vàng, chắc chắn.

“Nước nóng đã chuẩn bị rồi muối tắm đi. Huỳnh bảo người hâm lại thức ăn cho muối.” Mã Viễn Duẫn cầm sách đứng dậy dọn đồ nài xong liền rời đi.

“Không cần đâu. Sau này không cần để dành phần cho muối, lão bản rất tốt còn cho muối ăn nữa.” Nàng đưa tay tháo dải băng trong tóc xuống. Mái tóc đen lại xõa ra che khuất nửa mặt của nàng.

“Ừm” Mã Viễn Duẫn trả lời một từ rồi rời đi. Thấy muối muối lấm lem như vậy, toàn thân chỉ có mùi dầu mỡ khiến hắn cảm thấy như tim bị thắt lại. Kể làm ca ca như hắn thật vô dụng.

Mã Viễn Luật nói với nàng: “Đây là bạc của ta cùng đại ca được phát hằng tháng đều để ở đây cho muối tích góp mở quán trà. Sau này muối cũng sẽ được phát hai lượng một tháng, ta cùng đại ca mỗi người năm lượng một tháng để mua đồ dùng cá nhân. Còn có mỗi tháng sẽ được đưa bạc đến để mua lương thực cũng như vải vóc y phục. Ta cùng đại ca để lại đây cho muối hết.”

Nhìn cái hộp trên giường Mã Phi Yến nhảy cẫ lên sung sướng ôm chầm lấy Mã Viễn Luật: “Lão nhị, lão đại thật tốt.”

Mã Viễn Luật cứng đờ người như khúc gỗ. Hắn lớn từng này tuổi lần đầu bị nữ tử ôm ấp như vậy. Tề thị là mẫu thân đương nhiên không được tính vào. Mặt hắn đỏ ửng dù biết đó là muối ruột thịt với mình.

Mã Viễn Duẫn đứng ở cửa ho khan nhắc nhở: “Mau đi thôi để muối muối nghỉ ngơi nữa.”

Mã Phi Yến buông Mã Viễn Luật ra. Bọn họ rời đi cũng không quên giúp nàng khép lại cửa phòng. Sau khi tắm rửa sạch sẽ nàng lăn lên giường đếm bạc của bọn họ đưa.

Lúc này Mã Viễn Luật có nói mỗi tháng ngoài tiền sinh hoạt cá nhân thì còn có tiền chi tiêu cho viện nữa. Chỉ cần tiết kiệm một chút liền có thể dư thêm một ít.

Ở cổ đại không cần trả phí điện, nước, mạng, điện thoại, chi phí xe cộ nên chỉ cần lo phần thức ăn, y phục và nệm. Hạ nhân trong viện cũng chỉ có hai người nấu ăn và quét tước. Vậy thì chỉ cần giảm cử tối là được. Sau khi nàng đi làm về sẽ mang thức ăn về cho mọi người.

Bắt đầu từ ngày hôm đó nàng dậy rất sớm để tưới hoa và đi thỉnh an lão thái gia, lão thái phu nhân. Nàng còn nói bản thân không được khỏe không thể cùng dùng điểm tâm. Bọn họ cũng không miễn cưỡng nàng nữa. Những người trong nhà không ai dám có ý kiến.

Thế là mỗi ngày nàng đều đi sớm đến chấp tối mới trở về. Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật đợi nàng đến nỗi bụng liên tục biểu tình. Thời gian này họ giúp nàng quản lý bạc và sổ sách. Nàng làm việc vất vả nên tối về là nằm thẳng ngủ một giấc đến sáng.

Đến hôm thứ sáu, nàng cũng chui lỗ chó chạy đến tửu lâu. Hôm nay không hiểu vì sao hai người bị bệnh nên không đến làm mà khách lại đông gấp đôi bình thường. Nàng phải chạy lên chạy xuống ba lần mệt đến nổi thở không ra hơi.

Lão bản muốn khuyến khích nàng nên hôm đó đưa luôn lương ngày của hai người kia vào phần lương của nàng. Như được tiếp thêm năng lượng nàng chạy bàn không biết mệt mỏi.

Lát sau có một đám quý khách đến, lão bản bảo nàng đến giới thiệu món ăn cho bọn họ.

Sau khi gõ cửa được sự đồng ý của khách quý, Mã Phi Yến vui vẻ tiến vào trong. Bên trong có hai vị công tử ăn mặc sang trọng ngồi trên bàn.

Vị bạch y công tử nhấp ngụm trà rồi nhíu mày: “Tại sao hôm nay vị trà có vẻ lạ lạ.”

Hôm nay người pha trà cũng không đến, lão bản phải bảo một người khác làm thay đương nhiên là không ngon rồi. Nàng cố nặn ra nụ cười giải thích lý do: “Nếu công tử không chê, ta có thể giúp công tử pha ấm trà mới.”

Hắn nhìn nàng hồi lâu mới chậm rãi hỏi: “Người biết pha trà sao?”

“Ta có biết một chút. Là người pha trà dạy ta nhưng hôm nay hẳn có việc nên không thể đến được.” Nàng từ tốn đáp.

Vị lam y công tử bên cạnh nhìn nàng từ trên xuống dưới rồi vuốt cằm hỏi: “Nếu vậy người pha trước mặt chúng ta đi.” Hắn không tin một tên tiểu nhị lại tuổi nhỏ như nàng lại biết pha trà.

Thế là nàng mang hết dụng cụ pha trà đến pha cho bọn hắn xem. Ở hiện đại nàng là một người thưởng trà đương nhiên pha trà không làm khó được nàng.

Động tác của nàng nhẹ nhàng, mỗi một bước nàng đều tỉ mỉ cẩn thận làm bọn hắn không tìm được sơ hở mà bắt bẻ. Hai người nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Sau khi nhấp ngụm trà nàng pha, hai người bọn họ nhìn nhau rồi tán thưởng sau đó liền tipping cho nàng một thỏi vàng rồi mới gọi món. Cầm thỏi vàng trong tay nàng mừng muốn phát khóc. Ngày thứ sáu đi làm liền có bạc mang về rồi.

Lão bản thấy nàng chịu khó liền để nàng phục vụ tầng thứ hai. Nơi này dành cho khách tầm trung nên sẽ có nhiều người tipping hơn. Nhưng đó là chuyện của ngày mai cơ. Hôm nay vẫn phải chạy cả ba tầng lầu.

Chạy về viện nàng thỏi vàng khoe với hai vị huynh trưởng. Bọn họ thấy nàng hôn lấy hôn để thỏi vàng vô tri vô giác liền lắc đầu chê bai nàng không có tiền đồ.

15. Chương 15: Vu Oan

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến vui vẻ từ tửu lâu trở về viện, ngày mai là nàng có lương rồi thật cao hứng. Hai huynh trưởng sớm ngồi ở phòng đợi nàng. Nàng vừa về bọn họ bước ra để nàng tắm rửa rồi mới vào cùng dùng cơm.

Mấy hôm trước nàng sớm bàn với bọn họ về việc tiết kiệm, nên cũng được mang đến hầm băng đông lạnh. Nén giữ lạnh sẽ cháy được lâu hơn tiết kiệm được ới tiền. Bọn họ cũng không phản đối.

Cơm còn chưa dùng xong thì bên ngoài một đám người xông vào viện. Bọn họ không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Dẫn đầu là Trình thị bên cạnh còn có Lý thị. Phía sau có Mã Viễn Hành cùng Mã Phi Vũ đang khóc như hoa lê dải vũ cầm khăn tay thấm nước mắt. Vài tên gia đình hung hãn và nha hoàn nữa.

“Đại bá mẫu, đến vào giờ này không biết có việc gì?” Mã Viễn Duẫn đứng dậy lễ phép hỏi, giọng hắn lạnh nhạt không một chút biểu cảm.

“Hôm nay Vũ nhi bị mất chiếc vòng quý. Có người lại nhìn thấy Phi Yến bước ra từ phòng của Vũ nhi nên ta mới đến đây xem xét.” Trình thị mở to mắt ra nói dối.

“Lục xét cho ta.” Trình thị hô to ra lệnh cho mấy hạ nhân phía sau. Chỉ thứ hai chỉ toàn là tiểu hài tử nên nàng ta chẳng cần nể nan, đóng tuồng cho người khác xem làm gì.

Phòng của nàng có thứ gì đâu mà xét. Trừ hộp bạc ra thì chỉ còn tủ đựng y phục và giường thôi. Do vừa về đến không lâu nên cũng không sắm đồ trưng bày. Mọi thứ đều trống trơn, đảo một mắt cũng biết là không có gì rồi.

Lý thị vờ vịt ôm lấy Mã Phi Vũ. Mã Viễn Hành đứng sau Trình thị nói: “Đường muội muội sức khỏe không tốt làm sao có thể ra ngoài viện được. Nhất định là do hạ nhân nhìn nhầm.”

Mã Phi Yến hừ lạnh trong lòng. Giả mèo khóc chuột sao? Kẻ đánh người xoa thật biết diễn tuồng. Nàng mới không bị mắc lừa nữa đâu.

Ba huynh muội có ai ở trong viện đâu mà trộm với cắp chứ. Bọn họ bình tĩnh nhìn hạ nhân lục xét. Không ngờ mở ngăn kéo bàn trang điểm ra lại có một chiếc vòng điêu khắc tinh xảo.

Nàng thê bản thân chưa từng mang trang sức làm sao có món đó trong phòng chứ. Ngoài trừ lược ra thì bàn trang điểm của nàng chỉ toàn là dải băng để buộc tóc thôi nên chiếc vòng đó nàng chưa từng thấy qua.

Lý thị trưng ra bộ dạng ầm ức: “Bình thường ta tự nói không hề dối xử tệ bạc với người. Cả Vũ nhi cũng đem người xem là tỷ muội tốt không ngờ người lại làm vậy với Vũ nhi. Tỷ tỷ mau bắt đền tiền thính để lão thái gia cùng lão thái phu nhân phân xử đi.”

Mã Phi Yến không nói một lời không cho hạ nhân chạm vào mình rồi bước ra tiền thính. Nếu bọn họ đã muốn vu oan thì có nói như thế nào bản thân cũng là người có tội thôi. Bạc không có, quyền thế cũng không, thấp cổ bé họng phải nhẫn.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật cũng bước theo sau muội muội. Chuyện Mã Phi Yến tự ý ra ngoài làm việc cùng không được phép tiếc lộ. Trong viện của bọn họ không có người làm chứng lần này cứ từ nhất sinh rồi.

Đến tiền thính cả ba cùng quỳ xuống trước mặt lão thái gia, lão thái thái. Mọi người ngồi vào vị trí xem kịch hay. Lão thái gia nghiêm mặt, uy nghi hỏi:

“Nói, vì sao lại trộm đồ của tỷ tỷ người?”

Thật nực cười, nếu nàng nói không có trộm thì có người tin không? Nhất định sẽ không, bọn họ thế nào cũng bảo nàng ở nơi thôn dã chưa từng thấy qua đồ trân quý nên mới sinh ý định đạo tặc.

“Vũ nhi, chuyện này là thế nào?” Giọng của lão thái thái chứa đầy phiền não: “Phi Yến cả ngày không bước chân ra khỏi viện làm sao biết được chiếc vòng đó mà trộm.”

Mã Phi Vũ cũng quỳ xuống nói: “Mấy ngày trước Vũ Văn nhị công tử có tặng vòng cho Vũ nhi. Vũ nhi cao hứng liền mang đến khoe với đường muội muội. Không ngờ, không người đường muội muội lại.....sinh ý định đoạt đi.”

Vui thật đấy, cả ngày nàng đi làm về đến nơi thì chỉ biết tắm rửa dùng bữa rồi nằm lăn ngủ như cá chết thì làm sao có thời gian cùng nàng ta nói chuyện.

Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Duẫn mím chặt môi, nắm chặt tay thành quyền. Đây là trắng trợn vu oan muội muội của bọn hắn? Chỉ là bọn hắn ở trong cung đến tận chiều mới trở về, không thể thay muội muội làm chứng được. Mà hai hạ nhân trong viện sợ cũng sớm bị động tay chân rồi.

Nàng ta khóc một trận rồi mới tiếp tục nói: “Vũ nhi tin tưởng muội muội chỉ là nhất thời suy nghĩ không thông suốt nên mới hành động như vậy. Huống hồ vòng cũng đã tìm được. Xin nãi nãi, gia gia thương tình phạt nhẹ.”

Hôm nay nàng ta cho nha hoàn thân cận vào giữa trưa tiến đến An Tri hiên cố ý mang vòng để vào đó. Khi về nha hoàn còn báo cáo Mã Phi Yến đang ngủ nên không thể nhét vào bên giường nên chỉ còn cách đặt ở bên bàn trang điểm thôi.

Do Mã Phi Yến cẩn thận nên trước khi rời đi liền mang gối ôm giả làm mình rồi mang chăn đắp lại, phòng có người bước vào phòng. Mã Viễn Duẫn còn cẩn thận giúp nàng ghi tờ giấy “miễn làm phiền” dán trước cửa phòng nữa nên bọn họ cứ nghĩ nàng ngủ thôi.

“Nếu người thích thì có thể nói ta mua cái khác tặng cho người. Vì sao người lại trộm của tỷ tỷ mình như vậy.” Lý thị phần nộ đổ thêm dầu vào lửa: “Đó là vòng của Vũ Văn nhị công tử tặng. Biết rằng hắn là hôn phu của người, người cũng không thể vì chút ghen tỵ mà làm ra những chuyện này được. Nếu đồn ra ngoài thì sẽ thế nào đây?”

Trình thị từ tốn ngồi nhấp một ngụm trà: “Cũng không thể trách được. Phi Yến bình thường ở nơi thôn dã nên nhất thời nổi ý định này cũng có thể thông cảm được.”

“Có phải như vậy không?” Mã Tuấn Trường giận dữ đập bàn quát. Không ngờ nữ nhi của đệ đệ hắn lại là người như vậy.

Mã Viễn Hành cũng quỳ xuống thay nàng cầu tình: “Gia gia, nãi nãi thương tình đường muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện.” Hắn quay sang nàng nhẹ giọng: “Đường muội muội mau nhận lỗi sẽ không bị phạt.”

Mã Phi Yến chỉ nhàn nhạt nói: “Thanh giả tự thanh.” Không suy xét kỹ lưỡng mà đã định tội người khác. Cách làm việc của Mã gia thực khiến nàng đại khai nhãn giới.

Nghe nàng nói như vậy Mã Viễn Duẫn liền dập đầu nói: “Duẫn nhi tin tưởng muội muội không có làm. Nếu như mọi người cứ một mực nói vòng là do muội muội trộm về. Thân là huynh trưởng dạy bảo muội muội không nghiêm, Duẫn nhi nguyện thay muội muội chịu phạt.” Càng thanh minh càng chứng tỏ bản thân có tội, vậy để hắn thay muội muội nhận gia pháp vậy.

“Người đâu. Mang gia pháp ra đây.” Lão thái gia ra lệnh cho đám họ nhân.

Mã Viễn Luật cũng dập đầu: “Muội muội vẫn còn nhỏ không thể chịu nổi gia pháp. Gia gia để Luật nhi thay muội muội.” Thân thể nàng vốn ốm yếu làm sao chịu nổi đây, lại nói mỗi ngày còn phải đi làm. Bọn hắn thân nam tử mỗi ngày tiến cũng học đã mệt mỏi lắm rồi, huống hồ là nữ tử.

Lão thái thái nhìn Mã Phi Yến thúc giục: “Còn không mau nhận lỗi hướng tỷ tỷ bồi tội.”

Mã Phi Yến nhắm nghiền mắt, có dùng dụng cụ cũng cạy không được cái miệng bé xinh đang khép kín của nàng. Muốn đánh thì đánh, muốn phạt thì phạt đi. Đợi nàng đủ lông đủ cánh nhất định sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thấy thái độ ngạo mạn của nàng Mã Tuấn Trường tức giận liền nói: “Trộm cắp chiếu theo gia pháp đánh hai mươi đại bản. Nể tình phụ thân người, người lại còn nhỏ nên phạt mười đại bản rặng đe. Hôm nay ta thay phụ thân người giáo huấn người.”

Trình thị nhàn nhạt lên tiếng: “Còn không mau chấp hành gia pháp.”

Mã Phi Yến bị hạ nhân đẩy xuống nằm lên hai cái ghế gỗ dài được đặt sát nhau. Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật thay nhau cầu tình cũng không có ích gì, bọn hắn muốn xông qua định sẽ thấy muội muội chịu phạt, nhưng lại bị gia đình chế trụ, chỉ biết nhìn từng gậy từng gậy giáng xuống người của muội muội.

Bên cạnh còn vang lên vài tiếng an ủi bọn họ không nên vì một muội muội như vậy mà cầu tình. Mã Viễn Hành cùng Mã Phi Vũ cũng quỳ xuống van xin.

Lão thái gia lạnh giọng: “Không được phép giúp nàng cầu tình. Các người xem thái độ không biết lỗi của nàng kia. Phải nghiêm trị mới không có lần sau.”

Trình thị nhàn nhạt ngậm ra một đoạn: “Nhỏ trộm châm, lớn trộm kim. Sau trận đòn đau hy vọng Phi Yến có thể sửa đổi tật xấu.”

(Ở đây ý bảo là còn nhỏ trộm kim may vá lớn nhất định trộm vàng. Câu này mami dạy tác giả a.)

Mã Phi Yến nắm chặt đầu băng ghế, môi nhỏ mím chặt cố chịu đựng không để bản thân phát ra tiếng, mắt nhắm chặt không còn khe hở nào. Hai hàng lệ nóng lăn dài trên khuôn mặt đỏ bừng có nàng. Nàng tự nói với bản thân: Ta có thể chịu được.

Đáy mắt của Trình thị và Lý thị lóe lên vài tia ngoan độc. Đó là do phụ mẫu của nàng cố chấp không chịu từ hôn nên nàng mới phải chịu đau đớn thể xác thế này.

Mã Phi Vũ cúi đầu khước miệng khẽ nhếch, trên môi hiện lên ý cười mỉa. Do người không biết thức thời mà đấu với ta.

Lão thái gia, lão thái thái thở dài bước trở về viện. Thật không ngờ Mã gia là có một tôn nữ không biết lễ giáo như vậy.

Mã Viễn Hành liên tục hít thở. Kế hoạch này hắn cũng vô tình nghe được nhưng không thể làm khác. Hắn cũng không đành lòng thấy người vô tội đột nhiên bị hành hạ như vậy.

Gậy thứ bảy giáng xuống, làn váy trắng trên mông của nàng đã loang lổ vết máu. Trán nàng mồ hôi liên tục chảy, môi cũng bị cắn đến máu trào ra ngoài, miệng nàng ngậm mùi máu tanh.

Ba huynh muội cắn răng như kẻ cầm ăn hoàn liên vậy. Bản thân mình bạch lại không thể thanh minh. Bọn họ nhớ lại lời Mã Tuấn Vinh dặn dò trước khi rời đi. Trong đầu ba người cùng xuất hiện một chữ “nhẫn” to tướng.

Xong mười gậy, Mã Phi Yến được hai huynh trưởng đỡ về viện. Nàng đi cũng chẳng nổi nữa. Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật mỗi người nâng một bên tay nhẹ nhàng đưa nàng trở về.

Cả người vô lực, chân không sức cứ thế bị kéo đi. Miệng nàng thở dốc, mắt lim dim như cá mắc cạn nhưng vẫn cố vùng vẫy tìm sinh lộ.

Về đến viện vừa được huynh trưởng đặt xuống giường nàng liền mở miệng nói: “Chuyện này không được nói với phụ thân, mẫu thân.” Thấy được hai huynh trưởng gật đầu đáp ứng nàng chỉ tay xuống dưới bụng để hỏi: “Hai người xem thử xem bạc có bị mất không?”

Mã Viễn Duẫn mang nước đến miệng giúp nàng uống: “Uống nước trước. Bạc mất có thể kiếm lại, mạng mất thì không còn gì nữa.” Hắn thật hận bản thân không thể thay muối muối nhận mười gậy đó. Muối muối của hắn còn nhỏ làm sao có thể chịu được mười gậy.

Mã Viễn Luật ngồi xổm xuống lấy hộp bạc lên cho nàng xem rồi kiểm tra trước mặt nàng: “Vẫn đủ.” Nói xong hắn an tâm đem hộp cất đi.

Mã Viễn Duẫn mang thuốc đến bảo nàng tự bôi. Hắn làm nam nhân không thể giúp được nàng.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Đường muối muối, ta có thể vào được không?”

Mã Viễn Duẫn mở cửa bước ra chặn lại: “Muối muối cần nghỉ ngơi, đường ca ca cũng về viện đi.” Giọng hắn băng lãnh, mắt nhìn thẳng đối phương tràn ngập hận ý.

Mã Viễn Luật cũng bước ra, thấy Mã Viễn Hành nhìn vào trong liền mang cửa khép lại: “Muối muối ngủ rồi.”

“Ta có mang thuốc đến cho đường muối muối.” Mã Viễn Hành đưa lọ sứ trắng lên cho Mã Viễn Duẫn.

Mã Viễn Luật liền nói: “Đa tạ ý tốt của đường ca ca, muối muối đã dùng thuốc rồi không phiền đường ca ca mang thuốc đến.”

Mã Viễn Duẫn chấp tay sau lưng, giọng nói không biểu cảm lại vang lên: “Đường ca ca sớm về nghỉ ngơi đi.”

Mã Viễn Hành nắm chặt lọ thuốc trong tay nhìn hồi lâu nói xoay người rời đi: “Có gì mai ta lại đến thăm đường muối muối. Đường đệ cũng sớm nghỉ ngơi.”

Thấy hắn đi khuất cả hai mới an tâm trở về phòng ngủ. Bọn họ cả đêm lăn qua lăn lại một hồi lâu mới có thể vào giấc.

16. Chương 16: Kiểm Bạc

Tác giả: Luna Huang

Sáng sớm, Mã Phi Yến cố lách cái thân dậy đi làm. Vừa mở cửa đã thấy hai huynh trưởng chuẩn bị bước vào.

Mã Viễn Luật lo lắng mở miệng nói: “Muối nên nghỉ ngơi đi. Bị đánh thành bộ dạng này rồi còn đi làm gì nữa.”

“Không được. Hôm nay đi lãnh bạc đây, công sức của muối hôm nay mới được nhận làm sao có thể nói nghỉ là nghỉ được.” Nàng lập tức phản đối: “Chưa nói đến nếu nghỉ ngơi sẽ mất việc, muối không muốn.”

Thấy cái đầu nhỏ của nàng lắc lắc, Mã Viễn Duẫn nhếch môi trách: “Muối nghe lời nhị đệ đi. Hôm nay không được đi.”

“Muối cứ đi đây. Hai người không được phép cản muối.” Nàng khề nhắc chân tiến đến cái lỗ chó cách đó không xa.

Thấy muội muội khắp khiêng bước bọn họ vô cùng xót xa. Thấy nàng đau bọn họ cũng không dám đụng vào người nàng tránh lại làm vết thương thêm nặng. Thế là cả hai quyết định tuyên bố muội muội vì bị đánh mà sinh bệnh không thể đến thỉnh an.

Trước khi họ rời viện vào cung còn đuổi hai hạ nhân ra ngoài rồi khóa chặt cửa viện không cho người lại tiến vào. Lợi dụng việc này để tránh khỏi tai mắt của những người khác cũng tốt.

Đến tửu lâu nàng nói với lão bản bị té nên mới tưởng đi có hơi quái lạ nhưng cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc. Đáng tiếc, vết thương không có mắt, cứ bị tai nạn lao động mà đụng vào vết thương mãi thôi. Mỗi lần như vậy nàng đều mím chặt môi chịu đựng đến hết ngày.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật ngồi trên xe ngựa tiến cung liền nghe dân tình bên ngoài bàn tán về muội muội của mình. Nào là không có giáo dưỡng, nào là có tật trộm vặt, nào là không xứng với Vũ Văn Dương Khải. Bọn họ điều hòa nhịp thở bỏ những lời đó ngoài tai.

Vào cung Vũ Văn Dương Khải là người đầu tiên gọi bọn họ đến hỏi chuyện. Hắn không tin Mã Phi Yến sẽ làm như vậy. Vì mấy lần trước hắn nghĩ tặng cho nàng một đôi vòng nhưng Mã Viễn Duẫn từ chối bảo hắn tự đến tặng mới có thành ý. Mã Viễn Luật lại nói muội muội từ nhỏ lớn lên ở thôn quê nên không quen mang những thứ này.

Hắn đâu biết được huynh đệ Mã gia chưa từng nhắc chuyện này trước mặt Mã Phi Yến. Hiện tại mục đích của bọn họ là sớm được tách chi nên không màng đến những thứ khác.

Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật khi được hỏi chỉ nhàn nhạt nói: “Vũ Văn huynh muốn biết thì đến hỏi đường tứ muội đi.” rồi rời đi.

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————

Mấy hôm sau Mã Phi Yến cuối cùng cũng biết được lý do bản thân bị vu oan. Hóa ra là vì Vũ Văn gia mở tiệc mới Mã gia trên dưới đến tham dự. Nàng thân là hôn thê nên không thể nào vắng mặt không đến được.

Toàn do tên hôn phu từ trên trời rơi xuống này báo hại nàng cả. Nàng còn không có ý định gì với hắn cơ mà. Tại sao cứ tai bay họa gió ghé hết vào người của nàng thế này?

Mã Viễn Hành có mấy lần ghé thăm nhưng đều bị Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật từ chối ở cửa viện. Từ ngày Mã Phi Yến trở về bọn họ mới thấy rõ bộ mặt của từng người ở Mã gia.

Bọn họ thân là nam đinh trong nhà được yêu chiều là chuyện thường tình. Lúc trước Trình thị còn hay mang nha hoàn xinh đẹp đến viện cho bọn họ nữa. Lý thị thì mang hết thứ đồ chơi này đến thứ đồ chơi khác đến tặng. Lúc đó bọn họ chỉ nghĩ đơn giản là Trình thị, Lý thị thực tâm quan tâm mình, nhưng bọn họ vẫn nhớ lời dặn của phụ thân nên không để tâm đến. Giờ đây nghĩ lại mới cảm thấy có vấn đề.

Ngoài giờ học trong cung, bọn họ còn âm thầm cùng mấy công tử quan lại cá cược lấy tiền mang về cho Mã Phi Yến. Muội muội vất vả như vậy không lý nào bọn họ lại vất chân nhà nhà ngồi thưởng trà. Mấy tên công tử kia có rủ đi đâu bọn họ nhà nhận đáp ứng rồi tổ chức thi thố hốt bạc.

Sau bao lâu cuối cùng cũng nhận được phong thư đầu tiên của mã Tuấn Vĩnh gửi về. Ba huynh muội cùng nhau chụm đầu vào bức thư rồi nghĩ cách hồi thư. Trong thư Mã Tuấn Vĩnh viết ba huynh muội bọn họ cũng trưởng thành rồi nên bổng lộc triều đình phát mỗi năm sẽ trích ra hơn một nửa để lại cho bọn họ.

Mã Phi Yến nghe được cười đến không khép được miệng, hồn phách cứ lơ lửng nơi cùng trăng cùng Hằng Nga hàn huyền không biết đường trở về thế xác.

Mã Viễn Duẫn cẩn thận suy nghĩ câu từ hồi thư để phụ mẫu an tâm. Mã Viễn Luật ngồi bên đánh bàn tính toán sổ sách. Hắn phải tính xem còn bao lâu mới có thể mua được một nhà nhỏ để muội muội kinh doanh.

Có lần hoàng đế tổ chức tiệc bảo tiến cung. Mã Viễn Duẫn thay mặt phụ thân tiến cung. Mã Viễn Luật viện cớ chăm sóc Mã Phi Yến nên ở lại.

Trong cung, mỗi lần hoàng thượng ra đề đồ có thưởng Mã Viễn Duẫn liền dốc hết sức trả lời để được nhận bạc. Vũ Văn Dương Khải là đối thủ nặng ký nhất của hắn. Hai người kinh nhau đến nẩy cả lửa.

Thấy Mã Viễn Duẫn ôm bạc trở về Mã Phi Yến vui đến nỗi nhảy cẫng lên: “A, lão đại giỏi quá.”

Mã Viễn Duẫn ngồi xuống nhàn nhạt nói: “Vũ Văn Dương Khải được thưởng mới nhiều. Huynh chỉ có nhiều đây thôi.”

Mã Viễn Luật đưa tay rót nước cho Mã Viễn Duẫn: “Đại ca dùng trà đi. Có bạc được rồi. Ít nhiều không quan trọng.”

Mã Phi Yến vỗ bàn thay đại ca bức bình lên tiếng: “Tên đáng ghét đó nhiều bạc như vậy mà vẫn còn tham lam tranh với chúng ta.”

Mã Viễn Luật nhếch môi trêu ghẹo nàng: “Tên đáng ghét trong miệng muội chính là hôn phu tương lai đấy.”

“Ai bảo thế? Muội bị đồn ra cái dạng này rồi hẳn sớm muộn cũng đến từ hôn thôi nên chuyện đó không đáng để lưu tâm.” Nàng xua xua tay chep miệng thán: “Cứ thế này thì khi nào mới có thể mua nhà đây.”

“Chúng ta cùng cố gắng rất nhanh sẽ mua được.” Mã Viễn Duẫn lúc này mới mở miệng xen vào được một câu.

Mã Phi Yến bĩu môi nhìn hai huynh trưởng thư sinh nho nhã của mình: “Hai người vẫn là lo thi khoa cử thi hơn.” Nhỡ như đủ tiền kinh doanh bọn họ lại rớt thi cử nhất định không tốt.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Từ khi biết được Mã Phi Yến thông thạo về trà lão bản liền nâng cho nàng chức chuyên pha trà, không cần phải chạy qua chạy lại vất vả nữa. Tiền lương cũng vì vậy mà thăng lên ba lượng bảy.

Hai vị công tử kia mỗi lần đến đều bảo một mình nàng vào pha trà cho bọn họ. Mỗi lần như vậy đều được tí một đỉnh vàng. Mã Phi Yến cao hứng liền dốc tâm dốc sức nịnh nọt ôm chân lớn.

Có khi họ còn đưa nàng ra thuyền hoa giúp họ pha trà nữa cơ. Tiếc là lâu lâu mới có cơ hội gặp bọn họ. Nếu ai cũng phóng khoáng như vậy có phải sẽ tốt hơn không.

Đến một buổi tối xong khi dùng bữa xong, nàng ngồi ở ghế đá trong viện ngắm trăng thưởng trà. Rất lâu rồi nàng không có ngày rảnh rỗi như vậy.

Bỗng Mã Phi Vũ tiến từng đàng sau đến: “Đường muội muội, vết thương của muội đã tốt lên chút nào chưa?”

Nhớ phúc đức của nàng ta mà nàng cố gắng lắm mới sống được đến ngày hôm nay. Xem như không nghe thấy nàng vẫn ngẩng đầu nhìn trời cao.

Mã Phi Vũ gọi thêm vài tiếng nữa cũng không thấy nàng trả lời liền nảy sinh ý định đẩy nàng. Không ngờ hành động đó bị Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật thấy được liền chạy đến nắm tay nàng ta lại.

Cũng may bọn họ về kịp lúc nếu không thật không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Mã Viễn Duẫn lạnh nhạt hỏi:

“Đường tứ muội là đang muốn làm gì?”

Mã Phi Vũ đỏ bừng mặt giật tay lại: “Muội gọi đường muội muội không nghe nên định lay muội ấy.”

Mã Viễn Luật hừ một tiếng khinh bỉ trong bụng. Về mặt hung ác lúc này của nàng ta làm sao có thể là gọi Mã Phi Yến được. Đáng tiếc Mã Phi Yến này giờ vẫn ngẩng ngơ không chú ý đến.

“Muội muội” Mã Viễn Luật đưa tay kéo kéo áo Mã Phi Yến.

Mã Phi Yến vờ giật nảy người quay sang: “Mọi người đứng đây từ khi nào?”

“Từ lúc muội mất hồn đó.” Mã Viễn Duẫn chậm rãi nói, nghe điếc nghe cũng biết là trêu nàng.

Mã Phi Yến bĩu môi giận dữ, giậm mạnh chân rồi xoay người bước vào phòng không để ý đến Mã Phi Vũ.

Mã Phi Vũ xấu hổ liền mượn cớ trở về. Hôm nay nàng ta đến vốn muốn khoe khoang một chút nhưng không ngờ không đạt được mục đích.

Ba huynh muội cứ nương tựa nhau sống bình yên trong cơn bão gia tộc. Chỉ cần bọn họ nhẫn nhịn và biết đề phòng sẽ rất nhanh, rất nhanh thôi có thể đạt được nguyện vọng.

17. Chương 17: Quán Trà

Tác giả: Luna Huang

Rất nhanh chín tháng đã trôi qua kể từ ngày Mã Phi Yến bắt đầu làm việc. Số bạc để dành cũng đã khá khá, phần lớn là nhờ vào bổng lộc của Mã Tuấn Vinh để lại.

Mỗi lần chi bạc mua vải vóc chỉ có mua cho hai huynh trưởng thôi. Bọn họ cần ra ngoài gặp người còn nàng thì không nên dùng luôn vải bố của hạ nhân cho rồi.

Mã Viễn Hành cảm thấy áy náy trong lòng liên tục cho người mang lễ vật đến tặng nhưng đều bị Mã Viễn Duẫn từ chối. Từ hôm đánh Mã Phi Yến, sắc mặt từng người từng người ở Mã gia hẳn đều thấy rõ ràng.

Đánh nàng, vu oan nàng đã đành còn lên cho người mang thông tin ra khỏi phủ phủ hủy thanh danh của nàng nữa. Hẳn thật sự cảm thấy không thể chịu đựng được. Mỗi ngày còn phải cùng nhau dùng điểm tâm. Hẳn đều nhắm mắt xem như không thấy. Nếu có ai hỏi đến sức khỏe của nàng hai huynh đệ kia đều bảo chỉ là không khỏe không cần bận tâm.

Mã Phi Yến làm tiểu nhị nên nghe được rất nhiều thông tin. Nàng nghe được từ hai vị khách nói ở phía thành đông có rao bán một căn nhà nhỏ trong dãy phố nhỏ. Vì hài tử đánh bạc thua nợ nần nên phải bán gấp, giá cũng không cao.

Nàng liền mang chuyện này về nói với hai vị huynh trưởng. Mã Viễn Duẫn đảm nhiệm trọng trách dò xét về ngôi nhà. Mã Viễn Luật là người đi đàm phán với chủ nhân thương lượng giá cả. Hẳn còn cố tình bôi lông tìm vết ép giá linh tinh để có thể mua được nhà giá rẻ. Chủ nhà cần bán gấp nhà lại phải sửa lại rất nhiều chỗ nên không ai muốn mua. Thấy bị ép giá cũng cắn răng mà chấp nhận.

Băng đi mấy hôm cuối cùng thủ tục mua nhà cũng mang tên Mã Phi Yến nàng. Nàng nhảy nhót xung quanh ôm khế ước hôn liên tục. Sau khi đi làm về, ba huynh muội viện cớ muốn đi dạo liền lấy xe ngựa chạy ra đó xem nhà.

Ngôi nhà mới mua thoạt nhìn cũ kỹ nhưng cũng không đến nỗi. Cửa nhà hướng đông, lưng hướng tây rất thích hợp mở quán trà. Phương hướng thế này nhà sẽ đón gió nhưng nắng gắt lại không thể chiếu vào.

Diện tích trừ bỏ nơi để kê đựng trà và bàn để chường quỹ đứng ra thì đặt được bốn bộ bàn ghế, trên lầu có một gác nhỏ bên trong đặt bốn bộ bàn ghế, bên ngoài lan can để được hai bộ bàn ghế nữa.

Ba huynh muội im lặng cùng dọn dẹp nhà mới rồi hồi phủ. Mã Phi Yến ngồi kê khai những thứ cần mua ra giấy. Mã Viễn Duẫn vào kho tìm xem có thứ nào có thể mang đến quán trà tái sử dụng không. Mã Viễn Luật ngồi đánh bàn tính tính toán số tiền sắp phải chi ra.

Bọn họ đến bày trí lại quán trà. Nàng đặt tên cho nó là Bách Hoa Mộng bởi vì nơi đây chỉ toàn có trà hoa. Do tài chính không đủ nên tạm thời chỉ có sáu bộ bàn ghế. Nàng chỉ đặt bốn bộ ở dưới, trên lầu cho khách đứng như tiệc buffet vậy.

Mỗi bộ bàn ghế được dùng rèm mỏng để ngăn tạo không gian riêng cho khách. Do có rèm mỏng nên ánh sáng không được tốt nàng phải cho người làm thêm đèn nền thiết kế giống kiểu ở hiện đại. Một chân ba nến cho sáng đặt ở một bên bàn.

Nàng còn mua thêm sáu bộ cờ vây cho khách đến uống trà thuê để đánh. Nếu ai đang đánh dở mà đến giờ đóng cửa có thể đặt cọc tiền giữ lại để mai tiếp tục chơi. Nếu mai không đến thì phải đặt tiếp bữa sau không thì quán trà sẽ không tiếp tục giúp giữ bàn.

Ngoài ra trên bàn còn có phong linh treo. Dưới mỗi phong linh còn có một câu đối hoặc một bài thơ dành cho khách đến chơi. Gần đó sẽ để một xấp giấy nhỏ có một sợi chỉ đỏ, vài cây bút, nghiên mực để khách có thể viết câu đối hoặc câu đối của bản thân rồi treo lên trên.

Bách Hoa Mộng của nàng mở cửa hàng ngày. Đón khách vào giờ mao đến giờ thân (ý là từ 6am-5pm) Đến giờ đóng cửa cho dù khách có trả thêm bạc cũng tuyệt đối không tiếp.

Trà do nàng pha tại bàn trưởng quý. Nếu khách có yêu cầu nàng có thể đứng pha trước khách, đương nhiên tính thêm phụ phí. Bạc nàng luôn mang cả bên người nên rời đi cũng không hề lo lắng.

Lúc trước nàng cũng có trồng vài loại hoa ở trong viện để phơi khô làm trà. Đến hiện nay trong Bách Hoa Mộng đã có ba loại trà: Hoa cúc gồm hai loại trắng và vàng, hoa chi bản, nụ tam thất. Ngoài ra khách còn có thể gọi thêm đường, mật ong, kỷ tử, táo đỏ, cam thảo để bỏ vào trong trà.

Tên loại trà và công dụng được ghi trong trà đơn để khách có thể xem xét lựa chọn. Giá tiền đi kèm y như thực đơn ở hiện đại vậy. Khách còn có thể mua trà về nhà tự pha. Khách có thể mang trà của bản thân đến nhờ pha giúp nhưng phải thu phụ phí cao.

Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật gật gù khen nàng có tài làm kinh doanh. Bọn họ còn nói chắc chắn sau này sẽ hốt bạc.

Hôm nay, Mã Phi Yến chính thức xin nghỉ làm tiểu nhị để mai đến Bách Hoa Mộng làm lão bản. Mã Viễn Luật bảo mai mới là ngày lành mới có thể chính thức khai trương.

Nàng ngồi ở trong viện nghỉ ngơi suy nghĩ cách lôi kéo khách. Mai khai trương lại phải làm thêm một ít quà nhỏ tặng cho khách. Nàng quyết định ngồi thất đồng tâm kết tặng cho mỗi người bước vào.

Sáng hôm sau, Mã Phi Yến ăn mặc chỉnh tề đốt pháo khai trương Bách Hoa Mộng. Nàng còn lớn tiếng hô to, trà của nàng có thể giúp nữ nhân dưỡng nhan nữa.

Mọi người ùng ùng kéo đến. Những người biết thưởng thức trà mới có thể làm khách quen của Bách Hoa Mộng thôi.

May mắn làm sao hai vị công tử lúc trước cùng đến xem thử. Họ nhận ra nàng liền không chần chừ mà bước vào ngồi xuống. Dùng xong còn khen nàng biết lựa chọn hình thức kinh doanh. Còn hứa hẹn nhất định sẽ rủ thêm bằng hữu đến.

Lão bản ở từ lâu cũng đến chúc mừng. Bọn họ ai nấy đều gọi nàng là Kim lão bản. Khách của Bách Hoa Mộng ngoài nam nhân còn có nữ nhân quyền quý nữa. Đám nữ nhân chỉ mua trà về pha uống chứ không dám lưu lại ngồi nơi đây.

Nơi đông khách nhất vẫn là trên lầu. Vì hình thức mới lạ nên bọn họ rất muốn thử trải nghiệm bản thân. Có khi còn kéo nhau lên đó thi thố nữa. Đương nhiên giá buffet phải khác với giá ngồi bình thường rồi.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đảm nhiệm phần quảng cáo. Bọn họ lôi kéo đám bạn học trong cung của mình đến ủng hộ muội muội. Đương nhiên là ngoại trừ người của Vũ Văn gia ra. Nhưng do thời gian nàng mở quán so với bọn họ hơi bất tiện nên không thể đến thường xuyên.

Công việc hằng ngày của nàng quét dọn trước khi mở quán rồi dọn dẹp lau rửa trước khi quay về. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thay phiên nhau hộ tống nàng cùng đóng bạc về phủ bằng lỗ chó rồi mới quay người bước từ đại môn hồi phủ.

Mã Viễn Luật nắm cái mũi nhỏ của nàng lay lay: “Hôm nay thế nào?”

Mã Phi Yến nằm dài trên bàn thờ dài: “Hôm nay bọn họ toàn đặt cọc giữ bàn cờ. Ở trên lầu thì không cần phục vụ, muội ngồi đập ruồi suốt.”

Mã Viễn Duẫn kéo kéo nắm tóc cao trên đầu của nàng: “Như vậy là tốt rồi còn gì nữa. Chỉ là không biết khi nào mới đủ tiền mua phủ đây.”

“Muội còn muốn thêm vài loại trà nữa nhưng chưa nghĩ ra nêm thêm loại nào. Sốt ruột muốn chết đây.” Mã Phi Yến xam soi đôi bàn tay đỏ mọng của mình. Nàng rửa ấm trà suốt nên phải tiếp xúc với vỏ trứng liên bị đâm ra cái bộ dạng này.

Mã Viễn Luật lại lôi thêm một vài loại hoa khác ra giới thiệu với nàng. Chọn qua chọn lại liền quyết định chọn thêm tần long châu, bách hợp, hoa đào và kim ngân. Mã Viễn Luật liền giúp nàng tìm nơi đặt mua.

“Muội muội có muốn trồng thêm hoa gì trong viện không? ”Mã Viễn Duẩn hướng nàng hỏi. Do mới nhận được lương bổng của Mã Tuấn Vĩnh nên hắn mới đưa ra đề nghị này. Dù gì mua cũng không bằng ở nhà có sẵn.

“Thôi đi, dạo này còn mệt mỏi hơn lúc trước làm tiểu nhị nữa. E là muội không còn thời gian tưới nước cho chúng.” Nàng nhàn nhạt đáp rồi đưa tay lấy tách trà nóng uống giải khát.

Mã Viễn Luật nhìn tay nàng rồi đưa ra đề nghị: “Muội muội nên thuê người giúp đỡ đi.”

“Lát họ trộm bạc thì phải làm sao? Muội vừa trông khách vừa trông hòm bạc nếu tên đó tay chân không sạch sẽ thì chắc phải gắn thêm vài con mắt mới đủ.” Nàng lập tức bác bỏ ý kiến đó.

“Thuê người giúp muội muội bưng bê và rửa ấm trà, bàn cơ thôi. Huynh nghĩ muội nên suy nghĩ kỹ đề nghị của nhị đệ.” Mã Viễn Duẩn nhăm nháp tách trà do nàng pha. Hắn không ngờ vị muội muội này có tài pha trà như vậy.

Thế là sau đó quyết định thuê thêm một người giúp đỡ việc bưng bê, quét dọn.

18. Chương 18: Đón Năm Mới

Tác giả: Luna Huang

Thấm thoát quán trà cũng mở được ba tháng, thu nhập của Bách Hoa Mộng cũng không ít. Mở mắt tính dậy hôm nay đã là hai mươi tám rồi. Bách Hoa Mộng gần đến năm mới nên tạm đóng cửa.

Sau một hồi vật vã chải mái tóc dài như suối kia, Mã Phi Yến thanh thoi ra ngoài tưới hoa trong viện.

Hoa viên nhỏ đủ màu sắc lung linh. Tâm trạng nàng tốt nên thấy nó thật đẹp mắt. Nếu hôm nào tâm trạng không tốt nàng nhìn nó chỉ thấy rối mắt mà thôi. Do nàng hiện tại trồng hoa để kinh doanh không phải thưởng cảnh lại không đủ thời gian bày trí nên đành vứt đại.

Mã Viễn Duẩn, Mã Viễn Luật cùng nhàn nhã không cần phải đi học liền giúp nàng xách nước. Sau đó nàng đứng đó sai xử hai huynh trưởng như hạ nhân vậy. Bắt bọn họ giúp mình bưng bê hết cái này đến cái kia.

Hạ nhân trong viện chỉ có hai người nên bọn họ được ưu tiên chịu trách nhiệm quét tước các phòng trong viện.

Trong viện hoa đua nhau khoe sắc, Mã Phi Yến một thân đỏ rực như lửa đứng ở giữa. Vạt váy và ống tay áo dài tung bay cùng gió xuân, tay nhỏ thon dài trắng nõn duỗi ra chỉ chỗ đủ hướng, miệng nhỏ đỏ mọng mấp máy liên tục không ngừng. Hai huynh trưởng tuần tú tiêu sái phải khom lưng chăm chỉ nghe theo hiệu lệnh của nàng.

Sau đó ba huynh muội cùng nhau đến thư phòng mỗi người viết hai lá thư chúc sức khỏe Mã Tuấn Vĩnh và Tề thị. Mã Phi Yến còn cố tình vẽ thêm hoa thêm lá vào rồi xen thêm vài câu trêu ghẹo mẫu thân nữa.

Chớp mắt liền đến đêm ba mươi, lão thái gia cho hạ nhân đến buộc Mã Phi Yến phải ra cùng mọi người dùng cơm đoàn viên. Từ hôm bị vu oan nàng cũng chẳng hề đến đó thỉnh an nữa. Hai huynh trưởng giúp nàng bao che nên bọn họ cũng không làm gì được.

Mã Phi Yến mặc một bộ xiêm y vàng nhạt, ống tay áo dài màu trắng vừa đặt tú phượng may xong không lâu. Biết trước tết sẽ không tránh khỏi chuyện chạm mặt nên nàng mới bỏ tiền may gấp vài bộ.

Cùng Mã Viễn Duẩn, Mã Viễn Luật chậm rãi bước đến tiền thính. Nàng vờ như thân thể thực sự có bệnh vậy. Mặt được trang điểm trắng toát, môi cũng nhàn nhạt phản phức một luồng bệnh khí. Lâu lâu còn ho ra vài tiếng.

Lão thái gia nhìn thấy vậy liền nói: “Hôm nay chúng ta dùng xong bữa cơm đoàn viên thì những chuyện năm cũ liền bỏ qua hết đi.”

Hắn biết Mã Phi Yến còn giận nên mới nói như vậy. Hôm đó dùng gia pháp với nàng là do bị thái độ của nàng chọc giận. Đến khi nguôi giận suy nghĩ lại mới thấy có điểm sơ hở nhưng vòng rõ ràng tìm được trong phòng của nàng, mà ba huynh đệ cũng không một tiếng thanh minh nên cũng không nói được gì.

Mã Phi Yến không nói lời nàng chỉ nhàn nhạt dung cơm. Mã Viễn Hành mỉm cười hỏi nàng: “Đường muối phải ăn nhiều một chút giữ gìn sức khỏe.”

Nàng gặt đầu cho có không lại ghép vào tội bất kính mang ra đánh thêm mười gậy thì tiêu. Trình thị giả nhân giả nghĩa gấp cho nàng một miếng thịt: “Phi Yến cũng nên tắm rửa một chút. Lát nữa ta cho người mang chung nhân sâm đến cho người.”

Nhìn miếng thịt nàng xem đó như Trình thị mà đưa vào miệng liên tục ra sức nghiền nát: “Phi Yến không được uống sâm, tạ bá mẫu quan tâm.” Từ giữ lấy mà dùng đi, nàng không nghèo đói đến mức đó đâu.

Dùng bữa xong, trưởng bối trong nhà liền phát bạc cho mỗi người. Bạc này có tên là áp tuế.

(không biết nhà mọi người có không nhỉ? Tác giả bị baba, mami giấu chuyện này hết hai mươi mấy năm giờ mới phát hiện ra không lâu nên từ đó bắt bừa:D)

Mã Phi Yến nhận bạc ánh mắt thập phần sung sướng. Có bạc có thể mua được quỹ kéo xe, nàng thì không thiếu người kéo xe chỉ thiếu phủ to để hưởng phúc thôi.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Sáng hôm nay, phải ra tiền thính chúc tết trưởng bối rồi nhận bao đỏ. Mã Phi Yến bị bệnh nên được đặt cách ngồi ghế. Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật đứng phía sau lưng nàng.

Lý thị nhẹ nhàng dùng khăn tay che miệng đánh tiếng: “Duẫn nhi, Luật nhi năm nay cũng mười sáu rồi. Thế mà đệ muội vẫn không đề cập gì đến hôn sự.”

Mã Phi Yến ai oán trong lòng. Mới có mười sáu tuổi mà cứ làm y như ba mươi sáu tuổi vậy. Bọn họ làm nam nhân thành thân trễ một chút thì có mất đi cân thịt nào đâu.

Lão thái gia liền quay sang nói: “Đúng rồi. Người không nhắc ta cũng quên mất.”

Lão thái thái cười híp mắt: “Các người đã để ý cô nương nhà nào thì phải nói với ta để ta giúp các người làm chủ.”

“Khoa cử sắp đến Duẫn nhi và nhị đệ vẫn còn phải chú tâm nhiều nên không muốn nhắc đến chuyện này.” Mã Viễn Duẫn nhàn nhạt nói.

Mã Viễn Luật khép hờ mắt tỏ vẻ không hứng thú. Thấy Mã Phi Yến vì hôn sự mà chật vật hắn cũng chẳng muốn thú thê nữa: “Luật nhi thấy chuyện này nên để mẫu thân cùng phụ thân trở về hẳn định đoạt.”

Trình thị vội vàng nói: “Như vậy làm sao được. Hành nhi cũng sắp thành thân rồi mà các người vẫn chưa có hôn phối. Nhị đệ cùng đệ muội biết khi nào mới về. Nhớ như lúc trước chớp mắt một cái đi sáu năm trời thì phải làm sao?”

Lão thái gia và lão thái thái gật gù đồng ý với quan điểm của Trình thị: “Bọn hắn vẫn chưa để ý được cô nương nhà nào.”

Lý thị cùng Trình thị thay phiên nhau tân bốc đám cháu gái bên ngoại của mình cho hai lão nhân gia nghe với lý do thân càng thêm thân. Dù gì Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cũng không tệ. Luận tướng mạo, học thức, nhân phẩm so với Vũ Văn Dương khải chỉ kém một chút. Hôm yến tiệc còn được hoàng thượng tấm tắc khen ngợi nữa cơ mà.

Tính kế Mã Phi Yến mà còn dám đưa nội gián trà trộn vào chi thứ hai của bọn họ sao? Đờng có mà mơ tưởng.

Mã Phi Yến biết huynh trưởng không vui liền viện cớ nhức đầu rồi bảo hai huynh trưởng đỡ về viện nghỉ ngơi. Cửa viện vừa đóng lại nàng sinh long hoạt hổ bước nhanh đến ghế đá.

Mã Viễn Luật ôm đầu kể khổ: “Sao đám người đó không tha cho chúng ta? Cưng nhiên còn dám mang cháu của mình gả đến đây nữa.”

Mã Phi Yến phì cười vỗ vỗ vai Mã Viễn Luật: “Chúc mừng lão nhị, sắp được thân càng thêm thân.”

Mã Viễn Luật trừng mắt nhìn nàng không thềm nói lời nào. Mã Viễn Duẫn mỉm cười nhìn đệ đệ, muội muội của mình: “Bạc này muội giữ cả đi.”

“Lão đại không cần bạc sao? Sau này còn phải đưa mang mấy vị thê tử thân càng thêm thân đi dùng bữa nữa đó.” Nàng nghiêng đầu, chu môi trêu hấn.

“Xem ra có người rất thích thân càng thêm thân rồi.” Mã Viễn Luật không thua kèm trêu lại.

Mã Phi Yến bày ra vẻ tiếc nuối khôn nguôi: “Ai da, thật đáng tiếc, muội đây đã có hôn phu rồi. Mà hôn phu của muội lại không có thân càng thêm thân.” Nói xong nàng bật cười ha hả.

Hạ nhân bên chi thứ nhất đến thông báo rồi Mã Viễn Duẫn cho phép tiến vào viện thông báo Vũ Văn Dương Khải đến, lão thái gia gọi hết ra ngoài.

Sau khi, cho hạ nhân rời đi Mã Viễn Duẫn trêu lại nàng: “Vừa nhắc hôn phu liền đến rồi.”

“Biết thế muội nhắc bạc, nhắc phủ có phải tốt hơn không.” Mã Phi Yến hời hợt vì sao lại không nhắc những thứ đó mà nhắc Vũ Văn Dương Khải.

Mã Viễn Luật nhếch môi cười xấu xa: “Muội muội có muốn hay không ra xem thử dung mạo tuấn mỹ của hôn phu tương lai?” Hắn vốn biết trước câu trả lời mà vẫn cố ý hỏi.

“Tự nhiên muội cảm thấy không khỏe a.” Nàng ôm đầu chạy bằng tốc độ ánh sáng vào phòng đóng sầm cửa lại.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật mỉm cười lắc đầu rồi bước ra ngoài tiền thính. Đương nhiên bọn họ phải giúp nàng che giấu rồi.

Vũ Văn Dương Khải đến mấy lần cũng không gặp được mặt hôn thê liền không vui. Hắn chỉ muốn thấy mặt thôi mà, sao nàng lại cứ tránh như vậy. Do huynh đệ Mã gia chi thứ hai không hề có ý mời hắn đến viện nên hắn không thể tự ý đến đó được. Thật nuốt không trôi cái hận này.

Vũ Văn Dương Khải bảo phụ mẫu mời Mã Phi Yến đến phủ chơi. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thi nhau nghĩ cách đối phó hắn. Hắn tức giận liền hỏi thẳng: “Có phải tam tiểu thư cố ý tránh mặt ta không?”

Mã Viễn Duẫn điềm đạm đáp: “Gia muội thân thể yếu đuối chúng ta cũng không còn cách nào khác.”

“Không lẽ chỉ bước ra gặp mặt cũng không được? Nếu không thì đưa ta đến thăm cũng được.” Vũ Văn Dương Khải lại tiếp tục truy vấn. Lần trước dự yến cũng bảo nàng bệnh, cung yến cũng bảo nàng bệnh. Hoàng thượng đòi mời thái y đến xem thì không cho, hắn muốn đến thăm cũng ngăn cản.

“Gia muội vừa ra chúc tết trưởng bối xong liền nhức đầu ngủ mất rồi. Vũ Văn huynh không nên gấp gáp như vậy. Sớm muộn gì cũng có cơ hội gặp mặt thôi. Sợ là đến lúc đó Vũ Văn huynh chán chê không muốn gặp nữa.” Mã Viễn Luật nói một tràng làm hắn im bặt.

Thế là năm mới cùng trôi qua êm ả như vậy. Vũ Văn Dương Khải vẫn chưa thể gặp được vị hôn thê.

19. Chương 19: Hỉ Sự

Tác giả: Luna Huang

Hết tết lại phải khai trương Bách Hoa Mộng, Mã Phi Yến tặng cho mỗi khách ghé vào thưởng trà một miếng bánh trứng thơm thay cho lời tri ân gửi đến khách.

Thời gian qua nhanh, hôm nay đã là ngày thông báo bằng vàng. Mã gia đứng ngồi không yên, nàng vẫn phải đến Bách Hoa Mộng như mọi ngày không thể cùng hai vị huynh trưởng chờ đợi kết quả.

Nhớ lại trước kỳ thi vài tháng, Trình thị đột ngột mang hai nha hoàn đến An Tri hiên bảo là cho Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật làm nha hoàn thông phòng.

Nàng nhanh miệng bảo: “Ca ca chỉ muốn tập trung vào việc học hành thôi. E là phụ tấm lòng hảo tâm của đại bá mẫu rồi.”

Người ta từ chối rồi sao cứ mang đến mãi thế không biết. Định dung mỹ nhân kế khiến hai tên kia không thể thi được đây mà. Thật không hiểu nổi mấy người này muốn gì luôn.

Trình thị tức đến tím ruột bầm gan nhưng vẫn phải hướng nàng cười tươi như hoa. Cảm nhận được ánh mắt hận ý của nàng ta, nàng cũng xem như không thấy. Chuyện gì cũng vậy không nên để trong lòng tránh phiền não.

Hai vị huynh trưởng của nàng lao đầu vào kỳ thi khoa cử học đến gần như không có thời gian nghỉ ngơi. Mã Phi Yến mang trà và bánh trứng đến cho hai vị ca ca.

“Hai người nghỉ ngơi đi, học khuya như thế nhỡ sáng mai dậy không nổi thì biết phải làm sao.”

Bọn họ để sách xuống bước đến bàn tròn ngồi cùng nàng. Mã Viễn Luật nhắm nháp miếng bánh trứng tấm tắc khen ngợi: “Muội muội từ bao giờ biết làm món này?”

“Lão nhị cảm thấy ngon lại được rồi.” Nàng không thể kể hẳn nghe sự thực được.

Mã Viễn Duẫn mỉm cười thưởng trà: “Biết rồi. Huynh học thêm một chút sẽ đi ngủ.”

Lúc đó nàng mới an nhàn quay về phòng của mình. Không ngờ hôm nay đã đến ngày thông báo kết quả. Sáng giờ nàng cứ hắc-xì mãi, không biết có phải Mã gia đang trách nàng vô lương tâm không đến tiền cùng huynh trưởng đợi kết quả không.

Do là ngày thông báo kết quả nên mọi người sớm đã tập trung đợi bang vàng nên Bách Hoa Mộng vắng khách. Nàng cùng một nha đầu mới thuê không bao lâu nhìn nhau cười.

Nha đầu này tên là Nặc Nặc cùng tuổi với nàng. Thấy nàng ta gia cảnh khó khăn nên nàng chấp nhận để nàng ta đến làm. Chết ở chỗ nàng ta lại tưởng nàng là nam nhân nên cứ thẹn thùng nhìn nàng mãi. Lâu lâu nàng lại sinh ý định trêu ghẹo nữ nhân thế là vắng khách liền mang nàng ta ra đùa giỡn giải trí.

Lát sau Bách Hoa Mộng dần dần trở nên náo nhiệt. Nàng cũng biết chắc chắn là bằng vàng đã báo kết quả rồi. Bận bịu pha trà xong cuối cùng cũng có thời gian nghỉ mệt.

Nghe đám nam nhân nói chuyện cũng biết được trạng nguyên năm nay chính là Vũ Văn Dương Khải. Tại sao không phải huynh trưởng của nàng cơ chứ. Nghe mãi mà cũng không nghe được tên của huynh trưởng của mình đâu làm nàng sốt ruột, tay chân cũng lấn cấn theo.

Đến chiều cuối cùng cũng có thể trở về phủ. Hai huynh trưởng sớm ngồi ở ghế đá trong viện đợi nàng. Mã Phi Yến vội chạy đến hỏi:

“Lão đại, lão nhị, kết quả thế nào?”

Mã Viễn Duẫn cúi đầu không trả lời. Mã Viễn Luật khẽ thở dài. Mã Phi Yến liền vỗ vai họ an ủi: “Cố gắng hết sức là được rồi. Khoa cử có thể đợi thêm ba năm mà.”

“Đợi làm gì nữa. Thi đậu rồi thi tiếp người ta không nhận đâu.” Mã Viễn Luật nhe hàm răng trắng bóc nhìn nàng cười.

Mã Phi Yến tức giận liền nhảy cẫng lên la lối ầm ĩ: “Người ta lo lắng thế này mà hai người còn gạt người ta. Hai người có lương tâm không vậy. Thật uổng công đọc sách thánh hiền mà. Không nói cùng hai người nữa.”

Nàng hừ một tiếng rồi xoay người trở về phòng tắm rửa. Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật ôm bụng cười thỏa thích. Bọn họ chỉ không dành được ngôi vị trạng nguyên thôi cũng không có gì đáng phải buồn.

Tắm xong ba huynh muội bị gọi ra ngoài tiền thính. Mã Phi Yến được dẫn dò trước nên vờ như đứng không vững phải để hai huynh trưởng dìu bước vào.

Hành lễ xong nàng được ban ghế ngồi. Mã Viễn Hành mỉm cười: “Chúc mừng đường đệ.”

“Tạ đường ca ca.” Hai người đồng thanh đáp.

Lão thái gia ngồi ở chính vị cười đến híp cả mắt: “Năm nay phủ chúng ta tam hỉ lâm môn rồi.”

Hóa ra là Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật một người là thám hoa, một người là bảng nhãn. Cũng là đứng được ở top hai top ba, bọn họ cũng đã sớm gửi thư báo hỉ cho Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị rồi.

Lúc này Mã Tuấn Trường có bảo phải đãi tiệc lớn ăn mừng nhưng bọn họ đã từ chối. Nếu đãi tiệc Mã Phi Yến thân làm muội muội nhất định phải có mặt mà nàng lại không thể rời bỏ Bách Hoa Mộng.

Mã Phi Yến lim dim mắt như người bệnh không mở miệng nói câu nào. Lý thị thấy vậy liền nói: “Phi Yến hình như là không được vui.”

Ta đây vui như nhật được bạc, con mắt nào của người thấy ta không vui? Mã Phi Yến thầm mắng chửi trong lòng.

“Muội muội thân thể không tốt tuyệt đối không phải vì không vui. Là tiểu bá mẫu nhìn nhầm rồi.” Mã Viễn Duẫn không hề khách khí nói. Hắn thi đậu cũng xem như là có chỗ đứng trong nhà rồi nên không nể mặt nàng ta nữa.

Thấy Lý thị sắc mặt tối đi không ít Trình thị liền nói: “Phi Yến sức khỏe không tốt đến yến hội sẽ không thể cùng hai người tham gia được. Chi bằng để Vũ nhi đi thay vậy.”

Mã Viễn Luật không vui nhưng cố đè nén lại. Mã Phi Vũ là gì của bọn họ mà đòi đi thay Mã Phi Yến: “Tuy muội muội sức khỏe không được tốt nhưng yến tiệc này quan trọng nên không thể cho người thay thế được.”

Mã Phi Yến ho khan vài tiếng rồi chậm rãi nói: “Phi Yến biết yến tiệc này đối với hai vị huynh trưởng rất quan trọng nên nhất định cố gắng tham dự.”

“Những lỗ bị ngất trong yến tiệc thì không hay đâu.” Lý thị liền mang khăn giấu đi ý cười trên miệng.

Mã Phi Vũ nắm chặt khăn tay. Nàng vốn muốn thay Mã Phi Yến đến gặp Vũ Văn Dương Khải cơ mà. Nàng hận vì sao nàng ta không bệnh đến nỗi không rời được giường.

Mã Viễn Hành ngồi đối diện quan sát sắc mặt của Mã Phi Yến rồi nhàn nhạt lên tiếng: “Yến tiệc là hỉ sự sao nhị nương lại nói chuyện không cát lành như vậy.” Cho dù muốn nữ nhi mình thay thế cũng không nên nguyên rủa người khác.

Khóe môi của Mã Viễn Duẫn mang ý cười mỏng: “Duẫn nhi cùng nhị đệ nhất định cố gắng chăm sóc muội muội nên sẽ không để chuyện không cát lành đó xảy ra đâu.”

Mã Viễn Luật tựa tiểu phi tiểu chậm rãi nhép miệng: “Huống hồ trong cung còn có thái y làm sao muội muội có thể xảy ra chuyện gì được.”

Mã Tuấn Trường biết ý của thê thiếp nhà mình liền lên tiếng: “Các người tận hai người, có thể hay không mang cả Vũ nhi cùng theo?”

Mã Phi Yến nghĩ nghĩ, nếu có Mã Phi Vũ đi cùng đối với nàng trăm lợi một hại. Nàng ta có thể giữ chân Vũ Văn Dương Khải lại có thể giúp nàng tung ra vài tình đồn bắt lợi. Nàng nhẹ tay chạm vào tay áo của hai huynh trưởng.

Mã Viễn Duẫn hiểu ý muội muội liền gật đầu đáp ứng.

Cả ba trở về An Tri hiền, Mã Viễn Luật không hiểu ý tứ của Mã Phi Yến hỏi: “Muội muội làm vậy là có ý tứ gì?”

Mã Phi Yến mang suy nghĩ trong lòng một lần kể ra rồi còn bồi thêm câu: “Lão nhị biết không, từ hôm trước đến nay muội vẫn không thể nào quên được mười đại bản ngày hôm đó.”

Mã Viễn Duẩn khẽ cười véo gò má vốn đã hồng của nàng: “Huynh cũng không thể quên được.”

Mã Viễn Luật cười xấu xa hỏi: “Vậy hai người muốn thế nào? Hôm đó đường ca ca cũng có đi a.”

Ba huynh muội cùng chụm đầu vào nhau bàn bạc kế hoạch.

20. Chương 20: Yến Tiệc

Tác giả: Luna Huang

Hai ngày tiếp theo, Mã Phi Yến đặt tú phượng may ba bộ y phục bạch sắc, sử dụng gấm lam thêu chỉ bạc bắt mắt ở phần thắt lưng và vùng trước ngực. Phần viền cổ và viền tay áo được thêu mây trời cách điệu bằng chỉ màu làm đậm.

Mã Viễn Duẩn và Mã Viễn Luật nhân cơ hội viện cơ đưa Mã Phi Yến đi sắm ít phục sức rồi ba huynh muội đường hoàng rời khỏi phủ. Bọn họ đưa nàng đến một cửa hàng của Tổng gia mua trang sức.

Bọn họ thân là thần tử lại tước phẩm chưa phong nên không được phép mang vàng bạc trên người. Mã Phi Yến mua hai cây trâm bạch ngọc y hệt nhau cho hai huynh trưởng.

Bản thân nàng vẫn là một tiểu oa nhi nên không dùng trâm mà chỉ dùng dải băng trắng mỏng thuần khiết. Mã Viễn Duẩn bảo nàng nên mang vòng ngọc và khuyên tai.

Mã Phi Yến bĩu môi từ chối: “Muội còn trẻ thế này mang ngọc sẽ nhìn rất già. Muội không muốn đâu.”

Mã Viễn Luật liền mang một đôi kẹp hình hoa hải đường để nàng lên hai búi tóc tiểu oa nhi của nàng. Mã Viễn Duẩn tiện tay lấy thêm đôi khuyên tai dài bằng đồng chạm trổ hồ điệp và một chuỗi ngọc trai dài để trang trí phía sau tóc rồi trả bạc cho lão bản mặc kệ sự phản đối, biểu tình của nàng.

Hôm nay, sau khi Bách Hoa Mộng đóng cửa Mã Phi Yến nhanh chóng trở về tắm rửa thay y phục. Đáng ghét nhất là nàng không biết cách buộc tóc để phối với trang sức mà hai vị huynh trưởng mua.

Thế là phải nhờ một nha hoàn trong viện giúp đỡ. Tóc nàng được búi phồng lên ở hai bên để cài đôi kẹp hoa hải đường hồng nhạt. Phía sau tóc chuỗi ngọc trai được xếp thành ba vòng nối từ bên này sang bên kia. Mái tóc đen dài làm nổi bật lên ba vòng ngọc trai trắng.

Ba huynh muội chậm rãi tiến ra ngoài tiền thính trong sự ngỡ ngàng của mọi người trong phủ. Mã Phi Yến được đỡ ngồi lên xe ngựa, Mã Viễn Duẩn, Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Hành phải cưỡi ngựa.

Ngoại trừ lão thái thái, lão thái gia cùng Lý thị ra thì trên dưới Mã phủ đều phải tham dự. Sở dĩ muốn để Hai vị huynh trưởng của nàng đưa Mã Phi Vũ đi cùng bởi bọn họ sẽ được ngồi gần Vũ Văn Dương khải. Còn đám người của Mã gia sẽ ngồi ở một chỗ khác.

Đến hoàng cung, Mã Phi Yến mang tấm mạng che mặt mỏng màu trắng. Trên mặt chỉ để lộ đôi mắt phượng kiêu diễm, hàng mi cong vút và sống mũi cao. Nàng không muốn để người khác thấy mặt. Biết đâu ai đó nhận ra nàng là Kim lão bản thì không xong.

Được huynh trưởng dìu xuống xe ngựa, Mã Phi Yến chậm rãi từng bước một bước xuống bục rồi cùng bọn người Mã gia bước vào trong. Mã Phi Vũ bước phía sau Mã Viễn Luật.

Bên trong ngự hoa viên, đèn lồng màu đỏ treo đầy trời sáng lấp lánh. Thái giám cung nữ bận rộn chạy tới chạy lui. Mọi người vây xung quanh chúc mừng trạng nguyên lang là Vũ Văn Dương Khải.

Bên ngoài thông báo Mã thái phó, Mã học sĩ đến. Ngoài ra còn gọi thêm Mã thám hoa, Mã bảng nhãn. Do Huynh đệ Mã gia chỉ thứ hai được vinh danh trên bản vàng nên được gọi tên.

Vũ Văn Dương Khải xoay người nhìn về phía âm thanh vừa phát ra. Huynh muội Mã gia chỉ thứ hai ăn vận đồng bộ như vậy nhìn là nhận ra được ngay. Hắn vốn nghĩ hôm nay Mã Phi Yến cũng sẽ không đến. Không ngờ nàng lại xuất hiện.

Hắn bước đến chào hỏi Mã Tuấn Trường, Trình thị và Mã Viễn Hành. Mã Phi Lan, Mã Phi Cầm cùng trượng phu cũng bước đến chào hỏi. Nhân cơ hội đó, Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đưa nàng đến chào Vũ Văn thái sư cùng Vũ Văn phu nhân.

Bọn họ lần đầu tiên được gặp Mã Phi Yến liền ngạc nhiên. Bao nhiêu lần muốn gặp mặt cũng không gặp được, hôm nay bỗng bỏ hy vọng thì lại gặp. Khi nàng nhúng người hành lễ thì Vũ Văn phu nhân đã đỡ lên.

“Yến nhi không cần đa lễ như vậy. Ta vốn nghĩ hôm nay ngươi sẽ không đến.” Vũ Văn phu nhân hiền hòa nói.

Lúc trước cũng có nghe vài tin đồn không hay về Mã Phi Yến. Nàng có chút không hài lòng nhưng Vũ Văn Dương khải lại một mực không tin lời nói vô căn cứ. Hiện thấy nàng yếu ớt như vậy cũng không tin nàng ta thực sự trộm đồ của Mã Phi Vũ.

Vũ Văn thái sư cười ha hả chúc mừng Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật. Hai huynh đệ cũng ở đó khách sáo đôi lời.

Mã Phi Yến ho khan vài tiếng rồi đáp: “Hôm nay là ngày quan trọng đối với hai vị huynh trưởng, Phi Yến thân là muội muội há có thể vắng mặt.”

“Sao Yến nhi lại mang mạng che mặt thế kia?” Vũ Văn phu nhân quan tâm hỏi. Nàng ta là muốn thấy dung mạo của nhi tức tương lai. Sẽ không phải là dung mạo có vấn đề chứ?

“Phi Yến thân thể không tốt sợ lây nhiễm cho mọi người xung quanh” Nói xong nàng ho vài tiếng. Phải nói giả ho thật là mệt.

“Nguyên lai là như vậy.” Vũ Văn phu nhân khẽ gật đầu: “Sau này phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận hơn.”

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn đáp.

Vũ Văn Dương Khải tiêu sái bước đến: “Mã huynh, Mã tiểu thư.”

Mã Phi Yến xoay qua cúi đầu chào: “Phi Yến gặp qua Vũ Văn công tử.” Vũ Văn Dương Khải quả là tuấn mỹ, nho nhã.

Vũ Văn phu nhân mỉm cười trêu: “Các người còn nổi bật hơn cả trạng nguyên lang rồi.”

Mã Viễn Duẫn cười ngược: “Đây là ý tưởng của muội muội cả. Duẫn nhi cũng nhị đệ chỉ là đáp ứng mà thôi.” Lúc đầu hắn cũng cảm thấy y tưởng vận đồng bộ như vậy rất lạ, nhưng sau khi nghe muội muội phân tích bảo như vậy mới giống như một gia đình hắn cũng không nói gì nữa.

Mã Viễn Luật lại nói: “Hy vọng Vũ Văn bá phụ, bá mẫu cùng Vũ Văn huynh không chê cười.” Mũi hắn giờ đây như cao lên không ít.

Vũ Văn phu nhân ngạc nhiên nhìn nàng. Nàng ta biết nàng sống tận sáu năm ở thôn quê làm sao có thể có mắt thẩm mỹ như vậy.

Vũ Văn Dương Khải lại có chút hài lòng đối với vị hôn thê này. Hắn không nghĩ được nàng lại là người trang nhã như vậy thế là mở miệng khen vài câu.

Vũ Văn phu nhân cười đến híp cả con mắt nói: “Các người ở đây khách sáo cái gì nữa.” Ý nàng ta là ám chỉ cái hôn ước từ xa xưa nào đó mà Mã Phi Yến vừa mới biết đến sự tồn tại của nó cách đây không lâu.

“Mẫu thân đừng dọa Mã tiểu thư sợ.” Vũ Văn Dương Khải nhẹ giọng nói, mắt hắn mang ý cười nhìn nàng chăm chú.

Vũ Văn thái sư cực kỳ hài lòng với thái độ của Mã Phi Yến liền lên tiếng tác hợp: “Duẫn nhi, Luật nhi đến đây cùng ta nói chuyện để Khải nhi cùng Yến nhi dạo chơi một chút.”

Mã Phi Yến liền vờ đứng không vững ngã xuống thế là hai vị huynh trưởng lại vội vàng đỡ nàng về vị trí ngồi. Tránh Vũ Văn Dương Khải chạy đến quan tâm nàng bọn hắn liền kéo hắn đi trò chuyện cùng những người khác.

Mã Phi Vũ bị vớt bỏ một bên liền chạy đi tìm khuê mật của mình trò chuyện. Mã Phi Yến vốn bị nhiều lời đồn thổi lung tung nên không có thiên kim nhà nào muốn cùng nàng thân cận.

Mã Phi Yến ngồi một chỗ nhàn nhã thưởng trà. Xung quanh rất nhiều người chỉ chỗ nàng to nhỏ gì đó nhưng nàng không nghe được. Thấy thái độ của phu thê Vũ Văn gia liền biết họ ứng ý với nàng rồi, lần này lại phải nghĩ cách a.

Lát sau, hoàng thượng, hoàng hậu và các thân vương, công chúa đến. Mọi người cúi người hành lễ xong về chỗ của mình. Mã Phi Yến thân thể yếu đuối được đặt cách ngồi giữa hai huynh trưởng. Mã Phi Vũ lại ngồi phía sau một bàn.

Vũ Văn Dương Khải ngồi bên phải bọn họ cứ nhìn sang mãi nhưng không thể bắt chuyện cùng nàng bởi nàng hoàn toàn không nhìn hắn.

Mã Phi Yến vênh tai lên nghe mãi cũng không nghe thấy phong hào của tên ôn hầu Cung Vô Khuyết liền thở phào nhẹ nhõm. Nàng còn chưa kịp mừng thầm đã bị hoàng đế điểm tên.

“Mã cô nương hôm nay cũng tham gia sao? Trẫm cứ nghĩ người sức khỏe không tốt sẽ không đến. Sức khỏe của người đã tốt lên chút nào chưa?” Hắn vốn nghe được tin đồn không hay về nàng nên cũng chẳng muốn nhắc đến. Nhưng nàng là muội muội của thám hoa, bằng nhần, lại còn là vị hôn thê của tân khoa trạng nguyên làm sao hắn lơ đi được.

“Tạ hoàng thượng quan tâm. Nhờ hồng phúc của hoàng thượng bệnh tình của thần nữ đã dần khỏi sắc.” Nàng chậm rãi đứng dậy cung kính nói.

Hoàng đế một thân vàng chóa, đầu đội lông quan, tuổi chừng năm mươi tóc đã có vài điểm bạc. Hoàng hậu đoan trang ngồi bên cạnh ngoài bốn mươi. Nghe phụ thân nói thì là tỷ tỷ ruột thịt với Cung Vô Khuyết.

“Có cần Trẫm gọi ngự y xem cho người một chút không?” Hoàng thượng vẫn giả vờ quan tâm đến nàng, mắt cùng về mặt lại không hiện lên tí biểu cảm nào.

Không có tên ôn thần đó ở đây nàng liền mang danh của hắn ra để khước từ. Để hoàng thượng biết được nàng giả bệnh không tham gia cung yến của những lần trước thì nguy:

“Lúc trước thần nữ ở Tân Hà thôn đã được Thế An công tử xem qua. Hắn nói thân thể thần nữ chỉ là khó thích nghi không có gì đáng ngại. Ý tốt của hoàng thượng thần nữ xin nhận.”

Mọi người nghe được liền ngó ra. Hóa ra nàng được thuộc hạ thân cận của Cung Vô Khuyết xem bệnh. Nghe nói Thế An công tử y thuật rất cao minh. Cung Vô Khuyết lại được mang tiếng là thương hoa tiếc ngọc nên bọn họ chẳng hề bận tâm đến việc vì sao hắn cho người chẩn bệnh cho nàng.

Cung Lạc Thiên lại vô cùng ngạc nhiên. Hắn ở Tân Hà thôn bao ngày cũng chưa từng thấy Cung Vô Khuyết cùng Mã Phi Yến thân cận thì làm sao lại có thể để Thế An giúp nàng bắt mạch? Nhưng nhớ lại câu nói của Cung Vô Khuyết lúc ở trên xe ngựa sắc mặt hắn có chút không tốt, vết nhằn trên mi tâm lại xuất hiện nhiều hơn.

Hoàng thượng gật gù ra vẻ hiểu biết rồi hỏi lại những câu của Vũ Văn phu nhân đã hỏi. Nàng cũng trả lời y hệt như vậy. Sau khi không còn gì để hỏi hoàng thượng mới thả nàng ngồi xuống.

Sau khi hỏi thăm hết một lượt hoàng thượng mới cho khai yến, rồi tặc lưỡi nói: “Đáng tiếc Mã thị lang lại không ở đây.”

Thế lại mọi chuyện trong yến tiệc lại tập trung hết lên cây cầu ở Tân Hà thôn do Mã Tuấn Vĩnh xây. Có người cho rằng đề điều xây đến sáu năm mới thành công thật rất phi lý, không đáng tin. Có người lại mất mề chằm ngồi cho hoàng thượng xử trí Mã Tuấn Vĩnh.

Mã Phi Yến chịu không được liền mở miệng: “Hoàng thượng, không biết thần nữ có thể thay phụ thân biện giải đôi lời không?” Phụ thân nàng cương trực làm sao có thể để người muốn giá họa liền có thể giá họa chứ.

Hoàng thượng nhìn tiểu oa nhi mười ba tuổi chăm chú, một hồi lâu mới mở miệng đáp ứng: “Trẫm nghe nói Mã thị lang có đưa người đi cùng, vậy người thử nói một chút để Trẫm cùng các đại thần nghe một chút.”

Mã Phi Yến đem chuyện của sáu năm qua tóm tắt lại rồi một lượt kể hết, cuối cùng nàng chốt lại một câu: “Thần nữ biết miệng nói không bằng chứng nên không biết có thể hay mời không Cung thừa tướng giúp thần nữ làm chứng?” Nàng quay sang Cung Lạc Thiên đang ngồi bên dưới hoàng thượng một bậc.

Cung Lạc Thiên được điểm tên liền đứng dậy ôm quyền cung kính nói: “Hồi hoàng thượng, những điều Mã tiểu thư kể lão thần không biết là có thật hay không, nhưng lúc Đông Định hầu đến đó thị sát lão thần quả thực cũng có mặt. Nên thấy rất rõ chuyện thiên tai phá hủy đền.”

Hắn không muốn giúp đỡ Mã gia, nhưng chuyện này rõ ràng hắn cũng được chứng kiến tận mắt. Lại là trước mặt tiểu oa nhi nữa, làm sao hắn nói dối được đây.

Có một người lại đứng lên nói: “Hồi hoàng thượng, vi thần lại cảm thấy có chút không minh bạch, không biết có thể thỉnh giáo Mã tiểu thư không?”

Hoàng thượng gật gù đáp ứng. Vị đại nhân đó quay sang hỏi nàng: “Mã tiểu thư cũng biết triều đình cấp bao nhiêu ngân lượng đưa đến?”

Mã Phi Yến nhẹ nhàng gật đầu, hắn lại nói tiếp: “Nhiều ngân lượng như vậy chẳng lẽ đến một chút mưa gió nhẹ có thể đem đền sắp xây xong một lượt hủy sạch sao? Mã tiểu thư nói cũng không cảm thấy bất hợp lý sao?”

“Vị đại nhân này đã từng đến Tân Hà thôn chưa?” Thấy sắc mặt hắn tối lại một phần nàng lại đắc ý nói: “Nếu đại nhân chưa từng đến làm sao biết đó chỉ là một trận mưa gió nhẹ?”

Có một năm nàng đã từng chứng kiến con đền sắp xây xong lại gặp phải một cơn mưa bão, phụ thân cũng dân làng đang dùng bữa trưa cũng phải bỏ hết mà giữ đền. Mất trắng một đêm một giữ được, bọn họ một mỗi còn chưa kịp thở khẩu đại khí chợ mắt lấy lại sinh lực thì trận mưa thứ hai đã kéo đến. Thấy mọi người không còn sức lực, phụ thân đành phó mặc cho trời, mở mắt to nhìn cơn mưa kia cuốn sách hết kinh phí của triều đình cùng công sức bao lâu của mọi người.

Vị đại nhân đó không nói được liền có một vị khác gần đó tiếp lời: “Vậy ta hỏi Mã tiểu thư, làm sao thiên tai có thể trùng hợp lúc nào cũng đến đúng lúc khi đền sắp hoàng thành? Đây chỉ có thể giải thích là thấu công giảm liêu mới có tình trạng như thế này.”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đen mặt lại, giữa mi tâm của bọn họ xuất hiện ra ra một chữ xuyên. Bọn họ đồng loạt nhìn nàng, cũng chẳng biết phải đỡ lời như thế nào vì bọn họ hoàn toàn không thấy được.

Khóe môi của Mã Phi Yến khẽ nhếch lên sau tấm màn mỏng, nàng chậm rãi mở miệng đan xen thêm vài tiếng ho khan: “Nếu các vị đại nhân ở đây đều không tin tưởng lời nói trước kia của Phi Yến thì xem như cho qua. Chúng ta tính từ lúc Cung thừa tướng cùng Đông Định hầu thấy được. Lúc phụ thân đứng bên dưới cùng lão bá tánh giữ đền suốt chút nữa liền bị dòng nước chảy xiết cuốn đi thì các vị đại nhân đang làm gì? Các vị đại nhân không thấy được liền cho rằng phụ thân tư lợi cá nhân quên công vụ sao? Vậy có phải bá tánh chịu khổ các vị đại nhân không thấy được liền nghĩ họ giàu có mà không cần tiếp tế không?”

Đám đại thần trong triều mặt hơi cúi xuống không dám nhìn thẳng mắt của Mã Phi Yến. Nàng đã rộng lượng tính từ lúc có người làm chứng thì sao bọn hắn có thể nói được cái gì? Chưa kể đến nàng mắng bọn hắn ăn chơi hưởng lạc trong khi Mã Tuấn Vĩnh vất vả dốc sức vì triều đình.

Nàng xoay người hướng hoàng thượng cung kính nói: “Nếu phụ thân thực sự xấu xa như mọi người nói thì lão bá tánh vì cái gì khi hoàng thượng khai kim khẩu muốn tước lấy đầu của phụ thân thì bọn họ lại phản đối? Sổ sách cũng đã được trình lên cho hoàng thượng xem qua, nếu có bất kỳ gian dối gì, thần nữ Mã Phi Yến sẵn lòng cùng phụ thân chịu phạt, thậm chí, dùng mạng để đổi cũng không có vấn đề gì.”

Tuy nàng không được phép tính toán sổ sách nhưng mỗi khi Mã Tuấn Vĩnh tính toán sổ sách, đều bắt nàng ngồi bên cạnh luyện chữ. Nàng là một người trưởng thành nên nhớ chữ đối với nàng không có việc gì khó nên hắn dạy rất nhanh nàng đã tỏ ra mình nhớ hết. Mỗi ngày chỉ có việc luyện chữ thôi. Sáu năm qua chữ nàng viết không tính là đẹp nhưng cũng không khó coi như trước.

“Mã tiểu thư tuổi còn nhỏ nhưng lại dám chằm đình chặt sắc nói như vậy, không sợ, nếu sổ sách thực sự xảy ra vấn đề thì không thể thoát tội sao?” Một vị đại nhân khác liền mát mẻ nàng, giọng nói châm biếm thập phần đem nàng để dưới chân mà chà xát.

“Phi Yến tin tưởng phụ thân.” Nàng nhàn nhạt buông ra một câu.

Hoàng thượng ngồi trên cao nhìn thấy nhãn quang của nàng cũng ngạc nhiên không ít. Một tiểu oa nhi mười ba tuổi lại có được sự tự tin như vậy sao? “Chuyện này đã có sự xác nhận của Cung thừa tướng Trầm cũng không truy cứu nữa. Hôm nay là thắm hoa hội không nên để chuyện khác làm phân tâm. Mọi người ngồi xuống đi.”

Mã Phi Yến hừ lạnh một tiếng, thân đồng thời hạ xuống ghế. Mã Tuấn Vĩnh không ở đây thì đám quan lại này lại lộng hành. Nãy giờ Vũ Văn thái sư cùng Mã Tuấn Trường nói thế nào bọn họ cũng không chịu buông tha. Đến khi một nhân chứng sống như nàng đây đứng ra biện giải còn phải lôi thêm Cung Lạc Thiên mới êm chuyện. Nhưng nhìn theo thái độ của hoàng thượng hình như cũng không tin cho lắm.

Sau khi sự kiện trên kết thúc, nhạc công nổi nhạc, vũ cơ hiển vũ. Cảnh sắc đẹp thế này cũng không làm tâm trạng của Mã Phi Yến vui lên được. Vũ Văn Dương Khải liên tục nhìn sang liền bị Mã Viễn Duẫn liên tục ném cho mấy câu hỏi nên cũng không thể mở miệng nói chuyện với nàng.

Hoàng thượng cho hoạt động tự do, đám quan lại liền tụ lại một chỗ. Đám trẻ tụ lại một chỗ.

Đám tiểu thư thiên kim oanh oanh yến yến bu khắp bàn của nàng cùng Vũ Văn Dương Khải để làm quen với soái ca. Bọn họ không thích nàng nhưng nể mặt hai vị huynh trưởng tuần tú cũng chào hỏi vài câu.

Mã Viễn Hành đưa Tạ tiểu thư đến giới thiệu với nàng là đường tẩu tương lai, rồi an ủi nàng cùng hai huynh trưởng một chút. Nàng cũng ậm ừ khách sáo cho qua loa. Nàng cứ đợi hoàng đế mở miệng ban phủ cho hai vị huynh trưởng của nàng nhưng Vũ Văn Dương Khải là trạng nguyên còn không được hưởng hồ huynh trưởng của nàng.

Vũ Văn phu nhân ở hàng đối diện nhìn nàng không rời mắt. Mọi người đều vì hào quang của Vũ Văn Dương Khải mà chạy đến làm quen còn nàng thì một mắt cũng không nhìn đến. Xem ra phải tạo thêm nhiều cơ hội cho nàng cùng Vũ Văn Dương Khải rồi.

Trong cung giám sát chặt chẽ, Mã Phi Vũ lại bám lấy Vũ Văn Dương Khải không chịu buông nên kế hoạch của nàng cũng không thực hiện được.

21. Chương 21: Vạn Phúc Tự

Tác giả: Luna Huang

Về đến An Tri hiên, Mã Viễn Luật khóc than khổ sở. Lần đầu hắn cảm thấy nữ nhân đáng sợ như vậy. Mã Viễn Duẫn thì mặt mày đen như mực. Hắn bị vây đến không thể nhúc nhích được, nhoen miệng cười đến nổi miệng muốn toát ra luôn.

Mã Phi Yến tốt bụng an ủi: “Lão đại, lão nhị được đề ý như vậy là có phúc lắm đấy. Muội muốn mà còn chẳng có nữa kia.” Nếu như là ở hiện đại thì ngày tình nhân bọn họ chắc hẳn nhận được rất nhiều chocolate. Nàng sẽ là nơi tiêu thụ đáng để bọn họ gửi gắm. Đáng tiếc cổ đại không có trào lưu này.

Nhận được ánh mắt hận thù ngập tràn của hai huynh trưởng nàng im bật chuồn êm về phòng ngủ.

Ngày kế tiếp, ba người top đầu trên bảng vàng được giao cho chức vị gì đó ở Hàn Lâm quán. Hai huynh trưởng của nàng cũng vì vậy mà đi sớm về khuya, có khi còn tăng ca nữa.

Nói ra cũng cảm thấy buồn cười. Cổ đại cũng có cả chuyện tăng ca, không biết bổng lộc có vì vậy mà tăng theo không? Nàng an phận ở Bách Hoa Mộng tối lại về tính toán sổ sách.

Ngày đầu thấy hai huynh trưởng thân cao bảy thước của nàng vận quan phục thật lóa mắt. Không nhìn được thế là nàng chọc đến nỗi hai huynh trước đó mặt chạy bay ra khỏi An Tri hiên.

Đến tối, đột nhiên Lý thị đến tìm nàng. Kể từ sau khi giá họa cho nàng xong thì nàng ta cũng không nhìn đến nàng thế mà hôm nay lại đến.

“Không biết tiểu bá mẫu đến đây có chuyện gì?” Mã Phi Yến nhàn nhạt nói, như có như không nhìn Lý thị.

Lý thị dịu dàng cười với nàng: “Ngày mai ta muốn cùng Vũ nhi đến vạn phúc tự cầu phúc, không biết Phi Yến có muốn đi cùng không?” Sau hôm yến tiệc đám người Mã gia có thể được lá gan của Mã Phi Yến to cỡ nào. Trước mặt hoàng thượng cư nhiên dám mở miệng chen ngang, lại còn bức đám quan lại vào tử lộ nữa chứ.

“Phi Yến không khỏe, không muốn đi.” Nàng không khách sáo liền mang bệnh ra từ chối. Mai nàng còn phải đi làm đấy, đi làm có bạc thu vào, đi cùng mấy người này chỉ có lỗ mà thôi. Nàng vẫn còn nhớ mười đại bản kia đấy.

“Chính vì không tốt mới cần đến Vạn Phúc tự cầu phúc.” Lý thị vẫn không chịu buông tha quyết đưa nàng đi cho bằng được: “Lần này lão thái phu nhân và tỷ tỷ cũng có đi nữa, Phi Yến nhất định không thể vắng mặt đâu đấy.”

“Vậy nếu Phi Yến không khỏe không thể đi bộ thì sẽ có người mang Phi Yến đến tự chứ?” Nàng không phải tự nhiên nói một câu không liên quan như vậy. Chẳng qua lúc trước làm tiểu nhị cũng có nghe qua Vạn Phúc tự có một dốc cầu thang rất cao, cho dù làm hoàng thượng cũng phải xuống kiệu đi bộ lên đó. Nàng liền lấy cớ này bức bọn họ vậy.

Lý thị á khẩu nhìn nàng trân trối không nói được câu nào. Bạc thang của Vạn Phúc tự chỉ có thể đi bộ, nàng là muốn người nào công đây?

Mã Phi Yến giấu y cười dưới đáy mắt rồi nói: “Thời gian không còn sớm nữa, Phi Yến muốn nghỉ ngơi. Nếu tiểu bá mẫu muốn ngồi lại xin cứ tự nhiên.” Nói xong nàng chậm rãi tiến đến bên giường.

Lý thị bất đắc dĩ liền rời đi. Nàng ta đi không lâu thì Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viện Luật gõ cửa tiến vào.

Mã Phi Yến vừa mở cửa thì câu hỏi trong miệng của Mã Viễn Luật đã bay thẳng đến mặt nàng rồi: “Nàng ta đến đây tìm muội có chuyện gì?”

Mã Phi Yến xoay người bước vào ghé hông đặt lên ghế ở thính tử của mình: “Nàng ta bảo mai muội cùng đi Vạn Phúc tự cầu phúc, nhưng muội từ chối rồi.”

Mã Viễn Duẫn bước vào ngồi đối diện nàng: “Muội làm rất đúng, không nên cùng những người đó thân cận.” Hắn vừa về biết Lý thị đến tìm muội muội liền lập tức chạy về An Tri hiên gõ cửa phòng nàng, đến quan phục cũng không thêm cớ ra.

Ba huynh muội nói chuyện một lúc rồi mạnh ai về phòng người nấy ngủ.

Sáng hôm sau, đang lúc Mã Phi Yến định chui lỗ chó đến Bách Hoa Mộng thì ma ma bên cạnh lão thái thái tiến vào An Tri hiên đòi gặp nàng.

Bởi vì từ sau lần Mã Phi Yến bị vu oan hai huynh trưởng hề không có trong phủ liền khóa viện môn lại, hạ nhân cũng không cho lưu lại để tránh sự việc trên xảy ra lần nữa. Nếu có ai hỏi về việc cơm nước của nàng thì bọn họ trả lời chuyện đó đã được chuẩn bị từ sớm.

Chuyện bọn họ gặp được nàng sẽ có cơ hội rất thấp, nên nhân cơ hội hai huynh trưởng có ở viện mà sáng sớm chưa dùng điểm tâm đã mời nàng ra.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viện Luật cũng sững sờ không ít. Bọn họ biết giờ này Mã Phi Yến chuẩn bị ra ngoài liền đuổi ma ma về. Nhưng vị ma ma này lại nói nhất định phải mang cho được Mã Phi Yến đến gặp lão thái thái mới chịu rời đi. Bất đắc dĩ hai huynh đệ thỏa hiệp sẽ đưa Mã Phi Yến ra ngoài vị ma ma đó mới quay về phục mệnh.

Mã Viện Luật chạy đến chỗ lỗ chó ngồi xổm xuống, kéo một chân của Mã Phi Yến lại, vì lúc này nửa người của nàng đã ở bên ngoài rồi: “Muội muội, nãi nãi muốn gặp muội, mau ra đó gặp trước đi.”

“Muội phải đến cửa tiệm rồi, hai người bảo muội không khỏe đi.” Mã Phi Yến khó chịu nói, nàng chui lỗ chó đã khó chịu lắm rồi còn bị kéo chân, làm chậm trễ thời gian mở tiệm nữa chứ.

Mã Viễn Duẫn nhìn đệ đệ muội muội của mình cũng không khỏi phì cười: “Chúng ta đáp ứng đưa muội ra đó rồi, muội muội mau ra đó rồi đến cửa tiệm cũng được, tránh kéo dài thời gian nữa.”

Mã Phi Yến chu mỏ hừ một tiếng rồi lùi người lại chạy về phòng thay y phục, chải tóc rồi cùng hai huynh trưởng bước ra tiền sảnh. Lão thái gia, lão thái thái ngồi uy nghi trên chủ vị nhìn nàng.

Ba huynh muội bước vào phúc thân thỉnh an rồi đứng đó không có ý rời đi. Lão thái thái mỉm cười mở miệng: “Sắc mặt của Phi Yến hôm nay không tệ, chút nữa cùng chúng ta đến Vạn Phúc tự nhất định không thành vấn đề.”

Trong lòng Mã Phi Yến thầm mắng chửi một phen, rõ ràng là ép người mà. Nàng gấp gấp hoán y phục, chải tóc chạy tới chạy lui làm sao có thể gọi là “sắc mặt không tệ” chứ. Nếu không muốn phải gọi là trắng bệch không huyết sắc mới đúng.

Nàng không trả lời, chỉ vờ ngẩng lên người của Mã Viễn Duẫn, tay nhẹ nhàng đưa lên vịnh lấy một bên thái dương. Mã Viễn Luật vội nói: “Muội muội lại như thế đầu sao?”

Mã Viễn Duẫn vờ lo lắng giữ lấy một bên vai Mã Phi Yến: “Xem ra muội muội không thể đến Vạn Phúc tự rồi.” Hắn thở dài, đầu liên tục lắc không ngừng.

Trình thị chậm rãi tiến đến kéo Mã Phi Yến ra khỏi vòng tay của Mã Viễn Duẫn: “Lát nữa còn có Hành nhi đi cùng, nếu không khỏe có thể nhờ Hành nhi công cơ mà. Duẫn nhi, Luật nhi an tâm đi.”

Lý thị cũng bước đến giúp một tay đỡ Mã Phi Yến: “Tỷ tỷ nói phải a, Phi Yến cứ bệnh suốt như vậy nhất định phải đến đó cầu phúc mới được.”

Nếu bây giờ không phải đang giả bệnh nàng nhất định đem các nàng đẩy ngã xuống đất. Vu oan cho nàng xong lại còn mở miệng câu nào cũng là vì nàng tốt cả. Đây đâu phải là học viện đào tạo ngôi sao, tại sao có thể đào tạo ra nhiều diễn viên đại tài như vậy chứ?

Nàng nhìn hai huynh trưởng mắt long lanh như thấy hai cái phao cứu sinh vậy. Mã Viễn Duẫn ôm chặt lấy nàng: “Đại bá mẫu, tiểu bá mẫu, Duẫn nhi có thể đỡ muội muội.”

“Người là một đại nam nhân, ở đây ôm ôm ấp ấp muội muội thì còn ra thể thống gì nữa?” Trình thị nhẹ nhàng trách móc như thể bản thân là đúng.

Mã Viễn Luật liền hỏi ngược lại: “Chúng ta là huynh trưởng ruột thịt của muội muội lý nào lại không được? Nếu đường ca ca công muội muội mới là nghi kỵ lớn nhất a.”

Lão thái thái thấy Mã Viễn Luật nói có lý Trình thị cùng Lý thị không cãi được liền lên tiếng: “Làm sao mà giống được, Hành nhi là giúp nàng đến Vạn Phúc tự.”

Đây rõ ràng là giúp tình không giúp lý mà. Mã Phi Yến khẽ nhíu mi tâm suy nghĩ, sao tự nhiên lại kéo nàng đi Vạn Phúc tự thế kia?

Mã Viễn Luật còn định nói gì đó thì Mã Viễn Duẫn kéo tay hắn khẽ lắc đầu. Tay còn lại buông Mã Phi Yến ra để Trình thị cùng Lý thị dìu nàng đến ghế ngồi.

Mã Viễn Duẫn nháy mắt bảo nàng yên tâm về Bách Hoa Mộng, lát hắn đến đó giúp nàng dán giấy thông báo nghỉ một hôm. Hắn biết lão thái thái nói chuyện không phân biệt lý lẽ như thế này ắt có chủ ý, cho dù có nói gì cũng vô ích thôi.

Sau khi dùng điểm tâm, hai huynh trưởng vào cung. Đám nữ nhân Mã gia kéo Mã Phi Yến lên xe ngựa hướng Đông môn chạy đến Vạn Phúc tự. Mã Viễn Hành cưỡi ngựa tháp tùng bên xe ngựa của Mã gia.

Mã Phi Yến bị bệnh ai cũng sợ bị lây lên không ngồi cùng xe ngựa với nàng. Trình thị ngồi cùng lão thái thái, Lý thị ngồi cùng Mã Phi Vũ. Cũng tốt, nàng một mình một xe rộng rãi. Bên trong nàng hết nằm lại ngồi đủ kiểu nhưng tuyệt nhiên không dám vém rèm nhìn ra ngoài. Mã Viễn Hành bắt được nàng không bệnh thì xong.

Vạn Phúc tự nằm ở ngoại ô phía đông của kinh thành, thúc ngựa thì chỉ cần hơn nửa canh giờ là đến. Đám người của Mã gia này đi chậm nên đến gần hai canh giờ mới đến.

Mã Phi Yến được một nha hoàn đỡ xuống xe ngựa, chân nàng từng bước, từng bước vẫn chắc tiếp đất. Lão thái thái được Trình thị cùng Lý thị thay nhau làm con dâu hiếu thảo mỗi người đỡ một bên, cười cười nói nói như cùng nhau là hảo tỷ muội vậy. Mã Phi Vũ mỉm cười bước đến bên Mã Phi Yến:

“Đường muối muối cảm thấy thế nào?”

“Muối vẫn còn tốt, đa tạ đường tứ tỷ quan tâm.” Mã Phi Yến nặng nề trả lời như thể nàng rất mệt chỉ muốn hồi phủ thôi vậy.

Mã Viễn Hành an bài mọi việc xong liền bước đến hỏi han lão thái thái cùng mẫu thân mình. Lão thái thái cao hứng cười đến híp cả đôi mắt: “Nếu xong rồi chúng ta cũng nhau lên trên thôi.”

Mã Phi Yến nhìn các bậc thang mà kinh hãi, cao đến nỗi nàng chẳng thấy nổi phía trên, mỗi bậc được lát đá phẳng rộng chừng một mét. Nàng len lén nhìn sang lão thái thái, một lão nhân gia làm sao mà leo được đây. Lão thái thái như bắt được ý nghĩ của nàng liền cười thành tiếng: “Người nên tự lo cho mình đi, đừng xem thường bộ xương già này.”

“Vâng.” Mã Phi Yến ngoan ngoãn đáp một tiếng, có lẽ nàng thật là xem thường lão thái thái rồi. Ở đây ngoài nàng ra thì không còn ai kinh ngạc về độ cao của bậc thang cả.

Lão thái thái được Trình thị, Lý thị đỡ từng bước lên bậc thang, bên tay còn giữ cây gậy to nữa. Mã Phi Vũ đi bên cạnh bọn họ cười nói vui vẻ. Mã Viễn Hành đi bên cạnh Mã Phi Yến đang bị bỏ xa ở phía sau.

Mã Viễn Hành mỉm cười hỏi nàng: “Đường muối muối có thể đi tiếp không?”

Hắn luôn luôn đối với nàng là ôn nhu. Nhưng người ôn nhu như vậy tâm cơ mới đáng sợ, thế nên nàng đã bị hắn thiết kế mà không hề hay biết. Giờ nàng thông minh hơn rồi, sẽ không bị gạt nữa đâu, cũng chẳng cần hắn giúp đỡ đâu.

Mã Phi Yến không nhìn hắn chỉ tập trung vào chặng đường mình đi: “Muối vẫn còn đi được, đường ca ca lên trước đi không cần lo cho muối.” Do nàng giả bệnh nên mới phải đi chậm chậm thế này đây. Với tốc độ của một tiểu oa nhi như nàng làm sao có thể bị một lão nhân gia bỏ lại được.

“Ta sẽ không bỏ đường muối muối ở lại một mình đâu. Nếu đường muối muối không đi được nữa thì nói với ta là được.” Hắn vẫn chậm rãi thả bộ đi bên cạnh nàng.

Mã Phi Yến không nhìn hắn chỉ đưa mắt ngắm cảnh hai bên. Hai bên bậc thang là lục sắc của cỏ, đan xen với cây hoa hòe được trồng trên mỗi bậc thang lát đá. Không khí trong lành vẫn còn phảng phất nhẹ nhàng mùi cỏ thanh khiết, gió nhẹ thổi lay cành cây nhỏ của cây hoa hòe.

Cảnh đẹp mỹ người khiến Mã Phi Yến dừng cước bộ nhìn đến thất thần, khiến Mã Viễn Hành bên cạnh cũng đứng lại cùng nàng.

“Đường muối muối.” Hắn khẽ gọi vài lần nhưng cũng không thấy Mã Phi Yến phản ứng.

Đến tiếng thứ bao nhiêu Mã Phi Yến mới tỉnh mộng ngơ ngác nhìn hắn hồi lâu, cười ngượng, đầu hơi cúi nhìn hai tay đang nắm chặt lấy nhau: “Xin lỗi đường ca ca, làm lãng phí thời gian của đường ca ca rồi. Lần đầu muối thấy cảnh đẹp như vậy nên...” Nàng bỏ lửng câu nói, cắn cắn môi dưới lúng túng không biết nên chọn từ nào điền vào chỗ trống.

Mã Viễn Hành phì cười nhìn thái độ tiểu hài tử đang mắc lỗi của nàng, hắn làm sao nỡ trách nàng, mà hắn cũng không có ý nghĩ đó: “Đường muối muối sao lại nói như vậy? Ta cũng là cùng đường muối muối tản bộ ngắm cảnh thôi.”

“Àn” Nàng khẽ gạt đầu rồi tặng hắn một nụ cười ngọt ngào, chân lại từ từ nhấc lên đặt lên bậc thang tiếp theo. Mã Viễn Hành cũng bước theo nàng, miệng khẽ nhếch:

“Đường muối muối trở về ta cũng chưa từng đưa đường muối muối đi dạo trọn vẹn một buổi.”

Nhớ lại hôm đó, hắn cũng không biết đột nhiên Vũ Văn Dương Khải đến phủ. Chỉ là tối hôm trước mẫu thân bảo hắn hảo hảo đưa nàng đi dạo kinh thành, hắn liền đáp ứng.

Hôm đó trùng hợp hắn lại giúp Mã Phi Vũ hỏi chuyện nữa, không biết nàng có hiểu lầm hay không? Hắn cũng không dám nhắc lại. Giờ nghe nàng nói như vậy lòng hắn dâng lên một trận hổ thẹn.

“Đường ca ca đừng nói như vậy.” Mã Phi Yến miệng mang nụ cười rạng rỡ, chậm rãi mở miệng: “Nếu muốn trách thì trước tiên phải trách lão đại và lão nhị kia, họ là huynh trưởng của muội mà chưa bao giờ nghe đưa muội đi dạo.”

Tâm trạng nàng đang rất tốt nên nhất định không để những chuyện kia làm ảnh hưởng đến mình. Chưa kể đến nàng không muốn cùng bọn họ có quan hệ nên sẽ không mang tội lỗi của người khác hành hạ bản thân mình.

Tâm của Mã Viễn Hành như bỏ được tảng đá to vậy. Vậy là chuyện hôm đó nàng không để trong lòng: “Có thời gian có thể hay không ta đưa đường muội muội đi dạo lần nữa?” Đối với Mã Phi Yến hẳn cảm thấy nàng không có tâm cơ, vô cùng thuần khiết, nói chuyện cùng nàng rất thoải mái.

Vừa đi được chừng mười mấy bậc thang Mã Phi Yến lại nghỉ chân, lấy khăn tay trong tay áo thấm mồ hôi trên trán. Càng lên cao sương mù nhạt nhòa như tiên cảnh một dạng. Khi lên đến nơi thì đám người lão thái thái đã được trụ trì mời dùng trà nóng ở phòng nghỉ ngơi dành cho khách rồi.

Vạn Phúc tự là một tòa nhà cổ kính nguy nga rộng lớn, được làm bằng gỗ thông. Có một tượng phật nằm to mặt hướng về phía bậc thang. Tượng quan thế âm cao chừng mét mặt hướng về biển gần đó.

Mã Viễn Hành đưa nàng chỗ của lão thái thái. Trên đường đến đó lại thấy được Mã Phi Vũ cùng Vũ Văn Dương khải ở cùng một chỗ nói gì đó cười khúc khích. Sắc mặt Mã Phi Yến tối đi, hóa ra mục đích chính bảo nàng đến đây vì muốn để cho nàng thấy được cảnh này. Quay sang Mã Viễn Hành thì thấy trong mắt hẳn cũng có chút ngạc nhiên rồi rất nhanh hồi phục bình thường.

Trình thị cùng Lý thị chậm rãi bước đến miệng còn mang ý cười, trước mặt Mã Phi Yến khen lấy khen để đối tình lữ trước mắt. Mã Phi Yến không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn họ đóng tuồng. Mã Viễn Hành vội viện có kéo Mã Phi Yến đi nơi khác.

Khi tránh xa Trình thị, Lý thị hẳn ngượng ngùng nói với nàng: “Đường muội muội, chuyện lúc nãy.....”

Mã Phi Yến không đủ kiên nhẫn đợi hẳn sắp xếp từ ngữ liền nói: “Muội không để tâm, đường ca ca không cần khó xử. Chúng ta đến chỗ lão thái thái đi.”

“Được.” Mã Viễn Hành thấy nàng rộng lượng như vậy liền vui vẻ đáp ứng.

Lão thái thái đang nghe trụ trì giảng pháp thế là hai người đi vòng vòng thấp hương. Mã Phi Yến xin xăm cầu bình an cho phụ mẫu ở Liệp thành. Dùng cơm chay xong mọi người mới hồi phủ.

22. Chương 22: Ép Duyên

Tác giả: Luna Huang

Dạo này, lão thái gia, lão thái thái cấp tốc tìm người phối hôn cho huynh đệ Mã gia chi thứ hai. Lý thị bảo họ cần nha hoàn thông phòng. Mã Tuấn Trường cũng cảm thấy có lý nên cũng không phản đối. Lão thái gia còn bảo Mã Tuấn Trường mở một khóa học cho bọn họ nữa.

Ba huynh muội lại tích cực biểu tình chống thông phòng bước vào An Tri hiên. Mã Phi Yến cho rằng đó là hành động vô nhân đạo. Vì muốn bản thân biết những chuyện kia mà phá hủy trinh tiết của nữ nhân khác thật đúng là thiên lý bất dung. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cũng đồng ý với suy nghĩ của nàng.

Lão thái thái cùng lão thái gia nghe Trình thị cùng Lý thị báo lại liền tức tối gọi Mã Phi Yến ra tiền thính giáo huấn một trận trước mặt mọi người trong Mã gia. Mã Phi Yến bình tĩnh nghe xong liền hỏi:

“Vì sao nhất thiết phải dùng trinh tiết của người khác như vậy?”

Lão thái thái lạnh giọng quát: “Đó là hạ nhân, người thương tiếc cái gì? Chi bằng người quan tâm ca ca của người một chút còn tốt hơn.”

Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật ngồi như là tội phạm đang bị xét xử vậy. Bọn họ phó thác tất cả cho vị luật sư đại tài là Mã Phi Yến, còn hứa hẹn thắng kiện nhất định mỗi người sẽ làm một việc tùy năng yêu cầu.

“Hạ nhân không phải người sao?” Mã Phi Yến liền hỏi lại: “Không ai muốn mình là hạ nhân cả, chỉ là bọn họ không có quyền được lựa chọn, sinh ra không tốt nên mới phải làm hạ nhân. Mỗi người khi đến thế giới này đều bằng bàn tay trắng, vì sản nghiệp của tổ tiên để lại mới có thể làm được tiểu thư, thiếu gia thôi. Phi Yến cho rằng đó là quan niệm sai lầm phải sớm loại bỏ.”

Đám nha hoàn nghe được có một số thì cảm động Mã Phi Yến biết thương tiếc các nàng. Số còn lại thì ghét cay ghét đắng nàng chặn con đường tươi đẹp của mình.

Mã Viễn Hành cảm thấy cũng có lý, vì sao Mã Phi Yến không hồi phủ sớm hơn. Từ đó hấn cũng chẳng đụng đến hai nha hoàn thông phòng của mình nữa.

Lão thái gia tức giận đập bàn nói: “Đây là tổ huấn do tổ tiên truyền lại, người cư nhiên dám bảo loại bỏ.”

“Tổ huấn là chết, người là sống, quan trọng hơn hết tổ huấn là do người đặt ra, muốn sửa hay không là do bản thân của mỗi người, không thể nói đó là tổ huấn phải tuân theo.” Mã Phi Yến ngồi trên ghế ho vài tiếng, nhấp một ngụm trà thơm giọng mới chậm rãi nói tiếp.

“Người, người cư nhiên dám bảo sửa tổ huấn.” Mã Tuấn Trường im lặng này giờ cũng tức đến tím mặt, tức giận nói.

Lý thị mỉa mai lên tiếng: “Người là một nữ tử chưa xuất giá cư nhiên dám nói ra những lời này.”

Trình thị nhếch môi, ánh mắt thập phần như muốn ép nàng vào chỗ chết một dạng: “Nếu không dùng thông phòng thì làm sao mà biết được. Chẳng hay Phi Yến có cao kiến gì?”

“Phi Yến không có cao kiến gì cả.” Mã Phi Yến nhàn nhạt đáp, khóe môi hơi cong lên khi thấy sắc mặt tối thui của những người trong tiền thính: “Lúc trước tổ tiên chẳng phải cũng không có thông phòng sao? Thế họ làm sao biết được?”

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật hướng Mã Phi Yến cam bái hạ phong. Không nghĩ đến khó như vậy nàng cư nhiên trả lời được. Nếu nàng là nam tử nhất định oai tông diệu tổ rồi.

Trong tiền thính, không ai dám trả lời, cũng không ai biết trả lời thế nào. Không ngờ Mã Phi Yến lại mềm mại như vậy. Thế nên chuyện thông phòng bị bắt bỏ triệt để. Từ đó về sau không ai dám nhắc đến chuyện này nữa.

Trình thị và Lý thị thường xuyên mang cháu gái đến phủ chơi. Lại còn đưa họ đến An Tri hiên nữa chứ. Báo hại hai vị huynh trưởng sớm bị nữ nhân dọa đến suýt ngất của nàng trước khi trời tối không dám bước chân về phủ.

An Tri hiên cũng vì vậy mà bị khóa chặt đến tối. Mã Phi Yến thì bĩu môi phê phán hành động không giống nam nhân của họ. Đối lại là nàng thì đám nữ nhân đó sớm đem ăn sạch sành sanh. Bọn họ không những không cảm kích nàng giúp bản thân đã thông tư tưởng mà còn bảo nàng biến thái nữa chứ. Thật không còn lời nào để diễn tả.

Trình thị cùng Lý thị lại mang đám cháu gái cho đến ở vài ngày trong Mã phủ. Lão thái gia, lão thái thái thấy vì Mã gia khai chi tán diệp cũng là chuyện nên làm nên mắt nhắm mắt mở xem như không biết gì cả.

Mã Viễn Hành nhìn thấy vậy nhớ lại lúc trước tình trạng của hấn cũng y hệt liền vội vã đến An Tri hiên chia sẻ chút ít kinh nghiệm của bản thân. Lúc này ba huynh muội Mã gia chỉ thứ hai đang ngồi lại trong thính tử nhỏ của An Tri hiên tính toán sổ sách.

“Ta đến vào giờ này không làm phiền mọi người chứ?”

Nghe thấy âm thanh của Mã Viễn Hành ba huynh muội đồng loạt ngẩng đầu lên. Mã Viễn Duẫn nở một nụ cười mỏng: “Làm sao có thể chứ, đường ca ca, mời ngồi.”

Mã Viễn Luật châm một tách trà đưa cho Mã Viễn Hành: “Không biết đường ca ca đến có chuyện gì không?”

Mã Phi Yến vội lấy lại thần thái của bệnh nhân trưng ra cho Mã Viễn Hành xem. Nàng vẫn cúi đầu đánh bàn tính không quan tâm đối phương đến để làm gì, kết sổ cho nhanh rồi về phòng ngủ thôi.

Mã Viễn Hành thấy có Mã Phi Yến ngồi đó liền muốn mở miệng lại thôi. Hắn nên nói thế nào cho phải đây?

Mã Viễn Duẩn không hiểu liền chớp chớp mắt nói: “Đường ca ca có chuyện gì cứ nói, không cần ngại muội muội.” Đến cùng là chuyện gì mà không thể nói trước mặt Mã Phi Yến? Chuyện của Vũ Văn Dương Khải sao?

Nghe được Mã Viễn Duẩn nói thế, Mã Viễn Hành cũng không ngại ngừng nữa liền mang mục đích đến đây nói ra. Nghe xong Mã Phi Yến ngẩng đầu lên kinh hỉ khê hô:

“Hóa ra đường ca ca cũng là bị ép, hôm đó muội lại thấy không giống a.”

Mã Viễn Hành phì cười: “Do thời gian tiếp xúc đã lâu đối với nhau cũng có tâm ý. Hai đường đệ cũng thử xem sao.”

Vừa dứt câu cuối đã thấy đầu của Mã Viễn Duẩn cùng Mã Viễn Luật lắc đến sắp rơi ra ngoài, không nhin được thế là cười ha hả. Mã Phi Yến nhìn hai huynh trưởng của mình than khổ: “Đường ca ca đừng phí công sức nữa, đối với họ mà nói nữ nhân là thứ đáng sợ nhất trên đời. Tất nhiên ngoài trừ mẫu thân và vị muội muội khả ái, thông minh là muội đây.”

Mã Viễn Luật lườm nàng đến nỗi trong mắt chỉ thấy mỗi màu trắng còn đôi đồng tử mất tiêu: “Muội muội nơi nào thông minh, khả ái? Tại sao huynh một chút cũng không phát hiện ra?”

Mã Phi Yến hừ một cái mạnh, nhưng đang giả bệnh nên không muốn đôi co, nàng nhin. Mã Viễn Duẩn lại tiếp lời: “Có lẽ chúng ta điều đuôi mù nên mới không thấy. Chỉ có mỗi muội muội là mắt sáng mới thấy thôi.”

Mã Viễn Hành thật sự rất ngưỡng mộ Mã gia chi thứ hai. Ba huynh muội lúc nào cũng đồng lòng với nhau. Còn chi thứ nhất ngoài mặt thì vui vui vẻ vẻ, đằng sau lưng thì ai cũng vì lợi ích của cá nhân.

Sau đó nói thêm một lúc nữa thì giải tán.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Ngày hôm sau, sau khi từ Bách Hoa Mộng về không lâu thì nghe tiếng nữ nhân oanh oanh yến yến ở ngoài hoa viên của An Tri cư. Nàng giả bệnh nên không tiện bước ra, chỉ ngồi bên trong vừa lau tóc vừa vểnh tai lên nghe.

Mã Viễn Duẩn cố ý cao giọng nói chuyện để Mã Phi Yến nghe được chạy ra cứu: “Đại bá mẫu, tiểu bá mẫu cùng hai vị biểu muội đến đây không biết có chuyện gì?”

Trình thị dụ dàng mang khăn che miệng kéo cháu gái của mình đến trước mặt Mã Viễn Duẩn: “Là như vậy, Yên nhi đến đây đã lâu nhưng ta lại không có nhân rồi để đưa nàng ra ngoài dạo nên muốn nhờ cây Duẩn nhi một chút.”

Lý thị lại kéo cháu gái của mình đến nói với Mã Viễn Luật: “Luật nhi cũng giúp ta đưa Nhu nhi ra ngoài dạo được không? Ta sợ nàng buồn a.”

Lòng của Mã Viễn Luật như bị lửa đốt vậy, mắt liên tục nhìn vào phòng của Mã Phi Yến như nằng hặn đợi mua rào vậy: “Ồ Hàn Lâm quán có rất nhiều việc, có lẽ không có thời gian. Hay là tiểu bá mẫu bảo đường ca ca đưa biểu muội đi đi.”

Mã Phi Yến ho khan vài tiếng rồi đẩy cửa phòng ra: “Ca ca.” Nàng gọi một tiếng hai vị huynh trưởng lập tức như được lấp hỏa tiễn dưới chân vậy, cầm đầu chạy về phía nàng.

Trình thị kéo kéo khóe miệng thể hiện sự bất mãn, Mã Phi Yến chính là bóng đèn cản trở chuyện của nàng: “Phi Yến vì sao không nghỉ ngơi lại chạy ra đây?” Muốn Mã Viễn Duẩn cùng Mã Viễn Luật thành thân thì chỉ có cách tách Mã Phi Yến ra khỏi bọn họ thôi.

“Đúng a!” Lý thị vội quan tâm nói: “Đêm khuya sương lạnh nhờ bệnh lại nặng hơn thì biết phải làm sao?”

Mã Phi Yến bước đến trước mặt bọn họ ho thêm vài cái: “Phi Yến vốn dĩ đã ngủ, nhưng lại nghe bên ngoài ồn ào.” Ý nàng là bảo bọn họ đến đây làm phiền nàng nghỉ ngơi.

Trình thị cùng Lý thị đen mặt lại, tránh mặt sang một bên như thể nàng là bệnh dịch sẽ lây cho họ vậy. Thấy tình hình không ổn liền viện cớ rồi mang hai cháu gái của mình trở về. Nhìn Mã Phi Yến mặc trung y, khoác áo, tóc tai lại rồi bởi nên họ cũng không phản bác được gì.

Sau khi họ đi khuất Mã Viễn Luật ôm bụng cười: “Muội muội có mang mạng che mặt mà bọn họ còn sợ như vậy, có nên hay không huynh cũng thử giả bệnh để bọn họ tránh xa?”

Mã Viễn Duẫn mỉm cười: “Đệ giả bệnh e là chức quan cũng mất luôn, còn dám giả bệnh nữa không?”

Mã Phi Yến liền trách hai huynh trưởng: “Sao hai người lại như vậy cơ chứ? Nam nhân không phải như vậy đâu.”

Hai huynh đệ như không nghe thấy liền chuồn êm về phòng của mình. Mã Phi Yến nhìn theo bóng lưng của họ chỉ biết thở dài.

23. Chương 23: Hôn Lễ

Tác giả: Luna Huang

Giữa năm Mã Viễn Hành cùng Tạ gia Tạ tiểu thư tổ chức đại hôn. Cả phủ dường như náo loạn cả lên. Đến An Tri hiền cũng không tránh khỏi cảnh gà bay chó chạy.

Trình thị chạy đến bảo Mã Phi Yến đến cùng giúp bày trí phủ. Nàng còn một cái Bách Hoa Mộng chưa kịp trang trí nữa kia làm sao có thời gian nhân rồi giúp nàng ta. Thế nên lấy lý do bệnh tật lần nữa từ chối.

Cả Mã phủ đỏ bừng, trên mặt ai nấy đều vui vẻ như bản thân thành thân vậy. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật bị gọi đi cùng đón dâu nên một mình Mã Phi Yến ngồi trong viện ngắm cảnh.

Bách Hoa Mộng hôm nay phải đóng cửa vì cái đại hôn này. Tiền bạc của nàng, thu nhập của nàng cũng vì vậy mà trống hết một ngày.

Bên ngoài dần dần náo nhiệt, Mã Phi Yến dùng mạng che mặt chậm rãi tiến ra bên ngoài tiền thính. Do thân thể không được tốt nàng ban ghế ngồi gần phía cửa.

Vũ Văn Dương Khải ngồi đối diện với nàng. Phía sau lưng hắn là Mã Phi Vũ. Nàng ta huyền thuyên với hắn với không ngừng miệng. Mã Phi Yến nàng đây bận giả ho nên mắt phượng lim dim như mở mắt không lên.

Do Mã gia vẫn còn lão thái gia, lão thái thái nên không có bái thiên địa. Sau khi tân nương tử bước qua chạu than liền tiến vào tiền thính. Hỉ nương đứng bên cạnh lão thái gia giờ khăn tơ vậy vậy.

“Nhất bái cao đường.” Đây là cúi lạy lão thái gia, lão thái thái.

“Nhị bái phụ mẫu.”

“Phu thê giao bái.”

Sau tiếng lễ hoàn, tân nương tử được đưa vào tân phòng. Bên ngoài mọi người nhốn nháo chúc mừng Mã Viễn Hành. Mã Phi Yến giả bệnh không tiện đi lại nên chỉ ngồi một chỗ nhìn dòng người qua lại.

Đến khi nàng chuẩn bị cáo lui thì Trình thị hô to bị mất chiếc khuyên tai. Mã Tuấn Trường phong tỏa tiền thính nội bất xuất ngoại bất nhập. Hạ nhân cả một phủ chạy tới chạy lui tìm kiếm. Số quan khách nhìn Mã Phi Yến đầy kỳ thị như thể xác định người lấy là nàng.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật vội chạy đến bên muội muội. Mã Viễn Duẫn thấp giọng hỏi: “Muội muội, này giờ có ai đến gần muội không?” Giọng bọn hắn thập phần lo lắng.

Mã Phi Yến ngẩng người một lúc rồi ngấm lại. Lúc này có một nha hoàn vô tình ngã lên người nàng còn đổ một vết trà nhỏ lên chân váy nữa. Nàng liền mang chuyện này kể với bọn hần.

Mã Viễn Luật vội bước ra trước giúp nàng chỉnh lại mạng che mặt. Lợi dùng thân người và tay áo dài để nàng có thời gian tìm xem trên người có chiếc khuyên tay bị mất không. Mã Viễn Duẫn là đứng sau tránh người chú ý đến muội muội mình.

Mã Viễn Hành chau mày không vui. Đây là đại hôn của hần cư nhiên dám làm loạn. Mắt hần bắt giắc nhìn Lý thị cùng Mã Phi Vũ. Hần cùng Mã Phi Yến không phải gọi là thân, tiếp xúc lại không nhiều nhưng hần biết rõ chuyện này không liên quan đến nàng.

Lý thị vội đứng bên cạnh an ủi lão thái gia, lão thái thái. Trình thị luôn miệng bảo tra cho bằng được. Mã Tuấn Trường phải hướng quan khách bồi tội vì sự sơ xuất của phủ.

Mã Phi Vũ cúi đầu như bản thân không biết chuyện gì xảy ra. Hôm cung yến nàng ta thấy rõ Vũ Văn gia đối với Mã Phi Yến như thế nào. Rõ ràng là bọn họ mặc kệ tin đồn kia nên nàng ta hôm nay cùng mẫu thân diễn thêm một vở tuồng trước mặt Vũ Văn Dương Khải.

Lý thị đương nhiên không dám làm bừa mà bàn trước với Trình thị. Sở dĩ Trình thị chọn ngay đại hôn của Mã Viễn Hành là vì muốn để thanh danh của Mã Phi Yến không còn gì nữa. Ai bảo nàng năm lần bảy lượt từ chối nàng ta.

Trong thất lưng của Mã Phi Yến lại tìm được một chiếc khuyên tai bằng ngọc trai cùng chiếc Trình thị đang đeo là một đôi. Thì ra nha hoàn đó lúc này là cố ý ngã vào nàng để nhét vào.

Mã Phi Yến mím chặt môi. Nàng đã không dă động gì đến chuyện lần trước nhưng bọn họ lại luôn tìm cách khiến nàng mất mặt. Hôm nay nhiều người như vậy nàng không cần mặt mũi nhưng Mã Tuấn Vĩnh, Tề thị, Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật cần. Nàng quyết không nhả nữa.

Tìm hết những nơi mà Trình thị đã đi qua cũng không thấy. Ánh mắt của mọi người một lần nữa liền đổ hết lên người của Mã Phi Yến. Vũ Văn Dương Khải bước đến bên cạnh nàng. Ý là hần không tin hôn thê của mình làm như vậy.

Mã Phi Vũ cũng bước đến vỗ an ủi nàng. Mã Phi Yến buồn bã nhỏ một giọt nước mắt xuống mạng che. Nàng ta vội càng cầm khăn tay giúp nàng lau nước mắt. Nhân cơ hội đó nàng vút luôn chiếc khuyên tay vào tay áo của nàng ta.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao cho rằng người lấy chính là Mã Phi Yến. Lúc này Trình thị có bước đến bên cạnh nàng đưa cho nàng vài hạt sen tẩm đường.

Lão thái gia bắt đắ dĩ liền đưa mắt cảnh cáo. Ý bảo nếu nàng lấy thì mau nhận tránh lát nữa tra ra được thì mất mặt. Mã Phi Yến vội như không thấy chỉ lẳng lặng khóc.

Mã Tuấn Trường bắt đắ dĩ liền cho ma ma xét người của nàng. Mã Viễn Duẫn lạnh nhạt ngăn lại: “Bá phụ, ở đây ai cũng có khả năng lấy trộm. Nếu muốn xét thì phải xét hết.”

“Tại sao bá phụ lại nghĩ là muội muội lấy?” Mã Viễn Luật phẫn nộ nói: “Vì thanh danh của muội muội không thể không xét hết tất cả mọi người ở đây.”

Mã Tuấn Trường nhàn nhạt nói: “Vậy có phải xét luôn ta không?” Nếu lần này Mã Phi Yến lại tái phạm hần nhất định sẽ nghiêm trị, tuyệt không dung túng.

Mã Viễn Hành liền mở miệng nêu ra ý kiến của mình: “Đường muội muội trong sạch nhất định không sợ bị xét người đến chứng minh mình trong sạch đường muội muội để mọi người xét trước tiên đi.” Ánh mắt của hần nhìn Mã Phi Yến thập phần tin tưởng.

Mã Phi Yến gật đầu đồng ý. Nàng chậm rãi bước đến giữa tiền thính. Trình thị bảo nha hoàn thiếp thân bên cạnh đến xét nàng. Mã Viễn Luật liền ngăn lại: “Không được. Đó là người của bá mẫu, nhờ có bỏ thêm vào làm sao mà biết được. Chi bằng để một người khác xét sẽ tốt hơn, tránh người ngoài dị nghị.”

Hần nói vậy ý là bảo Trình thị vu oan giá họa, ám chỉ luôn cả chuyện lần trước. Trong lòng của Trình thị có ma nên trông mặt khờ run một chút.

Thế là Vũ Văn Dương Khải để nha hoàn bên cạnh mình đến xét giúp nàng. Nàng ta nhúng người nói: “Mã tiểu thư, thất lễ rồi.” Thấy nàng gật đầu nàng ta tiến đến xét người.

Mọi người gần như nín thở theo dõi vở tuồng kịch tính. Trong lòng ai cũng khẳng định thập phần liên quan đến Mã Phi Yến.

Tay của nha hoàn đó sợ đến thất lưng thì kinh hô: “Thiếu gia, phát hiện đôi khuyên tai.”

Trình thị liền kinh ngạc: “Đó là của ta. Thật không ngờ...” Ánh mắt lóe ra vài ý cười. Lúc này nàng ta thấy rõ ràng là nha hoàn nhét vào thất lưng nên không hề cảnh giác.

Lý thị thêm miệng: “Đôi khuyên tai của tỷ tỷ thực sự nằm trên người của Phi Yến sao?” Mã Phi Yến, lần này người có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội. Vũ Văn Dương Khải nhất định từ hôn với người thôi.

Mã Phi Vũ che miệng kinh hô, mắt nàng ta mở to như thể không tin đây là sự thật: “Là đường muội muội thật sao? Lần trước muội muội lấy vòng của Vũ Văn nhị công tử tặng ta, lần này lại lấy khuyên tai của bá mẫu. Đây là do hoàng hậu nương nương ban thưởng cho bá mẫu. Muội muội làm như vậy sẽ bị chặt tay đấy.” Nàng ta cố tình cao giọng cho mọi người đều nghe được.

Mã Tuấn Trường lạnh giọng gằn từng tiếng: “Người thật không biết tội sao? Mươi gậy lần trước vẫn còn chưa đủ?” Thì ra lại là nàng lấy trộm.

Lão thái thái khóc lóc kêu la: “Tại sao Mã gia lại có một tôn nữ như vậy chứ? Đến cùng Mã gia đã gây ra tội nghiệt gì?”

Lão thái gia tức giận quát to: “Người còn gì để nói?”

Mặt của Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật tối sầm lại rồi trở nên u ám. Đám người này thật quá quác. Đám trợn to mắt ra vu oan muội muội của bọn hắn.

Lúc này nha hoàn lấy chiếc khuyên tai từ trong thất lưng của Mã Phi Yến ra. Mã Phi Yến liền đưa tay sờ tai mình rồi la lên: “Đây rõ ràng là khuyên tai của ca ca mua cho Phi Yến ở cửa hàng của Tổng gia cơ mà. Sao bá mẫu lại nói là của mình?”

Nàng đưa tay cầm lấy chiếc khuyên tai bằng đồng được chạm trổ hồ điệp. Tay còn lại vén tóc bên tai kia cho mọi người xem chiếc khuyên tai còn lại của mình.

Trình thị, Lý thị chết đứng không nói được lời nào. Mọi người nhìn chiếc khuyên tai trên tay và trên tai của Mã Phi Yến. Đó đúng là một đôi mà. Tiền thính lại âm ỉ một phen.

Mã Phi Yến ủy khuất sụt sịt mũi nói: “Vì sao khuyên tai vẫn chưa được lấy ra ngoài mà mọi người liền xác định đó là khuyên tai của đại bá mẫu?”

Câu nói của nàng khiến mọi người đổ dồn ánh mắt về Trình thị, vì nàng ta là người đầu tiên la lên xác nhận đó là chiếc khuyên tai của mình. Nàng nói thế khác nào bảo Trình thị vu oan hãm hại nàng.

Mã Viễn Duẫn hừ lạnh nói: “Gia gia, nãi nãi, hiện xác định trên người muội muội không có khuyên tai, có phải hay không những người còn lại cũng phải xét?”

Mã Phi Vũ như không tin đây là sự thực. Nàng ta nhìn Trình thị và Lý thị rồi nhìn nha hoàn lúc này. Nha hoàn lúc này sợ đến nổi rụt cổ, chôn mặt xuống dưới đất không dám nhìn ai.

Mã Viễn Duẫn nhếch môi bước đến bên muội muội: “Đó là vật do hoàng hậu nương nương ban tặng nhất định phải tra cho ra ai là kẻ lấy trộm rồi trình lên thánh thượng mang đi chặt tay.” Mỗi một chữ hắn đều cắn thật chặt lộ rõ hận ý trong lòng.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người của Mã Phi Vũ. Lúc này hắn thấy được Mã Phi Yến đem khuyên tai ném vào tai áo của nàng ta.

Vũ Văn Dương Khải lúc này mới mở miệng nói: “Vậy chi bằng xét ta trước đi.” Ý hắn, hắn là hôn phu của Mã Phi Yến cũng xem như khả nghi.

Mắt của Mã Tuấn Trường tối đi rồi đồng ý cho xét hết người trong nhà. Chiếc khuyên tai rơi ra từ cánh tay áo Mã Phi Vũ khi nha hoàn lục xét khiến cả tiền thính im lặng không một chút âm thanh.

Mã Viễn Hành hừ lạnh: “Không ngờ người đó lại là tứ muội.” Lần này hẳn nhất quyết không bao che nữa. Hai người hết lần này đến lần khác hiện còn dám phá rối đại hôn của hắn.

“Thỉnh gia gia, nãi nãi chủ trì công đạo.” Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật quỳ xuống đồng thanh nói.

Mã Phi Vũ quỳ xuống ôm khóc lóc: “Vũ nhi không có.” Nàng ta ôm chân từng người giải thích. Đáng tiếc, ngoại trừ người trong cuộc ra thì không tin tưởng nàng ta cả.

Lý thị lườm nha hoàn lúc này rồi quỳ xuống thay Mã Phi Vũ cầu xin: “Lão thái gia, lão thái phu nhân, Vũ nhi cùng mọi người chung sống bao nhiêu năm không lẽ người không tin nhân phẩm của nàng.”

Nàng ta lại bò đến ôm lấy chân của Mã Tuấn Trường: “Lão gia, Vũ nhi là nữ nhi của người. Không lẽ người không tin nàng sao?”

Thấy Mã Tuấn Trường không nói gì nàng ta lại bò qua ôm lấy chân Trình thị: “Tỷ tỷ, người mau nói gì đi.”

Đội bọn họ mất hết mặt mũi trước đông đảo quan khách, lúc này, Mã Phi Yến mới mở lời: “Gia gia, nãi nãi, Phi Yến tin tưởng đường tứ tỷ sẽ không làm như vậy đâu. Có lẽ do đại bá mẫu làm rơi vào người của đường tứ tỷ nên khuyên tai mới móc vào tay áo. Nếu có ý muốn trộm thì phải trộm cả đôi sao chỉ lấy có một chiếc.”

Thấy Mã Phi Yến giúp mình mở sinh lộ Mã Phi Vũ liền nói: “Đúng đó, đúng đó gia gia, nãi nãi.”

Mã Tuấn Trường nhìn Mã Phi Yến ánh mắt có chút áy náy. Không cần biết Mã Phi Vũ có phải là cố ý hay không nhưng Mã Phi Yến nói vậy cũng như cứu lấy danh dự của Mã gia. Thế là cách giải thích của Mã Phi Yến được xem là kết quả của vụ án.

Mã Viễn Hành mỉm cười gật đầu đa tạ nàng. Nếu nàng không nói như vậy thì hẳn cũng không biết nên giải quyết thế nào. Dù gì đó cũng là vật hoàng thất ban tặng. Nếu truy cứu ắt hẳn sẽ lớn chuyện. Mẫu thân hắn đối với nàng như vậy nàng còn giúp Mã gia mở sinh lộ hẳn thật cảm kích nàng.

Mã Phi Yến vờ như không nhìn thấy rồi viện cớ mệt mỏi quay về An Tri hiên. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật nói là điu nàng rồi cũng cùng trở về. Mớ bông bông ở đây để bọn họ tự giải quyết.

Về đến viện Mã Viễn Luật kéo tay nàng lại truy vấn: “Họ đối với muội muội như vậy tại sao muội muội còn giúp họ? Muội muội đã quên mười đại bản kia rồi sao? Vết thương lành liền quên đau.”

Mã Viễn Duẫn cũng không đồng ý với cách làm của nàng nhưng vẫn tách tay Mã Viễn Luật ra: “Nhị đệ bình tĩnh nghe muội muội giải thích đã.” Hắn quay sang Mã Phi Yến: “Muội muội tốt nhất nên giải thích rõ ràng đi.”

Mã Phi Yến chậm rãi phân trần: “Muội biết hai người không muốn muội làm như vậy. Hai người cứ nghĩ xem, nếu phụ thân biết chuyện người sẽ làm như thế nào? Nhất định người cũng sẽ tán thành cách làm của muội. Hai người thật muốn gia gia, nãi nãi thấy tôn nữ của mình mất một cánh tay, thấy Mã gia không còn mặt mũi sao? Còn chưa nói đến nữ nhi nếu như mất đi danh dự sẽ không thể gả được ra ngoài. Muội cũng không muốn nàng ta gả không ra cửa. Nàng ta cũng vì muốn gấp gấp gả cho Vũ Văn Dương khải nên mới đối với muội như vậy, có thể thông cảm mà.”

Mã Viễn Duẫn nghe nàng phân tích xong lửa giận cũng tiêu đi không ít. Đúng là làm gì cũng phải để ý hậu quả. Đùa quá nghiêm trọng thì không nên:

“Lần này muội muội cát nhân thiên tương, phát hiện kịp thời. Nếu lúc này mà đòi xét người ngay thì không biết sẽ ra sao nữa. Muội muội làm vậy cũng là đứng ở góc nhìn của phụ thân mà suy nghĩ. Nhị đệ không cần nóng nảy như vậy.”

Mã Viễn Luật liên tục hít thở bơm không khí vào phổi. Sao nàng có thể lương thiện như vậy? “Muội sợ nàng ta gả không đi. Còn nàng ta lại muốn muội mãi mãi không gả được. Muội thử nghĩ xem chuyện mất trộm trong phủ là do ai tung ra ngoài. Họ là muốn Vũ Văn gia từ hôn.”

“Muội biết chứ.” Nàng gật đầu xác nhận: “Muội cũng không muốn gả. Thanh danh cho dù thế nào thì cũng có lúc người ta quên đi thôi. Nếu thanh danh muội không tốt mẫu thân cũng sẽ không tiếp tục tìm hiền tể nữa. Lão nhị đừng giận nữa.”

Nàng nháy mắt tinh nghịch đưa ra gợi ý: “Hay là thế này nhé. Muội làm ninh môn dẫn cao cho hai người ăn được không? Ăn xong liền không được giận nữa.”

“Ninh môn dẫn cao?” Mã Viễn Duẩn không biết nàng đang nói ngôn ngữ gì liền hỏi lại.

Mã Viễn Luật khép hờ mắt nhìn nàng: “Muốn hối lộ chúng ta bằng thứ gì nữa đây?”

“Muội làm xong sẽ biết thôi.” Nói xong nàng chạy xuống phòng bếp.

Sau đó ba huynh muội cùng ngồi trong viện ăn bánh uống trà tán gẫu. Những chuyện không vui đều phải bỏ qua. Như thế thì cuộc sống mới vui vẻ được. Không biết sau này giữa bọn họ xảy ra chuyện gì nhưng bọn họ sẽ trân trọng từng giây từng phút vui vẻ cùng nhau.

Gió nhẹ nhàng thổi, lá cây lay động, hoa trong viện lắc lư theo gió trông rất đẹp mắt. Tiếng cười vui vẻ có ba huynh muội vang vọng khắp An Tri hiên.

24. Chương 24: Sum Hạp

Tác giả: Luna Huang

Thời gian trôi qua nhanh như một cơn gió, hôm nay Mã Phi Yến nàng đây đã mười lăm tuổi rồi. Bách Hoa Mộng của nàng cũng đã được mở rộng thêm, vì chủ nhà kế bên rao bán nhà. Thu nhập ngày một nhiều, mỗi tối về phòng nàng đếm bạc thôi cũng mỏi cả mắt.

Sau hôm đại hôn của Mã Viễn Hành, không còn ai đến tìm nàng gây rắc rối nữa. Nghe phong phanh từ hạ nhân trong phủ, Trình thị bị phạt quỳ từ đường một ngày hai đêm xám hối. Nàng ta vì hại nàng mà đem cả danh dự của Mã gia ra đùa. Lý thị và Mã Phi Vũ bị bắt chếp hai mươi lần.

Sau khi được tha, Trình thị mang Lý thị và Mã Phi Vũ ra hành hạ một phen. Lý thị thì bức tử nha hoàn thất trách hôm đó, xác cũng được mang ra sau núi chôn. Trạch đầu đúng là một bi kịch.

Sau đại hôn một ngày Tạ thị có đến mang lễ vật tặng nàng rồi ngồi ở An Tri hiên một lúc mới rời đi. Ai mà biết nàng ta có ý tốt gì không. Tốt nhất không nên qua lại tránh rắc rối phát sinh.

Lão thái gia cho người gọi nàng đến thư phòng, bảo nàng giải thích lại vụ án trộm vòng lúc trước. Bất đắc dĩ Mã Phi Yến liền nói:

“Nếu gia gia cảm thấy Phi Yến có thể nhớ đường đến phòng của đường tứ tỷ, có thể đến đó mà chỉ bị một người phát hiện ra thì xem như là Phi Yến lấy vậy.”

Dù gì đánh cũng đã đánh rồi, thanh danh của nàng cũng bị hủy rồi, giải thích có gì quan trọng nữa đâu.

“Người chịu ủy khuất rồi.” Lão thái gia thở dài: “Vì sao lúc đó ngươi không giải thích rõ ràng?”

“Gia gia cảm thấy sẽ có ai tin Phi Yến?” Nàng cười lạnh hỏi ngược lại. Cả hân cũng không tin nàng thì bảo nàng giải thích cho người nào nghe?

Không thể trả lời được lão thái gia liền cho nàng trở về viện. Sau chuyện này lão thái gia đối với nàng có phần thương yêu nhiều hơn nhưng người khác trong phủ.

Bằng đi ít lâu, Trình thị cùng Lý thị đến gặp nàng bồi tội rồi còn tặng rất nhiều lễ vật. Mã Tuấn Trường sau khi bị lão thái gia giáo huấn cũng tìm nói nàng giải quyết hiểu lầm.

Trình thị là đương gia chủ mẫu, Tề thị lại không ở đây nên bảo muốn làm lễ cập kê cho nàng. Đương nhiên nàng sớm dập tắt cái giấc mộng đó của nàng ta rồi. Nàng bảo đợi Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị về nàng mới làm lễ cập kê.

Lão thái thái phản đối bảo rằng không biết khi nào phụ mẫu của nàng mới về. Nhưng nàng kiên quyết nếu họ không về sẽ không làm lễ cập kê. Lý lẽ của bọn họ không bằng nàng thế là bọn họ chết tâm.

Chuyện hôn sự của Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật không thể nhúng tay vào. Đến chuyện lễ cập kê của Mã Phi Yến cũng không được đề cập đến. Trình thị tức anh ách nhảy đành dạch như tôm tươi nhưng không thể làm gì được.

Lão thiên gia hình như cảm thấy nàng chướng mắt hay sao mà cứ luôn làm trái ý nguyện của nàng. Ghét thế nào mà Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị lại thông báo trở về. Nàng không muốn làm lễ cập kê đâu. Nàng chỉ mới mười lăm thôi mà.

Mã phủ ai ai cũng cao hứng có mỗi ba huynh muội ở An Tri hiên là lo lắng đến nỗi sụt hết mấy cân. Mã Phi Yến không thể nào tập trung tinh thần được, đến nỗi pha trà cũng châm nước sôi vào tay. Mã Viễn Duẫn đi đường cũng vấp ngã, đầu đụng vào cây sừng to hết mấy ngày. Mã Viễn Luật còn thê thảm hơn chẳng biết làm gì mà tàn tạ cả người.

Không phải bọn họ không thương nhớ phụ mẫu mà là phụ mẫu về đồng nghĩa với những việc họ sợ sẽ xảy ra. Tỉ như phối hôn sự, tỉ như lễ cập kê, tỉ như nhanh chóng gả nàng đi, tỉ như Bách Hoa Mộng phải xử lý như thế nào. Ôi, nghĩ thôi đã thấy còn đáng sợ hơn cả thiên tai.

Không ngờ chuyện càng đáng sợ thì đến càng nhanh. Ba huynh muội tối qua ngủ không ngon sáng nay liền mang đôi mắt gấu mèo đứng ngồi không yên ở tiền thính chờ đợi. Phải nói cổ của ba người dường như đã dài thêm một đốt tay.

Mã Phi Yến đương nhiên không dám giả bệnh nữa. Hôm nay nàng sinh long hoạt hổ, hai tay đan chặt vào nhau, cắn cắn đi qua đi lại. Mã Viễn Hành nhìn hành động quái dị của ba huynh muội liền cười: “Không cần lo lắng như vậy. Thúc phụ, thẩm mẫu sẽ sớm về đến thôi.”

Tạ thị dịu dàng bước đến cầm lấy tay nàng kéo xuống ghế ngồi: “Đường muội muội vừa nghe thúc phụ, thẩm mẫu về liền đến bệnh cũng hết. Có lẽ bệnh của muội muội là do thương nhớ phụ mẫu thôi.”

Bình thường chẳng lộ mặt ra tiền thính thế mà hôm nay bước chân lại nhanh nhẹn như vậy, thế là Tạ thị quy kết do nàng nhớ phụ mẫu mà sinh bệnh. Nàng ta đối với Mã Phi Yến còn tốt hơn cả với Mã Phi Vũ nữa.

Mã Phi Yến nặn ra một nụ cười méo mó: “Đường tẩu tẩu đừng trêu muội nữa.” Nàng nhìn xuống đôi tay của mình mà ruột gan trong bụng đang cháy to. Thực sự rất sợ câu đầu tiên của Tề thị chính là mang nàng gả đi.

Bên ngoài hạ nhân chạy vào thông báo Mã Tuấn Vĩnh và Tề thị đã xuống xe ngựa đang chuẩn bị tiến vào. Ba huynh muội không hẹn cùng nhìn nhau rồi hóa đá. Phỏng chừng hồn của họ đã lìa khỏi thể xác rồi.

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị tay trong tay cười tươi bước vào tiền thính dập đầu với lão thái gia, lão thái thái rồi vẫy vẫy tay với nàng: “Bảo bối, không nhận ra phụ thân rồi sao?”

Tề thị khóc sụt sùi ôm lấy Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật. Luôn miệng kể lể rồi tự trách bản thân không sớm tìm hôn phối cho bọn họ. Để đến giờ đây bọn họ đã mười tám hôn sự vẫn chưa đâu vào đâu.

Mã Phi Yến mỉm cười bước đến: “Phụ thân.” Nàng cảm thấy rất nhẹ nhõm a. Tề thị bảo tìm hôn phối cho hai vị huynh trưởng chứ không liên quan gì đến nàng.

Mã Tuấn Vĩnh xoa đầu nàng: “Bảo bối trưởng thành không ít a.” Hắn bảo hạ nhân mang lễ vật đến cho nàng.

Hai hạ nhân mang một hộp to bước vào tiền thính. Mã Phi Yến nhảy cẫng lên vui mừng vỗ tay. Nàng đưa tay mở hộp ra, bên trong lại là một cái hộp.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thay phiên nhau cười khi nhìn thấy sắc mặt không tốt của Mã Phi Yến. Nàng còn luôn miệng nói chữ “hý vọng” nữa chứ.

Đến cuối cùng là một chiếc hộp gỗ nhỏ được mài nhẵn, bên trong chứa một miếng ngọc bội hình con tỳ hưu màu hổ phách bé bỏng cực kỳ xán.

Nàng cầm miếng ngọc lên rồi cười tươi nói: “Đa tạ phụ thân.” Nàng kinh doanh đương nhiên có ngọc tỳ hưu là nhất rồi.

“Bảo bối thích thì tốt rồi.” Mã Tuấn Vĩnh nhẹ nhàng cười. Hắn cầm lấy miếng ngọc treo lên thắt lưng của nàng: “Phụ thân giúp người treo lên.”

Mã Viễn Luật không được quà liền ôm hận nói: “Thế mà Luật nhi cứ nghĩ bên trong hộp là một ái nữ mới chứ.”

Mã Viễn Duẫn cũng trêu ghẹo: “Làm Duẫn nhi thất vọng. Hóa ra bảo bối vẫn chưa thất sủng.”

Nàng phồng mang trợn má nhìn hai huynh trưởng: “Lão đại, lão nhị sắp được mẫu thân giúp tìm cho hôn phối rồi. Nhất định cũng mau chóng có bảo bối thôi, không cần ganh tỵ với muội.”

Mã Tuấn Vĩnh phì cười nhìn ba nữ rồi nói: “Phụ thân đi quá lâu hại bảo bối không kịp làm lễ cập kê. Lần này nhất định sẽ bù lại.”

Mã Phi Yến đứng hình, cái cảm phồng chừng sắp rơi xuống đất. Cái gì cơ? Sao đến nàng bị liên lụy thế này? Rõ ràng nàng đang nói đến Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cơ mà.

Mã Viễn Luật ôm bụng cười âm ỉ: “Ây da, bảo bối nhận được lễ vật thật hậu hĩnh.”

“Hiếu thuận bao lâu bảo bối cũng được đền đáp. Chúc mừng muội muội.” Mã Viễn Duẫn cũng hòa theo.

Lão thái gia cười đến không khép được miệng: “Vĩnh nhi mới về các người để hắn nghỉ mệt một chút đi. Hắn là giúp thánh thượng thi hành công vụ lại đường xa trở về mà một tách trà cũng chưa được uống nữa.”

Mã Viễn Hành vội cùng Tạ thị dâng nước trà. Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị ngồi vào vị trí của mình, nhận lấy tách trà uống một ngụm rồi mang lễ vật đã chuẩn bị từ trước tặng cho Tạ thị. Miệng còn khen lấy khen để Trình thị có được nhi tức xinh đẹp, hiếu chuyện. Trình thị đắc ý mắt vênh đến tận trời xanh.

Mã Phi Yến lấy lại tinh thần liền chạy đến làm nũng với lão thái gia: “Gia gia, người xem, phụ thân lần này đi lâu như vậy e rằng không phải chỉ có công vụ đâu. Có thời gian mua ngọc thưởng hoa nhất định là ngao du sơn thủy rồi. Báo hại chúng ta ở nhà lo lắng, phải phạt, phải phạt thôi.”

Ngụm nước trà trong miệng của Mã Tuấn Vĩnh lập tức nghẹn ở cổ họng. Vì sao ái nữ của hắn lại phản bội hắn? Hắn đã làm gì khiến nàng phạt lòng chẳng?

Mã Viễn Duẫn nén cười hướng Mã Tuấn Vĩnh hỏi: “Phụ thân có cảm thấy hối hận khi tặng lễ vật cho bảo bối không?”

“Chúng ta một lòng hiếu thuận mà còn chẳng được. Muội muội nhận được lại nhanh chóng mặt trở thể này thật không phúc hậu.” Mã Viễn Luật vuốt cằm chê trách Mã Tuấn Vĩnh không có mắt nhìn người.

Tề thị lườm Mã Phi Yến đến mắt luôn đôi đồng tử: “Phụ thân người bận rộn suốt ngày, lại còn phải bỏ thời gian mua ngọc cho người mà người còn muốn phạt hắn. Phải gả người đi sớm một chút mới được.”

Mã Viễn Luật cười ha hả: “Ai da, thì ra người sắp có hỉ sự là muội muội a.”

Mã Viễn Duẫn cũng không thua kém: “Không chỉ có một hỉ sự đâu mà là hai đấy. Lần này lại là song hỉ lâm môn rồi.” Ý hắn là vừa lễ cập kê, vừa thành thân.

“Chuyện đó để sau đi.” Mã Phi Yến giậm mạnh chân bước đến trước mặt Mã Tuấn Vĩnh: “Phụ thân phải lo lắng cho ca ca trước. Lúc đường ca ca bằng tuổi ca ca đã sớm làm phụ thân rồi. Thế mà ca ca đến hôn sự cũng chưa có.”

Sau đó ba huynh muội cùng đả kích lẫn nhau. Không ai chịu thành thân liền mang chuyện đó đẩy qua đẩy lại. Lão thái gia, lão thái thái nhưc đầu liền đuổi hết về viện.

25. Chương 25: Hù Dọa

Tác giả: Luna Huang

An Tri hiên.

Sáu người quay quần bên bàn ăn. Tề thị lại nói: “Ngày mai chúng ta đến Vũ Văn gia nói về chuyện hôn sự thôi. Dương Khải đợi Yến nhi đã ba năm rồi không nên tiếp tục chậm trễ nữa.”

Mã Phi Yến ngenh luôn miệng đậu hũ trong miệng. Rõ ràng là đậu hũ sao nàng cứ cảm thấy đó là đá nhỉ. Sao lại là nàng trước? Hôm nay nàng đã không mở cửa Bách Hoa Mộng rồi, ngày mai vẫn phải đóng cửa sao?

“Hóa ra trong mắt của mẫu thân Vũ Văn Dương Khải còn quan trọng hơn ca ca nữa.”

Mã Viễn Duẫn điềm đạm nói: “Không sao, huynh cùng nhị đệ tuyệt đối không để trong lòng đâu.” Hắn còn muốn Tề thị quên luôn hôn sự của hắn nữa kia.

“Vẫn là lo lắng cho muội muội trước thì hơn.” Mã Viễn Luật ung dung dùng đũa cơm như chuyện đó là điều bình thường.

Ba năm nay hắn cùng Mã Viễn Duẫn bị Mã Phi Yến đầu độc những tư tưởng hiện đại nên cũng không có ý định thành thân sớm. Ít nhất cũng phải đợi cho được ý trung nhân chứ nhất định không nghe người khác an bài.

Mã Phi Yến xị mặt, cụp mi không nói lời nào. Nàng nhất định nghĩ được phương pháp khiến Vũ Văn gia từ hôn.

Mã Viễn Duẫn thấy muội muội như vậy liền thì thầm bên tai: “Muội muội đừng buồn. Huynh thấy Vũ Văn Dương Khải đối với muội cũng không phải vô tình. Gả cho hắn cũng không thiệt thòi gì, sợ là hắn lấy muội sẽ thiệt thòi cho hắn thôi.”

Mã Viễn Duẫn lại thì thầm bên tai còn lại: “Muội muội đã nghĩ được cách đào hôn chưa? Có cần giúp đỡ không?”

Mã Phi Yến thầm thở dài trong lòng. Đây chẳng khác nào một bên thiên thần một bên ác quỷ vậy. Cuối cùng nàng quyết định theo phe của ác quỷ Mã Viễn Luật.

Tối đến cả huynh muội trốn trong phòng bàn bạc chuyện ngày mai đến Vũ Văn gia sẽ phải làm thế nào.

Không ngờ sáng sớm hôm sau, mọi người đang ở An Tri hiên liền được thông báo hoàng hậu thiết yến nên phải lập tức tiến cung. Hóa ra thiếp mời đã sớm phát nhưng Trình thị lại quên đưa đến An Tri hiên. Theo nàng thì cố tình thì đúng hơn.

Trong cung, ba huynh muội sau khi chào hỏi mọi người xong liền y theo kế hoạch mà hành động. Mã Viễn Duẫn cùng Vũ Văn Dương Khải đứng ở bên hồ đàm đạo chuyện gì đó. Mã Viễn Luật nhận nhiệm vụ đánh lạc hướng phụ mẫu.

Mã Phi Yến liền hóa trang thành xấu nữ. Nàng dùng yên chi vẽ thêm cho miệng to ra, mặt thêm vài vết sẹo. Ở hiện đại nàng rất thích hóa trang nên làm y như thật.

Mã Viễn Duẫn nhìn thấy cái khăn đỏ Mã Phi Yến treo báo hiệu liền vội vọt viện cớ rời đi. Hắn còn bảo Vũ Văn Dương Khải đứng đó đợi mình. Tên gốc đó thực sự đứng đó đợi. Hắn vốn nghĩ mình cùng Mã Viễn Duẫn sau này cũng là quan hệ thê huynh – muội phu nên sẵn khoát đáp ứng.

Sau khi Mã Viễn Duẫn rời đi, Mã Phi Yến ngồi ở lương đình gần đó thấy viên đá do Mã Viễn Duẫn ném đến liền cao giọng hát, cả người nàng múa minh họa theo nhịp, lắc lư lắc lư, tay chân cũng hoạt động không ngừng.

Chàng trai đối diện nhìn qua đây, nhìn qua đây nhìn qua đây.

Ở đây xem em biểu diễn nè.

Xin đừng giả hồ đồ xin đừng rời khỏi nhé.

Vũ Văn Dương Khải nghe được tiếng hát trong veo, lời nhạc lại rất lạ liền hiểu kỳ bước đến xem thử. Không ngờ lại thấy được Mã Phi Yến liền núp một bên xem.

Mã Phi Yến thấy được cái nón cánh chuồn đang lấp ló sau bụi cây đáy mắt lóe lên vài ý cười. Nàng vẫn tiếp tục hát không có bỏ dỡ, trên mặt lúc này vẫn còn mang tấm mạng che mặt nhỏ màu trắng mỏng.

Chàng trai đối diện nhìn qua đây, nhìn qua đây nhìn qua đây.

Đừng bị dung mạo của em dọa đến sợ hãi nhé.

Kỳ thực em rất khả ái đấy.

Lúc hát câu đó, nàng đồng thời như vô tình làm mạng che bay ra khỏi mặt, hoa hoa lệ lệ nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Vũ Văn Dương Khải mở to mắt nhìn cái dung mạo của nàng mà cả người cứng đờ như khúc gỗ. Chẳng lẽ nàng che mặt là bởi vì xấu chứ không phải là bệnh sao? Hắn kinh hách không thốt được bất cứ lời nào.

Mã Phi Yến nhìn thấy mũ cánh chuồn xoay một cái đi mất, mắt lộ ra thập phần mãn nguyện. Do đứng cách một khoảng nên hắn sẽ không phát hiện đó là nàng vẽ ra. Nàng như không thấy vẫn tiếp tục vui vẻ hát.

Cô gái cô đơn ngồi thật buồn, nói ra, ai hiểu được.

Vì thế hãy nhìn em một cái đi.

Đến đây chọc em đi, nói chuyện với em rất vui đấy

Nàng không trách hắn trọng sắc. Trước giờ hắn đã từng tiếp xúc cùng nàng cực ít, làm sao mà biết nhân phẩm của nàng tốt hay xấu. Huống hồ thê tử xinh đẹp tượng phu cũng có mặt mũi hơn. Hắn lại làm quan phải gặp người nên thê tử không thể xấu như vậy được.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật bước đến nhìn Mã Phi Yến cao hứng đến nỗi vừa hát vừa múa như chim chóc trên cành cây. Bọn họ đứng khoác tay trước ngực thưởng giọng hát của muội muội, ở cùng nàng bao lâu hôm nay mới biết nàng có biệt tài này.

Em nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới.

Thì ra mỗi nam nhân đều không đơn giản.

Em nghĩ rồi lại nghĩ, đoán rồi lại đoán.

Tâm tình của đám nam nhân thật kỳ quái.

Nàng nhảy nhẹ lên một cái, còn đưa hai ngón trỏ của hai hai chỉ vào hai huynh trưởng của mình rồi nháy mắt cười.

Mã Viễn Luật nói nàng nghe hành tung của phụ mẫu cùng Vũ Văn Dương Khải, miệng cũng toát ra không ít vì khuôn mặt quái dị cùng bài hát sôi động của nàng.

Mã Viễn Duẫn cười phì một tiếng rồi nói: “Còn không đi tìm phụ thân đi, để lỡ thì kế hoạch cũng xem như xong đấy.”

Mã Phi Yến “ân” một tiếng rồi tiếp tục hát, chân đồng thời bước khỏi chỗ đó.

Cô bé cô đơn ngồi đập ruồi, trái đập đập, phải đập đập.

Tại sao mãi mà vẫn không ai yêu thế này?

Vẫn không có ai ngó ngang, thật buồn chán quá đi.

Chàng trai đối diện nhìn qua đây, nhìn qua đây nhìn qua đây.

Cô bé cô đơn và mối tình đầu.

Xin anh hãy gửi cho em một ít yêu thương đi.

Em nhìn trái, nhìn phải, nhìn trên, nhìn dưới.

Thì ra mỗi nam nhân đều không đơn giản.

Em nghĩ rồi lại nghĩ, đoán rồi lại đoán.

Tâm tình của đám nam nhân thật kỳ quái.

Thật kỳ quái.

Giọng của Mã Phi Yến càng ngày càng nhỏ đi, khuôn mặt tuấn tú của hai huynh trưởng cũng nở ra một nụ cười vui vẻ. Họ không biết họ giúp nàng như vậy có đúng hay không, nhưng thấy nàng vui vẻ như vậy họ cũng không nghĩ ngợi gì nhiều nữa.

Không ai thấy rằng trên cây gần đó cũng có một người mang theo nụ cười nhìn theo bóng lưng của Mã Phi Yến. Người này sớm đã thấy hết tất cả trò đùa của ba huynh muội rồi, chỉ là không vạch trần mà thôi.

Nàng vội vàng rửa mặt rồi mang mạng che mặt vào. Mã Viễn Luật sớm theo dõi nên biết được Vũ Văn Dương Khải kéo phụ thân đến một góc nói chuyện. Mã Phi Yến liền mang Mã Tuấn Vĩnh đến đó.

“Phụ thân.” Nàng nhẹ giọng vờ vịt như muốn nói gì đó mà ngượng ngùng.

Mã Tuấn Vĩnh vốn thương yêu bảo bối nên xoa đầu mỉm cười để nàng nói. Không ngờ nàng không lên tiếng mà hần lại nghe được Vũ Văn thái sư trò chuyện với Vũ Văn Dương Khải.

Mã Tuấn Vĩnh mang nàng kéo đi hần thì thầm bảo nghe chuyện của người khác là không quân tử. Mã Phi Yến khó khăn lắm mới lập ra được kế hoạch này đâu thể dễ dàng bỏ qua được. Nàng kiên quyết giữ phụ thân lại.

Vũ Văn Dương Khải nói với Vũ Văn thái sư về dung mạo của nàng rồi bảo từ hôn. Vũ Văn thái sư đương nhiên không đồng ý rồi. Hôn sự đã định ra mười lăm năm nay chỉ vì dung mạo xấu xí liền từ hôn người ta sẽ nghĩ Vũ Văn gia như thế nào? Chưa kể hần còn sợ làm ảnh hưởng đến hòa khí hai bên nữa.

Sau khi nghe Vũ Văn Dương Khải kể về dung mạo của nàng hần cũng bán tín bán nghi. Nào có nữ tử xấu như vậy. Nhưng nghĩ lại tính tình của hài tử mình trước giờ không ăn nói linh tinh liền nói: “Ta phải nêu lý do gì để từ hôn đây?”

Hai phụ tử nhìn nhau thở dài rồi rời đi.

26. Chương 26: Từ Hôn

Tác giả: Luna Huang

Mã Tuấn Vĩnh tức giận nắm chặt tay thành nắm đấm. Ái nữ của hần khả ái như vậy mà Vũ Văn Dương Khải chỉ vì không muốn lấy liền chê bai để từ hôn làm sao được. Lần này cho dù không còn tình huynh đệ nữa hần cũng không cần. Hần xắn tay áo hùng hổ như Lưu đại thúc bán thịt heo ở Tân Hả thôn muốn xông ra đánh người.

Mã Phi Yến mấy lần giữ tay hần không để hần xông đến mắng chửi người khác. Phụ tử Vũ Văn gia đi rồi nàng mới nhẹ giọng nói:

“Phụ thân không nên tức giận. Xấu đẹp là do ánh nhìn của mỗi người. Lấy nữ nhi so với những người khác đương nhiên trong mắt của phụ thân người nữ nhi luôn là xinh đẹp nhất rồi. Nếu nữ nhi bảo người lấy một nữ nhân xinh đẹp hơn mẫu thân người có nguyện ý lấy không? Đương nhiên trong lòng người mẫu thân là đẹp nhất rồi. Đây là vấn đề hần không thích nữ nhi.”

Thấy ái nữ nói cũng có lý nhưng hấn lại nói: “Không lý nào hấn lại nói người xấu như vậy. Nếu đồn ra ngoài người không thể gả đi thì phải làm sao?”

Mã Phi Yến trưng ra bộ dạng ủy khuất: “Phụ thân thật muốn nữ nhi rời xa người sao? Nữ nhi là không muốn gả đi, không muốn rời xa người cùng mẫu thân, còn có ca ca nữa.”

Lúc này Mã Tuấn Vĩnh không đành lòng nhìn ái nữ như vậy liền đáp ứng. Hai phụ tử khoác tay nhau tung tăng bước ra ngoài. Nàng còn giơ chữ “V” báo hiệu thành công với hai huynh trưởng núp ở gần đó xem tường nữa.

————Phân Cách Tuyền Luna Huang————

Sau khi từ hoàng cung trở về không lâu Vũ Văn gia đến phủ. Tề thị vui vẻ chạy ra ngoài. Mã Tuấn Vĩnh biết họ là đến từ hôn nên bước nhanh theo sát Tề thị.

Mã Phi Yến tất nhiên không ra ngoài rồi. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật chạy ra lừa Tề thị vào trong tránh nàng ta đau lòng rồi ngất luôn bên ngoài.

“Các người không muốn đi thì thôi còn kéo ta làm gì?” Tề thị bị chặn đường liền kéo tai của Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật.

“Mẫu thân, đau, người nhẹ tay một một chút.” Mã Viễn Luật lần đầu bị kéo tai cảm thấy vừa mất mặt vừa đau.

Mã Viễn Duẫn méo cả miệng viện cớ: “Muội muội đang nhức đầu đấy, mẫu thân mau xem thế nào đi.”

Tề thị không đành lòng liền quay về xem Mã Phi Yến. Nàng bên này nằm một chỗ như xác chết vậy. Hề Tề thị đòi ra tiền thính nàng lại la ầm ĩ bảo chỗ này, chỗ kia đau.

Mã Tuấn Vĩnh để Vũ Văn gia từ hôn xem như bản thân chịu thiệt thòi. Dù gì người ta cũng giúp hấn giữ lại cái đầu. Hấn đối với hôn sự này cũng có chút bất an chỉ vì thuận theo Tề thị mới đáp ứng. Thôi thì thuận nước đẩy thuyền vậy.

Vũ Văn thái sư ngồi ở tiền thính nhìn Mã Tuấn Vĩnh rất lâu nhưng không dám mở lời, cũng không biết nên nói thế nào để không mịch lòng. Mã Tuấn Vĩnh từ lúc ra tiền thính chỉ nói được mỗi câu “Vũ Văn huynh đến không có chuyện gì không?” thì không nói gì nữa.

“Kỳ thực, ta cũng không muốn giấu huynh” Trên đường đến đây hấn đã suy nghĩ rất nhiều lý do từ hôn, nhưng lương tâm không cho phép hấn lừa gạt huynh đệ của mình liền nói hết ra.

Không ngờ Mã Tuấn Vĩnh không giận ngược lại còn nói: “Là do Phi yến không có phúc phận gả đến Vũ Văn gia, Vũ Văn huynh không nên tự trách mình. Ta không hề để bụng.”

Vũ Văn thái sư nghe xong càng thêm hổ thẹn, hai bên tai đỏ bừng, mặt nóng như vừa hơ qua lửa vậy. Mã Tuấn Vĩnh sau khi được Mã Phi Yến giải thích nên cũng không giận mà nói: “Xem như chúng ta không ai nợ ai đi. Lúc trước chuyện của ta cũng nhờ Vũ Văn huynh giúp đỡ nên hôm nay ta mới có thể ngồi nơi đây. Vũ Văn huynh không cần để trong lòng.”

Hai người cùng nhường nhau thế nên từ hôn trong hoàn bình. Mã Tuấn Vĩnh làm như tiếc nuối vị hiền tể tài năng sắc vẹn toàn này làm Vũ Văn thái sư cảm thấy tội lỗi. Tính vật cũng được cầm ra trao trả.

Chuyện này bị đồn ra khắp kinh thành cho rằng dung mạo của Mã Phi Yến dọa người nên Vũ Văn gia mới từ hôn.

Tề thị biết tin liền khóc nháo đòi đến Vũ Văn gia nói lý lẽ. Nữ nhi của nàng sao lại thành xấu nữ mà mang lý do đó ra từ hôn. Mã Tuấn Vĩnh giữ lại, Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật khuyên nhủ hết lời cùng không có ít gì. Tề thị bảo không cho nàng ta đi nàng ta sẽ tự sát.

Mã Phi Yến nặng nề giải thích, nàng cũng không muốn chuyện đi đến nước này: “Mẫu thân nghe nữ nhi nói, nếu nghe xong mà vẫn muốn đến Vũ Văn gia nữ nhi sẽ cùng người đi có được không?”

Tề thị không vùng vẫy nữa mà ngồi đó nhìn nàng như thế sắp đem nàng ra ngõ môn chém đầu vậy. Nàng châm một tách trà cho nàng ta rồi mới chậm rãi nhấp mấy môi:

“Mẫu thân người xem, hẳn đã có hai thông phòng rồi, mà người nào cũng xinh như tiên nữ thế này nữ nhi làm sao so được đây. Phụ thân chỉ có mỗi mình mẫu thân nên người thấy cuộc sống trôi qua rất đẹp. Thiên hạ này được bao nhiêu người như được như phụ thân. Dung mạo sẽ thay đổi theo thời gian, thử hỏi có ai trẻ mãi được. Nếu nữ nhi gả đi sẽ phải chịu cảnh thê thiếp thành đàn thì mẫu thân người có vui vẻ không?”

Tề thị không nói được gì, có lẽ nàng ta đã thông suốt nhưng vẫn còn buồn bã nên tự nhốt mình trong phòng mấy ngày không màng ăn uống.

Vũ Văn phu nhân có gửi thư đến tạ lỗi này nọ Tề thị đến nửa mắt cũng không thèm nhìn mà bảo Mã Tuấn Vĩnh mang vớt. Mã Phi Yến bắt đầu dĩ nhiên đến nói:

“Mẫu thân không nên vì chuyện này mà trở mặt với Vũ Văn bá mẫu. Không thể làm thông gia thì làm bằng hữu, chẳng phải nàng là khuê nữ của mẫu thân sao?”

Tề thị ôm một bụng nộ khí nhìn nàng: “Người ta nói người như vậy lại còn đồn khắp kinh thành bảo ta làm sao cùng người như vậy làm bằng hữu nữa đây?”

“Nếu bọn họ muốn đồn đãi lung tung thì việc gì còn cần viết thư cho mẫu thân làm gì.” Mã Phi Yến mang lá thư đưa cho Tề thị. Dù gì cũng là do nàng hại nàng ta trở thành oán phụ nên nàng phải chịu trách nhiệm thôi.

Mã Tuấn Vĩnh giao trọng trách đỡ Tề thị vui vẻ cho nàng trong khi hấn vào triều. Trời ơi, Bách Hoa Mộng vì vậy mà phải đóng cửa luôn sao? Thiên hạ này thực sự không có chuyện gì có thể vẹn cả đôi đường sao?

Thế là Mã Phi Yến quyết định chuyển sự chú ý của Tề thị sang chuyện khác: “Mẫu thân, người cứ như vậy hai ca ca nhất định không cần thành gia lập thất nữa.”

Tề thị nghe cũng thấy có lý liền mỉm cười khen nàng hiểu chuyện. Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật trợn to mắt nhìn nàng như thể nàng là nhân vật phản quốc, bán huynh trưởng cầu vinh vậy

Mã Phi Yến nhỏ giọng nói với hai huynh trưởng: “Trước để mẫu thân quên việc kia đi. Chuyện của hai ca ca, muội sẽ góp một phần sức lực. Nếu mẫu thân cứ buồn bã như vậy chúng ta cũng không ai vui lại ảnh hưởng đến sức khỏe nữa. Bách Hoa Mộng của muội sợ cũng vì chuyện này mà phải đóng cửa vô thời hạn mất.”

Hai vị huynh trưởng cảm thấy nàng nói cũng có đạo lý. Bọn họ khước từ hết người này đến người khác cũng nhờ nàng giúp một tay cơ mà.

Quả thật sau lần đó, Tề thị vui vẻ hẳn. Suốt ngày chỉ lo tìm hôn phối cho hài tử. Trình thị và Lý thị ngày nào cũng đến đưa Tề thị đi gặp mấy cháu gái của mình.

Mã Tuấn Vĩnh cùng vì vậy mà tâm trạng tốt hơn, luôn miệng khen Mã Phi Yến thông minh còn tặng nàng vài bộ y phục mới nữa.

27. Chương 27: Gặp Lại

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến mỗi ngày được hai huynh trưởng viện cớ đưa ra ngoài dạo để có thể đường hoàng đến Bách Hoa Mộng mà không cần chui lỗ chỗ, lại tránh được sự đố kỵ của Tề thị và Mã Tuấn Vĩnh.

Ở Bách Hoa Mộng nàng đi bằng hậu môn vào. Bên trong có một phòng riêng để nàng thay y phục. Thế nên chẳng ai phát hiện ra.

Mỗi tối về đến nơi, ba huynh muội đều bị Tề thị tra tấn lỗ tai bằng tài hoa dung mạo của mấy nữ tử trong tranh. Tề thị không có thiện cảm với Trình thị, Lý thị nên cháu gái của bọn họ đừng mong bước chân vào An Tri hiện nữa bước.

Mỗi lần như thế ba huynh muội y như vịt nghe sấm vậy. Tề thị huyền thuyên mãi, bọn họ chỉ lo ăn. Mã Tuấn Vĩnh thấy hài tử như vậy hẳn cũng không có ý kiến gì. Như hẳn lúc trước thôi mà có gì để phải bình luận đâu.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật từ sau khi thi đậu khoa cử cũng một bước được thăng lên một trong tứ đại công tử kinh đô. Càng nổi tiếng thì bọn họ càng thấy đáng sợ vì bị nữ nhân đeo bám.

Tề thị thấy không ai tập trung nghe mình nói liền quay sang Mã Tuấn Vĩnh căn vặn: “Chàng xem, bọn hắn đem lời nói của thiếp bỏ ngoài tai.”

Mã Tuấn Vĩnh mỉm cười khuyên nhủ thê tử: “Có lẽ bọn hắn chưa để ý được người nào? Nàng đừng gấp, từ từ tìm là được.”

“Các người mau cho ý kiến xem nào?” Tề thị tức giận ném đồng tranh lên bàn cho hai huynh đệ bọn họ xem.

Hai người xem tờ nào chê tờ đó. Tóm lại chẳng ưng ý làm Tề thị tức suýt nữa là hôn mê bất tỉnh. Người làm sao có thập toàn thập mỹ mà cứ bối lung tìm vết như vậy.

Mã Viễn Luật còn nói: “Mẫu thân, Định Quốc công đã hai mươi ba vẫn chưa lập thê đấy.” Hoàng thượng cũng vì chuyện này mà đau cả đầu đây. Bọn hắn chỉ mới mười chín mà cứ làm y như bọn hắn sắp già hết rồi vậy.

Cung Vô Khuyết sau khi hồi kinh thì lại được hoàng thượng giao cho trọng trách đi dẹp loạn phía tây. Hẳn ở đó vài năm hôm trước hồi kinh liền được thăng lên làm Định quốc công nhị phẩm.

“Nhưng người ta có một đàn thị thiếp.” Tề thị phản bác lại: “Các người có không?”

Hóa ra tên ôn thần đó có nhiều thiếp thất như vậy. Lần đầu gặp nàng cũng biết trước không phải là loại người tốt lành gì rồi. Còn suýt chút nữa bị bộ dạng phong hoa tuyết nguyệt của hắn hấp mất hồn nữa chứ. Cũng may là biết được hắn là ôn thần liền tránh thật xa. Từ hôm đó đến nay cũng không có gặp lại hắn nếu không nàng nhất định lành ít dữ nhiều.

Mã Viễn Duẫn lại đem triết lý của Mã Phi Yến ra phân trần: “Mẫu thân, thị thiếp nhiều sẽ gây ác cảm cho chính thê. Nếu phụ thân cũng thị thiếp nhiều thì mẫu thân nghĩ như thế nào? Có phải sẽ ủy khuất không?”

Tề thị á khẩu không cãi được nhìn Mã Tuấn Vĩnh đang cười cười liền ầm ỨC ra lệnh: “Ngày mai Yến nhi theo ta đi Vạn Phúc tự cầu phúc.”

Mã Phi Yến khóc không ra nước mắt. Bách Hoa Mộng lại phải đóng cửa nghỉ một ngày nữa sao? Nàng nhìn ba nam nhân trên bàn cầu cứu. Đáng tiếc, ai cũng ném cho nàng ánh nhìn: Nhận mệnh đi.

Hôm nay một thân bạch y cùng mạng che mặt mỏng nhỏ, Mã Phi Yến cùng mẫu thân bước xuống xe ngựa. Hai người cùng nhũ mẫu mang hương, nến sải bước trên các bậc thang cao trước đại môn của Vạn Phúc tự.

Tề thị thấp hương xong lại xin xăm. Nàng ta quên mất phần của Mã Phi Yến nên chỉ xin cho Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật. Đã thế còn mang bùa tình duyên về cho họ đem.

Mã Phi Yến quỳ lạy thần phật cầu tiền tài. Nàng hy vọng có thể mở thêm nhiều chi nhánh mau mau có tiền mua phủ đệ ra ngoài. Nàng làm xong chuyện của mình liền đi vòng quanh ngắm cảnh.

Nơi đặt tượng quan âm cao có một quảng trường to lát bằng đá phẳng nhìn ra hướng biển, chỉ là do sương mù nên không thấy biển đâu. Xung quanh được bao quanh bằng những hành lang bằng đá trắng.

Mã Phi Yến nhẹ nhàng sải bước đến đó, xung quanh ngoài màn sương mù mỏng, lâu lâu lại vang lên tiếng chuông cùng tiếng chú tiểu quét lá ra thì không còn gì nữa. Hết như chốn bồng lai tiên cảnh, làm tâm trạng của nàng cứ lửng lơ không thể dừng từ nào để miêu tả được.

Nàng đứng giữa quảng trường xoay vài vòng, khoe miệng nhếch cao sau tấm mạng mỏng. Cao hứng liền buộc miệng hát lên bài.

Đợi giọng hát của nàng ngừng lại liền có một giọng khác xen vào: “Tiểu dã mã, thật trùng hợp, xem ra, hôm nay tâm trạng của tiểu dã mã rất tốt.”

Nụ cười của Mã Phi Yến liền đông cứng trên mặt, nàng cũng không có gan quay lại nhìn nữa. Trên đời này chỉ có duy nhất một người gọi nàng như thế thôi. Tại sao nàng lên đến Vạn Phúc tự rồi mà ôn thần vẫn còn bám theo nàng vậy?

“Sao không trả lời? Đã không nhận ra bốn quốc công nữa rồi sao?” Cung Vô Khuyết chậm rãi rải cước bộ thong dong bước đến bên cạnh nàng, miệng hần mang theo ý cười. Nhìn phản ứng của nàng hần không tin nàng quên mất hần.

Quả thực là như vậy, Mã Phi Yến quay sang nhìn hần, dịu dàng nói: “Thúc thúc, thật trùng hợp. Trùng hợp hơn nữa ta phải tìm mẫu thân rồi, không thể bồi thúc thúc được, cáo từ.”

Lúc nàng xoay người hần liền nói: “Mã phu nhân đang giải xâm không có thời gian đâu. Chi bằng, tiểu dã mã ở lại đây trò chuyện cùng bốn quốc công.”

“Ta cũng đi giải xâm.” Mã Phi Yến liền viện cớ khác. Nàng không muốn cùng hần ở một chỗ chút nào cả, mỗi lần gặp hần đều cảm thấy bất an như bản thân sắp gặp nguy hiểm vậy.

“Trùng hợp bốn quốc công cũng muốn đi giải xâm, chi bằng cùng đi.” Cung Vô Khuyết không buông tha, bước đến bên cạnh nàng.

Đã bốn năm không gặp tính cách của nàng vẫn hoang dã như vậy. Luôn luôn không đem hần để vào mắt.

Không phải chứ? “Thúc thúc nam tử hán cũng đi xin xâm sao?” Nàng há hốc, trợn mắt nhìn hần như thế không tin vào tai của mình. Nhớ lại hần ngã một cái liền có người đỡ lên thì nàng đã thấy câu hỏi của mình hơi thừa thãi rồi.

“Nam tử hán thì không được đi xin xâm sao?” Cung Vô Khuyết không trả lời mà hỏi ngược lại nàng như tiểu hài tử không rành thế sự. Nàng mang mạn che mặt hần không nhìn được sắc mặt của nàng lúc này thật có chút tức nuối.

“Không.” Mã Phi Yến vội thu hồi thần thái hoảng hốt của mình lại: “Vậy mời thúc thúc đi trước.” Nàng có xin xâm đâu mà giải, vẫn là để hần tự đi thôi.

Cung Vô Khuyết tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, hần biết trước nàng không có xin xâm nên mới nói như vậy, ép nàng vào thế khó: “Tiểu dã mã không đi giải xâm sao?”

Mã Phi Yến chột dạ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim không trả lời được. Tên ôn thần này nhất định là biết trước nàng không có xin xâm nên cố ý đây mà. Bị hần vạch trần thật mất mặt, đã dùng mạn che mà nàng vẫn cảm thấy mặt của mình bị lột trần vậy. Thật khó chịu!

Đúng lúc đó cứu tinh của nàng xuất hiện. Thế An bước đến cúi đầu với nàng rồi thì thầm gì đó với Cung Vô Khuyết. Cung Vô Khuyết gật gù rồi hướng nàng cáo từ rồi cùng Thế An rời đi.

Trong lòng của Mã Phi Yến lúc này không biết đã khất bao nhiêu lời cảm tạ đối với Thế An. Sự xuất hiện của hần như ánh mặt trời chiếu rọi người nàng vậy, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân mà.

Lát sau Tề thị tìm nàng cùng đến nghe Phật pháp rồi trở về.

28. Chương 28: Làm Khó

Tác giả: Luna Huang

Vừa về đến phủ liền nghe thông báo Mã Tuấn Vĩnh được thăng lên làm thượng thư tứ phẩm ban phủ, tới nay thiết yến. Mã Phi Yến cao hứng hỏi phụ thân khi nào dọn nhà thì được bảo là đợi lão thái gia, lão thái thái trăm tuổi mới tính tiếp. Mã Phi Yến lại buồn rầu một phen.

(Ý là khi họ qua đời ấy.)

Đến tối, ba huynh muội một thân tử sắc, ống tay áo và cổ áo trắng viền chỉ đen. Đôi phu thê Mã gia chi thứ hai hạnh phúc nắm tay nhau tiến vào buổi dạ yến.

Mã Phi Yến sau khi chào hỏi phu thê Vũ Văn gia liền chọn một góc khuất ngồi xuống. Do nàng bị đồn thổi lung tung nên cũng không ai đến tìm nàng tán gẫu.

Lát sau hoàng thượng, hoàng hậu đến, ngoài ra thái giám còn đọc to phong hào của đám quan lại sắp bước vào nữa. Nhưng người hành lễ mà Mã Phi Yến không dám thở mạnh. Nàng dường như mới nghe được phong hào của Cung Vô Khuyết.

Không xui xẻo như vậy chứ? Chỉ trong một ngày mà gặp hấn tận hai lần. Lúc sáng do ở Vạn Phúc tự nên không gặp xui xẻo thôi, giờ không có thần phạt ở đây thật làm nàng bất an. Tim của nàng không ngừng đập mạnh như thể sắp có đại họa ập đến vậy.

Mọi người chúc mừng Mã thượng thư xong Cung Vô Khuyết đột nhiên lên tiếng hỏi: “Vì sao Mã tiểu thư lại mang mặt nạ che mắt?” Sâu trong đáy mắt của hắn ẩn giấu ý cười.

Mã Phi Yến xem như hắn nói với Mã Phi Vũ nên vẫn cúi đầu không trả lời. Mối nàng dưới lớp mặt nạ liên tục không ngừng. Con khỉ chết tiệt mới được thăng chức công tước này không thể xem như không quen biết nàng được sao? Vì sao hắn cứ phải nhắm vào nàng mà trêu? Lúc sáng gặp không hỏi bây giờ hỏi là có ý gì?

Hoàng thượng vội cười rồi mang giải thích của nàng lúc trước ra nói với Cung Vô Khuyết. Trong kinh thành ai mà không biết thiên kim của Mã thượng thư là xấu nữ chứ. Hắn làm vậy chẳng qua chỉ là giúp Mã Tuấn Vĩnh lấy lại chút mặt mũi với tránh làm mọi người hoảng sợ mà thôi.

Mọi người trong yến tiệc nghe được thì chỉ nghĩ Cung Vô Khuyết lâu rồi không hỏi kinh nên không biết chuyện gì đang xảy ra thôi.

Nhắc đến chuyện này Tề thị lại không vui. Mã Phi Yến không quốc sắc thiên hương gì cho cam nhưng cũng đứng được ở top ba top bốn chứ đâu phải xấu nữ gì như trong kinh thành bàn tán đâu. Nàng ta lại thêm hận ý một phần đối với Vũ Văn gia và Mã gia chi thứ nhất. Lý do từ hôn chỉ có hai bên biết làm sao lại có thể đồn ra ngoài được.

Cung Vô Khuyết “a” một tiếng tỏ ra thông suốt rồi ra lệnh: “Thế An, ngươi mau giúp Mã tiểu thư bóc vài than thuốc dưỡng bệnh đi.”

Hắn là bảo bóc thuốc chứ không phải bắt mạch. Rõ ràng là biết nàng giả bệnh nên mới cố ý đây mà. Nàng nắm vật vấy kéo kéo như thể xem đó là da mặt của hắn mà xé vậy.

Mã Tuấn Vĩnh vội nói: “Tạ quốc công gia quan tâm. Nữ nhi chỉ làm thân thể không tốt không cần làm phiền Thế An công tử.” Lúc ở Tân Hà thôn vốn dĩ biết nữ nhi không thích uống thuốc nên nhanh miệng từ chối.

Cung Vô Khuyết làm như rất thân với nàng vậy nói thể nào cũng không chịu buông tha: “Bệnh nhẹ mà không chữa sẽ thành bệnh nặng. Mã thượng thư vẫn là không nên cô phụ tâm ý của bốn quốc công.”

Mã Phi Yến lúc này chịu không nổi nữa liền ngẩng đầu lên nén giận nhẹ nhàng nói: “Quốc công gia thật thấu hiểu lòng người.” Câu của nàng không ăn nhập gì cả nhưng chỉ có hắn và nàng hiểu được đó là ý gì. Mọi người đều cho rằng Mã Phi Yến không những xấu còn bị thiếu năng nữa.

“Mã tiểu thư mới là người thấu hiểu lòng người. Mới đây đã đoán được tâm ý của bốn quốc công. Thật làm bốn quốc công cảm thấy hài lòng.” Cung Vô Khuyết tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt lóe sáng nhìn Mã Phi Yến.

Trong lòng mọi người đều tiếc thay cho vị Định quốc công vốn yêu cái đẹp này. Thị thiếp trong phủ của Cung Vô Khuyết không quốc sắc thiên hương thì cũng là hàng hiếm lạ, làm sao có thể vì thiếu hiểu biết mà để ý xấu nữ như vậy chứ?

Không một ai có mặt hiểu được Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết đang nói gì. Bọn họ nghĩ nát óc cũng không ra được.

Hoàng thượng ho khan nhấc nhổ. Trong cuộc tranh đoạt hoàng vị chỉ có mỗi Cung Vô Khuyết là tận lực giúp hần nên hần rất trân trọng vị đệ thê này: “Đệ thê đừng làm khó Mã thượng thư cùng Mã cô nương nữa.” Đến xưng hô cũng thân thuộc hơn hết thấy.

Lần này gọi hần hồi kinh vốn là để hần chọn cho mình một thê tử. Không ngờ hần lại nhìn trúng xấu nữ mới khổ chứ. Bảo hần nên làm sao cho phải đây.

Cung Vô Khuyết vờ nể mặt hoàng thượng mà kết thúc chủ đề đó liền mở chủ đề khác: “Hoàng thượng, thần nghe nói ở thành đông có một quán trà tên là Bách Hoa Mộng rất nổi tiếng. Lão bản lại là một người rất rành về trà, sau tết liền tặng một loại bánh rất lạ làm từ trứng cho khách nữa.”

“Còn có cả chuyện này?” Hoàng thượng ngạc nhiên hỏi. Hần là hoàng đế mà lại chưa từng ăn loại bánh đó sao? Cung Vô Khuyết đã dùng từ bánh lạ thì rõ ràng là hần chưa từng ăn qua rồi.

Một đại thần liền lên tiếng xác nhận. Hần còn bảo là nữ nhi của hần rất thích mua trà ở đó về dùng.

Các đại thần khác cũng xác nhận sự việc trên là đúng. Khi được hỏi đã từng ăn loại bánh đó chưa thì ai cũng bảo chưa.

Cung Vô Khuyết tựa tiểu phi tiểu nhìn Mã Phi Yến rồi lại nói: “Nếu Bách Hoa Mộng mà có ninh mông dẫn cao thì thần nhất định đến mua hết rồi.”

Ba huynh muội Mã gia cứng cả người, đột nhiên lại xuất hiện mớ hôi lạnh, món này có ai biết làm đâu. Mã Phi Yến đen mặt lại sợ hãi, hần đã biết chuyện gì, mắt nàng không nhìn hần mà nhìn chăm chăm vào đĩa trái cây trước mặt. Nàng chưa từng mang ninh mông dẫn cao đến Bách Hoa Mộng a, tên này khẳng định là cố ý.

Hoàng thượng lại ngạc nhiên hỏi: “Ninh mông dẫn cao là gì?”

Cung Vô Khuyết lại tiếp tục giúp hoàng thượng giải thích: “Đó cũng là một loại bánh mà thần may mắn được dùng một lần liền nhớ mãi không thôi.” Hai chữ “may mắn” được hần nhấn mạnh. Thấy được cả người Mã Phi Yến lộ ra bất an hần càng thỏa mãn.

“Không biết đệ thê đã từng dùng ở đâu? Có thể mời người đó đến đây làm cho Trẫm cùng hoàng hậu thưởng thức không?” Hoàng thượng quyết không bỏ qua món ngon vật lạ này.

Cung Vô Khuyết liên tục lắc đầu: “Thần bất lực để hoàng thượng thất vọng rồi.”

Bất đắc dĩ hoàng thượng cũng không hỏi gì thêm nữa. Tuy sắc mặt vẫn bình thường nhưng trong lòng tiếc nuối không ngừng.

Hoàng hậu vội gọi mấy thiên kim ra biểu diễn tài nghệ để Cung Vô Khuyết lựa chọn. Đương nhiên là đặc cách cho đám nữ nhi của biểu muội của mình trước rồi.

Mã Viễn Duẫn thấy Cung Vô Khuyết không rời mắt khỏi Mã Phi Yến liền quay xuống hỏi: “Muội muội cùng Định quốc công có quen biết?”

“Lúc trước hần đến Tân Hà thôn nên có đôi lời qua lại nhưng không thân thiết đến nỗi bảo người giúp muội bốc thuốc đâu. Hần là biết muội giả bệnh nên cố ý.” Mã Phi Yến phần hận nói. Giọng nàng thấp phần là đang nén giận.

“Vậy còn ninh mông dẫn cao?” Mã Viễn Duẫn lại hỏi. Món này hần được nàng làm cho ăn, nhưng hỏi bên ngoài thì không ai biết món lạ miệng này.

Mã Phi Yến liền mang sự tình kể cho hai vị huynh trưởng nghe. Nếu nàng có bạc đèn nàng cũng sẽ không làm bánh cho hần ăn tiện nghi như vậy đâu.

Mã Viễn Luật cũng quay xuống nhẹ giọng: “Lúc trước hần cũng có phần trong chuyện muốn lấy đầu của phụ thân. Muội muội đừng nên cùng hần thân cận.” Nhưng lần này phụ thân có được chức thượng thư cùng là do Cung Vô Khuyết mở miệng đề bạc nha, thực đoán không ra trong hồ lô của hần đến cùng bán loại thuốc gì.

“Ân!” Nàng ngoan ngoãn đồng ý. Nàng cũng không muốn cùng ôn thần có quan hệ gì.

Vũ Văn gia từ khi từ hôn với Mã Phi Yến cũng không dám mở miệng muốn lấy Mã Phi Vũ. Thế nên nàng ta chỉ còn cách tìm một mối hôn sự khác để thay thế thôi.

Vũ Văn Dương khải cũng được hoàng thượng tứ hôn cho vị tiểu thư tài sắc vẹn toàn nào đó. Mã gia chi thứ hai cũng không ai có ý kiến, cũng không tỏ ra ngạc nhiên. Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị chỉ là chúc mừng đôi ba câu thôi.

Hoàng hậu mỉm cười hiền hòa hỏi hai huynh trưởng của nàng đã tìm được ai ưng ý chưa. Bọn họ rất thông minh mang hết trách nhiệm đẩy cả lên người Mã Phi Yến. Dù sao nàng cũng mở miệng bảo sẽ tận lực giúp họ cơ mà.

“Hoàng hậu nương nương cũng biết tin đồn về muội muội không được tốt. Có lẽ sẽ...” Mã Viễn Duẫn ngừng một chút nhìn Tề thị rồi mới nói tiếp: “Sẽ...không thể gả ra ngoài, nên thần cùng nhị đệ quyết định lấy một thê tử không chỉ hiếu thuận phụ mẫu mà còn nguyện ý đối xử tốt với muội muội.”

“Thần lại cảm thấy các thiên kim tiểu thư ở đây đều đối với muội muội một mực xa lánh, nếu không thì cũng là chán ghét. Hy vọng hoàng thượng, hoàng hậu nương nương không ép uống để thần cùng đại ca có thể tự lựa chọn.” Mã Viễn Luật tiếp lời.

Mã Phi Yến ôm một bụng nộ khí không thể phát tác, nay còn tự đứng bị đẩy trách nhiệm cao cả vào người. Nếu hai vị huynh trưởng không thể thú thê thì tội lỗi nhất định quy kết hết vào người của nàng.

Hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng không thể nói được gì. Rõ ràng là thanh danh của Mã Phi Yến cực xấu. Trừ người ham vinh hoa phú quý ra thì còn ai muốn thú nàng vì thê nữa.

Mã Tuấn Vĩnh đưa ly rượu nhỏ lên miệng che giấu nụ cười. Ba năm huynh muội bọn họ thật sự biết bao che lẫn nhau khiến hẳn vui mừng không ngơi. Chuyện hôn sự vẫn là để từ từ thôi.

Tề thị lại có chút không vui, sao họ lại nguyên rủa muội muội không thể gả được ra ngoài chứ. Nàng ta nhìn sang Mã Phi Yến thấy nàng không có ý buồn giận gì trên mặt mới thả lỏng người. Nàng nhất định sẽ tìm một trạng phu tốt cho Mã Phi Yến. Nếu có thể thì bắt tên đó ở rể để tránh nàng chịu ủy khuất.

Lát sau được hoạt động từ do, quả nhiên đám thiên kim tiểu thư vì lời nói của hai huynh trưởng mà bám lấy Mã Phi Yến không buông. Bọn họ nói không phải là vì những tin đồn vớ vẩn mà xa lánh nàng mà là do nàng ít nói nên bọn họ không biết phải nói gì. Không thể trách được hai huynh trưởng của nàng lại sợ bọn họ như vậy. Trong lòng Mã Phi Yến hừ một cái rõ chán ghét. Đem tội đổ hết cho nàng mới khổ chứ.

Mã Phi Yến giả bệnh ho đến cổ họng đau mà bọn họ cũng không có ý tránh xa nàng. Thật mất hứng! Hết nói chuyện này đến nói chuyện kia thật là mệt. Không tránh được thì nàng tiếp nhận vậy. Nàng mang Bách Hoa Mộng ra cực lực quảng cáo.

29. Chương 29: Mánh Khéo

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau Mã Viễn Duẫn vô tình nghe được tin khủng bố, Tề thị muốn mang họ đến vị bằng hữu nào đó để gặp đám thiên kim cũng hai huynh đệ bọn họ hẳn thân cận liền chạy đi báo với Mã Viễn Luật. Đáng tiếc hẳn đến trễ một bước, chỉ thấy đệ đệ đã bị mẫu thân giữ lại rồi. Vì toàn thân hẳn nhanh chóng xuất phủ lánh nạn, không thể trách hẳn không có nghĩa khí được. Đối mặt với áp bức của vị mẫu thân vĩ đại, tất cả những thứ khác đều không quan trọng.

Chỉ là nửa đường gặp phải Mã Phi Yến, hẳn mang chuyện này nói cùng nàng. Mã Phi Yến liên tục gật đầu giúp hẳn bảo toàn bí mật.

Hiện tại một nhà bốn người ngồi trên xe ngựa đến phủ đệ của vị bằng hữu tả thị lang lúc trước cùng bằng chức vị với Mã Tuấn Vĩnh. Mã Tuấn Vĩnh vốn không xem trọng địa vị nên thăng chức rồi vẫn là vui vẻ với đám bằng hữu lúc trước không chút khinh thường.

Mã Viễn Luật trưng ra bộ mặt xác chết không chút hợp tác ngồi nhìn muội muội mình. Sau khi nghe được muội muội lên kể lại hấn mới cảm thấy bản thân không những xui xẻo mà còn ngu ngốc nữa. Nếu lúc đầu hấn thỉnh an lão thái gia lão thái thái xong cùng Mã Viễn Duẫn đi tản bộ ở hoa viên nhất định không bị ép đi như vậy rồi.

Tề thị ôm một bụng khí nhìn Mã Phi Yến hỏi: “Vì sao Duẫn nhi vẫn chưa xuất hiện?” Câu này hỏi này giờ cũng trên năm lần nhưng kết quả vẫn cứ y như là thà không nói còn hơn vậy.

“Lão đại nói chút nữa sẽ đến, hấn hiện bận chút công sự muốn cùng Dương ca ca thương lượng.” Mã Phi Yến mặt không chút đổi sắc mở miệng nói dối.

Mã Tuấn Vĩnh biết thê tử khẩn trương nên cũng ngồi bên cạnh an ủi vài câu. Sau chuyện từ hôn kia thê tử cũng đã rất buồn bã hấn không muốn tạo thêm áp lực gì cho nàng nữa. Đôi mắt nhìn nữ nhi muốn trách lại không biết phải trách thế nào. Nhớ lại trước kia hấn cũng là bị phụ mẫu bức ép như vậy a.

Tề thị giận chó mắng mèo lại nhìn Mã Phi Yến: “Người suốt ngày mang cái mạn che mặt đó làm gì.” Nếu không mang ai dám nói nữ nhi của nàng là xấu nữ. Đây rõ ràng là nữ nhi nàng không muốn thanh minh a. Chỉ là nguyên nhân, nàng nghĩ không ra.

Mã Phi Yến cười hì hì đáp trả: “Mẫu thân a, đường phố bụi bẩn như vậy, mang mạn che mặt là để bảo vệ sức khỏe nha. Theo nữ nhi thấy mọi người cũng nên sắm một cái mạn che mặt đi.” Lúc ở Tân Hà thôn nàng luôn miệng giảng các vấn đề về sức khỏe nên lý do này mang ra là thích hợp nhất.

Mã Viễn Luật mím chặt môi nén cười. Đường đường chính là để người nghi ngờ bản thân là xấu nữ, hiện mở miệng hô to khẩu hiệu vì sức khỏe. Hấn thực sự rất khâm phục vị muội muội này a.

Vừa đến phủ, Tề thị vui vẻ chào hỏi xong liền đẩy nữ tử sang chỗ đám thiên kim. Mã Viễn Luật cười như mếu đưa ánh mắt nhìn muội muội cầu cứu. Đáng tiếc Mã Phi Yến cũng là lực bất tòng tâm a. Bị một đám thiên kim khuê các vây quanh hấn cảm thấy sức lực của mình bị rút dần đi.

Mã Phi Yến bị một đống tin đồn xấu nên cũng chẳng ai muốn cùng nàng thân cận. Nếu không phải vì hai huynh trưởng tuần mỹ thì bọn họ cũng không để ý đến nàng rồi. Nàng chào hỏi qua một lần rồi chạy đến chỗ phụ thân nể hạt dưa.

Tề thị luôn ngửa cổ ra ngóng trong phía đại môn chờ Mã Viễn Duẫn. Đáng tiếc đến cái bóng của hấn còn không thấy, đến khi chờ không được nữa liền kéo Mã Phi Yến sang một bên hỏi:

“Nói, Duẫn nhi đi nơi nào?”

“Mẫu thân a, lão đại có chân có cánh, thích thì bay không thích thì chạy nữ nhi làm sao quản nổi nga.” Mã Phi Yến vẫn đứng đó ung dung cắn hạt dưa không chút để ý đến độ chịu đựng của mẫu thân đang tuột dốc thảm hại.

Mã Viễn Luật nhân cơ hội này cũng vội chạy sang. Hấn đưa tay xoa cái miệng cười đến sắp toát ra của mình. Thực sự như lời muội muội nói, vì sao mẫu thân luôn ép uống huynh đệ bọn hấn thành thân. Thành thân có gì mà vui cơ chứ, nhìn đám oanh oanh yến yến kia hấn sợ đến mất mật.

Tề thị từng ngậm phì phò mà thở, tay ôm lấy ngực trừng mắt nữ nhi: “Ta không tin hấn rời đi lại không có nói cùng người là đi đâu.” Nếu đây không phải là phũ phàng của người khác nàng sớm véo tai nữ nhi rồi. Lại còn dám có cái thái độ này nữa sao? Nói dối đến mắt cũng không chớp một cái.

Mã Phi Yến nhoẻn miệng cười tươi tán hời đáp: “Mẫu thân quả nhiên anh minh nha, đúng là lão đại có nói, nhưng nữ nhi không nghe nên không để hấn nói. ”

Mã Viễn Luật che miệng cười khúc khích, muội muội quả nhiên làm việc nhanh nhẹn lại biết tự chữa đường lui. Xem ra mẫu thân không phải đối thủ của nàng a.

“Mẫu thân bình tĩnh, có lẽ đại ca vẫn còn bận việc chưa thể đến, người chờ thêm một chút nữa là được.” Hấn biết đại ca đã trốn được nhất định sẽ không đến đâu.

“Chờ chờ chờ, ta cũng chờ hơn nửa buổi cũng chẳng thấy hấn xuất hiện.” Tề thị giận đến điên. Nhi tử nữ nhi đều không nên thân, nàng thật tức chết mà.

Thấy được hai tên trước mặt vẫn đứng đờ đẫn bày thái độ chuyện không liên quan đến mình. Biết tiếp tục ép uống cũng sẽ không có kết quả, Tề thị liền ra tối hậu thư: “Người tìm được Duẩn nhi mang hắn đến đây hai đỉnh vàng này sẽ là của ngươi.” Tay đồng thời mang hai đỉnh vàng đưa đến trước mặt Mã Phi Yến.

Quả nhiên thấy được buôn bán có lợi, nhân thần của Mã Phi Yến sáng hẳn lên, Tay nàng vươn ra chụp lấy hai đỉnh vàng cao hứng đáp ứng: “Mẫu thân đại nhân yên tâm, chuyện này cứ giao cho nữ nhi làm là được. Nhất định chóc lát lão đại sẽ có mặt ở đây, nếu không nhất định không lấy bạc của người.”

“Vây liền nhanh chóng đi tìm đi.”

Thề thị nghe được lời hứa sắt son liền an tâm không ít, thở phào một trận liền bước về chỗ của trượng phu. Đúng là chỉ có bạc mới sai được Mã Phi Yến.

Thấy bóng lưng mẫu thân đi xa Mã Viễn Luật trợn to mắt nhìn vị muội muội yêu bạc trước mắt, không thể tin trách: “Muội muội đây là bán đứng đại ca sao?”

“Lão nhị, cái gì mà bán đứng khó nghe như vậy a. Chuyện này đối với muội cùng lão đại cũng không lỗ nha.” Mã Phi Yến cầm hai nạm bạc bước ra ngoài đại môn.

Mã Viễn Luật cũng không muốn cùng đám thiên kim kia có nhiều lai vãng nên là cũng bước theo muội muội của mình. Hắn phải sớm nghĩ cách hồi phủ thôi. Nếu còn ở lại thêm giây phút nào hắn tất thở chết mất.

Mã Phi Yến kéo túi bạc treo trên thắt lưng của Mã Viễn Luật ra. Nàng lấy ra một ít bạc lẻ tìm một khát cái bảo hắn đến Bách Hoa Mộng gọi Mã Viễn Duẩn.

Lúc này tuy rằng nàng không cho hắn nói bản thân đi đâu nhưng nàng biết chắn chắn hắn sẽ đến Bách Hoa Mộng. Mà phủ đệ này cách nơi đó cũng không xa, nàng tin chắc chắn hắn cũng sẽ mau xuất hiện thôi.

“A, nguyên lai muội muội biết đại ca ở đâu.” Mã Viễn Luật bừng tỉnh đại ngộ khẽ giọng nói: “Thế mà lúc này mẫu thân hỏi lại bảo không biết.”

Mã Phi Yến đánh đá phản bác: “Lỗi tai nào của lão nhị nghe thấy muội bảo không biết. Muội chỉ nói rằng lão đại không nói ra chỗ hắn đi thôi mà.”

Mã Viễn Luật lại một trận kinh hãi. Quả thực nàng không có nói nha. Đầu óc của nàng quá siêu việt rồi, hắn làm huynh trưởng đây cũng đoán không ra a.

Hai huynh muội đứng được một hồi, Mã Phi Yến chu môi cắn nhai: “Vì sao lão đại vẫn còn chưa đến. Nhỡ bạc đến tay mà bị mất thì phải làm sao?”

Mã Viễn Luật chép miệng nhàn nhạt nói: “Huynh hy vọng đại ca không đến để bạc bay khỏi tay muội muội.” Tham bạc bán đứng huynh trưởng là tội khó ta tha nhất.

Ngay lúc Mã Phi Yến phồng mang trợn má muốn cắn người thì đã thấy Mã Viễn Duẩn thông dong bước đến. Nàng ôm lấy tay hắn làm nũng: “Lão đại vì sao giờ này mới đến nga? Lúc này muội phải dùng danh dự của bản thân ra để thề cùng mẫu thân a.”

“Nga, phải không?” Mã Viễn Luật hạ đường nhìn xuống lườm vị muội muội nói dối mặt không biết sắc của mình: “Lúc này huynh lại nghe có người thề không tìm được đại ca sẽ không lấy bạc nha. Nào có chuyện danh dự gì a.”

Mã Phi Yến nhe nanh múa vuốt hướng Mã Viễn Luật gâu gâu vài tiếng. Còn dám vạch trần nàng nữa, thực tức chết người.

“Lão đại đừng nghe lão nhị nói linh tinh a, muội mới không có như vậy đâu.”

Mã Viễn Duẩn nhìn hai đỉnh vàng lóa mắt trong tay Mã Phi Yến liền biết được người nào nói thực người nào nói dối rồi. Hắn nhìn đệ đệ muội muội mình khẽ cười ra tiếng: “Thế nào? Điều tra được?” Hắn biết nhất định không thoát được mẫu thân đâu nên sớm chuẩn bị hậu chiêu.

Mã Phi Yến gạt mạnh đầu kể hắn nghe những thứ đám thiên kim bên trong không thích. Lúc này nhân cơ hội chào hỏi, nàng sớm thu thập qua một số thứ giúp hai huynh trưởng giải vây.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật vênh tai lên tận trung tinh thần nghe kỹ càng tránh bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Ba huynh muội cứ thế một đường đi vào trong.

Tề thị vừa thấy được Mã Viễn Duẫn lập tức kéo lấy hần ném đến chỗ đám thiên kim. Mã Viễn Luật đã bị tra tấn lúc này rồi nên hiện tại cũng Mã Phi Yến ung dung ngồi ở tiền thính nghe đám người lớn khách sáo.

Đương nhiên ngồi qua một lúc đám người Mã gia cũng hồi phủ. Không chọn được nữ nhân nào hài lòng thì Tề thị ôm một bụng khí không chỗ phát tác nha.

30. Chương 30: Lễ Cập Kê

Tác giả: Luna Huang

Từ cung yến kia Mã Phi Yến luôn được mời dự yến tiệc của các thiên kim, không thì cũng là rủ rê đi dạo, thưởng hoa. Bách Hoa Mộng của nàng không cần kinh doanh sao?

Cuối cùng đành nâng Nặc Nặc lên làm chương quý, nàng ta theo nàng lâu cũng biết cách pha trà rồi thuê thêm hai người phụ giúp. Đứng tốn bạc của nàng.

Mỗi ngày cùng đám thiên kim dạo chơi vô cùng phí bạc. Bọn họ toàn hỏi về thời gian, sở thích của hai huynh trưởng nào có để ý gì đến nàng đâu.

Trước khi đi hai huynh trưởng thay phiên nhau dặn dò nàng.

Mã Viễn Duẫn thở dài nhìn nàng: “Không được bị địch mua chuộc mà phản bội quốc gia.”

Mã Phi Yến ngẩng cao đầu vỗ ngực thề thốt đủ điều: “Lão đại yên tâm muội thân ở Tào doanh, tâm tại Hán. Tuyệt đối sẽ không bị mua chuộc đâu.”

“Đúng rồi, chúng ta là Tào doanh đầy đại ca.” Mã Viễn Luật là một phen trào phúng nàng.

“Lão nhị nói hươu nói vượn gì đó, muội là nói lát nữa cơ.” Nàng đưa tay chống hông cao giọng rồi lại vỗ ngực đảm bảo: “Hai người cứ tin tưởng muội, ngoài muội ra thì không ai có thể gánh vác trọng trách này đâu.”

Mã Viễn Duẫn ôm trán sầu não: “Không biết có tin được không?”

“Nhất định là không thể tin được. Mỗi lần thấy bạc là muội muội cứ sáng mắt y không còn thấy thứ gì khác nữa.” Mã Viễn Luật bĩu môi chê trách, ánh mắt nhìn Mã Phi Yến khinh thường.

“Trong lòng của hai người muội thực sự không đáng tin như vậy sao?” Mã Phi Yến tức giận quát to.

“Sự thật chứng minh là như vậy còn gì. Rõ ràng dặn đi dặn lại không được tiết lộ nơi trốn của đại ca thế mà muội chỉ vì một ít cao điểm rẻ tiền lại nói ra toàn bộ.” Mã Viễn Luật khoác tay trước ngực kể tội nàng.

“Đó là điểm tâm muội chưa từng dùng thử a, là do hoàng hậu nương nương ban thưởng làm sao gọi là rẻ tiền được chứ. Những người khác chưa chắc có thể dùng đâu. Lại nói, muội chỉ nói bọn họ biết lão đại đang ở đâu cũng không có nói địa điểm cụ thể.” Vị thiên kim đó là cháu ruột của hoàng hậu nương nên cứ mang hết đồ được thưởng đến cho nàng. Nàng cũng biết điều tiết lộ một chút chứ.

“Điều đó đã chứng minh được muội muội thực sự không đáng tin.” Mã Viễn Duẫn đen mặt nói. Vì ăn mà bán rẻ huynh trưởng e rằng trong thiên hạ này chỉ có mỗi nàng làm được thôi.

Mã Phi Yến bĩu môi, giậm chân giận dỗi bỏ ra ngoài. Lần nào xuất môn nàng cũng mang mặt nạ che mặt. Đó không ai thấy được dung mạo của nàng.

Tề thị kéo nàng lại chỉnh chu lại tóc, còn luôn miệng trách móc: “Ta không thể hiểu được ngươi cứ mang mặt nạ che mặt làm gì? Ngươi thử một lần ra cửa không mang mặt nạ liền không được sao?”

Mã Phi Yến chỉ cười chứ không nói gì. Nàng là cố ý để bọn họ nghĩ nàng thật sự là xấu nữ mà không dám tiếp cận cơ mà.

Hôm nay thiên kim nhà Ưông tướng quân thiết yến. Vốn là chẳng muốn mời nàng đâu. Chỉ là không tiện mời hai vị huynh trưởng của nàng mới mời nàng cho có lệ thôi.

Mã Phi Yến đem lễ vật ngồi trên xe ngựa, biểu tình trên mặt nàng nhàn nhạt không chút vui mừng. Đến đó khác nào cùng đám nữ nhân ngâm thơ như mấy lần trước đâu. Chỉ là Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị ở nhà nên cũng không dám giả bệnh bắt buộc lách thân đi.

Trước khi đến đó nàng ghé qua cửa sau cửa Bách Hoa Mộng hỏi thăm Nặc Nặc tình hình của cửa tiệm. Lúc này Nặc Nặc cũng biết được thân phận nữ nhi của nàng nên cũng không có ngạc nhiên. Chỉ là lúc đầu khi mới biết có chút thất vọng.

Sau khi nghe báo cáo xong Mã Phi Yến an tâm dặn dò thêm vài thứ mới rời khỏi. Cũng may nàng bồi dưỡng Nặc Nặc không ít, nàng ta cũng gọi là học được cách pha trà nên không bị khách phàn nàn gì.

Bước xuống xe ngựa Mã Phi Yến được gia đình đưa vào trong hoa viên đang tổ chức tiệc. Vừa thấy nàng đám thiên kim đã chạy đến bu quanh như ruồi thấy bánh ngọt vậy.

Tặng lễ vật xong liền bị bọn họ kéo lại nói chuyện làm đẹp, thật là, người nàng ở đây nhưng hồn sớm đã bay đến Bách Hoa Mộng rồi.

Chưa được bao lâu thì nghe Cung Vô Khuyết đến, Mã Phi Yến sợ đến mất mặt đầu cúi thấp. Mọi người đồng loạt phúc thân cung nghênh hân, mắt hân nhìn Mã Phi Yến nhưng lại tỏ ra không quen biết nàng mà đi thẳng một đường đến tiền thính.

Thông qua đám thiên kim Mã Phi Yến biết được, tỷ tỷ Cung Vô Khuyết gả vào Ưông gia làm đương gia chủ mẫu. Cung Lạc Thiên lớn tuổi rồi mới sinh được hân nên hân là người nhỏ tuổi nhất và được cưng chiều nhiều nhất.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang—

Hôm nay, Tề thị tổ chức lễ cập kê cho nàng. Trên dưới Mã gia đều náo nhiệt. Mấy thiên kim dựa viện có thân thiết với nàng cũng đến chúc mừng.

Mã Tuấn Vĩnh chuẩn bị cho nàng bộ y phục màu hồng phấn thêu hồ điệp tung cánh ở thân váy. Tề thị đặt làm một cây trâm vàng chạm khắc hoa tử đinh hương. Mỗi người ở Mã gia không tặng khuyên tai cũng là vòng vàng đắt tiền.

Mã Phi Yến chậm rãi tiến ra rồi ngồi trên đệm tròn ở giữa tiền thính. Tề thị xúc động cầm lược lên chuẩn bị giúp nàng chải tóc, bên ngoài thông báo Cung Vô Khuyết đến. Mã Phi Yến kinh ngạc nắm chặt tay. Hân đến làm gì? Gây phiền phức cho nàng sao?

Mọi người phúc thân hành lễ, đồng loạt hô to: “Tham kiến quốc công gia.”

“Miễn lễ, đứng lên hết đi” Cung Vô Khuyết đảo mắt quét lên toàn bộ người có mặt ở tiền thính rồi dừng lại trên người nàng: “Hôm nay bốn quốc công đến tham dự lễ cập kê của Mã tiểu thư. Mọi người không cần câu nệ tiểu tiết tránh làm trễ giờ lành.” Chất giọng nhàn nhạt làm cho không khí náo nhiệt của tiền thính cũng vì vậy mà lạnh đi vài phần.

Thế An nhìn nàng khẽ gật đầu rồi theo Cung Vô Khuyết tiến vào trong tiền thính. Từ lúc Thế An cùng Cung Vô Khuyết xuất hiện, Mã Phi Yến cảm thấy nhân vật chính của buổi lễ ngày hôm nay dường như là họ chứ không phải nàng nữa.

Hân an vị trên ghế khách quý, buổi lễ lại được tiếp tục. Tề thị chậm rãi chải tóc cho Mã Phi Yến. Từng lọn từng lọn tóc suôn mượt mà như thác được cây lược gỗ chải từ đỉnh đầu xuống đến chân tóc. Đầu hơi cúi, mắt của Mã Phi Yến nhìn thẳng nhưng cũng cảm nhận được ánh mắt của Cung Vô Khuyết nhìn nàng không hiểu hân có ý tứ gì.

Hân tựa tiểu phi tiểu không rời mắt. Lúc trước ở trở về kinh thành xin thánh chỉ cấp thêm ngân lượng cho Mã Tuấn Viễn liền nhận lệnh đến Lương Châu dẹp phản loạn cùng ngoại xâm. Sau này viện cố Liệp thành

ở Lương Châu đường xá không tốt liền xin thánh chỉ để Mã Tuấn Vĩnh đích thân đến tu sửa.

Trong thư hần còn ghi rõ Mã Tuấn Vĩnh làm tròn chức trách khiến hần rất hài lòng. Không ngờ hoàng thượng còn chưa chỉ định Mã Tuấn Vĩnh đã đồng ý đến đó. Hần vốn nghĩ Mã Phi Yến cũng được theo nhưng lần này nàng lại ở tại kinh thành không rời đi.

Khi trở lại kinh thành thì nghe được không ít chuyện về nàng. Hần cho người tra mới biết được mấy năm nay nàng ở kinh thành như thế nào. Bất quá, như vậy cũng tốt, nàng mang tiếng xấu nữ hần cũng không cần lo lắng.

Từ lúc gặp nàng liền thích tính cách hoang dã của nàng. Đám thị thiếp trong phủ càng nhìn hần càng cảm thấy nhàm chán vô vị. Thú được một thê tử cực phẩm như nàng mới cho hần cảm giác mới mẻ.

Tiếp xúc với nàng hần không cảm giác nàng chỉ làm một tiểu oa nhi bình thường, cứ như một người trưởng thành vậy. Lại còn món bánh có tên ninh mông dẫn cao kia nữa, không ai có thể làm ra được.

Tề thị xúc động, tay run rẩy gắn cây trâm vàng lên tóc nàng. Mọi người chúc mừng bên tai, trong lòng Mã Phi Yến lại cảm thấy bất an. Cung Vô Khuyết đến đây không đơn giản chỉ là ngồi một chỗ như vậy chứ?

Mắt nàng vô thức lại liếc nhìn về phía của Cung Vô Khuyết, hần hiện cũng đang chăm chú nhìn nàng. Cả sắc mặt lẫn ánh mắt cũng không để lộ bất kỳ thần thái gì, nàng chẳng thể đoán được hần đang nghĩ gì cả. Đôi môi mỏng gợi cảm kia hiện lên một nụ cười nhưng lại không giống nụ cười khiến Mã Phi Yến càng lo lắng hơn.

Đúng như dự đoán Cung Vô Khuyết lên tiếng: “Bốn quốc công cũng có lễ vật tặng cho Mã tiểu thư.”

31. Chương 31: Thánh Chỉ

Tác giả: Luna Huang

Cung Vô Khuyết bước đến trước mặt Mã Phi Yến, tay lấy cây trâm khổng tước xòe đuôi bằng vàng nạm bạch ngọc từ trong chiếc hộp gỗ trong tay Thế An, cài thẳng đứng vào búi tóc cao nhất trên đỉnh đầu của nàng.

Tề thị dùng tay che miệng không thốt lên được từ nào. Cung Vô Khuyết làm vậy là có ý gì? Ở đây nam tử cài trâm cho nữ nhân chính là định ước chung thân. Hần thân là thần thích của hoàng tộc không lý nào không biết điều này.

Khi trâm vàng sắp an vị trên búi tóc của nàng, Mã Tuấn Vĩnh mới hoàn hồn mở miệng ngăn cản: “Quốc công gia, chuyện này là như thế nào?”

Mọi người xôn xao bàn tán một phen. Sao Định Quốc công lại đối với xấu nữ như thế này? Mắt của mọi người trong Mã gia đều như muốn rơi luôn xuống đất, miệng không thể khép lại được. Bọn họ đang chờ đợi câu trả lời của Cung Vô Khuyết.

Cung Vô Khuyết không nói gì mà cầm trâm cài thẳng xuống tóc xong mới nhếch môi nói: “Thực ra hôm nay ngoài mục đích tham dự lễ cập kê ra bốn quốc công còn đảm nhiệm chức vụ tuyên đọc chiếu chỉ. Lúc này bốn quốc công đến trễ không muốn làm chậm giờ lành nên để sau.”

Nói xong hần từ bên ngoài gọi người từ xe ngựa lấy chiếu chỉ ra rồi hô to: “Mã Phi Yến tiếp chỉ.”

Cái gì cơ? Liên quan gì đến nàng? Nãy giờ chuyện gì xảy ra nàng còn chưa kịp hiểu nữa kìa. Mọi người nhìn nàng như khỉ trong vườn bách thú đã đành, nay còn bảo tiếp chỉ gì nữa?

Ai nấy đều quỳ xuống tiếp chỉ, Mã Phi Yến mất hồn ngẩng ngơ ngồi trên nệm tròn. Cung Vô Khuyết tựa tiểu phi tiểu không thềm để ý mà trực tiếp mang thánh chỉ bằng vải vàng mở ra đọc to:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Mã Phi Yến hiền lương thực đức, hiếu nghĩa vẹn toàn. Nay Trẫm tứ hôn cho Định Quốc công Cung Vô Khuyết kết tóc vi thê chọn ngày lành tháng tốt cử hành đại hôn, khâm thử.”

Mã Phi Yến thụ sủng nhược kinh không thể hé răng nói được lời nào, toàn bộ cơ mặt bị đông cứng, lông tơ dựng ngược, ớn lạnh cả người. Hoàng đế làm vậy là có ý gì? Mỗi lần cung yến nàng tự nhận bản thân là người không nổi bật nhất. Nàng chỉ ngồi một chỗ làm sao có thể chọn nàng làm chính thê của Cung Vô Khuyết được.

Cung Vô Khuyết cười thầm trong bụng. Thánh chỉ tứ hôn này hẳn xin cách đây vài ngày rồi hôm nay mới có ý mang đến đọc. Hẳn là đích thân đến ngự thư phòng xin hoàng thượng.

Lúc đầu hoàng thượng khuyên ngăn đủ điều bảo nàng dung mạo không tốt, lại gia nhập thiết đạo, cầm kỳ thi họa không thứ nào tin thông. Thấy hẳn kiên quyết hoàng thượng lại nghĩ như vậy cũng tốt. Nếu Mã Phi Yến có thể gả đi thì hoàng hậu sẽ không lải nhải chuyện hôn sự của mấy cháu gái nữa liền tứ hôn, còn bảo hẳn không được hối hận nữa. Hoàng thượng phải dùng hết chất xám mới có thể viết được cái chiếu chỉ ngắn cùn này cho hẳn mang đi.

Trên dưới Mã gia đều không hiểu mà bất đắc dĩ hô to: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Đám thiên kim nghe được liền vui sướng liên tục chúc mừng. Mã Phi Yến gả đi được bọn họ liền có cơ hội bước vào Mã gia rồi. Mọi người đồng loạt ôm quyền, mở miệng chúc mừng.

Tề thị là người cao hứng nhất trong chi thứ hai. Nữ nhi của nàng ta cuối cùng cũng gả đi được. Mã Tuấn Vĩnh không biết nên vui hay buồn nữa, mắt hẳn đưa sáng nhìn ái nữ đang hóa đá gần đó. Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật mặt đen thui, sao hoàng thượng lại chọn trúng Mã Phi Yến chứ?

Mã Tuấn Trường nhíu chặt mi tâm của mình liên tục phỏng đoán. Cung Vô Khuyết làm vậy là có ý gì. Hẳn phải làm sao mới có thể để thánh chỉ này vô hiệu lực đây

Trình thị cùng Lý thị vừa lo vừa sợ. Mã Phi Yến đến cùng có tài đức gì có thể gả cao như vậy. Nàng cư nhiên lại còn gả cho Cung Vô Khuyết nữa.

Lão thái gia, lão thái thái cười như không cười. Vẫn là bộ mặt hạnh phúc đa tạ đám người chúc mừng, nhưng trong mắt ngập tràn lo lắng.

Mã Phi Vũ vắn chặt khăn nhỏ trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Mã Phi Yến. Nàng vô tài vô đức lại gả cao như vậy, là Cung Vô Khuyết có mắt như mù hay hẳn cố ý làm như vậy để hạ uy phong của Mã gia.

Mã Viễn Hành cùng Tạ thị tim đập mạnh. Bọn họ nhất định không để Mã Phi Yến gả cho Cung Vô Khuyết. Cung Vô Khuyết đi nước cờ này là có ý gì? Đây là cờ lành hay hiểm đối với Mã gia? Mã Tuấn Vĩnh chỉ là một công bộ không được tham chính, lấy Mã Phi Yến đã vậy còn làm chính thê, thật làm người khác khó hiểu.

Cung Vô Khuyết bước đến trước mặt Mã Phi Yến: “Ái thê sao lại không tiếp chỉ?” Nhìn nàng ngơ ngác hẳn lại nói: “Không sao, bốn quốc công thay nàng tiếp chỉ cũng giống nhau thôi.”

Hẳn vốn lo lắng nàng có hôn ước không ngờ hẳn vừa chuẩn bị kế hoạch hủy bỏ thì nàng đã trước một bước, như vậy cũng tốt.

Mã Phi Yến thấp giọng hỏi: “Thức thức đây là đang chơi trò gì?” Nàng cùng hẳn gặp gỡ được bao lâu? Lúc đó nàng chỉ có mười một tuổi.

Mã Tuấn Vĩnh nhìn nữ nhi bảo bối của mình không chớp mắt. Tuy hẳn không nghe được nàng nói gì nhưng nhìn khẩu hình cũng biết nàng gọi Cung Vô Khuyết là “thức thức”.

“Thành thân.” Cung Vô Khuyết bình thản đáp, ánh mắt nhìn nàng lóe sáng khó hiểu.

Vì ngày hôm nay mà hẳn không ngại khen Mã Tuấn Vĩnh vài câu rồi đề bạt cho chức thượng thư. Hẳn làm vậy cốt ý là để thân phận nàng cao một chút để có thể làm chính thê của hẳn.

“Chơi trò này đối với thúc thúc có lợi gì?” Nàng vẫn tiếp tục hỏi. Nhìn sắc mặt và thái độ của hắn hình như không giống bị bức hôn đâu, mà là hắn mang thánh chỉ đến đây bức hôn nàng.

“Nhìn ngắm dung mạo của ái thê.” Tay hắn đồng thời mang mạn che mặt của nàng kéo xuống.

Mọi người nín thở nhìn cái mạn che mặt mỏng đang dần rơi xuống. Ai cũng tò mò muốn biết Mã Phi Yến xấu xí đến mức nào mà Vũ Văn Dương Khải đối với nàng cực kỳ bệnh vực lại quyết định từ hôn.

Cung Vô Khuyết lại cực kỳ vui vẻ khi thấy vẻ mặt của đám ngu ngốc bị nàng gạt. Hôm nàng dọa Vũ Văn Dương Khải hắn ngồi trên cây cao gần đó cũng thấy nhất thanh nhị sở. Hắn đối với dung mạo của nàng lại cực kỳ hài lòng. Để người khác thấy cũng không sao, dù gì nàng cũng là thê tử chưa qua cửa của hắn. Ai to gan dám đụng vào.

Cung Vô Khuyết cầm lấy mạn che mặt của nàng giơ lên: “Sau này đừng mang mạn che nữa, nó không hợp với nàng đâu.”

Khi Mã Phi Yến hoàn hồn thì mạn che đã rời khỏi mặt nàng và nằm trong tay của Cung Vô Khuyết rồi: “Thúc thúc làm vậy là có ý gì?” Nàng tức giận nắm chặt gấu váy phẫn hận nhìn hắn. Phá hoại chuyện tốt của nàng, nàng thật muốn đem hắn cắn cho vài cái.

Xung quanh mọi người bàn tán. Dung mạo của Mã Phi Yến làm sao có thể bị gọi là xấu nữ đây. Là Vũ Văn Dương Khải không thích nàng nên mới từ hôn sao? Vậy là mấy tin đồn kia cũng là không đúng sự thật đi.

Cung Vô Khuyết cúi người ghé sát tai nàng, thấp giọng nói: “Tiểu dã mã chẳng phải lấy danh nghĩa của bốn quốc công để tránh né thái y sao? Bốn quốc công không muốn thú thê liền nhờ tiểu dã mã giúp đỡ. Bốn quốc công cũng vừa giúp nàng xóa bỏ những tin đồn trước đó nữa. Nàng nên đa tạ bốn quốc công thế nào?” Hắn thẳng thắt lưng nhìn nàng cười xấu xa.

Yêu nghiệt, tuyệt đối là yêu nghiệt. Nàng đã tạo nghiệp chướng gì mà phải gặp loại yêu nghiệt như vậy chứ. Nàng chẳng qua chỉ mượn danh nghĩa của hắn dùng tạm một chút thể mà hắn mang cả đời của nàng buộc vào người hắn. Có cần phải ác độc như vậy không? Lại nói, nàng nào có nhờ hắn giúp mình xóa bỏ tin đồn đâu, là do hắn tự tung tự tác thôi, còn dám mở miệng muốn nàng báo đáp?

Lại nói hắn không muốn thú thê thì cứ việc kéo dài đi, lôi nàng vào làm gì? Không muốn thú thê mà thiếp thất thành đàn như thế sao? Còn chưa biết chừng hài tử của hắn còn lớn hơn so với hài tử của Mã Viễn Hành nữa kia. Nói dối cũng phải lựa lý do đáng tin cậy một chút chứ.

Nén giận nàng nhẹ nhàng nói: “Phi Yến thật có phúc được làm thê tử của quốc công gia. Bất quá, hai vị ca ca và đường tứ tỷ vẫn chưa thành thân. Phi Yến thân là muội muội làm sao có thể quá phận. Làm phiền quốc công gia phải đợi như vậy không biết có làm trễ nãi việc tốt của người hay không?”

Tề thị nghe liền hốt hoảng. Nàng nói như thế khác nào từ chối đâu. Nàng ta định mở miệng nói thay nữ nhi thì lại nghe âm thanh khàn khàn từ Cung Vô Khuyết.

“Bốn quốc công đợi nàng những năm năm bây giờ đã là gì. Bốn quốc công có thể tiếp tục đợi. Chỉ là...hy vọng nàng nhớ kỹ thân phận của mình.” Ánh mắt của hắn giảo hoạt nhìn Mã Phi Yến.

Nói xong hắn quay sang Mã Tuấn Vĩnh: “Phiền nhạc phụ đại nhân nhắc nhở nàng. Bốn quốc công còn có việc không thể lưu lại. Cáo từ.” Lại ném thêm câu cho Mã Phi Yến: “Bốn quốc công sẽ thường xuyên đến thăm ái thê.”

Một câu “ái thê” hai câu “ái thê”, gọi thật là suôn miệng nhỉ? Nàng mới không lấy hắn đâu. Bất quá thì làm thêm một cái bánh cho hắn ăn thôi, tuyệt đối không bước vào Cung gia cùng một đám nữ nhân đấu đá tranh sủng.

Phất tay áo Cung Vô Khuyết tiêu sái quay đi. Ngồi an vị trên xe ngựa hắn còn vén rèm lên nhìn nàng, tay cầm mạn che mặt của nàng vậy vậy, dùng khẩu hình: Tiểu dã mã đừng quên nàng nợ bốn quốc công.

Mọi người lại nhốn nháo một phen. Hóa ra lúc trước Mã Phi Yến đã bị Cung Vô Khuyết nhìn trúng rồi. Hèn gì mà hắn mãi vẫn không chịu thú thê, nguyên lai là đợi nàng trưởng thành.

Hắn đi khuất mặt của Mã Phi Yến trông cực kỳ khó coi như mới nuốt phải con kiến hôi nào đó vậy. Nàng cầm tay Mã Tuấn Vĩnh kéo về An Tri hiên mặc kệ đám người bên ngoài nháo.

32. Chương 32: Nguyên Nhân

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến phần nộ kể lẽ lung tung rồi chốt một câu: “Phụ thân, nữ nhi không muốn gả cho hắn.” Nàng nhảy như tôm tươi mới bị bắt lên bờ.

Tề thị bước đến không nghe đầu lại nghe trướng phần đuôi liền kéo tai nàng đến mắng: “Thánh chỉ tứ hôn làm sao có thể nói không gả là không gả được. Người muốn kháng chỉ để mang đầu trên dưới Mã gia đặt xuống đất cả sao?”

Khó khăn lắm mới có được hôn sự tốt như vậy sao có thể để nàng làm hỏng được chứ? Có được hiền tể như Cung Vô Khuyết chẳng phải là rất oai sao? Hắn là quan nhất phẩm, gả cho hắn liền có thể là cáo mệnh nhất phẩm, thế thì còn gì bằng nữa.

Mã Tuấn Vĩnh ngồi đó nghĩ nghĩ rồi nói: “Để phụ thân nghĩ cách.” Ái nữ của hắn làm sao có thể bước chân hoàng tộc được. Nhờ có chuyện gì xảy ra hắn muốn cũng không thể cứu được nàng. Hắn là công bộ không được tham chính.

Tề thị đứng bên cạnh nhẹ giọng nói với trượng phu: “Chàng chiều nàng như thế làm gì? Khó khăn lắm nàng mới có thể gả đi cơ mà. Lại nói đó là chiếu chỉ tứ hôn đâu phải hôn ước bình thường.”

Mã Phi Yến giậm chân cằn nhằn: “Vì sao mẫu thân cứ thích nữ nhi gả ra ngoài như vậy? Người thực sự vui khi thấy nữ nhi không ở nhà nữa phải không? Lúc mẫu thân gả cho phụ thân người xa nhà có vui không?”

Tề thị tức đến mức hô hấp không thông. Chỉ có một chữ “ngươi” mà nàng ta nói mãi cũng không xong. Mã Tuấn Vĩnh thấy vậy liền giữ thế tử lại đưa mắt ra hiểu cho Mã Phi Yến nhanh chóng rời đi.

Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật liền kéo Mã Phi Yến về phòng rồi thi nhau tra hỏi nàng. Mã Phi Yến mệt mỗi đêm chuyện ở Tân Hà thôn một lần kể ra hết. Nàng đưa tay lên trời thề:

“Muội tuyệt đối cùng hắn không có gì. Lúc đó muội chỉ mới mười một tuổi thôi, hắn lưu lại đó chỉ có hai mươi bốn ngày.”

Hai huynh trưởng của nàng đồng loạt thở dài. Bọn họ cũng không biết vì sao Cung Vô Khuyết lại chọn trướng nàng. Nếu là vì nhan sắc thì nàng xưa nay ngoại trừ vẫn nam trang ra thì đi đâu nàng cũng mang màn che mặt. Chưa kể còn bị đồn là xấu nữ, thật đau đầu.

Lát sau, quan khách cũng rời đi, Mã gia chỉ thứ hai được mời đến tiền thính hỏi chuyện. Nha hoàn, gia đình đều bị đuổi đi hết không cho đứng gần tiền thính quá hai mươi bước chân.

Bên trong tiền thính, sắc mặt của đám người Mã gia cực kỳ u ám, người bị bức hôn là nàng cơ mà, bọn họ khó chịu gì chứ? Đến không khí bên trong tiền thính cũng ngột ngạt đi vài phần.

Mã Phi Yến ngồi bên cạnh hai huynh trưởng, mặt nàng không biểu lộ bất kỳ thần thái gì, chỉ là ngồi đó nhìn đám người Mã gia. Họ gọi đến là để tác thành hay phản đối?

Lão thái gia ngồi trên ghế chủ vị nhìn nàng hỏi: “Phi Yến, người nói thật cho chúng ta biết, người cùng Định quốc công như thế nào quen biết?” Lúc nghe được Cung Vô Khuyết nói chờ nàng đã năm năm bọn họ ai cũng bị chấn động mạnh cả.

Quả nhiên là con khỉ chết tiệt đó gây họa cho nàng. Mã Phi Yến lại mang toàn bộ chuyện ở Tân Hà thôn kể ra, đương nhiên nàng giấu một chi tiết riêng tư, rồi đưa tay lên trời thề tuyệt đối hoàn toàn đúng sự thật.

Mã Tuấn Trường khẽ thở dài rồi cực kỳ áy náy nói: “Nhị đệ, đệ muội, chúng ta là thật tâm muốn tốt cho Phi Yến nên mới gọi hết đến đây để thông báo Phi Yến tuyệt đối...không thể gả cho Định quốc công.”

Mặt mày người nào ở chi thứ hai cũng giãn ra, thở phào nhẹ nhõm như thể vừa trút được gánh nặng, tất nhiên trừ Tề thị ra. Tề thị hừ lạnh hỏi: “Vì sao đại bá lại nói như vậy? Có thể hay không nói lý do cho mọi người cùng biết?” Bêu xấu nữ nhi của nàng nay còn muốn phá hỏng hôn sự tốt đẹp này sao?

Thật tốt, cả Mã gia đều không muốn nàng gả cho Cung Vô Khuyết. Vậy thì nàng tuân theo làm hiếu nữ thôi. Nhưng mà, sao Tề thị lại cứ cố chấp như vậy cơ chứ? Gả nữ nhi thì có gì là tốt nào?

Mã Tuấn Trường khổ sở giải thích: “Đệ muội cũng biết, Định quốc công là đệ đệ của hoàng hậu nên luôn ủng hộ thái tử. Mã gia chúng ta lại ủng hộ Trữ thân vương. Phi Yến gả qua đó khác nào bảo chúng ta đối nghịch với Trữ thân vương, chưa kể phụ thân lúc trước cùng là chịu ơn của Thục phi nương nương mẫu phi của Trữ thân vương nên chúng ta tuyệt đối không thể làm như vậy được.”

Thì ra là Cung Vô Khuyết lợi dụng cuộc hôn sự này để làm nhiễu loạn dân tình. Hắn đi nước cờ này quả thật rất cao chiêu, nhưng không biết là sẽ có lợi cho hắn hay là cản ngược lại hắn. Nếu hôn sự này không hủy được nàng đương nhiên trở thành vật hy sinh. Mã gia sẽ không vì một nữ nhân như nàng mà quên đi phần ân của Thục phi năm đó.

Lão thái thái nặng nề nói: “Đành phải ủy khuất các người rồi. Hôn sự lần này tuyệt đối không thể thành được.”

Nói thì là như vậy nhưng bọn họ phải làm sao mới có thể hủy cái chiếu chỉ tứ hôn kia đây. Đã vậy Cung Vô Khuyết còn đích thân mang đến đọc trước mặt tất cả mọi người nữa chứ. Sợ là hiện tại khắp kinh thành không ai không biết chuyện này.

Tề thị ngẩng người ra, nàng ta cùng Mã Tuấn Vĩnh thành thân bao lâu thì keo sơn bấy lâu. Mã Tuấn Vĩnh lại chưa bao giờ nói nàng ta biết những chuyện rắc rối thế này. Nàng ta bất giác nhìn Mã Tuấn Vĩnh bên cạnh.

Mã Tuấn Vĩnh khẽ gật đầu xác nhận câu chuyện của Mã Tuấn Trường là thật, tay còn nắm lấy tay của nàng ta: “Phụ nhân, hôn sự của Yến nhi không thể không hủy được.”

Trình thị cùng Lý thị thì cao hứng không thôi. Mã Phi Yến không thể gả tốt hơn nữ nhi của các nàng được.

Tạ thị sợ Mã Phi Yến buồn liền rời ghế đến trước mặt nắm lấy tay nàng vỗ vỗ an ủi: “Đường muội muội đừng buồn, chúng ta sẽ giúp muội muội tìm mối hôn sự khác.”

Trời ạ, người cần an ủi không phải nàng đâu. Nàng cao hứng còn không kịp làm sao buồn được cơ chứ. Tốt nhất là không nên tìm hôn sự cho nàng, tránh nàng lại đau đầu nghĩ cách hù dọa người khác. Nàng khẽ gật đầu tỏ ra tiếc nuối mối hôn sự tốt.

Mã Viễn Hành cũng lên tiếng trấn an: “Mọi người quyết định như vậy cũng vì muốn tốt cho đường muội muội thôi. Thấm mẫu thử nghĩ mà xem, nếu đường muội muội gả đến đó sẽ sống như thế nào?”

Trình thị cùng Lý thị cùng vờ quan tâm lo lắng kéo Tề thị đến viện của mình tâm sự. Tề thị nhận được sự đồng ý của Mã Tuấn Viễn cũng miễn cưỡng rời đi.

Lão thái thái bảo Tạ thị đưa Mã phi Yến ra ngoài, tránh cho nàng bị xúc động. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cũng muốn đi theo liền bị giữ lại.

Ở bên trong tiền thính, đám nam nhân bàn bạc kế hoạch. Đó là thánh chỉ tứ hôn nên phải hảo hảo cùng nhau thương lượng.

Tạ thị cùng Mã Phi Yến đi vòng quanh trong hoa viên, nói hết chuyện này đến chuyện khác. Tâm tình của Mã Phi Yến lúc này rất vui vẻ nhưng nàng không biểu hiện ra mặt, chỉ là cứ nghe Tạ thị an ủi mãi thôi.

Mã Phi Yến vờ buồn bã bảo muốn về phòng yên tĩnh một chút thế là chuồn về An Tri hiên tính toán sổ sách của Bách Hoa Mộng. Sổ sách của viện tất cả nàng đều giao lại hết cho Tề thị rồi nên cũng không phí nhiều thời gian cho những việc này.

Nàng ngồi trước bàn trang điểm gỡ hai cây trâm vàng nặng nề trong đầu của mình xuống. Một tay cầm trâm của Tề thị, một tay cầm trâm của Cung Vô Khuyết, mắt liên tục đảo qua đảo lại giữa hai cây trâm.

Nghĩ đi nghĩ lại mới thấy hôn nhân của nữ nhi ở cổ đại chỉ là hôn nhân chính trị mà thôi. Tề thị là may mắn mới lấy được một trạng phu tốt như Mã Tuấn Vinh, không cần lo nghĩ gì. Mấy vị tỷ phu gì đó của nàng quan chức cao như vậy cũng là cũng Mã gia một phe ủng hộ Trữ thân vương.

Nghĩ xong nàng lại thở dài rồi mang trâm cất vào trong hộp. Đồ tốt thế này nàng cũng chẳng muốn trả lại cho Cung Vô Khuyết. Đích xác nàng là không muốn gả nhưng đã cầm trên tay há có thể trả lại cho hắn. Xem như nhận quà đuổi người đi.

Dạo này nàng cùng đám thiên kim tụ tập nên cũng biết một số chuyện này. Ở trong mấy buổi cung yến cũng có gặp qua thái tử cùng mấy vị thân vương.

Ngoài trừ thái tử cùng Trữ thân vương ra thì mấy vị thân vương khác không có thực lực lớn. Thái tử cũng chỉ lớn hơn Cung Vô Khuyết một tuổi, cực kỳ ít nói, nhưng khi mở miệng lại không ai bằng.

Trữ thân vương lại là đối tượng kết hôn của đám thiên kim trong kinh thành. Tuy hắn đã thú thê nhưng hai vị trí trắc phi của hắn lại đang để trống. Mã Phi Vũ muốn ứng tuyển nên hôm nay cũng không tham gia lễ cập kê của nàng mà chạy đi cùng hắn dạo thuyền hoa.

Nói thật, nếu làm chính thất thì còn không nói, đằng này là vợ bé a. Có gì hay ho mà mà tranh giành cơ chứ. Chưa kể nếu hôn sự của nàng không thể hủy mà Mã Phi Vũ lại làm trắc phi của Trữ thân vương khác nào xé Mã gia ra làm đôi đầu. Nàng cũng không thích chi thứ nhất nhưng không nhẫn tâm để không khí trong gia đình không tốt.

Cung Vô Khuyết so với Trữ thân vương thì lại hơn hắn rất nhiều. Đáng tiếc phủ quá nhiều thiếp phòng, đám thiên kim ai cũng ái ngại khi phải gả đến đó. Nghe một tiểu thư nói năm nào phủ của hắn cũng nạp thiếp, có năm còn nạp một lần năm người. Đám thiên kim thấy hắn liên tục chạy thật xa ngắm nhìn chứ không dám đến gần. Vừa sợ bị hắn nhìn trúng vừa sợ hắn nổi giận liên mạng cũng không còn.

Lúc đó nghe vậy nàng liền phản bác hắn làm sao dám ngang nhiên giết người như vậy. Nàng ở cùng ở gần một tháng ngoại trừ xui xẻo ra cũng chưa từng thấy hắn có hành động gì gọi là mất hết tính người. Một người trong đám thiên kim lại kể ra chuyện ở phía đông năm đó, nghe đồn chỉ vì binh sĩ sơ ý là đổ tách trà trước mặt hắn liền bị hắn dùng quân côn đánh đến chết.

Cho đến bây giờ nàng vẫn không hề tin những tin đồn lung tung về hắn. Vì nàng đã từng cùng hắn tiếp xúc nên không cảm thấy hắn là loại người như vậy.

Lát sau Tề thị đến phòng tìm nàng, Mã Phi Yến nghe được tiếng gõ cửa liền bước ra mở cửa. Cửa phòng vừa mở đã thấy Tề thị mắt đầy nước mắt ôm chầm lấy nàng.

Khóc được một hồi Tề thị mới thả nàng ra rồi cùng nàng vào trong phòng ngồi: “Mẫu thân, người làm sao? Sao lại khóc như vậy? Hủy hôn chẳng phải rất tốt sao?”

Tề thị lấy khăn lau nước mắt, sụt sịt mũi nói: “Khó khăn lắm mới tìm được một hôn sự tốt thế mà lại không thành. Giờ cho dù bọn họ khen người đẹp thì một ngày chưa giải quyết được cái thánh chỉ kia thì người cũng không thể cùng nam tử khác thành thân.”

Mã Phi Yến hai tay đem ly trà nóng trong tay đưa cho Tề thị: “Mẫu thân, người ta là không muốn thành thân, người có hiểu không? Thành thân có gì tốt chứ, người xem, đại bá mẫu cùng tiểu bá mẫu nhìn thì tốt đẹp như vậy nhưng lại suốt ngày ngấm ngầm công kích nhau, nữ nhi không muốn như vậy.”

Tề thị như không nghe thấy lại tiếp tục nói chuyện của mình: “Đó là thánh chỉ tứ hôn, làm sao có thể bảo hoàng thượng thu hồi lại được. Định quốc công lại là đệ đệ của hoàng hậu nữa, hoàng thượng đối với hắn còn tốt hơn thái tử cùng mấy thân vương ba phần.”

Mã Phi Yến thì cầm lên bàn nhìn sắc mặt không tốt của Tề thị: “Nếu không thì đào hôn là được rồi.” Nàng ung dung không suy nghĩ mà buông ra một câu khiến Tề thị kinh ngạc.

Mắt mở to nhìn nàng, một hồi lâu mới lắp bắp được một câu: “Người, người không biết là đào hôn là kháng chỉ sẽ bị tru di cử tộc sao?”

À! Nàng nhất thời quên mất mình đang ở cổ đại. Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong thật là quá bi ai rồi. Ngay cả duyên phận của mình nàng còn không thể tự làm chủ thử hỏi nàng có thể làm chủ được thứ gì đây.

33. Chương 33: Phát Hiện

Tác giả: Luna Huang

Ngày hôm sau, tin tức Mã Phi Yến không phải xấu nữ lại được tứ hôn cho Cung Vô Khuyết được lan truyền khắp mọi nơi. Vũ Văn gia vì chuyện này mà đứng ngồi không yên. Vũ Văn Dương Khải chính mắt thấy được dung mạo của nàng tại sao giờ lại như vậy?

Mã Tuấn Vinh dạo này được hoàng thượng lệnh cho thiết kế một đài tế thiên địa nên lao đầu vào nghiên cứu. Tề thị lấy lại tinh thần liền tiếp tục tìm thê tử cho hai hài tử của mình. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật suốt ngày đi sớm về khuya tránh Tề thị lải nhải chuyện lập thê bên tai.

Mã Phi Yến nhận được rất nhiều thiệp mời từ các thiên kim nhưng nàng chẳng hứng thú nổi, chỉ muốn đến Bách Hoa Mộng thôi. Nghĩ là làm, nàng xuất môn đường đường chính chính từ đại môn Mã phủ bước ra nhưng lại dùng hậu môn bước vào Bách Hoa Mộng.

Thay một thân nam trang nàng chạy ra cùng Nặc Nặc buôn bán. Trời xui đất khiến thế nào mà Mã Tuấn Vinh cùng một đám quan lại bước vào, nàng cúi gằm mặt không dám nhìn bọn họ, cùng không dám tiếp đón chỉ giao hết cho Nặc Nặc còn bản thân trốn đến chỗ khác.

Đến lúc đóng cửa nàng trở về Mã phủ mà trong lòng bất an. Lúc này Mã Tuấn Vinh hình như không thấy nàng, hẳn là không thấy hay là không nhận ra, hay là cố ý?

Dùng cơm trong yên bình, vẫn chỉ có tiếng nói của Tề thị líu lo ton hót trên bàn ăn. Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật nặng nề phản bác vài câu. Mã Phi Yến cùng Mã Tuấn Vinh không ai nhìn ai chỉ chăm chú dùng cơm.

Quả nhiên, vừa dùng cơm xong không lâu Mã Tuấn Vinh liền bước đến phòng của Mã Phi Yến: “Bảo bối, có gì muốn nói cũng vì phụ không?” Hắn không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa vào rồi đóng lại bước bên bên bàn ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm ái nữ không biết là có phải đang tức giận hay không.

Mã Phi Yến nuốt một ngụm nước bọt bước đến, đầu hơi cúi như hài tử đang mắc lỗi vậy: “Phụ thân, cửa tiệm đó nữ nhi cùng ca ca dùng tiền để mở. Do ở trong phủ buồn quá không có gì làm liền mang bạc kinh doanh để đỡ phí thời gian, cũng không phải cố ý muốn giấu người và mẫu thân đâu.” Nếu đã biết thì nàng cũng không giấu nữa.

“Ngồi xuống đi.” Mã Tuấn Vinh nhàn nhạt nói: “Cửa tiệm đã mở bao lâu rồi?” Lần đầu tiên hắn nghiêm túc nói chuyện với ái nữ của mình như vậy.

Mã Phi Yến chậm rãi ngồi vào cái ghế bên cạnh hắn: “Sau khi người cùng mẫu thân rời đi khoảng mười tháng. Số tiền mua tiệm chủ yếu là do bổng lộc của người để lại.”

Lúc Mã Phi Yến giao lại sổ sách cho Tề thị, hắn cũng có xem qua. Quả nhiên là dư rất nhiều bạc. Khi Mã Phi Yến mang bạc đưa cho Tề thị kiểm tra hắn cũng ở bên cạnh, một đồng cũng chưa hề thiếu không nghĩ được là nàng cứ nhiên mang bạc đi kinh doanh xong lại bù vào.

Mã Tuấn Vinh nhìn vào sổ sách Mã Phi Yến đang tính trên bàn, Mã Phi Yến vội chạy đến lấy sổ sách mang đến bàn tròn cho hắn xem: “Phụ thân, người xem, kinh doanh rất tốt, lại không lãng phí thời gian.”

Mã Tuấn Vinh nhận lấy sổ sách xem sơ qua rồi gật đầu công nhận bản lĩnh của nữ nhi nhà mình, nàng quả thực rất biết cách hót bạc. Hôm nay hắn được mấy viên đại thần đưa đến đó thưởng thức trà tuy bỏ không ít bạc ra nhưng không hề cảm thấy không đáng:

“Người có bao giờ nghĩ đến chuyện nếu không thành công chưa? Không có khoản tiền bù lại vào thì sao?”

“Chẳng phải phụ thân thường dạy ”vạn sự khởi đầu nan sao” sao? Nếu thất bại lại tiếp tục cố gắng thôi, không có tiền bù lại đành phải nói sự thật.” Mã Phi Yến lúc này không còn vẻ sợ bị mắng nữa, nàng cao hứng nói lên suy nghĩ của mình.

Mã Tuấn Vĩnh ngẫm lại trong cung yến lúc trước Cung Vô Nguyệt cũng từng nhắc đến Bách Hoa Mộng của ái nữ hần. Lúc đó hần cảm thấy kỳ lạ vì sao không nhìn hoàng thượng lại nhìn ái nữ của hần như vậy, không nghĩ tới ái nữ của mình lại là lão bản của Bách Hoa Mộng.

“Chuyện này vì phụ tạm thời giúp người giấu mẫu thân, người cũng phải biết làm việc kín kẽ một chút. Về sau có chuyện gì cũng không được phép giấu phụ thân, có biết không?” Nhớ lại ái nữ vẫn nam trang cũng rất có dáng vẻ của thương nhân.

“Ân!” Mã Phi Yến vui vẻ gật đầu đáp ứng, tay khoác lên tay Mã Tuấn Vĩnh làm nũng: “Phụ thân thật tốt.” Nàng vốn nghĩ sẽ bị ăn mắng cơ đấy. Không ngờ Mã Tuấn Vĩnh lại hiền hậu như vậy.

Mã Tuấn Vĩnh nửa cao hứng nửa lại lo. Nếu Tề thị biết chuyện này chắc chắn sẽ nháo thêm một trận to. Thấy Mã Tuấn Vĩnh chau mi tâm Mã Phi Yến liền hỏi: “Phụ thân chẳng phải là đang thiết kế xây đài tế thiên địa sao? Đã nghĩ ra được gì chưa?”

Mã Tuấn Vĩnh liền mang suy nghĩ của bản thân cùng ý tưởng của các đại thần kể ra. Mã Phi Yến liền nói ra suy nghĩ của mình:

“Theo nữ nhi, đài tế thiên địa phải cao, người nên xây chín bậc thang tượng trưng cho sự vĩnh cửu, trải thảm đỏ. Đài vuông, đá trắng, bốn góc cột điêu khắc kỳ lân oai vệ. Chính giữa đặt bàn tế.” Nàng mang những thứ mình xem được ở hiện đại ra kể một lượt cho Mã Tuấn Nghe.

Mã Tuấn Vĩnh bảo sẽ suy nghĩ về vấn đề này, nói thêm một chút nữa thì bước ra. Mã Phi Yến ngồi trong phòng một mình tiếp tục tính toán sổ sách.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật vừa thấy Mã Tuấn Vĩnh rời đi liền len lén mở cửa chạy vào phòng của Mã Phi Yến. Trong sự ngạc nhiên của Mã Phi Yến, Mã Viễn Duẫn liền tiếng hỏi: “Có phải phụ thân phát hiện rồi không?”

Mã Phi Yến gật đầu: “Vì sao lão đại biết?”

Mã Viễn Luật bước đến bên bàn ngồi xuống, tiện tay tự châm cho mình một tách trà: “Hôm nay chúng ta có nghe phụ thân cùng một đám người bảo muốn đến Bách Hoa Mộng thử dùng trà xem có như lời đồn không.”

Mã Phi Yến cười hì hì: “Phụ thân đáp ứng cùng chúng ta ngồi chung một con thuyền. Xem ra lần này, mẫu thân một mình một thuyền rất tịch mịch a.”

Mã Viễn Duẫn phì cười với cách ví von của nàng. Chẳng qua vì sợ Tề thị không cho nàng tiếp tục ra ngoài kinh doanh nữa nên mới đáp ứng. Nữ nhi không ai xuất đầu lộ diện tự kinh doanh như nàng cả.

Mã Viễn Luật nhìn mái tóc không bao giờ được chải gọn gàng khi ở phòng của muội muội mình liền trêu: “Huynh thấy lần này Định quốc công chuốc khổ vào thân rồi.”

Mã Phi Yến chớp chớp mắt vài lần không hiểu hần nói gì liền nghe Mã Viễn Duẫn giải thích: “Định quốc công trước giờ luôn yêu thích cái đẹp mà muội muội chưa từng để ý đến diện mạo của bản thân, chẳng phải ủy khuất người ta sao?”

Mã Phi Yến tức giận liền mang bàn tính hung hăng gõ vài cái: “Hai người dùng con mắt nào thấy hần bị ủy khuất. Muội mới là người ủy khuất đấy, tự nhiên lại bị tứ hôn.” Nàng gả cho ôn thần mới là chuyện ủy khuất nhất thiên hạ.

Nàng hần học chống hai khuỷu tay lên bàn, tâm trạng cũng không tốt nên không tiếp tục tính toán sổ sách nữa. Mã Viễn Duẫn ngồi bên cạnh an ủi: “Có lẽ đại bá có cách giúp muội.” Nói thế thôi hần cũng có chút bất an.

Mắt của Mã Phi Yến phát quang vui mừng hỏi: “Đúng rồi, hôm trước mọi người bên trong tiền thính nói gì?” Mấy ngày trước nàng cũng quên hỏi mất.

Mã Viễn Luật nhìn Mã Viễn Duẫn rồi nói với nàng: “Không đâu ra đâu cả, muội muội đừng lo không ai để muội gả đến đó đâu.” Nhớ lại chuyện ở tiền thính hôm đó thật đau đầu. Hắn cũng không muốn nàng lo lắng.

Mã Phi Yến bĩu môi trong lòng chê trách hai huynh trưởng, nàng cũng không có tâm trạng nên không để ý đến ánh mắt có chút tối của bọn họ.

Mã Viễn Luật giúp nàng tính toán sổ sách, Mã Viễn Duẫn giúp nàng chải lại mái tóc dài rối bời: “Để Định quốc công thấy được nhất định mang cái chiếu chỉ tứ hôn kia cao bay xa chạy.”

Lúc đầu Mã Phi Yến cũng có chút kích động nhưng nghĩ kỹ lại tên đó sẽ không vì như thế mà chạy đâu. Ở Tân Hà thôn nàng còn ghê gớm hơn như vậy mà có thấy hắn xa lánh gì nàng đâu: “Muội cũng hy vọng là như vậy.”

“Muội muội thử dùng cách này xem sao.” Mã Viễn Luật vẫn ôm bàn tính gỗ không nhìn nàng.

Mã Phi Yến thở dài: “Vô dụng thôi, con khỉ chết tiệt đó không biết sợ là gì đâu.” Nếu dọa được hắn thì nàng cũng không cần khổ sở như vậy.

“Con khỉ chết tiệt?” Mã Viễn Luật hơi ngu ngơ hỏi lại.

Mặt Mã Viễn Duẫn đen thui khế trách: “Muội muội còn dám gọi Định quốc công như vậy sao?” Tuy hắn cùng Cung Vô Khuyết không có giao tình nhưng cũng biết quân thần khác biệt, không thể tùy tiện gọi người khác như vậy.

“Lúc trước hắn chẳng phải là Đông Định hầu sao? Không phải khỉ thì là gì. Muội bị hắn hại đến nỗi hai mươi bốn ngày liên tục bị mẩu thân mắng đấy. Có ngày có bị mắng hơn mười lần cơ.” Nhớ lại những ngày tháng kham khổ đó nàng vẫn còn cảm thấy uất ức. Nếu sau nàng gả cho hắn có phải hay không mỗi ngày đều có kịch hay để đóng?

Hai huynh trưởng của nàng không nhịn được cũng cười thành tiếng. Nếu để Cung Vô Khuyết nghe được sẽ có phản ứng như thế nào đây? Mã Viễn Luật đặt bút xuống bàn nói: “Người ta bây giờ là quốc công rồi không phải hầu nữa đâu.”

Mã Phi Yến hừ một tiếng ra mang sổ sách cất đi. Đối với nàng hắn viễn viễn là khỉ. Hai huynh trưởng cũng rời khỏi phòng của nàng.

34. Chương 34: Tặng Người

Tác giả: Luna Huang

Ngày hôm sau, Mã Phi Yến tóc còn chưa chải, y phục còn chưa mặc đã nghe thông báo Cung Vô Khuyết ở ngoài tiền thính. Nàng hốt hoảng tay chân luống cuống cả lên không biết nên làm gì trước.

Con khỉ chết tiệt sáng sớm không an ổn ở phủ cùng thiếp thất tiêu dao đến đây làm gì? Báo hại nàng cả người như được đặt trên đồng lửa vậy, làm gì cũng không xong.

Hôm nay không cần thượng triều nên Mã Tuấn Vinh cũng ở phủ cùng Tề thị tiếp đón Cung Vô Khuyết ngoài tiền thính. Hai huynh trưởng mới thăng chức không lâu nên có ngày nghỉ phép, hôm nay cũng không tiến cung.

Mã Viễn Luật bên ngoài cửa phòng ton hót: “Muội muội phu quân tương lai đến tìm đấy, phụ mẫu bảo huynh đến đây gọi muội ra ngoài.” Giọng nói có chút trêu chọc đan xen với tiếng cười khê.

Mã Viễn Duẩn ho khan hai tiếng thúc giục: “Để quốc công chờ lâu không tốt đâu, y phục đã chỉnh tề chưa? Huynh vào giúp muội chải tóc.” Đạo này toàn là hắc giúp nàng chải tóc thôi. Để nàng tự chải không biết hỏng hết bao nhiêu cây lược.

Mã Phi Yến còn khấn trương hơn lúc nãy nữa. Nghĩ qua nghĩ lại liền quyết định nằm luôn trên giường: “Nói với họ muội vẫn còn ngủ, gọi mãi không dậy.”

“Không ngờ ái thê ngủ mà vẫn biết trả lời cơ đấy. Bỏ quốc công thực sự bội phục, bội phục.” Giọng trầm thấp của Cung Vô Khuyết nhàn nhạt truyền vào phòng khiến Mã Phi Yến rợn cả người.

Hắn vốn muốn ở tiền thính chờ nhưng nghĩ tới nghĩ lui liền mở miệng bảo Mã Tuấn Vĩnh để hắn đến An tri hiên. Quả nhiên như hắn đoán nàng thật không muốn ra.

“Hạ quan gặp qua Định quốc công.” Mã Viễn Duẩn cùng Mã Viễn Luật đồng thanh hướng Cung Vô Khuyết khom người hành lễ.

“Thê huynh không cần đa lễ.” Cung Vô Khuyết không cố kỵ thân phận liền mở miệng nói.

Hai từ “thê huynh” bay thẳng vào tai khiến cả người Mã Viễn Duẩn cùng Mã Viễn Luật cứng như khúc gỗ. Vẫn còn chưa thành thân gọi như vậy có phải quá sớm không? Bọn hắn còn nhỏ hắc Cung Vô Khuyết vài tuổi nữa.

Mã Tuấn Vĩnh vội vàng đưa mắt bảo Tề thị vào gọi Mã Phi Yến, hắc bên này cung kính nói với Cung Vô Khuyết: “Quốc công gia, hay là chúng ta qua bên này uống trà đợi Yến nhi?”

Thấy nàng không phản ứng hắc lại lên tiếng: “Chẳng hay ái thê còn bệnh sao? Có cần hay không bỏ quốc công bảo Thế An vì nàng bốc vài than thuốc.” Giọng hắc đầy trêu chọc bay thẳng vào tai của Mã Phi Yến.

Cung Vô Khuyết quay sang đáp ứng Mã Tuấn Vĩnh. Dù gì cái bàn đá ngoài viện cũng rất gần phòng nàng. Nàng có chạy lên trời cũng không thoát được.

Mã Phi Yến tay nắm chặt chần gấm đến nhìn cũng không dám nhìn ra cửa. Tề thị khốn đó cứ nhiên cho rằng nàng giả bệnh. Đột nhiên cửa bị mở ra, nàng nhắm chặt mắt lại. Sẽ không phải con khỉ đó đẩy cửa vào chứ?

Tề thị chậm rãi đóng cửa khẽ trách: “Người còn chưa rửa mặt nữa sao? Quốc công gia đang đợi bên ngoài đấy.” Tay đồng thời kéo nàng đi thay y phục, chải tóc. Còn cố ý mang cây trầm khổng tước Cung Vô Khuyết tặng cho nàng cài lên tóc nữa.

Mã Phi Yến nhăn mặt nói: “Cây trầm đó nặng lắm, hôm nay cài cây này đi.” Nàng lấy một cây trầm gỗ đơn giản ra đưa cho Tề thị.

Không có thời gian Tề thị cũng không cùng nàng đổi co nữa. Thế là lấy luôn cây trầm gỗ cài lên tóc nàng xong rồi kéo nàng ra bên ngoài.

Cửa vừa đẩy ra đã thấy Cung Vô Khuyết cùng Mã Tuấn Vĩnh và hai huynh trưởng ngồi uống trà. Sắc mặt người nào người nấy cũng khấn trương y như sắp ra trận giết giặc vậy.

“Phi Yến gặp qua quốc công gia.” Mã Phi Yến bước đến nhúng người qua loa cho có lệ. Trong lòng đang mang Cung Vô Khuyết ra vả cho vài cái.

Mấy người kia thấy nàng đến liền viện cớ chạy đi hết. Thế là cả An Tri hiên chỉ còn lại Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết. Thực sự chẳng biết bọn họ có thực muốn giúp nàng thoát khỏi móng vuốt của Cung Vô Khuyết không nữa. Chưa gì đã bỏ đi hết thế này, nàng cảm thấy giống như bọn họ tác thành thì đúng hơn.

Cung Vô Khuyết chậm rãi xoay đầu nhìn nàng, khóe miệng hắc khẽ kéo lên: “Vì sao không cài cây trầm ta tặng?”

“Nặng.” Mã Phi Yến không câu nệ tiểu tiết liền phũ ra một chữ, móng đồng thời đặt lên ghế đối diện hắc.

Mi mắt hắc nâng lên lộ ra vài tia sáng từ đôi mắt phượng: “Không cảm thấy hiếu kỳ vì sao ta đến sớm như vậy sao?”

“A!” Mã Phi Yến vờ kinh hỉ rồi hỏi hần: “Thúc thúc đến đây sớm như vậy có mục đích gì?” Muốn nói thì nói đi, còn bày vẽ bắt nạt hỏi nữa.

Hần vỗ hai tay vào nhau tạo thành ba tiếng liên tục. Ở cửa viện liền thấy có một đôi nam nữ bước vào, hành lễ:

“Thuộc hạ tham kiến thiếu gia, thiếu phu nhân.”

“Nô tỳ tham kiến thiếu gia, thiếu phu nhân.”

Nữ nhân phỏng chừng mười tám tuổi, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt sắc bén cứ như nhìn thấu tâm tư của người khác vậy. Nam nhân tuấn tú, thân hình cường tráng, bên hông còn đeo một thanh trường kiếm, chuôi kiếm điêu khắc tinh xảo.

Cung Vô Khuyết uy nghiêm hướng bọn hần nói: “Sau này nàng sẽ là chủ nhân của các người.”

Bọn họ lại hướng nàng cung kính hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến thiếu phu nhân.”

Mã Phi Yến mở to mắt trố trố nhìn Cung Vô Khuyết: “Đây là có ý tứ gì?” Hần là muốn giám sát nàng sao? Lại còn thiếu phu nhân gì nữa chứ.

“Ta thấy nàng không có nha hoàn theo bên cạnh hầu hạ cũng chẳng có bảo tiêu hộ thân liền mang họ tặng cho nàng.” Cung Vô Khuyết nhấp một ngụm trà nhàn nhạt đáp: “Sau này họ sẽ là người của nàng, nàng muốn làm gì cũng được.”

“Ta lại không có bạc nuôi họ, biết phải làm sao?” Nàng chống tay lên bàn trưng ra vẻ vô cùng tiếc nuối vì không thể nhận.

Cung Vô Khuyết hạ giọng nói nhỏ: “Theo ta được biết, Bách Hoa Mộng mỗi ngày thu về không ít bạc.” Nàng còn dám dùng cách này để từ chối ý tốt của hần sao?

Cả người Mã Phi Yến cứng đờ, sau gáy đột nhiên lạnh như có gió đông thổi đến vậy, khe rùng mình một cái không đáp được lời nào. Nàng quên mất hần biết chuyện của Bách Hoa Mộng.

Đôi đồng tử mị người của Cung Vô Khuyết khẽ lay động khi thấy sắc mặt của nàng biến hóa không ngừng. Cười khẽ một tiếng hần lại nói: “Ta tặng nàng đương nhiên sẽ cung cấp bạc cho họ. Chuyện này không cần nàng phí tâm.”

Mã Phi Yến thầm mắng hần một trận trong bụng, miệng vẫn cười tươi từ chối: “Phi Yến vô công bắt thụ lộc, thúc thúc vẫn là mang về phủ đi thôi.” Tuyệt đối không để bên cạnh xuất hiện nội gián được.

Cung Vô Khuyết liền đưa ra yêu cầu: “Vậy nàng làm ninh mông dẫn cao cho ta dùng là được.” Lâu rồi hần cũng không được thưởng thức món bánh ngon như vậy.

Có lẽ hần ngủ chưa tỉnh nên đến đây vẫn còn mơ mộng đây: “Thúc thúc là đang nói mớ sao?” Mã Phi Yến nhân tiện mát mẻ hần.

“Có làm hay không thì người nàng vẫn phải nhận.” Hần vẫn thản nhiên thưởng trà không để ý đến lời mát mẻ của nàng.

“Ta không nhận.” Nàng không do dự mà thẳng thừng từ chối không lưu lại cho hần chút mặt mũi nào.

“Tốt.” Cung Vô Khuyết quay sang đôi nam nữ nọ ra lệnh: “Nàng không thích các người rồi. Nể tình các người theo bốn quốc công nhiều năm mạng có thể lưu lại tay chân đem phế bỏ đi.”

Hừ! Nàng mới không tin hần nhả tâm với thuộc hạ của mình. Có lẽ là dọa nàng thôi. Nghĩ như vậy nên Mã Phi Yến một chút quan tâm cũng không có chỉ ung dung uống trà.

Thấy Mã Phi Yến vẫn không phản ứng hần liền đưa mắt ra hiệu. Từ trên cây, nóc nhà có vài người mặc trang phục dạ hành, mặt cũng bịt kín nhảy xuống, tay giơ kiếm hướng về đôi nam nữ kia. Đôi nam nữ kia vẫn đứng đó không hề lên tiếng van xin, đôi đồng tử cũng không hề động.

Mã Phi Yến kinh hỉ khẽ hô: “Thúc thúc là đang làm gì?” Hần thực sự nở động thủ sao?

Cung Vô Khuyết điềm đạm nhìn thẳng vào mắt nàng đáp như thể đây là chuyện bình thường: “Nàng không hài lòng về họ, ta bắt đắc dĩ mới phải làm vậy.”

Còn dám đẩy hết trách nhiệm lên người nàng nữa cơ đấy. Nàng thật tức đến thở không thông rồi: “Đó là mạng người đấy, thúc thúc không thể nói lấy là lấy được.”

“Ta cũng không nói là lấy mạng họ, chỉ là mang gân tay gân chân ra làm vài món thôi.” Cung Vô Khuyết nói như thể đó không phải người mà chỉ là một nguyên liệu trong tháp dinh dưỡng thôi.

Mã Phi Yến mím chặt môi nhìn hấn thở gấp. Đáng lẽ nàng nên tin lời của đám thiên kim, như thế thì bây giờ sẽ không kinh ngạc như vậy. Hấn quả nhiên không biết thương tiếc thuộc hạ: “Ta nhận, ta nhận, thúc thúc đã hài lòng chưa?” Nàng gắng từng chữ cho hấn biết được nàng chấp nhận thỏa thuận là do bị hấn ép uống.

Cung Vô Khuyết hài lòng liền đưa mắt ra hiệu, đám hắc y nhân kia cũng trở về vị trí ban đầu. Đôi nam nữ kia quỳ xuống hướng nàng nói: “Tạ thiếu phu nhân.”

“Đứng lên đi, sau này đừng gọi ta là thiếu phu nhân, ta vẫn chưa thành thân đâu.” Lại nói biết đâu chừng không cần gả vào đó nữa. Mã Phi Yến cười như mếu nói. Tự dưng nàng lại rước thêm hai nội gián bên người, thật không muốn sống nữa. Tên này không bao giờ mang được thứ gì tốt lành đến cho nàng cả.

“Thiếu phu nhân, như vậy không tốt.” Hai người đồng thời đứng dậy đưa mắt lên nhìn Cung Vô Khuyết, nữ nhân kia nói.

Cung Vô Khuyết thản nhiên như không vẫn là chung thủy với bộ dạng ta đây không liên quan, chỉ đơn giản là khách ngồi xem tuồng.

“Làm gì mà không tốt?” Mã Phi Yến khép hờ mắt phản vấn nhìn họ.

Thấy họ lúng túng Cung Vô Khuyết liền nói với nàng: “Ta là bảo họ gọi nàng như thể để mỗi ngày nhắc nàng nhớ đến thân phận của mình. Tránh nàng mãi vui chơi quên mất.” Hấn lại nhấp tiếp một ngụm trà, mắt như có như không nhìn nàng.

Mã Phi Yến tức đến không thể nói nên lời, chỉ biết trừng mắt nhìn con khỉ chết tiệt trước mặt. Hấn vì lý do gì mà cứ phải bức ép nàng như vậy?

Phượng quang của Cung Vô Khuyết phát sáng, đáy mắt ẩn hiện ý cười. Hấn đưa mắt bảo hai người nọ đi ra. Sau khi đôi nam nữ kia đi khuất, hấn lại nói với nàng: “Tiểu dã mã tính tình vẫn không thay đổi nhỉ?”

Mã Phi Yến mặc kệ hấn liền chồm người sang nói nhỏ: “Thúc thúc, ta làm ninh mông dẫn cao cho người dùng, người bỏ cái chiếu chỉ kia được không?” Nàng dùng thái độ hòa nhã nhất của bản thân để thương lượng cùng hấn.

Cung Vô Khuyết nhếch môi cười nhạt. Hấn phí bao nhiêu tâm tư lấy cái chiếu chỉ này từ chỗ hoàng thượng về lý nào lại chỉ vì một cái bánh mà bỏ hết. Sau này nàng gả cho hấn chẳng phải hấn cũng được ăn sao: “Tiểu dã mã là đang nói mớ sao?” Hấn mang lại câu của nàng ra để mất mặt nàng.

Mã Phi Yến tức giận hắt một hơi mạnh rồi ngồi lại vị trí của mình: “Thúc thúc vì lý do gì cứ phải chọn ta? Người chọn đường tử tỵ đi, nàng cái gì cũng thạo, ta cái gì cũng không thạo.”

Nếu hấn muốn chia rẽ Mã gia cùng phe phái của Trữ thân vương thì nên lấy Mã Phi Vũ mới đúng. Mã Tuấn Trường là đệ sư, Trình thị, Lý thị xuất thân từ gia tộc lớn vậy thì nàng ta mới là đối tượng hấn cần tìm. Không phải nàng.

Nàng nghĩ mãi cũng chẳng biết vì sao hấn lại chọn nàng. Theo thông tin Mã Tuấn Vĩnh điều tra được thì chiếu chỉ này do hấn đích thân đi xin về, tuyệt đối không phải do hoàng thượng ép uống.

Cung Vô Khuyết hướng nàng cười nhạt một cái: “Trong phủ của ta nữ nhân như thế đã quá nhiều rồi, chỉ là... một nữ nhân như nàng đây vẫn chưa có.” Ánh mắt lóe lên vài tia gian xảo như thể đem suy nghĩ của nàng nhìn thấu.

“Người không sợ ta khiến người tức chết sao?” Mã Phi Yến hậm bực nén giận. Hấn dám xem nàng là hàng hiem của lạ trong nhân gian. Càng giận đại nào sẽ càng không thể hoạt động được, nàng phải bình tĩnh.

Cung Vô Khuyết cười tươi hơn phun ra một câu: “Ta cũng rất muốn thử cảm giác đó.” Hắn hơi chồm người về phía trước, tay hắn đồng thời đưa lên chạm nhẹ vào chóp mũi của nàng.

Mã Phi Yến ôm lấy cái mũi của mình hận thù nhìn hắn. Đôi đồng tử đen láy khẽ run vài lần. Hắn cứ nhiên đem nàng xem như nữ tử phóng đảng mà đối đãi. Nàng nhất định khiến hắn tức chết mới hả dạ.

35. Chương 35: Đánh Tiểu Nhân

Tác giả: Luna Huang

“Hôm nay thúc thúc đến chỉ là muốn đưa người cho ta thôi sao? Nếu là như vậy, người cũng đã nhận, thúc thúc có thể về.” Mã Phi Yến lập tức ra lệnh trực xuất: “Sau này thúc thúc ở tiền sảnh chờ ta, không cần phải đến An Tri hiên như vậy.”

“Nàng nhắc ta mới nhớ.” Cung Vô Khuyết ngồi thẳng thất lưng xấu xa nói: “Ngoài chuyện tặng người ra ta còn muốn uống trà do ái tề pha.”

Nàng dám đuổi hắn cơ đấy, so với năm năm trước thì gan của nàng càng ngày càng to ra rồi. Hắn nhìn vào ấm trà đã nguội lạnh trên bàn nhếch môi thán: “Sợ là lần này đi phí công rồi.”

Mã Phi Yến đắc ý cười thầm: “Nếu thúc thúc đã biết thì mau chóng quay về đi.” Biết nàng sẽ không làm thì ngồi ở đây làm gì? Ấm nàng chắc?

Cung Vô Khuyết rút chiết phiến ở thất lưng ra nhẹ nhàng phe phẩy, mắt nhìn về phía vườn hoa tử đinh hương, miệng chậm rãi mấp máy: “Đáng tiếc, ta không đạt được mục đích tuyệt đối không rời đi.”

“Vậy thúc thúc cứ ở đây đợi đến tối đi.” Mã phi Yến đứng dậy hừ lạnh rồi quay người bỏ đi.

Cung Vô Khuyết cũng đứng dậy đi theo nàng: “Sai, không phải đến tối mà là đến khi uống được trà mới thôi.”

“Thúc thúc định qua đêm ở đây sao?” Nàng xoay người lại hướng hắn nghi hoặc hỏi: “An Tri hiên không có phòng trống cho khách, chỉ sợ ủy khuất thúc thúc phải đến viện nào đó thì không biết được.” Giọng nàng thập phần châm chọc, mâu tử cũng hiện ý giễu cợt.

“Ta lưu lại đương nhiên ngủ phòng của ái tề rồi.” Cung Vô Khuyết lại không màng đến ý giễu cợt của nàng, hắn vẫn bình thản đáp.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Nàng hét vào mặt hắn không hề cho chút mặt mũi nào.

Cung Vô Khuyết lại xem như không thấy hành động vô lễ đó của nàng, chỉ cười xấu xa đáp: “Chiều chỉ tứ hôn cũng đã có rồi, chỉ là chờ ca ca tỷ tỷ của nàng thành thân thôi. Sớm hay muộn chúng cũng thành thân, chỉ bằng sớm chút làm quen với việc đồng giường cộng chằm tránh sau này khỏi phải lúng túng.”

Mã Phi Yến tức giận liền bỏ mặc con khỉ mặt dày. Nàng vào phòng hắn cũng vào phòng, nàng tưới hoa hắn cũng đứng bên cạnh. Khó chịu nàng liền hỏi: “Người của thúc thúc tặng ta có phải họ phải nghe lời ta không?”

Cung Vô Khuyết “ừm” nhàn nhạt một tiếng. Mã Phi Yến vội hô to: “Người tới.”

Đôi nam nữ nọ ở ngoài cửa viện nghe được liền chạy vào: “Thiếu phu nhân.” Họ hướng nàng cung kính gọi một tiếng.

“Giúp ta tiền Định quốc công hồi phủ.” Mã Phi Yến nhanh chóng hạ lệnh.

Cung Vô Khuyết kinh hỉ, mắt lại lóe lên vài tia thú vị. Không ngờ tiểu dã mã còn biết sai người của hắn đuổi hắn nữa. Hắn vẫn không lên tiếng chậm rãi xem màn tiếp theo.

Đôi nam nữ kia nhìn Cung Vô Khuyết nói không nên lời hết nhìn Mã Phi Yến lại nhìn Cung Vô Khuyết. Làm thuộc hạ như bọn hắn thật là khổ. Nghe theo ai cũng không xong.

“Thế nào? Không nghe lời của ta?” Mã Phi Yến hếch cằm cao giọng nói: “Vậy các ngươi cũng nên theo nên theo quốc công gia hồi phủ luôn đi.”

Cung Vô Khuyết chấp tay sau lưng oai vệ nói: “Lui xuống.”

Nhận được lệnh đôi nam nữ kia lập tức lui ra ngoài khiến Mã Phi Yến tức đến sắp thổ huyết. Rõ ràng nói là tặng cho nàng cơ mà, hạ nhân không nghe lời nàng thì nàng giữ họ lại để làm gì

Cung Vô Khuyết giải thích với nàng: “Họ là thuộc hạ do ta tặng cho nàng nên nhất định nghe lời nàng. Chỉ là, họ càng không thể làm trái lệnh của ta.” Hắn đầy đắc ý nhìn nàng cười lộ rõ vẻ khiêu khích.

“Vậy người tặng ta làm gì, chi bằng giữ lại từ từ hưởng dụng đi.” Mã Phi Yến tức giận mím chặt môi, mặt nàng giờ đây trợn đỏ trợn đen luân phiên xuất hiện.

Cung Vô Khuyết đưa tay lên khẽ vuốt mái tóc của nàng nhẹ giọng thán: “Ta thấy tóc nàng cũng không buồn chải liền đưa người đến giúp nàng chải thôi. Bữa khác ta lại đến.”

Nàng mới không muốn hắn lại đến. Tồn nhất là biến mất trước mắt nàng không bao giờ xuất hiện nữa.

Nói xong hắn cũng rời không hề quay lại nhìn nàng nữa. Mã Phi Yến cả kinh, sao hắn biết nàng không thích chải tóc? Không lẽ,... hắn cho người theo dõi nàng sao? Lúc này mấy tên mặc áo đen kia là do hắn phái đến nằm vùng đi?

Mã Phi Yến đương nhiên không biết được lúc cùng nàng ở Tân Hà thôn hắn sớm để ý được nàng không thích chải tóc rồi. Còn lý do hắn phái người ở bên nàng là vì...(LunaHuang: khi nào đến đó mới mặt mí ^>^)

Mã Phi Yến tức giận chạy vào phòng lấy giấy viết tên hắn xong rồi đem ra viện đập tiểu nhân. Nàng ngồi xổm xuống cởi một bên hài ra đánh thật mạnh vào tên của hắn như thể muốn trút giận vậy. Miệng không ngừng lầm bầm đọc thần chú nguyện rửa hắn.

Cung Vô Khuyết ra đến cửa viện liền thấy Mã Tuấn Vinh cùng Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật bước vào. Hắn cùng họ nói thêm hai ba câu thì nhớ ra còn có chuyện chưa nói với nàng liền quay lại.

Không ngờ thấy nàng đang cầm cúi đánh đánh cái gì đó liền mở miệng hỏi, chân cũng chậm rãi bước đến phía sau nàng: “Nàng đang làm gì?”

“Đánh tiểu nhân.” Mã Phi Yến hăng học trả lời, nàng tức giận nên cũng không để ý người hỏi là ai. Lúc này trong đầu nàng cứ đinh ninh là Cung Vô Khuyết đã rời khỏi An Tri hiền.

Bỗng dưng có một cái bóng to bao phủ lấy nàng, động tác dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện con khỉ chết tiệt đó chẳng những còn ở An Tri hiền mà mà còn đang đứng phía sau lưng mình nhìn mình chằm chằm. Nuốt một ngụm nước bọt nàng vội vàng bỏ hài xuống, đứng lên, chân đạp lên tấm giấy.

“Quốc công gia vẫn chưa đi sao?” Nàng nhanh nhẩu cười nói. Do lúc này có thêm Mã Tuấn Vinh cùng hai huynh trưởng ở đây nên không thể gọi hắn là “thúc thúc” như lúc này nữa.

Cung Vô Khuyết khẽ vuốt cằm rồi mang chiết phiến xếp lại rồi nâng cằm nàng lên: “Ái thê rất mong bốn quốc công rời đi?” Mắt hắn chuyển xuống tấm giấy dưới chân bị chân vấy to che lại. Thái độ của nàng y hệt năm năm trước lúc hắn nói phải hồi kinh, thật khiến hắn tức chết.

Mã Phi Yến chột dạ liền không dám nhìn hắn, không biết hắn đã kịp nhìn thấy cái gì chưa? Nàng cũng không dám phủ nhận câu hỏi của hắn, nhờ hắn đổi ý muốn ở lại dùng bữa thì nàng cần lười chết mất.

Hắn cúi người định khom thắt lưng xuống thì Mã Phi Yến đưa tay giữ vai hắn ngăn lại: “Quốc công gia là đang muốn làm gì? Chuyện lúc này Phi Yến không để bụng đâu, người không cần dùng đại lễ này để bồi tội.” Nàng không ngại hạ uy phong của hắn.

Đôi môi đỏ của Cung Vô Khuyết hiện lên một ý cười mỏng, thẳng thắt lưng, phượng quang phát sáng nhìn nàng nói: “Lúc này là bốn quốc công không đúng nhưng cũng đã hướng nàng bồi tội rồi. Hiện bốn quốc

công là muốn giúp nàng nhặt tờ giấy ở dưới chân lên.”Nàng muốn diễn tuồng gì hắn cũng giúp nàng phụ họa.

Mã Phi Yến vội xua tay cười giả lả: “Ha ha, quốc công gia nói đùa. Mấy chuyện như thế này để hạ nhân là làm được rồi. Đâu phiền quốc công gia thân phận cao quý phải phí tâm.” Chân nàng bất giác giẫm lên giấy mạnh hơn.

“Bổn quốc công là vì nàng cao hứng, làm sao sao lại xét đến thân phận có cao quý hay không?” Đôi mày kiếm khẽ nhướn như muốn khiêu khích nàng.

Cung Vô Khuyết cúi người áp sát tai nàng nói: “Trong giấy sẽ không phải là tên của ta đấy chứ?” Đầu hắn hơi xoay nhìn thấy sắc mặt đỏ bừng của nàng lại nói: “Có cần ta cấp cho nàng sinh thần của mình không? Đánh tiểu nhân chỉ dùng tên không có linh đâu.” Nói xong thất lưng cũng đứng thẳng oai vệ nhìn nàng, tiểu y mãn nhãn không chút nào che giấu được.

Mã Phi Yến như bị điểm trúng yếu huyệt đầu cúi thấp không dám nhìn tên ôn thần trước mặt. Nàng cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải. Sau này đánh tiểu nhân nàng phải cẩn thận hơn mới được: “Quốc công gia không phải bảo có việc gấp phải rời đi sao? Sao còn quay lại?”

Hắn không muốn tiếp tục làm khó nàng nữa liền nói: “Lúc này ta quên nói nàng nên quay lại không ngờ lại thấy...” Thái độ của nàng thật làm hắn cảm thấy hả dạ không ít: “Vài ngày nữa ta cho người mang thêm một ít nữ trang đến cho nàng mỗi ngày mỗi đổi.”

Nói xong hắn hướng Mã Tuấn Vĩnh cùng hai huynh trưởng của Mã Phi Yến cáo từ.

Mã Tuấn Vĩnh như bị lạc vào mê cung vậy. Lúc này chẳng phải nàng không muốn gặp Cung Vô Khuyết sao? Sao giờ lại thân mật như vậy? Đã vậy xảy ra chuyện gì mà Cung Vô Khuyết phải đích thân bồi tội?

Mã Viễn Duẫn thấy sắc mặt đỏ bừng của Mã Phi Yến liền thấp giọng hỏi nhỏ: “Lúc này Định quốc công nói gì với muội?”

Thấy Cung Vô Khuyết đi khuất Mã Phi Yến mới duỗi tay vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhích người đem hài mang vào chân rồi nhặt tờ giấy lên: “Hắn biết muội dùng tên hắn ra đánh tiểu nhân.” Giọng nàng nhỏ nhẹ vang lên khiến Mã Tuấn Vĩnh khó khăn lắm mới thoát khỏi mê cung liền rơi xuống vực thẳm.

“Người nói cái?” Mã Tuấn Vĩnh kinh hô: “Cả Định quốc công cũng dám mang ra đánh tiểu nhân sao? Bảo bối a, người là không muốn sống nữa có phải hay không? Nhờ hắn mất hứng liền mang người ra trị tội thì sao?” Ai mà không biết Cung Vô Khuyết là người như thế nào chứ. Nàng cư nhiên không sợ còn dám mang ra chơi đùa thế này.

Mã Viễn Luật ôm bụng cười: “Muội muội không sợ mang tiếng sát phu sao?” Hắn thật cười không ngậm được miệng rồi. Cung Vô Khuyết giết người vô số thế mà giờ đây là bị một nữ nhân do hắn đích thân xin chiếu chỉ tử hôn mang ra đánh tiểu nhân.

“Không phải hắn cùng chúng ta không cùng một đường sao? Sao mọi người cứ phải nói giúp hắn làm gì cơ chứ. Nếu hắn chết bất quá người ta sẽ nói hắn phong lưu nên tình tấn nhân vong thôi, nào có liên quan đến muội.”

Mã Phi Yến bĩu môi chê trách. Đó là do hắn có nhiều thù thiếp nên mới chết sớm. Nàng đánh tiểu nhân cũng chỉ muốn trút giận thôi, làm sao hắn có thể chết được.

“Người là khuê nữ còn chưa xuất giá sao có thể nói câu đó ra miệng được?”

Tề thị vô tình bước đến nghe được liền kéo tai nàng lôi vào trong phòng. Mã Phi Yến liên tục gào thét gọi viện binh: “Phụ thân, phụ thân.”

Mã Tuấn Vĩnh liền giữ Tề thị lại giải cứu ái nữ: “Phụ nhân, hiện ở An Tri hiên có người của Định quốc công. Nhờ Yến nhi mất cọng tóc nào đến được tai hắn thì biết phải làm sao?”

Tề thị thở hổn hển buông Mã Phi Yến ra: “Sao người có thể ăn nói không kiêng kị như vậy cơ chứ?” Hiện ai mà không biết Mã Phi Yến được Cung Vô Khuyết cực kỳ yêu thích chứ. Cả trâm cũng đích thân giúp nàng cài lên tóc luôn rồi còn gì chối cãi nữa.

“Nữ nhi là giống mẫu thân.” Nói xong nàng ôm váy chạy thật nhanh đến phòng của Mã Viễn Duẫn lánh nạn.

Phía sau còn vang vọng tiếng mắng người của Tề thị và tiếng khuyên giải của Mã Tuấn Vĩnh. Hai huynh trưởng cười khúc khích chạy theo nàng. Tề thị hiền lương thực đức bao nhiêu đều bị nàng chọc đến một chút cũng không còn.

36. Chương 36: Hiểu Ý

Tác giả: Luna Huang

Bên trong phòng, Mã Phi Yến liên tục thở dốc, nghỉ một một chút nàng ngồi xuống bên cạnh hai huynh trưởng. Mã Viễn Duẫn thấy thần sắc của nàng nhịn không được liền phì cười, tay cũng không quên đưa cho nàng một tách trà.

“Muội muội có gan trêu mẫu thân sao lại cong chân bỏ chạy mất khí thế như vậy?”

Mã Phi Yến nhận lấy tách trà uống cạn đến đáy liền vội nói: “Mẫu thân không hiền lương thực đức đâu. Muốn giữ mạng ngoài cách chạy thật xa ra muội thật không nghĩ được cách nào khác.”

Mã Viễn Luật từ lúc bước vào phòng liền ôm bụng cười không dứt, lát sau hần mới ngưng được: “Biết vậy thì đừng trêu vào, muội muội đây là thấy chết không sờn sao?”

Mã Phi Yến xếp bằng tay trên bàn hương Mã Viễn Luật hừ một cái thật mạnh: “Ai bảo mẫu thân cứ bên tên ôn thân ấy làm gì. Rõ ràng biết hần với chúng ta không cùng một phe mà cứ xem hần như thân tiên sống mà đối đãi. Nhiều lúc muội nghĩ có lẽ hần mới do mẫu thân sinh còn muội chỉ là rơi rớt bên ngoài thôi.”

Hai huynh trưởng của nàng cười một trận thật to. Cười xong Mã Viễn Duẫn lại nói: “Dù gì hần cũng là quốc công, tỷ tỷ là hoàng hậu, phụ thân là thừa tướng. Chúng ta thân là thần tử lại còn không có gia thế vững như vậy.” Ý hần bảo Mã Phi Yến nên thu liễm một chút.

Mã Tuấn Vĩnh trấn an Tề thị xong cùng bước vào phòng cùng ba huynh muội: “Do lúc trước vi phụ cùng mẫu thân của các người ở Liệp thành được hần đối đãi rất tốt, thế nên mẫu thân các người mới có nhiều hảo cảm với hần như vậy.” Vừa mở cửa hần đã giải thích ngay.

Hai tay Mã Phi Yến chống cằm, môi trề ra không ít. Hóa ra Tề thị sớm bị mua chuộc: “Vậy chuyện tứ hôn kia phụ thân định thế nào?”

Mã Tuấn Vĩnh ngồi xuống nhận lấy tách trà từ Mã Viễn Duẫn trở dài một cái: “Đại bá của người bảo sẽ tìm người giúp đỡ.”

Mã Viễn Luật lại hiểu kỳ hỏi: “Người ta đối xử với hai người tốt thế, mẫu thân cũng có thiện cảm vậy còn phụ thân thì thế nào?”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Phi Yến cũng vểnh tai lên nghe ngóng câu trả lời của Mã Tuấn Vĩnh. Mã Tuấn Vĩnh nghĩ một lúc lâu nhìn ái nữ rồi mới chậm rãi đáp: “Kỳ thực, nếu có thể vi phụ cũng không phản đối mối hôn sự này.”

Lúc ở Liệp thành thấy Cung Vô Khuyết đối xử tốt với mình hần chỉ nghĩ là lòng hiếu khách thôi. Không ngờ Cung Vô Khuyết lại sớm để ý ái nữ của hần, lại còn chính miệng nói ra trước mặt bao nhiêu người nữa chứ. Hần cũng không dám nói tốt giúp Cung Vô Khuyết vì hần biết ái nữ của hần không thích Cung Vô Khuyết càng không muốn thành thân.

Mặt Mã Phi Yến lập tức biến sắc, khép hờ đôi mắt phượng nghi hoặc nhìn Mã Tuấn Vĩnh: “Đến cùng hần có gì tốt để phụ thân nói ra được lời này. Hần vì bảo vệ giang sơn mà giết người không gớm tay thì không nói đi, đã vậy trong phủ còn một đám thiếp thất nữa chứ.”

Rõ ràng biết nàng không thích hẳn còn nói như thế. Cho dù hẳn có thích cũng phải nói không thích để an ủi nàng chứ, lý nào lại nói giúp Cung Vô Khuyết thế được.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật trợn to mắt nhìn Mã Tuấn Vĩnh như thể nhìn sinh vật từ hành tinh khác đến vậy. Không ngờ phụ thân của bọn họ lại có thể nói như vậy. Không phải hôm trước còn phản đối gả bảo bối đi sao?

“Ngoại trừ phụ thân ra thì trong kinh thành này còn ai chỉ có một thê. Định quốc công đương nhiên cũng không ngoại lệ. Xem ra kiếp này muội muội xuất gia là vừa” Mã Viễn Duẫn điềm đạm nói nhưng thoáng nghe cũng phát hiện đầy hàm ý trêu chọc.

“Muội mới không xuất gia đâu.” Mã Phi Yến gian xảo nhìn Mã Viễn Duẫn: “Lão đại có hay không muốn xuất gia?”

Mã Viễn Luật cũng thêm miệng: “Huynh nhớ lúc trước muội muội nói là muốn ”lấy” chứ không muốn ”gả” a, có phải hay không bảo Định quốc công dọn đến Mã gia?”

Mã Tuấn Vĩnh kinh hỉ nhìn ái nữ nhà mình không nói nên lời: “Bảo bối thật có ý như vậy?” Hẳn cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng chưa gì hoàng thượng đã hạ chỉ thế này hẳn còn chưa kịp tuyển hiền tể cho mình nữa.

Mã Phi Yến gật mạnh đầu xác nhận. Nói thật nàng là không muốn gả, bất quá, nếu để Mã Tuấn Vĩnh tin tưởng nàng không muốn rời xa phụ mẫu cũng tốt. Càng có động lực để hẳn toàn tâm toàn ý giúp nàng thoát khỏi hôn sự này.

“Đúng là bảo bối tâm can của vi phụ.” Mã Tuấn Vĩnh thán một câu làm ba huynh muội sững sốt đồng loạt quay sang nhìn hẳn.

Mã Phi Yến nhân cơ hội tốt liền trả đũa hai huynh trưởng. Nàng chạy đến khoác lấy tay của Mã Tuấn Vĩnh làm nũng: “Phụ thân, ca ca nói không muốn thành thân. Nếu người cùng mẫu thân ép uống sẽ xuất gia đấy.” Mắt nàng nham hiểm nhìn hai huynh trưởng như thể hổ rình mồi.

Mã Tuấn Vĩnh liền mang bất hiếu có ba tội lớn ra giáo huấn hai nhi tử một trận. Hai huynh trưởng trợn to mắt ra không thể tin nhìn muội muội bịa chuyện đặt điều bản thân. Mã Phi Yến thấy thế liền chu môi bồi thêm câu: “Thái độ của ca ca như thế chính là muốn nói phụ thân mắng không đúng?”

Mã Tuấn Vĩnh lại ghép cho bọn họ thêm một tội: “Các người còn dám có thái độ này?” Tiếp theo chính là mấy bài giáo huấn quen thuộc.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật cúi đầu nghe mắng. Mã Phi Yến đứng sau lưng Mã Tuấn Vĩnh cười vô cùng hả dạ. Ai bảo hai người không theo phe của muội làm gì.

Không lâu sau nàng bước ra khỏi phòng về phòng mình. Đôi phu thê lúc này đã sớm đứng ngay trước cửa phòng chờ nàng. Nàng nhìn họ hừ một tiếng rồi đẩy cửa bước vào. Làm thuộc hạ của nàng mà nghe theo Cung Vô Khuyết là có ý tứ gì?

Bọn họ biết nàng giận nhưng lại không đóng cửa nên cứ thế mà bước theo sau nàng. Thấy nàng ngồi xuống ghế họ liền cung kính nói:

“Nô tỳ Tuyết Ly gặp qua thiếu phu nhân” Tuyết Ly nhúng người hướng nàng hành lễ.

“Thuộc hạ Thiết Trụ gặp qua thiếu phu nhân.” Thiết Trụ quỳ một chân xuống đất hành đại lễ.

Mã Phi Yến không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn họ. Nàng muốn biết thuộc hạ của Cung Vô Khuyết đến cùng có bản lĩnh gì. Hẳn tặng người đến đây là muốn giám sát nàng hay là giám sát Mã gia?

Thật lâu nàng vẫn không nói gì, bọn họ giữ nguyên tư thế đó không hề thay đổi, cũng không có chút biểu hiện mệt mỏi nào. Xem ra cả hai đều biết võ công a.

“Đứng lên hết đi.” Nàng khê thờ dài rồi nói. Dù gì bọn họ cũng là thuộc hạ phải nghe theo phân phó của Cung Vô Khuyết thôi. Làm khó bọn họ Cung Vô Khuyết cũng chẳng mất đi cân nặng nào.

“Vâng.” Cả hai đồng thanh rồi đứng dậy, đầu hơi cúi hướng về phía Mã Phi Yến.

Nàng cũng chẳng biết cùng họ nói cái gì. Dù sao cũng là nội gián, nói cái gì cũng không được: “Lát nữa mẫu thân sẽ phân phó chỗ ở cho các người.”

“Đa tạ thiếu phu nhân quan tâm, lúc này Mã phu nhân đã có nói về chuyện này với phu phụ thuộc hạ rồi.” Thiết Trụ cung kính đáp.

Nghe ba chữ “thiếu phu nhân” lòng nàng như bị lửa thiêu vậy rất khó chịu. Hóa ra Tuyết Ly cùng Thiết Trụ là phu thê. Cung Vô Khuyết xem ra cũng không đến nỗi gây đánh uyên ương.

“Không có chuyện gì nữa. Các người ra ngoài đi.” Mã Phi Yến phất tay đuổi người.

Hai người cung kính hành lễ rồi bước ra. Thiếp Trụ thân là ám vệ ngoài cây với mái nhà ra thì hẳn không có chỗ nào để đi nữa. Tuyết Ly đứng bên ngoài cửa, lúc nàng ta định đóng cửa thì Mã Phi Yến ngăn lại nên không đóng cửa.

Mã Phi Yến áp gò mà ưỡn hông lên mặt bàn nhìn ra cửa. Mắt nhìn bóng dáng thướt tha của Tuyết Ly. Tuyết Ly cảm nhận được liền quay lại bước vào:

“Thiếu phu nhân có chuyện gì phân phó nô tỳ.” Nàng ta nhúng người hành lễ xong liền nói.

Cũng không có gì làm Mã Phi Yến liền vẫy vẫy tay: “Ngồi xuống đi, kể ta nghe một chút về người cùng Thiết Trụ đi.”

Tuyết Ly nào dám không nghe, lúc này cũng thấy được Cung Vô Khuyết đối với nàng thế nào cơ mà. Nàng ta nhẹ nhàng ngồi xuống kể cho Mã Phi Yến nghe một chút thông tin của mình cùng Thiết Trụ.

Hóa ra bọn họ chỉ mười tám, vừa thành thân không bao lâu liền bị điều đến Mã gia giao cho nàng. Tuyết Ly nói nhiều như vậy, Thiết Trụ ít nói như vậy thế mà cũng thành đôi. Nàng thật rất khâm phục Nguyệt lão.

Ngay lúc Mã Phi Yến đang nghe Tuyết Ly bát quái thì bên ngoài cho người mời bảo Trữ thân vương đến phủ dùng bữa, mọi người đều phải đến. Nàng chần nản đáp ứng rồi ngồi thẳng người.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ giúp người chải tóc.”

Tuyết Ly đứng dậy bước đến bàn trang điểm giúp nàng chải lại tóc. Cung Vô Khuyết có dặn phải dùng mang trâm hắc tặc cài cho nàng nên Tuyết Ly lấy cây trâm khổng tước mang đến.

“Lấy trâm ngọc bên cạnh đi.” Thấy cây trâm khổng tước nặng nề là nàng không vui rồi. Đúng là người của Cung Vô Khuyết, cả hành động cũng mang hơi thở của hắn.

Tuyết Ly làm sao dám trái lệnh Cung Vô Khuyết chứ, mà không nghe lệnh nàng cũng không xong: “Lát nữa thiếu phu nhân sẽ gặp Trữ thân vương, phải chỉnh chu một chút. Trâm khổng tước sẽ nâng cao thân phận của người hơn.” Đánh thuyết phục Mã Phi Yến thôi.

“Là Cung Vô Khuyết dặn như vậy chứ gì.” Mã Phi Yến hàng học nói, nàng cũng không làm khó nàng ta, vẫn ngồi yên để nàng ta giúp mình chải tóc, cài trâm.

Tuyết Ly biết bị vạch trần sắc mặt cũng hồng lên không ít. Nàng ta im lặng giúp Mã Phi Yến chải tóc.

37. Chương 37: Lại Tặng Người

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến một thân sam y ngọc bích, váy trắng, thắt lưng tím bước ra khỏi phòng. Cây trâm khổng tước trên tóc cứ không an ổn mà đứng đưa theo nhịp bước của nàng. Nàng xoay lưng lại dặn dò Tuyết Ly:

“Người đừng theo ta ra đó, ở lại đây nghỉ ngơi đi. Người mới đến học làm quen với An Tri hiên đi.” Nàng là không muốn ai nghe được nàng ta gọi mình là “thiếu phu nhân”, thật xấu hổ chết.

Tuyết Ly lại lên tiếng phản bác: “Nô tỳ theo hầu thiếu phu nhân làm sao có thể để người một mình ra ngoài.” Thất trách nhất định sẽ bị Cung Vô Nguyệt trách phạt a. Có khi còn lãnh cho vài châm vào người nữa.

“Ta không quen có người bên cạnh.” Mã Phi Yến chán nản nói. Nàng thực sự không quen có người suốt ngày đi theo mình. Trước giờ nàng vẫn độc lập cơ mà, trừ bỏ kiếp trước luôn có y tá theo bên mình.

“Thiếu phu nhân đừng làm khó nô tỳ, nô tỳ chỉ muốn làm tròn bổn phận của mình.” Tuyết Ly nhẹ nhàng nói, trong âm thanh có mang theo tư vị ủy khuất.

Mã Phi Yến khẽ thở dài một hơi rồi đầu hàng: “Theo ta cũng được nhưng không được gọi là thiếu phu nhân gì đó, nghe ghê chết được.” Sợ Tuyết Ly phảng bác nàng tiếp tục nói: “Nếu sợ Cung Vô Nguyệt thì người không cần lên tiếng cũng được.”

Tuyết Ly nhúng người cung kính đáp: “Vâng thiếu phu nhân.”

Mã Phi Yến khép hờ mắt nhìn nàng bữu môi một cái rồi bước ra khỏi viện.

Ngoài tiền thính lúc này mọi người đã đầy đủ, sinh lễ từng rương từng rương đặt đầy đất. Lão thái gia cùng Trữ thân vương ngồi ở chính vị cười nói thứ gì đó. Mã Phi Yến bước đến phúc thân hành lễ với từng người.

Trữ thân vương nhìn nàng không rời mắt. Hôm Vũ Văn Dương Khải thấy dung mạo của nàng hẳn cũng ở gần đó. Nhìn thấy nàng xấu xí như vậy hẳn liền rời đi trước hơn Vũ Văn Dương Khải nữa. Không ngờ dung mạo hôm đó lại là giả.

Do không còn bệnh nữa nên Mã Phi Yến không được ngồi như trước mà phải đứng sau Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị. Mã Phi Vũ e lệ đứng sau lưng Trình thị.

Trữ thân vương lúc này nhàn nhạt nói: “Mã tiểu thư được tứ hôn cùng Định quốc công sao có thể đứng như vậy được, mau ban ghế.” Hẳn rất hiếu kỳ vì sao nàng là có dung mạo của ngày hôm đó nhưng không dám mở miệng hỏi.

Trên dưới Mã gia một phen kinh hỉ. Vì sao Trữ thân vương lại để ý đến Mã Phi Yến trong khi Mã Phi Vũ sắp gả đến Trữ vương phủ làm trắc phi?

Mã Phi Vũ xoắn chặt khăn nhỏ trong tay, đáy mắt ngập tràn hận thù nhưng không phát tiết được. Nàng ta chỉ cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi mắng Mã Phi Yến vài trận thôi.

“Tạ vương gia.” Mã Phi Yến nhúng người qua loa. Hẳn đến phủ của người ta mà cứ y như phủ của mình vậy, hô to gọi nhỏ sai xử người khác. Làm đế vương có quyền uy như vậy sao?

Hai hạ nhân mang ghế đến, Mã Phi Yến tự bước đến đặt mông nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Mã Viễn Luật. Ghế còn chưa nóng Trữ thân vương đã nói tiếp:

“Hôm nay bốn vương đến đây ngoài trừ cầu thân còn muốn mang một chút lễ vật đến tặng Mã tiểu thư.”

Mã Phi Yến nghe hẳn nói vậy thì lại nghĩ hẳn tặng cho Mã Phi Vũ nên nàng chỉ cầm tách trà lên thưởng thức mà thôi. Nhưng sau khi nghe xong câu “Bốn vương nghe nói Mã tiểu thư không có nha hoàn thiếp thân nên muốn đưa hai người đến tặng cho Mã tiểu thư” nàng lập tức sắc trà ho xù xụ.

Tuyết Ly ở phía sau vội vàng vì nàng vuốt lưng nhưng chung thủy không mở miệng nói câu nào. Tề thị nhếch môi nhìn thái độ thất thố của nữ nhi nhà mình nói không nên lời. Mã Viễn Luật bên cạnh cũng quay sang hỏi han.

Sau khi ho xong Mã Phi Yến liền từ chối: “Đa tạ ý tốt của Vương gia, chẳng là sáng nay Định quốc công cũng có tặng thân nữ hai người, mà thân nữ lại không quen có nhiều người bên cạnh. Sợ là lần này phải cô phụ ý tốt của Vương gia, mong người lượng thứ.” Nàng vẫn là ngồi trên ghế cung kính nói không hề đứng lên, cũng chẳng có ý định đứng lên.

Đám người này mắc phải chứng bệnh gì mà lại mang người đến tặng nàng thế này? Hay là xem nàng là trung gian đem nội gián vào điều tra, thật nhức đầu, nàng không muốn bị dấy vào những chuyện như thế này đâu.

Lão thái gia không vui liền nói: “Ta thấy nha hoàn bên người người không nhiều vẫn là nhận thêm vài người đi.” Lý nào nàng không biết chuyện Trữ thân vương vì muốn điều tra Cung Vô Khuyết mới đưa người cho nàng sao?

Mã Tuấn Vinh nói đỡ lời giúp nàng: “Vương gia có ý tốt đưa người đến nhưng nữ nhi từ nhỏ đã quen một mình, Vương gia có thể hay không thu hồi kim khẩu?” Hắn biết dụng ý của Trữ thân vương cùng Mã gia. Nhưng hắn không muốn ái nữ của mình trở thành vật hy sinh cho các trận chiến tranh hoàng quyền.

Lập tức nhận được cáo lờm cảnh cáo của lão thái gia, lão thái thái cùng Mã Tuấn Trường sau khi câu nói kết thúc. Mã Tuấn Vinh cũng không cảm thấy hối hận.

Trữ thân vương oai vệ ngồi trên ghế, nhấp một ngụm trà, mắt đảo qua chủ tớ Mã Phi Yến cùng Tuyết Ly: “Bốn vương cảm thấy Mã tiểu thư không nên từ chối hảo ý của bốn vương. Người nhận hảo ý của Định quốc công lại cô phụ hảo ý của bốn vương sao? Dù sao bốn vương cũng sắp làm tỷ phụ của người, có phải hay không cho bốn vương chút mặt mũi?”

Hắn làm sao có thể bỏ qua chuyện đưa người vào Cung phủ chứ. Nếu bức được Mã Phi Yến thì có thể thuận lợi điều tra Cung phủ rồi.

Mã Tuấn Trường sợ làm Trữ vương mất hứng liền nói: “Nhị đệ, Phi Yến cũng không nên từ chối nữa.”

Mã Phi Yến không nói gì chỉ lặng lẽ uống trà. Chuyện này không liên quan đến nàng, người của bọn họ liền để bọn họ tự diệt nhau đi. Nàng cũng muốn tức chết Cung Vô Khuyết vậy thì nhận đi.

Mã Tuấn Vinh thấy ái nữ ngồi im lặng nên cũng không nói gì nữa. Ái nữ của hắn thiên chân, thuần khiết làm sao biết mấy chuyện đấu đá này chứ.

Trữ thân vương thấy thế liền gọi người đưa hai nha hoàn vào. Hai nữ tử xinh đẹp tựa tiên nữ khoảng mười sáu tuổi, môi đỏ mỏng manh, mắt đẹp mịn người, thân ảnh liễu yếu đào tơ khiến người thương xót cho thân phận làm nha hoàn. Cả hai phúc thân hướng mọi người trong tiền thính hành lễ.

“Bốn vương chọn người không biết Mã tiểu thư có vừa ý hay không?” Trữ thân vương tựa tiểu phi tiểu nhìn Mã Phi Yến hỏi.

“Thần nữ rất hài lòng, chỉ là...” Mã Phi Yến tỏ thái độ cực kỳ thích thú đối với hai nữ tử vừa bước vào, rồi lại bày vẻ bất đắc dĩ khiến Trữ thân vương hiểu kỳ.

“Chỉ là? Mã tiểu thư còn có yêu cầu gì?”

“Thần nữ không có bạc nuôi họ.” Nàng cúi đầu cắn cắn môi là như bản thân tiếc nuôi gì đó vậy. Bọn họ đưa người đến thì tự mà nuôi lấy, bạc của nàng không thể tiêu hoang như vậy được.

“Người...” Lão thái thái nghe được liền kinh hô. Lý nào lại dám cự nhiên xin bạc của Trữ thân vương. Dù gì Mã Tuấn Vinh cũng là thượng thư đã vậy còn có Mã gia chống lưng làm sao có thể nói là không có bạc nuôi nha hoàn được.

Khóe môi của Trữ thân vương cong lên một nụ cười. Muốn lấy bạc của hắn? Dù gì hắn cũng là lợi dụng nàng. Không để lão thái thái nói hết hắn liền cắt ngang: “Người bốn vương tặng nhất định sẽ không phiền Mã tiểu thư cấp bạc.”

Mã Phi Yến đưa tay khẽ vuốt vuốt ngực, sắc mặt cũng hoà hoãn hơn: “Vậy thần nữ cung kính không bằng tuân lệnh.”

Trữ thân vương đưa mắt bảo hai nữ tử kia hướng nàng hành lễ. Hai nữ tử kia nhận được lệnh liền bước đến trước mặt nàng ngoan ngoãn cúi người hành lễ.

“Nô tỳ Bạch Chỉ gặp qua tiểu thư.”

“Nô tỳ Ngân Chỉ gặp qua tiểu thư.”

Mã Phi Yến nhàn nhạt gật đầu rồi cho họ đứng lên. Nội gián thôi mà, làm nha hoàn thôi mà có cần đẹp như vậy không. Mắt nàng khẽ liếc nhìn Tuyết Ly lại nhìn hai nữ tử trước mặt.

Lát sau, mọi người nói đến chuyện hôn sự. Ba huynh muội Mã gia ngồi đó nghe như cái xác không hồn. Mấy chuyện như thế cũng bắt họ ngồi nghe cùng nữa.

Tạ thị lâu lâu xen được vài câu. Mã Viễn Hành chung thủy uống trà không nói gì. Mã Phi Vũ xấu hổ đến khuôn mặt đỏ bừng không biết nên giấu đi nơi nào cho tốt.

Lát sau, cùng nhau dùng cơm trưa rồi trở về viện. Tề thị lại tiếp tục phân phó chỗ ngủ cho Bạch Chỉ, Ngân Chỉ. Mã Phi Yến ở trong phòng đứng ngồi không yên. Xem ra ngày tháng sau này của nàng phải cẩn thận từng chút một rồi. Cả Bách Hoa Mộng e rằng cũng không thể đến nữa.

Tuyết Ly cung kính nói với nàng: “Thiếu phu nhân, nô tỳ thấy Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ cũng biết chút võ công.” Nàng ta là muốn nhắc nàng nên cẩn thận một chút. Dù gì Cung Vô Khuyết cùng Trữ thân vương là đối địch với nhau.

“Ân.” Mã Phi Yến gật đầu. Lúc này nhìn bước chân ủy mị của hai người đó nàng cũng thấy được. Đi không hề phát ra tiếng động thật đáng sợ: “Bảo Thiết Trụ không nên xuất đầu lộ diện.”

Dù gì bọn họ không biết bên nàng còn có Thiết Trụ. Lúc này ai cũng thấy chỉ có mỗi Tuyết Ly theo bên cạnh nàng. Lại nói, không ai ngờ được Cung Vô Khuyết lại có thể đem một nam ám vệ lưu lại bên cạnh nàng.

38. Chương 38: Bao Che

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau, Mã Phi Yến vừa thức dậy vươn người, bên ngoài ba nha hoàn của nàng nghe được liền gõ cửa hỏi:

“Thiếu phu nhân đã tỉnh? Nô tỳ có thể vào không?” Đó là tiếng của Tuyết Ly. Nàng là lớn tuổi hơn Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ lại vào cửa trước nên hai người kia không dám quá phận.

“Vào đi.” Mã Phi Yến chán nản nói. Bình thường nhũ mẫu sẽ không bao giờ hỏi nàng mấy câu nhằm chán đó mà trực tiếp bước vào để thau đồng lên kệ gỗ rồi bước ra.

Ba nữ tử bước vào, người cầm thau đồng là Bạch Chỉ, Ngân Chỉ xoay người khép cửa, Tuyết Ly không cầm bất kỳ thứ gì. Ba người nhúng người hành lễ xong liền giúp nàng làm vệ sinh cá nhân.

Tuyết Ly xoay người giúp nàng lấy y phục: “Thiếu phu nhân muốn mặc bộ nào?” Tay nàng tay cầm lên hai bộ khác nhau, thân người lách sang một bên cho nàng xem tất cả các y phục trong tủ.

Ngân Chỉ giúp nàng vắt khăn, rồi lau mặt. Mã Phi Yến vội cướp lấy khăn tự lau: “Các người ra ngoài đi, ta tự mình làm được.”

Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ vội quỳ xuống khóc lóc: “Nô tỳ hầu hạ tiểu thư không chu đáo khiến tiểu thư không hài lòng, thỉnh người trách phạt.”

Mã Phi Yến khẽ thở dài. Mới sáng sớm đã quỳ quỳ lạy lạy rồi: “Ta quen một mình không cần hầu hạ. Các người ra bên ngoài chờ đi.”

Bạch Chỉ lại nói: “Nô tỳ thất trách sẽ bị trách phạt, xin tiểu thư rũ lòng để nô tỳ hầu hạ người, vạn lần đừng đem nô tỳ đuổi ra ngoài.”

Ngân Chỉ bên cạnh cũng phụ họa. Tuyết Ly lặng lẽ bước đến không hề nói gì. Nàng theo hầu hạ bên cạnh Cung Vô Khuyết đã lâu nhạy bén biết tâm tính của chủ tử, nên cũng đoán được tính cách của Mã Phi Yến. Vẫn là không nên nhiều lời để hai người kia muốn làm gì làm.

Mã Phi Yến bất đắc dĩ đứng lên dang hai tay ra: “Đến giúp ta thay y phục.” Làm hạ nhân đã là số khổ rồi, nàng không nên hành hạ họ nữa.

Môi đỏ của Tuyết Ly hiện lên ý cười mỏng: “Thiếu phu nhân vẫn còn chưa chọn được y phục.” Nàng ta bước đến bên tủ đợi nàng lựa chọn.

Mã Phi Yến nhếch môi nhìn đồng y phục được xếp gọn trong tủ hồi lâu: “Lấy kiện bên phải xếp thứ tư tính từ dưới lên.” Hôm nay tâm trạng không được tốt, nàng chọn bộ tử y chỉ thêu một đoá đỗ quyên trước ngực.

Tuyết Ly đem y phục đến cho Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ giúp nàng thay rồi bước đến bên bàn trang điểm lấy lược giúp nàng chải tóc. Y phục mặc xong nàng ngồi trước bàn trang điểm tùy Tuyết Ly bới tóc.

Bên ngoài Mã Viễn Duẫn đẩy cửa bước vào cùng với hai gia đình: “Muội muội, Định quốc công cho người mang đến đây.”

Mã Phi Yến nhìn hai gia đình đang nâng một rương to liền biết đó là gì. Hôm qua chẳng phải Cung Vô Khuyết đã sớm nói rồi sao. Nàng bảo Ngân Chỉ lấy đồ trong rương ra cho nàng xem.

Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ bước đến rương lần lượt mang từng món gấm cao cho nàng lựa chọn.

Hèn gì hôm nay Tuyết Ly lại ngoan như vậy. Không hề hỏi đến chuyện cây trâm khổng tước sớm bị nàng mang giấu đi. Nguyên lai là có thêm những thứ mới.

Mã Phi Yến chọn một chuỗi ngọc trai đeo lên cổ, khuyên tai chạm trổ hoa đỗ quyên, trâm cài chỉ dùng cây trâm gỗ hai năm trước Mã Viễn Duẫn ra ngoài mua cho nàng.

Dùng điểm tâm xong không lâu, Tề thị bảo phải đưa nàng đến Vũ Văn gia. Hôm nay hài tử của Vũ Văn đại công tử đầy tháng nên Vũ Văn phu nhân có phát bái thiệp đến.

Từ lúc từ hôn đến này, sau khi được Mã Phi Yến Khuyên nhủ thì Tề thị cũng chỉ xem Vũ Văn phu nhân là bằng hữu bình thường chứ không thân mật như trước nữa. Lần này mang Mã Phi Yến đi một là do bên Vũ Văn gia có lời mời, hai là chứng minh Mã Phi Yến không phải xấu nữ.

Mã Phi Yến bắt đắ dĩ leo lên xe ngựa. Hôn ước cũng đã không còn nàng ngại gì mà không đi. Nàng không hề cho bất kỳ ai theo, chỉ có Thiết Trụ lặng lẽ bám theo bảo vệ nàng.

Xe ngựa gần đến đã nghe thấy tiếng pháo nổ rồi, Mã Phi Yến ngồi trong xe ngựa bị Tề thị giáo huấn một trận còn thêm tiếng pháo nổ làm đôi mày liễu của nàng gần như dán chặt vào nhau.

Tề thị vừa bước xuống xe đã có người chạy ra tiếp đón. Mã Phi Yến chậm rãi từ xe ngựa lộ mặt ra đã thấy có một đám người hiếu kỳ nhìn về bên này y như nàng là sinh vật ngoài hành tinh vậy.

Khép hờ mắt nàng bước xuống khoác tay Tề thị bước vào trong tiếng xì xào bàn tán. Người khen Cung Vô Khuyết có mắt thẩm mỹ, kẻ chê Vũ Văn Dương Khải không có phúc khí.

Đây cũng là chuyện hiển nhiên thôi. Từ lúc nghe được nàng được tứ hôn cùng Cung Vô Khuyết thì đám tiểu thư muốn bước vào Mã gia cũng chỉ có những người bên phe phái của thái tử thân cận với nàng. Bọn họ chưa gặp được nàng cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Hôm lễ cập kê của nàng lại là sinh thần của Vũ Văn thái sư thế nên Vũ Văn gia chỉ gửi lễ vật đến chứ không hề có người tham dự. Tề thị cũng y như vậy gửi lễ vật đến chúc mừng thôi.

Cùng Tề thị tiến đến tiền thính, Vũ Văn phu nhân cùng Vũ Văn thái sư đang cười tít mắt cũng quay sang. Mọi người có mặt trong tiền thính nhìn chằm chằm vào Mã Phi Yến.

Đây là xấu nữ trong miệng của Vũ Văn Dương Khải sao? Sao bọn họ chẳng thấy nàng xấu chút nào.

Tề thị thấy không khí có chút quái lạ liền mỉm cười dịu dàng bước đến chào hỏi Vũ Văn thái sư và Vũ Văn phu nhân. Mã Phi Yến cũng cúi người hướng bọn họ hành lễ.

Vũ Văn thái sư lúc này mới hoàn hồn cười: “Mã phu nhân cùng Phi Yến đến rồi sao? Mời ngồi.”

Vũ Văn phu nhân nhìn Mã Phi Yến không hề chớp mắt. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Đạo này kinh thành mọi người đều bàn tán về dung mạo của Mã Phi Yến. Có người còn nói nàng đẹp khuynh thành nên Cung Vô Khuyết mới đích thân xin chiếu chỉ tứ hôn.

Mã Phi Yến cùng Tề thị an vị trên hàng ghế khách quý. Vũ Văn phu nhân mới bế tôn tử của mình đến cho Tề thị xem. Mã Phi Yến tỏ ra hứng thú nhưng trong lòng lại có chút không vui. Sau hôm nay Tề thị nhất định mang hai huynh trưởng của nàng ra tra tấn một phen. Nàng lại bị hai huynh trưởng mang ra tra tấn vài trận.

“Lâu rồi không gặp Phi Yến đẹp lên rất nhiều.” Vũ Văn phu nhân hiền hậu nói, trong lòng nàng ta giờ đây tiếc nuối trăm triệu lần.

“Vũ Văn bá mẫu quá khen.” Mã Phi Yến khách sáo đáp lại.

Vũ Văn phu nhân nắm tay nàng vỗ vỗ lên mu bàn tay: “Là Khải nhi không có phúc phận lấy được người.”

Mã Phi Yến thầm nghĩ: Là do Vũ Văn Dương Khải có phúc mới không phải lấy nàng.

Tề thị liền nhẹ nhàng nói: “Do Yến nhi không có phúc làm dâu Vũ Văn gia. Tỷ tỷ không cần tự trách.”

Lời nói vang lên làm Vũ Văn phu nhân cảm thấy có chút xấu hổ. Hôn ước này là do nàng ta đề ra, đến khi từ hôn cũng là do Vũ Văn gia mở miệng từ bỏ.

Lát sau hạ triều, hoàng thượng sai Trữ thân vương đến tặng lễ vật nên bị gọi lại phân phó. Mã Tuấn Vĩnh, Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật cũng đến chúc mừng. Vũ Văn Dương Khải cũng cùng bọn họ chung đường.

Mã Phi Yến vừa thấy bóng dáng của phụ thân liền từ trên ghế đứng bật dậy chạy đến: “A, phụ thân cũng đến.” Nàng ngồi này giờ sắp mốc meo cả lên mới thấy được cứu tinh đương nhiên vui không thể tả xiết rồi.

Đám nam nhân vừa đến hành lễ với nhau xong cũng ngồi xuống. Mã Phi Yến vui vẻ ngồi kế Mã Viễn Luật huyền thuyền không ngớt miệng. Mã Viễn Duẫn thấy vui vẻ cũng quay sang thêm miệng vào.

Vũ Văn Dương Khải vẫn chưa hoàn hồn được. Hắn không tin nữ tử trước mặt này là Mã Phi Yến. Hôm đó hắn tận mắt thấy dung mạo của nàng vì sao hôm nay lại không giống?

Hắn bước đến trước nàng nói: “Mã tiểu thư.” Giọng nói của hắn như muốn gọi lại như muốn xác nhận sự thật.

Mã Phi Yến ngẩng đầu lên nhìn hắn cười: “Vũ Văn nhị công tử.” Nàng khẽ gật đầu chào hắn.

“Vũ Văn huynh sao thấy gia muội lại có dáng vẻ này?” Mã Viễn Duẫn làm như không biết gì liền giờ vờ hỏi.

Vũ Văn Dương Khải hít một hơi thật sâu nhìn ba huynh muội Mã gia cười đau khổ: “Hôm đó ở hoa viên là các người gài bẫy ta?” Hắn cùng nàng tuy không thân thuộc nhưng cũng là một lòng muốn lấy nàng làm thê. Vì sao nàng lại có thể bày trò gạt hắn để hắn từ hôn như vậy?

Mã Phi Yến nghiêng đầu bày ra bộ dáng ngây thơ hỏi lại: “Gài bẫy?”

“Vũ Văn huynh nói vậy là có ý tứ gì?” Mã Viễn Luật bày vẻ vô tội cũng không kém muội muội của mình, mắt hắn chớp chớp như thế không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vũ Văn Dương Khải nén giận kể ra sự tình hôm đó. Đáy mắt hắn lộ rõ sự phẫn nộ: “Vì sao phải gạt ta?” Hắn hướng Mã Phi Yến hỏi.

Mã Phi Yến vỗ nhẹ trán của mình “a” lên một tiếng rồi lập tức biện bạch cho bản thân: “Hôm đó là Phi Yến thua hai huynh trưởng nên phải vẽ mặt xấu hai ngày liền. Không ngờ lại bị Vũ Văn nhị công tử nhìn thấy, là Phi Yến thất thố, mong Vũ Văn nhị công tử bỏ qua.”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thầm khen nàng thông minh. Bọn hắn vốn nghĩ trước giúp nàng thoát tội không ngờ nàng lại nhanh miệng như vậy.

“Chuyện đó cũng đã qua rồi, huống hồ, Vũ Văn huynh cũng đã được hoàng thượng tứ hôn, không nên nói chuyện cũ nữa.” Mã Viễn Duẫn nhanh miệng an ủi Vũ Văn Dương Khải, dù gì cũng là bọn hắn bày trò không trách hắn được.

Mã Viễn Luật vờ lắc đầu tiếc nuối nói: “Chúng ta tuy không có duyên trở thành người một nhà nhưng chúng ta vẫn là bằng hữu tốt. Nếu chúng ta biết trước hôm đó Vũ Văn huynh thấy thì đã đến giải thích rồi.”

Mã Phi Yến hướng Vũ Văn Dương Khải cười hì hì, hai tay đưa tách trà nóng trên bàn cho hắn: “Uống xong ly trà này mọi hiểu lầm giữ chúng ta xem như kết thúc nhé, Vũ Văn nhị công tử là người đại lượng nhất định không trách Phi Yến đâu nhỉ.”

Vũ Văn Dương Khải nhìn nàng hồi lâu mới tiếp nhận ly trà trong tay nhấp một ngụm. Hắn không nói gì liền bỏ đi, đôi môi mím chặt lại. Nếu hôm đó hắn bước đến xem kỹ hơn e là sẽ không có cục diện như hôm nay. Hắn cũng không phải không hài lòng vị tiểu thư được hoàng thượng tứ hôn. Mà là suốt bao nhiêu năm hắn vẫn một lòng một dạ nghĩ rằng nàng là thê tử của hắn. Hắn làm sao có thể chấp nhận chuyện này đây.

Ba huynh muội che miệng lén lút nhìn nhau cười. Bọn họ không ai trách Vũ Văn Dương Khải cả, nếu là bọn họ, bọn họ cũng sẽ không lấy một xấu nữ không quen không biết về làm thê tử.

Lúc đầu Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật phản đối cho rằng hắn là loại người trọng sắc. Họ cho rằng nhan sắc sẽ phai tàn theo thời gian vậy sau này nàng xấu thì liền lập thiếp không để ý đến nàng nữa sao. Sau khi nghe Mã Phi Yến phân tích xong cũng không giữ thành kiến đó nữa.

Tề thị nghe được mặt đen lại không ít. Hóa ra do ba huynh muội đứng sau lưng giở trò. Không thể trách được Vũ Văn Dương Khải sợ đến mất mặt mà nhất quyết đòi từ hôn. Mã Phi Yến là nữ nhi của nàng đương nhiên nàng biết rõ chuyện này thập phần do Mã Phi Yến bày ra. Hại nàng suýt chút nữa vu oan cho người tốt.

Mã Tuấn Vĩnh ngạc nhiên tròn tròn mắt nhìn ba hài nhi của mình. Hèn gì hôm đó Mã Phi Yến nhất quyết kéo hắn đến đó rồi không chịu rời đi. Thì ra sớm thiết kế hắn vào chuyện này, đã vậy còn tìm ra lý do rất hợp lý để hắn không thể phát hỏa nữa chứ.

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị mặt đỏ tía tai vì xấu hổ, nhìn nhau rồi khẽ nhìn Vũ Văn thái sư cùng Vũ Văn phu nhân đang bận rộn tiếp khách gần đó. Cũng may không ai nghe thấy nếu không, không biết đem mặt giấu vào đâu.

Bên ngoài lại thông báo, Trữ thân vương cùng Cung Vô Khuyết đến. Mọi người cúi người hành lễ. Vũ Văn thái sư nhường ghế chủ vị cho bọn họ. Trữ thân vương giao lễ vật xong liền chậm rãi tiến đến ghế chủ vị ngồi xuống.

Cung Vô Khuyết bước đến trước mặt Mã Phi Yến, tay chấp sau lưng, nheo mắt hỏi: “Vì sao không sử dụng trang sức của bốn quốc công tặng?”

Mã Phi Yến ngẩng đầu nhìn hắn chậm rãi nói: “Chẳng phải đeo chuỗi ngọc trai và đôi khuyên tai rồi sao?” Rõ lắm chuyện mà, đeo nhiều như vậy còn chạy đến bắt bẽ nữa.

Hắn đưa mắt nhìn cây trâm gỗ đơn giản trên đầu nàng, Mã Phi Yến liền nói: “Đây là do lão đại tặng. Mấy cây trâm kia nặng quá Phi Yến không muốn đeo.” Giọng của nàng hạ thấp nhưng cũng cố kỵ chỗ đông người nên thái độ đối với hắn vẫn là cung kính nhưng ngữ điệu lại hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Đôi mày kiếm của Cung Vô Khuyết giãn ra một chút lại hỏi: “Vì sao không đưa Tuyệt Ly đi cùng?”

“Ta có đến ba nha hoàn, đưa ai đi cùng cũng không được. Chẳng phải cho Thiết Trụ đi cùng rồi sao.” Mã Phi Yến cúi đầu, bấu môi, tay nàng xé xé cái khăn trong tay.

Cung Vô Khuyết cũng đã biết chuyện Trữ thân vương đem người đến tặng cho nàng nên nàng nói thế hắn cũng không ngạc nhiên. Hắn lấy cây trâm vàng chạm trổ một con rắn hổ tinh xảo quấn quanh cây trâm, đầu ngẩng cao, miệng rắn ngậm một viên hồng bảo ngọc từ trong ngực áo ra.

Cây trâm này là do hắn cố ý đặt làm, lúc này đi lấy nên mới không đến cùng lúc với đám người Mã gia. Hắn chậm rãi cài lên tóc nàng: “Sau này đi đâu cũng phải mang Tuyệt Ly bên cạnh.”

Mọi người thu được cảnh đó vào tầm mắt liền há to, phỏng chừng nhét được hai quả trứng gà vào trong. Cung Vô Khuyết quả thực đem Mã Phi Yến xem là báu vật mà nâng niu.

Sắc mặt của Vũ Văn Dương Khải càng khó coi hơn như nuốt phải một con gián vậy. Là hắn bỏ qua nàng, nhưng hắn không thể chấp nhận sự thật này.

“Nặng quá đi.” Mã Phi Yến cau mày nói, đồng thời đưa tay định lấy cây trâm xuống.

Cung Vô Khuyết nắm cổ tay của nàng kéo xuống lại rồi bá đạo nói: “Không được gỡ xuống.” Hắn bước đến ghế chủ vị ngồi sòng đôi với Trữ thân vương.

Mã Phi Yến hừ lạnh không thèm nhìn hắn quay sang hai huynh trưởng, lẩm bẩm hát: “Tâm tình của đám nam nhân thật kỳ quái, rõ thật kỳ quái.” Cái đầu của nàng xoay thì viên hồng bảo ngọc cũng lắc lư, rõ phiền.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật muốn cười lại không dám cười. Chỉ nhìn muội muội mình, đúng như lời Mã Tuấn Vĩnh nói nếu không có mấy chuyện rắc rối kia có lẽ họ cũng muốn Mã Phi Yến gả cho Cung Vô Khuyết.

Mã Viễn Luật khẽ nói nhỏ: “Muội muội thật có phúc.” Ngửi sơ qua cũng ngửi được mùi chàm chọc bên trong câu nói.

Mã Viễn Duẫn ngồi xa hơn chỉ gật đầu tán thành chứ không nói gì thêm. Mã Phi Yến liên tục hít thở trường mắt nhìn hai huynh trưởng của mình. Nàng mím chặt môi muốn mắng chửi người.

Đột nhiên, ba huynh muội cảm nhận được một luồng sát khí vô hình liền quay sang phụ mẫu của mình. Bất được ánh mắt giận dữ của hai người cả ba đồng loạt làm ngơ như không có chuyện gì xảy ra.

Trữ thân vương cùng Cung Vô Khuyết ngồi bên trên khách khách sáo sáo đá xéo nhau. Mọi người cảm nhận rõ mùi thuốc súng nồng nặc trong khi hai tên kia vẫn cười nói như không có chuyện gì xảy ra.

Vũ Văn thái sư vội vã bỏ hết đám khách chạy đến làm người trung gian giảm bớt nộ khí của hai người. Vũ Văn phu nhân vội vã gọi hạ nhân dọn tiệc.

Mã Tuấn Vĩnh lần đầu bị hài nhi tính kế liền khó chịu trong người thế là xin hồi phủ sớm không ở lại dùng tiệc. Mã Phi Yến cùng hai huynh trưởng cũng theo chân phụ mẫu rời khỏi Vũ Văn gia.

Vũ Văn Dương Khải gọi nàng lại muốn nói gì đó nhưng lưỡng lự mãi không nói được câu nào đành tiễn nàng lên xe ngựa. Nhìn theo xe ngựa rời đi, lòng hắn vô cùng phiền não, thở dài một cái rồi quay vào trong.

39. Chương 39: Phạt Quỷ

Tác giả: Luna Huang

Về đến phủ, bước chân vào môn viên của An Tri hiền, ba huynh muội lập tức bị mang ra “công đường” thẩm vấn nghiêm khắc. Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị ngồi uy nghiêm trên chủ vị trong thánh tử. Ba huynh muội quỳ bên dưới, đầu không dám ngẩng cao, mắt không dám liếc ngang liếc dọc.

Nhũ mẫu nhanh tay phân phó việc cho ba tên nội gián bên cạnh Mã Phi Yến xuất phủ. Không cho họ ở lại nghe được bất cứ chuyện gì. Đương nhiên, Thiết Trụ là người duy nhất biết chuyện mang về bẩm báo với chủ tử.

“Nói, đến cùng là chuyện gì?” Mã Tuấn Vĩnh nghiêm giọng bức cung.

Tề thị bên cạnh phụ họa: “Mã Phi Yến, chuyện này có phải do người bày ra không?”

Mã Phi Yến nuốt ngụm nước bọt ra mở miệng đánh gãy lời nói của hai huynh trưởng đang định giúp mình đỡ lời. Nàng kể rõ từng chi tiết của ngày hôm đó, cuối cùng nói: “Phụ thân, mẫu thân, nữ nhi thật không muốn gả.”

Thành thân có gì mà tốt chứ? Chôn vùi cuộc sống, nàng mới không muốn đâu. Thế mà đám người cổ đại này mười lăm tuổi đã bắt đầu thành thân rồi.

“Người không muốn thành thân liền dọa người khác như vậy sao?” Tề thị tức giận, cả hình tượng thực nữ cũng chẳng màng đến mà cao giọng quát to.

Mã Tuấn Vĩnh bên cạnh liên tục trấn an: “Phu nhân có chuyện gì cứ bình tĩnh mà nói, không cần nóng giận như vậy.”

Mã Viễn Duẫn cũng giúp muội muội đỡ lời: “Đúng đó mẫu thân, người có giận nữa cũng không thể thay đổi được.” Cho đến giờ phút này đây lòng hấn cũng chưa từng hối hận vì đã thành toàn cho muội muội.

Mã Viễn Luật cũng ngừng đầu long lanh mắt thay muội muội cầu tình: “Huống hồ, Vũ Văn Dương Khải cũng không trách móc gì nữa, hay là người cũng đừng nhắc đến chuyện này nữa.” Lúc này nhìn thấy Vũ Văn Dương Khải như vậy hấn cũng cảm thấy bản thân mình không đúng, nhưng muội muội không muốn gả phải làm sao bây giờ.

“Các người, các người...” Tề thị thở hổn hển, đưa tay vuốt ngực nén giận, từ ngữ trong đầu bị ba huynh muội chọc đến loạn cào cào không biết nên nói từ nào trước.

“Phu nhân.” Mã Tuấn Vĩnh ôm lấy Tề thị vỗ vỗ bả vai của nàng rồi nhìn ba huynh muội đang bày ra vẻ đáng thương quỳ bên dưới: “Không muốn gả chỉ việc nói cùng vi phụ, vì sao phải dùng đến hạ sách đó. Ngay cả vi phụ mà các người cũng tính kế sao?” Hấn không biết nên vui hay nên buồn nữa. Đám hài tử nhà hấn có phải quá thông minh rồi không?

Mã Phi Yến lại cảm thấy không đúng nên phản bác lại: “Nữ nhi phản đối thì phụ mẫu sẽ cãi nhau, cả nhà đều không vui. Chỉ có cách để Vũ Văn gia từ hôn thì mới không ai có thể nói được gì. Tính kế phụ thân cũng là bất đắc dĩ, nếu người ta đến từ hôn mà phụ thân bày sắc mặt cho người ta xem liệu có phải đến bằng hữu cũng không thể làm không?”

Nàng nói cực kỳ có đạo lý, Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị nhìn nhau trân trối không nói được câu nào. lát sau Mã Tuấn Vĩnh mới thở dài nói: “Không muốn gả bây giờ bị từ hôn cho Định quốc công thì chẳng phải cũng vậy sao? Lần này cơ hội giải trừ rất thấp.”

Ý tứ của hấn trước giờ vẫn không hề thay đổi, vẫn là không muốn ái nữ gả cho một người thấp toàn thấp mỹ như Vũ Văn Dương Khải. Lúc trước nghe nàng bảo ái mộ Vũ Văn Dương Khải nên hấn cũng không nói gì nữa, không nghĩ đến nàng vì hấn cùng Tề thị nên mới nói như vậy.

Mã Phi Yến mang cây trâm vàng trên đầu mình xuống. Tề thị nhìn cây trâm vàng hình con rắn tinh xảo liền rùng mình nói: “Sao Định quốc công lại có thể mang con rắn này để trang trí trâm cơ chứ?”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cũng sớm có ý nghĩ đó. Chỉ là bọn hấn chưa kịp nói ra miệng thì Tề thị đã nói trước rồi.

Mã Phi Yến chỉ nhìn cây trâm trên tay không nói bất kỳ lời nào. Ngoại trừ nàng cùng Cung Vô Khuyết ra thì không có ai biết được vì sao hấn lại dùng rắn làm trâm cho nàng.

Mã Tuấn Vĩnh đoán được một phần liền thay nàng giải thích: “Lúc ở Tân Hà thôn, Định quốc công từng bị rắn cắn. Không phải chuyện đó có liên quan gì đến bảo bối chứ?” Đôi mày kiếm nhướng lên cao, giọng cũng kéo cao đặt câu hỏi.

Mã Phi Yến rùng mình một cái nhìn Mã Tuấn Vĩnh trân trối. Mã Viễn Luật vuốt vuốt cằm trên chọc: “Hóa ra muội muội còn có chuyện giấu chúng ta.”

Mã Viễn Duẫn áp sát mặt mình vào mặt nàng thẩm tra: “Muội muội có phải hay không nên nói thật?”

Cùng nàng mấy năm qua cũng sớm không kiêng kỵ chuyện nam nữ nữa. Mã Phi Yến rất tùy hứng, lúc thì cầm tay, lúc lại khoác tay, cao hứng liền ôm chầm lấy nên khái niệm quy củ đối với bọn họ cũng không phải chuyện to tát gì.

“Có gì đặc biệt đâu sao mọi người lại hiếu kỳ như vậy?” Mã Phi Yến nhún vai kể lại chuyện đó. Dương nhiên nàng không có nói chuyện nàng vì Cung Vô Khuyết hút độc rồi.

Tề thị sợ đến xanh mặt quỳ xuống ôm lấy nàng nức nở: “Vì sao lúc đó người không nói cho vi nương biết? Người thật không biết sợ gì cả.”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật không hẹn cùng đồng thanh: “Giờ thì khác rồi, muội muội sợ nhất là Định quốc công đấy.” Nàng ở đây vênh váo thể này thôi trước của Cung Vô Khuyết lại chẳng hề dám phản

bác gì.

Mã Phi Yến lườm bọn họ xong lại mở miệng nói: “Mẫu thân, người đừng có hồ chút là khóc lóc có được hay không? Chẳng phải là đã không sao rồi sao? Lúc trước A Ngưu ca có dạy nữ nhi cách tránh rắn nên mới không sợ, lại nói có Cung..à không, Định quốc công ở đó mà sợ cái gì.”

Mã Tuấn Vĩnh khom người ôm Tề thị đứng dậy rồi ra lệnh: “Dù sao các người cũng có lỗi, đến từ đường quỳ đến tối cho ta. Không có sự cho phép không được dùng cơm.” Rất muốn phạt bọn họ quỳ vài ngày nhưng nghĩ lại mỗi người sáng sớm đều bận rộn nên phạt một chút thôi.

Ba huynh muội nghe được tha bổng liền dập đầu tạ ơn rồi chạy như bay ra khỏi An Tri hiên đến từ đường Mã gia.

Bên trong từ đường ba huynh muội ngồi trên đệm tròn bằng gấm nâu. Mã Phi Yến ôm lấy hai đầu gối quỳ đến đỏ của mình than thở: “Chỉ không muốn thành thân thôi mà mẫu thân cùng phụ thân có cần phải giận như vậy không?” Cái bụng của nàng đến tối nay mới có thể vui vẻ rồi.

Mã Viễn Duẫn cười hì hì nói nhỏ: “Như vậy cũng tốt, lúc này thấy mẫu thân nhìn chăm chăm hải tử trên tay của Vũ Văn bá mẫu huynh tưởng hồi phủ sẽ cùng nhị đệ bị ép thành thân cơ đấy.”

Mã Viễn Luật vỗ mạnh tay vào nhau tán thưởng Mã Viễn Duẫn nói có lý: “Lúc này đệ cũng là sợ chuyện này.” Hắn quay sang nhìn Mã Phi Yến ngồi giữa: “Muội muội cùng Định quốc công cũng rất hợp a.”

Mã Phi Yến ngồi thẳng thất lưng mắng: “Hợp cái đầu của lão nhị. Hắn lấy muội là vì muội khác với đám thiếp thất của hắn thôi. Đây là do hắn tự thừa nhận với muội đấy.” Nghĩ lại càng thấy căm phẫn con khỉ chết tiệt đó.

“A.” Hai huynh trưởng của nàng đồng thanh gật đầu la lên một tiếng rồi khẽ cười trêu nàng.

Ba huynh muội bên trong từ đường không biết đã nói chuyện bao lâu chỉ biết là ba cái bụng liên tục biểu tình không dứt. Bên ngoài truyền vào tiếng bước chân, cả ba liền chuyển tư thế quỳ trên đệm, vẻ mặt như rất thành tâm xám hối vậy.

Tiếng cửa bị đẩy vào rồi đóng lại: “Xem ra còn có sức quỳ nghiêm túc thế này chắc không đói đâu nhỉ?” Âm thanh mềm mỏng xen lẫn tiếng cười khẽ của Tạ thị khiến ba huynh muội xoay đầu lại.

“Đường tẩu tẩu.” Mã Phi Yến xúc động nhìn giỏ thức ăn trên tay của Tạ thị.

Mắt của Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật sáng rực rỡ: “Đường ca, đường tẩu.” Có viện binh, không cần chịu đói nữa rồi.

Mã Viễn Hành bên cạnh nhe răng cười, hai tay giơ lên hai giỏ thức ăn nữa: “Vì nông nổi gì lại bị phạt hết cả ba thế này? Đã lớn thế này còn mang chức quan trên người lại bị phạt quỳ từ đường, chuyện này truyền ra ngoài há chẳng phải để thiên hạ chê cười sao?”

Mã Phi Yến che miệng nhìn hai huynh trưởng cười đầy trêu chọc: “Ày da, ca ca không cần mặt mũi nữa rồi.”

Hai huynh trước của nàng mặt đỏ hơn cả trái táo trên bàn cúng không trả lời được câu nào. Là do ai nên bọn họ mới bị phạt quỳ thế này a.

Tạ thị vội mang ba giỏ thức ăn đặt xuống trước mặt bọn họ rồi dặn dò: “Ta chỉ là lén lút mang đến đây thôi, các người ăn nhanh đi.”

Cả ba ngồi ăn xuống ăn lấy ăn để. Mã Phi Yến còn kể cho Mã Viễn Hành cùng Tạ thị nghe lý do bị phạt nữa. Nghe xong Tạ thị ngạc nhiên hỏi: “Muội không muốn lấy Vũ Văn Dương Khải sao?” Hắn đứng đầu trong tứ đại công tử cơ mà, nữ tử muốn gả cho hắn đếm không xuể a.

“Không.” Ngắn gọn phun ra một chữ Mã Phi Yến lại tiếp tục ăn. Trong mấy năm cùng chung đụng nàng cũng biết bọn họ đối với nàng không có ý xấu nên nàng cũng không giấu diếm gì nữa. Càng che giấu, càng nhiều bí mật thì chỉ càng mệt mỏi thôi.

Mã Viễn Hành cũng sớm đoán được ý định của nàng nên không có gì ngạc nhiên cả: “Vậy đường muội muội chỉ cần nói cùng thúc phụ, thẩm mẫu là được rồi. Đâu cần hù dọa người khác như vậy.”

“Dễ như đường ca nói tụi đệ đã không cần dùng hạ sách này.” Mã Viễn Luật chậm rãi buông ra một câu.

Mã Viễn Duẫn dùng cơm xong dùng khăn lau miệng khẽ nói: “Do mẫu thân nhất quyết bức muội muội gả đi. Chúng đệ không làm vậy e là giờ muội muội đã ở Vũ Văn gia rồi chứ không phải từ đường đâu.”

“Muội mới không cần.” Đôi môi bóng dầu của Mã Phi Yến chu ra, rồi bĩu một cái.

“Kỳ thực ta thấy Vũ Văn Dương khá đối với đường muội muội cũng rất tốt.” Mã Viễn Hành nhú mày nhớ lại. Lúc Vũ Văn Dương Khải ở cùng Mã Phi Vũ cũng không thể tốt được như vậy đâu.

“Vậy đường ca ca gả cho hắn đi.” Mã Phi Yến liếc mắt ý bảo nàng nhường cho đó.

Tạ thị liếc mắt nhìn Mã Viễn Hành dùng khăn tay che miệng cười hì hì: “Viễn lang gả đến Vũ Văn gia.” Giọng nàng ta còn cố ý kéo dài trêu trượng phu nhà mình.

Mã Viễn Hành nhìn thê tử của mình càng ngày càng không ra dáng thực nữ như trước nữa rồi. Lúc trước nửa lời nói giỡn nàng cũng không biết, từ khi gả đến đây mỗi ngày cùng Mã Phi Yến chung đụng liền ra bộ dáng này.

Bỗng cánh cửa vốn được khép chặt của từ đường bị đẩy ra, Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị xuất hiện ánh sáng phía ngoài chiếu vào khiến cả người họ phát ra hào quang như thần tiên vậy. Miếng bánh bao trong miệng của Mã Phi Yến đột nhiên nghẹn lại ở cổ họng. Khó khăn lắm nàng mới nuốt xuống được.

Mã Viễn Hành cùng Tạ thị vội vã đứng dậy cúi đầu, nụ cười trên môi cũng rất nhanh được thu lại. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật mím chặt môi, hô hấp cũng quên luôn nhìn phụ mẫu của mình.

“Các người là đang muốn tạo phản sao? Đã bảo không được dùng cơm cơ mà.” Tề thị lạnh giọng nói. Thật là sợ hãi nhĩ đối nên cố ý mang đồ đến đây. Không ngờ bên này sớm đã có tiếp tế, nàng lo lắng phí tâm rồi.

“Mẫu thân.” Mã Phi Yến vội cười cầu hòa, giọng nàng trong trẻo ngọt ngào vang lên: “Người xem, nữ nhi cùng ca ca không có dùng cơm. Đường ca ca và đường tẩu tẩu chỉ mang bánh bao và một ít cao điểm đến thôi.”

Mã Viễn Hành như thấy được bậc thang vội vàng nói: “Phải đó thẩm mẫu, diệt nhĩ cùng Giản nhĩ không hề có mang cơm đến cho họ dùng.” Cung may lúc này từ hoàng cung trở về có Thục phi có ban cho bọn họ ít điểm tâm nên mang qua đây. Nếu lúc này là lấy cơm thì tiêu rồi.

Mã Viễn Luật thấy được gì đó liền nói: “Mẫu thân là đang cảm gì đó?”

“Sẽ không phải mẫu thân mang cơm đến cho hài nhi chứ?” Mã Viễn Duẫn cũng thêm miệng.

Bọn hắn là sợ đại họa không xảy ra nên cố tình châm lửa đây mà. Tạ thị vội chạy đến bên Tề thị: “Thẩm mẫu, hôm qua Giản nhĩ mới thêu xong đôi hài không biết có đẹp hay không, thẩm mẫu giúp Giản nhĩ xem với.” Vừa nói vừa lôi kéo Tề thị ra ngoài.

Mã Viễn Hành vội cố chạy theo Tạ thị. Trước khi đi còn cấp cho ba huynh muội ánh nhìn “tự bảo trọng”.

Mã Tuấn Vĩnh bước vào bên trong nhìn ba hài tử của mình. Đến chuyện ăn vụng chùi mép cũng đã nghĩ ra rồi, xem ra, đã sớm có tính toán: “Ăn no rồi?” Giải thích của Mã Phi Yến quá hợp lý, cho dù muốn phát hỏa cũng không thể phát được.

Ba người đồng loạt gật đầu: “Mai lại tiếp tục quỳ từ đường.” Nói xong phát tay áo tiêu sái quay ra ngoài.

Bỏ lại ba huynh muội ngơ ngác nhìn nhau khổ sở.

40. Chương 40: Tò Mò

Tác giả: Luna Huang

Sau ngày hôm qua, Mã Tuấn Vĩnh cấp tốc gửi đại lễ đến thái sư phủ tạ lỗi với Vũ Văn thái sư. Hắn cũng kể rõ lý do tặng lễ vật chỉ là không nói chuyện này do Mã Phi Yến không muốn thành thân mà dùng cách này để từ hôn.

Vũ Văn thái sư nghe được liền thở dài nói: “Là do chúng ta không có duyên kết thông gia.”

Mã Tuấn Vĩnh thật rất muốn kể rõ sự thật rồi chuộc tội. Nhưng giờ Mã Phi Yến được tứ hôn cho Cung Vô Khuyết, Vũ Văn Dương khải cũng đã nhận được hôn phối do hoàng thượng đích thân khâm điểm rồi. Chuyện này không cứu vãn được thì cứ cho qua đi.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật sáng sớm phải nhập cung nên không tiếp tục quỳ phạt. Mã Phi Yến không có chuyện gì làm nên phải đến từ đường.

May mắn làm sao đến giờ hạ triều Cung Vô Khuyết đến giải thoát cho nàng. Hắn bảo thái tử cùng cùng thái tử phi muốn gặp nàng nên đến đưa nàng tiến cung.

Mã Phi Yến không biết nên cười hay nên khóc nữa. Vào cung toàn quy tắc thà rằng quỳ từ đường có phải tốt hơn không. Ngoài trừ Tề thị lâu lâu đến kiểm tra ra thì những lúc còn lại nàng đều ngồi bó gối trên niệm.

Nàng mặc một sam y màu cam thêu một chuỗi hoa hòe nở rộ, trang sức không còn hứng thú đeo. Cung Vô Khuyết thấy nàng từ trong phòng bước ra đơn giản đến mức không thể đơn giản được nữa liền nắm cổ tay nàng kéo lại vào trong.

“Thức thức là đang làm gì?” Nàng cố gắng giữ lại cổ tay của mình hạ giọng nói nhỏ không để ba tên nội gián nghe được.

Cung Vô Khuyết kéo nàng bước đến bàn trang điểm rồi ấn nàng xuống ghế nhỏ: “Tiến cung không thể ăn vận tùy tiện như vậy được.”

Hắn mở rương to bên cạnh bàn trang điểm tìm một đôi cài tóc có con hạt đang tung cánh cài lên tóc nàng. Mã Phi Yến chống cự không được liền mặc hắn tùy hứng trang trí.

Mã Phi Yến nhân tiện mát mẻ hắn: “Thức thức thật biết lựa phụ kiện cho nữ nhân.” Trong phủ nhiều thiếp thất như thế có lẽ sáng nào đây cũng là công việc của hắn.

Cung Vô Khuyết cười phì trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dáng nghiêm túc: “Ta tặng cho nàng là để mang lên người, không phải để nàng ngắm.”

Cả hai leo lên xe ngựa tiến cung. Mã Phi Yến nhất quyết không cùng hắn ngồi xe ngựa thế là hắn cưỡi ngựa bên cạnh tháp tùng. Bên ngoài nhốn nháo một phen. Rất hiếm có cơ hội mới thấy được mặt của Cung Vô Khuyết hôm nay là trưng cả ra ngoài thế này.

Mã Phi Yến bên trong xe ngựa thoải mái thưởng trà, cắn hạt dưa mặc kệ mấy lời xì xào bàn tán. Ai bảo hắn bức nàng vào cung kia chứ. Trước giờ nàng cùng thái tử và thái tử phi chưa từng nói chuyện. Cung yến gặp cũng chỉ là quân thần hành lễ rồi đường ai nấy đi. Vì sao hôm nay lại gọi nàng tiến cung?

Nhập cung, Cung Vô Khuyết đưa nàng đến Đông cung của thái tử. Đi được nửa đường có một tên thái giám đến nói nhỏ gì đó với hắn. Hắn không an tâm để nàng đến đó một mình liền đưa nàng đến lương đình trong ngự hoa viên chờ.

Trước khi rời đi hắn còn dặn dò nàng không được chạy lung tung nữa. Mã Phi Yến đương nhiên không nghe lời hắn rồi. Nàng là ai chứ, sao có thể tự tiện cho người sắp đặt như vậy được. Mấy lần nhập cung nàng cũng quen thuộc đường đi thế là tự tiện đi lung tung.

Đi được một lúc lâu nàng đến một chỗ có một loạt núi giả cao sừng sững. Chỗ này lúc trước hai huynh trưởng có nói với nàng đây được thiết kế như một mê cung thu nhỏ vậy. Tuy nói là thu nhỏ nhưng cũng không phải nhỏ, vào trong xem cũng rất thú vị.

Mã Phi Yến nghe được liền hiểu kỳ nhưng vì không có thời gian nên bỏ lỡ. Hôm nay lại khác a, nàng có rảnh rồi liền tiến vào xem sao. Tay nàng giữ chặt trái tim nhỏ đang vì hiểu kỳ mà nhảy lệch nhịp.

Chân càng tiến vào trong thì nghe được âm thanh tiếng nước nhỏ giọt rất vui tai. Điều này khiến nàng nhớ lại khe suối ở Tân Hà thôn, đáng tiếc nàng không có cơ hội quay về đó nữa.

Bước thêm chừng hai mươi ba mươi bước to nàng nghe được tiếng động gì đó rất lạ tai. Lòng hiểu kỳ trời dậy, nàng bước nhẹ nhàng đến nơi phát ra âm thanh. Càng bước đến gần càng nghe được âm thanh thổ dốc kiều mị của nữ tử, mặt nàng không khỏi đỏ lên. Đương nhiên nàng biết âm thanh này đại biểu cho cái gì rồi.

Giữ khe đá nàng thấy được xiêm y lụa hồng phấn nhấp nhô nhưng lại không thấy được là ai. Mái tóc rũ rượi, viên lục ngọc trên cây trâm cứ như vậy mà lắc lư. Đến cùng là ai to gan dám giữa thanh thiên bạch nhật ở trong cung làm mấy chuyện cầu thả này?

Biết nhiều không tốt, nghĩ xong định xoay người rời khỏi thì miệng cùng eo nàng bị đôi bàn tay rắn chắc nào đó giữ chặt. Cả người nàng gần như rời khỏi mặt đất. Chớp mắt một cái đã thấy bản thân đứng tại lương đình.

Sắc mặt nàng xanh xao không còn chút huyết sắc nào. Nàng không nghe lời của Cung Vô Khuyết nên bị giết người diệt khẩu sao?

Sau khi nàng đứng vẫn ở lương đình bàn tay đó mới rời khỏi người nàng: “Ta bảo nàng ở yên đây đợi vì sao lại chạy lung tung?”

Nghe được giọng nói quen thuộc Mã Phi Yến mới duỗi tay vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm: “Thúc thúc đi lâu quá, ta buồn chán nên tự đi dạo thôi.”

Đôi mày kiếm nhướng cao: “Thật không?” Nếu lúc này Thiết Trụ không tìm hắc bầm báo e là hắc không cứu được nàng rồi.

Mã Phi Yến xoay người hướng hắc cười ngọt ngào: “Thật.”

Cung Vô khuyết oai vệ đứng trước mặt nàng, cánh tay áo rộng được gió thổi bay bay càng làm tăng thêm vẻ phong hoa tuyết nguyệt của hắc: “Nếu lúc này bị Trữ thân vương phát giác được thì nàng có biết mình sẽ có kết quả gì không?”

Mã Phi Yến ngạc nhiên không ít khê hô: “Là Trữ thân vương sao?” Chẳng phải hắc sắp lấy Mã Phi Vũ sao? Sao lại còn cùng nữ nhân ở đây cầu thả như vậy?

Thì ra nàng vẫn chưa thấy gì. Cung Vô Khuyết nhắm mắt trách bản thân quá nhanh miệng. Lúc này thấy nàng lên lút nhìn qua khe đá cứ nghĩ nàng thấy rồi: “Cùng ta đến gặp thái tử.” Nói xong hắc xoay người rời đi. Hắc tin nàng là nữ nhân hiểu chuyện sẽ không ăn nói linh tinh.

Mã Phi Yến lon ton như tiểu hài tử chạy theo sau lưng hắc: “Thúc thúc đi nhanh như vậy làm gì?” Miệng nàng không khỏi lẩm bẩm.

Đến Đông cung, thái tử cùng thái tử phi ngồi trên ghế chủ vị như đã đợi rất lâu rồi vậy. Mã Phi Yến vừa bước vào hai đôi mắt kia trợn to nhìn nàng không rời mắt. Bọn họ sớm biết Mã Phi Yến không phải xấu nữ nhưng không nghĩ đến đẹp như vậy.

Thái tử cùng Cung Vô Khuyết sinh cùng ngày cùng tháng khác năm. Lại có một nửa huyết thông của nhau nên rất thân thiết. Thái tử kính trọng còn gọi Cung Vô Khuyết một tiếng cữu cữu.

“Cữu phụ không cần đa lễ, đều là người một nhà cả.” Sau khi nghe được tiếng hành lễ của hai người vừa bước vào thái tử mới hồi hồn nói.

Hành lễ xong Mã Phi Yến cùng Cung Vô khuyết được ban ngồi. Mã Phi Yến chẳng biết nói gì chỉ ngồi một chỗ uống tách trà do cung nữ đưa.

Thái tử phi mỉm cười dịu dàng nói: “Mấy lần Mã tiểu thư nhập cung dự yến đều mang mặt nạ che mặt, không ngờ lại bá mị thế này, làm bốn cung cùng thái tử xem đến nhập thần mất rồi, thật thất thố.”

Mã Phi Yến vội khách sáo nói: “Đa tạ thái tử phi khen thưởng, thần nữ vẫn không bằng được thái tử phi người.” Do bọn họ trước giờ nghĩ nàng là xú nữ nên thấy nàng không như trong tưởng tượng liền có cảm giác như nàng là tiên tử thôi. Đây là hiện tượng tâm lý cơ mà, nhưng tâm nàng vẫn là rất vui.

Thái tử nheo mắt đánh giá Mã Phi Yến một phen rồi đưa mắt nhìn Cung Vô Khuyết như thể muốn hỏi có phải hẳn vì dung mạo nên mới bất chấp mọi người phản đối mà thú nàng vào cửa không?

Cung Vô Khuyết không trả lời chỉ nhấp một ngụm trà. Nếu nhìn rõ hơn sẽ thấy được khóe miệng có một nụ cười nhẹ. Do bọn họ không thấy được sự thú vị của nàng thôi.

Thái tử phi dịu dàng rời khỏi ghế bước xuống chỗ của nàng: “Mã tiểu thư, chúng ta ra hoa viên dạo thôi.” Ý nàng ta là để hai nam nhân bên trong trò chuyện.

Mã Phi Yến nhanh chóng đáp ứng rồi cùng thái tử phi ra ngoài. Nãy giờ Cung Vô Khuyết ở đối diện nói chuyện với thái tử lâu lâu lại nhìn nàng khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Thái tử phi cũng chỉ mười chín tuổi rồi, hiện còn đang hoài thai hai tháng hơn nên đi lại có hai cung nữ bên cạnh hầu hạ. Mã Phi Yến giữ khoảng cách ba bước chứ không dám đến gần.

Nói chuyện được một chút Cung Vô Khuyết đưa nàng ra về. Thái tử phi quyến luyến nắm lấy tay nàng dặn dò có thời gian nên lui tới Đông cung nhiều một chút cùng nàng ta trò chuyện.

41. Chương 41: Đón Dâu

Tác giả: Luna Huang

Ra đến đại môn liền thấy được hai huynh trưởng chuẩn bị hồi phủ, Mã Phi Yến vội vã cáo biệt Cung Vô Khuyết chạy đến bên hai huynh trưởng. Cung Vô Khuyết không hài lòng liền nắm cổ tay nàng kéo lại.

“Ta đưa nàng xuất phủ phải có trách nhiệm tiễn nàng trở về an toàn.”

“Thúc thúc” Mã Phi Yến chần nản nói: “Hiện giờ ta cùng ca ca trở về phủ nào phải cùng nam tử xa lạ. Chưa kể đến còn có Thiết Trụ nữa.” Nàng chỉ chỉ tay lên trời, nàng đâu biết được Thiết Trụ ẩn nấp nơi nào mà chỉ chính xác được chứ.

“Đó là trách nhiệm của ta.” Hắc nhàn nhạt phun ra một câu rồi kéo nàng đến xe ngựa của mình.

Mã Viễn Dẫn cùng Mã Viễn Luật thấy được cảnh đó liền bước đến giải cứu muội muội. Cả hai cúi người hành lễ xong rồi nói có phụ thân đang chờ bên kia. Cung Vô Khuyết bất đắc dĩ thả nàng đi.

Mã Phi Yến được thả mỗi tay nàng khoắc vào một bên tay của huynh trưởng kéo họ nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của Cung Vô Khuyết. Chạy được nàng cũng không thèm quay đầu nhìn sắc mặt đen như mực của Cung Vô Khuyết lấy một lần.

Mã Tuấn Vinh vẫn còn trong cung theo dõi chuyện xảy ra nên không về phủ. Hai huynh trưởng chỉ dùng danh nghĩa của phụ thân để giúp nàng mà thôi. Leo lên xe ngựa hai huynh trưởng liên tục thay phiên nhau thăm vấn nàng:

“Muội muội vì sao cùng Định quốc công nhập cung?”

“Hắn bảo muội thái tử cùng thái tử phi muốn gặp muội.”

“Muội muội cùng bọn họ nói những gì?”

“Thái tử phi bảo muội giúp nàng ta giới thiệu vài vị tiểu thư mà nàng ta quen biết cho hai người.”

“Thái tử phi làm vậy là có ý tứ gì?”

“Muốn xé Mã gia ra làm đôi chứ gì nữa.” Bọn họ biết rõ Mã gia theo Trữ thân vương cơ mà. Nếu lần này nàng không thể từ hôn thì người tội nghiệp nhất sẽ chính là phụ thân nàng.

Ba huynh muội trầm mặc ít lâu, ghé Bách Hoa Mộng một chút rồi mới trở về Mã phủ.

Dạo này ba tên nội gián bên cạnh nàng cực kỳ yên tĩnh. Từ lúc bọn họ vào đến nay không hề có bất kỳ bất hòa nào khiến Mã Phi Yến ngạc nhiên không thôi.

Mã Phi Vũ nghe Mã Phi Yến trở về liền vui vẻ chạy đến khoe bộ giá y vừa thêu xong. Còn chưa đầy mười ngày nữa là nàng ta thành thân rồi. Chuyện nàng nhìn thấy ở ngự hoa viên xem ra không thể nói với nàng ta rồi.

Đám nam nhân trừ phụ thân nàng ra thì không có tên nào chung thủy cả. Đương nhiên hai ca ca của nàng thì vẫn chưa nói trước được gì. Mã Viễn Hành trước mắt cũng có một thê hai thông phòng rồi còn gì.

Rất nhanh, hôm nay đã là ngày thành thân của Mã Phi Vũ rồi. Cả Mã phủ bận rộn, Lý thị mấy ngày trước đã khóc lóc không thôi. Mã Tuấn Trường phải mỗi ngày ở bên cạnh dỗ làm Trình thị tức điên lên nhưng không làm gì được.

Mã Phi Yến một thân hoàng sắc cùng hai huynh trưởng tung tăng từ An Tri hiên bước đến tiền thính. Miệng nàng hát bài cầm lấy hay tay của Mã Viễn Duẫn nhảy điệu cha cha. Lát lại cầm tay Mã Viễn Luật hát bài cả người lắc lư cực kỳ vui vẻ.

Cung Vô khuyết cùng đội đón dâu đến Mã phủ, hấn không ở tiền thính mà chạy đến An Tri hiên tìm nàng. Không ngờ lại thu được màn kia vào mắt.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thấy hấn muốn hành lễ nhưng hấn đưa tay lên miệng ngăn lại. Hấn chỉ lẳng lặng đứng bên nhìn nàng nhảy nhót.

Đội nàng hát xong hấn mới nhàn nhạt hỏi: “Nàng đang hát bài gì? Sao bốn quốc công chưa từng nghe qua?” Ca từ rất vô cùng khó hiểu.

Mã Phi Yến dừng động tác lại xoay người nhìn Cung Vô Khuyết trước mặt: “Có nói thúc thúc cũng không biết đâu, tốt nhất không nên hỏi.” Nàng đương nhiên biết hấn đang hỏi cái gì rồi, chỉ là không muốn nói cho hấn biết càng không thể nói cho hấn biết. Vì cao hứng mất mề kiến thức của hấn nàng quên đổi cách xưng hô trước mặt hai huynh trưởng của mình.

Mã Viễn Duẫn và Mã Viễn Luật nghe được đồng loạt há hốc nhìn nàng: “Muội muội gọi Định quốc công là gì?” Mã Viễn Luật kinh ngạc phản vấn.

Mã Viễn Duẫn khom người hướng Cung Vô Khuyết tạ tội: “Quốc công gia, gia muội còn nhỏ nói chuyện không kiêng kỵ, mong người đừng trách phạt.”

Cung Vô Khuyết khẽ nhếch môi chậm rãi nói: “Ta làm sao để ý chuyện đó được, nếu để ý quá nhiều thứ sau này làm sao cùng nàng chung sống? Thê huynh nghĩ nhiều rồi.” Hấn nghe quen rồi tự nhiên sẽ không giận nữa. Lần đầu gặp mặt nàng đã gọi hấn như thế rồi.

Hai từ “thê huynh” này Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đã nghe đến lờn cả hai lỗ tai nên cũng không ngạc nhiên gì. Chỉ là Cung Vô Khuyết không ngại thổ lộ ra như vậy khiến họ có chút xấu hổ thay muội muội.

Mã Phi Yến ý thức được bản thân nói sai, nhưng chuyện đến nước này cũng không tiếp tục che giấu nữa: “Hai người làm gì thế, thúc thúc đại nhân đại lượng sẽ không trách muội đâu. Ngược lại nếu đến tiền thính trề mẩu thân nhất định mang gia pháp ra hù hạ chúng ta đấy.”

Cả ba vội vã cáo từ bước nhanh đến tiền thính. Cung Vô Khuyết cũng bước nhanh theo họ.

Ngoài tiền thính Mã Phi Vũ một thân giá y được hỉ nương đưa ra bên ngoài. Nàng ta cúi người lạy phụ mẫu rồi xoay lưng tiến vào kiệu hoa.

Lý thị cùng Trình thị thay phiên nhau xem ai khóc to sẽ thắng. Mã Tuấn Trường mỗi người một bên đem ôm cả vào lòng dỗ ngọt.

Lão thái gia cũng lão thái thái xúc động nói không nên lời. Mã Viễn Hành cùng Tạ thị lại không có bất kỳ thái độ gì.

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị nhìn Mã Tuấn Trường cùng hai nữ nhân trong lòng liên lo lắng nhìn Mã Phi Yến đang cười toe toét bên hai huynh trưởng. Sau này gã Mã Phi Yến đi thì họ sẽ ra sao? Đột nhiên cả hai đều xuất hiện ý định không muốn gã nữ nhi nữa.

Trữ thân vương một thân rực lửa ngồi trên lưng ngựa. Mắt hắn nhìn Cung Vô Khuyết đang đứng bên cạnh Mã Phi Yến: “Định quốc công, chúng ta xuất phát thôi.”

Cung Vô Khuyết khẽ gật đầu rồi nắm lấy tay Mã Phi Yến kéo ra bên ngoài. Mã Phi Yến hốt hoảng khẽ nói: “Thức thức đang làm gì?” Hắn cùng đi đón dâu liên quan gì đến nàng? Không phải muốn nhét nàng vào kiệu hoa ngồi cùng Mã Phi Vũ chứ? Ở đây thành thân cũng có phụ dâu sao?

Cung Vô Khuyết không nói một lời liền vút nàng lên trên ngựa rồi hắn cũng leo lên. Lúc này hắn sớm ngoan ngoãn xin phép Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị rồi nên mới dám tự ý như vậy.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật muốn bước đến ngăn lại nhưng bị Tề thị giữ lấy: “Lúc này Định quốc công có nói với vi nương rồi.”

Đoàn người đón dâu trợn mắt nhìn hành động của Cung Vô Khuyết. Dân chúng hai bên hiếu kỳ đến xem đón dâu cũng ngạc nhiên không kém. Chưa từng có người nào đón dâu lại xuất hiện sự kiện thế này.

Trữ thân vương ở phía trên quay xuống mắt mẽ: “Định quốc công cũng sắp thành thân rồi, không phải không đợi được chứ?”

Mã Phi Yến thầm mắng Trữ thân vương một trận. Hắn mới là không đợi được. Trong phủ hắn có bao nhiêu nữ nhân thì nàng không biết nhưng cũng đoán được là không ít. Thế mà trước ngày thành thân cùng nữ nhân khác hoan ái như vậy mới là đáng khinh bỉ.

Cung Vô Khuyết cười nhạt chậm rãi nói: “Nếu Vương gia còn không xuất phát e là không kịp giờ lành mất.” Hắn cũng không để ý lời nói mắt mẽ của Trữ thân vương. Hắn biết nàng cũng sẽ không để ý.

Trữ thân vương khẽ hừ lạnh rồi ra hiệu cho đoàn người xuất phát. Tiếng kèn chiêng vang lên lấn áp tiếng bàn tán của đám dân chúng.

Mã Phi Yến bị mọi người nhìn chằm chằm vô cùng xấu hổ, mặt đỏ bừng chôn xuống đất. Đều tại con khi chết tiết này mà ra, nếu hắn không mang nàng theo cùng nàng có cần phải như thế này không.

Cung Vô Khuyết thấy nàng như vậy lại đặc biệt cao hứng nhỏ giọng trêu: “Tiểu dã mã thấy thế nào?”

Thấy cái đầu khi nhà người. Nàng mắng thầm trong bụng, nguyên rửa hắn vài lần. Bên trên lại truyền thêm một âm thanh xuống tai nàng: “Có phải hay không lại muốn mang tên của ta ra đánh tiểu nhân?”

Nhắc lại chuyện này nàng càng xấu hổ thêm một phần nữa, thẹn quá hóa giận nàng thấp giọng nói: “Thức thức vì sao lại mang ta đi điều hành thế này?”

“Ta sợ đại hôn của ta và nàng sẽ bị hủy mất nên đặc biệt đưa nàng đến xem.” Giọng nói của hắn đang xen tiếng cười khẽ.

Mã Phi Yến vừa buồn bực vừa muốn phát tiết lại không được định mắng gì đó thì có một đứa trẻ chạy theo quả cầu may chắn đoàn đón dâu. Mấy con ngựa cùng hí lên một lúc.

Mã Phi Yến giật nảy người, răng cắn trúng lưỡi la lên một tiếng rồi ôm chặt lấy Cung Vô Khuyết. Cả khuôn mặt cũng chôn vào lòng ngực rắn chắc của hắn.

Cung Vô Khuyết lo lắng hỏi: “Có sao không?”

Mắt nàng nhắm lệ ngược lên nhìn hắn: “Cắn trúng lưỡi rồi.” Đều do hắn “đặc biệt” mang nàng đi nên mới có kết quả này a.

Cung Vô Khuyết cười phì một tiếng định nói gì đó thì thấy một phụ nhân lao ra ôm lấy hai tử của mình cầu tình. Trữ thân vương vì tranh thủ lấy lòng dân chúng lại không muốn trễ giờ lành nên không có hành động gì khác mà bảo tiếp tục khởi hành.

Đến Trữ vương phủ, do là trắc phi nên phải đi cổng phụ bên cạnh chứ không được tiến vào cổng chính. Cung Vô Khuyết nắm tay Mã Phi Yến bước vào cổng chính trực tiếp đến tiền đình.

Lễ hoàn hán đưa nàng đến hoa viên gần đó rồi ra lệnh: “Há miệng ra.”

“Làm gì?” Mã Phi Yến không chịu thua, nàng sao phải nghe lời hán chứ.

Hán cầm một lọ sứ trắng, một tay nắm lấy cằm của nàng. Sợ bị hán bóp chết nàng liền rất không có chí khí nhanh chóng mở miệng. Hán lại nói: “Lưỡi.”

Nàng ngoan ngoãn lè chiếc lưỡi nhỏ ra để hán bôi thuốc. Lúc Cung Vô khuyết nhìn thấy chiếc lưỡi kia liền nuốt xuống một ngụm nước bọt, cổ họng cũng vì vậy mà khô rang. Bốn năm nay hán chẳng phát tiết được giờ lại thấy cảnh này. Hán nhét bình sứ vào tay nàng rồi quay mặt đi nén dục hỏa trong người.

“Không có gì đáng ngại, nàng tự bôi đi.”

Mã Phi Yến thầm khinh bỉ hán vài trận. Không giúp nàng bôi thế mà lúc này làm như ta đây giỏi lắm vậy. Nàng đau như thế mà hán bảo không có gì đáng ngại, chắc nàng bị một kiếm đâm chết rồi mới có chuyện đáng ngại quá. Nàng tự mình bôi xong trả được cho hán rồi bước vào trong.

Dùng bữa xong Cung Vô khuyết đưa nàng hồi phủ, sau đó còn căn dặn Tuyết Ly giúp nàng bôi thuốc mới an tâm rồi đi.

42. Chương 42: Sao Chổi

Tác giả: Luna Huang

Sau hôn lễ, mọi chuyện bình thường trở lại. Tề thị phát động chiến dịch bức ép hai hài tử của mình thành thân cho bằng được. Nàng ta còn mang cả Vũ Văn phu nhân, Mã Viễn Hành, Mã Phi Vũ ra để nói. Đương nhiên là không nhắc gì đến Mã Phi Yến.

Mã Phi Yến cũng Mã Tuấn Vĩnh cũng phải cùng hai huynh trưởng chịu trận trên bàn ăn. Tề thị thấy mình nói mãi chẳng có ai nghe liền tức giận quát to: “Đến cùng các ngươi là vì chuyện gì mà không chịu thành thân.”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật im lặng nhìn nhau không trả lời được. Bọn họ sao dám nói là cảm thấy nữ nhân đáng sợ cơ chứ.

Mã Phi Yến hăng hái giơ tay phát biểu ý kiến dành quyền trả lời nhưng luôn bị Tề thị bác bỏ: “Nữ nhi biết mẫu thân lại không để người ta trả lời.” Nàng bấu môi như bản thân oan ức lắm vậy.

Lần này Tề thị sinh khí liền mắng luôn Mã Phi Yến: “Ngươi làm sao biết bọn hán nghĩ gì chứ?”

Mã Tuấn Vĩnh bên cạnh lén kéo tay áo của Mã Phi Yến lắc đầu bảo nàng đừng cho thêm dầu vào lửa nữa. Đạo này hán nghe bài ca này đến nỗi thuộc lòng nhưng nếu không như vậy thì khi nào mới có con cháu đây.

“Nữ nhi thật sự biết cơ mà.” Mã Phi Yến không để ý đến Mã Tuấn Vĩnh mà liên tục kêu gào.

“Nếu ngươi nói không đúng ta liền mang gia pháp ra xử trí ngươi.” Tề thị gằn từng chữ ngồi xuống nhìn chằm chằm Mã Phi Yến.

Đặt thành nguyện vọng Mã Phi Yến không phụ lòng mong mỏi của ai huynh trưởng nàng chạy đến phía sau lưng của hai huynh trưởng, đưa tay kéo hai người áp sát mặt với mình: “Mẫu thân, người xem, ca ca tuần mỹ như vậy thành thân sớm chẳng để cho nữ nhân đau lòng sao? Như vậy rất có lỗi với bọn họ đấy.”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật như nắm được phao cứu sinh liền sáng mắt liên tục gật đầu: “Đúng đây mẫu thân, muội muội thật hiểu chúng ta.”

“Các ngươi...” Tề thị bị chọc đến hô hấp không thông. Mã Tuấn Vĩnh chỉ biết vừa cười vừa dỗ ngọt Tề thị. Bao nhiêu năm nay, ái nữ của hán vẫn không hề thay đổi.

“Nữ nhi là đang nói sự thật a.” Mã Phi Yến thấy Tề thị không tin liền đưa ra dẫn chứng xác thực nhất: “Lúc đường ca ca thành thân đã có hai người uống độc được tự vẫn đấy. Cũng may phát hiện kịp thời a.”

Hai huynh trưởng bên cạnh gật mạnh đầu xác nhận tính chính xác của sự việc. Hôm đó huynh muội bọn họ còn ngồi trong viện phê phán đám nữ nhân không có tiền đồ nữa cơ mà.

Thấy Tề thị như vậy, Mã Phi Yến còn bồi thêm câu: “Nếu mẫu thân không tin thì đợi đại hôn của Vũ Văn nhị công tử sẽ biết thôi.” Dù gì hắn cũng là đệ nhất công tử kinh thành, chắc chắn không ít nữ nhân tự sát đâu.

Tề thị tức khắc nghẹn khí, trừng to mắt nhìn nữ nhi nhà mình. Mã Tuấn Vinh phì phì cười vài trận. Hai huynh trưởng nhiệt liệt vỗ tay tán thành.

Mã Phi Yến lại cao giọng ca than: “Biết thế làm đại phu có phải là hốt bạc rồi không.”

Mọi người đều cảm thấy nàng không phúc hậu. Người ta tự sát mà trong đầu nàng chỉ nghĩ đến hốt bạc thôi.

Mỗi ngày Tề thị đều rảnh rỗi mang Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đến phủ của mấy phu nhân quen biết mà báỉ phỏng. Cốt ý để họ tiếp xúc nữ nhân nhiều một chút. Nàng ta để ý ngoại trừ Mã Phi Yến ra thì hai hài tử của mình không có đến gần bất kỳ nữ tử nào nữa.

Điều này khiến Mã Tuấn Vinh cùng Tề thị vô cùng lo lắng. Sợ bọn họ mắc bệnh thích nam nhân.

Hai huynh trưởng của nàng bị bức đến không thở được nên tìm Mã Tuấn Vinh cáo trạng. Không ngờ Mã Tuấn Vinh ngoại trừ thiên vị Mã Phi Yến ra thì không chịu giúp bọn họ. Bọn họ âm ức mỗi tối đều chui vào phòng Mã Phi Yến kể lể không thôi.

Đúng dịp triều đình ban phát lệnh cứu tề, Mã Viễn Duẫn dẫn đầu xin đi cứu tề. Thế là cùng Vũ Văn Dương Khải lập tức khởi hành không bất kỳ do dự nào.

Tề thị ôm hắn khóc lóc dặn dò một phen mới chịu thả người. Mã Phi Yến cảm thấy vị huynh trưởng này vô cùng may mắn khi vớ được cái phao cứu sinh.

Tội nghiệp nhất cũng là Mã Viễn Luật, hôm đó hắn bị nhiễm phong hàn nên bỏ lỡ cơ hội. Điều này khiến hắn tiếc mãi không thôi. Từ lúc đó trở đi, trong phủ chỉ còn mỗi Mã Viễn Luật nên Tề thị hết lòng hết dạ “chăm sóc” khiến hắn sợ mất mật. Mỗi ngày đều cầu mong hoàng thượng bảo cứu tề hay chiêu binh mãi mã gì đó để hắn tham gia.

Mã Phi Yến thấy như vậy cũng không đành lòng liền hiến một chút kế cho hắn. Hắn nghe được mắt sáng rực rỡ đa tạ nàng không ngớt lời. Bắt đầu từ hôm đó hai huynh muội bắt đầu kế hoạch tác chiến mới.

Tề thị đưa Mã Viễn Duẫn đến phủ của vị phu nhân nào đó chơi, hắn cũng không phản đối nữa. Tề thị nghĩ hắn đã nghĩ thông suốt nên cao hứng hơn.

Mã Phi Yến thấy Tề thị miệng mang nụ cười thoải mái hẳn liền hỏi phủ một mình liền hiếu kỳ hỏi: “Mẫu thân, lão nhị đâu?”

“Hắn cùng Viên tiểu thư đi dạo rồi, chúng ta không cần đợi hắn về dùng bữa nữa.” Tề thị dịu dàng hơn mọi ngày véo má của nàng rồi bước nhanh vào viện khoe với trượng phu mình mới kéo được một mối lương duyên tốt.

Mã Phi Yến mỉm cười bước theo sau. Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ luôn miệng hỏi nàng sao hôm nay vui như vậy. Nàng chỉ cười mà không hề trả lời họ.

Ngày kế tiếp Viên tiểu thư không hiểu vì lý do gì nổi mẩn đỏ đầy mặt không thể gặp người. Tề thị cùng Mã Viễn Luật đến thăm hỏi tặng lễ vật. Không hiểu vì lý do gì mẩn đỏ không những không hết mà còn nặng thêm. Viên Đô thống xin hoàng thượng thỉnh cả ngự y đến mà vẫn không trị được.

Sáu ngày sau mẩn đỏ liền nổi khắp người, Viên tiểu thư sợ đến nỗi muốn tự sát bị trói chặt trong phòng. Tề thị cùng Mã Viễn Luật đến thăm cũng không cho gặp. Kỳ lạ từ ngày hai mẫu tử Mã gia chỉ thứ hai không đến nữa thì những nốt đỏ dần dần biến mất.

Cả kinh thành đều đồn đãi bảo Mã Viễn Luật là sao chổi khiến Tề thị tức đến điên. Trình thị cùng Lý thị vốn là muốn gả cháu gái cho Mã Viễn Luật cũng thất thanh thất sắc mang cháu gái giấu đi. Hoàng thượng sợ kinh thành đại loạn liền tổ chức yến tiệc thay Mã Viễn Luật biện giải.

Trong yến tiệc, có một số tiểu thư không tin lời đồn bậy bạ, lời đồn càng ác liệt đối với bọn họ càng có lợi cho họ. Thế là mấy thiên kim đó suốt ngày bám lấy Mã Viễn Luật không chịu buông tay.

Mã Phi Yến đứng bên cạnh Mã Viễn Luật thì có một tiểu thư đi đến. Nàng ta mỉm cười trò chuyện với hai huynh muội, Mã Phi Yến đột nhiên hỏi:

“Dương tiểu thư thật không sợ tin đồn về lão nhị sao?”

Dương tiểu thư lắc đầu, ánh mắt sùng bái nhìn về phía Mã Viễn Luật như thể mèo nhìn thấy cá một dạng, là thèm thường muốn nuốt vào bụng.

Mã Phi Yến kinh hỉ há hốc. Dương tiểu thư nghĩ nàng là ngạc nhiên liền cười nói: “Mấy lời đồn linh tinh làm sao mà tỉnh được.”

“Dương tiểu thư, mặt của người...” Mã Phi Yến cũng không dám nói tiếp.

Mấy vị tiểu thư còn lại thấy được liền la thất thanh, người chạy tán loạn làm náo loạn cả ngự hoa viên. Dương tiểu thư sau khi soi gương liền hôn mê bất tỉnh được khiêng về phủ.

Đáng buồn thay những thiên kim khác đứng gần cũng gặp tình trạng y hết như vậy. Đã vậy còn mỗi ngày một nặng hơn nữa chứ. Nhà nào có nữ nhi đều tránh Mã Viễn Luật như tránh hủi. Có người còn nói Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Dẫn là song bào có khi nào cũng như đệ đệ mình không. Tề thị khóc nức nở mắng chửi kẻ ác mồm ác miệng nói xấu hài tử của mình.

Mã Tuấn Vĩnh đoán ra được đây là trò của Mã Phi Yến liền đến trách mắng nhẹ nhàng rồi thường xuyên đưa Tề thị đi dạo phố. Mọi người đều hâm mộ tình cảm của Mã Tuấn Vĩnh đối với Tề thị. Chỉ là hài nhi của bọn họ thì hết người này đến người khác chịu những tin đồn tai quái.

Cung Vô Khuyết mỗi ngày đều đến Mã phủ đều đặn. Mỗi lần đến đều mang theo lễ vật và lưu lại rất lâu mới rời đi. Ngoại trừ việc đến thăm Mã Phi Yến ra hẳn còn đến lấy lòng nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai. Khi có mặt hẳn lúc nào mặt Tề thị cũng cười tươi như hoa, hẳn vừa về lại biến thành trái khổ qua.

Tuy hẳn đối xử tốt với mình nhưng trong lòng Tề thị vẫn là sợ hẳn. Cung yến mấy tháng trước đã tận mắt thấy hẳn chém đứt tay của một thái giám lỡ chạm vào người hẳn. Tề thị vẫn luôn ám ảnh chuyện đó. Càng sợ hơn đó là nếu sau này Mã Phi Yến gả qua đó sẽ phải sống thế nào.

Sau khi gặp Tề thị và Mã Tuấn Vĩnh xong, hẳn đến gặp Mã Phi Yến. Hôm nay nàng đi loanh quanh trong viện tưới đám hoa của mình: “Quốc công gia hôm này về sớm vậy?” Trong lòng nàng chỉ muốn hẳn mau mau biến đi thôi.

Cung Vô Khuyết chậm rãi sải bước đi đến bên cạnh nàng. Hẳn phất tay áo bảo đám nha hoàn lui ra ngoài. Sau khi bọn họ đi khuất hẳn mới nói: “Nàng có nhất thiết phải làm như thế không?”

Mã Phi Yến quay sang nhìn hẳn, đầu nàng hơi nghiêng sang một bên: “Có hay không thì cũng đã làm rồi. Mẫu thân vài ngày nữa sẽ ổn thôi.” Nói thì là như vậy nhưng Tề thị buồn bã đã hơn hai tháng rồi.

Chuyện này Cung Vô Khuyết cũng phần tham dự. Mỗi ngày Mã Phi Yến đều bảo Thiết Trụ mang thư gửi cho hẳn. Bất đắc dĩ lắm hẳn mới phải tham gia vào chuyện này.

Hẳn đưa cho nàng một gói thuốc gọi là Ngũ Hoa tán. Loại độc này vô mùi vô vị được chiết xuất từ năm loại hoa ở Tây Vực. Người người trúng chỉ bị nổi mẩn đỏ vài ngày là hết.

Khi sử dụng Mã Viễn Luật đã sớm dùng giải được. Đợi lúc đám nữ nhân không chú ý liền rải thuốc từ trong khăn tay ra. Chính vì chuyện này nên lúc hẳn sử dụng đều chọn những chỗ chỉ có nữ nhân như vậy tin đồn mới có thể nhanh chóng lan rộng.

Thái y không phải vô dụng không chẩn ra bệnh mà là sớm bị Cung Vô Khuyết đích thân đến phủ đệ “hỏi thăm” nên không dám hé nửa lời. Hẳn tuy không phải vương tử nhưng là người được hoàng thượng xem trọng, lại giết người vô số ai ai cũng sợ.

Cung Vô Khuyết không nói gì về chuyện đó nữa chỉ dặn dò nàng vài câu rồi rời đi. Vốn hắn cũng muốn hai huynh trưởng của nàng nhanh chóng thành thân để hắn đón nàng về phủ. Đáng tiếc bọn hắn lại không chịu thành thân thì biết phải làm sao.

43. Chương 43: Khó Xử

Tác giả: Luna Huang

Bốn tháng trôi qua, tin đồn không những không hạ nhiệt mà còn ngày càng ghê gớm hơn. Mã Viễn Duẫn trở về cũng nghe không ít chuyện về đệ đệ của mình. Chào hỏi mọi người xong liền chạy về An Tri hiên tìm Mã Phi Yến hỏi chuyện.

Mã Phi Yến vui vẻ mang tất cả kể ra một lượt rồi chốt một câu: “Lão nhị thật to gan, dám tự tung loại tin đồn này về mình. Muội chống mắt lên xem đến lúc hắn muốn lấy thê tử nữ nhân nào dám gả cho hắn.”

“Còn không phải do muội muội bày cho nhị đệ cách này sao.” Mã Viễn Duẫn đưa tay nghịch nghịch đám tóc rối tung của nàng.

Mã Phi Yến bĩu môi không tán thành: “Muội chỉ đề ra ý kiến người quyết định là lão nhị, không thể trách muội được.”

Mã Viễn Duẫn định nói thêm gì thì tiếng của Tề thị truyền vào tìm Mã Viễn Duẫn. Mã Viễn Duẫn bị tin đồn kia hại đến không còn gì nữa, sự trở về của Mã Viễn Duẫn chính là tia sáng duy nhất soi rọi trái tim của Tề thị.

Mã Viễn Duẫn bị điểm tên liền đứng dậy lúng túng nhìn xung quanh tìm chỗ trốn. Mã Phi Yến bảo hắn trốn vào trong bồn tắm của nàng rồi mở miệng đáp Tề thị:

“Mẫu thân, nữ nhi vừa thức dậy.”

Tề thị đẩy cửa bước vào không quên trách mắng: “Nữ nhân sao có thể ngủ đến giờ này?” Mắt cũng không quên đảo xung quanh tìm kiếm bóng dáng của hài tử: “Duẫn nhi không có đến đây sao?”

Lúc này ở tiền thính vừa đề cập đến chuyện hôn nhân đại sự hắn đã vội viện cớ đau đầu chạy về viện. Nàng ta đến phòng tìm không thấy, không lý nào bên chỗ của Mã Phi Yến cũng không thấy.

Mắt của Mã Phi Yến phát ra ánh sáng nắm tay Tề thị nhảy cẫng lên: “Lão đại về rồi sao mẫu thân? Hắn về lúc nào? Sao không ai gọi nữ nhi thức dậy?”

Tề thị thấy nàng kinh hỉ vậy liền tin tưởng nàng chưa hề gặp qua Mã Viễn Duẫn liền nhìn nàng phân phó: “Mau mau ra ngoài dùng điểm tâm.” rồi đi ra ngoài không quên khép cửa lại.

Mã Viễn Duẫn chỉnh lý lại y phục rồi bước ra thở phào nhẹ nhõm: “Muội muội càng ngày đóng tuồng càng nhập tâm, đến huynh cũng cũng suýt chút bị gạt rồi.”

Mã Phi Yến nhếch môi chậm rãi nói: “Do lão đại không ở đây nên không biết thôi. Đạo này mẫu thân rất nhạy cảm, không nhập tâm liền bị phát hiện ngay.”

Hai huynh muội nhìn nhau cười khúc khích. Lát sau Mã Viễn Duẫn ngồi bên giường nhìn muội muội của mình thở dài, muốn nói gì lại thôi. Thấy dáng vẻ này của hắn, nàng liền hỏi: “Lão đại làm sao? Sợ mẫu thân bức hôn sao?”

Mã Viễn Duẫn mím môi một lúc liền mở miệng định nói thì Mã Viễn Luật từ bên ngoài xông thẳng vào rồi nhanh chóng đóng cửa lại, tiện tay gài luôn chốt cửa.

“Đại ca về rồi.” Hắn cười hì hì bước đến, tay còn cầm theo điểm tâm đem đến cho Mã Phi Yến: “Đệ biết thế nào đại ca cũng đến đây. Lúc này mẫu thân hỏi đệ, đệ bảo không biết.” Nói xong cũng không quên cười hì hì thật nhỏ tiếng tránh bên ngoài nghe được.

Mã Viễn Duẫn vỗ mạnh vào vai của Mã Viễn Luật khẽ nói: “Chuyện của đệ cùng muội muội ở đây ta sớm đã nghe được rồi. Không ngờ lại lớn chuyện thế này, Định quốc công cũng tham gia nữa chứ.”

“Là bất đắc dĩ thôi. Mẫu thân rất đáng sợ huynh có biết không?” Mã Viễn Luật lắc đầu kể ra nỗi khổ của mình phải chịu sau khi Mã Viễn Duẫn rời đi.

Ba huynh muội lại cười thêm một trận. Mã Viễn Duẫn thở dài lại nhìn Mã Phi Yến. Mã Viễn Luật hiểu kỳ liền hỏi: “Đại ca vì sao lại nhìn muội muội mà thở dài như vậy? Trên đường đi xảy ra chuyện gì sao?”

“Lần này huynh cùng Vũ Văn Dương Khải đi tiếp tế, mọi chuyện cũng bình thường. Chỉ là...” Hắn lại nhìn Mã Phi Yến, ánh mắt vô cùng khó hiểu.

Mã Phi Yến neho mắt nhìn lại hắn không hề hỏi gì. Mã Viễn Luật vội vàng thúc giục: “Đại ca mau nói đi, đệ sắp thở không nổi rồi.”

“Kỳ thực lần này Vũ Văn Dương Khải có nói với huynh về một chút việc của muội muội. Hẳn bảo...” Mã Viễn Duẫn lại muốn nói không dám nói.

Mã Viễn Luật trầm giọng hỏi: “Có phải hắn không muốn buông tay không?” Chuyện này hắn sớm đoán được rồi. Mỗi ngày thượng triều có ai vô tình nhắc đến Mã Phi Yến hắn(VVDK) đều rất lưu tâm.

Thấy Mã Viễn Duẫn cup mi gật đầu: “Hắn còn biết chuyện chúng ta gạt hắn nữa, chỉ là hôm đó hắn không vạch trần thôi.”

Mã Phi Yến vẫn con ngơ ngác như vừa hạ phạm phản vấn: “Hắn không muốn buông tay cái gì?” Đôi mắt phượng trong suốt chớp chớp nhìn hai huynh trưởng vài lần.

Mã Viễn Luật xem như không nghe thấy nàng nói gì lại tiếp tục hỏi: “Muội muội đã được tứ hôn cho Định quốc công, hắn cũng được tứ hôn, làm sao có thể được.”

“Huynh cũng có nói như vậy nhưng hắn bảo chúng ta cùng Định quốc công không cùng một chiến tuyến.” Mã Viễn Duẫn nặng nề nói. Có phải hắn đã sai từ lúc giúp muội muội mình bày trò giải trừ hôn ước hay không?

Hai huynh đệ nhìn nhau rồi rũ mi xuống. Bọn họ nhìn ra được Vũ Văn Dương Khải là đối với nàng thế nào. Lúc nàng còn ở Tân Hà thôn, mỗi ngày hắn đều hỏi thăm tin tức của nàng. Nàng vừa về hắn muốn đến thăm lại không dám vì sợ nàng còn mệt mỏi. Sau đó nàng lại giả bệnh rồi che dung mạo của mình không chịu gặp hắn.

Mã Phi Yến vốn là không vui khi bản thân bị hai huynh trưởng đá sang một bên. Nhưng nghe cũng hiểu được một phần liên kinh ngạc: “Hắn vẫn còn chưa chết tâm?”

“Người ta từ lâu đã xem muội muội như thê tử chưa qua cửa rồi. Cho dù muội muội có bao nhiêu tin đồn hắn vẫn một mực không tin. Huống hồ, hắn đã đợi muội muội lâu như vậy.” Mã Viễn Duẫn nhẹ nhàng nói với nàng, chất giọng của hắn hiện tại cứ như là mang đá vậy, cực kỳ nặng nề.

“Lúc trước hắn biết muội muội né tránh cũng có bảo huynh cùng đại ca mang lễ vật giúp hắn tặng muội muội nhưng chúng ta từ chối vì biết muội muội sẽ không chịu nhận.” Âm thanh của Mã Viễn Luật mang theo chút hối hận phảng phất thương cảm thay cho Vũ Văn Dương Khải.

Biết lập trường của hai huynh trưởng bị lung lay Mã Phi Yến vừa định nói gì đó thì bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa của Tề thị: “Yến nhi, người làm gì bên trong mà phải chốt cửa như vậy? Dương Khải đến tìm người đây này.”

Ba huynh muội trở mắt nhìn nhau trên trời. Sáu con mắt lồi ra y hệt mắt cá vậy đó. Vừa nhắc Thào Táo, Thào Táo lại đến, nàng thật muốn khóc mà: “Mẫu thân, hôm nay nữ nhi không được khỏe, không tiếp khách.” Đi xa về mệt mỏi tại sao không hỏi phủ nghỉ ngơi đi, đến chỗ nàng làm gì không biết.

“Lúc này người còn nhảy lên vui vẻ thế này sao giờ lại không khỏe rồi? Mau mở cửa để mẫu thân vào xem.” Tề thị lo lắng gõ cửa thêm vài cái.

Mã Phi Yến bắt lực la to: “Khỏe rồi, khỏe rồi, người ta lập tức đi ra đây.” Thiệt tình, tại sao cứ phải bức ép người khác thành thân mới vừa lòng cơ chứ.

Nghé tiếng bước chân của Tề thị xa dần, hai huynh trưởng của nàng bước ra khỏi phòng để nàng vận xiêm y. Một thân thủy phần sắc cùng cây trâm ngọc Mã Phi Yến bước ra khỏi phòng.

Bạch Chỉ, Ngân Chỉ bước ra ngoài đứng ở hai bên. Tuyết Ly bước đằng sau cách nàng ba bước chân.

Vũ Văn Dương Khải cùng hai huynh trưởng của nàng đã đứng ở hoa viên gần phòng nàng ngắm vườn tử đinh hương cùng mấy loại hoa khác do nàng chăm sóc hằng ngày. Đây là lần đầu tiên hắn được mời đến An Tri hiên. Những lần trước hắn có đánh tiếng nhưng đều bị từ chối. không hiểu vì sao hôm nay lại được mời đến đây.

Vừa nghe tiếng mở cửa cả ba không hẹn cùng quay lại. Ánh mắt của Vũ Văn Dương Khải nhìn nàng đầy tình cảm không thể tả được thành lời: “Mã tiểu thư.” Hắn lịch sự hướng nàng gật đầu gọi một tiếng.

“Vũ Văn nhị công tử, không biết sớm thế này đến tìm Phi Yến có việc gì?” Mã Phi Yến chậm rãi bước đến. Nàng đuổi hết ba tên nội gián lui ra ngoài.

Vũ Văn Dương Khải chậm rãi bước về phía nàng, khoe miệng ẩn hiện một nụ cười không rõ ràng: “Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là biết được Mã tiểu thư thân thể không tốt nên cố ý đến thăm một chút.”

Nàng khi nào nói không khỏe. Mã Phi Yến nhìn sang thì thấy Mã Viễn Duẫn cúi thấp đầu không dám tiếp nhận ánh mắt của nàng. Nàng mỉm cười hỏi:

“Tối qua thức khuya nên hôm nay Phi Yến dậy trễ một chút, hoàn toàn không phải không khỏe như lời đồn đâu. Vũ Văn nhị công tử vừa mới trở về cũng rất mệt mỏi chỉ bằng sớm hồi phủ nghỉ ngơi.”

Hắn mới đến lý nào để nàng một câu liền đuổi về như vậy được. Vừa định nói gì đó thì bên phía cửa viện truyền đến một âm thanh trầm ổn.

“Ái thê sớm.”

Tiếng đến trước người đến sau, Cung Vô Khuyết chậm rãi bước đến, miệng con treo nụ cười đầy ẩn ý: “Vũ Văn nhị công tử cũng đến đây sao?” Giọng nói có chút kinh ngạc nhưng thực chất hắn đã sớm được báo rồi.

Mã Phi Yến quay người đưa lưng về phía đám nam nhân ôm đầu kêu khổ, đến hành lễ với hắn nàng cũng quên luôn. Ai đó nhanh nhanh đánh nàng ngất xỉu đi, nàng không muốn thấy cảnh này nữa.

Ba nam nhân còn lại cung kính ôm quyền hành lễ. Sau khi được miễn Vũ Văn Dương Khải liền đáp lời: “Hạ quan biết Mã tiểu thư không khỏe nên đặc biệt đến thăm.”

Hắn cũng không ngại thừa nhận, hắn biết rõ Mã gia sẽ cố gắng tìm cách hủy hôn sự này. Mà Vũ Văn gia của hắn trước giờ vẫn trung lập chưa hề có ý ủng hộ ai. Nếu Cung Vô Khuyết muốn giúp thái tử thì cũng không vì một ít chuyện mà đắc tội Vũ Văn gia.

Sau đó bốn tên nam nhân ngồi trò chuyện với nhau, Mã Phi Yến mấy lần đòi ly khai đều bị giữ lại. Lúc này đây nàng rất muốn phụ thân bắt mình quỳ từ đường hay là cấm túc gì đó cho xong. Nếu không thì để Tề thị kéo nàng đi cầu phúc cũng được. Miễn là tránh xa cái đám nam nhân này.

Ngồi đến trưa họ cũng không có ý định rời đi. Tề thị vui vẻ giữ lại dùng bữa. Trong bữa cơm Cung Vô Khuyết cứ tỏ ra quan quan tâm tâm nàng. Vũ Văn Dương Khải nhìn thấy nhưng hắn cũng không có biểu hiện gì. Dù sao hiện giờ thân phận của nàng cũng là thê tử chưa qua cửa của Cung Vô Khuyết.

44. Chương 44: Trúng Gió Xuân

Tác giả: Luna Huang

Dùng bữa xong Cung Vô Khuyết cùng Vũ Văn Dương Khải mới chịu rời đi. Tề thị luôn miệng ca cẩm bảo hiền tể nào nàng ta cũng thích thật khó lựa chọn. Mã Tuấn Vinh liên tục thở dài không biết nên làm gì cho đúng, chiều chỉ tứ hôn cũng đã có còn lựa chọn cái gì nữa a.

Mã Phi Yến kéo hai huynh trưởng vào phòng thăm vấn một trận. Thì ra sau khi diện kiến hoàng thượng Vũ Văn Dương Khải có bảo muốn đến phủ. Mã Viễn Duẫn biết nàng không muốn gặp nên viện cớ thân thể của nàng không tốt rồi bảo Mã Viễn Luật giúp nói dối.

Lúc hần xuất cung hồi phủ, Mã Viễn Luật bị phụ thân gọi lại hỏi chuyện. Vũ Văn Dương Khải cũng bị phụ thân của mình cùng đám quan lại giữ lại nên không thể cùng Mã Viễn Duẫn xuất cung. Hần lại nghĩ Vũ Văn Dương Khải đã bỏ ý định nên không hề nhắc gì đến chuyện này không ngờ tên đó lại không nói tiếng nào mà đến phủ.

“Lão đại không biết dùng lý do nào khác sao?” Mã Phi Yến hần học trách móc. Lý do bệnh hoạn đó đã qua lâu rồi, nếu còn giả bệnh e là Cung Vô Khuyết thực sự bóp mũi nàng đổ thuốc vào miệng mất.

Mã Viễn Duẫn lúng túng phân trần: “Huynh, huynh làm sao mà biết được.”

Mã Viễn Luật bên cạnh vỗ vỗ vai an ủi, cấp cho hần ánh nhìn thông cảm: “Đại ca đi cứu tể vài tháng liền không nắm bắt được tình hình hiện tại rồi, không sao, từ từ sẽ quen thôi.” Hần cũng bị Mã Phi Yến chinh vài lần nên giờ đây rất hiểu chuyện.

Mã Viễn Duẫn đảo mắt liên tục nhìn đệ đệ, muội muội của mình. Hần thật không còn từ nào để nói nữa. Vừa rời đi có bao lâu đâu sao lại thành hần cái gì cũng không biết vậy.

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————

Băng đi vài hôm, Mã Phi Yến thấy Mã Viễn Duẫn ngồi trong viện nhìn đám hoa tử đinh hương của nàng, chốc lại thở dài, chốc lại mỉm cười cứ y như người bị trầm cảm vậy.

Mấy hôm nay rất khó mới gặp được hần. Lúc trước mỗi tối hần đều cùng Mã Viễn Luật đến phòng nàng huyền thuyền đủ điều trên trời giờ lại không như vậy nữa. Mỗi ngày đều đi sớm về khuya, Tề thị thăm tra lại bảo mới lên chức rất bận rộn.

Mã Phi Yến rón rén bước đến vỗ mạnh lên vai hần gọi to: “Lão đại.”

Mã Viễn Duẫn ôm lấy tim kinh hách đến mức suýt té xuống ghế: “Muội muội a, ta sắp bị muội muội làm cho kinh hồn bạt vía rồi.” Lấy lại tinh thần hần mới mở miệng trách mắng.

“Do huynh mất hồn, muội giúp huynh gọi hồn về đây.” Mã Phi Yến chấp tay sau lưng bước đến bên cạnh hần ngồi xuống.

Mã Viễn Duẫn vội mở miệng chối: “Huynh lúc nào mất hồn.” Nói xong liền mang tách trà uống cạn đến đáy, tự trấn an để tâm ổn định trở lại.

“Còn chối sao?” Mã Phi Yến cười xấu xa áp mặt mình vào khuôn mặt đỏ bừng của Mã Viễn Duẫn: “Lúc này là ai vừa thở dài vừa cười, xem ra vài tháng đi cứu tể có người bị gió xuân thổi trúng rồi.”

“Ai...Ai bảo thế?” Mã Viễn Duẫn vẫn còn cứng miệng chối. Đối mặt với muội muội này của mình tâm tư hần cứ như bị nhìn thấu vậy.

Mã Phi Yến vờ tin tưởng ngồi lại xuống ghế của mình nhúng vai bình thản đáp: “Không có thì thôi, lão đại đâu cần hung dữ với muội như vậy.” Nhìn bộ dáng kia nhất định là trúng phải gió xuân rồi.

Trong lòng nàng vừa vui mừng vừa lo sợ. Vui mừng ca ca cuối cùng cũng tìm được người tâm đầu ý hợp. Lo sợ hần thành thân thì con đường bước vào Cung gia của nàng ngày một gần.

Thấy Mã Phi Yến không tiếp tục truy hỏi Mã Viễn Duẫn lén thở dài một trận: “Huynh có việc phải ra ngoài, muội muội nói với mẫu thân hôm nay huynh không hồi phủ dùng bữa.”

Mã Phi Yến gật đầu đáp ứng, nàng cũng không hiểu kỳ mấy chuyện thế này. Khi nào Mã Viễn Duẫn muốn nàng biết thì nhất định sẽ mang chuyện kể ra thôi.

Bốn ngày tiếp theo cũng không thấy hần, mỗi tối chỉ có Mã Viễn Luật đến tìm nàng chơi thôi. Đến ngày thứ năm nàng muốn xuất môn đến Bách Hoa Mộng, nằm ở nhà đến mốc meo suốt ngày nghe Tề thị ca cẩm chuyện Mã Viễn Duẫn không về nhà nghe đến phát ngáy.

Tối qua, nàng cố ý bày bữa ra hoa viên sáng này bắt Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ ở trong viện chăm sóc đám tử đinh hương yêu thích của mình. Tuyết Ly lo dọn dẹp phòng ốc không cho đi theo nàng.

Mã Phi Yến đường hoàng xuất phủ rồi lén lút chạy đến Bách Hoa Mộng. Gần đến nơi thì bị Vũ Văn Dương khải bắt gặp.

“Mã tiểu thư.” Đột nhiên có ngọn gió bay qua làm rèm trong xe ngựa bay lên. Trong lúc vô tình lại gặp được Mã Phi Yến một mình xuống phố liền mở miệng gọi.

“Ha ha, Vũ Văn nhị công tử thật trùng hợp.” Mã Phi Yến lúng túng xoắn hai tay lại với nhau cười giả lả.

Vũ Văn Dương Khải một thân quan phục đầu đội mũ cánh chuồn ngồi trong xe ngựa đưa tay vén rèm điềm đàm nói: “Mã tiểu thư muốn đi đâu, ta có thể tiễn nàng một đoạn.”

Mã Phi Yến liên tục lắc cái đầu lúc sáng bị Tề thị ép cài cây tử ngọc trâm, nhanh miệng từ chối: “Không, không cần đâu. Ta chỉ thả bộ dạo phố thôi, không cần làm phiền Vũ Văn nhị công tử.” Để hấn đưa đi khác nào bị vạch trần đầu.

“Không phiền.” Vũ Văn Dương Khải đầu dễ dàng để nàng từ chối hấn như vậy, khó khăn lắm mới có dịp cùng nàng riêng tư gặp gỡ cơ mà: “Mã tiểu thư không nên từ chối ý tốt của ta.”

Nghĩ nghĩ, cũng hấn nói rõ cũng tốt. Dù gì hấn cũng sắp thành hôn rồi, chỉ còn đợi chọn xong ngày liền cử hành đại hôn. Hấn đây bám càng nàng làm gì. Mã Phi Yến đáp ứng leo lên xe ngựa.

Nàng vừa an vị Vũ Văn Dương Khải được cho nàng một tách trà nóng rồi hỏi: “Nàng muốn đi đâu?” Không phải hấn không biết nàng muốn dạo phố, nhưng nàng chịu bước lên xe ngựa thì hấn cũng phải lịch sự hỏi câu này.

“Không biết.” Nàng nhún vai đáp, đi đâu cũng vậy thôi. Tốt nhất là nên cho xe ngựa chạy vòng quanh kinh thành để nàng có cơ hội nói rõ với hấn: “Vũ Văn nhị công tử cứ cho xe tùy tiện chạy đi.”

Hấn đáp ứng, thế là xe ngựa bắt đầu chuyển bánh. Mã Phi Yến không thích dong dài liền vào thẳng vấn đề chính: “Vũ Văn nhị công tử cũng sắp thành hôn rồi, có phải hay không nên mua một ít trang sức tặng thê tử tương lai.”

Thấy đôi mày kiếm của hấn nhíu lại, đôi đồng tử run một cái nhìn mình chằm chằm, nàng lại tiếp tục nói rõ suy nghĩ của bản thân.

Tâm của Vũ Văn Dương Khải trầm đi một chút, nhưng hấn cũng không có cảm giác là rất buồn. Có lẽ nàng nói đúng, do hấn hy vọng nhiều ở nàng chứ không phải xuất phát từ tình yêu nên mới có chút mất mát khi biết nàng vì từ hôn mà tính kế hấn.

“Ta nói, Vũ Văn nhị công tử nên toàn tâm toàn ý với thê tử a. Chúng ta không có duyên phận phu thê nhưng có thể làm bằng hữu hay huynh muội cũng được.” Mã Phi Yến nói xong tâm sự trong lòng liền cảm thấy nhẹ nhõm. Tuổi của hấn cũng bằng với tuổi của huynh trưởng nàng, làm muội muội của hấn cũng không có gì là thiệt thòi cả.

Vũ Văn Dương Khải đáp ứng nàng: “Vậy muội có thể gọi ta là Dương ca ca, ta có thể gọi muội là Yến nhi không?”

“Có thể” Nàng gật đầu xác định, khóe miệng không khỏi nhấc lên một nụ cười: “Dương ca ca cũng nên như lão đại, lão nhị gọi muội là muội muội thôi.” Gọi như vậy đỡ bị kẻ khác đàm tiếu linh tinh. Nàng thì không sao cả, nhưng hấn lại có a. Nàng không muốn hấn vì mình mà đến mặt mũi thể diện cũng không còn.

Cùng Vũ Văn Dương Khải đến tầu lâu dùng bữa xong nàng cũng hồi phủ chứ không hề ghé Bách Hoa Mộng. Hỏi ra mới biết hấn đã sớm biết Bách Hoa Mộng do nàng làm chủ rồi. Có phải nàng để ra sơ hở gì không ta, hay do hấn quá thông minh hoặc là cho người theo dõi nàng? Mặc kệ, không tiết lộ ra là được rồi.

Hấn còn tốt bụng hỏi nàng về chuyện hôn sự với Cung Vô Khuyết nữa. Nàng đương nhiên không bảo là muốn từ hôn mà chỉ kể khổ về quốc sự. Hấn nghĩ nàng đau lòng nên an ủi vài câu. Nàng cũng có đánh tiếng chuyện bảo hấn không nên giúp Trữ thân vương, vì nàng cảm thấy một tên hoan đảm như vậy không xứng đáng ngồi trên ngôi vị cứu nguy chí tôn. Hấn bảo sẽ suy thêm về việc đó.

Sau khi dùng bữa tối xong, Mã Phi Yến lại về phòng tính toán sổ sách. Tháng này nàng chi ra không ít bạc để mua một trang viên trồng hoa ở ngoại ô và thuê người nên mặt mày có chút không được vui. Từ ngày Tề thị trở về bỗng lộc của hai huynh trưởng đều đưa cho Tề thị giữ nên không liên quan gì đến nàng.

Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa: “Muội muội đã ngủ chưa?”

Thấy nến còn cháy là biết rồi, còn phải nữa. Nàng thầm mắng một trận rồi mới trả lời: “Vẫn chưa, có thể tiến vào.” Hôm nay sao lịch sự gõ cửa như vậy chứ?

Mã Viễn Duẫn mang theo một đĩa cao điểm thơm phức, miệng mang nụ cười bước vào: “Muội muội, huynh có mang ít cao điểm cho muội muội dùng đây.”

Mã Phi Yến tuy sáng mắt chạy ào đến nhưng cũng không quên mát mẻ: “Lão đại đến hôm nay mới nhớ đến người muội muội này cơ đấy, thật tốt quá mà.” Nàng cũng không ngạc nhiên khi thấy hắc diện, vì lúc này Mã Viễn Luật đã đến rồi không có lý do gì lại đến lần nữa.

Mã Viễn Duẫn ngượng ngừng cười, vành tai đỏ bừng: “Mau ăn đi, còn nói linh tinh gì nữa.”

Mã Phi Yến mới cắn được một miếng cao điểm, hắc diện liền nói: “Thật ra huynh có chuyện muốn hỏi muội.” Hắc diện ấp úng này giờ mới có dũng khí phun ra được câu này.

Mã Phi Yến ngậm miếng cao điểm trong miệng không hề nhai, khép mắt lại nhìn hắc diện. Nếu như hắc diện nói nàng đã dùng cao điểm không thể không đáp ứng yêu cầu của hắc diện thì nàng lập tức phun miếng cao điểm ra: “Tuồng lão đại thương yêu muội, không ngờ lại sớm đánh chủ ý lên người của muội.” Do ngậm cao điểm nên phát âm có chút không chuẩn lắm.

Mã Viễn Duẫn khẽ kéo mũi nàng: “Huynh cũng là vì thương muội muội mới mang cao điểm đến. Còn chuyện nhờ vả này là do lúc trước muội hứa giúp huynh cơ mà.” Mong rằng muội muội của hắc diện sẽ không lật lọng, nếu không hắc diện thật không biết phải ăn nói thế nào với phụ mẫu.

Nghe hắc diện nói như vậy nàng yên tâm nhai nuốt miếng điểm tâm, miệng cũng không quên nói: “Muội lúc nào có hứa giúp lão đại? Sao muội hoàn toàn không nhớ được?” Nàng thực không biết hắc diện là đang nói đến sự kiện nào a. Trong não của nàng lục mãi vẫn không ra được đã hứa giúp hắc diện chuyện gì, vào mốc thời gian cụ thể nào?

“Cái đó, cái đó, chẳng phải là lúc muội muội an ủi phụ mẫu thân mà nói ra sao? Lúc đó muội muội hứa giúp huynh cùng nhậ đệ cơ mà.” Mã Viễn Duẫn trợn to mắt nhìn muội muội của mình, không phải nàng thực sự quên mất chứ? Bảo hắc diện phải làm sao đây.

Mã Phi Yến nghĩ nghĩ rồi vỗ trán khẽ la lên một tiếng, nàng đã nhớ ra sự kiện gì rồi. Nàng cười xấu xa chồm người đến trước mặt Mã Viễn Duẫn hỏi: “Lão đại thực sự bị gió xuân thổi sao?”

Mã Viễn Duẫn đỏ mặt gật nhẹ đầu: “Muội muội đã hứa phải giữ lời đấy.” Hắc diện còn sợ nàng nuốt lời muốn đòi thêm vài thứ gì đó mà hắc diện không thể với đến được. Vị muội muội này của hắc diện rất gian xảo, cứ y như hồ ly vậy.

45. Chương 45: Trêu Đại Tẩu

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến đứng dậy chấp tay sau lưng đi qua đi lại trước mặt hắc diện vài vòng khiến tâm hắc diện có chút không bình tĩnh được liên tục kêu như rất khổ sở: “Muội muội.” Chất giọng lúc này thập phần là nài nỉ rồi.

Nàng dừng lại bước đến trước mặt hắc diện cười ha hả: “Lão đại thích cô nương nhà nào thì cứ nói với mẫu thân, muội thấy người ham có con dâu đến nỗi đêm nào cũng nằm mơ. Nếu lão đại mang về nhất định phụ mẫu sẽ rất vui a.”

Làm sao Tề thị có thể phản đối được chứ, Mã Tuấn Vĩnh lại càng không phản đối. Dạo này Mã Tuấn Vĩnh chẳng phải suốt ngày bảo nàng khuyên hai ca ca nên sớm thành thân sao. Nàng không tin họ sẽ phản đối.

Mã Viễn Duẫn thở dài một tiếng ra mang sự tình kể với nàng. Hóa ra trong lúc cứu tế hần gặp được một nữ nhân. Nữ nhân này trong lúc hần bị đám dân nổi loạn đánh bị thương liền cứu hần. Từ đó hần liền vừa gặp đã yêu, hai người suốt bốn tháng đều qua lại với nhau. Đến lúc hồi kinh phục mệnh, nữ nhân này cũng tình nguyện theo hần đến.

Khổ nỗi nữ nhân này lại bị mất trí nhớ, thân thể không nhớ rõ. Chỉ là biết nàng ta bị dòng nước cuốn đi được người dân ở đó cứu, rồi gọi nàng ta là A Khê. Một người như vậy, Mã gia sẽ cho hần lấy nàng ta sao? Đây là vấn đề làm Mã Viễn Duẫn đau đầu nên mới không dám mang về ra mắt.

“Thế mọi hôm lão đại xuất môn là vì đến chỗ của nàng?” Mã Phi Yến nắm ngay vấn đề chính mà hỏi. Mỗi ngày nàng đều vì chuyện này mà bị Tề thị tra tấn lỗ tai cơ mà. Lúc đầu nàng còn nghĩ hần sợ bị ép hôn nên mới lảng tránh, từ khi biết hần bị trúng gió xuân nàng đã loại bỏ suy nghĩ trên.

Mã Viễn Duẫn gật đầu: “Nàng ở một mình, ta sợ nàng tịch mịch. Hiện ta chỉ có thể để nàng ở khách điểm thôi. Nhưng đây cũng không phải biện pháp tốt.”

Mã Phi Yến gật đầu tán thành: “Lão nhị đã biết chưa?” Nàng đương nhiên hy vọng mình là người đầu tiên biết rồi. Nhưng Vũ Văn Dương Khải ở cùng Mã Viễn Duẫn trong lúc cứu tế hần cũng đã biết rồi. Không sao, làm người thứ hai biết cũng được.

Đang vui vẻ mong chờ thì lại nghe Mã Viễn Duẫn nói: “Nhị đệ đã biết từ lúc huynh trở về.” Câu này khiến tâm trạng của nàng không thể nào tốt hơn được. Trong ba huynh muội, nàng là nhân vật quan trọng thế mà lại là người biết sao cùng.

Sợ muội muội buồn hần liền phân trần: “Huynh cùng nhị đệ là song bào, tâm tư tương thông là chuyện kinh thiên địa nghĩa nên không giấu được đệ ấy. Lúc đầu huynh cũng muốn đến nói với muội, nhưng nàng mới đến kinh thành có nhiều thứ không biết nên huynh phải hướng dẫn thêm. Mỗi lần trở về muội muội đã ngủ nên không cách nào nói được.”

Nghe như vậy còn có thể thông cảm được. Nàng bị Tề thị tra tấn lỗ tai đương nhiên phải ngủ sớm một chút rồi: “Vậy huynh định thế nào? Muốn đưa về cho phụ mẫu gặp mặt?”

Mã Viễn Duẫn lắc đầu rồi lại gật đầu: “Huynh thấy bây giờ chưa phải lúc, để muội muội gặp nàng trước. Muội muội ngủ sớm sáng mai là hưu mộc (Luna: ngày nghỉ) huynh đưa muội muội đến gặp nàng.” Nói xong không đợi Mã Phi Yến phản ứng liền nhanh chóng rời đi.

Có phải không vậy? Nàng còn có đồng ý đâu, cứ thế mà rời đi sao? Mặc kệ, nàng ăn cao điểm rồi tiếp tục công việc của mình.

Sáng sớm, ba huynh muội dùng điểm tâm xong liền bị phụ mẫu bỏ rơi. Mã Tuấn Vĩnh xây xong đài tế thiên địa dựa trên thiết kế của Mã Phi Yến liền được ban thưởng rất nhiều thứ. Hoàng thượng biết được Mã Phi Yến có góp sức cũng tặng một chút đồ cho nàng.

Mã Tuấn Vĩnh hôm nay đưa Tề thị đi dạo thuyền hoa, xem tuồng hát nên rất trễ mới hồi phủ, bảo ba huynh muội tìm thứ gì đó dùng tạm đi khiến Mã Phi Yến tức điên lên được. Cư nhiên đi chơi bỏ bảo bối như nàng ở lại liền kiên quyết đòi theo làm bóng đèn cho kỳ được.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật phải vất vả biết bao nhiêu mới kéo được nàng trở lại: “Muội muội, chúng ta cũng có chuyện phải làm mà.” Mỗi người một bên giữ lấy tay của Mã Phi Yến không cho nàng nháo.

Lát sau bình tâm lại mới cảm thấy bản thân có bản tính của tiểu hài tử liền lập tức thu liễm hướng huynh trưởng cười hi hi: “Chúng ta mau đi thôi.” Lát Cung Vô khuyết đến liền quấy phá hết.

Hôm nay Bạch Chỉ, Ngân Chỉ được nàng cho phép về Trữ vương phủ vài ngày thăm mẫu thân bị bệnh. Tuyệt Ly cùng Thiết Trụ được hưu mộc một ngày vung đắp tình cảm, nàng còn không quên đe dọa họ không được phép làm trái ý của nàng.

Ba huynh muội ngồi xem ngựa đến một khách điểm có tiếng tăm ở kinh thành. Khách điểm to như vậy nhất định một đêm phải tốn rất nhiều bạc, xem ra, Mã Viễn Duẫn thực rất xem trọng nàng ta. Mắt của Mã Phi Yến không tự chủ liếc nhìn khuôn mặt hào hứng của Mã Viễn Duẫn.

Lên trên tầng hai, Mã Viễn Duẫn gõ cửa, Mã Viễn Luật bên cạnh có mang theo một ít đồ, Mã Phi Yến khoác tay Mã Viễn Duẫn, đôi môi đỏ chu chu ra đoán mò một chút về vị cô nương tên A Khê này. Làm thế nào có thể khiến cho huynh trưởng của nàng điên đảo như thế.

Cửa phòng mở ra, một cô nương mười bảy tuổi môi thanh mày tú, một thân xiêm y màu tro xuất hiện ở trước mắt. Khí chất diễm lệ hết như thiên kim đài các chứ không phải là một thôn nữ tầm thường. Tóc nàng ta được búi rất đơn giản, trên tóc có cài một cây trâm gỗ y hệt như cây trâm của nàng đang mang trên đầu.

A Khê vừa nhìn thấy Mã Viễn Duẫn liền vui vẻ cười một cái, nụ cười trên môi đông cứng lại khi thấy Mã Phi Yến tóc có một cây trâm y hệt nàng, tay lại còn đang thân mật khoác trên tay của Mã Viễn Duẫn nữa. Nàng lắp bắp gọi: “Duẫn ca.” rồi cúi thấp đầu, lùi sang một bên mời ba người vào.

Mã Phi Yến lắc mông nhỏ hướng A Khê gật đầu nhẹ rồi bước vào. Không hiểu sao thấy thái độ dấm chua đó nàng liền sinh ý trêu ghẹo nữ nhân nhà lành. Mã Viễn Duẫn còn bận rộn ngắm mỹ nhân nên không để ý đến thần thái gian xảo của muội muội nhà mình. Trái lại Mã Viễn Luật đã nhìn ra được nhưng hấn không nói gì. Chính bản thân hấn cũng muốn biết nữ nhân này có đáng được ca ca của hấn yêu mến không nên mặc sức muội muội chơi đùa.

Mã Viễn Duẫn an vị trên ghế liền định giới thiệu thì Mã Phi Yến đã chớp lấy cơ hội giành nói: “Cô nương đây là A Khê phải không?” Nhìn biểu hiện của nàng ta cũng đã đoán ra được nàng ta không được thông báo trước rồi.

A Khê khẽ gật đầu, môi hơi mím lại, nàng ta cứ như con dâu nhỏ sợ mẹ chồng la mắng vậy không dám hé môi nói chuyện. Thấy nàng ta như vậy Mã Viễn Duẫn không đành lòng liền lên tiếng thì bị Mã Viễn Luật bên cạnh cướp lời: “A Khê cô nương làm thế nào quen biết Mã ngự sử?”

Mã Viễn Duẫn há hốc nhìn đệ đệ của mình. Hấn làm sao vậy? Sao lại gọi hấn là Mã ngự sử? Định nói gì đó thì A Khê đã mở miệng kể. Nàng ta ngồi bên cạnh Mã Phi Yến, đầu chôn xuống bàn chung thủy không dám ngước lên. Nàng ta cảm thấy mình là tiểu tam, Mã Viễn Duẫn đã có thê tử cư nhiên lại trêu ghẹo nàng.

Mã Phi Yến nghe xong câu chuyện liền gật gù, giọng nói pha chút giấm chua lại đan xen vài phần mỉa mai: “Vậy A Khê cô nương không có thân phận gì làm sao phối cùng Duẫn ca được?” Tay cũng không quên nắm lấy tay của Mã Viễn Duẫn kéo đến cổ ý để loạt vào tầm mắt của nàng ta.

A Khê thấy được mắt liền đỏ hoe, sống mũi cay xè nhưng vẫn mím chặt môi không trả lời được. Nàng vẫn luôn nghĩ chuyện này trong trong lòng, nàng có nên rời đi không? Nhưng Mã Viễn Duẫn quả thực đối với nàng ta rất tốt a, nàng lại không muốn làm tiểu tam. Đã mấy lần mở miệng nói nhưng Mã Viễn Duẫn lại từ chối trấn an nàng ta sẽ có cách thú nàng về làm thê tử.

Mã Viễn Duẫn lại một lần nữa mở to mắt nhìn muội muội của mình. Tại sao hôm nay đột nhiên lại gọi hấn là “Duẫn ca”? Lát sau thấy được thái độ đặc ý của nàng và biểu tình khép nép sợ hãi của A Khê liền hiểu chuyện. Mắt hấn hết lườm muội muội lại lườm Mã Viễn Luật bên cạnh đang cười khúc khích.

A Khê sục sịt mũi nói: “A Khê tự biết mình không xứng với Mã ngự sử, A Khê xin được cáo lui.” Nói xong nàng ta liền đứng dậy.

Lúc nàng cứu được Mã Viễn Duẫn cũng không nghĩ được hấn là ngự sử được phái đến tiếp tế đâu. Lúc hấn hồi kinh, hấn mới nói cho nàng biết. Sau đó nàng cũng không nở rời xa hấn quyết định rất lâu mới theo hấn hồi kinh. Nếu như phụ mẫu hấn không chấp nhận nàng thì nàng đành rời xa hấn vậy. Không ngờ giờ đây hấn đưa thê tử đến gặp nàng lại khơi chuyện của nàng, thử hỏi nàng làm sao chịu được đây. Nàng cũng rất muốn nhớ được thân phận của bản thân mà.

Mã Viễn Duẫn tức tối bước đến bên cạnh giữ lấy tay nàng ta: “Ồ kinh thành ngoài ta ra nàng còn có thể nương tựa được ai? Nàng đây là muốn đi đâu? Lúc cùng ta hồi kinh nàng đã hứa gì, không nhớ rõ sao?” Mắt hấn cũng không quên ném cho đệ đệ, muội muội mình cái nhìn cảnh cáo.

“Nhưng là...” A Khê nhìn hấn lại nhìn Mã Phi Yến đang ngồi ung dung dùng trà cùng Mã Viễn Luật: “Nhưng huynh đã có thê tử.”

Nghe xong nước trà trong miệng của Mã Phi Yến và Mã Viễn Luật không hẹn cùng phun ra một lượt. Cả hai bật cười ha hả trên.

“Lão đại khi nào có thể tử sao muội cùng lão nhị không hề hay biết?”

“Đại ca mang thể tử giấu đi rồi, không cho chúng ta gặp mặt như vậy rất không phúc hậu a.”

“Lão nhị nhớ kỹ lát nữa chúng ta về hảo hảo hưởng phụ mẫu mách lẻo.”

“...”

Mỗi người một câu làm A Khê trợn to mắt nhìn mà không thốt được câu nào. Mã Viễn Duẫn thấy họ vui vẻ như vậy cũng không nổi giận mà giải thích: “Đây là đệ đệ, muội muội mà ta đã kể với nàng.”

Cầm của A Khê suýt chút nữa rơi luôn ra ngoài. Chẳng phải nói đệ đệ song bào sao? Sao một chút cũng không giống? Nhìn lại Mã Phi Yến cũng chưa bới tóc a, làm sao có thể là nữ nhân đã lập gia đình chứ. Là nàng ăn giấm chua nên không để ý chuyện này. Khuôn mặt thanh tú của A Khê giờ đây đã chuyển thành đỏ, chôn luôn xuống đất không hề ngẩng lên.

“Các người còn cười, mau bồi tội với nàng đi.” Ý hẩn là sau này A Khê sẽ là đại tẩu của họ, họ phải kính trọng.

Cả hai ngưng cười nghiêm chỉnh đứng dậy cúi người: “Tẩu tẩu thứ lỗi, là chúng đệ/ chúng muội không tốt, chọc đến tẩu tẩu.” Nói xong lại tiếp tục cười. Nếu là người đại ca nhìn trúng bọn họ cũng sẽ không phản đối. Nhìn nàng ta cũng không giống nói dối, biết trước là họa hổ họa bì nan họa cốt – tri nhân tri diện bất tri tâm nhưng bọn họ cũng sẽ không hối hận vì quyết định này.

A Khê xấu hổ không biết nên đem bản thân giấu đi đâu. Nàng còn chưa thành thân cùng Mã Viễn Duẫn lý nào gọi tẩu tẩu rồi. Mã Viễn Duẫn vội đỡ nàng ta ngồi xuống rồi trách hai con khi đang cười đến điên cuồng kia: “Huynh đưa hai người đến đây không phải để trêu nàng đâu.”

Cả hai lập tức như ngoan ngoãn ngồi xuống. Mã Phi Yến nhanh miệng nói: “Lúc này là muội muốn đùa với tẩu tẩu thôi, tẩu tẩu sẽ không để bụng chứ?”

A Khê ngẩng khuôn mặt đỏ bừng lên nhìn Mã Phi Yến: “Không để bụng, muội đừng gọi ta là tẩu tẩu, ta vẫn còn chưa thành thân.” Huynh muội của Mã Viễn Duẫn dễ gần gũi lại không khi dễ nàng như vậy còn phụ mẫu hẩn thì sao? Liệu có thể chấp nhận một nữ nhân lai lịch bất minh như nàng làm con dâu không?

Mã Viễn Luật rút chiết phiến bên thắt lưng ra phe phẩy: “Khê tỷ tỷ đại nhân đại lượng nhất định không trách tiểu muội muội phá phách đâu.” Tuy A Khê nhỏ tuổi hơn hẩn nhưng sớm muộn gì cũng gọi tẩu tẩu, thôi thì gọi tỷ tỷ luôn đi.

Hai huynh muội lại nhìn nhau cười khúc khích. Mã Viễn Duẫn cau mày nghĩ mãi không ra có chuyện gì vui mà họ cứ cười suốt như vậy: “Còn cười?”

“Lão đại thật hung dữ, huynh còn đang nhờ muội giúp đỡ đấy.” Mã Phi Yến chu mỏ trách rồi cầm tay A Khê làm nũng: “Tỷ tỷ mau dạy dỗ lại lão đại nên dùng thái độ nào để nhờ vả người khác đi thôi. Cứ cái đà này muội sẽ không giúp đâu.”

Mã Viễn Duẫn nghe được tim lại đập nhanh hơn vài cái. Biết ngay nàng sẽ nhân cơ hội này mà lật lọng: “Muội muội đây là không giữ lời?”

“Muội làm gì có hứa cái gì với lão đại mà không giữ lời chứ?” Mã Phi Yến nàng đây không ngại làm người xấu đâu: “Huynh có bằng chứng không? Có viết cam kết không?”

Bị chọc tức đến hô hấp có chút không ổn định, Mã Viễn Duẫn ngồi xuống bên cạnh A Khê nhìn Mã Phi Yến trần trối không đáp trả được. Mã Viễn Luật vội mang tách trà đưa cho hẩn nói: “Đại ca bình tĩnh lại, tức chết huynh tỷ tỷ sẽ không gả được đâu đấy.”

A Khê đang tiếp nhận tách trà trên tay của Mã Viễn Luật nghe xong liền rút tay lại không dám cầm nữa. Mã Viễn Duẫn đang nghĩ xem có phải hẩn đã sai lầm khi đưa hai con khi này đến đây hay không?

46. Chương 46: Ra Mắt

Tác giả: Luna Huang

Lát sau, bọn họ cùng nhau đi chơi đến tối mới trở về phủ. An Tri hiên lúc này ngoại trừ hạ nhân thì không còn ai nữa. Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị cư nhiên đến giờ vẫn chưa về. Nhưng ai cũng mệt lã người rồi nên không quan tâm đến chuyện này liền trở về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, đúng như hôm qua đã hứa, Mã Phi Yến cùng Tuyết Ly xuất phủ đón A Khê đến Bách Hoa Mộng. Hôm qua nàng thấy cứ ở khách điểm như vậy vừa tổn kém vừa không an toàn nên đã đề nghị đưa nàng ta đến Bách Hoa Mộng ở cùng Nặc Nặc. Vừa tiết kiệm bạc vừa có người giúp nàng trông coi cửa tiệm nhất tiễn hạ song điều.

Đến khách điểm giúp A Khê thu dọn xong Mã Phi Yến liền mang nàng ta đi may một số y phục, rồi lại ghé đi mua trang sức. Nàng ta từ chối mãi không được đành nhận một ít. Xong mọi chuyện mới đưa nàng ta đến Bách Hoa Mộng. Nặc Nặc hướng dẫn nàng ta làm quen với quy tắc của Bách Hoa Mộng.

Bẵng đi hơn một tháng, A Khê cũng đã quen hết mọi việc. Mã Viễn Duẫn gấp gấp hỏi nàng: “Muội muội, huynh muốn đưa nàng về gặp phụ mẫu.”

“Huynh thật không hiểu nổi muội muội ở đây là đợi thời cơ gì nữa?” Mã Viễn Luật bên cạnh trách móc, mấy lần hần bảo đưa A Khê về mà không chịu. Để mỗi ngày chữ cũng ngập tràn lỗ tai.

Mã Phi Yến lắc đầu: “Mai là đại hôn của Dương ca ca, sau đại hôn muội cùng lão nhị mỗi ngày sẽ ở bên tai của mẫu thân nói về chuyện hôn nhân đại sự. Sau khi mẫu thân trúng kế liền mới nói ra chuyện của huynh.”

Cảm thấy nàng nói có lý liền không ai phản đối gì nữa.

Ngày kế tiếp, Vũ Văn Dương Khải đại hôn. Trên dưới Mã gia đều đến tham dự đầy đủ. Hôm nay nàng lại gặp Cung Vô khuyết. Đã lâu rồi hần không có đến tìm nàng, từ sau bữa cơm kia hần liền không xuất hiện nữa.

Hôm nay hần vận một thân cẩm bào, khuôn mặt tuấn dật nay trở nên gầy gò góc cạnh. Sau khi hành lễ hần cũng không ngồi ghế chủ vị như trước mà ngồi đối diện nàng. Ánh mắt chăm chú nhìn nàng nhưng nàng lại không biết được hần nghĩ gì.

Thôi kệ, hần không làm phiền nàng là tốt rồi. Mã Phi Yến làm như không nhìn thấy hần, liên tục giúp Mã Viễn Duẫn tránh đám thiên kim, Mã Viễn Luật bị đồn linh tinh nên rất thông thả ngồi thưởng trà không bị ai quấy phá.

Mã Viễn Duẫn không chịu nổi nữa liền bước đến bên cạnh Mã Viễn Luật thế là đám thiên kim chỉ dám đứng từ xa chứ không hề bước đến. Mã Phi Yến rảnh rang liền chạy đến bên Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị huyền thuyên. Chủ đề hôm nay của nàng là vì sao ca ca lại chưa thành thân. Nàng cố ý khiến Tề thị ham muốn có con dâu, có tôn tử đến phát điền rồi mới mang A Khê trở về ra mắt.

Nói đến khi Tề thị ủy khuất mếu máo nhìn Mã Tuấn Vĩnh thì Cung Vô khuyết bước kéo Mã Phi Yến ra ngoài: “Dạo này nàng thế nào?”

“Vẫn chưa chết được.” Mã Phi Yến hì hì cười. Bản thân hần còn lo chưa xong đi lo cho nàng.

Đôi mắt phượng của hần khẽ khép lại đánh giá nàng. Dạo này hần được Thiết Trụ thông báo nên cũng nắm rõ tình hình của nàng: “Ta nghe nói nàng cùng Vũ Văn ngự sử riêng tư gặp mặt.”

“Cái gì mà riêng tư gặp mặt khó nghe như vậy chứ? Ta cùng hần kết nghĩa huynh muội.” Mã Phi Yến lập tức phản bác. Hần với nàng thành thân chẳng phải vì hần không muốn lập thê nên lấy nàng làm bia sao? Vì lý do gì hần lại xem vào chuyện riêng tư của nàng chứ?

Mã Phi Yến đột nhiên vỗ hai tay vào nhau tạo thành một âm thanh cực vang: “Ta biết rồi, là Thiết Trụ phải không? Lần này trở về ta nhất định mang rằng hắc hổ sạch cho hắc hổ không thể ăn nói linh tinh được nữa.”

Cung Vô Khuyết chỉ im lặng nhìn nàng mà không lên tiếng trả lời. Hắc hổ đưa tay giúp nàng chỉnh là vài cây trâm bị lệch trên tóc. Rất lâu mới lên tiếng: “Nàng không nên cử động mạnh như vậy, trâm lệch sẽ không đẹp nữa.”

“Không đẹp liền tháo hết ra, mang nhiều làm gì cho phiền phức như vậy?” Mã Phi Yến bĩu môi khinh thường tên nam nhân suốt ngày chỉ biết đến trâm cài tóc trước mặt. Tay nàng cũng không dám đưa lên tháo trâm, vì nàng biết hắc hổ sẽ ngăn lại.

Thế An từ xa bước đến bấm báo thứ gì đó Cung Vô Khuyết liền nhanh chóng rời đi. Mã Phi Yến nhìn theo bóng dáng gầy gò của hắc hổ không hiểu vì sao tâm cũng trầm đi một chút. Nàng cũng không biết hắc hổ đến cùng có phải nam chủ hay không nữa, xuất hiện ít như vậy a.

Vài ngày sau, Tề thị quả thực không chịu được nữa Mã Viễn Duẫn mới chịu đưa A Khê hồi phủ. Theo Mã Phi Yến thì Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị đều là người không xem trọng địa vị nên sẽ không khó thuyết phục. Đáng tiếc hiện là đang ở trong một đại gia đình a. Bên lão thái gia, lão thái thái biết phải làm thế nào đây.

Do đó trước đó vào ngày, ngày nào Mã Phi Yến cũng siêng năng thỉnh an xong liền lưu lại rất lâu kể rất nhiều chuyện từ Lương Sơn Bá – Trú Anh Đài đến Romeo – Juliet để họ không gây đánh uyên ương.

Mã Viễn Luật còn thời gian cũng đến lấy lòng. Đây gọi là một mối hôn sự mà khiến cho cả ba huynh muội đều lo lắng không yên.

Mọi người tập trung hết ngoài tiền thính đợi xem thê tử tương lai của Mã Viễn Duẫn. Tề thị khẩn trương đến nỗi đứng ngồi không yên nhưng lại không dám thất thố chỉ xoắn chặt khăn tay đầu ngóng ra cửa.

Tạ thị mỉm cười dịu dàng nói: “Thẩm mẫu không cần khẩn trương như vậy, một chút nữa cũng sẽ thấy thôi.”

Tề thị đợi ly trà của con dâu này đã bao lâu rồi lý nào lại không khẩn trương cho được. Mã Tuấn Vĩnh bên cạnh cũng vỗ vỗ mu bàn tay của Tề thị nói: “Phu nhân không cần gấp gáp.” Nói vậy thôi chứ trong lòng của hắc hổ cứ như bị tam muội chân hỏa thiêu đốt vậy. Trấn an Tề thị cũng như trấn an bản thân thôi.

Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Hành bình tĩnh ngồi dùng trà chung thủy không mở miệng. Mã Tuấn Trường, Trình thị, Lý thị cũng nôn nóng muốn biết đến cùng là vị thiên kim nào. Lão thái gia, lão thái thái thì khỏi nói đi, trong nhà già biết bao nhiêu người rồi cũng rất bình tĩnh nhưng miệng lại cười đến không khép lại được.

Chỉ duy nhất có Mã Phi Yến là tâm tình khó chịu. Hôm qua thông báo với Tề thị nàng liền bị mang ra mắng trước tiên. Tề thị bảo nàng biết chuyện không báo, nàng lại cho rằng đó là vấn đề của Mã Viễn Duẫn nên để hắc hổ cùng nàng ta nói mới thỏa đáng. Tề thị lại bảo nữ nhi đương nhiên phải tâm sự cùng mẫu thân rồi.

Trời ơi! Mỗi lần trò chuyện cùng Tề thị thì nàng ta lại tức điên người bị họa cuối cùng cũng chỉ có nàng. Như thế thì làm sao mà tâm sự đây.

Khi A Khê bước chân vào tiền thính, mọi người đều trở mắt kinh ngạc. Đây là thiên kim khuê các nhà nào sao trước giờ họ chưa từng gặp qua. Tề thị cười đến híp mắt, chúng tổ đây là dấu hiệu hài lòng.

Mọi người thay phiên nhau đem một loạt câu hỏi tra tấn A Khê khiến nàng ta đỏ cả mặt vì ngượng. Câu nào nàng ta cũng không thể trả lời được.

Tỉ như phụ mẫu là ai? Thiên kim nhà nào? Học vấn ra sao? Gia tộc mấy đời làm quan? Tỉ như như thế nào quen biết Mã Viễn Duẫn?

Một người mất trí nhớ như nàng ta làm sao có thể nhớ được mà trả lời cơ chứ. Khi không được câu trả lời hài lòng A Khê liền bị ném cho những cái nhìn khinh thường.

Dùng bữa xong Mã Viễn Duẫn đưa A Khê trở về. Bên trong tiền thính lại nháo nhào một phen không cho hai người bọn họ thành thân.

Tề thị thấy A Khê đoan trang cũng sinh vài phần hảo cảm. Nhưng lại sợ làm trái ý lão thái gia, lão thái thái. Mã Tuấn Vinh chưa hề đặt nặng vấn đề thân phận nhưng lại đặt nặng đạo hiếu.

Mã Viễn Luật thấy không ổn liền thêm miệng giúp Mã Viễn Duẫn đỡ lời. Mã Phi Yến, Mã Viễn Hành cùng Tạ thị không mở miệng chỉ ngồi im lặng nghe.

Mã Viễn Duẫn thấy nàng không nói gì liền nghĩ nàng không tập trung nên khẽ gọi: “Muội muội.” Mắt hắn nháy nháy bảo nàng tiếp sức.

Mã Phi Yến biết giờ đây có nói gì cũng vô ích nên không nói. Nàng nên sớm nghĩ cách khiến phụ mẫu tác thành thôi. Chỉ cần Mã Tuấn Vinh cùng Tề thị đồng ý thì mọi chuyện dễ dàng hơn.

Trở về An Tri hiên Tề thị lại tiếp tục mang hai huynh muội ra mắng cho một trận vì tội bao che thân thể của A Khê. Hai người cứ thế bị phạt quỳ từ đường hai canh giờ. Mã Viễn Duẫn sau khi trở về liền bị lão thái gia, lão thái thái gọi qua khuyên nhủ, đe dọa đủ điều. Hắn vẫn là khiên quyết lấy A Khê liền khiến lão thái gia tức đến hôn mê sâu.

47. Chương 47: Tuồng Cũ

Tác giả: Luna Huang

Mỗi ngày Mã Phi Yến đều bận rộn trò chuyện với mọi người, mục đích nhằm khuyên bọn họ tác thành mối lương duyên này. Phải nói đạo này nàng không khác nào mấy bà mai mối cả, chỉ khác ở chỗ người ta có bạc, nàng tốn phí nước bọt công sức nhưng lại cái gì cũng không có được.

Chuyện này cứ dùng dần mãi hơn mười ngày. A Khê quyết định rời đi, cũng may Nặc Nặc biết chuyện liền đến phủ thông báo mới giữ lại được. Lúc đầu họ còn muốn gạo nấu thành cơm ép mọi người công nhận. Nhưng Mã Phi Yến lại phản đối, nàng cho rằng cách này rất ấu trĩ. Tuy vào được cửa nhưng sẽ không được mọi người nể trọng. Thế nên loại mất.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trong tiền thính Mã Viễn Duẫn cùng A Khê quỳ gối trên thảm đỏ thêu hoa. Trưởng bối của Mã gia tề tụ ngồi ở từng ghế trong tiền thính.

Mã Viễn Duẫn nắm lấy tay A Khê to tiếng tuyên bố không phải nàng không lấy khiến A Khê xúc động nước mắt lăn dài trên khuôn mặt thanh tú.

Mã Viễn Hành cũng xúc động lên tiếng thay: “Không lẽ mọi người muốn gây đánh uyên ương sao?” Từ lúc thấy gia cảnh của bản thân rồi xem lại Mã gia chỉ thứ hai hắn cực kỳ ngưỡng mộ. Hắn cũng muốn giống Mã Tuấn Vinh cả đời chỉ thú một thê.

Tạ thị xúc động lau nước mắt. Có lẽ nàng ta sẽ không bao giờ có được hạnh phúc như vậy. Đành rằng biết trượng phu yêu thương mình nhưng làm sao tránh được chuyện nam nhân tam thê tứ thiếp đây.

Lão thái thái thở dài bất lực nói: “Vậy thì thú vào cửa làm thiếp đi.”

“Không được.” Mã Viễn Duẫn lại phản đối: “Tôn nhi đã hứa nàng cả đời chỉ lấy mỗi mình nàng, làm sao có thể để nàng làm thiếp được.”

Lão thái gia tức giận quát: “Cần rõ.” rồi quay sang Tề thị: “Nhị nhi tức, ngươi là mẫu thân mau khuyên giải hắn đi.” Ý bảo Tề thị dạy con không nghiêm.

Mã Phi Yến nghiên đầu lẩm bẩm: “Mẫu thân, Romoe – Juliet đấy.”

Tề thị lúng túng không biết phải làm sao. Hiếu nghĩa lương nan liền nhìn trượng phu của mình. Nàng không muốn lão thái gia, lão thái thái tức giận cũng không muốn mất đi hài tử. Lỡ Mã Viễn Duẫn nghĩ không thông suốt liền tự sát như truyện Mã Phi Yến kể thì phải làm sao.

Mã Tuấn Vĩnh điềm đạm giờ đây mới lên tiếng: “Phụ thân, hài nhi nghĩ Duẫn nhi cùng A Khê là lương tình tương duyệt người...”

Câu còn chưa nói hết đã bị tiếng gõ quả trượng của lão thái thái làm im bật: “Một nữ nhân đến họ tên cũng không nhớ thì làm sao có thể làm trượng nhi tức được. Người làm phụ thân mà đến đạo lý này cũng không hiểu sao?”

Lão thái gia lúc này nhìn Mã Phi Yến: “Yến nhi, người khuyên đại ca của người đi.” Nàng là người thông minh, hiểu chuyện nhất nên nhất định có cách khuyên được Mã Viễn Duẫn.

Mọi ánh mắt đồng loạt đổ hết lên người của Mã Phi Yến. Lúc này nàng từ từ đứng dậy, bước đến bên Mã Viễn Duẫn cùng A Khê như một đại luật sư đang giúp họ bào chữa vậy.

“Gia gia đã có lời Phi Yến cũng không từ chối” Nàng khẽ nâng đôi mi cong vuốt của mình lên hỏi: “Nếu Phi Yến đã ra tay mà lão đại vẫn không đồng ý thì gia gia sẽ làm như thế nào?”

“Ta sẽ xóa tên ra khỏi gia phả.” Lão thái gia tức giận nói. Tôn tử của Mã gia lý nào lại lấy một người không rõ lai lịch như thế này.

Mã Phi Yến lại hỏi: “Vậy nếu họ thực sự bị bức đến chết chết tại thì có thể vào gia phả không?”

Mọi người ngơ ngác vì sao Mã Phi Yến lại hỏi câu này? Tim của Tề thị như ngừng đập, nàng ta thật sự kết thúc trong câu truyện kia sẽ gán lên người hài tử của mình. Mã Tuấn Vĩnh biết được liền nắm lấy tay Tề thị không buông.

Lão thái thái khẽ hừ một tiếng: “Các người định lấy cái chết là để uy hiếp sao? Đừng nằm mộng nữa.”

Lão thái gia khẽ nheo mắt nhìn nàng. Hắn đã nghĩ có phải nàng đang hù dọa A Khê không: “Nếu họ chết ta sẽ không phản đối hôn sự này.” Hù dọa để nàng ta biết khó mà lui cũng tốt, liền đáp ứng lời của Mã Phi Yến.

“Lão đại có thực muốn lấy Khê tỷ tỷ cho dù chết cũng đồng huyệt không?” Mã Phi Yến hài lòng gật đầu nhìn Mã Viễn Duẫn hỏi.

Mã Viễn Duẫn nhìn A Khê thâm tình nói: “Có, ta muốn lấy nàng, đến chết cũng muốn cùng nàng đồng huyệt.”

A Khê liền dập đầu với lão thái gia, lão thái thái: “Lão thái gia, lão thái phu nhân, tiểu nữ trèo cao rồi, tiểu nữ lập tức rời xa Mã ngũ sử.” Nàng biết được tình cảm của hắn dành cho mình là đủ rồi. Nàng không cầu cùng hắn đồng sinh cộng tử, chỉ cầu hắn bình an vui vẻ qua ngày.

Mọi người nghe được lời nói của A Khê như trút được gánh nặng trong lòng vậy. Sớm nghĩ thông suốt thì bọn họ đều cần chó gà không yên như vậy.

“A Khê, nàng có biết mình đang nói cái gì không?” Mã Viễn Duẫn như không tin những gì hắn vừa nghe được liền giữ chặt vai của A Khê khẽ lay: “Ta không cho phép nàng nói như vậy.”

A Khê không dám nhìn hắn chỉ cúi đầu rơi lệ: “Xem như đây chỉ là một giấc mộng đi, chúng ta có duyên không phận, là A Khê quấy rối chàng rồi.” Giọng nàng ta nghẹn ngào, Tề thị xúc động được Mã Viễn Duẫn ôm chặt trong lòng.

Tề thị cũng không nỡ gây đánh uyên ương cùng thút thít. Mã Tuấn Vĩnh thâm tình giúp thê tử lau nước mắt. Mã Viễn Luật chau mày khó chịu, vì sao hôn nhân đại sự của đại ca hắn mấy người này lại cứ thích xen vào làm gì.

Mã Phi Yến ngồi xồm xuống, đưa tay nâng gò má của A Khê lên chậm rãi nói: “Tỷ tỷ vì sao lại sớm bỏ cuộc thế kia, lão đại vì tỷ tỷ đến chết hắn cũng không màng. Mà gia gia hứa nếu hai người cùng chết sẽ được vào gia phả đấy.”

Mã Viễn Duẫn gần như không giữ được vẻ điềm đạm của mình nữa, hấn gần như phát điên rồi. Đôi đồng tử đen lầy của hấn giờ đây cứ hệt như bị nhuộm máu vậy. Hấn không thể bắt hiểu, càng không thể phụ nàng. Hấn hướng lão thái gia, lão thái thái cùng phụ mẫu dập đầu: “Hài nhi bất hiểu, ơn dưỡng dục của hai người nguyên kiếp sau báo đáp.”

Tề thị nghe được liền chấn kinh vài giây rồi khóc rống lên quỳ xuống ôm lấy hấn. Mã Tuấn Vĩnh cũng rời ghế khom lưng đỡ lấy thê tử của mình. Mã Phi Yến khẽ liếc nhìn thần sắc của lão thái gia, lão thái thái. Không lý nào lâm ly bị dặt như vậy mà họ vẫn không động tâm.

Mã Tuấn Trường nhịn không được cũng lên tiếng cầu tình: “Phụ thân, người vẫn là không nên làm khó Duẫn nhi nữa, người xem, hấn đã thành ra bộ dạng này rồi.”

Trình thị cùng Lý thị thì cảm thấy hết sức bình thường. Bọn họ trạch đấu đã quen, đối với loại bị kịch như vậy họ không hề có chút thương tâm. Nhưng trong lòng vẫn là có chút đổ kỵ, trượng phụ của bọn họ không chỉ có mình bọn họ. Nếu đám di nương không phải bị hạ được nên không thể hoài thai thì e là cái ghế của bọn họ ngồi cũng không thể vững như vậy.

“Gia gia, nãi nãi.” Mã Viễn Hành cùng Mã Viễn Luật cũng quỳ xuống cầu tình: “Mong hai người bao dung.”

“Chàng để A Khê là được rồi, không cần thiết phải như vậy đâu.” A Khê ghen ngào nói, từng chữ từng chữ khó khăn lắm mới có thể bật ra khỏi miệng.

Mã Viễn Duẫn vẫn nắm chặt lấy tay của nàng ta không chịu buông: “Ta không để nàng rời khỏi ta được.”

Lắm lúc Mã Phi Yến nghĩ trên đời này thực sự có tình yêu sét đánh sao? Vừa gặp đã yêu, nàng mới không tin cái thể loại đó. Nhưng giờ người thực việc thật trước mắt a. Bọn họ quen nhau chỉ vỏn vẹn bốn tháng đã thề non hẹn biển rồi. Giờ còn sinh tử bất ly nữa, thật cảm động.

Nàng gọi to, Tuyết Ly bước vào tiền thính cầm thêm một cái khay, trên khay có một bình rượu vài hai cái ly nhỏ. Nàng đưa tay từ từ rót rượu vào hai cái ly rồi mang đến trước mặt Mã Viễn Duẫn cùng A Khê.

Mã Viễn Duẫn không nói câu nào giật phắt cái ly nhỏ trên tay Mã Phi Yến uống cạn. Mã Viễn Hành cùng Tạ thị hô to: “Đường muội muội.” Bọn họ vốn chỉ nghĩ Mã Phi Yến dùng khổ nhục kế không ngờ sẽ lại diễn giả thành thật thế này.

Tề thị hốt hoảng bắt hấn nôn ra cho bằng được: “Duẫn nhi, sao ngươi khờ dại như vậy, ngươi bảo vì nương phải làm thế nào đây.”

“Muội muội, nhị đệ, sau này phụ mẫu phải phiền hai người chăm sóc rồi.” Mã Viễn Duẫn chậm rãi nói. Hấn tin tưởng Mã Phi Yến nên mới uống ly rượu độc đó.

Mã Phi Yến bình tĩnh đưa ly rượu đến trước mặt của A Khê: “Tỷ tỷ, lão đại uống rồi, tỷ tỷ có muốn uống cùng không?” Nhân đây khảo nghiệm luôn nữ nhân này. Nếu nàng ta sợ chết xem như lão đại trao tâm sai người.

A Khê không do dự cầm ly lên uống cạn. Mã Viễn Duẫn hướng lão thái gia nói: “Gia gia, người đã hứa phải giữ lời, nếu chúng con chết, phải để nàng vào gia phả của Mã gia.”

Mã Tuấn Vĩnh cùng Mã Viễn Luật nhìn thấy mặt của Mã Phi Yến không hề biến sắc nên cũng không lo lắng cho lắm. Mã Viễn Luật chạy đến bên nàng khẩn trương gọi: “Muội muội.” Phần này đâu có trong kế hoạch mà bọn hấn thảo luận đâu.

Lão thái gia cùng lão thái thái khép hờ mắt. Bọn họ không tin đó rượu độc. Nhất định là mang ra lừa người thôi.

Chưa đầy một phút, Mã Viễn Duẫn ôm chặt lấy tim đau đớn ngã xuống. A Khê định đỡ hấn thì bản thân cũng chịu cảnh thống khổ ý như vậy. Mã Tuấn Vĩnh gấp rút cho thỉnh đại phu.

Mã Phi Yến nhàn nhạt lên tiếng: “Vô ít thôi, ngũ độc tán ngấm vào thân thể sẽ không thể cứu được.” Nàng từ từ đứng dậy hướng lão thái gia cung kính nói: “Gia gia, sau khi an táng họ xin người thực hiện lời hứa.”

Nhìn hai người trợn to mắt đau đớn lẫn lóc dưới thảm đỏ ai cũng kinh ngạc. Sẽ không phải là thật chứ? Lão thái thái lắp bắp: “Phi Yến, người....”

48. Chương 48: Bị Mắng

Tác giả: Luna Huang

Mã Viễn Luật thấy Mã Viễn Duẫn nhắm mắt xuôi tay hần liền chạy đến thử xem đại ca còn thở không. Tay hần đặt tại nhân trung của Mã Viễn Duẫn cứng lại, miệng há to, chậm rãi quay đầu nhìn Mã Phi Yến: “Muội muội, chuyện này là thế nào?”

Mã Tuấn Vinh không tin cũng thử Mã Viễn Duẫn lần A Khê, không ngờ đây thực sự là độc. Tề thị khóc rống lên thảm thiết: “Duẫn nhi, Duẫn nhi.”

Mã Tuấn Vinh trừng mắt giận dữ nhìn Mã Phi Yến: “Người vì sao lại làm như vậy?” Đây là lần đầu tiên hần cảm thấy không hiểu được nữ nhi của mình. Từ lúc nào nàng trở nên vô cảm như vậy. Hần tận mắt nhìn thấy ba huynh muội quần quýt nhau thế nào cơ mà. Hần thực sự không muốn tin tưởng chuyện này.

“Yến nhi là vì thành toàn cho lão đại nên mới làm như vậy.” Mã Phi Yến bình thản đáp: “Nếu lão đại vì một nữ nhân mà từ bỏ gia tộc sẽ bị cho là bất hiếu, cả phụ mẫu cũng sẽ bị mang danh không biết dạy hải tử. Hiện lão đại chọn cách này có thể không để phụ mẫu mang tiếng xấu lại còn có thể giúp nữ nhân hần yêu trở thành thê tử của mình.”

Mã Viễn Luật đứng dậy hung hăng nắm lấy vai của Mã Phi Yến lay mạnh: “Muội muội, đại ca rất thương yêu người, vì sao người phải khiến hần thành như vậy?”

“Lão nhị, đó là do lão đại lựa chọn, muội không hề bức ép huynh ấy.” Mã Phi Yến vẫn không hề tức giận, giọng nàng vẫn đều đều trả lời hết mọi câu hỏi.

Mã Tuấn Vinh quát to: “Hần đã không còn lý trí không lẽ người cũng điên theo hần. Người thân là muội muội không khuyên nhủ mà lại còn xúi hần dùng độc tự sát.”

Ai nấy cũng kinh sợ. Mã Tuấn Vinh xưa nay vẫn nhỏ nhẹ, lại càng yêu thương Mã Phi Yến như bảo bối. Hôm nay cư nhiên lại hung dữ trách mắng nàng.

Mã Tuấn Trường không tin cũng đến xem. Hần khê hướng lão thái gia, lão thái thái gật đầu xác nhận, người thực sự đã chết. Lão thái thái chấn kinh ôm trán khóc thút thít.

Lão thái gia khê thở dài: “Chuyện đã như vậy liền để họ thành thân đi” Hần không ngờ xưa nay Mã Viễn Duẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời lần này lại cố chấp như vậy. Nếu đổi lại là Mã Viễn Luật thì còn đáng tin hơn.

Mã Phi Yến bước đến bên lão thái gia: “Gia gia đừng buồn người vẫn còn đường ca ca và lão nhị.” Tay nàng khê nắm lấy bàn tay đan run rẩy cầm quả trượng của lão thái gia.

Lão thái gia nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trần nhà khê nói: “Có lẽ ta đã sai khi ngăn cản họ.”

Lão thái thái tay đầm ngực vài lần hô to khóc lóc: “Nếu họ sống lại nhất định ta sẽ cho họ thành thân không phản đối nữa.” Hiện tại vui rồi, tôn tử bị bức đến nỗi chết trước mặt họ.

Trình thị cùng Lý thị cũng chạy đến đỡ lấy lão thái thái. Mã Tuấn Trường đỡ lão thái gia về phòng.

Ở bên ngoài tiền thính Tề thị ôm lấy Mã Viễn Duẫn không chịu buông tay cho đám hạ nhân thu dọn tàn cuộc. Mã Tuấn Vinh ngồi xổm xuống bên cạnh ôm lấy vai Tề thị an ủi.

Mã Viễn Hành cùng Tà thị cũng rời đi trong đau buồn. Họ không ngờ vì sự cố chấp của hai lão nhân gia mà một mối lương duyên trở nên bị kịch. Mã Phi Yến ngồi một bên nhìn cảnh đó không hề hiện lên biểu tình gì.

Mã Viễn Luật nghi nghi thấy không đúng. Hần quỳ một chân xuống sợ lên hai cái xác, cả hai đều đã lạnh. Làm sao mới đây đã lạnh như vậy. Nhìn lại Mã Phi Yến vẫn ngồi ung dung uống trà, tiền thính đã không còn ai, hần liền bước đến cúi đầu hỏi nhỏ: “Muội muội, đây là...”

Mã Phi Yến không để hấn hỏi mà chu môi, đưa ngón trỏ lên bảo hấn im lặng. Lát sau Tề thị ngất đi, Mã Tuấn Vinh bế nàng ta trở về phòng không thèm nhìn đến Mã Phi Yến lấy một mắt.

Đám hạ nhân định chạm vào hai cái xác Mã Phi Yến liền bảo bọn họ mang về An Tri hiên. Nàng nói Mã Viễn Duẫn thích nhất mặc bộ y phục bạch sắc, đưa về để nàng giúp hấn thay. A Khê cũng mang đến phòng của Mã Viễn Duẫn vì lão thái gia, lão thái thái chấp nhận cho bọn họ thành thân rồi.

Nói thì lại vậy sau khi đám hạ nhân làm theo phân phó của nàng xong liền rời đi. Mã Phi Yến cùng Mã Viễn Luật ngồi bên trong phòng. Sau khi xác nhận không còn ai Mã Viễn Luật mới hỏi: “Muội muội đã có thể nói chưa?”

Mã Phi Yến đem sự tình kể hết ra. Mã Viễn Luật chưa kịp ngạc nhiên thì bên này Mã Viễn Duẫn đã ôm đầu ngồi dậy. Hấn lắc lắc cái đầu của mình vài lần, nhìn thấy đệ đệ muội muội của mình trước mặt mới hỏi: “Ta đây là đang ở đâu?”

Mã Phi Yến bĩu môi trêu: “Đến phòng của mình mà cũng không nhận ra nữa, lão đại yêu đến điên cuồng rồi.”

Mã Viễn Luật khẽ cười: “Lúc này lão thái gia, lão thái thái đã nói cho hai người thành thân rồi.”

Mã Viễn Duẫn thấy A Khê tỉnh liền đỡ nàng ngồi dậy: “Nàng thấy sao rồi?”

A Khê không để ý đến hai cái bóng đèn sáng rực rỡ bên cạnh giường mà ôm chầm lấy Mã Viễn Duẫn khóc nức nở: “Chúng ta thật sự chết rồi sao? Sao chàng ngốc như vậy? Sao lại tự sát?”

“Chẳng phải nàng cũng tự sát sao?” Hấn cười ha hả hỏi ngược lại. Mã Phi Yến cùng Mã Viễn Luật che miệng cười tùm tùm.

“Chúng ta chưa chết, đó là do muội muội bày ra thôi.” Mã Viễn Duẫn chậm rãi giải thích, đôi mắt sáng rực phát ra hào quang.

“A” A Khê từ từ rời khỏi vòng ôm ấp của Mã Viễn Duẫn: “Vậy giờ muội muội đang ở đâu?” Nàng ta còn ngây thơ hỏi.

“Muội chết rồi.” Mã Phi Yến châm chọc kéo dài giọng.

Mã Viễn Luật thở dài một cái thán: “Muội muội à, chúng ta là không khí.”

A Khê đỏ mặt quay sang nhìn hai người không biết nên nói gì ngoài hai từ đa tạ. Mã Viễn Duẫn thấy không ổn liền chuyển đề tài.

“Lúc này cảm giác đau chân thực như vậy huynh còn nghĩ là sẽ thực sự mất mạng nữa cơ.”

“Thế sao hai người còn dám uống?” Mã Phi Yến nhàn nhạt phản vấn.

“Huynh tin tưởng muội muội.” Mã Viễn Duẫn cười sáng lạn khẽ xoa đầu của nàng. Mã Phi Yến tức giận đẩy tay hấn ra: “Lão đại làm rối tóc của muội rồi.” Biết nàng không thích chải tóc nên cố ý sao?

Mã Viễn Luật nhìn Mã Phi Yến cười hì hì: “Lúc này phụ thân giận dữ mắng cho bảo bối một trận đấy.”

Mã Phi Yến bày bán vẻ đau lòng ủy khuất của mình: “Muội giúp đỡ hai người như vậy để xem hai người làm sao báo đáp muội đây?”

Cửa đột nhiên bị người mở ra, Tề thị cùng Mã Tuấn Vinh bước vào. Vốn là đợi Tề thị tỉnh lại an ủi, không ngờ mới tỉnh lại Tề thị đòi đi tìm Mã Viễn Duẫn. Mã Tuấn Vinh bất đắc dĩ đi cùng nàng ta thì biết được hai cái “xác” khi được đưa về An Tri hiên rồi nên đến xem. Càng không ngờ hơn nữa là biết cái chuyện không nên biết.

Tề thị hùng hổ bước vào kéo tai Mã Phi Yến: “Ngươi to gan lắm, cả vi nương mà ngươi cũng dám gạt.”

“Không như vậy thì làm sao mọi người diễn giống thật được.” Mã Phi Yến mắt ảm ướt: “Mẫu thân, người nhẹ tay một chút.”

Mã Tuấn Vinh ho khan chữa ngược: “Bảo bối lần sao làm gì cũng phải thông báo cho mọi người biết trước.” Lúc này hấn hiểu lắm nàng nên to tiếng như vậy.

Mã Viễn Duẩn cùng A khê bước xuống giường dập tạ tội. Tề thị nhanh chóng buông Mã Phi Yến ra đỡ hai người lên. Mã Phi Yến hừ một cái rồi nói: “Phụ thân mắng người xong lại tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.” Tay cũng không quên xoa xoa cái lỗ tai bị nhéo đến đỏ bừng của mình.

Năm mẫu tử nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì ngượng của Mã Tuấn Vĩnh mà bật cười ha hả. Kết thúc như vậy cũng xem như là có hậu rồi.

Đến tối, bọn họ đến chỗ lão thái gia, lão thái thái thỉnh tội. Lời nói của lão thái gia lão thái thái lúc ở trong tiền thính mọi người nghe được nhất thanh nhị sở nên cũng không thể làm gì khác ngoài để bọn họ thành thân.

Hôn lễ rất nhanh được chuẩn bị. Qua năm ngày sau liền được cử hành. Cung Vô Khuyết mang tâm trạng nửa vui vẻ nửa lo lắng đến tham dự. Mỗi lần hấn đến Mã gia đều ngồi ở kế bên Mã Phi Yến chứ không hề ngồi trên chủ vị. Điều này khiến mọi người hết sức ngạc nhiên.

Lễ vật lần này hấn đưa đến cũng không ít. Khuôn mặt tuần dật của hấn hình như lại gầy thêm một chút rồi thì phải. Mã Phi Yến đánh giá hấn xong liền quay đi chỗ khác.

Đến tối nàng về An Tri hiên Cung Vô Khuyết cũng bước đến bên nàng: “Hài lòng không?”

Mã Phi Yến không nhìn hấn mà ngắm vườn hoa trong đêm tối của mình gật đầu khê cười: “Ân” Nàng làm sao không hài lòng được chứ.

Cung Vô Khuyết vừa định ngồi xuống cùng nàng nói gì đó thì Thế An lại đến báo, hấn liền cáo từ rồi đi. Trước khi rời đi, hấn còn lưu luyến quay nhìn nàng một chút rồi mới sải bước.

Mã Phi Yến cảm thấy hấn rất lạ nhưng cũng mặc kệ. Nàng vui vẻ chống cằm thưởng trăng hồi tưởng lại.

49. Chương 49: Nháo Tân Phòng

Tác giả: Luna Huang

Hôm đó Mã Phi Yến cũng ngồi ở đây chống cằm, mắt vô hồn tựa như nhìn Bạch Chỉ, Ngân Chỉ tưới hoa lại tựa nhìn không nhìn bọn họ. Tuyết Ly bê một khay trà đến hỏi nàng:

“Thiếu phu nhân là đang lo lắng chuyện của Mã ngự sử sao?”

Mã Phi Yến cũng không ngạc nhiên, nàng ta là thê tử của ám vệ, đương nhiên là biết được những chuyện không nên biết rồi: “Ân, vậy người có cao kiến gì không?” Hiện nàng đang rất bế tắc, thực sự không nghĩ được gì cả. Hai tay bấm lấy huyết thái dương ép mình phải suy nghĩ.

Tuyết Ly đưa ra một số biện pháp cũ rích đều bị nàng bác bỏ. Nàng cho rằng những thứ đó không dùng được. Lát sau, Tuyết Ly không còn biện pháp gì nữa nàng liền cao giọng thán: “Phải chi trên đời này có thuốc giả chết thì hay biết mấy.”

Tuyết Ly liền hét to một tiếng rồi nhỏ giọng nói: “Thiếu phu nhân, thuốc này thực sự có tồn tại a. Thiếu gia có một loại dược làm từ mật hoa đồ quỳên. Loại dược này có thể làm cho người dùng phải tiến vào trạng thái chết giả, chỉ là trước khi chết phải chịu một chút đau đớn thể xác.”

Nàng nghe được được long lanh mắt nắm lấy tay của Tuyết Ly bảo nàng ta giúp mình lấy từ chỗ Cung Vô Khuyết về. Nàng phải viết không biết bao nhiêu lá thư tân bốc hấn mới lấy được một gói độc nhỏ. Liều lượng dùng do Tuyết Ly đích thân kiểm định.

Nếu không phải hai lão nhân gia kia không động tâm thì nàng cũng không cần dùng đến cách này đâu. Báo hại nàng bị mắng oan một trận, nghĩ lại vẫn cảm thấy không đáng.

Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Hành, Tạ thị đột nhiên từ phía sau chạy đến kéo nàng đi nháo tân phòng. Dù sao thì nàng cũng bị mắng oan, thôi thì nháo một trận to to đi.

Thế là bốn người chạy vào tân phòng nháo một trận. Lúc ở bên ngoài mời rượu tân khách, Mã Viễn Duẫn đã bị chuốc đến choáng váng mặt mày rồi. Tự lượng của hắn không cao nên Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Hành phải ở bên cạnh thay mặt uống giúp.

Giờ đây bọn họ lại chơi xấu mang cả hai vò rượu to vào tân phòng. Bên trong tân phòng, đôi phu thê vừa dùng xong rượu hợp cẩn cửa phòng cứ như thế bị đá ra.

Mã Phi Yến xông vào đầu tiên: “Lão đại, chúng ta là đến nháo tân phòng.”

Mọi người “xì” một tiếng khinh thường. Nàng không cần nói ai cũng biết đều đó rồi. Nói cũng như không nói vậy đó.

Mã Viễn Duẫn thấy Mã Viễn Hành cùng Mã Viễn Luật ôm hai vò rượu to mặt mày liền tối đi một phần. Bọn họ làm muốn phá đêm xuân của hắn. Hắn thật hối hận khi Mã Viễn Hành thành thân hắn không chịu nháo tân phòng.

“Nhị đệ, khi nào đến đệ huynh cũng sẽ nháo lại, đến lúc đó đừng than trời trách đất nhé. Suy nghĩ cho thật kỹ.” Mã Viễn Duẫn không bắt được ai liền mang Mã Viễn Luật ra uy hiếp dọa nạt.

Mã Viễn Luật vỗ ngực to tiếng nói: “Đệ không hối hận đâu.” Hắn sớm đã nghĩ bản thân sẽ không thành thân rồi có gì để hối hận chứ. Nếu hôm nay không nháo mới là hối hận.

“Muốn nháo thế nào đây.” Mã Viễn Duẫn ngà ngà say rồi vẫn hào sảng hỏi, chậm rãi bước đến, bên cạnh A Khê đỡ lấy hắn.

“Lúc này ta cùng đường nhị đệ giúp người uống rượu, giờ trả lại là được rồi.” Mã Viễn Hành sảng khoái nói.

Tạ thị cùng Mã Phi Yến liên tục cười. Lúc này bên ngoài mời rất nhiều khách nhân, bây giờ uống trả lại xem ra vài ngày tới cũng không cần động phòng nữa rồi.

Mặt mày của Mã Viễn Duẫn đen xì. Đám khỉ này không thể yên lặng một bữa sao? “Được.” Hắn mà không đáp ứng đêm này đừng hòng ngủ.

Mã Phi Yến mắt thấy Mã Viễn Duẫn cảm tách lên liền nói: “Lão đại uống lý nào đại tẩu không uống.”

“Đúng a.” Tạ thị cũng phụ họa. Nàng ta mang hài tử đem giao cho ma ma rồi mới chạy sang đây lý nào lại tha cho A Khê chứ.

“A Khê không cần uống, ta uống thay nàng.” Mã Viễn Duẫn rất nam tử hán tuyên bố thẳng thừng.

Mã Viễn Luật chép miệng lắc đầu khinh thường: “Thôi đi đại ca, phần của huynh còn chưa chắc uống hết, còn đòi thay đại tẩu uống.”

Mã Viễn Hành cười ha hả: “Ta không cần biết trong hai người ai uống lúc này ta đỡ giúp đường đệ tổng cộng 62 ly.” Thế mà còn không chết mà là lạ.

Mã Viễn Luật cùng nói: “Đệ uống thay huynh hết 49 ly a.”

A Khê hốt hoảng kinh hô: “Sao lại nhiều như vậy?”

Tạ thị liền trấn an: “Không nhiều đâu. Bản thân đường đệ lúc này cũng uống hơn trăm ly rồi.” Nói xong không quên nhe răng cười hì hì.

Mã Phi Yến thông thả ngồi xuống bên ghế, tay vỗ mạnh bàn hét to: “Bắt đầu.”

Cứ thế hết ly này đến ly khác Mã Viễn Duẫn cùng A Khê đổ vào miệng. Bên tai còn vang vẳng tiếng cổ vũ của Tạ thị cùng Mã Phi Yến.

Đến khi đôi phu thê đứng không vững phải ngồi xuống thì Tề thị như một vị thần tiên tái thể bước vào lừa đám khỉ về chuồng: “Đêm đã khuya như vậy các người còn ở đây nháo cái gì? Sáng mai còn phải dậy sớm thỉnh an nữa, chuốc bọn hắn say như vậy không dậy nổi lại bị trách phạt nữa. Mau về ngủ đi.”

Trước khi đi bốn con khỉ còn hô to: “Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, cố gắng tận hưởng nhé.” rồi cười ha hả rời đi.

Say đến có độ đó còn đêm xuân lãng mạn gì nữa.

Sáng hôm sau quả thực dậy trễ, khiến mọi người đợi đến dài cổ. Mã Viễn Hành liền mang trò nháo tân phòng của đêm qua giúp đôi phu thê nọ giải bày.

Lát sau bọn họ xiêm y chỉnh tề bước đến dâng trà. Cũng không ai nói gì nữa, chỉ là bốn khỉ hôm qua vẫn còn nhìn họ cười tủm tỉm.

A Khê vô cùng vui mừng. Hiện nàng không còn cảm thấy không vui khi thân phận của bản thân không rõ ràng ràng. Nàng đã có họ, trượng phu nàng họ Mã, nàng cũng họ Mã. Khuôn mặt ửng hồng của nàng dâu vừa vào cửa khiến cho đám nữ nhân có mặt ở đó nhớ lại mình lúc trước. Tất nhiên trừ Mã Phi Yến ra.

A Khê cũng Mã Viễn Duẫn quỳ xuống dâng trà cho từng người. Đến Mã Phi Yến cùng Mã Viễn Luật thì cả bốn cùng nâng ly cạn chén.

Tề thị hung dữ thế thôi nhưng lại rất yêu quý A Khê. So với Mã Phi Yến thì A Khê ngoan ngoãn hơn rất nhiều, lại hiểu lòng người khác. Mỗi lần xuất môn, có thể không mang theo Mã Phi Yến nhưng không thể không mang theo A Khê.

Mã Phi Yến cũng không buồn ganh tỵ làm gì. Nàng có thời gian làm chuyện của nàng. Nhưng ở trước mặt mọi người thì nàng vẫn bày bộ dáng ta đây không thích chút nào. Mã Tuấn Vĩnh thấy vậy liền yêu thương bảo bối hơn.

Tiếp đó một tháng, Mã Viễn Luật được phong làm khâm sai điều đi Tuyên thành ở Chuyên Châu điều tra mấy thương buôn. Mã Phi Yến nằn nặc đòi theo. Bách Hoa Mộng có Nặc Nặc cùng A Khê nàng rất yên tâm.

Tề thị phản đối quyết liệt. Nàng ta cho rằng nữ nhân phải ở khuê phòng. Mã Phi Yến muốn đi chơi liền mặc kệ hết thảy. Nàng còn nhẹ nhàng nhắc nhở Tề thị, nếu để Mã Viễn Luật đi một mình lỡ lại mang thêm nữ nhân lai lịch bất minh nào về nữa thì sao? Tề thị á khẩu liền để nàng đi.

Trước ngày nàng đi Cung Vô Khuyết đó đến dặn dò nàng một vài thứ rồi vội vã rời đi. Nàng cũng chẳng biết dạo này hẳn làm gì mà lại rất ít xuất hiện. Đến cùng hẳn có phải nam chủ hay không nàng cũng không biết nữa.

50. Chương 50: Danh Đá

Tác giả: Luna Huang

Hôm nay Mã Phi Yến vui vẻ mang theo Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ cùng Thiết Trụ đi cùng. Háo hức leo lên xe ngựa ngồi cùng Mã Viễn Luật. Tề thị kéo nàng lại dặn dò đủ điều, kèm theo đó là vài trận nước mắt.

Dù gì đây cũng là lần đầu tiên ái nữ cùng Mã Viễn Luật xa nhà thử hỏi không buồn bã sao được. Mã Tuấn Vĩnh trách móc: “Bảo bối vì đi chơi liền cao hứng chẳng còn nhớ đến phụ mẫu đang đau lòng bên này.”

Mã Phi Yến lập tức phản pháo: “Thế lúc phụ mẫu đi chơi vui vẻ có nhớ đến nữ nhi cùng ca ca ở nhà phải đến viện của lão thái thái dùng ké cơm không?”

Mã Tuấn Vĩnh không nói được gì liền ho khan vài tiếng chữa ngượng. Tề thị đang khóc cũng bật cười. Mã Phi Yến chép miệng nói: “Đúng là nữ nhân mà, vừa khóc nay đã cười rồi.”

“Đều do người cả.” Tề thị mở miệng trách móc, nhưng ai cũng nghe ra được nàng ta đang ngượng.

A Khê đứng bên cạnh nói: “Hai người yên tâm, ta thay hai người chăm sóc phụ mẫu.”

Chiếc xe ngựa cứ thế mà lăn bánh hướng cửa thành chạy.

Hơn một tháng mới đến được Tuyên thành. Tất cả đều do Mã Phi Yến mà ra, nàng chịu không nổi sức nẩy liền nôn đến mặt xanh mặt đỏ. Thái y phải chạy tới chạy luôn vô cùng vất vả.

Bọn họ xuống xe ngựa ở trong phủ của một tri phủ. Tuyên thành phồn vinh là nơi thương nhân tề tựu nên vô cùng náo nhiệt. Mã Phi Yến vừa xuống xe liền tỉnh táo lôi kéo Mã Viễn Luật đi dạo phố.

Mã Viễn Luật bảo nàng hảo hảo nghỉ ngơi. Để hắn thu thập đồ đạc xong mai liền cùng nàng xuất môn dạo phố. Nàng cùng hắn ở trong một “tiểu viện” trong miện của Lý tri phủ. Cái viện to như vậy mà gọi là “tiểu viện” sao? Thế này thật là quá khoa trương rồi.

Viện gọi Thư Uyển, bên trong cái gì cũng có, cứ như một cái phủ thu nhỏ vậy. Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ thì không cảm thấy đặc biệt. Bởi vì trong phủ của chủ tử họ cái gì cũng tốt hơn chỗ này.

Mã Phi Yến cao hứng liền ngồi trên môn đá gần hồ cho cá ăn. Cả chép đầy đủ kích cỡ, có to có nhỏ đủ rất đẹp mắt. Hễ thấy nàng thả bánh bao xuống là bọn chúng cứ đến há miệng tranh nhau ăn. Xem ra nàng đã quyết định vô cùng chính xác khi theo Mã Viễn Luật đến đây.

Ngày hôm sau, quả thực Mã Viễn Luật đưa nàng đi dạo phố. Mã Phi Yến như khỉ xổng chuồng chạy hết bên này đến bên kia hiếu kỳ. Đồ ở Tuyên thành rất lạ, có lẽ kinh thành cũng sẽ không thể nào có được.

Mã Viễn Luật xuất môn còn có công sự nên không đi cùng nàng mãi được. Hắn chỉ dặn dò nàng chơi xong thì quay về tửu lâu chờ hắn.

Mã Phi Yến nhìn trúng một hà bao trắng được thêu họa tiết bằng chỉ lam lạ mắt rất tinh xảo. Vừa cầm lên chưa kịp nhìn rõ đã bị một nữ tử từ trên tay nàng cướp đi.

“Lão bản, ta lấy cái này.” Nữ tử hồng hách kia chừng mười sáu tuổi, tóc cài vài cây trâm rất đẹp. Dung mạo cũng rất khả ái, đáng tiếc, tính cách quá tệ hại.

Mã Phi Yến không chịu thua liền cướp lại: “Đây là ta thấy trước, ta cầm trước, ta mua.”

“Người chỉ cầm trước như ta là người đưa bạc trước.” Nữ tử vênh vác hất cầm thách thức Mã Phi Yến, tay cũng giật lại hà bao.

“Đưa bạc trước thì hay lắm sao?” Mã Phi Yến kéo lại.

Hai người lờ lờ qua tiếng lại, mỗi người cầm một bên hà bao không ai nhường nhịn ai. Thấy hai nữ nhân tranh nhau quá lợi hại lão bản lúng túng hồi lâu mới lắp bắp nói được câu: “Ồ đây còn một cái hà bao, chỉ là màu sắc và hoa văn hơi khác một chút.”

Hai người vẫn không buông tay nhưng cùng nhìn xuống cái hà bao trên tay lão bản rồi không hẹn cùng “xì” một tiếng.

“Cái gì mà hơi khác chứ. Rõ ràng là một chút cũng không có giống.”

“Còn dám lừa ta sao? Ta là muốn cái này.”

Lão bản bất lực nói: “Hai người mỗi người nhường nhau một chút đi.” Hắn sắp đau đầu vì hai nữ nhân đánh đá này rồi. Tuyên thành lời nói nữ tử phóng khoáng nhưng không đến nỗi như hai nữ nhân này a.

Lão bản vừa dứt lời thì hà bao trên tay của hai người bị xé rách làm đôi. Mã Phi Yến nhanh chóng nói: “Người trả bạc trước thì người mua đi, ta không có hứng thú nữa.” Tay cũng không quen ném một nửa cái hà bao vào người của nàng ta. Dứt lời nàng hất tóc xoay người bỏ đi.

Nữ tử kia tức giận giậm mạnh chân dùng nửa hà bao còn lại ném nàng. Bạch Chỉ thấy được liền nhanh tay chụp lại. Nữ tử kia mang trường tiên bên thắt lưng rút ra, phụt một phát thị uy hô to: “Người đứng lại cho ta.”

“Ta không đứng thì làm sao?” Mã Phi Yến không quay đầu lại mà cứ chậm rãi bước, giọng nói vang lên mang thêm nửa phần thách thức.

Nữ tử tức đến điên chạy lên ngăn lại. Bạch Chỉ, Ngân Chỉ che chắn trước mặt nàng. Tuyết Ly lẳng lặng hỗ trợ phía sau lưng. Mã Phi Yến chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nghe được tiếng của nữ tử kia quát: “Người biết ta là ai không?”

“Người là ai ta cũng không sợ.” Mã Phi Yến cao ngạo hét to.

Nàng ghét nhất chính là loại người hay mang gia thế của người khác ra hù dọa. Nàng đây cũng rất gia thế a, phụ thân là thượng thư, đại bá là đế sư, ca ca là ngự sử, khâm sai, phu quân tương lai là quốc công tụy là nàng không thừa nhận nhưng trên danh nghĩa là như vậy. Thế thì việc gì nàng phải sợ nàng ta chứ?

Dân chúng bu lại xem tường hay. Tuyết Ly ở phía sau nhẹ giọng nói: “Thiếu...tiểu thư, không nên ở đây gây sự chú ý.”

Tối qua Mã Phi Yến sớm dặn dò nàng ta không được gọi “thiếu phu nhân” với lý do vô cùng chính đáng: hiện không phải ở kinh thành, không ai biết nàng có hôn ước với Cung Vô Khuyết, nàng lại chưa bới tóc không nên gọi lung tung kéo người ta hiểu nhầm.

Mã Phi Yến hạ hỏa nói: “Ta và người cùng làm rách liền mỗi người một nửa.” Nàng quay lại hỏi giá lão bản rồi đưa một nửa bạc mới rời đi.

Nữ tử kia mím chặt môi, tay cầm trường tiên rất lâu mới đưa lão bản số bạc còn lại rồi rời đi. Nàng nhất thời tức giận nên thu hút sự chú ý của nhiều người. Lần sau nàng sẽ cẩn thận hơn.

Mã Phi Yến đi vòng qua nhiều con phố bỗng dừng lại nổi hứng muốn thả diều. Nàng chạy đến chỗ bán diều, mắt thấy con diều hình chim ưng vẽ rất chân thực. Nàng liền đưa tay với lấy. Thật không nghĩ đến, nữ tử lúc này cũng nhìn trúng con diều này nên lại dành với nàng.

Hai người chống hông lờ qua tiếng lại. Lát sau liền chơi búa kéo bao để chọn ra người thắng cuộc. Chơi hơn mười lần ván mà đều là hòa. Mã Phi Yến mất hứng liền hừ một cái rồi bỏ đi. Nữ tử kia vui vẻ mua cả con diều.

Mã Phi Yến trở về từ lâu chờ Mã Viễn Luật. Lát sau hắn đến, vui vẻ bước vào hỏi: “Muội muội chơi có vui không?”

Mã Phi Yến trưng ra bộ mặt ảm ức kể lể với hắn chuyện sáng giờ nàng gặp. Hắn liếc mắt nhìn đến đồng đồ chất đầy trên ghế: “Theo như muội muội nói thì là đi chơi không vui rồi.” Mã Phi Yến không ngừng ngai gật đầu, hắn lại nói: “Thế đồng đồ bên kia giải thích thế nào?”

Mã Phi Yến hơi xấu hổ, mặt cũng ửng hồng nhưng vẫn là cứng miệng: “Người ta không vui nên mới tiêu nhiều bạc như vậy đấy.”

“A, thì ra là không vui nên mới tiêu bạc.” Mã Viễn Luật xấu xa vờ tin tưởng nàng, ngữ khí cũng ngẩng ra được mùi vị châm chọc bên trong.

Mã Phi Yến bĩu môi cầm đĩa đem thịt xem như là nữ tử kia ra sức mà nghiền nát. Mã Viễn Luật thấy nàng như vậy liền bật cười. Hai huynh muội cùng nhau dùng bữa rồi hồi phủ.

51. Chương 51: Bát Phụ

Tác giả: Luna Huang

Hôm nay, Mã Viễn Luật cùng Lương vương thảo luận chuyện đám thương buôn nên hôm nay lại không bồi Mã Phi Yến đi dạo.

Nói đến vị Lương vương này thì tuổi của hắn còn rất trẻ. Phụ thân của hắn vốn là hoàng đệ của tiên hoàng, phụ thân hắn là thế tử, cách đây không lâu phụ thân hắn qua đời hắn liền kế vị.

Nghe đồn hắn còn có một muội muội là Tịch Nham quận chúa được đương kim hoàng thượng đích thân ngự ban. Nhưng tất cả chỉ là nghe đồn, hoàn toàn chưa có một ai từng gặp qua vị quận chúa này.

Mã Phi Yến nghe được Mã Viễn Luật nói liền muốn đi cùng nhưng lại bị hắn từ chối. Hắn bảo nàng không nên đi tránh hành động thất thổ đắc tội Lương vương thì không hay.

Thế nên Mã Phi Yến mang theo ban ha hoàn đi dạo. Hôm nay nàng cố tình bảo trù sư trong viện làm vài món thịt tẩm gia vị để nàng mang ra ngoài picnic với ba nha hoàn.

Lúc này Tuyết Ly cùng Ngân Chỉ đi gom củi, Bạch Chỉ tìm chỗ mát phủ miếng vải to ra. Mã Phi Yến mân mê miếng ngọc tỳ hươu phụ thân tặng cho nàng.

Lát sau có lửa liền mang thịt ra nướng, mùi thịt nướng thơm phức bốc lên làm mọi người đều thèm thuồng liên tục nuốt nước bọt. Nàng thật muốn gọi cả Thiết Trụ xuống cùng ăn nhưng lại ngại Bạch Chỉ, Ngân Chỉ ở đây.

Đột nhiên có một con điều rơi ngay xuống đồng lửa thế là bị lửa cứ như thế mà nuốt tiêu. Mã Phi Yến chớp chớp mắt vài lần. Con điều đó nhìn rất quen mắt a.

Nàng còn chưa kịp nhớ ra đã nghe tiếng quát: “Thì ra là ngươi, ngươi mau đền lại con điều cho ta.”

Hóa ra lại là nữ nhân đó, khép hờ mắt Mã Phi Yến vẫn tiếp tục nướng thịt. Nữ tử đó thấy nàng không để ý mình liền hung hăng bước đến, đưa tay trước mặt nàng: “Đền điều lại cho ta.”

Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ thấy nàng ta bước đến đồng loạt đứng dậy thủ thế. Chỉ cần nàng ta động thủ thì các nàng cũng sẽ không dễ yên.

“Ta đâu có lấy điều của ngươi.” Mã Phi Yến bình tĩnh đáp. Nàng rõ ràng là không có lấy mà, đền cái đầu của nàng ta.

“Điều của ta bị lửa của ngươi làm cháy.” Nữ tử kia không nói lý lẽ nhất mực đòi bắt đền nàng.

Mã Phi Yến thấy vậy bản thân cũng không nói lý lẽ nữa: “A, ngươi cũng biết là lửa đốt điều của ngươi, vậy ngươi liền bắt nó đền đi. Cũng chẳng phải ta đốt thì làm thế nào lại bắt ta đền?”

Nữ tử tức giận thở phì phò, đưa tay vuốt ngực cố nén cơn tức giận của mình. Trước giờ nào có ai nói chuyện cùng nàng ta như vậy.

“Không bắt đền nó được thì tránh ra cho người ta nướng thịt, đừng phá hỏng nhã hứng của ta. Đúng là bát phụ hà đông sư mà!” Mã Phi Yến không hề lưu mặt mũi cho nàng ta liền ra lệnh đuổi người.

Ngay lúc nàng ta giận dữ xoay người đi liền nghe được câu cuối của Mã Phi Yến nên quay lại: “Ngươi mới nói cái gì?” Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai dám đuổi nàng. Hiện nàng ta không những đuổi nàng mà còn mắng nàng là cái gì mà hà đông sư làm sao nàng nhịn được.

Được nha hoàn hộ thân gan của Mã Phi Yến dường như cũng to hơn: “Ta nói ngươi là bát phụ hà đông sư.”

Nữ tử tức điên la ầm trời. Nàng ta chỉ có một mình không đánh lại ba nha hoàn của nàng. Giận dữ quay người đi mất.

Ăn thịt xong trời cũng ngả vàng. Bốn người thu dọn trở về phủ. Đi được nửa đường liền thấy nữ nhân kia ngồi dựa vào gốc cây, bước đến mới thấy chân nàng ta bị rắn độc cắn đến bầm tím. Khuôn mặt khả ái kia tái nhợt, môi cũng tím, đôi mắt lim dim.

Mã Phi Yến liền bảo Tuyết Ly giúp nàng ta giải độc. Ngồi hết hơn hai khắc nàng ta mới tỉnh táo: “Là ngươi cứu ta.”

Mã Phi Yến lắc đầu: “Là nàng cứu ngươi.” Nàng hướng Tuyết Ly hắt càm.

“Đa tạ.” Đôi tai của nàng ta đỏ bừng rồi hạ giọng nói nhỏ.

“Nhà ngươi ở đâu, ta đưa ngươi trở về.” Mã Phi Yến tâm trạng tốt liền ban phát thiện tâm giúp đỡ người khác.

Nàng ta nhìn cái chân sưng to của mình rồi lại nhìn đám người Mã Phi Yến. Rất lâu mới mở miệng nói: “Thành nam, người đưa ta đến đó liền được.”

Thả nàng ta ở cổng thành nam nàng liền trở về phủ.

Một hôm tuyết rơi lả tả, Mã Phi Yến cầm dù xuất phủ. Ở Tuyên thành phồn vinh đến độ đến đây bao nhiêu ngày nàng vẫn chưa hề gặp qua một chiếc cái nào cả. Hôm nay Tuyết Ly bệnh, chỉ có Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ đi cùng nàng.

May mắn Mã Viễn Luật ngồi trên lầu cao thấy nàng liền gọi lên cùng dùng bữa. Lúc đầu thấy hấn nhìn Lương vương hỏi hấn mới nói đó là muội muội của mình. Lương vương có nhã ý mời nàng lên cùng dùng bữa hấn mới dám mở miệng gọi nàng.

Mã Phi Yến vui mừng chạy như bay lên trên lầu, Mã Viễn Luật mỉm cười giúp nàng chỉnh lại tóc tai: “Muội muội vì sao thời tiết thế này không ở trong phủ?”

“Ở đó chán chết được, muội muốn ra ngoài chơi a.” Mã Phi Yến đứng trước cửa ngõ nghiêng vào trong: “Lão nhị cùng ai bên trong dùng bữa thế?”

“Khụ khụ” Hai tiếng nhắc nhở nàng chú ý hình tượng rồi mới nói: “Huynh cùng Lương vương dùng bữa.”

Mã Phi Yến vừa nghe được hai từ “Lương vương” mắt liền phát sáng. Từ lâu nghe bên trong Tuyên thành đồn đãi Lương vương rất tuấn mỹ, nàng cũng muốn xem thử.

Bước vào trong, nam tử một thân cẩm bào ngồi trên ghế, ngũ quan hoàn mỹ hết như thiên tiên vậy. Mã Phi Yến nhúng người hành lễ qua loa: “Thần nữ tham kiến Lương vương gia, Vương gia vạn phúc.”

“Mã tiểu thư hữu lễ.” Âm thanh tao nhã vang lên, khiến tim của Mã Phi Yến muốn bay luôn đến chỗ hấn định cư. Cứ hết như lần đầu nàng gặp Cung Vô Khuyết vậy.

Đáng tiếc ánh nhìn si mê đó của nàng đối với hấn liền bị chính hấn làm mất đi. Hiện ánh mắt si mê của nàng trao cho Lương vương mất rồi, có nên hay không sau khi giải trừ hôn ước với Cung Vô Khuyết liền cùng Lương vương sánh đôi.

Mã Phi Yến được ban ngồi, bên trên bàn toàn là những món nàng yêu thích. Mọi người cùng nhau dùng bữa, nàng nhiệt tình đến nỗi quên mất bản thân đang thất thố trước mặt nam thân, liên tục cho thức ăn vào miệng.

Mã Viễn Luật thì đã quen với tính cách này của nàng nên không sao. Lương vương lại khác a, hấn đứng hình nhìn nàng ăn mà không ăn được miếng nào.

Mã Viễn Luật vội thay muội muội đỡ lời: “Muội muội bêu xấu rồi, hy vọng không ảnh hưởng đến khẩu vị của Vương gia. Mỗi lần muội muội dùng bữa đều sẽ là như vậy.” Ý hấn là lần sau không nên mời nàng ăn cùng nếu không muốn mất khẩu vị.

Lương vương đúng là phúc hậu, chỉ gạt đầu mà không hề có một câu trách móc nàng. Bù lại Tề thị cùng đám huynh trưởng liên tục lải nhải về chuyện này khiến nàng buồn bực chết được.

Dùng bữa xong, Mã Phi Yến như được nạp đủ năng lượng liền liên tục mang câu hỏi ra ném vào người của Lương vương. Hấn không hề giận mà điềm đạm, kiên nhẫn trả lời hết các câu hỏi đó.

Qua đó mới biết mẫu thân của hấn là thân muội muội của Cung Lạc Thiên. Sao Cung gia nhiều rễ thế này không biết, toàn quen biết những nhân vật lợi hại như vậy. Gen cũng cực kỳ tốt, chẳng trách người ta bào xuyên về cổ đại toàn gặp soái ca.

Mã Viễn Luật ở bên cạnh liên tục đá chân nhắc nhở nàng không nên hỏi quá nhiều. Mã Phi Yến đang cáo hứng làm sao có thể để hấn làm hỏng được liền bấu môi nói: “Lão nhị làm sao? Vì sao cứ mãi đá muội thế?”

Bị vạch trần hấn liền xấu hổ ho khan chữa ngượng rồi trừng mắt nhìn nàng. Biết trước hấn đã làm bộ như không quen nàng rồi. Gì đâu mà mới thấy soái ca đã ném hấn sang một bên. Lương vương không phải người dễ chạm đến đâu. Lại nói nàng cùng Cung Vô Khuyết vẫn là có hôn ước làm sao có thể dùng ánh mắt si mê đó nhìn người khác chứ. Người này lại còn là biểu ca của Cung Vô Khuyết nữa đây.

Mã Phi Yến mặc kệ hấn, nàng hỏi kệ nàng. Lương vương chỉ phì cười nhìn hai huynh muội ba hoa chích chèo thôi.

52. Chương 52: Kết Bằng Hữu

Tác giả: Luna Huang

Tính luôn hôm này là vừa tròn hai tháng rời khỏi kinh thành. Mã Viễn Luật cùng nàng xuống phố mua sắm. Hai người bước vào một tiệm bán vải, Mã Viễn luật bước sang một bên xem gì đó để Mã Phi Yến cùng lão bản lựa vải.

Nghĩ nghĩ liền nhớ đến Cung Vô khuyết, hắn luôn giúp nàng chọn lựa chứ không như tên huynh trưởng vô lương tâm này. Không biết giờ hắn đang làm gì? Ở đâu? Mã Phi Yến liền lắc đầu loại bỏ suy nghĩ đó, đang yên đang lành tự nhiên lại nghĩ đến tên ôn thần đó làm gì.

Nàng thấy một khúc vải trắng mỏng rất đẹp, đột nhiên lại muốn may mặc một bộ váy maxi hiện đại, trẻ vai. Còn chưa nghĩ xong lại bị nữ tử kia đến giành. Đường như nàng cùng nàng ta có thù hận thâm sâu ở kiếp trước thì phải.

Nghe thấy đôi co Mã Viễn Luật quay sang, lời còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì nữ nhân kia đã chạy đến bên cạnh: “Huynh ở đây sao? Dạo này muội tìm huynh mãi.”

Mã Phi Yến há hốc, Mã Viễn Luật khi nào cùng nữ nhân này quen biết? Nàng làm sao thua nàng ta được, khóe miệng nhếch lên nụ cười gian xảo liền bước đến bên cạnh khoác lấy tay Mã Viễn Luật nũng nịu nói: “Huynh làm sao quen biết nàng?”

Nữ tử kia thấy được liền ganh tỵ đỏ mắt: “Người, người, người.”

“Ta, ta, ta, thế nào?” Mã Phi Yến đặc ý còn ôm lấy Mã Viễn Luật để chọc tức nữ nhân kia.

Mã Viễn Luật thấy vậy liền phì cười, vậy thì để muội muội của mình nháo đi. Hắn cũng không thích nữ nhân kia.

“Huynh, người” Nữ nhân đó mím môi thật chặt, mắt đỏ hoe như muốn khóc mà hai huynh muội vô lương tâm kia vẫn không hề để ý đến.

Lúc đó lão bản liền hỏi: “Mã tiểu thư, vậy khúc vải này...”

Mã Phi Yến cau mày thăm mắng lão bản nhiều chuyện phá hư chuyện tốt của nàng. Nữ nhân kia nghe được liền cao hứng: “Thì ra đây là muội muội của huynh sao?” Làm nàng đây hiểu lầm suýt chút nữa là khóc thét lên rồi.

Mã Viễn Luật không để ý đến nàng ta mà nói với muội muội mình. Cách đây vài ngày vô tình cứu nàng ta thoát khỏi một đám hái hoa tặc.

Thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân nên nữ nhân này sinh lòng mến mộ đối với hắn. Mã Viễn Luật thì lại là mỹ nhân cứu anh hùng. Nhớ được cái gì đó nàng liền nói: “Nàng ta biết biết võ công a, lão nhị đâu biết.”

“Ai nói ta không biết.” Mã Viễn Luật ngơ ngác hỏi lại.

Mã Phi Yến mở to đôi mắt phượng của mình như không thể tin được: “Chẳng phải lúc trước lão đại nói chúng ta là đồng đôi hương thụ?”

“Đúng là như vậy.” Mã Viễn Luật xác nhận: “Nhưng vẫn phải biết chút ít võ công để phòng thân, rèn luyện thân thể chứ.”

Mã Phi Yến lấp bắp hỏi: “Vậy còn phụ thân.” Mã Viễn Luật gật đầu xác nhận Mã Tuấn Vĩnh cũng biết một chút võ công. Nàng thật muốn khóc, ở cùng họ bao lâu nay, nàng thật sự không biết những chuyện này.

Nữ nhân đó liên tục mắng nàng: “Người làm muội muội của người ta kiểu gì vậy? Đến ca ca của mình biết võ công mà cũng không biết.”

Thẹn quá hóa giận Mã Phi Yến liếc mắt nhìn nàng ta nói: “Đó là chuyện của ta không liên quan đến người.” Nàng quay sang hỏi Mã Viễn Luật: “Lão nhị biết võ công không?”

Mã Viễn Luật đương nhiên thuận theo muội muội của mình rồi: "Ta không biết."

Mã Phi Yến đánh đá chống hông cười ha hả: "Đã nghe thấy gì chưa bát phụ hà đông sư, lão nhị bảo không biết võ công đấy. Bồn tiểu thư bảo không biết chính là không biết."

Mã Viễn Luật cười phì, cái gì mà bát phụ hà đông sư chứ? Nữ nhi nhà người ta bị Mã Phi Yến đặt xong cái tên này khác nào không thể gả ra cửa sao?

Nữ nhân kia âm ỨC một chút rồi rất nhanh mỉm cười: "Vậy thì không biết đi." Mù cũng nhìn ra hấn yêu thương muội muội của mình. Nàng muốn gả cho hấn liền lấy lòng từ vị muội muội này lên đi.

Mã Phi Yến hừ một tiếng không thèm nhìn nàng ta liền kéo Mã Viễn Luật nói: "Lão nhị, nàng ta tranh khúc vải này với muội."

Nữ nhân kia liền nói: "Người thích thì cứ mua đi." Mắt nàng ta không rời khỏi gương mặt tuần tú của Mã Viễn Luật.

Biết nữ nhân kia bị dung mạo của Mã Viễn Luật làm cho hỏng não rồi nên nàng nói: "Ta không mua nữa, lão nhị, chúng ta đi."

Nữ nhân kia cũng chạy theo. Bên này lão bản khóc hết nước mắt, hai người tranh giành một hồi lâu lại không ai mua gì cả.

"Người đi theo chúng ta làm gì?" Mã Phi Yến hung dữ nạt nộ nữ nhân kia.

Nữ nhân kia thu lại vẻ đánh đá mỉm cười dịu dàng: "Chúng ta cùng đi chơi có được không? Tuổi chúng ta cũng xấp xỉ nhau, có thể làm bằng hữu a." Nếu không nói đến là quan hệ tẩu tẩu – muội muội.

"Không thích." Mã Phi Yến giả vờ làm giá, nữ nhân này rất thú vị a. Vì Mã Viễn Luật mà hạ mình đến mức này thì...thật không có tiền đồ.

Nàng ta chạy sang khoác lấy tay nàng: "Người tên gì? Ta gọi là A Quyên."

Mã Phi Yến sững sờ, không phải chứ? Đừng nói là cái tốt không linh cái xấu linh nhé. Lại là một nữ nhân không rõ lai lịch nữa sao? Nàng quay sang nhìn Mã Viễn Luật: "Lão nhị có cần thêm một ít mật hoa đồ quyên không?"

Mã Viễn Luật đương nhiên hiểu nàng muốn nói gì nên bật cười. Hấn sẽ giẫm lại con đường của Mã Viễn Dẫn đã đi sao? Không, sẽ không như vậy.

Nữ nhân kia bám riết lấy họ như cái đuôi khó cắt đứt. Đến khi họ hồi phủ nữ nhân đó mới chịu buông tha.

Mã Phi Yến luôn miệng chọc Mã Viễn Luật có số đào hoa, vừa ra cửa đã gặp phải nợ đào hoa rồi. Mã Viễn Luật không trả lời mà chỉ mỉm cười mỗi khi nàng buông lợi chọc ghẹo.

Ngày kế tiếp, A Quyên sớm chờ ở trước đại môn. Mã Viễn Luật vừa bước ra nàng ta đã chạy đến chào hỏi. Mã Viễn Luật nhàn nhạt khách sáo rồi vội leo lên xe ngựa chuẩn mất dạng.

A Quyên vẫn tiếp tục kiên nhẫn đợi Mã Phi Yến xuất phủ. Trời không phụ lòng người, chưa đầy một khắc đã thấy Mã Phi Yến bước ra.

"Hôm nay chúng ta cùng đi chơi được không?" A Quyên vui vẻ chạy đến khoác lấy tay nàng như đã thân quen từ thuở nào.

Mã Phi Yến cao hứng liền không quản nàng ta: "Người thích lão nhị?"

A Quyên không giấu diếm mà thẳng thừng thừa nhận: "Ân, ta là thích huynh ấy, người giúp ta được không?"

"Ta giúp người cũng được, chỉ là ta lo cho người a." Mã Phi Yến giả vờ buồn bã nói.

A Quyên không hiểu liền hỏi lại: "Vì sao lại lo cho ta? Huynh ấy đã thú thê sao?" Hy vọng là không phải, nàng vẫn muốn trở thành thê tử của hấn a. Từ lúc hấn cứu nàng, nàng đã nhất kiến chung tình rồi.

Mã Phi Yến lắc đầu: “Hề nữ nhân nào thích lão nhị trên người đều nổi mẩn đỏ, đến đại phu cũng không trị được a, nên đến giờ vẫn chưa thể thú thê.” Nói xong nàng chỉ lên mặt nàng ta: “Cũng giống như người bây giờ vậy.”

Nói xong nàng giơ gương đồng nhỏ lên cho nàng ta xem. Quả thực mặt của nàng có một số chấm đỏ xuất hiện. Hốc mắt của nàng ta đỏ lên làm Mã Phi Yến đắc ý cười thầm trong bụng.

A Quyên đưa tay lên sờ mặt nốt đỏ trên mặt hướng nàng ghen ngào nói: “Dung mạo ta như vậy huynh ấy có chán ghét ta không?”

Nàng ta không phải là nên lo cho nhan sắc của bản thân trước? Sao lại hỏi xem huynh trưởng của nàng có để ý hay không? Nghĩ nghĩ một chút, Mã Phi Yến liền đáp: “Ta làm sao biết được, trước đến nay, nữ nhân nào gặp phải tình trạng này đều là tránh hẩn xa xa, không có như người sợ hẩn ghét bỏ đâu.”

A Quyên chớp chớp mắt nhìn nàng rồi thu lại vẻ mặt bối rối của mình nở một nụ cười: “Người là nữ nhân, người không ghét bỏ ta, hẩn cũng sẽ không ghét bỏ ta.”

Mã Phi Yến lùi về sau hai bước bày ra bộ dáng sợ hãi: “Ai nói với người là ta không sợ, ta đây sợ muốn chết. Người mau mau tránh xa ta ra, tránh dọa trúng ta thì không hay a.”

A Quyên cười hì hì bước đến kéo tay nàng: “Người giả bộ không giống chút nào. Chúng ta đi xem hát đi, hôm nay ta nghe nói bên trà lâu có vở tuồng rất hay a.”

Mã Phi Yến cao hứng liền khoác tay nàng ta đáp ứng. Nàng cũng rất thích vở tuồng này, nó nhắc nhở nàng nam nhân không đáng tin cậy. Cũng như Tiết Bình Quý vậy, đi đánh trận liền đánh ra được một công chúa cùng hài tử a, bỏ mặt thê tử thân thể bệnh tật ở nhà. Trong khi vị thê tử kia từ bỏ gia đình từ bỏ cuộc sống vinh hoa để cùng hẩn kết tóc nua. Nghĩ nghĩ Kim Bảo Xuyên cũng thật là quá ngu ngốc rồi. Nếu đi đánh trận mà được như vậy sợ rằng nam tử người người xung phong vì quốc gia cống hiến rồi.

À! Trừ bỏ phụ thân cùng hai huynh trưởng của nàng ra.

Cả hai không biết từ lúc nào thì thân thân mật mật như hẩu tử muối vậy, lôi kéo nhau đi xem tuồng. Xem xong còn thay phiên nhau bình luận rất vui vẻ nữa.

Trước khi về phủ, Mã Phi Yến có ghé một tủ lâu mua vài món ngon mang về cho Tuyết Ly cùng Thiết Trụ. Từ lúc đến Tuyên thành nàng cảm thấy bọn họ có chút không được vui, có lẽ là phu thê bất hòa chăng. Nàng vẫn phải để cho bọn họ có nhiều thời gian vui vẻ hạnh phúc hơn.

53. Chương 53: Tú Cầu

Tác giả: Luna Huang

Mỗi ngày A Quyên đều đến đứng trước đại môn của Lý tri phủ đợi Mã Phi Yến. Bên cạnh đó cũng mang điểm tâm do đích thân làm tặng cho Mã Viễn Luật. Mã Viễn Luật cảm thấy kỳ lạ đương nhiên là không nhận, trái lại Mã Phi Yến nhận tuốt.

Hôm nay tuyết rơi nhiều không thể ra ngoài dạo, A Quyên đưa điểm tâm xong cũng rời đi. Mã Phi Yến cùng Mã Viễn Luật ngồi bên trong phòng trò chuyện. Mã Phi Yến vừa ăn điểm tâm vừa thán:

“A Quyên này tuy lại lịch bất mình nhưng tay nghề không tệ a, lão nhị có muốn thử không?” Dạo này cùng nàng ta đi dạo, nàng ta không hề nhắc đến gia cảnh, nàng cũng không tiện hỏi. Nàng ta chỉ bảo nàng đừng hỏi bởi vì nàng ta sẽ không nói.

Mã Viễn Luật hiếu kỳ cũng mò đến ăn thử, quả nhiên không tệ a: “Mặt của người ta là do muối muối làm?” A Quyên gần đây dùng mạn che mặt liền biết liên quan đến Mã Phi Yến.

“Do nàng ta thích lão nhị, nên muối mới thử lòng nàng ta một chút.” Mã Phi Yến không do dự liền nói ra suy nghĩ của mình. Nàng biết huynh trưởng của mình cũng nhận ra được nên không giấu diếm làm gì nữa:

“Không ngờ nàng không hề ngại ngần a, lão nhị có nên hay không cũng thử một chút, muội muội đây không ngại phiền phức giúp huynh ra một chút sức đâu a.”

Tiếp xúc cùng A Quyên một thời gian, nàng cũng thích tính cách của nàng ta. Chí ích cũng không phải loại xấu xa như đám tiểu thư trong kinh thành, chỉ toàn biết lợi dụng nàng. Lý do nàng can đảm dung độ cũng rất đơn giản, độ được Cung Vô Khuyết đưa cho nàng cũng chỉ có ngự y y thuật cao mình mới chữa ra được, đám đại phu ở đây không thể chữa ra đâu.

Mã Viễn Luật không biết nghĩ nghĩ cái gì đó chỉ lo ăn điểm tâm mà không trả lời nàng.

“Lão nhị a, người ta không quản tuyết rơi mang điểm tâm đến cho huynh này, rất có lòng thành a.” Mã Phi Yến cũng cảm động liền giúp nàng ta một tay, để nàng ta làm nhị tẩu của nàng chẳng phải mỗi ngày sẽ được ăn món ngon sao.

Do quá cao hứng nàng cũng quên mất nếu Mã Viễn Luật cũng thành thân thì người tiếp theo sẽ là bản thân mình. Chỉ cần nghĩ đến vấn đề ăn ngon là cái gì nàng cũng quên tuốt.

Mã Viễn Luật véo mặt nàng một cái rồi đứng dậy tiếp tục cầm bàn tính tính toán cái gì đó. Mã Phi Yến hừ một tiếng cũng không nói gì nữa.

Qua thêm hai tháng chính là mùa xuân rồi, năm mới Mã Phi Yến cùng Mã Viễn Luật viết thư gửi về kinh thành báo bình an cho phụ mẫu. Công việc của Mã Viễn Luật cũng tiến đến giai đoạn hoàn thành rồi nên có thêm nhiều thời gian cùng Mã Phi Yến xuất phủ dạo.

Lương vương vì sắp đến sinh thần của đương kim hoàng hậu mà gấp rút hồi kinh. Số công việc còn tồn đọng để lại cho Mã Viễn Luật. Mã Phi Yến thử được lòng của A Quyên liền cũng không tiếp tục dùng độ với nàng ta nữa nên dung mạo cũng trở lại bình thường.

Hôm nay Mã Phi Yến, Mã Viễn Luật cùng A Quyên ra ngoài dạo xuân. Mã Viễn Luật tuy đối với A Quyên vẫn lạnh nhạt nhưng cũng không ngại để nàng ta đi cùng.

Đến chỗ một đám đông đang tụ tập, Mã Phi Yến biết được chuyện ném tú cầu liền cao hứng kéo tay Mã Viễn Luật nói: “Lão nhị, là ném tú cầu a, huynh mau mau đi tham gia đi.”

A Quyên đứng bên cạnh ủy khuất nói: “Không được, huynh không được phép tham gia.” Hắn tham gia nàng biết phải làm thế nào.

Mã Viễn Luật không hứng thú liền kéo Mã Phi Yến lên trà lâu gần đó: “Chúng ta chỉ nên ngồi đây xem thôi.”

Mã Phi Yến bĩu môi chọn chỗ ngồi gần ban công để dễ xem cảnh ném tú cầu. A Quyên vui vẻ ngồi bên cạnh Mã Phi Yến, chốc chốc lại nhìn Mã Viễn Luật rồi đỏ mặt xoay đi.

Tú cầu được một thân ảnh đỏ rực ném lên. Đám người bên dưới hùng hổ tranh tú cầu. Lúc này Mã Phi Yến mới ngạc nhiên, sao đám người tranh tú cầu đều là nữ nhân thế này. Chẳng phải chỉ có nữ nhân mới ném tú cầu cho nam nhân tranh đoạt sao?

A Quyên như đọc được ý nghĩ của nàng liền lên tiếng giải thích: “Triệu công tử là thư sinh nhỏ nhả nhưng mãi mà vẫn không chịu thành thân. Triệu lão gia và phu nhân vô cùng lo lắng liền tổ chức buổi lễ này.”

Mã Phi Yến bĩu môi chê trách: “Hắn không muốn thành thân thì có tổ chức bao nhiêu không bái đường ai làm gì được hắn chứ.” Đúng là kẻ sách như cái kén tầm vậy không một chút tiền nào.

A Quyên che miệng cười khúc khích: “Hắn bị trói ở tiền thính đợi tân nương a.”

“Người lại biết?” Mã Phi Yến liếc mắt nhìn nàng ta hỏi. Nàng ta sao lại biết nhiều thứ như thế. A Quyên rất lạ, trước mặt nàng cứ như một tiểu cô nương thiên chân, khi có mặt Mã Viễn Luật lại đặc biệt chính chắn. Mà nàng ta cũng không hề nói đến thân thể của bản thân, nàng cũng không muốn hỏi nha.

A Quyên không trả lời mà cứ tùm tùm cười.

Mã Phi Yến không hài lòng liền quay sang Mã Viễn luật nói: “Lão nhị, hay là hồi kinh cũng nên bào phụ mẫu tổ chức lễ chiêu thân như vậy cho huynh đi.”

A Quyên sáng mắt hướng Mã Viễn Luật nói: “Nếu là huynh, muội nhất định sẽ tham gia.”

Mã Viễn Luật chỉ nhìn nàng ta nhưng không hề trả lời rồi quay sang dùng hai tay ra sức véo gò má của Mã Phi Yến: “Muội muội không nên ăn nói linh tinh.”

A Quyên cũng quen với việc Mã Viễn Luật lạnh nhạt với mình nên cũng không buồn bả. Nàng tin tưởng bản thân cố gắng hẳn nhất định động tâm.

Đột nhiên tú cầu không biết làm thế nào rơi luôn lên người của Mã Phi Yến. Nàng hốt hoảng đem ném sang cho A Quyên. Nàng ta hốt hoảng lại mang tú cầu ném xuống bên dưới dòng người.

Chỉ trong chốc lát có một đoàn gia đình từ đâu chạy đến, tên dẫn đầu cùng kính nói: “Tiểu nhân là quản sự của Triệu phủ, hôm nay Triệu phủ tổ chức chiêu thân hội ném tú cầu. Vị cô nương này, lúc này tú cầu là rơi xuống bên người cô nương, xin theo tiểu nhân đến Triệu phủ bái đường.”

A Quyên lo sợ đứng bật dậy chạy đến bên cạnh Mã Viễn Luật ôm chặt lấy hắn: “Phu quân cứu thiếp.” Lúc này ai cũng thấy rõ tú cầu là do nàng cầm ném xuống nên mới hoảng sợ như vậy.

Mã Viễn Luật nhìn “vị thê tử” này mỉm cười: “Nàng là thê tử của ta sao lại có thể gả cho người khác được.” Nàng không muốn gả hẳn liền tốt bụng giúp nàng một chút vậy. Không hiểu vì sao nghe nàng gọi vậy hắn có chút cao hứng, tim cũng đập mạnh một chút.

Hắn lại điềm đàm nhìn quản gia: “”Triệu quản gia, lúc này tú cầu là vô ý rơi trên người tiện nội, có thể hay không không tính?”

Lòng của A Quyên có chút ngọt ngào khi nghe Mã Viễn Luật nói nàng là thê tử của hắn. Xấu hổ, mặt cũng đỏ lên không ít áp vào vai hắn.

Mã Viễn Yến đang mỉm cười nhìn “đôi phu thê” đang tình nồng ý đậm bên cạnh thì lại nghe tên quản gia nói: “Lúc này tiểu nhân là thấy được tú cầu là rơi xuống người của vị công nương này.” Tay hắn giờ ra cung kính hướng về Mã Phi Yến.

Tuyết Ly đứng ở phía sau nghe được liền giận dữ nói: “To gan, thiếu phu nhân nhà ta làm sao lại có thể gả cho Triệu gia các người được.”

Bạch Chỉ, Ngân Chỉ cũng đứng lên bày tư thế phòng thủ. Bọn họ phải để Mã Phi Yến thuận lợi tiến vào Cung phủ. Đây là mệnh lệnh của Trữ thân vương.

Mã Phi Yến ôm trán liên tục lắc đầu. Đã bảo không được gọi là thiếu phu nhân rồi cơ mà. A Quyên nghĩ bọn họ chỉ không muốn Mã Phi Yến cứ như vậy mà bị gả đi.

Tên quản gia kia lại vô cùng bình tĩnh nói: “Vị cô nương này vẫn còn chưa búi tóc làm sao thể là một phu nhân được. Vị cô nương này đã nhặt được tú cầu liền theo tiểu nhân đến Triệu phủ bái đường.”

Mã Phi Yến bĩu môi nói: “Ta đâu có tham gia nhặt tú cầu đâu chứ.” Một người không liên quan như nàng đột nhiên lại bị tú cầu rơi trúng. Thật xui xẻo.

Mã Viễn Luật lúc này mới lên tiếng nói: “Vị quản gia này, gia muội của tại hạ được phụ mẫu yêu thương từ nhỏ nên chọn lang quân cho gia muội cũng phải là người có thể ở rể được. Phiền quản gia về bẩm báo lại với Triệu lão gia nên chọn người khác.”

Vị quản gia nghe vậy cũng mát lòng liền cung kính cáo từ. Lát sau, tú cầu một lần nữa lại được phát. Mã Phi Yến ôm bụng cười xem đám nữ nhân tranh tú cầu.

A Quyên vẫn là đứng đó ôm lấy Mã Viễn Luật không buông. Hắn liền cau mày nói: “Vỡ kịch đã diễn xong, cũng nên buông tay rồi.”

“Không buông không buông.” A Quyên nhẹ nhàng nói đan xen giọng cười khúc khích. Tay nàng dùng lực ôm chặt hơn. Khóe miệng của Mã Viễn Luật xuất hiện một ý cười mỏng cũng không nói gì nữa.

Tú cầu lại lần nữa bị hất tung lên. Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ vội vã chặn lấy. Do cả ba cùng lên một lượt nên tú cầu một lần nữa lại rơi lên người của Mã Phi Yến.

Thêm bốn lần vẫn là không may mắn rơi vào trên người của Mã Phi Yến. Lần này Triệu lão gia đích thân bước đến chào hỏi xong cung kính nói: “Tú cầu cứ nhiên hết lần này đến lần khác rơi lên người của vị cô nương này, có lẽ vị cô nương này là có duyên với Triệu phủ. Công tử có thể về bẩm báo với lệnh tôn một tiếng giúp ta được không? Ta sẽ đích thân đến gặp họ nói chuyện.”

Mã Viễn Luật mời hần ngồi rồi điềm đạm nói: “Không giấu gì Triệu lão gia, lần này cũng gia muội xuất môn là để bàn công sự, gia phụ gia mẫu ở kinh thành sớm chọn được lang quân cho gia muội, chỉ là đợi nàng về liền cử hành đại hôn.”

“Cái này...” Triệu lão gia thở dài một tiếng lúng túng nói: “Cái này, nếu như lệnh muội gả vào Triệu phủ, chúng ta nhất định không bạc đãi nàng.” Tú cầu mấy lần rơi vào người nàng làm sao có thể cho là trùng hợp được. Nàng lại ngồi trên cao như vậy.

“Thật sự không thể. Thỉnh Triệu lão gia thứ lỗi.” Mã Viễn Luật ôm quyền cung kính nói.

Mã Phi Yến ngồi bên giả ngốc giao hết cho hần. Xem như nàng không biết gì đi. Nàng ngồi tận lầu hai cao thế này mà tú cầu vẫn có thể thấy lên được sao?

Kỳ thực không có gì gọi là may mắn hay trùng hợp cả. Là thế này, khi tú cầu bay đến thì ba tên nội gián một người một thế. Thiết Trụ bên trên sợ thế tử bị khi dễ nên cũng âm thầm giúp một tay. Thế là bốn tên không hiểu ý nhau nên tú cầu lại sẽ chỉ rơi trên người Mã Phi Yến thôi.

Triệu lão gia thấy nói mãi vẫn không xong liền cáo lui tiếp tục buổi chiều thân đại hội. Mã Phi Yến sợ phiền phức lập tức kéo hết trở về phủ.

54. Chương 54: Mưu Phản

Tác giả: Luna Huang

Qua thêm hai ngày, Mã Viễn Luật giải quyết xong công vụ liền hồi kinh phục mệnh. A Quyên bảo có người thân ở kinh thành nên muốn cùng đi. Mã Viễn Luật cũng không phản đối, thái độ của hần đối với A Quyên đến giờ vẫn là lạnh nhạt.

Bọn họ đứng ở xe ngựa đợi Mã Phi Yến. Mã Phi Yến cùng ba nha hoàn mỉm cười bước ra liền đưa tay vẫy vẫy: “Lão nhị cùng A Quyên hồi kinh vui vẻ, nhờ giúp muội gửi lời hỏi thăm phụ mẫu, lão đại, đại tẩu cùng mọi người.”

Mã Viễn Luật cười ha hả hỏi: “Muội muội đây là muốn làm gì? Muốn lưu lại đây sao?” Sợ gặp Cung Vô Khuyết?

Mã Phi Yến là nhớ lại tình trạng ngồi xe ngựa của mình liền sợ hãi không hồi kinh nữa. Nàng ở đây cũng rất tốt, Thiết Trụ liên tục đi đi về về giúp nàng báo cáo tình hình của Bách Hoa Mộng. Mấy tháng ở đây nàng cũng đã nghiên cứu thị trường rất lâu rồi. Mở được thêm một chi nhánh ở đây do đích thân nàng quản lý rất tốt a. Không sợ ai phát hiện.

“Đột nhiên muội không muốn hồi kinh nữa.”

A Quyên vội chạy đến bên nàng hỏi: “Tại sao chứ?” Khó khăn lắm nàng ta mới tìm được một vị muội muội tốt thế này cơ mà.

Mã Viễn Luật không cho nàng có cơ hội trả lời liền ném lên xe ngựa rồi ra lệnh xuất phát. Hần đã nhớ ra tình trạng say xe khổ sở của nàng a.

Y như lúc đến, khi hồi kinh nàng cũng thê thảm như vậy. A Quyên lo lắng không ngừng chăm sóc nàng. Cuối cùng những ngày khổ sở cũng trôi qua, kinh thành đã ở ngay trước mắt. Mã Phi Yến không ngừng khóc than, sau này nàng sẽ không ham mê du lịch cổ đại nữa đâu.

A Quyên đến kinh thành liền vội vã cáo từ. Mã Viễn Luật bảo tiễn nàng ta đến nơi nhưng nàng ta từ chối. Mấy lần Tuyết Ly cùng Bạch Chỉ, Ngân chỉ đề nghị Mã Phi Yến để họ tra lại lịch của nàng ta nhưng đều nhận được từ chối. Mã Phi Yến cho rằng nếu nàng ta muốn thì tự nhiên sẽ nói ra thôi, không nên biết quá nhiều chuyện không liên quan đến mình.

Về đến phủ Mã Phi Yến xuống xe ngựa vào trong, Mã Viễn Luật phải vào cung diện thánh.

Tề thị thấy nàng liền chạy nhảy bay đến ôm nàng khóc âm trời hỏi han đủ điều. Mã Tuấn Vĩnh đứng một bên mắt cũng đỏ hoe, luôn sợ nàng gặp chuyện không may nhưng giờ thấy nàng bình an liền khò khè được xúc động. Mã Viễn Duẫn đỡ A Khê đứng đó mỉm cười:

“Muội muội trở về là tốt rồi.”

Bước vào chào hỏi mọi người xong, Mã Phi Yến trở về An Tri hiên lăn trên giường. Xương cốt của nàng sắp nát như tương, như bột mất rồi.

Mã Viễn Duẫn bước vào kể nàng nghe chuyện xảy ra mấy tháng này. Hóa ra nàng rời kinh không lâu, trong Cung gia phát hiện được một số chứng từ cấu kết ngoại bang mưu phản. Thái tử bị cầm tù trong cung, hoàng hậu cũng mất luôn quyền hành, Cung Lạc Thiên bị thu hồi chức quan cấm túc trong phủ chờ điều tra. Cung Vô khuyết bị khép tội mưu phản trốn mất tâm. Hôn sự của nàng và hần cũng từ đó mà được giải trừ.

Mã Phi Yến nửa vui nửa buồn không biết phải làm sao. Nàng thật không muốn gả nhưng cũng không đến nỗi để hần phải bị truy nã như vậy a. Chẳng trách được Tuyết Ly cùng Thiết Trụ không vui.

“Chuyện này có liên quan đến Trữ thân vương sao?” Nàng hạ thấp giọng tránh để Bạch Chỉ, Ngân Chỉ nghe được.

Mã Viễn Duẫn gật đầu: “Đại bá phụ không có cách giúp muội muội giải trừ hôn ước nên nhờ đến Trữ thân vương. Không ngờ hần lại cao chiêu bức tử được Cung gia. Nếu không phải hoàng thượng đặc biệt tin tưởng Định quốc công e là Cung gia sớm bị xử tử rồi.” Hoàng thượng cố tình kéo dài thời gian là muốn giúp Cung Vô Khuyết tìm chứng cứ giải oan thôi.

Mã Phi Yến cau mày suy ngẫm. Hần không phải là muốn đem Bạch Chỉ, Ngân Chỉ theo nàng vào Cung gia sao? Sao đột nhiên lại chuyển bước. Hay là...Nếu kế hoạch đầu tiên không thành sẽ tiếp tục thực hiện kế hoạch thứ hai nên sớm an bài như vậy.

Mã Viễn Luật từ trong cung trở về nghe được tin khủng bố cũng vội đến phòng của Mã Phi Yến. Hần vừa thở dốc vừa nói: “Muội muội, Định quốc công...”

Mã Phi Yến thấy hần khổ sở như vậy liền tiếp lời: “Mưu phản, đang bị truy nã.” Có cần khẩn trương như vậy không. Cũng chẳng phải chết người mà.

Hần bước đến hỏi: “Muội muội cảm thấy thế nào?” Lúc trên đường hồi kinh do lo lắng cho Mã Phi Yến nên cũng không có để ý đến khắp nơi truy nã người a.

“Hần bị oan.” Nàng chớp chớp mắt ngây thơ trả lời. Nàng đương nhiên không tin hần mưu phản rồi, với thực lực của thái tử cần gì cấu kết ngoại bang chứ.

“Ý của huynh là hôn ước được giải trừ rồi muội muội cảm thấy thế nào?” Mã Viễn Luật nhếch môi nói.

Mã Viễn Duẫn đột nhiên dùng giọng buồn bã nói: “Trước lúc Định quốc công bị khép tội, hần đến ngự thư phòng xin hoàng thượng giải trừ hôn ước mà không hề có lý do, khiến hoàng thượng tức giận mắng hần một trận mới chịu ban chiếu chỉ.”

Mã Phi Yến cũng thẳng thắn đáp: “Không cần gả đương nhiên là rất vui, nhưng là, vì chuyện này hại đến người ta có nhà không thể về thì có chút cắn rứt lương tâm.” Lúc trước nàng thấy hần gầy gò như vậy hóa ra là vì chuyện này. Hần biết trước bản thân không thể thoát được nên xin giải trừ hôn ước là để Mã gia tránh bị liên quan.

Mã Viễn Duẫn vội vã trấn an nàng: “Đây không phải do muội, cho dù không có chuyện hôn sự này thì chuyện này vẫn diễn ra thôi. Trận chiến hoàng tộc không có người đúng người sai mà chỉ phân ra kẻ mạnh

kẻ yếu. Người thua cuộc tất sẽ bị đào thải.”

“Nhưng là để Trữ thân vương làm hoàng đế thì...” Nàng cũng không dám nói hết câu. Rõ ràng một người như hần làm sao xứng đáng ngồi trên long ỷ chứ. Nàng chỉ tiếp xúc cùng thái tử chỉ một lần nhưng lại cảm thấy thái tử có khí khái vương giả hơn.

“Suy cho cùng đó là chuyện của hoàng thất, không liên quan đến chúng ta. Muội muội cũng đừng buồn nữa.” Mã Viễn Duẫn véo véo gò má trắng hồng của nàng.

Mã Viễn luật ngồi bên giường cười: “Đến lúc muội muội bị như chúng ta lúc trước rồi đây.” Nhớ lại thảm cảnh đó hần vẫn còn sợ a.

“A?” Mã Phi Yến ngơ ngác nhìn hần chỉ bật ra được một từ. Hần nói thế là có ý tứ gì?

Mã Viễn Duẫn bật cười ha hả: “Lúc An công công đến đây đọc chiếu chỉ thì phụ mẫu đã sớm giúp muội muội tuyển hiền tể rồi.”

Mã Phi Yến ôm lấy chần ngồi bó gối hời hững. Hôn ước vừa được giải trừ phụ mẫu lại vô công rồi nghề liền mang nàng ra hành hạ đây mà: “Muội không muốn, muội không gả.”

“Ai da, muội muội không cần gả đâu, lần này là lấy a.” Mã Viễn Duẫn cười ha hả. Lúc hôn sự được giải trừ đám bằng hữu của hần cũng đến đánh tiếng với hần muốn thú nàng vào cửa. Nhưng hần bảo phụ mẫu muốn bắt rể bọn họ liền nín thinh.

Mã Viễn Luật nghe thấy cũng bật cười. Cho nàng đi một vòng trở về liền sắp đặt luôn hôn sự cho nàng. Đây chẳng phải là trước cho nàng ăn kẹo sau lại đâm nàng một dao sao?

Mã Phi Yến nhớ lại lúc trước Mã Tuấn Vĩnh cũng có ý này a. Chết rồi, nàng thật sự không thể thoát sao.

Lúc này Tạ thị cùng A Khê mang một chút cao điểm tiến vào. Mã Viễn Duẫn thấy vậy vội chạy đến đỡ thê tử: “Nàng đừng nên đi lại lung tung như vậy.”

Tạ thị vội vàng mát mẻ một trận: “Đường đệ thật quan tâm thê tử a, nhớ lúc ta hoài thai cũng không được Viễn lang quan tâm như vậy đâu.” Nói xong còn kèm theo vài tiếng cười trêu chọc nữa.

Mã Phi Yến lại như thêm được một tin khủng hoảng liền kinh hô: “Đại tẩu hoài thai sao?” Sao nhanh quá vậy? Nàng mới rời đi có bao lâu đâu. Chẳng trách năm đó Mã Viễn Duẫn đi cứu tể trở về cứ như tiên tử hạ phàm vậy cái gì cũng không biết.

Mã Viễn Luật liền nhân cơ hội khi dễ nàng: “Người ta nhìn một mắt đã phát hiện rồi, thế mà muội muội đây giờ mới biết sao, có phải hay không quá muộn?”

“Lúc này muội là nghĩ đại tẩu béo lên a.” Nàng đây là nói thật mà. Lúc này nàng cứ nghĩ rằng A Khê béo đúng không vững phải để lạo đại đỡ a.

Tạ thị bị nàng chọc đến cười phát ra âm thanh. A Khê đỏ mặt nhưng vẫn là cười: “Muội muội thực sự cảm thấy ta phát phì sao?”

“Muội muội còn nhỏ làm sao biết mấy chuyện này cơ chứ. Thai phụ phải như vậy mới tốt.” Mã Viễn Duẫn vội vàng nói. Lỡ thê tử của hần vì chuyện này mà không màng ăn uống lại khổ tâm mẫu thân nữa.

Nói chuyện một lát bọn họ đều rời đi. Mã Phi Yến bước đến bên cái rương to bên bàn trang điểm. Nàng ngồi xổm trước rương xem mấy thứ Cung Vô Khuyết tặng. Không biết giờ hần đang nơi nào nữa.

Mã Tuấn Vĩnh mở cửa bước vào: “Bảo bối muốn chọn trâm cài tóc sao? Vì phụ giúp người.” Trong trí nhớ của hần, ái nữ này không hề muốn thành thân cùng Cung Vô Khuyết nên hần chỉ nghĩ được đến đây thôi.

Mã Phi Yến nhướn miệng cười: “Được.” Nàng ngồi ngẩn ngẩn trên ghế nhỏ trước bàn trang điểm. Đang tốt đẹp như vậy tự nhiên lại nghĩ đến tên ôn thần kia làm gì.

Mã Tuấn Vĩnh vừa giúp nàng chải tóc vừa nói: “Vì phụ cùng mẫu thân người đã chọn được vài người rồi. Hôm nào gọi đến cho người xem mặt được không?”

Mã Phi Yến tuy biết trước nhưng vẫn giả vờ hốt hoảng quay qua bày vẽ mặt đau lòng: “Phụ thân thật nỡ để nữ nhi gả đi sao?” Đầu tiên phải dùng tình cảm trước, không được mới cứng rắn tránh né.

“Đây là bọn họ đến đây ở rể a. Tuy họ chỉ là thứ nam nhưng lại xuất thân danh gia vọng tộc, tuyệt đối không ủy khuất người.” Mã Tuấn Vinh tuy nói như vậy nhưng trong lòng cũng có chút không vui.

Ái nữ của hần cư nhiên lại bị gả cho thứ nam thử hỏi làm sao chịu được. Nhưng nếu là dòng chính thì người ta làm sao để hải tử đến ở rể đây.

Mã Phi Yến cụp mi không nói gì. Đây là phụ thân đã nhượng đến cuối cùng rồi, nếu nàng còn phản đối sợ sẽ xảy ra chuyện khác. Vẫn là nên từ từ nghĩ cách vậy.

55. Chương 55: Ra Là Vậy

Tác giả: Luna Huang

Đến tối, Mã Phi Yến gọi Tuyết Ly cùng Thiết Trụ đến phòng. Đương nhiên trước đó đã cho Bạch Chỉ, Ngân Chỉ sớm nghỉ ngơi rồi. Thiết Trụ lại là ám vệ nên nàng rất an tâm Bạch Chỉ, Ngân Chỉ sẽ không dám đứng bên ngoài nghe trộm đâu.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Nàng không tin Thiết Trụ đi đi về về lại không biết sự tình.

Thiết Trụ cung kính đáp: “Hồi thiếu phu nhân, sau khi người rời kinh không lâu thì trong cung có người ám sát hoàng thượng. Điều tra được ngọc bội thiếu gia luôn mang theo bên người rơi ở tấm điện của hoàng thượng thế là bị kết tội mưu sát.

Ngay lập tức Trữ thân vương dẫn theo ngự lâm quân đến phủ lục soát thì phát hiện trong thư phòng có vô số thư từ liên bị kết tội mưu phản. Thái tử lên tiếng đỡ lời cũng bị liên lụy.”

“Hiện hần đang ở đâu?” Mã Phi Yến lại tiếp tục hỏi. Tuy hôn ước được giải trừ nhưng nàng nghe quen bọn họ gọi mình là “thiếu phu nhân” rồi nên vẫn chưa phát giác được gì bất thường.

“Thuộc hạ thực sự không biết.” Thiết Trụ bắt đầu dĩ nói. Nếu hần biết hần đã không lo lắng đến mức độ này.

Mã Phi Yến lại nhìn Tuyết Ly đang cúi đầu bên cạnh: “Vì sao người không nói cho ta biết?”

“Hồi thiếu phu nhân, nô tỳ không dám.” Tuyết Ly nhẹ giọng nói. Trước khi Cung Vô Khuyết đem họ đến tặng nàng đã từng căn dặn không làm nàng mất hứng. Trong lòng nàng ta đâu biết được Mã Phi Yến không hề muốn thành thân cùng Cung Vô Khuyết.

Mã Phi Yến khép hờ mắt suy đoán, nhất định do Cung Vô Khuyết dặn dò bọn họ rồi: “Các người về nghỉ ngơi đi.” Mã Phi Yến đạt được mục đích liền mở miệng đuổi người.

Ngọc bội bên người hần làm sao có thể ở tấm điện của hoàng thượng được? Hần vẫn luôn mang bên mình làm sao có người lấy được. À, trừ phi dùng mỹ nhân kế.

Lại nói, vừa phát hiện ngọc bội không đưa đến hình bộ thẩm tra mà trực tiếp đến phủ lục soát. Nhỡ trong lúc lục soát bỏ thêm vào cũng không chừng.

Đột nhiên nàng phát hiện ra bản thân nghĩ về hần hơi nhiều rồi a. Có lẽ do nàng lương tâm cắn rứt a. Mặc kệ, ngủ thôi.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Hồi kinh được vài hôm chính là đến sinh thần của hoàng hậu. Tuy Cung gia không còn địa vị gì nhưng hoàng hậu là quốc mẫu cũng không thể qua loa được. Còn chưa nói đến việc hoàng thượng làm đều là thiên vị cho Cung gia.

Mã gia cũng tiến cũng dự tiệc. A Khê mệt mỏi nên không thể dự yến, Mã Viễn Duẫn đành ở nhà chăm sóc thê tử. Bên trong yến hội Mã Phi Yến gặp lại Lương Vương. Lương vương mang theo Vương phi đến dự tiệc. Mã Phi Yến lễ phép cũng đến chào hỏi trò chuyện vài câu. Vũ Văn Dương Khải cùng thê tử cũng đến nói chuyện.

Thái tử cùng thái tử phi cũng được phép đến tham dự. Nhìn hoàng hậu cùng thái tử cũng không có gì vui vẻ. Thái tử phi thấy Mã Phi Yến cũng kéo nàng đến nói vài câu. Bụng của thái tử phi cũng là hơi to rồi nên không tiện đi lại.

Đột nhiên đang dùng yến, hoàng thượng tứ hôn Mã Viễn Luật cho muội muội của Lương vương Tịch Nham quận chúa. Mã Viễn Luật liền quỳ dưới đại điện khước từ.

“Vi thần đã có ý trung nhân, thỉnh hoàng thượng thư hồi khải dụ.”

Mọi người đều lắng cho cái đầu của hắn, càng sợ hơn chính là vị Tịch Nham quận chúa kia bị xui xẻo của hắn hủy dung.

Mã Tuấn Vĩnh vội vàng giúp hắn đỡ lời: “Luật nhi còn nhỏ nói chuyện không biết phân lượng. Vi thần dạy còn không nghiêm thỉnh hoàng thượng trách phạt.” Hắn đứng dậy bước đến quỳ bên cạnh Mã Viễn Luật.

“Mã thượng thư đứng lên, Trẫm không hỏi khanh không được lên tiếng.” Dứt lời nhìn Mã Viễn Luật. “Người đã có ý trung nhân?” Hoàng thượng nhíu mày hỏi, trong giọng nói nghe ra được có chút không hài lòng. Rõ ràng thanh danh hắn không tốt, đã được tứ hôn còn dám trước mặt mọi người khước từ là có ý tứ gì?

Mã Tuấn Vĩnh bất đắc dĩ đứng dậy, hắn không an tâm nhìn Mã Viễn Luật đang quỳ gối.

“Hồi hoàng thượng, chuyện quả thực là như vậy. Vi thần lần này phụng chỉ đến Tuyên thành quen biết được một nữ tử liền cùng nàng nhất kiến chung tình.” Thực ra thì không phải như vậy, lúc sau hắn mới có tình cảm với nàng. Mặc kệ là thế nào, hắn cũng sẽ không lấy Tịch Nham quận chúa.

Tề thị trở mắt nhìn Mã Phi Yến như muốn hỏi: Vì sao người không nói với ta chuyện này. Mã Phi Yến nhe răng cười chồm lên nói nhỏ với Tề thị:

“Mẫu thân, chuyện này không phải do nữ nhi thất trách đâu. Là lão nhị mới phát hiện ra bản thân thích nàng ta nên mới kháng chỉ a.”

Lúc mọi người đang bàn tán xôn xao thì A Quyên chạy đến quỳ bên cạnh Mã Viễn Luật: “Hồi hoàng thượng, người huynh ấy nói là thần muội.”

Mã Viễn Luật chậm rãi quay đầu sang nhìn A Quyên đầy ngạc nhiên: “Muội là Tịch Nham quận chúa?”

Mã Phi Yến cũng đang đỡ lấy cái hàm sắp rơi ra của mình. A Quyên lý nào lại là quận chúa chứ? Quận chúa mà phải hạ mình mỗi ngày làm điểm tâm cho lão nhị dùng sao? Quận chúa mà phải hạ mình cùng nàng kết bằng hữu để tiếp cận lão nhị sao? Đột nhiên nàng có chút tiêu hóa không được.

Chuyết Niên Quyên mỉm cười dịu dàng nhìn hắn: “Đúng vậy, do thấy huynh lạnh nhạt với muội nên muội mới phải nhờ hoàng thượng tứ hôn. Cho dù huynh có muốn lấy không thì vẫn phải lấy.”

Lương vương cùng Vương phi há hốc chớp mắt vài lần nhìn vị muội muội suốt ngày phá phách của mình làm sao có dáng vẻ này được. Lúc đầu nhìn Mã Phi Yến hắn còn nghĩ nàng giống muội muội mình a.

Hoàng thượng thấy hai người to nhỏ thân mật liền bật cười: “Người còn muốn Trẫm thu hồi khải dụ nữa không?” Nghe cùng biết là trêu chọc. Hắn đương nhiên sẽ không dùng gậy đánh uyên ương rồi

Chuyết Niên Quyên vừa hồi kinh đã tiến cung xin thánh chỉ tứ hôn, còn bảo không phải Mã Viễn Luật thì không gả. Hắn khuyên hết lời bảo thanh danh của Mã Viễn Luật không được tốt cho lắm, còn mang chuyện mấy thiên kim bị nổi mẩn đỏ sau khi cùng hắn nói chuyện ra để nói nữa mà vẫn không lay chuyển được ý định. Không ngờ đã sớm gặp gỡ như vậy.

Mã Viễn Luật đỏ mặt liền tạ ơn hoàng thượng rồi đỡ Chuyết Niên Quyên đứng dậy trở về chỗ của mình. Chuyết Niên Quyên không trở về ngồi bên Lương vương lại chạy sang ngồi cùng Mã Phi Yến. Trước đó cũng không quên đến chào hỏi Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị.

Vừa đặt mông ngồi xuống đã nghe Mã Phi Yến trêu chọc: “Ai nha, không ngờ nhị tẩu của ta lại là quận chúa a.”

Chuyết Niên Quyên cười hì hì đáp trả: “Cho người còn dám khi dễ ta nữa hay không?” Tay nàng tay cũng không quen nắm lấy tay của Mã Phi Yến thật chặt.

“Ta cũng không ngờ người lại là hôn thê của biểu ca a. Chỉ là biểu ca bây giờ...” Chuyết Niên Quyên đang cười đột nhiên lại buồn bã nói.

Mã Phi Yến đương nhiên là biết vị “biểu ca” trong miệng của nàng ta là ai rồi. Nàng vỗ vỗ mu bàn tay của nàng ta: “Sắp làm nhị tẩu của ta rồi còn bày bộ dạng này cho ai xem. Ta là muội muội của người đấy nên sẽ không phí lời an ủi người đâu.”

Chuyết Niên Quyên lại cười rồi cùng Mã Phi Yến nói thêm vài câu. Vừa được hoạt động tự do nàng ta liền khoác ta Mã Viễn Luật chạy đến chỗ của Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh.

Lúc này nàng ta cũng nghe được mấy người xung quanh đồn đãi Mã Viễn Luật là sao chổi. Nàng ta há để người khác nói xấu trượng phu tương lai của mình được nên mới cố ý khoác tay hấn chứng tỏ hấn không có như lời đồn, không phải sao chổi gì cả.

Lương vương cùng Vương phi cũng bước đến chào hỏi mọi người bên Mã gia rồi tiện miệng chọc ghẹo muội muội nhà mình.

Mã Phi Yến vui vẻ ngồi thưởng thức sơn hào hải vị đột nhiên lại cảm nhận có một ánh mắt khác lại nhìn mình. Thì ra là Trữ thân vương a. Vương phi ngồi bên hấn, hấn không nhìn nàng ta nhìn nàng làm gì. Mã Phi Vũ làm trác phi của hấn nên đâu được đến tham gia.

Thấy nàng nhìn mình Trữ thân vương cầm ly rượu nhỏ chậm rãi bước đến: “Mã tiểu thư đột nhiên bị giải trừ hôn ước có lẽ rất buồn?” Đôi mày kiếm nhướng cao, khuôn mặt tuấn tú của hấn xuất hiện một chút ý cười vô hình.

Mã Phi Yến vờ bày ra vẻ buồn bã nói: “Tạ Vương gia quan tâm.” Nàng chẳng có gì muốn nói với hấn, còn chưa kể để chuyện ở ngự hoa viên hôm đó chính là ghê tởm.

Thấy Mã Phi Yến dường như không muốn nói cùng mình, đôi mày của hấn kéo lại một chút định nói gì đó thì Mã Phi Yến lại lên tiếng: “Phi Yến đến cùng thái tử phi một chút, Vương gia cứ tự tiện đi.”

Đại não của nàng liên tục báo động không thể không rời đi. Lúc trước nó báo động thì Cung Vô Khuyết bắt đền nàng. Lần này lại đến hấn, vẫn là chạy trước an toàn.

Không đợi hấn đồng ý, nàng nhanh chóng xoay người bỏ đi. Cảm nhận được có ánh mắt dán chặt sau lưng mình, sống lưng của nàng đột nhiên lạnh rồi run lên một cái.

Lát sau cung yến kết thúc Mã Phi Yến cong chân leo lên xe ngựa theo mọi người hồi phủ.

56. Chương 56: Thương Nhớ

Tác giả: Luna Huang

Do Lương vương phải về Tuyên thành nên đại hôn của Mã Viễn Luật cùng Chuyết Niên Quyên phải nhanh chóng tổ chức. Mã phủ hôm nay lại treo đèn kết hoa. Mọi người náo nhiệt vui vẻ, Tề thị cười đến híp cả mắt.

Lẽ hoàn là lúc nháo tân phòng. Mã Viễn Duẫn làm sao có thể bỏ qua cơ hội báo thù tốt thế này cơ chứ. Năm con khỉ phá phách lại lần nữa chạy đến nháo tân phòng.

Lần này vẫn là dùng rượu chuốc say tân lang tân nương. Chuyết Niên Quyên cùng Mã Viễn Luật uy hiếp Mã Phi Yến nếu còn dám nháo to thì đến đại hôn của nàng sẽ khiến nàng phải hối hận.

Mã Phi Yến cao giọng thách thức: “Nếu cảm thấy được thì lão nhị cùng nhị tẩu cứ thử đi.” Nàng không tin bọn họ có được cơ hội đó.

Mã Viễn Hành gật gù thán: “Đường muội muội đây là khiêu khích sao?”

Tạ thị cũng phụ họa theo trượng phu: “Đến lúc đó đường muội muội không được phép trách chúng ta không khách đâu đấy.”

Mã Phi Yến vỗ ngực tuyên bố: “Muội không sợ, binh đến tướng chặn – nước đến đất lấp.”

“Hảo!” Mã Viễn Duẫn hô to: “Muội muội nên cẩn thận nhé.”

Hừ một tiếng Mã Phi Yến nghiêng đầu dựa vào vai của A Khê: “Đại tẩu phải giúp muội đấy.”

“Thê tử của đại ca làm sao lại có thể giúp muội muội được.” Chuyết Niên Quyên gian xảo cười một cái. Nàng ta ở Tuyên thành nên không thực nữ nhi kinh thành nên cũng không xấu hổ những chuyện náo tân phòng.

Mã Viễn Luật ôm lấy Chuyết Niên Quyên nói nhỏ: “Có lẽ đại tẩu sẽ giúp muội muội giữ đại đấy, chúng ta không nên khinh địch.” Chuyết Niên Quyên còn chưa biết chuyện Mã Phi Yến giúp A Khê cùng Mã Viễn Duẫn.

“Nói nhiều như thế làm gì? Nhị đệ cùng đệ muội là muốn lảng tránh sao?” Mã Viễn Duẫn then quá hóa giận liền trút lên người đôi uyên ương đồ rục.

Mã Phi Yến liền đưa ra đề nghị: “Lúc lão đại thành thân đã dùng rượu rồi lần này chúng ta nên chơi trò khác.”

Tạ thị cùng A Khê hiểu kỳ đồng thanh hỏi: “Trò gì?”

Mã Phi Yến làm ra vẻ thần bí, đôi mắt phượng lóe ra vài tia nham hiểm nhìn Chuyết Niên Quyên cùng Mã Viễn Luật: “Thì kể chuyện ma.” Cùng Chuyết Niên Quyên một thời gian nàng biết được nàng ta tuy đánh đá nhưng lại cực kỳ sợ ma.

Mã Phi Yến vừa dứt lời, khuôn mặt khả ái của Chuyết Niên Quyên lập tức trắng bệch, cả người tun rẩy ôm lấy Mã Viễn Luật.

A Khê cùng Tạ thị cũng không khá khẩm gì hơn đều là xanh cao ôm lấy trượng phu của mình. Mã Phi Yến chép miệng thán: “Ai da, thật là buồn tủi biết bao, ta đây cô đơn thế mà các người là vô lương tâm như vậy.”

“Đường muội muội cũng sắp thành thân rồi sẽ không cô đơn nữa.” Mã Viễn Hành liền trêu ghẹo. Lúc Mã Phi Yến được giải trừ hôn ước cũng có rất nhiều người đánh tiếng với hấn. Hấn chỉ là đường ca của nàng nên nào dám tự chủ trương. Hấn cũng chỉ dám nói với thúc phụ thẩm mẫu a.

Mã Phi Yến quay phắt mặt sang chỗ khác: “Muội không thành thân, cả đời ở như vậy có huynh tướng cùng tẩu tẩu chăm sóc, rất tốt a.” Nghĩ đến đám nam nhân trái ôm phải ấp là thấy ghê tởm rồi.

“Nháo tân phòng thì nhanh lên đi.” Mã Viễn Luật gấp gáp nói, phá đêm xuân của hấn còn ngồi đây dài dòng huyền thuyên nữa. Hấn nghĩ mỗi người kể một câu chuyện là xong rồi liền rời đi nên mới chấp nhận. Hấn đâu biết Mã Phi Yến sớm để hấn mất luôn một đêm xuân đầu.

Mã Phi Yến cười hì hì nói: “Kể chuyện mà phải tắt nến đi mới hấp dẫn.” Sở dĩ phải làm như vậy, một là do tăng tính hấp dẫn của câu truyện, hai là để Tề thị không biết mà đến phá.

Mọi người có mặt đâu biết chuyện này liên đồng ý. Búa kéo bao để quyết định người kể trước sau đó là thổi tắt nến.

Cứ như vậy đến hết một đêm, sáng sớm bảy con gấu mèo vật vờ đến tiền thính châm trà thỉnh an. Đám trưởng bối ngạc nhiên không ít hỏi ra mới biết nháo tân phòng cả đêm. Thỉnh an xong bảy con gấu mèo chạy nhanh về phòng ngủ.

Mã Phi Yến vừa ngủ dậy liền nhanh chóng chạy đến Bách Hoa Mộng. Hôm nay Bạch Chỉ, Ngân Chỉ cùng được nàng cho nghỉ phép nên nàng thoải mái rời đi.

Đến tối về phủ mới biết Trữ thân vương cùng Mã Phi Vũ trở về dùng bữa. Ở lương đình, Trữ thân vương thấy Mã Phi Yến một mình đứng đó liền bước đến nói:

“Mã tiểu thư là đang suy nghĩ cái gì?”

Đang nhập tâm suy nghĩ phương pháp kinh doanh mới và thay đổi cách trang trí tiệm liền bị giọng nói trầm thấp của Trữ thân vương làm giật mình nàng liền quay lại. Chưa kịp suy nghĩ ra đáp án thì Trữ thân vương lại nói:

“Lúc này bốn vương có nói cùng Mã thượng thư về việc muốn thú Mã tiểu thư vì trắc phi, không biết ý của Mã tiểu thư thế nào?”

Hắn thấy Cung Vô Khuyết một lòng muốn thú nàng vào cửa nên cho người âm thầm điều. Phát hiện ra nàng là chủ nhân của Bách Hoa Mộng a. Một tiểu thư thiên kim biết kinh doanh như nàng thật làm hắn cảm thấy mới lạ.

Mã Phi Yến cả kinh nhưng rất nhanh hồi phục lại trạng thái bình thường. Nói chuyện với tên này nàng phải cẩn thận từng chữ nếu nói sai gì đó sợ là kết quả còn thảm hơn Cung Vô Khuyết nữa: “Tạ qua ý tốt của Vương gia, thần nữ vẫn còn thương nhớ Định quốc công nên hiện tại vẫn chưa muốn cùng bất luận người nào kết duyên.”

Tuyệt Ly cùng Thiết Trụ nghe được thì cực kỳ xúc động. Không ngờ Mã Phi Yến đối với thiếu gia nhà bọn họ đều là một lòng một dạ.

Trữ thân vương nắm chặt chiết phiến trong tay. Nàng cư nhiên vì một tội thần mà từ chối hảo ý của thân vương quyền cao chức trọng như hắn. Từ nhỏ đến nay có ai từng từ chối lời đề nghị của hắn chứ? Có nữ nhân nào hắn muốn có mà không được?

Nén giận hắn nói: “Vậy bốn vương đợi Mã tiểu thư đổi ý.”

Không ngờ hắn vẫn chưa từ bỏ ý định đó. Vì lý do gì hắn phải chọn nàng cơ chứ? Đúng là rồi việc. Lúc trước nàng luôn cảm thấy những vị vua cổ đại có cá tính rất quái dị. Thắng trận ngoại trừ lãnh thổ cùng châu báu ra họ còn đoạt luôn mỹ nhân của vị vua bại trận.

Ví dụ điển hình nhất đó là Vương Chiêu Quân phải cống Hồ. Nàng luôn cảm thấy khó hiểu, một vị vua cao cao tại thượng tại sao lại muốn một nữ nhân mà nam nhân khác đã dùng qua? Mê sắc đẹp chăng? Thôi đi, nghĩ đến hai kiếp người mà vẫn không có được đáp án đây này.

“Vương gia không biết rồi, phụ mẫu của thần nữ vốn là muốn tìm một vị phu quân có thể ở lại Mã gia chứ không hề có ý định đem thần nữ gả đi. Vương gia vẫn là không nên đợi.” Người sớm chết tâm đi, ta sẽ không gả cho người đâu.

Trữ thân vương tức giận phất tay áo quay người bỏ đi, trước khi đi còn ném lại cho nàng một câu: “Chỉ cần bốn vương thích Mã thượng thư có thể từ chối được sao? Mã tiểu thư vẫn là nên suy nghĩ về lời đề nghị của bốn vương.”

Thấy hắn đi xa Mã Phi Yến “xi” một cái cực kỳ khinh bỉ. Cái gì mà thích thì người khác không thể từ chối chứ, nàng coi thường. Chỉ cần nàng không đồng ý thì không tin phụ mẫu sẽ miễn cưỡng nàng.

Tuyệt Ly bước đến sau lưng nàng muốn nói gì đó lại nghi kị Bạch Chỉ, Ngân Chỉ bên cạnh.

Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ lại luôn miệng khuyên nàng nên đồng ý.

“Các thiên kim ai ai cũng muốn gả làm trắc phi của Vương gia, tiểu thư, người nên hảo hảo suy nghĩ đi.”

Làm vợ bé, ta không làm.

“Vương gia là chính nhân quân tử a.”

Hắn là chính nhân quân tử thì cái loại được gọi là chính nhân quân tử đều tuyệt chủng hết rồi. Nếu hắn thực sự quân tử thì cùng ai giao hoan trong ngự hoa viện hôm đó.

“Tiểu thư, người không thấy Vương gia rất xem trọng người sao?”

Nàng thực nghĩ không ra bản thân mình có cái gì để hẳn xem trọng.

“Nếu tiểu thư gả đến đó nhất định được Vương gia yêu thương không kém gì ở Mã phủ.”

Yêu thương nàng thế đấy thì thiếp trong phủ để làm gì? Nam nhân có mới quên cũ nàng không cần.

“Làm trắc phi của Vương gia còn tốt hơn là làm chính thất của những người khác a.”

Tốt thế các người đi mà làm đi.

“...”

Mã Phi Yến ngồi nghe đến đây lỗ tai, tâm trạng cực kỳ không tốt. Biểu tình của nàng thu được vào mắt của Tuyết Ly cùng Thiết Trụ lại là thương nhớ thiếu gia nhà bọn họ nên mới như vậy.

57. Chương 57: Hạ Sách

Tác giả: Luna Huang

Mấy ngày trôi qua Mã Phi Yến cứ như là trải qua mười tám tầng địa ngục vậy. Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị vừa mới nghe được lời đề nghị của Trữ thân vương liền sợ đến mất mật gấp rút phối hôn cho Mã Phi Yến, hết gặp công tử này thì là công tử nọ phiền chết được.

Ái nữ của bọn họ làm sao có thể làm trắc phi được. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ sẽ gả nữ nhi vào hoàng thất. Vẫn là sớm giúp nàng chọn trượng phu tốt.

Mã Phi Yến buồn chán ngồi bên trong phòng. Không phải hai huynh trưởng cùng tẩu tẩu đến tìm chính là phu thê của Mã Viễn Hành và Vũ Văn Dương Khải đến an ủi.

Mã Phi Vũ biết được quyết định của Trữ thân vương cũng đến khóc lóc với Lý thị. Trình thị và Lý thị cũng luân phiên đến thăm dò ý kiến của nàng. Nàng dùng lý do y hết như lúc từ chối Trữ thân vương. Nàng còn thề thốt không phải Cung Vô Nguyệt không gả thì bọn họ mới yên tâm rồi đi.

Lúc chuẩn bị đi ngủ đột nhiên Tuyết Ly không gõ cửa mà tiếng vào. Mã Phi Yến còn chưa kịp trách tội thì nàng ta đã phóng nhanh đến điểm vài cái trên người nàng.

Cả người nàng cứ đờ không nhúc nhích được, đến nói chuyện cũng không thể phát ra âm thanh. Chỉ có thể dùng ánh mắt trừng nàng ta như muốn hỏi: Người đang muốn làm gì ta.

Tuyết Ly đóng cửa lại rồi thấp giọng nói với nàng: “Thiếu phu nhân nô tỳ thất lễ rồi.”

Đây là điểm huyết trong truyền thuyết sao? Còn chưa kịp thán, mắt thấy Tuyết Ly cởi y phục của nàng rồi giúp nàng khoác lên một kiện y phục đỏ như biển lửa trơn. Sau đó giúp nàng chải tóc rồi đội mũ phượng rồi lấy hồng cân phủ lên. Nàng ta gõ nhẹ cửa ra hiệu cho Thiết Trụ.

Lòng nàng nóng như lửa đốt, đôi mắt như muốn khóc đến nơi vậy. Đến cùng đây là sự tình gì? Sao một chút nàng cũng không hiểu được thế này.

Thiết Trụ tiến vào cung kính ôm quyền nói: “Thiếu phu nhân, thất lễ.”

Chỉ thấy cái bóng của hắn đổ xuống mặt đất. Hắn dùng một tấm chăn chắn quanh người nàng rồi nhấc cả người nàng lên dùng khăn công lao ra ngoài. Tuyết Ly thổi tắt nến nhẹ nhàng khép cửa lại rồi cũng dùng khăn công lao theo. Sớm sớm nàng ta đã hạ chút được cho Bạch Chỉ, Ngân Chỉ nên vô cùng an tâm khi rời đi.

Trong lúc bọn họ đặc ý không người phát hiện nên không chút đề phòng thì Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thấy phòng muội muội còn sáng đèn định đến đó xem xét. Không ngờ thấy được cảnh kia liền vội vã đuổi theo.

Bọn họ không dám hô to, nếu có người biết được Mã Phi Yến bị bắt đi trong đêm thì thanh danh của nàng không còn gì nữa. Mã Viễn Duẫn mang ngựa chạy trước đuổi theo, trên đường đi đánh giấu cho Mã Viễn Luật. Mã Viễn Luật chạy về phòng báo cáo với A Khê cùng thê tử rồi mang xe ngựa chạy theo Mã Viễn Duẫn.

Mã Phi Yến bị đưa đi một nơi nào đó mà nàng không hề biết. Bên dưới lớp hồng cân nàng chỉ nghe được tiếng gió to liên tục thổi. Lát sau Thiết Trụ dừng lại rồi mang nàng đưa cho ai đó. Nàng còn chưa định thần thì nghe được âm thanh quen thuộc truyền vào tai.

“Tiểu dã mã, lâu rồi không gặp.”

Là Cung Vô Khuyết sao? Hắn không phải đang bị truy nã sao? Sao lại xuất hiện ở đây? Không phải Tuyết Ly cùng Thiết Trụ xác nhận không biết hắn ở đâu sao, sao lại có thể bắt nàng đến chỗ hắn? Còn chuyện giá y này là thế nào?

Còn chưa kịp nghĩ thêm thì Cung Vô Khuyết đã cho nàng biết đáp án: “Chẳng phải nàng nói đợi huynh trưởng của nàng thành thân xong sẽ gả cho ta sao? Hôm nay chúng ta thành thân nàng có vui không?”

Vui cái đầu khỉ của nhà ngươi. Người bắt ta thế này thì vui thế nào được. Trong lòng Mã Phi Yến thầm mắng hắn cả trăm trận hơn.

Cung Vô Khuyết bế nàng bước vào trong rồi giúp nàng giải huyệt. Tuyết Ly Thiết Trụ ở bên ngoài đóng cửa lại canh gác. Mã Phi Yến vừa được thả liền đưa tay kéo hồng cân thì bị Cung Vô Khuyết giữ lại.

Giọng hắn khàn khàn nhưng vẫn là rất uy nghiêm: “Không được kéo.” Hồng cân phải do hắn kéo sao nàng lại có thể tự tiện kéo thế được.

“Ta...” Chỉ vừa phu được một chữ, tay của Cung Vô Khuyết đã che miệng nàng lại.

“Không được phép nói chuyện.” Có tân nương nào lắm mồm như nàng không chứ?

Cái gì cũng không được phép, hắn là xem nàng là cái gì? Thuộc hạ của hắn sao?

Biết Mã Phi Yến sẽ không ngoan ngoãn hắn liền đe dọa: “Nàng còn lộn xộn ta sẽ lại tiếp tục điểm huyệt.”

Tiếp thu lời đe dọa Mã Phi Yến cũng không dám nhúc nhích nữa. Nhờ hắn nóng giận có khi nào giết nàng luôn không? Hiện nàng chỉ có một mình, lại không biết mình đang ở đâu, vẫn là ngoan ngoãn suy nghĩ cách thoát thân vẫn tốt hơn.

Thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, khóe miệng của Cung Vô Khuyết nhếch cao để lộ một nụ cười đã lâu không có được: “Ta cũng nàng bá đường.”

Mã Phi Yến bị cấm nói chuyện liền liên tục lắc đầu. Cung Vô Khuyết không đủ kiên nhẫn liền bế ngang nàng lên một mình tự chủ chương cùng nàng bá đường.

Mã Phi Yến thấy hành động của hắn liền không nhịn được mà cười khúc khích. Hắn là muốn ép buộc nữ nhân nhà lành nhưng lại không có cách nào nên mới như vậy đi.

Lẽ hoàn hắn bế nàng bước đến bên giường, tay chậm rãi giúp nàng kéo hồng cân.

Lớp hồng cân vừa rơi xuống, ánh nến long phượng bên giường nhảy múa khiến nàng nhìn rõ mọi thứ. Đập vào mắt nàng đầu tiên chính là khuôn mặt tuấn dật của Cung Vô Khuyết. Tuy hiện tại hắn gầy gò lại có vẻ già đi rất nhiều nhưng vẫn là mỹ mạo không người sánh bằng. Lương vương cũng chỉ có thể đứng thứ hai thôi.

Tóc hắn buộc bằng một dải băng đỏ đơn giản, y phục của hắn cũng đồ sộ như nàng. Đôi môi tã mị của hắn còn treo một nụ cười dịu dàng.

Đảo mắt nhìn xung quanh đây là một căn nhà gỗ nhỏ. Bên trong được trang trí hết như một tân phòng. Cả giường cũng được thay bằng vải đỏ, nàng buộc miệng hỏi hắn:

“Mấy tháng qua thúc thúc là ở đây sao?”

Đôi mày kiếm của Cung Vô Khuyết nhíu chặt lại, chữ “xuyên” ở mi tâm dần dần hiện rõ, hần thấp giọng hỏi nàng: “Nàng gọi ta là gì?”

Mã Phi Yến ngậy thơ lập lại: “Thúc thúc.” Trước giờ chẳng phải nàng vẫn gọi hần như vậy sao? Đây là hần cho nàng xem cái sắc mặt gì?

Không nói hai lời, hần cúi người ngậm lấy phiến môi đỏ mọng của nàng. Mã Phi Yến bị tấn công bất ngờ liền thất thần khi hôn phách trở về xác thì phát hiện ra nụ hôn đầu cứ vì vậy mà mất đi. Nàng ra sức giãy giụa nhưng đều là vô ích.

Sau gáy và eo nhỏ bị móng vuốt của Cung Vô Khuyết giữ chặt. Hai tay đánh hần, véo hần thế nào hần cũng không buông nàng ra. Cung Vô Khuyết nhẹ nhàng gặm mút lấy đôi môi ngọt ngào kia đến say mê. Hần biết rõ tình trạng của bản thân nên ép mình phải ngừng lại.

Môi hần rời khỏi môi nàng rồi áp bên tai nàng khẽ mấp máy: “Nói lại lần nữa, nàng gọi ta là gì?” Giọng hần pha lẫn một phần tức giận nhưng vẫn là không nỡ mắng nàng.

Mã Phi Yến bị đôi môi của hần cọ cọ bên vành tai mặt đỏ bừng. Tai ra sức lau môi mình giận dỗi can đảm lập lại lần nữa: “Ta gọi người là thúc...”

Còn một chữ nữa chưa kịp phun ra thì bị Cung Vô Khuyết nuốt mất tiêu. Môi hần lần nữa lại áp chặt lên môi nàng, đôi mày kiếm đang cau lại cũng dần giãn ra.

Mã Phi Yến tức giận, hần chiếm tiện nghi của nàng hết lần này đến lần khác. Thế là nàng há miệng cắn mạnh vào môi hần. Vị tanh của máu tươi cùng vài dòng nước sền sịch chảy vào miệng nàng.

Đầu óc nàng đột nhiên không hoạt động nữa. Đôi môi kia vẫn không ngừng ôn nhu hoạt động bao lấy môi nàng. Vị tanh mỗi lúc một nhiều. Lát sau hần cũng rời khỏi môi nàng lại tiếp tục hỏi:

“Nàng gọi ta là gì?”

Tên ôn thần này cư nhiên hỏi đi hỏi lại một câu. Nàng đã trả lời rồi hần còn gì không hài lòng nữa. Vẫn là to gan nàng lập lại lần nữa: “Thúc...”

Chữ còn lại vẫn còn nằm trong cổ họng thì nghe được bên tai xuất hiện tiếng cười khê của Cung Vô Khuyết: “Ta và nàng đã bái thiên địa nàng nên gọi ta là gì?” Nàng thực sự là không hiểu ý hần sao?

Lúc này Mã Phi Yến mới nhớ lại a. Bất quá, lúc này là hần một mình tự chủ chương, liên quan gì đến nàng. Có bái thì cũng là một mình hần bái mà thôi. Sợ chết, đầu nàng cúi thấp, giấu gương mặt đỏ bừng xuống, mắt nhìn đôi tay đang lúng túng đan vào nhau nói:

“Phu...phu quân.” Phải khó khăn lắm nàng mới có thể bật được từ đó ra khỏi miệng.

Cung Vô Khuyết nghe được cả trái tim như được tắm đường, ngọt ngào cười với nàng. Hần cũng không biết bản thân từ lúc nào yêu thương nàng nữa. Chỉ nhớ được lúc hần xin chiếu chỉ tứ hôn thì hần chỉ xem nàng như một nữ nhân thú vị mà thôi. Đến một ngày hần phát hiện ra tâm của bản thân lạc đến chỗ nàng, muốn lấy lại đã không còn kịp nữa.

“Hiện giờ ta chỉ có thể cho nàng một hôn lễ thế này thôi. Ủy khuất nàng rồi.” Cung Vô Khuyết nâng cằm nàng lên, đôi mắt đượm buồn nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng.

Mã Phi Yến mím chặt môi không biết nên nói gì bây giờ. Trong đầu nàng giờ đây là trống rỗng a.

“Chúng ta uống rượu hợp cần.” Nói xong hần buông nàng ra rồi bước đến bàn gần đó lấy bình rượu và hai ly nhỏ bằng sứ trắng bước đến ngồi bên cạnh nàng.

Mã Phi Yến giờ đây nàng có chạy cũng không thoát nên vẫn là ngoan ngoãn ngồi trên giường. Không biết hần muốn làm gì đây?

Bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa. Đương nhiên chỉ có Cung Vô Khuyết nghe được vì con ngựa vẫn còn chưa đến gần. Hần đặt bình rượu và hai ly nhỏ xuống ghé bên cạnh giường. Một tay ôm chặt eo nhỏ của Mã Phi Yến, một tay cầm chặt lấy trường kiếm được giấu dưới nệm, mắt đầy cảnh giác hướng ra phía cửa.

Mã Phi Yến ngạc nhiên nhìn hấn rồi nhìn theo ánh nhìn của hấn. Bên ngoài truyền vào tiếng của Mã Viễn Duẫn.

“Các người đưa muội muội đi đâu?” Lúc này hấn tốn mất một đoạn thời gian đi lấy ngựa nên mất dấu của Tuyết Ly cùng Thiết Trụ. Đến lúc nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc của Mã Phi Yến bị rơi xuống đất mới chạy theo.

Mã Viễn Luật lúc này cũng đến: “Đại ca.”

Mã Phi Yến như vớ được cái phao cứu sinh liền quay sang nói với Cung Vô Khuyết: “Là ca ca.”

Cung Vô Khuyết thấy nàng vui vẻ như vậy trong bụng thở dài một tiếng rồi hô to: “Để họ vào.” Tay hấn thả kiếm ra rồi ôm chặt lấy Mã Phi Yến như không muốn rời xa vậy.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật bước vào thì kinh hãi đến không thể thốt lên được lời nào. Không ngờ Tuyết Ly cùng Thiết Trụ bắt muội muội của bọn hấn đến đây thành thân cùng Cung Vô Khuyết.

Cung Vô Khuyết không cam tâm tình nguyện buông Mã Phi Yến ra, đôi mắt phượng nhìn nàng, môi hấn áp nhẹ lên trán nàng lúc lâu mới chậm rãi nói: “Nàng cùng thê huynh trở về đi.”

Mã Phi Yến được thả liền vui vẻ vẫy tay tạm biệt hấn rồi trở về cùng hai huynh trưởng của mình. Nàng leo lên xe ngựa vén màn nhìn căn nhà gỗ đơn giản. Cung Vô Khuyết từ một người ở vị trí cao liền rơi xuống thế này thật là thảm a.

Tuyết Ly cùng Thiết Trụ người ngồi ngựa người lái xe ngựa chạy về Mã phủ. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật ngồi bên trong xe cùng muội muội của mình.

Hai người liên tục hỏi Mã Phi Yến này giờ đã phát sinh ra chuyện gì. Nàng đem sự tình kể ra, đương nhiên không có nói chuyện mình bị cưỡng hôn rồi. Lại nói ở đây là ngoại thành nên nàng vẫn nôn xanh mặt, đến khi vào thành mới an ổn trở lại.

Cung Vô Khuyết một mình đứng trước nhà gỗ nhìn theo bóng dáng xe ngựa rồi đi trong đêm, trong lòng cực kỳ không vui. Hai tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo đỏ thẫm.

58. Chương 58: Hứa Hẹn

Tác giả: Luna Huang

Mã Phi Yến an toàn trở về Mã phủ không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện. Tuyết Ly hạ được Bạch Chỉ, Ngân Chỉ nên cũng vờ đến đó nằm ngất xỉu với bọn họ. Thiết Trụ trở về với công việc âm vệ của mình.

Thay giá y ra Mã Phi Yến đem chúng để vào trong rương to bên bàn trang điểm rồi thổi tắt nến nằm trên giường. Nàng đặc biệt an tâm khi để mấy thứ đó vào rương, Bạch Chỉ Ngân Chỉ sẽ không bao giờ chạm tay vào cái rương to kia.

Tay đưa lên đôi môi của mình tiếc nuối khôn nguôi. Nụ hôn đầu của nàng đáng lẽ phải lãng mạn dưới chân tháp Eiffel kia, thế mà lại bị mất ở cổ đại còn trong căn nhà gỗ cũ nát, lại bị cưỡng hôn nữa chứ. Không có chút lãng mạn nào cả =.=

Đột nhiên màn trắng mỏng bị người vén lên. Nàng cảnh giác ngồi bật dậy lui vào trong. Có lẽ lúc này nàng tiếc nuối quá nhập tâm nên không để ý cửa bị người đẩy ra.

Còn chưa kịp mở miệng đã thấy người đó ngồi bên giường nhỏ giọng nói: “Là ta.” Giọng nói đan xen tiếng cười khê.

“Thúc thúc.” Mã Phi Yến khê kinh hô. Hấn đến đây làm gì?

“Nàng gọi ta là gì?” Cung Vô Khuyết ung dung tháo hài ra tiếng đến gần nàng.

Mã Phi Yến giờ đây muốn hô to e là không kịp nữa rồi. Nàng thật hối hận vì sao lúc hần mới bước vào không hô luôn cho rồi. Nhịn, nàng xuống giọng nói:

“Phu...phu quân.”

Nàng cắn từng chữ từng chữ một như xem nó là Cung Vô Khuyết vậy. Bức nàng thành thân rồi lại bức nàng gọi hần là phu quân. Trên đời này thật sự có người vô sỉ đến vậy sao?

Cung Vô khuyết hài lòng đưa tay kéo nàng vào lòng, môi áp lên đỉnh đầu của nàng. Thân thể của nàng qua bao nhiêu năm vẫn là hương vị ngọt ngào đó, cứ hết như đường vậy khiến mỗi đêm hần đều nhớ đến. Đám thiếp thất của hần không ai có được mùi hương làm hần mê luyến thể này.

Hần trả lời câu hỏi lúc nãy của nàng: “Ta không ở đó, chỉ là thấy nơi đó không có người ở nên mới dùng để làm lễ đường của chúng ta.”

Mở miệng ra là “chúng ta, chúng ta” sao dễ nghe như vậy? “Thức...Ách phu quân, người đến đây làm gì?” Sau này không cần gọi nữa cho chắc, nhớ quên lại bị hần cưỡng hôn thì tiêu -.-! Dù gì cũng chỉ một danh xưng nàng cũng không mất đi cân thịt nào, thôi kệ đi.

“Đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta. Ta làm sao nỡ để nàng một mình qua chứ.” Cung Vô Khuyết miệng mang ý cười xấu xa nói. Hần thực sự muốn cùng nàng trải qua đêm này. Sau đêm nay chưa chắc hần còn có cơ hội này.

Mã Phi Yến vội ôm lấy vạt áo trước ngực lấp bắp nói. Miệng thì là cứng như thế như quả tim nhỏ kia thực sự sợ đến run lên, cả giọng nói cũng run rẩy, chữ phát âm không chuẩn nữa rồi:

“Ta, ta cảnh cáo người không được phi lễ với ta, ta không sợ người đâu, đây là phủ của ta đấy chỉ cần ta hô to sẽ có người đến xử trí người.” Hổ xuống đồng bằng còn bị mèo bắt nạt cơ mà. Đã như vậy rồi vẫn còn không bỏ được cái thói phong lưu. Cút về phủ ôm ấp đám tiểu thiếp của người đi.

Cung Vô Khuyết khẽ cười: “Yên tâm, ta đến đây để cùng nàng trải qua đêm tân hôn thôi, tuyệt đối không có ý tứ gì khác.” Hần vốn muốn để nàng lấy người khác nhưng bản thân lại không đành lòng.

Nếu hần lấy nàng mà bản thân còn khó bảo toàn để nàng vì hần thủ tiết càng không đành lòng. Thế nên hần mới nghĩ ra hạ sách này. Chỉ ít hần có chết cũng biết được nàng đã cùng hần bá thiên địa, cùng hần kết nghĩa phu thê.

Nói xong hần thâm tình tay vòng qua eo nàng rồi cầm tay nàng lên, tay còn lại đưa vào trong vạt áo trước ngực lấy ra một chiếc vòng vàng. Trên vòng có khắc một đôi loan phụng hòa minh tinh xảo. Hần đem chiếc vòng chậm rãi đeo vào tay nàng:

“Đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho nàng, vốn muốn đêm tân hôn tận tay đeo cho nàng.” Đêm nay cứ xem là đêm tân hôn của hần và nàng đi. Hần không nghĩ đến bản thân trở tay không kịp liền thành bộ dạng này. Hần cũng sợ bản thân không qua được, không thể chính tay đeo cho nàng nữa.

Dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng, Mã Phi Yến có thể nhìn rõ chiếc vòng vàng đó. Tay nàng rút lại không để hần đeo vào, nàng vốn không có ý gả cho hần thì đeo làm gì. Sợ làm hần giận lại bị cưỡng hôn nàng liền nói:

“Vậy thì người đợi đến lúc đó mới đeo giúp ta đi. Biết đâu tìm được chứng cứ liền có thể đường hoàng trở về thì sao?” Nàng cũng không hy vọng hần chết đâu.

Cung Vô Khuyết nghe vậy động tác trên tay cũng dừng lại. Hần mỉm cười đem vòng để vào trong ngực áo: “Tốt, vậy nàng phải đợi ta quay lại đeo cho nàng đấy biết không?”

Nói xong hần ôm chặt lấy nàng khẽ thở dài: “Nếu...nếu ta không thể trở về, trước khi tìm thấy xác của ta, nàng tuyệt đối không thể gả cho người khác có biết không?”

Mã Phi Yến không dám gật đầu cũng chẳng dám lắc đầu. Nàng chỉ nhẹ nhàng cúi đầu, Cung Vô Khuyết lại nghĩ rằng nàng đáp ứng liền cao hứng không thôi hôn lên má nàng một cái.

Hành động lần này có phần nguy hiểm, có thể là cử tử nhất sinh nên hần mới quay trở về liên lạc với Tuyết Ly cùng Thiết Trụ giúp hần chuẩn bị một lễ đường cho nàng.

Không ngờ lại biết được chuyện Trữ thân vương muốn lập nàng làm trắc phi, lại nghe nói Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị đã sớm chọn vài người cho nàng. Tâm hần có vài phần nhói lên, nhưng biết làm thế nào được. Hiện thân hần là tội thần tính mạng còn không bảo trụ được làm sao có thể cho nàng một cuộc sống tốt.

Hần còn nghe được nàng lấy lý do thương nhớ hần để từ chối Trữ thân vương. Ánh mắt của Tuyết Ly lúc nói đến chuyện này cực kỳ ngưỡng mộ. Nhưng hần biết, nàng là dùng hần làm lý do để từ chối thôi.

Thấy hần không có phản ứng nàng liền hỏi: “Vây mấy tháng nay ngươi ở đâu? Ta có hỏi Tuyết Ly cùng Thiết Trụ họ bảo không biết tung tích của ngươi cơ mà?”

“Nàng lo lắng cho ta sao?” Hần cúi người nhìn gương mặt diễm lệ của nàng, cả người ấm áp hần trong đầu xuân lạnh.

Trong phòng tối đen, ánh trắng sáng xuyên qua cửa sổ soi vào phòng. Khuôn mặt tuần dật của Cung Vô Khuyết hiện lên trong mắt Mã Phi Yến cực kỳ tà mị. Tay nàng không tự chủ nhẹ nhàng nâng lên vuốt ve gò má gầy gò của hần.

Khi vừa chạm đến khuôn mặt lãnh lẽo kia, tay nàng rút lại, đột nhiên phát hiện bản thân háo sắc. Nàng vội vỗ vào tay mình thầm trách, vì sao lại có thể để hần mê hoặc bản thân như vậy được chứ?

Nàng lạnh giọng nói: “Trả lời đi.” Nàng làm sao có thể lo lắng cho hần được chứ? Là hần nghĩ nhiều thôi. Đúng là bệnh thần kinh mà, lúc này thì bá đường bây giờ lại hoang tưởng bảo nàng lo lắng cho hần nữa chứ. Nàng là hiếu kỳ vì sao đến giờ hần vẫn chưa bị bắt thôi!

“Mấy chuyện này nàng không nên biết vẫn tốt hơn. Nếu có ai hỏi đến không cần nói dối sau này đến Diêm La điện cũng không bị cắt lưỡi.” Cung Vô Khuyết xấu xa trêu ghẹo nàng, tay cũng không quên véo gò má của nàng.

Mã Phi Yến hừ một tiếng rõ kêu. Không cho nàng biết thì thôi, nàng đây mới không cần.

“Tuyết Ly cùng Thiết Trụ không gạt nàng, ta chỉ vừa truyền tín hiệu cho bọn họ mấy ngày trước thôi.” Chuyện này hần không giấu nàng, bởi hần hần muốn nàng tin tưởng thuộc hạ hần để lại bên cạnh nàng.

Thấy nàng tức giận hần lại khẽ cười nói: “Đêm khuya rồi, mau ngủ thôi, tránh sáng mai không xinh đẹp lại bảo là do ta hại nàng.”

Mã Phi Yến liền chỉ ra bên ngoài: “Ngươi ra ngoài ngủ đi.”

“Ta là phu quân của nàng làm sao có thể ra ngoài ngủ được.” Vừa nói, hần vừa mang nàng kéo xuống giường, giọng cười tuy nhỏ nhưng nghe cũng biết được hần hạnh phúc thế nào.

Đã bao lâu rồi hần không cười thoải mái như vậy? Đã bao lâu rồi hần không cười nhiều như hôm nay?

Hần cao hứng lại sợ nàng quên mất liền mở miệng dặn dò: “Nàng nên nhớ nàng đã là thê tử của ta rồi, chưa thấy được xác của ta tuyệt đối không được tái giá có biết không?”

Mã Phi Yến không trả lời chỉ cúi đầu một cái. Cung Vô Khuyết lại hiểu lầm là nàng đáp ứng liền áp môi hôn nhẹ lên môi nàng. Hần không muốn phá hủy danh tiết của nàng. Nếu hần thực sự không qua được nàng cũng có thể thuận lợi gả cho người khác. Chỉ là mỗi mình hần biết nàng chính là thê tử của hần, vĩnh viễn không thay đổi.

Mã Phi Yến ngủ một mình đã quen rồi đột nhiên lại có nam nhân bên cạnh thì phải làm sao đây? Nói thể thôi chưa đây một khắc nàng đã ngủ mất tiêu, không có để ý gì đến nam nhân bên cạnh nữa rồi.

Bên trong phòng chỉ còn lại tiếng thở. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật này giờ đứng bên ngoài nghe mà tức đến sôi ruột. Sợ Mã Phi Yến kinh hách nên bọn họ người chạy đi pha trà người nấu nước ấm cho nàng rửa mặt.

Khi đến trước cửa phòng lại nghe được tiếng nói chuyện của hai người. Vốn là định xông vào trong, cho dù đánh không lại Cung Vô Khuyết cũng quyết liều mạng phải bảo vệ danh dự của muội muội mình.

Lúc vừa định xông vào thì nghe được Cung Vô khuyết mang vòng đeo cho nàng nhưng Mã Phi Yến lại bảo sẽ đợi hần trở về đeo cho nàng. Bọn họ liền nghĩ Mã Phi Yến đối với Cung Vô khuyết cũng là động tâm

nên quyết định không đi vào mà đứng bên ngoài. Nếu muội muội kêu cứu lập tức xông vào. Với tình hình này thì bọn họ lo lắng phí tâm rồi nên trở về phòng ngủ.

59. Chương 59: Phiên Phức

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau, còn chưa thức giấc đã nghe tiếng mở cửa rồi mấy tiếng bước chân chạy vào. Mã Phi Yến dụi mắt ngồi dậy. A Khê cùng Chuyết Niên Quyên cũng chạy đến lo lắng hỏi.

“Muội muội, chuyện đêm qua là thế nào?” A Khê gấp gáp hỏi trước. Hôm qua vừa nghe Mã Viễn Luật bảo nàng bị bắt đi làm nàng ta lo lắng đến khi thấy Mã Viễn Duẫn về mới yên tâm. Hỏi gì Mã Viễn Duẫn cùng không kể mà chỉ bảo ngủ đi làm nàng tức giận không thôi.

Mã Phi Yến nhớ ra liền vội vã nhìn sang bên cạnh. Cung Vô Khuyết từ lúc nào đã không còn bên giường nữa. Thấy vậy, tâm nàng mới có thể đặt xuống, nàng nhích người để hai tẩu tẩu ngồi trên giường cùng mình rồi mới đem chuyện lúc tối kể ra. Lời kể y hệt như đã kể với hai huynh trưởng vậy.

Trong lời nói của Chuyết Niên Quyên không che giấu được sự ngạc nhiên cùng ngưỡng mộ: “Không ngờ biểu ca cũng to gan như vậy a. Bị truy nã mà còn có tâm trạng liều mạng trở về cũng muội muội thành thân a.”

Mã Phi Yến bĩu môi mát mẻ nàng ta: “Nhị tẩu cùng hắc thân thiết lắm sao? Chỉ sợ nhị tẩu một năm cũng không gặp được hắc bao nhiêu lần.”

Chuyết Niên Quyên liền phản bác lại: “Mỗi năm biểu ca đều một mình phi ngựa đến Tuyên thành mua lễ vật cho ta a.” Nghĩ đến nàng vẫn còn vui vẻ đây này. Mỗi lần Cung Vô Khuyết trở về đều tặng nàng thứ này thứ nọ. Nàng cùng hắc còn thân thuộc hơn cả với huynh trưởng là Lương vương nữa kia.

Mã Phi Yến khép hờ mắt nhìn gương mặt vui vẻ đến sắp bay cả hồn ra ngoài của Chuyết Niên Quyên liền khinh bỉ một trận. Chỉ là lễ vật thôi mà, có cần phải vui như vậy không? Trong phủ của hắc còn một đám thiếp thất đấy. Có khi mua dư cho đám thiếp thất mới mang đến tặng cũng không chừng. Đường nhiên nàng cũng dám nói ra sợ nàng ta buồn a.

Đột nhiên nụ cười của Chuyết Niên Quyên nhạt dần, cuối cùng cup mi nói: “Ta giờ đã đến kinh thành mà biểu ca thì...” Đến đại hôn của nàng mà biểu ca cũng chẳng thể tham dự nữa.

A Khê lúc này mới lên tiếng: “Đệ muội đừng buồn bã như vậy, Định quốc công cát nhân thiên tướng, nhất định có thể rửa sạch tội danh vinh quang trở về mà.”

Thấy Chuyết Niên Quyên buồn bã gật đầu A Khê mới nói: “Chuyện đêm qua tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, càng không thể để người khác biết Định quốc công có đến đây.” Giọng nàng ta nhỏ dần nhỏ dần cứ như sợ Bạch Chỉ, Ngạn Chỉ nghe thấy vậy.

“Đúng là chỉ có đại tẩu là suy nghĩ chu toàn thôi.” Nãy giờ nàng cũng là quên mất chuyện này a.

A Khê mỉm cười dịu dàng, đôi mắt ánh lên vài tia sáng lay động lòng người: “Muội muội rửa mặt đi thôi, mọi người đang đợi ngoài tiền thính đấy.”

Chuyết Niên Quyên lúc này mới nhớ ra vội kéo Mã Phi Yến: “Đúng a, phụ mẫu đợi muội muội này giờ rồi.” Bọn họ biết chuyện đêm qua nên mới giúp Mã Phi Yến đỡ lời để nàng ngủ. Nhưng lúc này Tề thị không đợi được bắt nàng phải bước ra cho kỳ được.

Mã Phi Yến vốn đã quên mất việc gặp mặt mấy tên công tử nào đó liền bị nhắc lại. Nàng vội vã ngồi dậy chuẩn bị. Nàng không cần tránh né những việc thế này bởi vì Mã Tuấn Vinh cùng Tề thị sợ nàng thiệt thòi nên mỗi lần gặp xong đều hỏi ý kiến của nàng.

Hôm nay cũng không ngoại lệ a. Mã Phi Yến đem Cung Vô Khuyết ra so sánh với đám nam nhân đó. Lúc đầu nàng được tứ hôn với một người tài sắc vẹn toàn như Cung Vô Khuyết hiện lại phải gả cho mấy tên không thể tốt hơn hẳn nên khi nói ra mọi người không thấy có gì ngạc nhiên cả.

Mã Viễn Tuấn thở dài khuyên nhủ nàng: “Người ta đến ở rể làm sao có tốt hết được.” Nhắc đến Cung Vô Khuyết hẳn cũng có một chút tiếc nuối a. Có mù cũng nhìn ra được Cung Vô Khuyết thực sự thương yêu ái nữ của hắn cơ mà. Nhưng chuyện đến nước này cũng không ai muốn.

Tề thị lại nghĩ rằng nữ nhi sớm có tình cảm với Cung Vô Khuyết liền đau lòng ôm lấy nàng: “Vi nương biết người thương nhớ hẳn, nhưng giờ hẳn ở đâu còn không biết, tính mạng cũng khó bảo toàn người không nên nghĩ đến nữa.”

Hôm đó vốn là ra hoa viên tìm Mã Phi Yến vì Trình thị cùng Lý thị bảo giới thiệu cho nàng vài cháu trai bên ngoại của mình. Tuy không hề thích Trình thị cùng Lý thị nhưng vẫn là chấp nhận. Vì khó có ai chịu ở rể lắm. Vô tình là nghe được nàng bảo thương nhớ Cung Vô Khuyết nên từ chối lời đề nghị của Trữ thân vương liền thay nữ nhi đau lòng mấy hôm nay.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật sau sự kiện “nháo tân phòng” tối qua cũng hiểu nhầm muội muội động tâm liền mở miệng giúp đỡ. Cứ cho là Cung Vô Khuyết cử tử nhất sinh nhưng trước khi tìm được thi thể của hắn thì bọn hắn vẫn là thay muội muội đẩy lùi mấy hôn sự kia. Dù sao Mã Phi Yến chỉ mới mười sáu, không cần vội phối hôn như vậy.

A Khê đương nhiên đứng về phía của trưởng phu nhà mình. Chuyết Niên Quyên thì khỏi nói đi, nàng ta lúc nào cũng “biểu ca” dĩ nhiên sẽ nói giúp Cung Vô Khuyết.

Tạ thị cùng Mã Viễn Hành cũng cảm thấy bọn họ nói có lý. Tuy là đại phòng của bọn họ theo lý phải giúp Trữ thân vương. Nhưng nếu mang Mã Phi Yến gả đi làm trắc phi lại là thiệt thòi cho nàng.

Lúc nghe được hoàng thượng tứ hôn cho Mã Phi Yến, đại phòng sợ đắc tội Trữ thân vương cùng Thục phi liền hy sinh Mã Phi Vũ gả qua đó chứng mình bản thân trong sạch. Nếu giờ lại đưa Mã Phi Yến vào miệng cọp thì không nên. Lại nói trắc phi cũng chẳng phải chức vị cao quý vẻ vang gì.

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị bị nhiều người phản đối như vậy liền giải giáp, tước vũ khí đầu hàng vô điều kiện.

Mã Phi Yến chưa kịp ra quân đã đại công cáo thành nên cực kỳ thanh thản ngồi đó uống trà như không phải chuyện của mình vậy.

Trình thị cùng Lý thị vì muốn đưa cháu trai của mình đến, lại càng không muốn Mã Phi Yến bị gả cho Trữ thân vương ủy khuất Mã Phi Vũ liền lên tiếng khuyên nhủ Mã Phi Yến nên đồng ý hôn sự, không nên kén chọn.

Mã Tuấn Trường cũng cho rằng Mã Phi Yến đã mười sáu, phải nhanh chóng phối hôn. Nếu còn kéo dài sẽ trở thành gái lỡ thì mất. Nếu bọn họ không chịu ơn của Thục phi thì quả thực Cung Vô Khuyết là lựa chọn hàng đầu. Đáng tiếc đó chỉ là nếu.

Mã Phi Yến trưng ra bộ dáng buồn bã nói: “Nhưng Phi Yến vẫn là còn thương nhớ... nên chưa có ý định cũng người khác.” Giọng nói của nàng pha lẫn một chút đau buồn cùng ghen ngào khiến tâm của mọi người trong tiền thính cũng trầm đi vài nhịp.

Không còn gì để nói, Mã Phi Yến được thả về viện. Việc đầu tiên nàng làm chính là gọi Tuyết Ly cùng Thiết Trụ đến.

Đôi phu thê được gọi đến liền quỳ xuống chịu phạt. Hôm qua bọn họ bắt nàng đi như thế thực sự rất không phải, nhưng thực sự không còn cách nào khác.

Mã Phi Yến chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Các người mau đi tìm thiếu gia của các người đi, không cần lưu lại bên cạnh ta.”

Bọn họ nghe được liền cả kinh, quên cả thân phận ngẩng đầu nâng mắt nhìn Mã Phi Yến.

“Nô tỳ biết việc làm hôm qua của mình là không phải thỉnh thiếu phu nhân trách phạt, tuyệt đối đừng đem nô tỳ đuổi đi.” Nhiệm vụ của nàng là chăm sóc nàng làm sao có thể rời đi được.

Thiết Trụ cũng lên tiếng nói: “Thỉnh thiếu phu nhân trách phạt.” Hắn được giao nhiệm vụ bảo hộ nàng nên nhất định sẽ không rời đi.

Mã Phi Yến thở dài khom người nâng họ lên: “Các người đứng lên đi, ta không phải đem các người đuổi đi. Mà là, hôm qua thấy hấn như vậy các người cũng nên giúp sức một chút, có lẽ hấn cần các người. Ta ở đây rất an toàn yên tâm đi.”

Nàng đương nhiên là biết họ nghĩ gì rồi. Nàng không biết bên cạnh Cung Vô Khuyết còn ai có thể tin tưởng được liền để họ đi giúp hấn vậy. Nghe lời nói đêm qua của hấn cứ như sắp ra pháp trường vậy, cực kỳ bi thảm.

Nghe vậy Tuyết Ly cùng Thiết Trụ lập tức đa tạ nàng rồi rời đi. Bọn họ ở cùng Mã Phi Yến bao lâu cũng nắm được tính cách của nàng nên không lòng vòng từ chối làm gì cho mệt. Từ lúc thiếu gia của bọn họ xảy ra chuyện tâm của bọn họ sớm không ở đây rồi.

Mã Phi Yến cũng không cần nói dối che đậy cho sự không xuất hiện của Tuyết Ly. Bởi vì không cần nói ai cũng có thể hiểu rõ vì sao họ lại không ở đây cũng nàng.

60. Chương 60: Thân Thế

Tác giả: Luna Huang

Từ lúc Tuyết Ly cùng Thiết Trụ rời đi, bên cạnh Mã Phi Yến chỉ còn Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ. Sợ cái giá y cùng mũ phượng bị phát hiện nên nàng ra lệnh nghiêm cấm niêm phong rương với lý do lại tránh nhìn vật nhớ người.

Trữ thân vương đạo này cũng rất rảnh rỗi, thương xuyên ghé Mã phủ nói đến chuyện hôn sự. Mỗi lần nhắc đến Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị lại bảo là để Mã Phi Yến quyết định. Mã Phi Yến vẫn là cái lý do kia không hề thêm bớt bất kỳ chữ nào.

Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ liên tục ở bên tai nàng nói tốt thay chủ tử, khuyên nàng nên sớm đồng ý. Mã Phi Yến sớm biết chủ tử của bọn họ làm người như thế nào đương nhiên là đem mấy lời nói trên bỏ ngoài tai.

Một hôm, Tề thị vui vẻ gọi hai nhi tức đến tiền thính tặng cho mỗi người một vòng cổ hình heo vàng to tướng, ngụ ý con đàn cháu đống. Mã Phi Yến bấu môi giậm chân liên tục khiếu nại, cho rằng Tề thị làm như vậy rất không bằng. Mặc dù nàng không muốn thành thân nhưng vẫn là muốn có một cái vòng cổ bằng vàng a.

Mã Tuấn Vĩnh liền nói: “Bảo bối a, sau này người thành thân vi phụ cũng tặng người một cái có được không?” Dù gì thì nàng cũng không phải gả ra ngoài, tặng bao nhiêu cũng được mà.

Nói vậy là nàng không thành thân là sẽ không có vòng cổ sao? Mã Phi Yến càng nháo to hơn.

Tề thị cười đến híp mắt: “Nếu muốn có thì mau mau thành thân đi, vi nương nhất định không bắt đãi người.” Nhân cơ hội này đương nhiên cũng là khuyên Mã Phi Yến sớm thành thân rồi.

Nghĩa là không thành thân sao bị bắt đãi? Mã Phi Yến la hét ầm ĩ cực lực biểu tình phụ mẫu thiên vị.

Chuyết Niên Quyên vỗ vỗ vai nàng hạ giọng an ủi: “Biểu ca sẽ sớm về thôi mà.”

Chuyện này liên quan gì đến biểu ca nhà người. Hấn về hay không cùng nàng có liên quan sao. Một phân quan hệ cũng không có.

A Khê ở bên cạnh cũng khuyên nhủ nàng: “Muội muội đừng buồn, Định quốc công có lẽ sắp trở về rồi.”

Ai nha, cái đám người này thật là, nàng là muốn vòng cổ không phải muốn Cung Vô Khuyết đâu.

Mã Phi Yến tức giận không nói tiếng nào liền xoay lưng bỏ luôn ra ngoài. Mọi người trong phòng, người nghĩ nàng thương nhớ Cung Vô Khuyết, kẻ nghĩ nàng không lấy được vòng cổ nên giận hờ vu vơ.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Một hôm, đang trên bàn ăn, Mã Phi Yến vẫn với tốc độ bình thường ăn không ngừng nghỉ. Tề thị nhìn thấy liền cau mày trách: “Người xem, tẩu tẩu của người có ai ăn cơm như người không?”

A Khê cùng Chuyết Niên Quyên dừng đũa nhìn Mã Phi Yến. Bản thân Chuyết Niên Quyên hiểu rõ bản thân mình thế nào nên che miệng cười khúc khích. Trước khi gặp được Mã Viễn Luật nàng cũng là y hệt như Mã Phi Yến vậy không hề để ý đến hình tượng của bản thân.

Thấy Chuyết Niên Quyên cười mình Mã Phi Yến tức giận nói: “Là do mẫu thân không biết thôi, nhị tẩu đã từng là bát phụ Hà Đông sư đấy.”

Mã Viễn Luật nhớ lại những gì Mã Phi Yến kể lúc còn ở Tuyên thành liền phun hết cơm trong miệng ra ngoài. Chuyết Niên Quyên vội vã mang khăn tay vì trượng phu lau miệng: “Chàng không sao?”

Mã Viễn Luật liên tục lắc đầu nhưng miệng vẫn là ho khan. Mã Viễn Duẫn ngồi đối diện hứng trọn một màn phun cơm kia nên mặt đầy cơm. A Khê cũng vội vã giúp hấn lau.

Mã Tuấn Vinh cùng Mã Phi Yến nhìn thấy liền ôm bị cười đến không còn ý tứ gì nữa. Tề thị tức giận liền lườm hết mấy tên có mặt trên bàn ăn một lượt rồi dùng cơm không nói gì nữa.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Hôm nay, Vũ Văn phu nhân rủ rê Tề thị cùng đến Vạn Phúc tự. Tề thị mang theo cả Mã Phi Yến cùng hai nhi tức đi cùng. A Khê hoài thai nên đi lại có chút khó khăn, Vũ Văn phu nhân đặc biệt có hảo cảm cùng nàng ta nên cũng đi bên cạnh.

Cùng ở trên Vạn Phúc tự dùng cơm chay, A Khê ho khan đưa tay lên che miệng liền để lộ ra chiếc vòng tay có miếng ngọc hình tròn rất lạ mắt. Vũ Văn phu nhân thấy được liền bắt lấy tay nàng ta kinh ngạc hỏi:

“A Khê từ đâu có miếng ngọc này?”

A Khê lễ phép đáp: “A Khê cũng không nhớ nữa. Năm năm trước A Khê bị mất trí nhớ nên mọi chuyện trước khi đều quên sạch.” Mặt nàng ta ửng hồng khi kể về thân thể của mình. Từ lúc gả cho Mã Viễn Duẫn đến nay, không hề có người nhắc lại chuyện này nữa.

Tề thị hiếu kỳ liền hỏi: “Người làm sao vậy?” Cùng Vũ Văn phu nhân làm khuê mật bao lâu nay, đây làm lần đầu thấy vẻ thất thố của nàng ta như vậy khiến Tề thị không khỏi hiếu kỳ.

Vũ Văn phu nhân thở dài kể: “Khoảng sáu năm trước, ở quê nhà gửi lên một phong thư bảo là ca ca cùng tẩu tẩu bị trúng trận đại dịch qua đời để lại một nữ hài bảo ta thu lưu. Thương lượng cùng lão gia xong hấn cử quản gia đến đón nàng không nghĩ đến trên đường gặp chuyện. Lão gia có phái người đi tìm chỉ tiếc là không thu được tin tức gì. Nhưng miếng ngọc này là vật gia truyền lại nằm trong tay của A Khê. Vừa trùng hợp số tuổi lại giống, mốc thời gian cũng không sai lệch bao nhiêu.”

Mã Phi Yến cùng Chuyết Niên Quyên và thê tử của Vũ Văn Dương Khải Kiêu thị đang dùng cơm chay thì đều ngừng lại nhìn chằm chằm vào A Khê. Lúc này mặt A Khê đỏ cả lên nhưng vẫn là nói: “A Khê không nhớ được gì cả.”

Tề thị nắm lấy ta nàng ta vỗ vỗ trên mu bàn tay: “Không nhớ cũng không sao, vui vẻ là tốt rồi.”

Vũ Văn phu nhân không nói gì. Nàng ta thầm nhắc nhở bản thân nên về bảo trượng phụ hảo hảo điều tra.

Vài ngày sau Vũ Văn phu nhân đến bái phỏng còn mang theo rất nhiều lễ vật. Tề thị ngạc nhiên hỏi lý do mới biết sau khi Vũ Văn thái sư điều tra, tra ra được thời gian A Khê mất trí nhớ cùng với thời gian cháy gái gặp nàng là trùng khớp với nhau.

Kể ra mới biết A Khê gọi là Bạch Mãn Ngọc, vốn có hôn ước với tam công tử của Tổng gia Tổng Thiệu Kỳ. Nhưng vì nàng ta mất tích nên hôn sự cũng như thế mà hủy bỏ.

Hai bên nhận bà con sau đó liền quy kết, Vũ Văn gia cùng Mã gia vẫn là có duyên kết làm thông gia. Mã Viễn Duẫn biết chuyện vẫn gọi thê tử của mình là A Khê bởi vì không nhờ thế hẳn sẽ không lấy được nàng.

Bạch Mãn Ngọc vẫn là lo sợ nhận sai người. Bởi vì cho đến bây giờ nàng ta cũng không hề có chút ấn tượng gì cả. Mã Phi Yến cùng Chuyết Niên Quyên lại một phen an ủi.

Tổng gia biết chuyện cũng đến chúc mừng. Tổng gia tứ tiểu thư Tổng Nhã Tuệ đặc biệt yêu quý Bạch Mãn Ngọc nên mỗi ngày đều đến Mã phủ thăm hỏi.

Bằng đi vài thái Bạch Mã Ngọc lâm bồn mọi người đều vui mừng. Đương nhiên vui nhất vẫn là nhị phòng rồi. Tề thị cao hứng đến độ mỗi ngày mang theo Mã Phi Yến cùng Chuyết Niên Quyên đến Vạn Phúc tự trả lễ ba ngày liên tục.

Mã Phi Yến mỗi ngày trôi qua quá thanh thản nên cảm thấy không được hài lòng cho lắm. Không có gì làm liên lụy nhà của hai huynh trưởng đốt cháy làm niềm vui. Một hôm nghe được mọi người đầu đầu suy nghĩ tên cho hài tử Bạch Mãn Ngọc liền đưa ra ý kiến:

“Gọi là Mã Kỳ Vỹ đi sau này có nữ nhi gọi là Mã Hựu Tuệ.”

Mã Phi Yến liền chu mỏ xen vào: “A, thì ra đại tẩu vẫn còn thương nhớ mọi người ở Tổng gia a.”

“Chàng đừng nghe muội muội nói linh tinh, thiếp vẫn chưa hề nhớ ra họ cơ mà.” Bạch Mãn Ngọc vội vàng biện bạch.

“Có phải nhớ ra liền chạy luôn đến Tổng gia không?” Thần sắc của Mã Viễn Duẫn có chút không tốt lại nghe lời biện bạch mặt mày của thê tử liền không vui.

Bạch Mãn Ngọc á khẩu không nói được câu nào. Hết nhìn nụ cười xấu xa của Mã Phi Yến lại nhìn sắc mặt không tốt của trượng phu.

Mã Viễn Duẫn thấy được mặt mũi đen thui bỏ ra ngoài. Dù gì Bạch Mãn Ngọc cũng là hôn thê của người khác. Do nàng ta mất trí nhớ nên mới đến lượt hẳn thôi. Mà thê tử của hắn mất trí nhớ vẫn là mang tên của bọn họ ra đặt cho hài tử là có ý tứ gì? Thử hỏi hẳn không giận làm sao được. Bạch Mãn Ngọc thấy trượng phu giận liền bỏ luôn hài tử chạy đến chỗ ngọt.

Chuyết Niên Quyên bên cạnh cười hì hì trêu: “Ta nói, muội muội thật là không phúc hậu a.”

Mã Viễn Luật cũng cười ha hả. Thật không ngờ đại ca chỉ bị vài cây củi của Mã Phi Yến liền cả cái xác nhà cũng cháy thành tro a.

Mã Phi Yến không những không tức giận mà còn mỉm cười nói: “Từ lúc quen biết nhị tẩu đến nay, lúc nào nhị tẩu cũng nhắc đến biểu ca a.”

Chuyết Niên Quyên khoát tay trượng phu của mình chu mỏ nói: “Biểu ca tốt với ta, ta đương nhiên nhắc hẳn.” Đương nhiên nàng là biết Mã Phi Yến muốn làm gì rồi, nàng sẽ không cho Mã Phi Yến thắng lợi đắc ý đâu.

Mã Phi Yến bước đến bên bàn ngồi xuống thán: “Nói ra lão nhị không tốt với nhị tẩu sao? Sao không nghe nhị tẩu nhắc đến lão nhị?”

Mã Viễn Luật thu lại nụ cười sừng sốt mở to mắt nhìn thê tử của mình. Hắn biết rõ bản thân không thể so cùng Cung Vô Khuyết a. Lúc đầu cũng không để ý đến chuyện này, hôm nay Mã Phi Yến nhắc đến hẳn mới chợt tỉnh.

Chuyết Niên Quyên như bị điểm trúng á huyết liền không nói được. Mã Phi Yến cứ nhiên lừa nàng nói ra câu đó, liền nhanh miệng phân trần: “Biểu ca...”

Còn chưa nói hết Mã Phi Yến đã xen vào: “Thấy chưa, lại là biểu ca.” Hai từ “biểu ca” nàng còn cố tình đặc biệt nhấn mạnh nữa.

“Ta...” Chuyết Niên Quyên nhìn trượng phu phân trần nhưng lại không biết nói như thế nào. Nàng cùng biểu ca thực sự là không có gì cơ mà.

“Vậy nàng chứng minh đi.” Mã Viễn Luật neho mắt nhìn thê tử, cả người hắn bốc lên mùi chua của giấm.

Ngay lúc Chuyết Niên Quyên đang bối rối căn môi không biết phải chứng minh thế nào thì Mã Phi Yến lại nói: “Nhị tẩu thử nói xem, nhị tẩu cùng biểu ca gặp mặt hết bao nhiêu lần?” Đáy mắt nàng ngập tràn sự gian xảo của một con hồ ly.

Chuyết Niên Quyên nghe thấy Mã Phi Yến tặng cho mình bậc thang liền không chút để ý mà vui vẻ nói: “Ta cũng biểu ca gặp mặt hết tổng cộng chỉ có mười lăm lần thôi.” Ý nàng chính là bản thân gặp trượng phu nhiều hơn Cung Vô Khuyết.

Mã Phi Yến lại trầm giọng gian xảo nói: “Chỉ có mười lăm lần mà nhớ rõ như vậy cơ à. Vậy nhị tẩu gặp mặt lão nhị tổng cộng hết bao nhiêu lần?”

Chuyết Niên Quyên lúc này mới biết bản thân trúng kế. Nàng làm sao có thể để ý chi tiết nhỏ như thế này chứ. Nàng nhớ được những lần gặp của biểu ca là do có đủ mười lăm món do biểu ca tặng a.

Mã Phi Yến không để nàng ta trả lời liền nói tiếp: “Nhất định là nhị tẩu muốn nói nhiều quá đếm không hết phải không?” Ý nàng muốn ám chỉ trong lòng Chuyết Niên Quyên không hề để tâm đến Mã Viễn Luật

Nghe xong Mã Viễn Luật phát tay bỏ đi mất. Chuyết Niên Quyên hốt hoảng đuổi theo trượng phu gọi thất thanh. Mã Phi Yến đứng trong phòng cao hứng hát một câu: “Tâm tình của đám nam nhân thật kỳ quái, thật kỳ quái.”

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị này giờ theo dõi vở kịch đến nhập tâm. Không ngờ ái nữ của bọn họ có thể gian xảo như vậy. Một lần đốt cả hai căn nhà, chỉ bằng vài câu nói thì cháy to như vậy.

“Báo bối a, sao người có thể không phúc hậu như thế được chứ?”

“Người làm thế có nghĩ đến hai huynh trưởng của mình không?”

“Có a.” Mã Phi Yến gật đầu xác nhận vấn đề: “Nữ nhi thấy đạo này bọn họ không được mặn nồng nên góp thêm chút củi để cháy cho mãnh liệt chút mà.” Nói xong nàng cười hì hì bỏ ra ngoài.

61. Chương 61: Làm Gương

Tác giả: Luna Huang

Không lâu sau, lão thái gia cùng lão thái thái bảo Mã gia quá ít tôn tử nên buộc Mã Viễn Hành, Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật lập thiếp. Trước đó còn lừa Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh, Mã Tuấn Trường không được can thiệp vào chuyện này.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật liên tục phản đối nhưng không có hiệu quả. Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên cũng bày sắc mặt không hứng thú mỗi khi cùng nhau dùng bữa sáng.

Thê thảm nhất cũng là Tạ thị, nàng ta hạ sinh hai hài tử một nam hai nữ vẫn bị cho là không đủ. Trình thị cùng Lý thị liên tục ủng hộ kế hoạch này còn đe dọa nếu như dám biểu hiện thái độ như Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên liền bảo Mã Viễn Hành hưu nàng ta đi.

Mã Viễn Hành cũng sớm có ý nghĩ muốn được như Mã Tuấn Vĩnh vậy, cả đời một thê nhưng mọi người bên đại phòng đều ép hắn lập thiếp. Còn bảo phải làm gương cho Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật. Mỗi ngày thấy Tạ thị không vui hắn dỗ ngọt mãi mà cũng chẳng xong nên cũng cảm thấy bản thân vô dụng.

Lúc này bên trong phòng của Mã Phi Yến cực kỳ náo nhiệt nếu không muốn nói là ồn ào. Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên mỗi người một bên lúi lo ton hót tổ khổ với nàng.

Tạ thị không có gì làm cũng đến An Tri hiên tìm bọn họ nói chút chuyện phiếm giải sầu. Không ngờ lại nghe được chuyện này liền muốn quay lưng bỏ đi.

Bạch Chỉ bưng trà đến thấy Tạ thị đứng trước cửa phòng muốn gõ cửa lại không dám, liền hỏi: “Mã thiếu phu nhân đến tìm tiểu thư sao?”

Chuyết Niên Quyên nghe được liền chạy ra mở cửa kéo Tạ thị vào: “Đường tẩu đến mau mau vào nói chuyện cùng chúng ta đi.”

Tạ thị chậm rãi tiến vào, tuy môi nở nụ cười nhưng ai nhìn cũng nhận ra được nụ cười đó như mếu vầy. Bạch Mãn Ngọc hiểu chuyện liền nắm tay nàng ta an ủi vài câu.

Mã Phi Yến nằm dài trên bàn nhìn ba nữ nhân vì trượng phu bị bắt lập thiếp mà không vui, báo hại nàng một ngày bình yên cũng không thể qua được.

“Vậy ý tứ của đường ca ca thế nào?” Chỉ cần Mã Viễn Hành không đồng ý là được rồi. Nhưng cơ hội này thực sự là không cao a.

Tạ thị buồn bã nói: “Viễn lang căn bản không được phép có ý kiến. Hắn nói câu nào liền bị bác bỏ câu đó. Mẩu thân còn mắng hắn bất hiếu nữa.” Nàng thân làm thê tử làm sao có thể để trượng phu mình gánh tội bất hiếu đây.

Bạch Mãn Ngọc liền hỏi: “Vậy đường tẩu dự tính thế nào?” Lúc trước nàng luôn nghĩ bản thân bất hạnh khi không nhớ được thân thế. Hiện thấy Tạ thị nàng thật cảm ơn lão thiên gia để nàng gặp được Mã Viễn Duẫn một trượng phu tốt như vậy. Lại còn có một gia đình tốt như vậy yêu thương che chở không chê bai nàng như vậy.

“Để hắn lập thiếp thôi, dù gì thanh xuân không còn mãi được, để nữ nhân khác thay ta hầu hạ hắn cũng được.” Khi nói ra câu này tâm nàng cũng chưa xót một trăn. Phải mất một thời gian khá dài nàng mới có thể đưa ra quyết định này. Sợ là phải mất thêm một khoảng thời gian dài để tiếp nhận sự thật này.

Nữ nhân nào mà chẳng muốn trượng phu chỉ yêu mình, nào có ai muốn trượng phu lập thiếp cơ chứ. Nhưng đây là lời của phụ mẫu làm sao dám làm trái. Nàng sớm đã biết sẽ có ngày này nhưng không ngờ nó lại đến sớm như vậy. Từ cổ chí kim, những nhà có điều kiện trừ Mã Tuấn Vĩnh ra không ai chỉ có một thê a.

Chuyết Niên Quyên gỡ thói quận chúa ra đập bàn hét to: “Làm sao đường tẩu lại có thể có suy nghĩ đó được.”

Sau câu đó, chưa ai kịp phản ứng gì đã nghe bị mời hết ra ngoài tiền thính. Đương nhiên không có điểm tên của Mã Phi Yến vì sau chuyện lần trước của Mã Viễn Duẫn cùng Bạch Mãn Ngọc bọn họ biết nếu để Mã Phi Yến tham gia nhất định không thành công.

Tuy không được gọi nhưng Mã Phi Yến cũng là mặt dày đi đến. Bước vào tiền thính thính an xong, nàng còn nhoẻn miệng cười tươi tấn bảo: “Phi Yến đến đây góp vui.”

“Ở đây không có phần của ngươi, ngươi mau trở về phòng đi.” Lão thái thái sợ hồng việc lớn không chút do dự liền đuổi người.

Trình thị nhẹ giọng nói: “Có phải là Phi Yến quá nhàn rồi không? Hay là cũng nên mời tú nương dạy nàng nữ công gia chánh thôi.”

Lý thị cũng thêm miệng: “Phải a, Phi Yến tuy không cần gả ra ngoài nhưng vẫn là nên học một chút mới được.”

Tề thị ngồi trên ghế liên tục ra hiệu bảo Mã Phi Yến trở về An Tri hiên không nên làm rộn. Nàng được trượng phu độc sủng nên cũng muốn nhí tức được như mình. Nhưng biết làm sao được, bị lừa không được tham gia a. Giờ chỉ có thể ngồi một bên làm vật trang trí thôi.

Mã Phi Yến cứ làm như không nghe thấy, khuôn mặt hoàn mỹ vẫn treo nụ cười bước đến ngồi bên cạnh Chuyết Niên Quyên. Đối diện là sắc mặt ảm đạm như người chết của hai huynh trưởng và Mã Viễn Hành.

“Mọi người có mặt đầy đủ vì sao Phi Yến lại không được tham gia?” Mông vừa chạm ghế, môi đã mấp máy ngây thơ hỏi.

Lão thái thái khẽ hừ một tiếng rồi nói: “Ngươi vẫn là một cô nương chưa thành thân thì đến đây làm gì?” Ý là nhất quyết phải đuổi cho bằng được nàng đi rồi.

“Tuy Phi Yến chưa thành thân nhưng sau này vẫn là phải thành thân a. Học hỏi kinh nghiệm là chuyện nên làm. Sau này có phu quân, bản thân nhất định lập vài phòng thiếp.” Mã Phi Yến cười tiếp sức cho Tạ thị. Bởi nàng biết hai huynh trưởng của mình không vương bận phụ mẫu nhưng Mã Viễn Hành thì khác.

Tề thị nghe được liền che miệng cười. Trình thị cùng Lý thị nghe được lại á khẩu. Có nữ nhân nào lại tự lập thiếp cho mình chứ? Lão thái thái trừng mắt quát:

“Có nữ nhân nào như người không?”

Mã Phi Yến đắc ý tự dùng ngón cái chỉ vào mình nói: “Phi Yến là cực phẩm đấy.”

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật, Mã Viễn Hành ở đối diện giơ ngón tay tán thưởng nàng. Lời này nàng cũng nói được, thật sự là cực phẩm a. Cung Vô Khuyết cũng được xem là cực phẩm mới nhìn trúng nàng nha. Nếu để đám nam nhân nghe được nhất định sẽ cao bay xa chạy rồi.

Tạ thị thấy Mã Phi Yến hướng mình cười cũng mếu máo nở nụ cười gượng gạo đáp lại. Mắt không dám nhìn thẳng trưởng phu ở đối diện. Nàng sợ nếu bản thân nhìn hấn nước mắt không kiềm được mà chảy ra. Mấy hôm nay cũng là nàng cùng hấn tách ra ngủ, không thì là nàng ngủ sớm tránh hấn.

Thấy đuối mãi Mã Phi Yến vẫn mặt dày ngồi đó lão thái thái cũng bắt lực liền tuyên bố: “Hôm nay ta gọi các người đến là có chuyện muốn nói, ta đã tìm được vài cô nương đoan trang nên muốn để các người xem mặt. Cho dù là ai thì sau này vẫn phải đối xử tốt với nhau có biết chưa?”

Cả tiền thính im lặng chỉ mỗi tiếng tiếng “vâng” run rẩy của Tạ thị vang lên. Nàng đang cố không để nước mắt tuông rơi. Cùng Mã Phi Yến tiếp xúc bấy lâu cũng có ảnh hưởng một chút tư tưởng của nàng ta, nhưng vẫn là không dám mạnh mẽ phản đối.

Lão thái thái tức giận cao giọng hỏi lại: “Có nghe thấy hay là không?” Quải trượng gõ mạnh xuống nền đất.

Vẫn chỉ có tiếng trả lời của Tạ thị. Đôi mày của Mã Viễn Hành cứ như được dán dính lại với nhau. Đôi mắt chung thủy nhìn chằm chằm thê tử của mình. Hấn chẳng thể hiểu nổi đến cùng nàng đang nghĩ cái gì nữa. Mã Phi Yến ngồi đây chứng tỏ sẽ có cách giúp đỡ việc gì phải trả lời cơ chứ. Dù sao thì hấn cũng chẳng bao giờ hừu nàng, sao lại phải sợ uy hiếp của người khác chứ.

Chuyết Niên Quyên là Tịch Nham quận chúa, Bạch Mãn Ngọc lại là nữ nhi của ca ca Vũ Văn phu nhân, cả hai đều có chỗ dựa vững chắc không thể đắc tội được. Tề thị ngồi đó hoàn toàn không có chút lo lắng, bởi vì nàng biết hài tử cùng nhi tức của mình hoàn toàn đủ khả năng lo ổn thỏa mọi chuyện. Chưa kể Mã Phi Yến lại lém lỉnh thế kia, đoán chắc lại tự có biện pháp rồi.

Tạ thị tuy xuất thân danh giá nhưng ở Tạ gia, nếu nữ tử bị hừu cũng sẽ không cho trở về. Chỉ cần Tạ thị bị hừu thì nàng sẽ không còn gì nữa. Đến tên của nàng cũng bị xóa khỏi gia phả.

Trình thị cực kỳ hài lòng với biểu hiện của Tạ thị. Tuy nàng ta tâm không cam tình không nguyện nhưng vẫn là làm theo ý của mình: “Lão thái thái, chúng ta gọi họ vào thôi, không nên để người ta đợi lâu.”

Nhận được cái gật đầu của lão thái thái, Lý thị vội vàng tranh công đi gọi mấy nữ nhân được lão thái thái lựa chọn vào. Có một bà mỗi đưa họ vào.

Mỗi nữ nhân bước vào đều tao nhã e lệ, nhưng mắt lại không quên liếc nhìn ba tên nam nhân chuẩn bị lập thiếp thất trong tiền thính. Bà mỗi luôn miệng giới thiệu tên, tuổi, tài nghệ của từng người. Lão thái thái, Trình thị, Lý thị cao hứng hỏi bọn họ một số vấn đề.

Mã Phi Yến vẫn ngồi đó uống trà không hề có bất kỳ động tĩnh gì cả. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật liên tục liếc mắt nhìn nàng nhưng nàng vẫn là không có phản ứng.

Trình thị lâu lâu lại mở miệng hỏi ý kiến của Tạ thị. Tạ thị nhìn nhìn rồi cúi đầu xuống trả lời để Trình thị hài lòng.

Mã Phi Yến nghĩ mãi vẫn không hiểu vì lý do gì bọn họ phải làm gì như. Ngoại trừ Tề thị ra thì bọn họ đều phải chia sẻ phu quân mình cho người khác cơ mà? Bọn họ không những không đồng cảm mà còn bức Tạ thị như vậy. Bọn họ thực không cảm thấy bản thân mình quá đáng sao?

Một lát, bà mới đưa những cô nương kia rời khỏi Mã phủ. Lão thái thái nghiêm giọng hỏi bọn họ: “Các người chọn được ai chưa?”

Sáu người đồng loạt nhìn về phía Mã Phi Yến, nàng lại làm như không thấy gì vẫn là nhắm mắt thưởng trà. Nàng là đang đợi Tề thị phản bác a. Nàng đâu biết được Tề thị sớm rơi vào bẫy của lão thái thái đâu chứ.

Thấy Mã Phi Yến không phản ứng, Mã Viễn Hành, Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật không hẹn cùng đồng thanh: “Tôn nhi không lập thiếp.” Từng câu từng chữ cả khẩu khí cũng trùng khớp, người ngoài không biết còn nghĩ bọn họ là cùng một mẫu thân nữa.

“Cần rõ.” Lão thái thái gõ mạnh quả trứng xuống đất: “Các người là muốn thê tử của mình bị người khác xem làm đồ phụ sao?” Bọn họ thương yêu thê tử như vậy nàng không tin không bức được bọn họ.

Ba nam nhân đột nhiên im lặng nhìn thê tử của mình. Bọn họ cũng không ngờ để các nàng mang danh đồ phụ dâu, nên làm sao cho phải đây. Mắt đầy lo lắng cùng không nở nhìn sang Mã Phi Yến chờ cầu cứu.

Chuyết Niên Quyên định mở miệng nói nàng không ngại làm đồ phụ thì lúc này Mã Phi Yến liền cướp đi cơ hội phát ngôn của nàng ta: “Lão thái thái nói vậy là không đúng rồi. Người nói thế há chẳng phải bảo mẫu thân là...” Nàng bỏ lửng câu đó rồi che miệng hướng Tề thị nói: “Nữ nhi không phải cố ý xúc phạm mẫu thân đâu.”

Với thường ngày, bị Mã Phi Yến chọc như thế Tề thị liền tức điên lên kéo tai Mã Phi Yến mắng cho vài trận. Nhưng hôm nay, nàng lại không hề tức giận, thậm chí có chút vui. Mã Phi Yến cố ý kéo nàng vào là để giải thoát cho Tạ thị cùng hai nhi tức của nàng.

Tề thị vờ ủy khuất nhìn lão thái thái: “Lão thái phu nhân...”

Lão thái thái bị hỏi đến á khẩu. Năm đó nếu không phải Mã Tuấn Vĩnh suốt ngày đi xa công tác thì Tề thị há có thể được cảnh một phu một thê như vậy. Lại nói lúc đó Tề thị có được ba hài tử, Mã Tuấn Vĩnh lại không phải quan to gì nên mới không để ý chuyện này thôi. Không ngờ hôm nay lại bị Mã Phi Yến mang ra để chống đối.

Trình thị tức giận xiết chặt chiếc khăn nhỏ trong tay. Mã Phi Yến xuất hiện ở đâu thì nàng luôn luôn là người thua cuộc. Đây là vì sao?

Lý thị thêm dầu vào lửa nói: “Phi Yến chưa thành thân nên không biết làm đồ phụ sẽ bị hư, vẫn là nên mời tú nương dạy cho nàng một chút.”

Tề thị lại dùng khăn che miệng phản pháo: “Tiểu tử sao lại nói như vậy, Yến nhi sau này là ”lấy” không phải ”gả”, cho dù nàng có làm đồ phụ tên đó cũng chẳng dám hư.” Chuyện này không liên quan đến chuyện lập thiếp nên nàng mới có thể thêm miệng.

Lý thị á khẩu không nói được câu nào.

Mã Viễn Hành hừ một tiếng lạnh lùng nói: “Nhị nương, cho dù Giản nhi là đồ phụ ta cũng sẽ không hư nàng.”

Vài giọt nước mắt của Tạ thị hoa hoa lệ lệ rơi xuống bàn tay đang nắm chặt gấu váy. Mắt nàng vẫn không dám ngước lên, cả tiếng sột sột mũi cũng không dám lớn tiếng. Mã Viễn Hành thực đối xử rất tốt với nàng.

Mã Phi Yến lại bình thản nói: “Thế theo như tiểu bá mẫu nói có phải mẫu thân cũng sẽ bị hư không?”

Lão thái thái nắm chặt quả trứng trong tay nhìn Mã Phi Yến, ánh mắt thập phần tức giận: “Bây giờ ta là bảo bọn hán lập thiếp, không bảo phụ thân người lập thiếp người nháo cái gì?” Nếu bây giờ có cách gì để Mã Phi Yến im miệng nàng sẽ không hề do dự mà xuống tay.

Mã Phi Yến đứng dậy bước đến trước mặt lão thái thái: “À, là tôn nữ hiểu sai ý của nãi nãi. Vậy có phải hay không nên để phụ thân dẫn đầu làm gương?”

Lúc này Mã Tuấn Vĩnh cùng Mã Tuấn Trường dự tiệc trở về, trùng hợp lại nghe được câu nói của Mã Phi Yến liền cao hứng nói:

“Bảo bối, người bảo vệ phụ dẫn đầu làm gương chuyện gì? Mã gia là do đại ca làm chủ nên để đại ca dẫn đầu làm gương chứ.” Hắc đầu biết mọi người là đang nói đến chuyện lập thiếp đầu.

Tề thị long lanh mắt nhìn Mã Tuấn Vĩnh. Hắc liền bước đến bên cạnh thê tử nắm lấy tay nàng ta. Phải nói hai người còn thắm thiết hơn cả Mã Viễn Luật cùng Chuyết Niên Quyên mới thành thân nữa.

Trình thị cùng Lý thị vội phản bác: “Lão gia đã có mấy phòng thiếp làm còn chưa đủ xem là tấm gương sáng sao?” Lý nào kéo cả trượng phụ của các nàng vào trong mớ lộn xộn này. Nữ nhân cùng các nàng chia sẻ trượng phu còn không đủ nhiều sao.

Lúc này Mã Tuấn Vĩnh cùng Mã Tuấn Trường mới biết mọi người là đang nói đến chuyện gì. Bọn họ vốn bị cảnh cáo không được xen vào chuyện này nên không dám lên tiếng. Cả hai an vị xem Mã Phi Yến phá chiêu.

Mã Phi Yến lắc đầu chép miệng nói: “Đại bá mẫu cùng tiểu bá mẫu nói sai rồi. Nếu thực sự bọn họ xem đại bá phụ làm tấm gương sáng thì sẽ không phản đối chuyện lập thiếp. Theo Phi Yến vẫn là để đại bá phụ lập thêm một phòng thiếp nữa rồi đến phụ thân sau đó bọn họ sẽ không có gì để phản đối nữa.”

Mã Tuấn Trường sững sốt với tài phá chiêu của Mã Phi Yến. Nàng mang hắc ra để áp chế mẫu thân cùng hai thê tử của hắc a. Nhưng lại rất có đạo lý, không ai phản bác được chữ nào. Trình thị cùng Lý thị nghe được đương nhiên chống lại lão thái thái thế là chuyện lập thiếp cứ thế mà không bao giờ được nhắc lại nữa.

62. Chương 62: Giải Oan

Tác giả: Luna Huang

Lần này Cung Vô Khuyết đến phiên bang để điều tra chuyện thư từ mưu phản. Mã Phi Yến lại mang Tuyết Ly cùng Thiết Trụ đến giúp đỡ hắc. Hắc lại càng nghĩ rằng nàng vì lo lắng cho hắc nên mới có quyết định này. Hắc lại càng muốn đại sự sớm thành công để quang minh chính đại hồi kinh đến Mã gia cầu hôn nàng.

Mất một thời gian mới thuyết phục được hoàng đế phiên bang mới đồng ý giúp hắc. Sau khi điều tra ra được kẻ phản quốc chính là một phó tướng liền ra lệnh bắt người chờ thẩm vấn.

Không nghĩ đến sáng hôm sau tên phó tướng kia cư nhiên bị ám sát trong ngục. Cung Vô Khuyết đương nhiên là biết do ai làm ra chuyện này. Bất quá không có bằng chứng, lại chưa tra ra được gì từ tên phó tướng kia nên đành từ bỏ.

Vụ buôn bán này hoàng đế phiên bang cũng là có lỗi. Cung Vô Khuyết không đến hắc cũng không biết có kẻ muốn mưu phản soán ngôi. Hoàng đế phiên bang phái sứ thần cùng Cung Vô Khuyết hồi kinh để giúp hắc giải oan.

Cung Vô Khuyết mang tâm trạng phấn khởi hồi kinh, hắc cố ý không để Tuyết Ly và Thiết Trụ trở về bên nàng là vì muốn chính mình đến báo tin cho nàng biết. Hắc âm thầm cùng sứ thần trở về.

Tiến vào hoàng cung, hắc bị một đám ngự lâm quân giữ lại. Hắc hùng hổ bảo muốn đến gặp hoàng thượng để mình oan. Trong đám ngự lâm quân kia có người từng làm thuộc hạ của hắc nên giúp hắc vào gặp hoàng thượng.

Sau khi mang sứ thần vào điện thỉnh an xong liền mang sự tình kể ra. Còn có sứ thần làm chứng, đã vậy, mục đích lần này của sứ thần chính là kết hảo với hai quốc.

Hoàng thượng nghe thế cao hứng liền xóa bỏ tội danh mưu phản cho hắc. Lúc đó Trữ thân vương lại nhắc đến chuyện ngọc bội và chuyện mưu sát.

Cung Vô Khuyết cung kính nói: “Không biết thần có thể xem qua ngọc bội được không?” Hắc không tin có người lấy được ngọc bội của hắc.

Hoàng thượng đáp ứng liền bảo An công công mang ngọc bội đến cho hần xem. Hoàng thượng trước giờ vẫn là có lòng tin với hần. Cho dù hần có bị nghi ngờ lòng tin đó vẫn không hề bị giảm xuống.

Khi thấy được ngọc bội, Cung Vô khuyết nhoẻn miệng cười. Hóa ra là miếng ngọc bội này. Xem ra lần này hần có thể trước mặt vô bá quan tự mình oan cho mình rồi: “Hồi hoàng thượng, ngọc bội này không phải của thần.”

Trữ thân vương nhếch môi cao ngạo hỏi: “Đây là ngọc bội gia truyền của Cung gia, cả Cung thừa tướng cũng xác nhận đây là sự thực làm sao có thể giả được?”

Cung Vô Khuyết cười thầm trong bụng mắng hần ngu dốt. Muốn dùng ngọc bội vu oan cho hần cũng nên xác định rõ một chút chứ: “Hồi hoàng thượng, đây đích xác là ngọc bội gia truyền của Cung gia nhưng lại cũng không phải.” Phụ thân hần vốn bận rộn chiến sự lại chưa từng nhìn kỹ ngọc bội làm sao để ý chuyện này. Gia gia trước khi lâm chung mang ngọc bội giao trong tay hần, nói với hần rất nhiều thứ.

Vấn vô bá quan nhốn nháo một phen. Phải mà không phải là có ý tứ gì? Phải là phải, không phải là không phải làm sao có thể phải mà không phải được. Càng nghĩ càng nhức đầu, vẫn là nghe Cung Vô Khuyết nói tốt hơn, khỏi phải tổn hại đầu óc.

Hoàng thượng vuốt râu ngồi thẳng thắt lưng hỏi: “Vậy là có ý tứ gì?”

Cung Vô khuyết cầm miếng ngọc đen tuyền, một mặt khắc chữ Cung một mặt khắc con kỳ lân hung tợn đang đuổi theo hỏa châu, xem một hồi rồi chậm rãi giải thích:

“Nếu nhìn qua thì đây chính là ngọc bội gia truyền của Cung gia, nhưng nhìn kỹ lại thấy không phải. Trên ngọc bội của Cung gia giữa hai răng nanh của kỳ lân gồm có năm cái răng nhưng trên này chỉ có bốn cái. Nếu nhìn không kỹ sẽ không phát hiện được điều này. Thỉnh hoàng thượng xem qua.”

Nói xong hần đặt lại ngọc bội lên khay để An công công mang lên cho hoàng thượng xem. Hoàng thượng xem xong liền gật đầu.

Trữ thân vương nghe được khoe mắt giật lên một cái, thần sắc ngạc nhiên nhanh chóng được phục hồi lại trạng thái ban đầu: “Vậy ngọc bội của người ở đâu? Có thể lấy ra cho mọi người xem thử không?” Giờ đây Cung Vô khuyết vẫn còn chưa được phục hồi chức vị nên không mang tước phong của hần ra gọi cũng chẳng sao.

Cung Vô Khuyết hướng Trữ thân vương nói, khoe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt sáng rực. Muốn cướp nàng khỏi tay hần sao? Về phủ đóng cửa bế quan thêm vài chục năm nữa đi.

“Nếu Trữ thân vương muốn xem liền cho người đến Mã phủ lấy. Lúc thần được tứ hôn cùng Yến nhi đã sớm mang ngọc bội giao cho nàng làm vật đính ước rồi.” Hai chữ “Yến nhi” cũng được hần nhấn mạnh ngụ ý cho Trữ thân vương biết nàng là của ai.

Hôm cùng Mã Phi Yến tiến cung hần nhân cơ hội giúp nàng lựa trang sức đã lén để ngọc bội vào trong. Hần được Tuyết Ly cho biết, miếng ngọc vẫn nằm yên dưới đáy rương, Mã Phi Yến không hề phát hiện ra. Cả Bạch Chỉ, Ngân Chỉ cũng chưa từng chạm đến rương. Chính vì điều này hần càng yên tâm xác nhận miếng ngọc được xem là bằng chứng buộc tội hần là giả.

Ngọc của Cung gia sở dĩ chỉ để năm cái răng chính là phòng tránh những chuyện như thế này xảy ra. Đương nhiên trên ngọc vẫn còn có rất nhiều điểm nhỏ để xác nhận ngọc thật ngọc giả nhưng không nên một lần nêu ra hết như vậy.

Hoàng thượng vội phái An công công đến Mã phủ lấy ngọc bội. Trước khi đi Cung Vô khuyết có nói với An công công là ngọc bội nằm ở đáy rương bảo Mã Phi Yến đích thân lấy mang ra.

Lát sau, miếng ngọc bội quả thực được mang trình lên. Hoàng thượng xem xong liền mang đến trước mặt Trữ thân vương. Trữ thân vương nắm chặt ngọc trong tay, nén giận trả ngọc lại cho Cung Vô Khuyết, miệng vẫn là cười nói:

“Hóa ra là hiểu nhầm, người sẽ không trách bốn vương chứ?”

Cũng may hần sớm cho người ám sát tên phó tướng kia. Nếu không ngôi vị Vương gia của hần cũng khó bảo toàn chứ đừng nói đến cái ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia. Hần vạn lần không ngờ được Cung Vô Khuyết còn có năng lực chuyển bại thành thắng này.

Vốn để Bạch Chỉ, Ngân Chỉ theo Mã Phi Yến gả vào Cung gia làm nội gián. Một hôm hần không thấy được Cung Vô Khuyết mang ngọc bội liền nghĩ ra kế này. Không nghĩ đến Cung Vô Khuyết lại sớm mang ngọc bội kia đưa cho Mã Phi Yến mà Bạch Chỉ, Ngân Chỉ hoàn toàn không hề hay biết.

Lúc đầu dùng ngọc giả họa hần mưu sát hoàng đế chỉ là cái cớ để xét nhà mà thôi. Sau đó lục soát được thư từ tạo phản thì chuyện mưu sát hoàng thượng sẽ nhanh chóng đẩy Cung gia cùng thái tử diệt vong. Cũng may hần sớm có chuẩn bị trước. Vậy liền thực hiện tiếp kế hoạch thứ hai vậy.

“Chuyện này chỉ có Cung gia mới biết được, dĩ nhiên thần không dám trách Vương gia.” Nhận lại ngọc hần nói nhìn như cung kính, nhưng mắt vẫn đầy kinh thường. Mà cũng không có ai nhắc đến chuyện Cung Lạc Thiên không phân biệt được ngọc thật giả, vì năm đó chỉ mỗi Cung Vô Khuyết ở cùng với Cung lão thái gia lúc đó ngọc bội vẫn chưa được trao qua tay Cung Lạc Thiên.

Hoàng thượng phục chức cho Cung Vô Khuyết cùng Cung Lạc Thiên rồi ban thưởng thêm một số thứ. Thái tử cùng hoàng hậu cũng được gỡ lệnh cấm túc. Cung Vô Khuyết sau khi tạ ơn liền xin chiếu chỉ tử hôn.

Hoàng thượng cũng biết vì sao lúc đó hần lại từ hôn liền không do dự viết chiếu chỉ trước mặt bá quan văn võ. Nắm chặt chiếu chỉ trong tay, tâm hồn của Cung Vô Khuyết đã sớm bay đến Mã Phủ tìm Mã Phi Yến rồi.

63. Chương 63: Nộ Khí

Tác giả: Luna Huang

Hạ triều, Cung Vô Khuyết vui vẻ cùng đám người Mã gia hồi Mã phủ. Hần không hề cố kỵ mà bước vào xe ngựa ngồi cùng Mã Tuấn Vinh, Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật. An công công được hoàng thượng sai đến Mã Phủ tuyên chỉ ngồi ở một xe ngựa khác.

Ba phụ tử Mã gia luôn miệng chúc mừng hần phục chức nhưng không dám đề cập đến hôn sự. Trong lòng bọn họ đang nghĩ không biết Mã Phi Yến sẽ phản ứng như thế nào khi nhận được tin tức này. Đây sẽ là tin vui hay tin buồn đối với nàng?

Cung Vô Khuyết luôn miệng hỏi về tình hình của Mã Phi Yến sau khi Tuyết Ly cùng Thiết Trụ rời đi. Hần hồi hộp nắm chặt thánh chỉ trong tay như hải tử ngày đầu tiên đi học vậy. Ba phụ tử cũng thành thật đáp trả.

Tuy hần mở miệng vẫn là “nhạc phụ đại nhân”, “thê huynh” nhưng ba phụ tử vẫn gọi hần là “quốc công gia”. Còn chưa biết Mã Phi Yến sẽ phản ứng thế nào cơ mà. Đạo này nàng ở trong phủ suốt ngày chạy tới chạy lui bảo không muốn thành thân. Giờ hoàng thượng lại tử hôn không biết An Tri hiên có bị nàng nháo đến đảo ngược không nữa.

Ở bên ngoài náo nhiệt, bọn họ biết được Cung Vô Khuyết được minh oan còn lập được đại công để phiên bang kết giao hảo liền đứng hai bên đường bàn tán. Xe ngựa cũng vì vậy mà cứ chạy chậm khiến lòng của Cung Vô Khuyết như bị lửa thiêu. Hần là muốn sớm được gặp nàng a, sao con đường lại dài như vậy? Nếu không phải lấy lòng phụ tử Mã gia hần đã dùng khinh công sớm đến đó gặp nàng rồi.

Tiếng ồn ào bên ngoài truyền vào trong xe ngựa, ngoài chuyện ca ngợi công trạng của hần còn là chuyện về Mã Phi Yến nữa.

“Các người có biết gì chưa? Ta nghe nói Mã phủ treo đèn kết hoa đấy?”

Bốn nam nhân trong xe ngựa nghe được liền ngừng nói chuyện, ngoáy ngoáy tai rồi đem tai dán sát vào thành xe nghe ngóng chuyện bên ngoài.

Họ là không tin được những gì mình vừa nghe được a. Tiệc tùng trong phủ, sinh thần của mọi người trong phủ cũng chẳng liên quan gì đến hôm nay. Trong Mã phủ còn ai thành thân nữa sao? Chẳng phải đã nói không bàn đến chuyện lập thiếp nữa cơ mà. Nếu vậy thì ngoài Mã Phi Yến ra còn ai gả nữa?

Còn không để bọn họ suy nghĩ thêm bên ngoài lại có tiếng truyền vào.

“Ta nghe nói là nữ nhi của Mã thượng thư ”lấy” phu quân a.”

Cung Vô Khuyết mở to mắt quay sang ba phụ tử Mã gia như thể muốn nghe chính miệng bọn họ xác nhận sự thật. Tâm hẩn như ngừng đập trong giây lát rồi lại đập nhanh hơn, hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Nãy giờ bọn họ đâu có kể với hẩn chuyện Mã Phi Yến cũng nam nhân khác nhận biết lại còn thân thuộc đến mức thành thân thế này. Vậy hôm đó nàng nói với hẩn là có ý tứ gì? Nàng đợi không được nên thành thân sao? Rõ ràng nàng đã hứa với hẩn rồi cơ mà. Lại nói lúc này An công công đến phủ lấy ngọc bội nàng cũng là biết hẩn bình an trở về đi.

“Người nghe có chính xác không vậy? Sáng nay ta còn thấy Mã thượng thư thượng triều a.”

Ba phụ tử Mã gia cũng ngạc nhiên không kém gì Cung Vô khuyết. Mã Phi Yến lúc nào muốn thành thân sao bọn họ không biết. Lại nói cùng ai thành thân, hôm nay là ngày thành thân mà bọn hẩn một chút cũng không biết gì a. Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

“Chính xác a. Sáng nay ta đi ngang chính mắt nhìn thấy.”

“Người có biết nàng lấy người nào không?”

“...”

Tiếng ồn ào vẫn không ngừng truyền vào bên trong xe ngựa. Lòng của Cung Vô Khuyết nhói lên một trận. Hẩn không tin, cũng không muốn nghe nữa.

Không đợi bọn họ phục hồi tinh thần Cung Vô Khuyết đã không còn kiên nhẫn nữa rồi. Hẩn đứng dậy bước ra ngoài, đẩy Thiết Trụ cùng Tuyết Ly sang một bên bản thân cầm lấy mã tiên cùng dây cương liên tục thúc ngựa chạy đến Mã phủ.

Thiết Trụ thấy thế liền hô to bảo mọi người nhường đường. Đám dân chúng thấy được Cung Vô khuyết nổi điên liền sợ hãi tránh sang một bên. Chiếc xe ngựa chạy như bay để lại một mảnh bụi bặm cùng sự hỗn loạn của đường phố.

Thế là ngày mai có người dăng tấu cáo trạng Cung Vô Khuyết nghe Mã Phi Yến thành thân liền nổi điên thúc ngựa chạy nhanh trong thành làm nhiễu loạn dân chúng. Hoàng thượng bắt đắ dĩ phạt hẩn nửa năm bổng lộc, bản thân hẩn dùng nửa năm bổng lộc còn lại thiết yến khao đãi dân chúng suốt một ngày đại hôn. Nhưng đó không phải chuyện của hôm nay nha.

—————Phân Cách Tuyển Luna Huang—————

Sáng nay mắt của Mã Phi Yến liên tục giật, đại não cũng báo hiệu trong lòng liền thấy bất an. Nhưng lại không thể lý giải được là chuyện gì.

Đang cùng Tạ thị, Bạch Mãn Ngọc và Chuyết Niên Quyên trò chuyện thì Tề thị bảo An công công đến. An công công truyền lại lời của Cung Vô Khuyết với nàng. Nàng vội chạy đến trong rương xem xét, quả nhiên dưới đáy rương có một miếng ngọc đen liền mang nó đưa cho An công công.

Chuyết Niên Quyên biết Cung Vô Khuyết bình an vô sự liền cao hứng không ngừng. Tạ thị cùng Bạch Mãn Ngọc thấy nàng ta vui như vậy cũng mở miệng trêu chọc vài câu.

Chỉ có mỗi Mã Phi Yến nghe như sét đánh bên tai vậy. Nàng thật muốn ngắt. Hẩn hồi kinh chẳng phải là đại họa đối với nàng sao? Tuy nàng không muốn hẩn phải trốn chui trốn nhủi nhưng cũng không muốn hẩn sớm phục chức thế này đâu. Nàng còn chưa kịp chuẩn bị gì a.

Nàng vội phân phó Bạch Chỉ đi mua hồng cân cùng hồng trù. Bạch Chỉ không biết nàng muốn làm gì nhưng cũng đáp ứng. Bởi vì thành thân thì phải cả bộ chứ, ai lại chỉ mang hồng cân cùng hồng trù thế này. Ngân Chỉ bị gọi đi mua gà trống.

Mã Phi Yến bỏ mặc đám nữ nhân đang huyền thuyên bên trong rồi phái hạ nhân treo đèn kết hoa. Bản thân đi thỉnh lão thái gia, lão thái thái cùng Trình thị, Lý thị đến tiền thính. Rồi bước ra bảo đám nữ nhân đang ở An Tri hiên cũng đến tiền thính.

Bản thân nàng vội vã vào trong mặc giá y, đội mũ phượng, tóc không chải, mặt không hóa trang liền mang hồng cân từ tay Bạch Chỉ đội lên. Cũng may lúc trước Cung Vô Khuyết sớm “an bài” kiện giá y này cho nàng a.

Mọi người trong tiền thính thấy cả phủ đỏ bừng liền ngạc nhiên nhìn nhau không hiểu Mã Phi Yến đến cùng muốn làm gì?

Bên này Mã Phi Yến cầm một bên hồng trù nhanh chóng bước vào. Bên kia của hồng trù lại là Ngân Chỉ ôm con gà trống. Cả hai bước đến trước mặt lão thái gia, lão thái thái tiến hành “bái đường”.

Tề thị nghĩ nữ nhi của mình kinh hỉ đến hồng nã rồi. Chẳng phải bảo là thương nhớ Cung Vô khuyết sao? Sao tự đứng nghe hán trở về lại cùng gà trống bái đường? Chưa kịp hỏi thì bên ngoài có tiếng truyền vào:

“Định quốc công đến.”

Dưới lớp hồng cân, trán của Mã Phi Yến thấm đầm mồ hôi, tay nắm chặt lấy hồng trù. Nàng nhận ra được đó là giọng của Thiết Trụ a. Sao hán lại đến sớm thế này? Nàng nên làm sao đây.

Cung Vô khuyết từ xa đã thấy Mã phủ thực sự có treo đèn kết hoa, lửa giận liền xông thẳng đến não. Không suy nghĩ gì nhiều, hán giữ chặt dây cương để ngựa ngừng lại rồi nhanh chóng phóng vào trong.

Thiết Trụ cùng Tuyết Ly thi triển khinh công phi vào miệng hô to để ngăn cản hôn lễ.

Cung Vô khuyết nắm chặt thánh chỉ cước bộ vội vã bước vào không nhìn bất kỳ ai trong tiền thính. Cước bộ sinh phong, như một trận gió, đôi mắt hung hang nhìn về phía thân ảnh đỏ rực ở giữa tiền thính. Một tay ôm lấy vòng eo thon thả của Mã Phi Yến, một tay hung hăng giật hồng trù cùng hồng cân ném mạnh xuống đất.

Hồng cân bị kéo ra, khuôn mặt tuấn dật kia một lần nữa lại đập vào mắt của Mã Phi Yến. Y hết như đêm hôm đó, chỉ là mắt hán tràn đầy lửa giận chứ không ôn nhu như hôm đó nữa.

Không để nàng phản ứng hán liền hỏi: “Nàng là đang làm gì?” Giọng đầy giận dữ, ánh mắt rực lửa nhìn thẳng vào Mã Phi Yến.

Chuyết Niên Quyên vốn muốn gọi Cung Vô Khuyết nhưng thấy được biểu tình của hán liền cũng không dám lên tiếng. Lần đầu nàng biết biểu ca của mình có thể mất bình tĩnh mà giận đến thành cái bộ dạng này. Mỗi lần đến Tuyên thành bị Lương vương trêu chọc đến đâu cũng không hề như vậy a.

Ba phụ tử Mã gia lúc này mới loạng choạng bước vào tiền thính. Lần đầu tiên bọn họ ngồi xe ngựa mà thấm như thế này a. Xe ngựa gấp gáp quẹo tới quẹo luôn khiến bọn họ ngồi không vững liên tục bị lắc lư đập vào thành xe a. Đây đúng chính là xe ngựa tử thần a.

Nhìn kỹ hơn thực sự Mã Phi Yến là thành thân a. Nhưng là thành thân cùng ai? Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cực kỳ ngạc nhiên mồm há to không ngậm lại được.

Mã Phi Yến hít thật sâu lấy can đảm phun ra hai chữ: “Bái đường.” Đã đến nước này rồi không thể quay đầu lại được nữa.

“Ta cùng nàng đã bái thiên địa.” Hán gắng từng chữ từng chữ một như thể sợ Mã Phi Yến nghe không rõ vậy, giọng hán hạ thấp để mọi người xung quanh không nghe được. Dù gì chuyện này vẫn là ảnh hưởng đến danh tiết của nàng, hán không thể hồ đồ được.

Mã Phi Yến lắc đầu nói: “Sai, hôm đó là người tự bái đường, ta không hề cùng người bái đường.” Hôm đó là hán bế nàng tự bái đường cơ mà, nàng đâu có cam tâm nguyện ý đâu. Lại nói là do hán bảo Tuyết Ly cùng Thiết Trụ bắt cóc nàng nữa cơ.

“Hôm đó nàng nói với ta như thế nào? Nàng đã đáp ứng với ta thế nào?” Hán trừng mắt hung dữ hỏi nàng, tay dùng lực xiết chặt eo nàng kéo vào lòng mình. Nàng nói đúng, là hán tự mình bái đường, nàng không hề cùng hán bái đường

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đương nhiên là hiểu Cung Vô khuyết là nói đến hôm nào. Hôm đó bọn họ lại không nghe được Mã Phi Yến trả lời nhưng là nghe được tiếng cười khê của Cung Vô Khuyết nên cũng đoán được đáp án.

Đám người còn lại ngơ ngác không biết bọn họ đang nói chuyện gì. Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên biết một nửa không biết một nửa. Đến cùng là Mã Phi Yến đã đáp ứng Cung Vô Khuyết chuyện gì mà khiến hắn giận dữ như vậy?

Đám người Mã gia sửng sốt đến bàng hoàng. Cung Vô khuyết luôn là người điềm tĩnh sao hôm nay lại bị chọc giận đến thành cái bộ dạng này. Đến cùng Mã Phi Yến đã làm gì thế này? Nếu chút nữa diệt môn thì tiêu rồi.

“Hôm đó ta là cúi đầu suy nghĩ, lúc nào đáp ứng ngươi, là ngươi tự tác thông minh thôi.” Mã Phi Yến liền thẳng thắn thừa nhận. Nàng không ngại chọc hắn tức chết đâu. Nàng không muốn gả cho hắn.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cùng thầm “a” lên một tiếng. Vậy nghĩa là cho đến giờ phút hiện tại Mã Phi Yến đối với Cung Vô Khuyết vẫn là vô tâm. Nhưng chuyện hôm đó nàng cùng Cung Vô khuyết ở cùng một chỗ suốt một đêm a. Nếu truyền ra ngoài thì còn gì là khuê các nữ tử nữa.

Cung Vô Khuyết nghe xong liền lửa giận xung thiên. Hôm đó nàng cúi đầu mà hắn nghĩ là nàng đáp ứng: “Nàng...” Sự bình tĩnh của hắn bị nàng thiêu rụi hết rồi, đến câu chữ cũng không biết nên lựa chọn thế nào nữa.

Rất lâu hắn mới nói: “Hôm đó nàng bảo đợi đến đêm tân hôn sẽ để ta giúp nàng đeo vòng.” Chiếc vòng đó đến hôm nay hắn vẫn còn giữ chặt trong người. Vì lời nói đó của nàng hắn như được tiếp đầy năng lượng mới có thể nhanh chóng trở về.

“Có sao? Tại sao ta không nhớ.” Mã Phi Yến giả trò lật lọng: “Ngươi có bằng chứng không? Có chứng từ gì không?”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật chính là bằng chứng sống bởi họ nghe được câu đó a. Nhưng cũng không dám đứng ra làm chứng bán đứng muội muội. Bọn họ còn lạ gì với trò lật lọng này của muội muội mình cơ chứ.

Cung Vô Khuyết tức đến mức thở gấp, hắn còn nghĩ rằng bản thân sắp hôn mê rồi. Nàng cư nhiên còn có chiêu trò lật lọng như vậy. Đúng là một con ngựa hoang mà. Hắn phải bình tâm lại không để nàng chọc tức.

Mã Tuấn Vĩnh hoàn hồn bước vào hỏi: “Bảo bối, đây là chuyện gì?” Tiền thính thực sự là trang trí như lễ đường a. Tuy là có hơi qua loa nhưng nhìn cũng đoán ra được.

Mã Phi Yến đẩy mãi Cung Vô Khuyết không những không buông nàng ra mà còn ôm chặt hơn, nén khó chịu nàng hướng Mã Tuấn Vĩnh nói: “Phụ thân, nữ nhi hôm nay thành thân a, lễ hoàn rồi bây giờ phải vào động phòng.”

Tuy là chưa có kịp bái đường nhưng nàng vẫn là nói dối. Nàng không tin đám người Mã gia để nàng gả cho Cung Vô Khuyết.

“Nàng cùng ai thành thân?” Lấy lại được vẻ bình tĩnh, Cung Vô Khuyết trầm giọng hỏi, mắt không quên đảo qua nhìn con gà trống trên tay của Ngân Chỉ: “Cùng gà thành thân?”

Mã Phi Yến bĩu môi khinh thường cái học thức hạn hẹp của hắn: “Gà trống chỉ là thay thế thôi vì phu quân của ta vẫn còn chưa kịp hồi kinh nhưng hôm nay lại là ngày lành nên tổ chức sớm một chút. Thúc thúc là đang quấy rối đại hôn của chúng ta đây.”

Cung Vô Khuyết hừ một tiếng lại tiếp tục hỏi: “Bổn quốc công thực muốn xem hắn có lá gan to thế nào mà dám cùng bổn quốc công tranh đoạt ái thế.” Còn dám gọi gà là phu quân cơ đấy, xem hắn như hài tử ba tuổi mà gạt sao.

Tề thị lúc này bước đến bên cạnh Mã Tuấn Vĩnh: “Thần phụ gặp qua Định quốc công, Yến nhi làm càn không hiểu chuyện. Nàng đột nhiên tổ chức hôn lễ mọi người trong phủ không ai biết gì về chuyện này.”

Mã Phi Yến trợn tròn đôi mắt nhìn vị mẫu thân đáng kính bán đứng mình. Sao lại như vậy cơ chứ? Đến cùng nàng có phải nữ nhi thân sinh của nàng ta hay không, vì sao trong thời khắc mấu chốt này đối xử với nàng như vậy.

Cung Vô khuyết thấy An công công bước vào liền mang thánh chỉ ném cho hắn rồi ra lệnh: “Tuyên chỉ.”

Trên dưới Mã gia quên cả hô hấp với vở tường trước mặt, quỳ xuống tiếp chỉ. Cung Vô Khuyết vẫn hiên ngang đứng đó ôm chặt lấy Mã Phi Yến, mắt không thần sắc chăm chú nhìn nàng.

Từng chữ từng chữ trong thánh chỉ khiến chân của Mã Phi Yến vô lực khuỵu xuống. Cung Vô Khuyết đỡ lấy giúp nàng đứng vững. Hắn cười xấu xa hôn lên gò má trắng bệch của nàng tuyên bố:

“Ái thê, nàng nghe rõ chưa? Ba ngày sau cử hành đại hôn đấy. Cái hôn lễ này không được tính.” Hắn vốn muốn nói là không có chủ hôn không được tính nhưng nghĩ không nên đắc tội lão thái gia, lão thái thái nên sửa lại.

Lúc này trên đại điện hắn cố ý bảo hoàng thượng viết luôn cả ngày tổ chức hôn lễ lên trên chiếu chỉ. Hắn chờ nàng như vậy là quá lâu rồi, hắn không muốn chờ thêm nữa. Sính lễ hắn cũng sớm đã chuẩn bị tốt rồi chỉ là đợi thời cơ đón nàng vào phủ thôi. Lại nói hắn đoán trước được chuyện sẽ phát sinh liền nhất tiễn hạ song điều.

Mã Phi Yến thụ sủng nhược kinh không hiểu sao đột nhiên ngắt xỉu. Mọi người hoảng loạn một phen. Cung Vô Khuyết bình tĩnh bế nàng về phòng.

64. Chương 64: Ép Gả

Tác giả: Luna Huang

Trong tiền thính tất cả đều được gỡ xuống. Chuyết Niên Quyên kéo Cung Vô Khuyết sang một bên hỏi chuyện. Cung Vô Khuyết cùng bọn họ trò chuyện rất lâu Mã Phi Yến vẫn chưa tỉnh lại liền hồi phủ.

Sau khi Cung Vô Khuyết rời đi, Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật nghĩ muội muội là giả ngắt nên trở vào phòng xem. Không ngờ nàng là ngắt thật a. Có lẽ là quá kinh hách rồi.

Mã Phi Yến hôn mê đến tối mới tỉnh lại. Tề thị vừa thấy nàng tỉnh liền ôm lấy khóc nức nở: “Sao đột nhiên người lại ngắt đi thế kia làm vi nương lo lắng chết được.”

“Là do mẫu thân người trợ Trụ vi ngược, thông đồng địch phản quốc đấy.” Mã Phi Yến hậm hực trách Tề thị không bệnh vực mình.

Tề thị sệt sệt mũi buông nàng ra, giọng vẫn là ghen ngào không hề có chút tức giận nào: “Người lại còn trách ta sao? Là ai lúc đầu bảo thương nhớ Định quốc công rồi đột ngột muốn cùng gà thành thân. Vi nương là sợ người chọc giận Định quốc công nên mới nói như vậy.”

Mã Phi Yến vẫn còn ầm ức giải thích: “Vì không muốn gả cho Trữ thân vương nên nữ nhi mới nói như thế. Ngoại trừ hắn còn ai có thể so với Trữ thân vương? Thái tử sao? Không cần phải nghĩ nữa. Nữ nhi chỉ là dùng hắn làm lý do thôi chứ không muốn gả cho hắn đâu.”

Mắt nàng ảm ướt bày ra vẻ ủy khuất hướng mọi người trong phòng cầu tình. Ai đó thương tình giúp nàng nghĩ cách hủy hôn đi.

Bạch Mãn Ngọc bên cạnh không biết nên khuyên thế nào cho phải. Nàng cũng không cùng Cung Vô Khuyết nói chuyện lần nào cũng không hề chung đụng. Hôm nay lại thấy Cung Vô Khuyết hung hãn bước vào tiền thính rồi chốc lát lại ôn hòa trò chuyện cùng mọi người. Nàng thật không biết làm sao cho tốt nữa.

“Muội muội a, đó là tứ hôn không thể nói không muốn gả liền không gả.”

Chuyết Niên Quyên phần nộ vỗ hai tay vào nhau: “Biểu ca có gì không tốt chứ? Tại sao muội muội lại không muốn gả cho hần?”

“Nhị tẩu thích thì tự gả đi.” Mã Phi Yến hắc một hơi thật mạnh nói nhưng mắt không nhìn Chuyết Niên Quyên mà nhìn Mã Tuấn Vĩnh: “Phụ thân, người mau mau nghĩ cách đi, chỉ có ba ngày thôi.”

Chuyết Niên Quyên á khẩu nắm chặt tay của Mã Viễn Luật. Nàng thực sự sợ hần lại ăn dấm chua lần nữa a. Nàng cùng biểu ca thực sự trong sạch mà.

“Muội muội hôn mê hết một ngày rồi, chúng ta chỉ còn hai ngày thôi.” Mã Viễn Duẫn nhàn nhạt nói, trong bụng thâm thở dài.

Thời gian ngắn ngủi làm sao giúp nàng đây? Tuy cảm thấy muội muội gả cho Cung Vô Khuyết cũng không có gì thiệt thòi nhưng là nàng không thích a. Nàng giúp hần nhiều như vậy hần làm sao có thể ép nàng làm chuyện bản thân không thích đây.

Mã Tuấn Vĩnh mím chặt môi nhìn ái nữ của mình, mi tâm hiện rõ một chữ xuyên: “Bảo bối a, chúng ta thực sự không có cách nào. Hôm nay ở đại điện trước mặt mọi người Định quốc công bảo muốn lấy người, còn bất quốc sư lập tức xem ngày thành hôn nữa. Phụ thân muốn ngăn cản cũng không đủ sức.”

Thay vì nhận ban thưởng bằng châu báu thì Cung Vô Khuyết lại bảo hoàng thượng tứ hôn a. Lúc đó hần còn tưởng bản thân nằm mộng nữa cơ. Vốn nghĩ Cung Vô Khuyết đã bỏ qua ái nữ của mình, không nghĩ đến vừa phục chức đã lập tức xin tứ hôn.

Mã Viễn Luật chậm rãi tiếp lời: “Lúc đầu hoàng thượng nói thời gian gấp gáp sợ không chu toàn nhưng Định quốc công bảo đã sớm chuẩn bị rồi. Muội muội nói xem, chuyện này còn có thể thay đổi nữa không?”

Mã Tuấn Vĩnh bảo còn chưa kịp chuẩn bị của hồi môn cho Mã Phi Yến thì Cung Vô Khuyết lại nói rằng không cần của hồi môn Cung gia không ai dám khi dễ nàng.

Hàng mi cong vuốt của Mã Phi Yến rũ xuống, cả khuôn mặt thoáng hiện lên sự buồn bã. Nàng thực không cách nào thoát khỏi trạch đấu sao? Nàng vừa về Mã phủ không lâu liền bị đánh mười đại bản, còn có một nha hoàn chết oan.

Trong phủ của Cung Vô Khuyết lại có vô số nữ nhân. Chẳng phải là sẽ đấu đến chết sao? Chưa kể hần còn ở cùng Cung Lạc Thiên. Cung Lạc Thiên cũng có thể thiếp mà. Nàng nên làm sao mới phải đây?

Cả gian phòng im ắng chỉ có tiếng thở dài. Chuyết Niên Quyên vội vàng lên tiếng phá hủy không khí ảm đạm kia, nói: “Biểu ca đối với muội muội tốt như vậy, nếu gả qua đó muội muội cũng sẽ không thiệt thòi đâu.”

Mã Phi Yến tức giận nói: “Ai bảo với nhị tẩu là không thiệt thòi? Nhị tẩu biết hần đối với muội tốt sao? Trong phủ của hần thê thiếp xếp thành đàn đầy, chưa chừng hài tử của hần nhỏ hơn muội chỉ có vài tuổi thôi. Nhị tẩu bảo lão nhị cũng thiếp thất thành đàn như hần xem nhị tẩu có tốt nỗi không?”

Chuyết Niên Quyên kinh ngạc hỏi lại: “Biểu ca có nhiều thê thiếp như vậy sao?” Nàng thực sự không biết chuyện này a. Mỗi lần đến Tuyên thành chỉ biết biểu ca có mang theo vài nữ nhân. Lúc đó nàng chỉ nghĩ mấy nàng là nữ tử thanh lâu thôi đâu nghĩ đó là thiếp thất đâu.

Mã Viễn Luật vội vàng che miệng của Chuyết Niên Quyên tránh nàng lại làm Mã Phi Yến mất hứng: “Nàng bớt lời một chút đi, cái gì cũng không biết lại còn ở đây khuyên muội muội nên gả. Nàng có muốn hay không ta cũng gả nàng sang đó.”

Chuyết Niên Quyên bấu môi vỗ nhẹ vào vai trợ thủ rồi không nói gì nữa. Nếu biểu ca thực sự thê thiếp thành đàn nàng cũng không thể nói giúp hần.

—————Phân Cách Tuyển Luna Huang—————

Sáng hôm sau, Cung phủ truyền ra tin tức bốn thiếp thất của Cung Vô Khuyết trong một đêm tự vẫn không hiểu lý do. Chuyện này càng khiến Mã Phi Yến sợ chết khiếp. Đây gọi là trạch đấu đấy, lúc trước cùng đám thiên kim hàn huyền cũng biết được trong Cung phủ rất thường có thiếp thất tự vẫn.

Có rất nhiều đại thần dâng tấu chương bảo hoàng thượng nên tra rõ ngọn ngành tránh nữ nhi của bọn hần có cái chết không minh bạch. Hoàng thượng gọi Cung Vô Khuyết đến hỏi chuyện, lúc nào hần cũng đưa ra

lý do khiến đám quan lại á khẩu. Sợ bọn họ khẩu phục tâm không phục hoàng thượng lại bảo ‘thanh quan nan xử chuyện gia đình’.

Tuyết Ly nghe vậy liền khuyên nhủ nàng: “Thiếu phu nhân đừng nghe tin đồn linh tinh. Thiếu gia tuyệt đối không lạm sát, trong phủ càng không có quỷ thần.”

Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ thì luôn miệng trách nàng vì sao lúc trước không ưng thuận gả cho Trữ thân vương. Nếu nàng đáp ứng thì giờ có cần phải lo sợ như vậy không?

Nếu mang Cung Vô Khuyết so với Trữ thân vương thì nàng thà chọn Cung Vô khuyết. Chỉ ít hấn có thiếp thân cũng không tùy tiện ăn quàng. Còn tên kia thì không biết cùng nữ nhân nào ở trong ngự hoa viên a. Thật đau đầu!

Mã phủ cũng treo đèn kết hoa lộng lẫy. Hôm qua Mã Phi Yến chỉ làm trang trí qua loa để người khác tin là thật. Nếu nàng thực sự báỉ đường thành công Cung Vô khuyết cùng không thể cưỡng đoạt thê tử của người khác mà đem nàng thú vào cửa được. Còn về phần vị trượng phu vô hình kia nàng có thời gian từ từ tìm. Dùng bạc mua cũng chẳng sao.

Cung Vô Khuyết mang sinh lễ đến đặt ở trước tiền thính khiến mọi người choáng ngợp vì mức độ xa hoa và số lượng của sinh lễ. So với lúc gả Mã Phi Lan, Mã Phi Cẩm, Mã Phi Vũ thì còn nhiều hơn.

Mã Phi Yến sợ hãi trốn luôn trong phòng, gài then chốt cửa chặt chẽ. Đến con kiến cũng không thể lọt vào. Cung Vô Khuyết biết nàng không muốn gả cho hấn nên cũng không đến đó làm nàng thêm kích động. Sau ngày mai hấn sẽ có thể gặp được nàng rồi, không cần phải vội. Tâm hấn trao cho nàng mất rồi lý nào lại dễ dàng để nàng thoát được. Mang nàng về để đó ngắm hoặc bày trí còn tốt hơn nhìn nàng gả cho người khác.

Giá y, mũ phượng đặt trên khay được Tuyết Ly mang vào cho nàng xem. Một kiện đồ rực được thêu như ý cát tường bằng chỉ bạc. Đôi hài đỏ thêu đôi uyên ương hí thủy bằng chỉ bạc rất bắt mắt. So với bộ giá y lúc trước vẫn là đáng giá hơn vạn lần nhưng Mã Phi Yến chẳng thèm nhìn đến một mắt. Tâm trạng nàng vẫn lơ lửng trên không trung a.

Nàng nghĩ không thông suốt được nên đến cơm cũng chẳng buồn ăn. Suốt ngày chỉ ngẩn ngơ ngồi trong phòng như lúc vừa xuyên không đến đây vậy. Nàng thuộc dạng người khó tiếp nhận sự thực. Giờ phút này đây nàng muốn gặp bác sĩ tâm lý ngay lập tức.

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————

Rất nhanh hôm nay đã đến ngày đại ‘hung’ của nàng.

Trong gian phòng, Mã Phi Yến khóc như hoa lê đài vũ ôm chặt cạnh giường không chịu mặc giá y. Khuôn mặt mỹ mạo kia sớm đã bị nước mắt làm lấm lem.

Chuyết Niên Quyên, Bạch Mãn Ngọc, Tạ thị, Tề thị đến khuyên mãi cũng chẳng xong. Mã Tuấn Vĩnh, Mã Viễn Hành cùng hai huynh trưởng của nàng cũng ở bên trong nhìn nàng thở dài. Đến giờ phút này rồi còn ương bướng như vậy.

Đó là thánh chỉ làm sao có thể kháng chỉ được. Tru di cữu tộc còn không tính sợ là các chức quan của các đời trước của Mã gia sợ cũng bị loại luôn.

Tuyết Ly cùng Bạch Chỉ, Ngân Chỉ bắt đắỉ mỗi người giữ một bên tay, một người thay nàng mặt. Bọn họ nào dám trước mặt mọi người ở Mã phủ điểm huyệt nàng cơ chứ.

Sau khi mặc xong giá y, lại bị dùng phấn nước yên chi bôi một lớp thật mỏng. Vì sợ nàng khóc sẽ lấm lem hết. Tề thị suốt suốt chải tóc cho nàng. Có lẽ đây là lần cuối cùng có thể vì nữ nhi chải tóc làm sao không xúc động cho được. Lại nói nữ nhi là không muốn gả, nàng cũng không biết nên thế nào cho phải.

Mã Tuấn Vĩnh không đành lòng để ái nữ rời xa mình. Nàng lại phải gả đi trong tâm trạng không cam tâm nguyện ý nữa chứ. Mất hấn bất giác rơi xuống một giọt lệ nhưng bị hấn vội vàng dùng tay áo lau đi. Tuy Cung Vô khuyết đã đảm bảo với hấn cuộc sống của Mã Phi Yến ở Cung gia so với Mã gia còn tốt hơn vạn lần nhưng trạch đầu nàng làm sao có thể kham được.

Mã Viễn Duẩn cũng Mã Viễn Luật nhìn muội muội ôm lấy thành giường khóc lóc cũng không kiềm chế được sự đau lòng. Nếu chỉ là có bọn họ thì bọn họ nhất định vì nàng kháng chỉ. Chẳng là trong Mã phủ còn rất nhiều người a.

Mã Viễn Hành lần đầu thấy được Mã Phi Yến giờ tính tình tiểu hài tử như vậy. Từ lúc nàng ở đại hôn giúp Mã gia mở sinh lộ hần đã xem nàng như thân muội muội của mình. Nhìn nàng như vậy hần cũng xót xa không kém. Lúc thân muội muội cùng Mã Phi Vũ gả đi cũng không có ai có thảm cảnh như nàng đâu.

Hai tẩu tẩu của Mã Phi Yến cùng Tạ thị không kiềm nén được cảm xúc cũng che miệng gục đầu vào người trượng phu khóc theo nàng. Dẫu biết hôm nay là đại hôn không nên như vậy.

Tiếng đốt pháo nhỏ từ đại môn xa xôi truyền đến, một hạ nhân chạy đến thông báo. Mã Phi Yến khóc to tiếng hơn, tay giữ cạnh giường chặt hơn.

Cung Vô khuyết không ở tiền thính đợi mà gấp gấp trực tiếp đến An Tri hiên đón nàng. Tề thị vừa nghe thấy Cung Vô khuyết tiến vào cửa liền mang hồng cân phủ lên đầu của Mã Phi Yến.

Cung Vô Khuyết một thân đỏ rực bước vào chào mọi người xong liền nhìn thấy Mã Phi Yến bám chặt cạnh giường. Hần bước đến nhẹ nhàng điểm vài cái trên người nàng rồi bế nàng bước ra ngoài.

“Nàng ngoan ngoãn cho ta, hôm nay cho dù nàng có muốn hay không vẫn phải bái đường.”

Tuy động tác của Cung Vô Khuyết nhanh chóng không ai có thể nhìn thấy được nhưng thấy Mã Phi Yến ngoan ngoãn không động dậy cũng chẳng lên tiếng ai cũng ngầm hiểu được nàng đã bị điểm huyết.

65. Chương 65: Tân Hôn

Tác giả: Luna Huang

Bên ngoài kiệu hoa tám người kiếng chỉ là để cho mọi người xem thôi. Mã Phi Yến không được đặt trong kiệu hoa mà được bế lên ngựa ngồi cùng Cung Vô Khuyết. Nếu không phải kiệu hai mươi bốn người kiếng dành cho hoàng hậu, kiệu mười sáu người kiếng dành cho thân vương thì hần hần cũng mang ra đến rước nàng rồi.

Hai bên đường dân chúng bàn tán xôn xao. Thiếp thất vừa mất không lâu liền cử hành đại hôn. Nhưng là trên thánh chỉ ghi rõ ngày thành hôn nên không được chậm trễ a. Độ xa hoa của hôn lễ cũng được xem là chủ đề nóng trong miệng dân chúng. Ai cũng bảo Mã Phi Yến tốt số trong khi không biết giờ đây cõi lòng của nàng đang tan nát ra từng mảnh.

Cung Vô khuyết xem như không nghe thấy gì hần ngồi trên ngựa thì thầm với nàng: “Nàng ngoan ngoãn cùng ta bái đường được không?” Tay hần điểm một cái giải á huyết cho nàng. Lần này không thể tự chủ chương như trước nữa.

Mã Phi Yến hằng học nói: “Người đừng mơ tưởng.” Chỉ cần nàng không cùng hần bái đường liền sẽ không có chuyện gì nữa.

“Vậy nàng muốn cả Mã phủ cùng chôn theo nàng sao? Hôm trước ta thấy được chất nhi của nàng rất đáng yêu a.” Hần không thể thương lượng cùng nàng liền mang tính mạng của mọi người ra uy hiếp.

Mã Phi Yến im lặng không nói gì. Đến giờ phút này nàng vẫn chưa thông suốt, chưa thể tiếp nhận sự thật này. Nghĩ nghĩ, không nên dùng tính mạng của người thân cùng hần cứng rắn. Gả cho hần cũng được, chỉ cần nàng an phận thủ thường đóng cống không tiếp khách liền được.

Cũng Vô khuyết tuy không nghe nàng đáp ứng nhưng hần biết nàng sẽ không dám phản kháng nữa liền đưa tay giải luôn huyết còn lại cho nàng.

Hần bế nàng xuống ngựa bước qua chậu than đặt ở sau đại môn của Cung phủ rồi tiến tiền thính. Mã Phi Yến ngoan ngoãn cùng hần bái đường rồi được Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ tiến vào tân phòng.

Ngồi được một lúc, huân hương thơm ngát làm cả người nàng ngồi không vững. Mắt lim dim, mí mắt nặng nề sụp xuống, cả người đổ xuống giường ngủ lúc nào không biết.

Đến khi tỉnh lại, bên ngoài tiếng ồn ào vẫn còn. Tuyết Ly ở bên cạnh đỡ nàng dậy: “Thiếu phu nhân, người tỉnh rồi có muốn dùng nước không?”

Cả người Mã Phi Yến dựa vào Tuyết Ly, hồng cân trên đầu vẫn chưa được tháo xuống, nàng đưa tay kéo thì bị Tuyết Ly giữ lại: “Thiếu phu nhân, hồng cân tuyệt đối không thể tháo.”

Mã Phi Yến không làm khó nàng ta chỉ nói: “Biết rồi, rót nước cho ta.” Cổ họng nàng khô ran, bụng đói cồn cào. Nhìn xuống dưới chân cũng biết được giờ này đã tối nên được thấp lên rồi.

Mùi huân hương dễ chịu khi này cũng tản hết, tiếp nhận tách trà từ tay Tuyết Ly uống cạn rồi đưa tách rỗng cho nàng ta. Tay nàng sợ soạng trên giường thấy có rất nhiều hạt dưa cùng đậu phộng, buồn miệng liền ngồi đó cắn.

Chưa đầy một khắc Cung Vô Khuyết bước vào, chậm rãi ngồi xuống cạnh nàng, tay ôm lấy nàng kéo vào lòng, thuận tiện kéo cả hồng cân xuống đất.

Giọng thâm tình nỉ non bên tai nàng: “Yến nhi.” Hơi thở đan xen theo mùi rượu nhàn nhạt mị người khiến Mã Phi Yến run nhẹ.

Mã Phi Yến miệng nhai đậu phộng nâng mắt nhìn dung mạo tuấn mỹ kia, ánh mắt vẫn là phần hận. Nàng hận không thể mang hấn ra ngọ môn chém đầu.

Bạch Chỉ cầm trong tay chiếc hà bao nhỏ được thiêu uyên ương tinh xảo, mặt bên kia lại thiêu một chữ hỉ. Hỉ nương cầm kéo bước đến cắt một lọn tóc của Mã Phi Yến cùng Cung Vô khuyết buộc vào nhau rồi cho vào hà bao đặt lên tay của Mã Phi Yến.

Miệng tươi cười nói: “Chúc quốc công gia cùng phu nhân bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.” Nốt ruồi to tướng ở khóe môi của hỉ nương cũng động.

Ngân Chỉ nhìn theo ánh mắt của Cung Vô khuyết mà đưa một bao đỏ cho hỉ nương. Hỉ nương nhận lấy bao đỏ cười toe toét đa tạ.

Tuyết Ly mang đến hai mảnh hồ lô nhỏ chứa đầy rượu được buộc dây đỏ ở giữa: “Thỉnh thiếu gia, thiếu phu nhân dùng rượu hợp cẩn.”

Hỉ nương lại nói: “Uống xong rượu hợp cẩn quốc công gia cùng phu nhân chí đồng đạo hợp, hậu ý tình trường.”

Ngân Chỉ lại đưa thêm một bao đỏ cho hỉ nương. Mã Phi Yến nhìn đến thèm thuồng nhưng bao đỏ đó cứ bay qua bay lại trên tay hỉ nương chứ không bay vào tay nàng.

Cung Vô Khuyết chéo tay với nàng uống cạn ly rượu rồi nhìn nàng hỏi: “Vì sao nàng không uống?”

Mã Phi Yến đương nhiên sợ bị hạ xuân được liền không dám uống. Cầm lấy nửa mảnh hồ lô đầy rượu nhìn trân trối. Hấn dám bức nàng cùng hấn thành thân đương nhiên sẽ có khả năng hạ được.

Mã Phi Yến nặn ra một nụ cười rồi lại nói dối: “Có thể không uống không? Mẫu thân dặn nữ nhân không được phép uống rượu.”

Nói xong lại sợ bị cưỡng hôn nàng vội nói tiếp: “Hay là, người uống thay ta?” Nếu trong rượu thật có xuân được. Nhân cơ hội hấn trúng được nàng vẫn còn tỉnh táo liền bỏ chạy.

“Vì sao ta lại phải uống thay nàng?” Hấn nhượng mi hỏi rồi mang một nửa hồ lô rỗng trên tay trao cho Tuyết Ly. Nàng hay thật đấy, còn dám mang mẫu thân ra làm lý do nữa.

“Vì...” Mã Phi Yến hít một hơi sâu nạp năng lượng: “Vì người là phu quân của ta.” Nói xong nàng còn mặt dày cười hì hì.

Cung Vô Khuyết cao hứng nhận lấy nửa mảnh hồ lô trên tay nàng đổ hết vào miệng rồi đưa cho Tuyết Ly. Mã Phi Yến còn đang đắc ý cho rằng hấn dễ lừa trong nháy mắt sau gáy của nàng bị giữ chặt. Cung Vô khuyết đem hết số rượu trong miệng truyền hết cho nàng.

Tuyết ly thấy được vội bước nhanh ra ngoài. Nàng ta cũng không quên hạ rèm ngăn gian phòng rồi đóng cửa lại. Đám người còn lại che miệng cười rồi bước theo Tuyết Ly.

Mã Phi Yến giãy giụa liên tục liền bị ngã xuống giường. Vốn định khi số rượu trong miệng được nàng nuốt hết vào bụng hẳn mới dứt định rời khỏi môi nàng. Không ngờ, rượu bồ đào ngọt ngào chảy vào miệng khiến Mã Phi Yến mất lý trí vươn lưỡi ra muốn thêm.

Cung Vô khuyết thấy biểu tình hợp tác của nàng tâm trạng cũng vui vẻ không ít liền không tự chủ được vươn đầu lưỡi ra đáp trả. Tuy lần trước cưỡng hôn nàng hẳn cũng chỉ là ngậm phiến môi thôi, đây là lần đầu tiên hẳn hẳn dùng lưỡi lấp đầy khoang miệng của nàng. Đây cũng là lần đầu tiên hẳn cùng nữ nhân hôn môi a, cả trái tim cứ như cũng được ngậm trong rượu vậy, cứ ngà ngà say không muốn ngừng lại.

Đầu lưỡi vươn rượu bồ đào, ngọt ngào khiến hôn của Mã Phi Yến bay hết liền cùng hẳn dây dưa rất lâu. Hai tay đặt trên ngực hẳn, nắm lấy vạt áo ngày một chặt. Nhớ ra còn chính sự vẫn chưa làm Cung Vô Khuyết từ từ rời khỏi môi nàng, đưa đầu lưỡi quét nhẹ lên hai phiến môi đỏ kia rồi đỡ nàng ngồi lên.

Hoàn hồn, nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cả người Mã Phi Yến run rẩy một trận. Não nàng thực sự úng nước rồi mới cùng hẳn...Hy vọng không có lần sau.

Hắn thâm hừ một cái trách: “Rượu hợp cần sao có thể bảo là không uống được.” Nàng không cùng hẳn một lượt uống hẳn vẫn còn không cam tâm đây này.

Mã Phi Yến liên tục đưa tay lau môi của mình, ánh mắt đầy hận ý nhìn hẳn. Lúc này đây, nàng mang cả mười tám đời tổ tông nhà hẳn ra lần lượt thăm hỏi. Do hẳn nàng mới mất tự chủ như vậy.

Hắn ôn nhu mỉm cười nhìn nàng, nâng tay phải của nàng lên lấy vòng vàng từ trong ngực áo ra vì nàng đeo lên. Mã Phi Yến rút tay mãi mà cũng không được chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc vòng kia từ từ đeo vào tay.

Cung Vô Khuyết đưa tay lên môi khẽ hôn vào mu bàn tay nàng: “Hứa với ta không được tháo xuống.”

Mã Phi Yến nhìn chiếc vòng trên tay khẽ thở dài rồi gật đầu: “Ta không tháo xuống.” Xem ra, hai kiếp người nàng vẫn là không thể thoát khỏi sự an bài của số phận.

Cung Vô Khuyết được nàng chính miệng hứa liền cao hứng không thôi hai tay ôm chặt lấy nàng: “Là chính miệng nàng nói đấy, không được lật lọng như lần trước đâu.” Cho dù nàng lật lọng thì đã sao? Hiện tại nàng đã là của hẳn.

Tim của Mã Phi Yến đập rộn ràng trong lòng ngực, cả người nàng nóng rang ôm lấy hẳn. Khuôn mặt đỏ bừng, cổ họng khô rát, bàn tay hạnh kiểm xấu không ngừng sợ soạn trên người hẳn. Hà bao trên tay của Mã Phi Yến rơi luôn xuống giường.

“Ta nóng quá.” Giọng nói nhẹ nhàng, lại đan xen một chút mỉa mai hoặc câu dẫn.

Cung Vô khuyết kinh hỉ nhẹ nhàng đưa tay kéo nàng ra. Nhìn biểu hiện của nàng, tay đưa lên mặt nàng nàng. Quả thực rất nóng a, mặt lại ửng hồng thế này nhưng trong rất khả ái, hẳn không nhịn được liền cúi người hôn nhẹ lên gó má của nàng một cái.

Mã Phi Yến cười khẽ, nắm lấy bàn tay của hẳn rồi cọ cọ má vào: “Tay ngươi thật mát, ta rất thích.”

Là tên nào to gan hạ được nàng? Cung Vô Khuyết nhìn nàng như vậy không nỡ để nàng lại một mình. Chuyện này đành điều tra sau vậy.

Mã Phi Yến xoay xoay cổ đem y phục từng kiện từng kiện cởi ra: “Ta nóng lắm, ngươi không nóng sao?” Đầu óc nàng lúc này ngoài chữ nóng và khó chịu ra thì không còn gì nữa.

Đến khi chỉ còn mỗi chiếc yếm đỏ cùng tiết lộ Cung Vô Khuyết mới định thần lại bắt lấy tay nàng: “Yến nhi, không được làm rộn.”

Nếu nàng còn như vậy nữa thì đến hẳn cũng không thể khống chế được mình mất. Hẳn xác định là muốn có được nàng nhưng không phải là dùng thủ đoạn này. Hẳn muốn nàng cam tâm nguyện ý giao mình cho hẳn.

Mã Phi Yến mất hết lý trí liên tục sờ soạn khắp người hẳn cùng giúp hẳn cởi y phục nữa. Nàng liên tục uống éo người khiến đôi ngực sữa mềm mại của nàng cứ cọ cọ trước ngực hẳn không ngừng.

Tuy cách ba lớp xiêm y nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể của nàng cùng hai hạt châu nhỏ trên đôi ngực sữa kia. Cung Vô Khuyết mím chặt môi ép bản thân hạ hỏa, liên tục hít thở không ngừng điều hòa lý trí của bản thân.

Hắn thấy nàng như thế không đành lòng liền đưa tay vuốt ve sống lưng giúp tận lực nàng giảm bớt khổ sở. Lâu lâu lại giáng một trận mưa hôn xuống mặt nàng cũng không dám dây dưa quá lâu sợ bản thân không tự chủ được liền khiến nàng ghét hắn.

Chuyện này cứ kéo dài đến hai canh giờ, xuân được hết hiệu lực, Mã Phi Yến mệt mỏi ngủ thiếp đi. Cung Vô Khuyết lúc này mới an tâm cỡi y phục kéo màn nằm bên cạnh nàng. Hà bao được nhặt lên đặt dưới gối.

66. Chương 66: Tặng Thiếp

Tác giả: Luna Huang

Đến sáng hôm sau, Mã Phi Yến tỉnh lại đã thấy cánh tay của Cung Vô Khuyết đặt trên thắt lưng của mình. Đầu đặt trên gối vuông gấm lam, kế bên là gương mặt tuấn dật của Cung Vô Khuyết, hai chân của nàng cũng là đang gác lên chân của hắn. Tư thế cực kỳ ám muội.

Xốc chăn lên xem bản thân nàng lại chỉ còn mỗi cái yếm nhỏ. Hoảng hốt nhớ lại chuyện bị trúng xuân được đêm qua. Nàng còn nhớ rõ y phục là tự mình thoát a, nàng còn to gan giúp hắn cỡi y phục nữa chứ. Nếu xuân được là do hắn hạ thì hắn sẽ không để nàng hoàn bích như vậy.

Cung Vô khuyết mở mắt thấy nàng ngẩng ngơ suy nghĩ liền kéo nàng đến hôn lên trán: “Ngủ có ngon không?” Tay hắn vuốt ve đôi vai trần mịn màng của nàng.

Mã Phi Yến mặt đỏ ửng không dám nhìn hắn: “Đêm qua...” Nên nói thế nào đây, nàng phi lễ hắn a.

“Không có chuyện gì xảy ra hết.” Cung Vô khuyết ngồi dậy gọi người đến giúp hắn thay y phục. Biết nàng xấu hổ nên hắn cũng không trêu nàng.

Mã Phi Yến còn thể tự làm nên không cần người giúp. Nàng còn đưa mắt nhìn hắn dang hai tay đứng đó mặc cho hạ nhân hầu hạ nữa. Những chuyện như thế này kiếp trước nàng chịu đủ rồi. Kiếp này nhất định không làm như thế nữa.

Hắn kéo nàng đến bên bàn trang điểm giúp nàng chải tóc, rồi nhường lại cho Tuyết Lý giúp nàng bới tóc. Bản thân giúp lựa trâm cài lên. Cung nhau dùng điểm tâm xong liền đến tiền thính thính an.

Cùng Cung Vô Khuyết bước ra khỏi phòng đến tiền thính, Mã Phi Yến có chút lo lắng. Không biết Cung Lạc Thiên có nhiều thiếp thất không? Nhờ quý xuống rót trà đến mỗi tay thì sao?

Cung Vô Khuyết nắm lấy tay nàng trấn an: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Bên trong tiền thính Cung Lạc Thiên cùng một phụ nhân hơn bốn mươi ngồi trên chính vị. Theo lời của Cung Vô Khuyết thì đó là Chu thị. Bên dưới còn một phụ nhân khác tuổi tác cùng Chu thị không sai biệt lắm là Tô thị.

Mã Phi Yến bước bên Cung Vô Khuyết, hắn làm gì nàng làm theo như vậy thôi.

“Phụ thân, đại nương, nhị nương.” Cung Vô Khuyết mở miệng nói nhưng thái độ không hề có sự cung kính, cả lưng cũng không hề cúi.

Mã Phi Yến nhúng người: “Phi Yến gặp qua phụ thân, đại nương, nhị nương.” Trong Mã phủ cho dù là Tạ thị hay hai tẩu tẩu của nàng đều là gọi như vậy nên nàng cũng chẳng có sửa.

Cung Lạc Thiên nhíu mày nhìn Mã Phi Yến. Đã lâu hắn không gặp nàng, nàng quả là thay đổi rất nhiều a. Nhưng là, hắn không hiểu nổi vì sao Cung Vô Khuyết lại mặc kệ sự phản đối của mọi người nhất quyết thú nàng làm chính thê. Chưa kể còn nháo một trận to vào mấy ngày trước nữa.

“Được rồi, đều là người một nhà không cần nhiều quy củ như vậy.” Hần biết rõ Mã Phi Yến không hề có quy củ.

Ma ma bên cạnh Tô thị nhanh miệng nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân đến rồi.” Tay vẫy vẫy ra hiệu cho nha hoàn đến lấy trà cùng nệm đến.

Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết mỗi người quỳ một bên dâng trà, vui nhất cũng là lúc lấy hồng bao a. Bên trong toàn ngân phiếu.

Sau đó được ban ngồi, Mã Phi Yến vui vẻ mong chờ được mở bao đỏ thì có một ma ma khác bên bước đến bên cạnh Chu thị nói gì đó vào trong tai nàng ta. Đôi mắt của nàng ta lập tức nhìn chằm chằm Mã Phi Yến.

Nàng ta giơ chiếc khăn gấm trắng từ tay của ma ma kia lên nói: “Lão gia.”

Tô thị đem khăn trong tay của mình đưa lên miệng cười: “Không biết Phi Yến có thể cho mọi người biết lý do vì sao lại đến trễ không?” Cứ nghĩ đêm xuân nên đến trễ còn có thể bỏ qua. Nhưng giờ khăn là toàn trắng a.

Mã Phi Yến bị ba trưởng bối nhìn đến bối rối. Sao bọn họ không hỏi Cung Vô khuyết mà hỏi nàng làm gì? Hôm qua nàng bị trúng xuân được đến khuya mới ngủ đương nhiên là thức dậy trễ a.

Cung Vô Khuyết nhấp xong ngụm trà mới thay nàng trả lời: “Đêm qua là ta uống say nên ngủ mất, không biết đại nương cùng nhị nương còn gì muốn hỏi nữa không?”

Cung Lạc Thiên lạnh giọng nói: “Sau này không được đến trễ nữa.” Nói xong liền đứng nói: “Trễ rồi, mau vào tiễn cung tạ hoàng ân đi.”

Cả hai vội vã đứng dậy leo lên xe ngựa tiễn cung.

Hôm nay trong cung tuyển thêm thiếp thất cho thái tử cùng Trữ thân vương nên nơi họ đến không phải Đông cung mà là ra Đức Tâm điện xem tuyển thiếp.

Sau khi hành lễ liền được ban tọa. Thái tử cùng Trữ thân vương sớm đã an vị. Vừa thấy Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết bước vào cả hai đều có ánh mắt rất kỳ quái hướng về phía nàng.

Kỳ tuyển thiếp này so với lúc Mã gia tuyển thiếp thì hoành tráng hơn vạn lần. Bên dưới điện gồm có năm hàng, mỗi hàng là bảy nữ nhân đứng cách nhau một khoảng.

Đám nữ tử mỹ mạo, y phục trang nhã đứng thành từng hàng bên dưới, đầu khẽ cúi mặc cho bọn họ tuyển chọn. Chỉ là, nghe được Cung Vô Khuyết đến có người lên nhìn hần, kẻ thì sợ đến mặt không còn huyết sắc son phấn trên mặt cũng che không được, tay chân run rẩy.

Hoàng thượng liền thưởng thêm hai nữ tử cho Cung Vô Khuyết làm thiếp. Mặc dù trước đó phủ hần có bốn thiếp thất tự sát, hôm qua Mã Phi Yến mới vào cửa. Thật không thể hiểu nổi đám hoàng thất muốn gì nữa.

Đám nữ tử bên dưới nghe được có vài người thụ sủng nhược kinh trực tiếp ngắt đi được kiêng đến thái y viện sơ cứu. Hoàng hậu là cho gọi thêm vài người ở ngoài cửa lấp vào chỗ trống bị thiếu.

“Hôm nay có đến hơn trăm người, các người cứ từ từ chọn lựa, không cần phải gấp.” Hoàng thượng cười ha hả cứ như đây là chuyện bình thường vậy.

Cung Vô Khuyết tựa tiểu phi tiểu ghé sát người của Mã Phi Yến xấu xa nói: “Ái thì chọn được người nào chưa?”

“Lại không phải thiếp thất của ta, việc gì ta phải chọn chứ?” Mã Phi Yến khẽ hừ một tiếng, còn dám mở miệng bảo nàng giúp hần cho nữa cơ chứ. Đúng là tên xấu xa vô lương tâm, mới hôm nào bức nàng cùng hần thành thân hôm nay đã lập thiếp.

“Nàng phải vì vi phu ra sức chứ, dù gì đêm qua vi phu cũng đã tận lực giúp nàng giảm bớt khó chịu cơ mà.” Cung Vô khuyết tiếp tục hành vi xấu xa, đưa tay véo gò má của nàng. Cũng may hần kiềm chế tốt nếu không sợ nàng cũng không có thể ngồi đây lạnh nhạt hần đâu.

Nhắc đến chuyện đêm qua Mã Phi Yến lại xấu hổ, mặt cũng không khỏi ửng hồng. Nàng không thềm trả hần nữa.

Trữ thân vương thấy buồn miệng liền lên tiếng châm chọc: “Cung phu nhân vừa vào cửa Định quốc công đã lập thêm thiếp thất rồi, có phải hay không có một chút ủy khuất.” Lúc trước nàng khước từ hần, giờ đây liền phải chịu cảnh này, đây gọi là đáng đời.

Hoàng hậu vội vàng giải vây: “Trữ thân vương sao lại nói như vậy, Phi Yến là người khoan dung tuyệt đối không để tâm những chuyện này đâu.” Trong hậu trạch của Cung Vô Khuyết thiếp thất nhiều vô kể. Nếu làm đổ phụ chẳng phải bản thân sẽ không có ngày tốt qua sao? Hoàng hậu nói câu này cũng chính là khuyên Mã Phi Yến nên mở lòng xem nhẹ một chút.

Nàng cũng được nghe An công công báo lại, Mã Phi Yến tự ý tổ chức đại hôn báỉ đường với gả trống chứ không thềm thành thân cùng Cung Vô Khuyết. Ngay lúc thánh chỉ vừa tuyên xong, Mã Phi Yến lập tức ngất đi a. Có lẽ nàng cũng là vô tâm với hôn sự này.

Thái tử điềm đàm quét mắt nhìn Mã Phi Yến, khỏe môi hơi giật giật. Chuyện của nàng hần cũng nghe không ít. Lúc thấy Cung Vô Khuyết bế nàng vào hần còn sợ hôn lễ bị nháo loạn. Không ngờ lại thấy nàng ngoan ngoãn báỉ đường. Xem ra hôm qua cửu phụ phải phí không ít tâm tư uy hiếp dọa nạt rất nhiều nàng mới chịu báỉ đường a.

Hần liền mở miệng nói: “Cửu mẫu ngồi ở đây đương nhiên là không để tâm rồi.”

Mã Phi Yến thâm khinh bỉ đám người vừa phát ngôn một phen. Nàng chỉ nở một nụ cười không vươn bụi trần chứ hoàn toàn không nói câu nào. Nàng vờ như bản thân trải qua đêm tân hôn rất mệt mỏi, liền tục đưa khăn tay lên miệng che giấu những cái ngáp dài, mắt lâu lâu lại lim dim.

Cung Vô Khuyết thấy Mã Phi Yến cứ ngủ gà ngủ gật nên bảo nàng một mình hồi phủ trước. Hần cũng muốn cùng nàng trở về nhưng là bị gọi ở lại để chọn thiếp thất nên không về được.

Hần đâu biết nàng vờ làm vậy thôi, tự dừng mới vào cửa mà trượng phu nạp thiếp không khó chịu làm sao được. Tuy nàng không muốn gả cho hần, nhưng cũng là đã gả làm sao tránh khỏi có chút bất mãn chứ.

Cung gia cực kỳ to, phải nói là bằng gấp hai lần Mã phủ. Viện của Cung Vô Khuyết được gọi là Hắc Nguyệt Cao Phong, mang hàm ý nguy hiểm, viện này như một cái phủ riêng biệt vậy.

Tuyết Ly bảo nơi này vốn dĩ là viện của thân mẫu của hần, nhưng sau khi tạ thế hần liền đổi tên. Ở đây chưa cả một đồng thiếp thất của hần, nên chiếm hơn hai phần ba Cung phủ lại mỗi ngày một mở rộng nữa.

Trong Hắc Nguyệt Cao Phong ngoài chính viện của nàng thì còn mười viện nhỏ của tiểu thiếp, và một viện nhỏ vừa xây xong. Cứ bốn tiểu thiếp ở trong một viện. Không tính những người đã mất thì tổng cộng hần có ba mươi chín tiểu thiếp, thêm hai người sắp đến là bốn mươi một người.

Nơi của nàng ở là Vọng Nguyệt uyển, là nơi cao nhất to nhất lộng lẫy nhất trong Hắc Nguyệt Cao Phong, cũng là viện của Cung Vô Khuyết, tên là dùng tên viện của mẫu thân hần lúc trước. Mỗi gian phòng lại phải bước thềm năm bậc thang. Cung Vô Khuyết biết nàng có sở thích thưởng trà ngắm trăng nên đặc biệt cho người xây thêm một lầu cho gian chính.

Do Cung phủ quá to, đi đến Hắc Nguyệt Cao Phong đã là mất một khối thời gian lớn. Trong Hắc Nguyệt Cao Phong đến Vọng Nguyệt uyển lại mất thềm một khoảng thời gian nữa. Còn chưa kịp thở, Tuyết Ly thông báo đám thiếp thất của Cung Vô Khuyết đến cầu kiến.

“Truyền.” Tay nàng day day hai huyệt thái dương, thán thật đau đầu!

67. Chương 67: Thiếp Thất

Tác giả: Luna Huang

Đám thiếp thất oanh oanh yến yến váy áo sắc sỡ đầy mị hoặc bước vào. Đây là mỗi người có một vẻ không ai giống ai nhưng vẫn là đẹp. Trong mắt của bọn họ mỗi người có một thần sắc khác nhau nhưng đều nhanh chóng giấu xuống đáy mắt.

“Nô tỳ gặp qua tỳ tỳ.” Bọn họ nhúng người hướng Mã Phi Yến hành lễ.

Tuổi của nàng so với bọn họ thì còn nhỏ hơn a. Giờ lại thành tỳ tỳ rồi, thậm ai oán xong nàng nhẹ giọng nói: “Đều đứng lên cả đi.”

Bọn họ lần lượt dâng trà cho nàng. Cũng may nàng sớm dùng điểm tâm rồi, nếu không mỗi người uống một hớp trà nhất định no không thể dùng điểm tâm được.

Trên thắt lưng của từng người được đeo một miếng lệnh bài bằng đồng. Trên đồng bài có khắc số thứ tự nên không cần nhớ tên chỉ cần gọi số thôi.

Tuyết Ly có nói nếu vị di nương nào mất thì số thứ tự sẽ được đôn lên chứ không để trống. Tất cả những chuyện xào xáo trong hậu trạch đều chưa từng xảy ra trong Cung phủ nên bảo nàng yên tâm. Mã Phi Yến hiểu kỳ hỏi về cái chết của những thiếp thất trước thì mặt của Tuyết Ly tái đi rồi mạnh mẽ trả lời không biết.

Bọn họ thay phiên nhau dâng bốc đưa Mã Phi Yến lên chín tầng mây xanh. Nàng chỉ là nhàn nhạt đáp lại cũng không quên khen lại. Ở Mã gia, nàng chưa từng thấy qua Trình thị với Lý thị cả đám di nương của đại phòng làm sao đối đãi với nhau nên cũng không biết nên làm thế nào cho đúng.

Qua sự việc hôm nay nàng biết được Cung Vô Khuyết vẫn chưa có hài tử. Hỏi Tuyết Ly mới biết hẳn bảo chính thất còn chưa sinh làm sao để thiếp thất hoài thai được. Mã Phi Yến lại rùng mình một phen. Nàng chẳng phải là đang ở vị trí chính thất sao? Nàng không muốn đâu, ai đó đến cứu nàng đi.

(Luna: hãy cầu cứu ta đi, bởi vì chỉ có ta mới có thể cứu nàng a. ^_^)

Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ nhìn đám thiếp thất cũng choáng váng vài phần. Trữ thân vương còn không có được thiếp thất nhiều và đẹp thế này đâu. Đột nhiên bọn họ có ý nghĩ, nếu Mã Phi Yến gả cho Trữ thân vương có phải là tốt hơn không? Thiếp thất nhiều như vậy biết khi nào mới có cơ hội thị tẩm một lần? Nhưng nhiệm vụ của bọn họ chỉ vừa bắt đầu thôi.

Lát sau, đám thiếp thất nối đuôi nhau rời đi cho nàng nghỉ ngơi. Mã Phi Yến vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi thì đã nghe hạ nhân bên ngoài báo Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đến. Nàng mừng rỡ chạy như bay ra ngoài tiền thính.

Vừa thấy hai huynh trưởng, Mã Phi Yến chạy đến ôm chầm lấy họ, mắt cũng đỏ hoe động vài giọt lệ ở khóe mắt, giọng nghẹn ngào, trong trẻo nhưng chứa đầy ủy khuất: “Ca ca.”

Bọn họ nghe nói Cung Vô khuyết được hoàng thượng tặng thiếp sợ nàng ủy khuất nên bất chấp chạy đến xem một chút. Thấy được nàng như vậy cũng là an tâm một chút rồi. Có ai mà hôm nay thành thân ngày mai liền lập thiếp như vậy chứ. Nếu là như vậy thì ngoan cố đòi thú muội muội của bọn hắn làm gì?

Mã Viễn Duẫn lo lắng hỏi: “Muội muội ở đây có tốt không?” Từ lúc nàng bị Cung Vô Khuyết bế lên ngựa đến nay hắn luôn cảm thấy bản thân vô dụng y như lúc nhìn thấy đại bản hạ xuống người nàng vậy.

“Cũng không phải gọi là ủy khuất.” Mã Phi Yến buông hai huynh trưởng ra, bĩu môi, cụp mi nói.

“Huynh cùng đại ca nghe nói Định quốc công được ban hai thiếp thất nên mới đến đây xem muội muội. Phụ thân cũng lo lắng nhưng không thể đến được.” Mã Viễn Luật đem mục đích của chuyến đến thăm lần này nói ra.

Mã Phi Yến che miệng cười khúc khích: “Muội nói cho hai người biết, hắn a, hắn có đến ba mươi chín thiếp thất, có thêm hai người thì đã là gì đâu. Đây là còn chưa tính những nữ nhân đã mất mạng trước đó nữa a.”

Hai huynh trưởng của nàng nghe được liền trợn to mắt không tin được. Bọn họ biết Cung Vô Khuyết có nhiều thiếp thất nhưng không nghĩ đến lại nhiều như vậy. Ngay cả đến thái tử và Trữ thân vương cũng

không nhiều thiếp thất như vậy đâu. Như vậy, hơn một tháng muối muối của bọn hần mới có thể gặp trưởng phu.

Mã Viễn Duẫn định mở miệng bảo nàng làm đồ phụ hưu phu đi. Cung Vô Khuyết có thể thiếp thất vừa mất liền thú thê, vừa thú xong thê liền lập thiếp, đã vậy còn hai người một lúc nữa. Vậy thì, nàng cũng có thể vừa gả vào liền bị hưu. Nhưng câu vừa đến cửa miệng liền nuốt vào trong không nói ra miệng được.

Mã Viễn Luật liên tục thở dài. Hần cũng có suy nghĩ y như Mã Viễn Duẫn nhưng cũng không thể nói. Bọn họ có thể nuôi nàng một đời thế nhưng Cung Vô Khuyết, hần có chịu hưu nàng không? Hôm đó bức hôn đã thấy được rồi. Nếu nói ra khác nào để cho nàng ô nhục mà đau khổ đâu.

Mã Phi Yến cười hì hì nhìn hờn của hai huynh trưởng thoát ra khỏi thể xác: “Hai người đến đây chỉ để nhìn muội thôi sao?”

Không để bọn họ có phản ứng gì nàng liền kéo tay bọn họ đến Hắc Nguyệt Cao Phong thượng cảnh, miệng không ngừng huyền thuyên: “Ca ca, ở đây rất to, cảnh rất đẹp, đã đến đây rồi phải cùng muội đi xem.”

Nàng trực tiếp mang họ đến lầu hai của Vọng Nguyệt uyển rồi phân phó Bạch Chỉ, Ngân Chỉ chuẩn bị trà bánh. Nàng vui vẻ tự tay pha trà đãi hai huynh trưởng miệng còn không ngừng dặn dò lần sau đến phải đưa luôn tàu tàu cùng hài tử đến nữa.

Ngồi ở ban công có thể quan sát được toàn cảnh, không khí trong lành, gió thanh mát từ bốn phía liên tục thổi vào.

“Ca ca thấy thế nào?” Mã Phi Yến cười đến híp mắt, lâu rồi nàng không có được cảm giác này. Gả cho Cung Vô Khuyết cũng không phải không tốt, chỉ cần hần quên luôn dự tồn tại của nàng thì nàng có những ngày tốt đẹp rồi.

“Ừm.” Hai người đồng thanh phun ra một từ. Tuy ở đây so với Mã gia cái gì cũng tốt hơn nhưng Mã Phi Yến vẫn là chịu thiệt thòi a. Bọn họ nhìn nụ cười tươi tắn trên mặt nàng trong lòng dâng lên một trận đau đớn.

Cảm nhận được ánh mắt của hai huynh trưởng, nụ cười trên môi của Mã Phi Yến càng tươi tắn hơn. Nàng biết bọn họ nghĩ gì, nhưng nàng thực không buồn nữa a, liền mở miệng trấn an:

“Ca ca, muội rất vui a, mỗi ngày vui vẻ như vậy mới là tốt. Kỳ thực, muội không muốn thành thân, sống như vậy cũng giống như ý muốn của muội, muội thực rất vui.” Chỉ là khó có cơ hội được gặp phụ mẫu, ca ca, tàu tàu nữa rồi.

Đương nhiên những lời đó nàng cũng không nói ra miệng mà âm thầm bồi thêm trong lòng. Nếu có thể trở về bên họ thì tốt quá rồi.

Trong lòng của bọn họ lại nghĩ là nàng nói dối. Ở cùng Mã Phi Yến bao lâu nàng lúc nào cũng nói với họ nam nhân thì phải một đời phải đối xử thật tốt với hai nữ nhân, một là mẫu thân, hai là thê tử. Bọn họ cũng phải đối xử thật tốt với muội muội là nàng nữa. Nàng còn chê bai đám nam nhân hoa tâm, nạp nhiều thiếp để rồi hài tử sinh ra thân phận không được cao quý bị mọi người xem thường.

Hiện tượng phu của nàng không chỉ có vài thiếp thất mà còn bốn mươi mốt người a. Như vậy nàng làm sao vui cho được, nàng chỉ là muốn cho họ vui vẻ nên mới cười thôi.

Nghĩ như vậy Mã Viễn Luật liền nói: “Muội muội nếu không vui liền nói ra, huynh không ngại để muội muội trút giận.”

Mã Phi Yến khép mắt nhìn hai huynh trưởng của mình. Nghe bọn họ nói như vậy, nàng thật rất cảm động a. Nhưng nếu giờ mà chảy nước mắt bọn họ sẽ thực sự nghĩ rằng nàng ủy khuất a. Nghĩ thế nàng lại nhéo miệng cười.

“Muội thực sự rất vui.”

Mã Viễn Duẫn vươn tay xoa đầu nàng, bọn họ chính là gánh nặng của nàng. Nếu nàng không vươn bản mọi người trong Mã gia, nàng cũng sẽ không gả đi thế này: “Muội muội, là chúng ta không thể giúp được gì cho muội muội, ngược lại hại muội muội ủy khuất gả đi thống khổ thế này.”

Mã Viễn Luật hồi hận nói: “Đáng lẽ, lúc trước huynh nên để muội muội ở lại Tuyên thành.” Nếu nàng ở Tuyên thành, có dịp bọn họ lại đến thăm nàng. Còn chưa biết chừng nàng tìm được một trạng phu tốt cả đời chỉ có một mình nàng. Hoặc là nàng gả làm dâu của Triệu gia cũng không cần ủy khuất như vậy.

Cung Vô khuyết đưa hai thiếp thất mới trở về giao cho Thế An an bài chỗ ở cho bọn họ. Nghe được Thiết Trụ báo hai huynh trưởng của Mã Phi Yến đến đang ở Vọng Nguyệt uyển hắn liền nhanh chân bước đến.

Không ngờ vừa đến lại trùng hợp nghe được câu nói sau cùng của Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật, trong giọng nói còn nghe ra được sự hối hận. Tay hắn nắm chặt lại thành quyền, sắc mặt cùng ánh mắt vẫn là không để lộ bất kỳ biểu hiện gì.

Sau khi nghe được không gian nhất thời im lặng một lúc, hắn bước vào trong, nhẹ giọng nói: “Thê huynh đến tại sao không thông báo trước để chúng ta đón tiếp chu đáo.” Trong giọng như là chưa hề nghe được gì vậy.

68. Chương 68: Ca Ca

Tác giả: Luna Huang

Những tấm rèm phần lam mỏng được gió thổi bay, ẩn hiện lên thân ảnh của Cung Vô Khuyết.

Sắc mặt của hai huynh đệ Mã gia đen lại, trong lòng như bị lửa thiêu vô cùng khó chịu. Trước đó Cung Vô Khuyết đã từng hứa nhưng gì với phụ thân của bọn họ, giờ lại không làm được như vậy.

Thiếp thất trong phủ thì đã thôi không tính toán rồi. Đáng ra lúc được ban thê thiếp thì nên từ chối mới phải. Hiện hai từ “thê huynh” kia bay vào tai họ chỉ muốn đánh vài quyền vài trong khuôn mặt tuần dật của Cung Vô Khuyết thôi.

“Gặp qua Định quốc công.” Hai người nén giận, bình tâm lại đứng dậy ôm quyền.

Mã Phi Yến xem như không thấy gì, vẫn ngồi yên đó thưởng trà. Trong thâm tâm của nàng, phu thê là bình đẳng, hắn không hành lễ với nàng việc gì nàng phải hành lễ với hắn.

Cung Vô khuyết từng bước chậm rãi sai bước đến bên người Mã Phi Yến, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Đều là người một nhà cả, thê huynh không cần đa lễ.” Miệng hắn treo một nụ cười mỏng nhưng bên trong hoàn toàn không có cười.

Sau khi Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật ngồi xuống, Cung Vô Khuyết quay sang hỏi Mã Phi Yến: “Thê huynh ghé thăm xem ra tâm trạng của nàng không tệ nha.” Hắn được quần gia báo lại, khi nàng hỏi phủ đã làm những gì. Vậy lúc này ở trong cung nàng là gạt hắn nên mới bày ra thái độ đó đi.

“Àn.” Mã Phi Yến không hề để ý nhiều mà trực tiếp xác nhận. Nhân cơ hội đó nàng còn mát mẻ hắn một phen: “Do ngươi không có ca ca nên ngươi không biết được cảm giác vui vẻ này thôi.”

“Ai bảo ta không có ca ca?” Cung Vô Khuyết phản vấn, ánh mắt có chút ý cười lóe lên: “Ca ca của nàng lại chẳng phải là ca ca của ta sao?”

“Ngươi so với họ còn lớn tuổi hơn, làm sao có thể nói vậy được.” Mã Phi Yến bĩu môi, tặng kèm ánh mắt khinh thường cho hắn: “Ngươi làm được thúc thúc của chúng ta rồi.”

“Ta cũng đã gọi họ là thê huynh không phải ca ca thì là gì?” Cung Vô Khuyết đưa mắt nhìn đến tay phải của nàng. Xác định chiếc vòng nàng vẫn còn đang đeo mới đưa tay đem tách trà lên môi. Nếu không có người ở đây hắn sẽ cho nàng biết nàng vừa nói sai câu gì?

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật thấy được cảnh này tâm cũng có chút đặt xuống được. Mã Phi Yến cư nhiên không chút nề nang nhanh miệng phản bác như vậy cũng là nàng không bị ủy khuất đi.

Không lâu sao, hai huynh trưởng của nàng hồi phủ. Cung Vô Khuyết mở miệng giữ họ lại dùng cơm, Mã Phi Yến lại không đồng ý. Lúc này nàng cảm nhận được hận ý của hai huynh trưởng, vẫn là để họ hồi phủ tốt.

Sau khi xe ngựa khuất xa, Cung Vô Khuyết nắm tay Mã Phi Yến đi vào bên trong, giọng hắn đều đều vang lên: “Vì sao nàng không để họ ở lại cùng dùng bữa?”

Hắn biết nàng thương nhớ hai huynh trưởng nên mới mở miệng giữ người. Lúc hắn vừa hồi phủ, Tô thị đến tìm hắn mách lẻo chuyện nàng vừa thấy huynh trưởng đã chạy đến ôm chăm lấy, hoàn toàn không để ý đến lễ giáo nữ huấn.

Mã Phi Yến hoàn toàn không chống cự mà để hắn nắm lấy tay mình. Nàng biết mình có kháng cự cũng chỉ là vô ích thôi. Chỉ cần thấy hôm hắn sống chết bức hôn là biết rồi: “Ta không ở đó thì để họ thay ta tấn hiếu bồi phụ mẫu dùng bữa.”

Cung Vô Khuyết đưa tay kéo nàng ôm vào lòng: “Vài ngày nữa lại mặt sẽ gặp được họ, đừng buồn.”

Hôm đại hôn hắn thấy được Mã Phi Yến ôm lấy thành giường không chịu gả. Khi ở bên ngoài đã nghe được tiếng nàng khóc rống nhưng khuôn mặt đáng thương kia đã bị hồng cân che đi. Lúc đó tâm hắn vẫn là có chút đau, nhưng nếu thuận theo nàng thì đã không có ngày hôm nay.

Trong lòng Mã Phi Yến thầm khinh bỉ hắn một trận. Nếu hai chữ “đừng buồn” có thể giải quyết được thì trên đời này đã không có người buồn, không có kẻ khóc rồi. Nếu muốn nàng không buồn nữa thì đem nàng thả về Mã gia đi, nàng nhất định cực kỳ cảm kích hắn.

Đối với hành động ôm ấp của hắn, nàng vẫn là không để tâm. Đêm động phòng hoa chúc nàng cũng biết được hắn đối với nàng cũng là tôn trọng nên cực kỳ an tâm. Có lẽ hắn bức hôn chỉ là để Mã Tuấn Vĩnh cùng hai huynh trưởng sớm đầu quân theo thái tử thôi. Hai tay của nàng đặt trên lồng ngực nóng bỏng rắn chắc của hắn để tạo sự ngăn cách động chạm không cần thiết.

Cung Vô Khuyết nhớ ra liền dặn dò: “Sau này không được ôm thê huynh như lúc này nữa.” Thê tử của hắn làm sao để nam nhân khác có thể ôm ấp được, ngay cả đó là phụ thân, thân huynh trưởng cũng không được.

Mã Phi Yến tức giận đẩy hắn ra, nhưng móng vuốt của hắn quá mạnh mẽ nàng chẳng làm gì được. Thế là cứ trực tiếp đánh hắn rồi mắng: “Ta ôm ca ca ngươi cũng muốn quản sao?” Hắn ôm một đám nữ nhân nàng không nói thì thôi, hắn lại còn trách ngược nàng.

Cung Vô Khuyết đưa nàng dùng bữa rồi đến thư phòng. Hắn ngồi đó nghiên cứu binh thư bắt Mã Phi Yến ngồi đó đọc sách. Mã Phi Yến luôn miệng kêu than: “Thức thức, ngươi muốn đọc sách thì đọc một mình đi, ta không muốn đọc.” Nàng muốn lên tầng hai thưởng trà, tự nhiên không có hứng thú đọc sách.

“Nàng vừa gọi ta là gì?” Đầu không ngẩng lên nhưng mi mắt lại nâng lên nhìn nàng, giọng của trầm trầm của Cung Vô Khuyết vang lên.

Mã Phi Yến đang nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp liền ngồi bật dậy cười hì hì: “Ta nhanh miệng nhất thời nói sai, lần sau sẽ không như vậy nữa.” Tay nàng vỗ nhẹ vào miệng xem như tự phạt mình.

Cung Vô Khuyết thấy được liền phì cười một tiếng, đường nhìn cũng chuyển đổi lên cuốn binh thư trên tay. Hắn thật sáng suốt khi quyết định không để tú nương đến dạy nàng, dạy xong nàng liền như mấy tiểu thiếp của hắn liền sẽ không thú vị nữa.

Cùng lúc đó, Chu thị cùng Tô thị đến. Nụ cười trên môi của Cung Vô Khuyết lập tức thu lại, hô to: “Truyền.”

Hai phụ nhân dìu dàng bước vào, tay cầm khăn đoan trang. Mã Phi Yến đứng dậy nhún người: “Đại nương, nhị nương.”

Cung Vô Khuyết vẫn nhìn sách cũng không hề có ý định để bọn họ ngồi: “Không biết đại nương, nhị nương đến đây có chuyện gì?”

Mã Phi Yến luôn cảm thấy Cung Vô Khuyết không có hảo cảm với họ nhưng cũng không phải là ghét. Nhìn tuổi tác cũng biết bọn họ không phải thân mẫu của hắn rồi.

“Chúng ta đến đây là tìm Phi Yến a.” Tô thị đưa mắt nhìn Mã Phi Yến, thấy nàng bình an vô sự đột nhiên nàng ta có chút không vui nhưng rất nhanh giấu xuống. Vốn nghĩ đến sẽ được xem kịch hay, xem ra, Cung Vô Khuyết thực sự rất sủng nàng.

“Phi Yến là nhi tức duy nhất trong phủ đương nhiên phải quản lý sổ sách rồi. Chúng ta đến là để giao lại sổ sách cho nàng.” Chu thị điềm đậm nói, trong mắt lóe lên vài tia chán ghét.

Vì nữ nhân này mà cháu gái của nàng chỉ có thể làm thiếp, làm sao nàng có thể nhịn được. Đến cùng nàng có gì hơn người để cho Cung Vô Khuyết có thể cải mệnh Cung Lạc Thiên thú nàng làm thiếp? Đã vậy khi vào của Cung Lạc Thiên cũng không nói gì khiến nàng thật khó chịu.

Mã Phi Yến cảm nhận được ánh mắt khác thường của bọn họ cũng nhìn lại. Nàng mới đến nào có đắc tội gì với bọn họ đâu cơ chứ. Lại nói Cung Vô Khuyết không phải hài nhi thân sinh của bọn họ. Bọn họ có lý do gì mà ghét nàng?

Thấy bọn họ nói có lý Cung Vô Khuyết cũng không có ý kiến gì thêm. Dù sao lúc trước sổ sách của An Tri hiên cùng Bách Hoa Mộng cũng là do nàng quản lý. Mã Phi Yến thì ngược lại, nàng không muốn quản lý chuyện của Cung gia chút nào. Nàng mới ngày đầu đến vẫn chưa biết gì liền bị nhét chuyện vào tay rồi.

“Phi Yến phụ lòng đại nương, nhị nương rồi.” Nàng không nói lý do chỉ là cự tuyệt thôi. Làm bù nhìn chỉ ít có thể bảo vệ tính mạng a. Kiếp trước chưa đến mười tám đã bỏ mạng, kiếp này nàng nhất định phải sống thọ một chút. Nàng nhất quyết không tham gia trạch đấu.

Tô thị làm bộ làm tịch như cùng nàng quan hệ rất tốt vậy, bước đến nắm lấy ta nàng: “Phi Yến sao lại nói như vậy, tỷ tỷ là vì xem trọng người mới giao sổ cùng chìa khóa ra, người còn không mau tạ ơn tỷ tỷ đi.” Tô thị là đang chuẩn bị xem kịch hay thôi, nàng ta biết rõ Chu thị không hề thích Mã Phi Yến.

Nữ nhân này là nghĩ thứ gì trong đầu vậy? Rõ ràng mang chuyện nhét vào tay nàng rồi còn bảo nàng tạ ơn. Đây là đạo lý gì? Các nàng mộng thật đẹp nha.

Chu thị khẽ nhìn sang Cung Vô Khuyết quan sát thần thái của hắn. Sau khi thấy không có sắc thái gì đặc biệt mới mỉm cười nói: “Khuyết nhi cũng rất tin tưởng người, người không nên từ chối nữa.”

Sau khi Mã Phi Yến cùng Chu thị, Tô thị rời đi, Tuyết Ly vào bẩm báo với Cung Vô Khuyết. Hóa ra xuân được đem qua nàng trúng là ngoài ý muốn. Tề thị sợ nàng ở bên trong tân phòng nháo loạn nên đưa cho Tuyết Ly huân hương bên trong có một chút hương an thần. Mà hương an thần đó gặp rượu sẽ tạo thành thuốc mê tình như hôm qua thấy. Cũng may là lượng được không nhiều, nếu không đem qua hẳn là không cần ngủ nữa rồi.

69. Chương 69: Bất Hiểu

Tác giả: Luna Huang

Bên này, Mã Phi Yến được đưa ra ngoài hoa viên. Chu thị cùng Tô thị bảo ma ma đặt bàn tính cùng hai chồng sách to lên bàn. Trước mặt Cung Vô Khuyết thì hứa hẹn chỉ bảo tận tình, hiện tại thì ném cho nàng câu:

“Phi Yến cứ xem, chỗ nào không hiểu cứ hỏi.”

Mã Phi Yến cắn răng nghiêng lợi “vâng” một tiếng rồi ngồi xuống chậm rãi xem. Chu thị cùng Tô thị ngồi bên ung dung thưởng trà. Nàng há để cho bản thân thiệt thòi mà hai người kia lại an nhàn như vậy. Thế là cứ chùng hai phút nàng lại mang sách đến nói nàng không hiểu.

Chu thị cùng Tô thị thay phiên nhau giải thích đến khô cả cổ họng, trà cũng đổi hết một bình thế mà Mã Phi Yến vẫn cứ hỏi không ngừng miệng.

Khó chịu, Tô thị hỏi: “Lúc trước Mã phu nhân không ở đây nhị phòng của các người do ai quản lý?”

Mã Phi Yến không ngại nói dối: “Là do đại bá mẫu một tay phụ trách.”

Chu thị ngạc nhiên, ngẩng đầu dời tầm mắt qua người Mã Phi Yến: “Mã phu nhân không cho người dạy người?” Làm sao một nữ nhân lại không biết quản lý sổ sách như vậy? Nghe nói cả nữ công gia chánh nàng cũng không được học.

Mã Phi Yến vờ cười ngược, đáy mắt lóe sáng rất nhanh liền giấu xuống: “Sức khỏe của Phi Yến vốn không tốt, trước khi phụ mẫu rời đi có dặn dò không nên để Phi Yến học bất kỳ thứ gì. Đại bá mẫu cũng là làm theo lời dặn thôi.”

Tô thị cùng Chu thị nghe được Mã Phi Yến một chút gì cũng không biết, trong lòng liền run lên một cái, khóe miệng khẽ nhếch ẩn hiện ý cười mỏng. Tô thị muốn từ Mã Phi Yến rút chút tiền bỏ túi riêng nên tin này tuyệt đối là chuyện vui đối với nàng. Chu thị càng vui mừng hơn, nếu nàng không biết gì thì vị trí chính thê này của nàng cũng là hữu danh vô thực thôi.

Chu thị khẽ gật đầu, thu lại ý cười nói: “Vây người cứ mang sổ sách về từ từ xem đi, xem mãi cũng sẽ hiểu thôi. Ba ngày sau bắt đầu giao hết cho người.”

Dứt lời, nàng ta cùng Tô thị viện cớ có hẹn với đám phu nhân nào đấy liền rời đi. Bỏ lại Mã Phi Yến ở hoa viên lòng tràn đầy căm hận. Lý nào nàng đã nói như vậy rồi bọn họ vẫn cố tình ép bức nàng. Nghĩ nghĩ liền bảo Bạch Chỉ Ngân Chỉ ở cách đó không xa mang sổ sách đến lầu hai.

Vừa bước được hai bước đã thấy Cung Vô khuyết tiến đến: “Xong rồi sao?” Hắn thấy nàng liền bước nhanh đến hỏi, đảo mắt cũng không thấy Chu thị cùng Tô thị đâu.

Hắn không ở thư phòng ra đây làm gì? Nàng là không muốn trở lại thư phòng với hắn nên mới nhân cơ hội này chuồn lên lầu hai thưởng trà. Hắn đây là muốn bắt nàng về thư phòng sao?

“Xong rồi, giờ đi xem sổ sách.” Miệng nói nhưng chân vẫn bước, mắt nàng cũng không hề nhìn hắn.

Cung Vô Khuyết nắm tay nàng kéo đi, miệng còn phun ra ba chữ: “Vào thư phòng.”

Nàng biết ngay mà, thể nào hắn cũng ép nàng đến thư phòng. Mỗi người một chỗ không phải rất tốt sao?

Bước vào trong thư phòng, Bạch Chỉ Ngân Chỉ mang sổ sách để lên bàn nhỏ bên nhuyển tháp rồi ra ngoài khép cửa lại. Cung Vô Khuyết sớm biết nàng có năng lực quản lý nên cũng không hỏi vấn đề đó mà nói với nàng về chuyện xuân được đêm qua. Tay hắn cũng không quên kéo nàng ngồi xuống nhuyển tháp.

Mã Phi Yến ngạc nhiên đến độ một âm thanh cũng không phát ra được. Người hạ được cư nhiên lại là mẫu thân của nàng a, bi ai biết bao. Tuy là không phải cố ý nhưng cũng là đem danh tiết của nàng suýt nữa thì hủy đi rồi.

Cung Vô Khuyết thấy biểu hiện ngắc ngờ của nàng liền đưa tay véo hai gò má trắng hồng rồi lại nói: “Nhạc phụ, nhạc mẫu hôm nay đã dọn ra khỏi Mã phủ rồi.”

Kinh hỉ chưa đi qua kinh hỉ khác lại đến, Mã Phi Yến không tự chủ được vội nắm vai hắn lay lay: “Người nói sao? Tại sao phụ mẫu lại dọn ra khỏi đó?” Chẳng phải là bảo lão thái gia, lão thái thái trăm tuổi mới dọn đi sao? Sao giờ lại như vậy? Do nàng sao, nghĩ đến đây mắt nàng có chút đỏ lên.

Mã Tuấn Vĩnh vốn trọng chữ hiếu nhưng giờ đây vì nàng mà rời khỏi Mã gia như vậy khác nào đem chữ hiếu kia đặt xuống hàng thứ đâu. Suy cho cùng nàng mới là bất hiếu, còn hại cả phụ mẫu bất hiếu cùng mình.

Cung Vô khuyết thấy nàng kích động liền ôm lấy nàng vỗ vỗ vào vai an ủi, giọng hắn đều đều vang lên: “Bọn họ không muốn làm ảnh hưởng đến quan hệ của Mã gia cùng Trữ thân vương và Thục phi nên mới đưa ra quyết định đó.”

Hắn vốn không định nói với nàng. Nghĩ tới nghĩ lui về lại mặt khác nào nàng cũng biết đâu. Thay vì để nàng nháo ở đây còn tốt hơn hôm lại mặt khóc lóc âm ỉ.

Mã Phi Yến trầm mặc một hồi rồi đưa tay đánh Cung Vô Khuyết: “Đều tại người cả, nếu người không cố chấp thì phụ mẫu ta có cần phải quyết định như vậy không?” Sao lúc này hai huynh trưởng không nói với nàng? Họ là sợ nàng phiền lòng đi.

“Nàng không cảm thấy tách chi rất tốt sao? Nàng vì sao phải chạy đi làm tiểu nhị? Vì sao phải mở Bách Hoa Mộng?” Cung Vô Khuyết để mặc nàng đánh hấn, hấn nhân nhật nói: “Nàng ở đó có vui vẻ không? Lúc nàng vừa trở về lĩnh mười đại bản có tư vị thế nào? Còn chuyện ngay trong hôn lễ của Mã Viễn Hành thì thế nào? Chuyện cắt giảm chi tiêu của nhị phòng thì lại làm sao?”

Đương nhiên chuyện hấn biết còn nhiều hơn như vậy nữa. Chỉ là liệt kê số ít cho nàng biết mà thôi. Chỉ bằng bao nhiêu đó nàng cũng đủ hiểu được hấn muốn nói gì rồi.

Động tác của Mã Phi Yến ngừng lại, đôi mắt phượng ngấn lệ đỏ hoe nhìn hấn đầy kinh ngạc: “Người biết?” Lúc đó hấn còn không ở kinh thành cơ mà.

Cung Vô Khuyết lấy khăn giúp nàng lau khô mắt, giọng hấn lại tiếp tục khẽ vang trong phòng: “Vậy nàng nghĩ ta đưa Tuyết Ly cùng Thiết Trụ cho nàng chỉ để giúp nàng chải tóc thôi sao?”

Mã Phi Yến kinh ngạc độ thần thông quảng đại của hấn. Kiếp trước có thời gian xem Tv nhiều cũng có nhiều nhân vật thần thông quảng đại như vậy. Lúc đó nàng chỉ nghĩ là do biên kịch có đầu óc tốt thôi, không ngờ hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi.

Thấy nàng cúi đầu, cắn môi, hấn lại nói: “Ta lại không thấy nàng có bất kỳ hành động gì nên liền thay nàng đem Mã Phi Vũ tặng đến cho Trữ thân vương rồi.”

Hóa ra chuyện Mã Phi Vũ phải gả đi cùng hấn có liên quan. Nhưng nàng lại thấy được Mã Phi Vũ rất vui vẻ cơ mà: “Chuyện cũng đã qua rồi, hận nàng ta thì mười gậy đó ta cũng đã chịu có làm gì cũng vậy thôi.” Thấy Mã Phi Vũ gả đi không tốt như vậy nàng cũng có chút tiếc nuối. Nếu nàng ta không phải cùng nàng tranh giành Vũ Văn Dương Khải thì e là nàng cùng nàng ta cũng không phát sinh quan hệ tệ như vậy đâu.

Cung Vô Khuyết cười phì kéo chóp mũi của nàng: “Tại sao ai nàng cũng đối xử tốt, trừ mỗi ta ra?” Ngay cả lúc trước nàng trêu ghẹo Vũ Văn Dương Khải ra thì hiện tại vẫn là có quan hệ cực tốt a.

Mã Phi Yến trừng mắt nhìn hấn, còn không phải là do hấn mang xui xẻo đến cho nàng sao? Lần đầu gặp mặt đã hại nàng trật chân rồi, những lần tiếp theo toàn là xui xẻo.

“Do ta không thích người.” Mã Phi Yến vừa nói vừa đẩy hấn ra bản thân ngồi cách xa hấn ra. Nhờ nàng lại bị tuần nhan của hấn mê hoặc đến hồ đồ hôn hấn thì tiêu.

Mặt Cung Vô Khuyết tối lại một phần, hấn biết rõ điều đó nàng đâu cần phải nói ra miệng như vậy. Hừ nhẹ một tiếng, nén giận nói: “Cho dù nàng có thích hay không thì vẫn là đã gả cho ta.”

Mã Phi Yến hừ một cái rõ kêu, nhếch môi khinh bỉ nói: “Lúc đầu người chẳng phải nói là không muốn thú thê nên bảo ta giúp sao? Giờ cũng đã giúp rồi, không nên diễn giả thành thật đâu.” Nói xong nàng đứng dậy chạy nhanh ra ngoài, nếu để hấn kéo lại thì không xong.

Cung Vô Khuyết thấy nàng rời đi liền tức giận, những thứ đặt trên bàn nhỏ bên nhuyển tháp đột nhiên khiến hấn cảm thấy chướng mắt liền một tay hất hết xuống đất.

Tiếng động lớn vang lên trong thư phòng, Thế An bước đến cũng kinh ngạc. Từ trước đến nay chẳng phải gia của hấn đều là bình tĩnh sao giờ lại thành bộ dạng thế này? Gõ cửa nhẹ giọng hỏi: “Gia, bên trong không có chuyện gì chứ?”

“Không gì, cho người vào thu dọn một chút.” Cung Vô Khuyết đứng dậy bước đến bàn tiếp tục xem kinh thư.

70. Chương 70: Khó Hiểu

Tác giả: Luna Huang

Đến tối, Tuyết Ly mang sổ sách về phòng cho Mã Phi Yến xem. Nàng cầm lên hảo hảo xem, phải nghĩ cách để phạm một chút lỗi thế thì Chu thị không thể ép nàng nữa rồi.

Bên cạnh đó nàng vẫn tính toán sổ sách của Bách Hoa Mộng. Đạo này khách ngày một đông nhưng lượng trà lại không đủ cung cấp thì phải làm sao mới tốt đây. Nàng phải bảo Nặc Nặc đặt thêm điểm tâm để tặng cho khách đến mua trà mà không mua được.

Cung Vô khuyết bước vào trong phòng, hần bước đến bên nàng nhìn vào sổ sách hỏi: “Vì sao giờ này nàng vẫn chưa ngủ?” Hần nghe Tuyết Ly thông báo bình thường nàng ngủ rất sớm a.

Mã Phi Yến không nhìn hần vẫn cặm cụi viết viết: “Chưa tính xong thì chưa ngủ thôi.” Đây chính là có thời gian không làm đến lúc cần gấp thì chạy nước rút.

“Ừm.” Hần khẽ gật đầu: “Vậy tính xong nàng ngủ sớm.” Dứt lời hần chấp tay sau lưng bước ra ngoài.

Mã Phi Yến ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng của hần đột nhiên tâm lại trầm đi một phần. Đầu óc không tập trung vào sổ sách mà lại nghĩ đến lát nữa hần tới chỗ tiểu thiếp nào ngủ, số bốn mươi hay bốn mươi mốt. Lại thật, chẳng phải nàng không thích hần sao, hần rời đi nàng nên cao hứng mới phải. Vỗ vỗ đầu ép mình loại bỏ cái tư tưởng quái dị đó đi lại tiếp tục tính sổ sách.

Tính xong nàng trở về giường ngủ, gối của nàng và hần là một cái gối vuông liền dài. Trên giường ngoài chăn nệm gối ra còn có một cái gối ôm tròn nữa.

Đảo mắt nhìn khắp phòng thăm thán hần còn xa hoa hơn nàng nữa. Phòng của nàng không hề có trưng bày bất kỳ thứ gì nên nhìn vô cùng đơn giản, còn phòng hần lại vô cùng xa hoa.

Tuyết Ly nói Vọng Nguyệt uyển vốn là nơi của hần. Mỗi lần hần không muốn gần gũi nữ nhân liền sẽ đến đây ngủ. Giờ nàng ở đây đồng nghĩa với việc nếu hần không muốn gần gũi nữ nhân phải đến thư phòng ngủ.

Mã Phi Yến thuộc loại người nhanh vào giấc. Cho dù là ở đâu nàng cũng sẽ ngủ ngon một giấc đến sáng. Bên trong phòng ngoài trừ tiếng thở của nàng thì không còn gì nữa.

Sáng ngày kế tiếp, vừa mở mắt ra chưa kịp định thần đã thấy Cung Vô Khuyết ngồi bên giường rồi. Mã Phi Yến bật dậy nhìn hần đầy cảnh giác: “Người không cần vào triều sao?” Đến đây nhất ma nàng à?

Cung Vô khuyết mỉm cười kéo nàng vào lòng hôn nhẹ lên trán: “Vẫn chưa đến giờ.”

“Sau này không được phi lễ ta.” Nàng lớn tiếng mắng.

Mã Phi Yến cảm thấy rộn cả người, đêm qua hần mới ngủ cũng nữ nhân khác hôm nay lại chạy đến đây ôm nàng hôn. Vội vã đẩy hần ra bước xuống giường, nàng chạy ra ngoài mở cửa gọi Tuyết Ly, Bạch chỉ, Ngân Chỉ vào tránh tên ghê tởm trong phòng lại làm gì bất lợi với nàng.

Cung Vô khuyết cũng chẳng để tâm. Mặc kệ nàng nói gì, hần muốn làm gì nàng không thể quản được.

Hần đợi nàng chuẩn bị xong giúp nàng cài trâm rồi cùng Cung Lạc Thiên vào triều. Mã Phi Yến được Chu thị gọi đến trả lại sổ sách. Hóa ra đêm qua thấy nàng đêm khuya vẫn chưa ngủ, vừa xem sổ sách của Bách Hoa Mộng lại xem sổ sách của Cung gia, Cung Vô Khuyết liền đến bảo Chu thị tự quản lý.

Trả sổ sách xong, Mã Phi Yến vui vẻ đi dạo hoa viên của Hắc Nguyệt Cao Phong. Ở đây cực rộng, nàng đứng trên cầu cao mang bánh thả xuống cho cá ăn miệng cười khúc khích.

Bạch Chỉ, Ngân Chỉ là người học võ nên đi bộ cùng Mã Phi Yến cũng không có gì tỏ ra là mệt. Nhưng bọn họ cực kỳ ngạc nhiên khi phủ đệ của Cung Vô khuyết so với Trữ thân vương chỉ có tốt hơn chứ không hề kém. Mỗi năm tặng thiếp cho Cung Vô Khuyết, hoàng thượng đều giúp hần mở rộng thêm phủ.

Mã Phi Yến cười híp mắt quay sang thì thấy mặt của Ngân Chỉ có chút biến thành đỏ, đôi mày nhăn lại. Nghĩ nàng ta say nắng hay khó chịu nàng liền cao giọng hỏi: “Ngân Chỉ làm sao vậy?”

Tối bọn họ được phân một viện nhỏ khác trong Vọng Nguyệt uyển còn được căn dặn không được đứng gác trước cửa phòng Mã Phi Yến. Viện đó lại ở xa gian chính của Mã Phi Yến. Tuyết Ly nói với bọn họ theo quy củ trong phủ buổi tối không có bất kỳ nha hoàn nào được bước vào Vọng Nguyệt uyển cũng như là gian của Mã Phi Yến.

Đêm qua bọn họ đột nhập đến đó liền bị ám vệ đánh trọng thương. Bạch Chỉ bị nội thương nhẹ nhưng Ngân Chỉ lại bị chém một nhát ngay lưng. Hiện mồ hôi đổ ra thấm vào vết thương nên có chút rát.

Ngân Chỉ vội vàng nhúng người trả lời: “Nô tỳ không có việc gì, phiền thiếu phu nhân lo lắng rồi.” Nói xong nàng ta đưa tay áo lau cái trán sớm đã thấm đẫm mồ hôi.

Mã Phi Yến nhíu mày quan sát một chút liền phân phó Bạch Chỉ: “Người đưa nàng nghỉ ngơi đi, không nên cố sức.”

Bạch Chỉ nghe vậy cũng không phản đối nữa. Cả hai tạ ơn rồi nhanh chóng trở về viện của mình nghỉ ngơi. Tuyết Ly lách mắt nhìn theo bóng lưng của hai người rồi hừ một tiếng. Hôm trước nàng đã tốt bụng nhắc rồi, đây gọi là thiên đường có cửa thì không đến địa ngục không cửa lại xông vào.

Mã Phi Yến nhìn bọn họ đi khuất, quay sang thấy thần sắc của Tuyết Ly liền bước đến hỏi: “Người biết chuyện gì sao?”

Tuyết Ly nhanh chóng đem thần sắc trên mặt giấu đi cung kính trả lời: “Lúc sáng nay nô tỳ thấy Ngân Chỉ có chút không tốt bảo nàng nghỉ ngơi nhưng nàng lại không đáp ứng.”

Mã Phi Yến nghiêng đầu nhìn Tuyết Ly, mắt phượng kép hờ nghi hoặc nói: “Ta không hỏi chuyện này, ta là muốn hỏi người có phải biết nguyên nhân không?”

Tuyết Ly đang không biết trả lời thế nào thì có một đám thiếp thất của Cung Vô khuyết bước đến hướng Mã Phi Yến cung kính hành lễ: “Nô tỳ gặp qua tỳ tỳ.”

Mã Phi Yến quay lại liền kinh ngạc. Không phải chứ, đi chơi cũng một đoàn như vậy sao? Trước mặt nàng giờ đây có lẽ là đến bốn mươi một người chưa tính thêm đám nha hoàn thiếp thân của bọn họ a. Mắt nào có chút hoa rồi.

“Đứng lên đi.” Thật không còn biết nói gì ngoài câu này.

Đám oanh oanh yến yến trước mặt đồng loạt đứng dậy. Trong đó có hai người bước đến, trên thắt lưng treo đồng bài lấp lánh số bốn mươi, bốn mươi một. Vậy đây chính là hai người mới đến rồi.

“Nô tỳ hôm nay vốn dĩ là đến tìm tỳ tỳ dâng trà, nhưng đêm qua...” bỏ lửng câu nói trên lại tiếp nói: “Nô tỳ dậy trễ mất nên đến thỉnh an trễ, hạ nhân bảo tỳ tỳ ở hoa viên nên mới ra đây.” Nữ nhân mang đồng bài số bốn mươi dịu dàng mở miệng, trên môi còn treo nụ cười khiến người khác động tâm.

Đáng tiếc Mã Phi Yến là nữ nhân nên không hề có phản ứng gì trước nụ cười đó. Nàng chỉ cảm thấy tiếc cho nàng ta đẹp thế này mà phải chôn vùi thanh xuân ở đây. Lại nói nàng ta nói thế là có ý gì? Ý là khoe khoang đêm qua Cung Vô Khuyết đến đó sao? Nàng mới không để ý đâu.

Nữ nhân mang đồng bài số bốn mươi một liền tiếp lời: “Tỳ tỳ có thể hay không nhận tách trà của nô tỳ.” Mắt nàng ta lóe sáng ẩn chút khinh thường ném cho nữ nhân mang một bài số bốn mươi.

Bất đắc dĩ Mã Phi Yến chậm rãi bước xuống cầu cao đi đến đình viện, nàng phất tay bảo Tuyết Ly chuẩn bị trà. Trong đình viện chỉ có năm cái ghế nên đám thiếp thất chỉ có thể đứng thôi.

Bọn họ lần lượt từ lớn đến nhỏ dâng trà cho Mã Phi Yến. Sau khi mỗi ly nhấp một ngụm xong nàng không quên dặn dò: “Từ nay về sau không cần đến dâng trà nữa.” Uống đến nàng no luôn rồi. Cung Vô Khuyết nhiều thiếp thất thế này thật là báo hại nàng mà.

Nữ nhân đeo đồng bài số ba mươi tám liền lên tiếng nói: “Tỳ tỳ, đây thật không hợp quy củ a.”

“Quy củ có thể thay đổi cơ mà, lát nữa ta nói với quốc công gia là được rồi.” Mã Phi Yến điềm đạm đáp, nàng nghĩ bọn họ làm sợ Cung Vô khuyết nên mới nói như vậy.

Nữ nhân mang đồng bài số hai mươi hai bên cạnh cũng lên tiếng đồng tình: “Gia biết được nhất định không vui đâu. Thỉnh tỳ tỳ để chúng nô tỳ làm tròn trách nhiệm của mình.”

“Đúng a, đúng a” Đám còn lại cũng nhao nhao làm nàng phải ôm đầu kêu khổ.

Nàng đã đặc cách miễn quy củ cho bọn họ thế mà không có chút động tâm cảm tạ nào, đã vậy còn đồng loạt tạo phản nữa chứ. Đối lại là nàng, nàng nhất định nhanh chóng cảm tạ rồi chạy về viện tiêu dao. Việc gì phải mất thời gian đi cung phụng người khác như vậy, bọn họ là ngày qua quá nhân rồi đi.

Tuyết Ly thấy bọn họ như vậy liền bước đến khuyên Mã Phi Yến: “Thiếu phu nhân không nên làm khó họ, nếu họ muốn hướng người làm trọn bốn phận người nên giúp họ thành toàn.”

Mã Phi Yến thở dài nhìn đám oanh oanh yến yến kia rồi gật đầu đáp ứng. Sau này nàng không cần dùng điểm tâm nữa rồi, uống trà đã no.

Bọn họ đưa nàng đến nơi khác, gọi là Giang Nam Mỹ Cảnh. Ở đó được thiết kế như lâm viên cổ của Tô châu vậy. Dọc theo hồ dài có đám liễu rũ, bên dưới tán liễu là băng ghế dài sát lan can bên hồ đủ cho đám thiếp thất ngồi. Dưới hồ có một chiếc thuyền nhỏ để đó trang trí thôi, có một cây cầu đá bắt qua bên kia hồ. Bên kia hồ có treo lồng đèn đỏ rất đẹp.

Bọn họ vui vẻ kéo nàng ngồi giữ rồi vây quanh nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Mã Phi Yến cùng mấy chuyện làm đẹp hoàn toàn không có chút hứng thú.

Kiếp trước nàng ở bệnh viện, ao ước duy nhất của nàng chính là được chạy nhảy như những người khác. Đáng tiếc bệnh của nàng càng ngày càng nặng những ngày cuối đời cũng không thể rời khỏi giường.

71. Chương 71: Cùng Chơi Đua

Tác giả: Luna Huang

Dùng cơm trưa cùng bọn họ xong nghỉ ngơi đến chiều. Buổi chiều ở Giang Nam Mỹ Cảnh vô cùng mát, gió thổi tán liễu bay bay, lồng đèn đỏ bên kia hồ lay động.

Mã Phi Yến liền đề nghị họ chơi đá cầu cùng mình. Đám thiếp thất vốn muốn cùng nàng thân cận nên cần răng nghiến lợi đáp ứng. Thế là Tuyết Ly tìm một quả cầu mây đến, bốn mươi hai người cộng thêm nha hoàn thiếp thân chạy vòng vòng đuổi theo trái cầu mây đến mệt lả người.

Cung Vô Khuyết từ trong cung trở về nghe quần gia bảo Mã Phi Yến đang cùng đám thiếp thất chơi vui vẻ ở Giang Nam Mỹ Cảnh liền đi đến đó. Đi từ xa đã nghe được tiếng la hét vui vẻ rồi. Cảnh tượng trước mắt hẳn thật là không biết nên dùng từ nào miêu tả nữa.

Đám nữ nhân tóc tai rũ rượi, trâm cài rơi đầy đất, miệng thở hồng hộc. Bọn họ vốn ít vận động nay còn phải chạy thế này nữa đúng là cực hình mà. Nha hoàn của bọn họ liên tục chạy theo chủ tử, nhặt trâm, lau mồ hôi, tiếp nước. Có người chạy không nổi phải dừng lại để thở, chỉnh sửa y phục, nếu bị Mã Phi Yến điểm tên lại tiếp tục chạy.

Thấy được Cung Vô Khuyết đến bọn họ như thấy thần thánh tái sinh vậy, vội vãi nhúng người thi lễ: “Nô tỳ gặp qua gia.” Đầu bọn họ cúi thấp như là sợ bị hấn thấy được bộ dạng chật vật của họ sẽ chán ghét vậy.

“Ừm.” Cung Vô Khuyết lạnh nhạt phất tay một cái bước đến bên Mã Phi Yến: “Sao là chơi thành bộ dạng này?”

Mã Phi Yến bĩu môi đem mấy cây kẹp giữ búi tóc của mình toàn bộ tháo xuống hết đưa cho Tuyết Ly bên cạnh: “Vui là được rồi, quan tâm đến những thứ khác làm gì.”

Đám thiếp thất chậm rãi đứng dậy rồi quay về phía nha hoàn của mình để các nàng sửa lại tóc tai, chỉnh lý y phục.

“Các nàng trở về nghỉ ngơi đi.” Hần nhàn nhạt ra lệnh, lưng hướng về đám thiếp thất.

Đám thiếp thất nghe được tha bổng liền nhúng người hành lễ rồi lui về viện của mình. Mã Phi Yến cười tươi vui vẻ hẹn bọn họ mai lại chơi tiếp. Bọn họ nghe được có người sợ đến đứng không vững. Tối này sợ

là cả người đau nhức rồi. Ai cũng ném cho nữ nhân mang đồng bài số bốn mươi một ánh mắt thương cảm vì tối nay Cung Vô khuyết nhất định đến chỗ nàng ta.

Đội bọn họ đi khuất Cung Vô khuyết kéo Mã Phi Yến trở về Vọng Nguyệt uyển, miệng không ngừng căn dặn: “Lần sau không được chơi trò đó nữa, không hợp với tuổi của nàng chút nào.”

Mã Phi Yến bực bội liền hất tay hắn ra: “Ta nói, thúc thúc ngươi có phải là già quá hồ đồ không? Mấy trò chơi này là vừa với tuổi của ta cũng vừa với tuổi của các nàng, chỉ không vừa với tuổi của thúc thúc thôi.” Hắn chỉ có hai mươi bốn thôi có cần phải khó tính như vậy không? Cho dù là Mã Tuấn Vĩnh cũng sẽ không như vậy đâu.

Cung Vô Khuyết bị nàng chọc đến đen cả mặt, tay nắm chặt thành quyền kiềm chế cơn giận. Nàng lại dám gọi hần là thúc thúc. Ánh mắt đầy lửa giận nhìn chằm chằm cái môi nhỏ đang mấp máy của Mã Phi Yến.

Đại não lại báo động, Mã Phi Yến lùi về sau vài bước dùng tay bảo hộ miệng của mình, nói: “Thúc thúc, ngươi phải biết thừa nhận sự thật, ngươi là ánh sáng ban chiều sắp tắt rồi. Ta lại khác a, thanh xuân của ta như ánh mặt trời buổi trưa, chỉ cần một tia sáng nhỏ cũng chiếu chết ngươi nữa. Bản thân lớn tuổi thì không nên áp đặt người trẻ tuổi như ta.”

Thấy Cung Vô khuyết tiến về phía mình, Mã Phi Yến nhắc váy chạy thật nhanh tránh bị hần bắt lại cường hôn lần nữa. Tuyết Ly chạy theo Mã Phi Yến vừa thầm cười trong bụng. Thiếu gia nhà nàng thế nào lại thành ánh sáng sắp tắt rồi.

Cung Vô Khuyết tức giận không tiếp tục đuổi theo nàng nữa. Hần có lòng tốt nhắc nhở nàng trưởng thành rồi không nên chơi những trò của tiểu hài tử nữa thế mà nàng lại chê hần lớn tuổi. Thế là cầu mây bị cấm trong Cung phủ.

Tuyết Ly liên tục lải nhải về hành tung của Cung Vô Khuyết với nàng. Lại còn trách nàng chọc tức hần làm hần đến nơi khác dùng bữa nữa. Mã Phi Yến nghe đến phát chán: “Ngươi nói cho ta nghe mấy thứ này làm gì? Không có chuyện thú vị nào nữa sao?”

Tuyết Ly ngồi ngay ngắn bên cạnh nàng chu môi: “Thiếu phu nhân phải biết trượng phu của mình đi nơi nào chứ, nữ tử ai cũng quan tâm đến này cả a. Các di nương ở đây ai cũng có nha hoàn thông báo cả. Nàng cũng chỉ làm cho giống với người ta thôi.

Mã Phi Yến lập tức phản vấn: “Thế trượng phu của ngươi đi nơi nào?”

Tuyết Ly tuy đã mười chín nhưng tính tình vẫn rất thân thiện nên nàng cùng nàng ta không có phân biệt chủ tớ. Cả Bạch Chỉ, Ngân Chỉ cũng như vậy, hai người bọn họ im lặng hơn Tuyết Ly một chút nhưng cũng là thân thiện. Mặc kệ họ là nội gián, bọn họ đối tốt với nàng thì nàng tốt lại thôi.

Tuyết Ly che miệng cười tủm tỉm rồi chỉ tay lên nóc nhà: “Ngoài nơi đó ra thì hần có nơi nào để đi nữa a.” Mặt của nàng cũng hồng lên không ít.

“Vậy hôm nào ta bảo hần đi nơi khác để ngươi từ từ tra được không?” Mã Phi Yến cười xấu xa trêu Tuyết Ly.

Tuyết Ly còn chưa kịp phản pháo thì bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa cùng tiếng của ma ma: “Lão nô gặp qua thiếu phu nhân, không biết thiếu phu nhân đã ngủ chưa?”

Mã Phi Yến đưa mắt bảo Tuyết Ly ra ngoài xem. Tuyết Ly bước ra mở cửa to nhỏ gì đó liền chạy vào thông báo Chu thị đến. Nàng gật đầu cho mời.

Chu thị vui vẻ tiến vào, Mã Phi Yến đứng dậy lễ phép gọi: “Đại nương, mời ngồi.” Nàng làm động tác mời hướng về phía nhuyển tháp.

Chu thị ngồi xuống, Tuyết Ly vội vàng dâng trà. Mã Phi Yến ngồi cách Chu thị một cái bàn nhỏ trên nhuyển tháp: “Không biết tối như vậy đại nương đến đây tìm Phi Yến có chuyện gì?” Nàng thật đoán không ra a.

Chu thị vờ ngượng ngùng vài lần, đến khi Mã Phi Yến chịu không nổi liền phun ra câu “đại nương có gì cứ nói thẳng, không cần ngại” rồi Chu thị mới thông báo. Hóa ra hai ngày nữa cháu ngoại của nàng ta Chu Lệ Mẫn sẽ tiến vào Cung phủ làm thiếp thất thứ bốn mươi hai của Cung Vô Khuyết.

Mã Phi Yến bình thản nói: “Đại nương hỏi qua quốc công gia là được rồi, không cần phải hỏi Phi Yến đâu.” Thái độ của nàng là thập phần không quan tâm nhưng trong lòng không hiểu sao lại buồn bực không thôi.

Chu thị hài lòng gật gù đầu: “Chuyện này ta đã có nói với Khuyết nhi rồi, hần đã đáp ứng, lão gia cũng không nói gì nên muốn đến hỏi người một chút.” Tuy là làm thiệp thất nhưng nàng biết cùng tốt hơn ngôi vị chính thất bù nhìn của Mã Phi Yến gấp ngàn lần. Lại nói Mã Phi Yến cứ bù nhìn như vậy cũng tốt, như vậy Chu Lệ Mẫn mới có thể leo lên vị trí chính thất.

“Chuyện an bài chỗ ở cho muội muội là do Thế An công tử phụ trách, đại nương có thể đến tìm hần.” Mã Phi Yến vội vã đẩy hết trách nhiệm cho người khác.

Chu thị mỉm cười đáp ứng rồi viện cớ rời đi. Kỳ thực trong lòng cũng có chút không vui. Lúc Cung Vô Khuyết vừa đồng ý nàng lập tức đến đây thông báo với Mã Phi Yến là cố ý muốn xem sắc mặt của nàng ta. Không nghĩ tới chính là thái độ hờ hững như vậy. Không trách được Cung Vô Khuyết vừa thú nàng ta vào cửa liền nạp thêm hai thiệp thất.

Mã Phi Yến đem buồn bực trong lòng hất mạnh ra một lần. Tuyết Ly thấy được liền che miệng cười nói: “Thiếu phu nhân thực sự không quan tâm sao?” Nàng đặc biệt kéo dài ngữ điệu.

“Đó là chuyện của thúc thúc, ta quan tâm làm gì?” Xua xua tay nàng nằm dài trên nhuyễn tháp cắn hạt dưa.

Tuyết Ly sau khi đóng cửa mang ghế tròn đặt bên nhuyễn tháp ngồi xuống: “Nô tỳ lại không thấy như vậy a, thiếu phu nhân không nên dối lòng a.”

Mã Phi Yến bĩu môi mang vỏ hạt dưa trong tay ném Tuyết Ly: “Ai bảo với người ta dối lòng?” Nàng mới không có dối với tên háo sắc đó động tâm.

“Vậy lúc này vì sao thiếu phu nhân người thở dài?” Tuyết Ly bắt ngay vấn đề chính, miệng còn treo nụ cười hồ ly nhìn nàng vô cùng nguy hiểm.

Mã Phi Yến lập tức ngồi bật dậy ném cho nàng ra câu: “Ta là tiếc nuối thêm một nữ tử rơi vào hang hổ của thúc thúc thôi, toàn là chôn vùi thanh xuân, chẳng có gì tốt. So với hoàng cung còn đáng sợ hơn. Ta muốn nghỉ ngơi, người cũng sớm nghỉ ngơi đi, nhớ gọi đại phu đến xem cho Ngần Chỉ một chút” Đột nhiên nàng cũng bị lôi kéo vào cái hang hổ này như vậy, cũng may là chưa thất thân thôi.

Dứt lời nàng bước vào ngọa thất trèo lên giường ngủ một giấc. Nghĩ nhiều làm gì, mai lại gặp được mọi người rồi nàng vui còn không kịp nữa là. Tuyết đối không để con khỉ chết tiệt kia làm ảnh hưởng.

Tuyết Ly cao giọng đáp ứng một tiếng rồi giúp nàng thổi tắt nến bước ra ngoài cùng không quên khép chặt cửa.

72. Chương 72: Đua Đòi

Tác giả: Luna Huang

Hôm nay Mã Phi Yến đặc biệt dậy sớm làm ninh móng đàn cao để mang về lại mặt cùng mọi người. Ở trong trù phòng cùng Bạch Chỉ, Tuyết Ly hót líu lo. Bạch chỉ lo giúp nàng thổi lửa duy trì nhiệt độ của lò, Tuyết Ly bị nàng chỉ tới chỉ lui phải chạy qua chạy lại.

Đám thiệp thất vì sự kiện này nên được miễn thỉnh an một ngày. Phải nói đây chính là họ tích phúc mấy đời mới được. Ai ai cũng cả người mỗi nhừ không ai có thể rời được giường. Tội nhất vẫn là thiệp thất số bốn mươi mốt đêm qua bị Cung Vô Khuyết “ghé thăm”, chính là sợ không thể lần được chứ đừng nói là rời giường.

Cung Vô Khuyết trở về phòng không thấy Mã Phi Yến liền được báo nàng ở trù phòng. Khi hần đến nơi nàng đã bước ra, thần sắc cực kỳ vui vẻ.

“Nàng làm ninh mông dẫn cao?” Bánh thơm phưng phát lan ra rộng thể này khiến hấn muốn lập tức ném thử.

“Àn.” Mã Phi Yến gạt đầu rồi trở về Vọng Nguyệt uyển tắm rửa. Cả người của nàng toàn mùi bánh cùng mùi củi trộn lẫn rất khó chịu a.

Cung Vô khuyết lưu luyến rời mắt khỏi hai lồng bánh Tuyết Ly cùng Bạch Chỉ cầm đi theo nàng: “Nàng dạy trù sư làm sau này muốn ăn liền để họ làm, không cần phải tự tay làm như vậy nữa.”

Mã Phi Yến vẫn không dừng bước, miệng mấp máy trả lời hấn: “Ta tự tay làm cho phụ mẫu dùng mới thể hiện lòng hiếu thảo.” Nàng cũng không quên ném cho hấn cái nhìn khinh bỉ. Tên này cả mặc y phục cũng phải có người giúp đỡ nữa. Còn đáng thương hơn kiếp trước nàng nằm trong bệnh viện.

Đương nhiên Cung Vô khuyết đâu biết nàng nghĩ gì nên vẫn điềm đạm “ừm” một tiếng. Nàng nói như vậy rất có đạo lý, hấn cũng không trở ngại con đường thành hiếu nữ của nàng.

Tắm xong Tuyết Ly cùng Bạch Chỉ đứng phía sau giúp nàng lau tóc. Cung Vô khuyết ở bên cạnh giúp nàng lựa chọn vài món trang sức. Nàng thực không nổi một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất vì sao lại để ý đến mấy thứ này nữa. Hấn không đến chỗ mấy tiểu thiếp giúp các nàng chọn đi, sao cứ phải nhè ngay nàng như vậy.

Tóc khô, chải xong hấn lại giúp nàng cài trâm cùng không quên hôn nhẹ lên trán của nàng nữa. Mã Phi Yến cắn chặt môi dưới, tay ôm lấy chỗ bị hấn hôn nhìn hấn chăm chăm, quát: “Không cho hôn ta.”

Cung Vô khuyết cười khê kéo tay nàng xuống hôn thêm vài cái: “Ta cứ hôn, để xem nàng làm sao cấm.”

Hừ! Nàng đây vẫn minh tiến bộ không thềm cùng khỉ so đo. Không nói gì nàng đứng dậy bước ra ngoài đại môn của Cung phủ. Cung Vô khuyết bước theo nàng, nắm lấy tay nàng: “Nàng đi nhanh vậy làm gì? Trâm lịch không đẹp nữa.”

Chỉ biết quan tâm đến những thứ này thôi, sao không tiến cung tịnh thân luôn đi. Trong lòng Mã Phi Yến thâm gào câu này vài lần.

Rất nhanh xe ngựa chạy đến đại môn của thượng thư phủ. Mã Phi Yến được Cung Vô Khuyết đỡ xuống ngựa đã thấy mọi người từ sớm đã đứng trước đại môn đợi nàng rồi.

Mọi người khom lưng hành lễ: “Gặp qua Định quốc công, Định quốc phu nhân.”

Mã Phi Yến chạy đến ôm chầm lấy Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh: “A, phụ thân, mẫu thân, nữ nhi thật nhớ hai người a.”

Cung Vô Khuyết nhàn nhạt đáp: “Đều là người một nhà không cần đa lễ.” Dứt lời hấn ôm quyền cúi người lễ phép gọi: “Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân, thê huynh, đại tẩu, nhị tẩu.” Sau đó liền nhanh chóng kéo Mã Phi Yến về bên mình.

Chuyết Niên Quyên ngưỡng ngừng bĩu môi trách: “Biểu ca sao lại gọi muội như vậy.” Nàng nghe cứ thấy không quen.

“Luận tôn ti liền phải gọi như vậy.” Cung Vô Khuyết điềm đạm trả lời.

Mã Tuấn Vĩnh vui vẻ xoa đầu bảo bối tâm can: “Về là tốt rồi, mau mau vào phủ nói chuyện.” Vốn nghĩ nàng sẽ khóc lóc chứ. Lúc nghe được hai nhi tử đến Cung phủ biết nàng sống rất vui vẻ hấn cũng là yên tâm không ít.

Mắt của Tề thị chảy lệ không ngừng, không hiểu là nàng ta xúc động hay thương tâm nữa. Mã Tuấn Vĩnh vội vàng giúp nàng ta lau nước mắt.

Mã Phi Yến đẩy Cung Vô Khuyết ra bước đến cúi người hôn lên má của Mã Phục Khanh rồi khoác tay hai tẩu tẩu: “Không có muội ở nhà tẩu tẩu cùng ca ca có ngoan không?” Hối xong lại cười khúc khích. Không có nàng giúp đốt nhà chắc bọn họ buồn lắm.

Bốn người nghe được mặt lập tức đông lại một mảnh đen thui. Nàng nói thế là có ý gì? Bình thường bọn họ không ngoan? Cho dù là như vậy cũng sẽ mãi thua cái trình độ không ngoan của nàng.

Cung Vô Khuyết ở tiền thính nói chuyện cùng Mã Tuấn Vĩnh, Tề thị, Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật, còn Bạch Mãn Ngọc, Chuyết Niên Quyên kéo Mã Phi Yến đi thăm quan phủ mới.

Tham quan xong ngồi trong hoa viên trò chuyện Mã Phi Yến úp mặt lên bàn đá khóc than: “Tại sao? Tại sao không có viện của muội? Tại sao lại như vậy cơ chứ?”

Tề thị từ tiền thính bước đến ngồi bên cạnh nàng: “Định quốc phu nhân đây là khóc cái gì?” Ở Cung phủ lớn như vậy còn về đây đòi có viện của mình nữa.

Mã Phi Yến ngẩng đầu dậy, mắt long lanh đầy phần hận nhìn Tề thị cùng hai nữ nhân vô lương tâm đang cười trước mặt: “Cái gì mà Định quốc phu nhân chứ, khó nghe chết được, sau này đừng gọi như vậy nữa.” Dù gì cũng chỉ làm hữu danh vô thực thôi, mà nàng cũng chẳng cần đến.

Chuyết Niên Quyên bĩu môi chê trách: “Muội muội thật là, người ta muốn cũng không có được đâu, muội muội có lại chê bai.”

Bạch Mãn Ngọc bế Mã Phục Khanh cười nói: “Muội muội xem, Khanh nhi cũng cười muội muội đấy.”

Đúng lúc đó Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật cũng bước đến. Đến nói chuyện cùng muội muội của mình còn tốt hơn ngồi đó khách sáo với Cung Vô khuyết. Thế nên ngồi không được bao thì bọn họ liền viện cớ lui xuống. Nghe được Mã Phi Yến nói thế bọn họ liền chuyển đề tài tránh nàng buồn bã.

”Ta nói thật đáng tiếc a, đã nói rõ là sẽ nháo đại hôn của muội muội nhưng lại bỏ lỡ mất rồi.

“Chúng ta lần này lỗ nặng rồi.” Nói xong còn ôm trán than thở nữa.

Vừa đúng lúc Cung Vô khuyết cùng Mã Tuấn Vĩnh cũng đến. Trong tiền thính chỉ còn có hai người nói gì cũng sẽ chán thôi nên tìm Mã Phi Yến.

Nghe được Cung Vô khuyết liền nói: “Chẳng phải hôm đó thê huynh cũng đã nháo tân phòng rồi sao?” Hôm đó hẳn nghe được tiếng hít thở của Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật ở bên ngoài, chẳng qua là muốn bọn hắn biết được tâm ý của hắn đối với Mã Phi Yến nên không vạch trần thôi. Lại nói lúc hắn muốn cùng nàng dùng rượu hợp cẩn chẳng phải bọn họ đến quấy phá sao.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật nghe được liền đỏ mặt á khẩu không nói được gì. Bọn họ là nháo đến hai lần lần đấy, một là lúc ở căn nhà gỗ ở ngoại thành, hai là ở bên ngoài phòng của Mã Phi Yến. Chỉ là nhìn Cung Vô Khuyết cũng biết hắn đang ám chỉ đến lần nào rồi.

Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên biết được một nửa liền nghĩ đó là lúc báai đường ở nhà gỗ nên đưa tay che miệng cười tủm tỉm, mắt cũng không quên liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của trượng phu nhà mình. Đáng tiếc các nàng đã bỏ lỡ a.

Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh há hốc đồng thanh hỏi: “Các người khi nào đi nháo động phòng?” Sao bọn họ một chút cũng không biết vậy.

Mã Phi Yến thấy huynh trưởng lúng túng liền giúp bọn hắn giải vây chuyển đề tài. Nàng ôm lấy mặt bàn khóc than: “Phụ thân, mẫu thân, hai người thật bất công a. Vì sao nữ nhi lại không có viện trong phủ?”

Tề thị nhìn Cung Vô khuyết rồi lại trách Mã Phi Yến: “Người đã gả đi rồi còn đưa viện cho người làm gì?” Có về đây được đâu mà đòi phải có viện trong phủ cơ chứ.

Mã Tuấn Vĩnh thấy ái nữ như vậy liền bước đến từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ rồi mở ra: “Bảo bối a, đây là vi phụ chuẩn bị cho người a.”

Thấy chiếc vòng cổ treo lủng lẳng khối ngọc như ý màu lục Mã Phi Yến liền ngừng khóc: “A, đa tạ phụ thân.” Tuy chỉ bằng ngọc không bằng được con heo vàng của hai tẩu tẩu nhưng ngọc như ý vẫn là tốt hơn con heo gấp trăm triệu lần.

Mã Tuấn Vĩnh vì nàng đeo vòng lên trên cổ rồi chỉnh lại tóc cho nàng. Sở dĩ tặng ngọc như ý là vì hắn mong ái nữ của mình may mắn bình an, không cầu nàng có thể sinh con tranh đoạt ở Cung gia dẫn đến mất mạng.

Mã Phi Yến đặc ý nhìn hai tẩu tẩu của mình: “Các tẩu tẩu có ganh tỵ không?” Tay nàng mân mê khối ngọc mát lạnh trên cổ.

Mã Viễn Duẫn liền đưa tay vén ra miếng vải gấm lam đang bọc lấy Mã Phục Khanh cho nàng xem: “Muội muội a, Khanh nhi cũng có ngọc như ý y như muội muội này.”

Mã Phi Yến ghé mắt vào nhìn thấy, mặt liền đen lại một phần nhưng vẫn cố vì mình biện giải: “Nhỏ hơn của muội.”

Bạch Mãn Ngọc liền trêu: “Bảo bối có khi nào đã thất sủng như chúng ta không?”

Mặt của Mã Phi Yến lại đen đi một phần, hừ một tiếng rõ chua nhìn Mã Phục Khanh. Tề thị liền liếc mắt cảnh cáo Mã Viễn Duẫn cùng Bạch Mãn Ngọc là đang có Cung Vô Khuyết ở đây không được manh động.

Mã Tuấn Vĩnh nuốt một ngụm nước bọt rồi vội nói: “Đó là do mẫu thân của người tặng a, không vì phụ dâu.” Tay không quên lén lén kéo kéo vạt áo của Tề thị bảo nàng phụ họa cứu hẩn.

Tề thị lúc này hoàn hồn mới nói: “Đúng a, là vì nương tặng. Bất quá sau này người sinh hài tử mẫu thân cũng sẽ tặng y như vậy.”

Mã Phi Yến ôm một bụng nộ khí, còn muốn nàng sinh hài tử cơ đấy. Nàng cùng ai sinh hài tử đây?

Chuyết Niên Quyên che miệng cười khúc khích. Nghe cũng biết là nói dối rồi thế mà cũng cố nói cho được nữa.

Mã Viễn Luật lại trêu: “Ta nói, muội muội thật là dễ thỏa mãn a, vì một khối ngọc mà quên luôn một cái viện.”

Mã Phi Yến xua xua tay nói: “Thôi bỏ đi, muội không để tâm.”

Cung Vô khuyết lúc này mới lên tiếng: “Yến nhi phải cười lên mới đẹp được, thê huynh cùng tẩu tẩu chỉ là trêu nàng thôi, không cần để tâm như vậy.” Hẩn bước đến khẽ giữ lấy vai nàng rồi cúi người hôn lên trán của nàng.

Hẩn là muốn để Mã gia biết mình đối với Mã Phi Yến tuyệt đối không phải như lời đồn đãi. Hẩn là một lòng một dạ với nàng.

Mọi người thu được cảnh đó vào mắt tâm đều trầm xuống. Không hiểu Cung Vô khuyết làm vậy là có ý tứ gì. Hẩn có đến bốn mươi một thiệp thất vậy khi nào mới sủng ái đến Mã Phi Yến đây. Đây là diễn trò để bọn họ xem thôi sao?

Sau khi dùng cơm Mã Phi Yến liền mang ninh móng dẫn cao ra chia cho mọi người. Tề thị kinh ngạc hỏi: “Đây là gì?” Chuyết Niên Quyên cùng Bạch Mãn Ngọc cũng có thắc mắc ý như vậy.

“Ninh móng dẫn cao a.” Mã Phi Yến vừa cắt bánh vừa nói.

Mã Tuấn Vĩnh há hốc nhìn món bánh lạ mắt, chẳng lẽ lúc trước Cung Vô Khuyết nhắc đến là do ái nữ của hẩn làm sao? Hoàng thượng còn chưa được nếm thử, bọn hẩn dùng như vậy có được xem là bất kính không?

Cung Vô Khuyết mỉm cười như muốn nói là “không ai nói hoàng thượng sẽ không biết được” một dạng. Mọi người ăn đến không ngừng miệng, bọn họ liên tục khen.

73. Chương 73: Lo Lắng

Tác giả: Luna Huang

Dùng bữa xong, Tề thị kéo Mã Phi Yến vào phòng mình hỏi: “Yến nhi, vi nương hỏi người Định quốc công có ngủ cùng người không?”

Mã Phi Yến thẳng thắn khai báo sự thật: “Ngoại trừ đêm tân hôn ra thì chưa ngày nào hấn ngủ lại cả.” Tay nàng cũng không quên đưa hạt dưa lên miệng nể.

Tề thị kinh hách liền tiếp tục vấn: “Vậy hấn đi đâu?”

Mã Phi Yến nhúng vai xem như đó là chuyện không liên quan đến mình, mà đúng thật là không liên quan đến nàng mà. Hấn lớn như vậy rồi đi đâu nàng cũng phải quản nữa sao, nàng còn chưa nhàn rồi đến mức đó đâu: “Nữ nhi không biết.” Đương nhiên nàng không mang những chuyện Tuyết Ly điều tra được nói ra. Chẳng hiểu nổi vì sao Tề thị lại quan tâm hành tung của con khỉ đó làm gì.

Tề thị thở dài trách: “Sao ngươi lại có thể vô tâm như vậy? Trượng phu mình đi đâu mà cũng không biết, ngươi làm thê tử người ta như vậy sao?”

Tuy nàng may mắn được trượng phu độc sủng nhưng cũng không có nghĩa là không biết trạch đấu nguy hiểm cỡ nào. Nếu chẳng may thiệp thất mang thai trước thì cái ghế chính thất của nữ nhi nàng sẽ bị lung lay a. Cung Vô Khuyết lại là độc tử nữa chứ.

Nhìn Mã Phi Yến vẫn còn tinh nghịch như vậy cũng biết được đêm tân hôn không có gì xảy ra rồi. Tin này đối với Mã Tuấn Vinh có thể là tin vui nhưng đối với nàng lại không a. Nữ tử đã gả ra ngoài rồi mà ngay cả ngủ cùng trượng phu cũng không xảy ra chuyện gì truyền ra ngoài chẳng phải để người cười sao?

“Yến nhi a, ngươi không thể như vậy được.”

Mã Phi Yến vẫn là chớp chớp mắt cắn hạt dưa không hiểu Tề thị đang muốn nói đến chuyện gì. Tự nhiên không như vậy là thế nào? Mà không như vậy thì như nào mới phải?

“Nếu mẫu thân không còn chuyện gì nói nữ nhi đi tìm phụ thân đây.” Cùng Tề thị hàn huyên không thú vị bằng Mã Tuấn Vinh a.

Vừa mở cửa đã thấy Cung Vô Khuyết đứng cách cửa ba bước đợi nàng rồi. Thấy nàng bước ra, hấn vội đi đến nắm lấy ta nàng, mắt nhìn Tề thị ở phía sau: “Nhạc mẫu đại nhân yên tâm, tiểu tể lấy nàng tự nhiên sẽ chăm sóc tốt cho nàng.” Hấn làm sao không biết Tề thị đang lo lắng gì chứ.

Tề thị khẽ gật đầu: “Yến nhi liền phải giao cho quốc công gia rồi.” Nói vậy thôi, người làm mẫu thân cho nàng làm sao có thể yên tâm cho được.

“Nhạc mẫu đại nhân quá lời rồi, đây là trách nhiệm của tiểu tể.” Cung Vô Khuyết vẫn lễ phép trả lời.

Tề thị xoay người mang tâm trạng nặng nề bước vào phòng. Cung Vô khuyết đưa Mã Phi Yến trở về căn phòng đối diện phòng của Tề thị: “Ngủ trưa thôi.”

Mã Phi Yến thấy lạ liền hỏi: “Thúc thúc, ngươi muốn ngủ thì ngủ đi, việc gì phải kéo ta cùng ngủ.” Chẳng hiểu nổi hấn đang nghĩ gì nữa.

Cung Vô Khuyết kéo tay nàng đến bên giường, dùng chân đá hài của nàng ra rồi đặt lên giường, áp nàng xuống thân dưới, nhìn nàng cười xấu xa: “Mấy hôm nay nàng gọi ta là gì?” Có phải là hấn không nhắc nàng liền không nhớ không?

Biết bản thân tính mạng khó bảo toàn, cố gắng nuốt ngẹn được bọt đắng nghét xuống miệng liền nói: “Phu quân không nên kích động như vậy, ta là nhất thời quen miệng nói sai thôi. Phu quân đại nhân đại lượng bỏ qua cho ta lần này.” Nàng cũng không quên tặng kèm cho hấn nụ cười ngọt ngào. Chẳng phải chỉ một cái xưng hô thôi sao, nàng làm được mà.

Cung Vô Khuyết cười cười cắn nhẹ phiến môi của nàng cảnh cáo: “Ta không muốn nghe nàng gọi như thế lần nữa có biết không?”

Ô ô...ghê chết được. Hấn hôn qua nữ nhân khác giờ lại cắn nàng, buồn nôn quá đi. Mã Phi Yến nén cảm xúc ghê tởm đang dâng trong lòng liền tục gật đầu. Chỉ cần hấn bỏ qua không cưỡng hôn nàng nữa liền được rồi. Gọi hấn là gì chẳng phải cũng chỉ là một từ thôi sao, nàng cũng chẳng mất đi cân thịt nào.

“Nếu như nàng ngoan ngoãn như vậy sẽ không bị phạt rồi.” Giọng hấn vẫn đều đều vang lên. Thấy được Mã Phi Yến thoáng thả lỏng tâm trạng khẽ gật đầu, hấn xấu xa nói: “Đáng tiếc lỗi cũng đã phạm, nên phạt.”

Tay nhanh chóng che lên miệng, Mã Phi Yến liền nói: “Ta dạy trù sư làm ninh mông dẫn cao cho người ăn có được không?” Nàng đã hạ mình lắm rồi đấy, không nên tiếp tục ép uống nàng nữa.

Nghĩ nghĩ thấy bản thân vẫn là có lời, “Ta muốn nàng đích thân làm.” Chẳng phải lúc này nàng bảo là tự làm mới có ý nghĩa sao. Hắn cũng muốn chính tay nàng làm cho hắn ăn.

Nghe được Mã Phi Yến đáp ứng Cung Vô khuyết trở mình nằm xuống bên cạnh nàng: “Được, ngủ thôi.”

Mã Phi Yến thoát được một kiếp nạn, liền thâm thở phào nhẹ nhõm. Trong bụng mang mười tám đời tổ tông Cung gia ra trút giận. Lý nào hắn nhiều thiếp thất như vậy cứ nhiên còn đùa giỡn nàng.

Rất nhanh, nàng ngủ lúc nào không biết. Khi mở mắt dậy đã thấy Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên ngồi bên giường nhìn nàng cười khúc khích.

“Tẩu tẩu đây là muốn gì?” Mã Phi Yến không ngồi dậy mà vẫn nằm đó, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn hai nữ nhân trước mắt.

“Muội muội, người dạy chúng ta làm ninh mông dẫn cao có được không? Lúc này tay thấy phụ mẫu cùng Luật lang rất thích ăn a.” Chuyết Niên Quyên khẽ lắc lấy tay của nàng.

Bạch Mãn Ngọc lại mang hài tử ra dụ dỗ: “Phải a, ta muốn sau này đích thân làm cho mọi người ăn, còn có Khanh nhi nữa a.”

Mã Phi Yến ngồi dậy đưa họ xuống trù phòng tận tình hướng dẫn. Máy chuyện này nàng cũng không cần che giấu làm gì. Dạy cũng đã dạy rồi, làm được hay không là do họ thôi.

Dùng bữa tối xong, Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết trở về Cung gia. Chia tay luôn là lâm ly bị đất, nàng khóc lóc không thôi. Cung Vô Khuyết ôm nàng trong lòng an ủi hết lời. Nàng lại ngủ luôn trong lòng hắn lúc nào không biết.

Đến khi mở mắt đã thấy mình ở trong phòng rồi. Cả người toàn mùi bánh rất khó chịu. Trời vẫn còn tối a, Tuyết Ly vẫn còn ở bên ngoài dọn dẹp nên chắc hắn cũng mới về không bao lâu. Mã Phi Yến bước ra khỏi ngõ thất nhìn xung quanh.

Thấy nàng, Tuyết Ly vội vàng hỏi: “Thiếu phu nhân đã tỉnh?”

Mã Phi Yến làm động tác xoay xoay eo nhỏ phân phó: “Người ta hơi quá, muốn tắm.”

Nhận được lệnh Tuyết Ly liền cho người chuẩn bị nước nóng đem vào. Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ dẫn theo một đám nô tài đem nước nóng đổ vào bồn cho nàng.

Mã Phi Yến thấy Ngân Chỉ liền cao hứng hỏi: “Người đã khỏe lên chưa?”

“Nô tỳ đã khỏe, tạ thiếu phu nhân quan tâm.” Ngân Chỉ mỉm cười trả lời.

Ngâm mình trong bồn tắm, Mã Phi Yến vu vơ hát vài bài yêu thích. Tuyết Ly bên cạnh thử nước nóng, Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ rải hoa, cho hương liệu.

Quét mắt nhìn ba nữ nhân trước mắt. Tuyết Ly đã yên bề gia thất rồi, còn Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ thôi. Nếu để bọn họ ở đây sợ là mạng của bọn họ cũng khó bảo toàn. Cung Vô khuyết ngày thường không để ý gì đến những cảnh giác vẫn là có. Nếu có ngày nào đó bọn họ mất mạng nàng không biết bản thân sẽ thế nào nữa.

“Bạch Chỉ, Ngân Chỉ, các người đã có ý trung nhân chưa? Nếu có nhất định phải nói với ta đấy.” Nàng làm vậy làm muốn cho bọn họ bậc thang đi xuống a. Hy sinh vì đám nam nhân không đáng đâu. Sau trận chiến này cho dù không chết thì cũng không được lợi ích gì. Vậy việc gì phải hy sinh?

Bạch Chỉ Ngân Chỉ nghe được động tác cũng ngừng lại vài giây rồi tiếp tục. Không ngờ Mã Phi Yến lại quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của họ. Có ý trung nhân sao? E rằng cả đời này bọn họ cũng đừng mong có được. Thế là cả hai đồng thanh đáp:

“Vâng, tạ thiếu phu nhân quan tâm.”

Bọn họ tuy nhận được lệnh đến đây Mã Phi Yến cũng biết chuyện này nhưng đối xử với bọn họ lại không khác gì Tuyết Ly. Chỉ là mỗi người mỗi chủ, không thể làm gì khác. Bọn họ bảo vệ nàng cũng là có mục đích riêng, khi nghe nàng quan tâm mặt liền có chút đỏ mặt xấu hổ.

Tuyết Ly thấy sương xuống dày rồi liền nhắc nhở: “Thiếu phu nhân không nên tắm quá lâu, nhiễm phong hàn thì không hay.”

Thế là Mã Phi Yến mặc trung y rồi đi ngủ. Bọn họ cũng quay về phòng của mình.

74. Chương 74: Đồ Lỗi

Tác giả: Luna Huang

Sáng sớm, Cung Vô Khuyết vừa rời đi không lâu, Chu thị đưa Chu Lệ Mẫn đến Vọng Nguyệt uyển. Đúng lúc đó đám thiếp thất cũng đến thỉnh an. Thỉnh tử ở Vọng Nguyệt uyển đặc biệt náo nhiệt.

Đêm qua Mã Phi Yến ngủ trễ, hôm nay đến giờ này vẫn chưa thức dậy. Nghe tiếng huyên náo bên ngoài, nàng cau mày tức giận. Bạch Chỉ, Ngân Chỉ chạy tới chạy lui bưng trà rót nước đến mô hôi đầy người. Tuyết Ly nghe tiếng ném chăn đập gối bên trong liền chạy vào.

“Thiếu phu nhân đã tỉnh!”

“Kẻ nào bên ngoài ồn như vậy? Đuổi hết đi.” Lần đầu tiên ngủ tỉnh giấc mà đầu nàng đau như vậy, lại thêm tiếng ồn bên ngoài nên nàng tức giận hạ lệnh đuổi người.

“Hồi thiếu phu nhân, bên ngoài còn các vị di nương cùng đại phu nhân và Chu tiểu thư. Mọi người đang đợi thiếu phu nhân bên ngoài, tuyệt đối không thể đem người đuổi đi được.” Tuyết Ly đến bên giường nhẹ giọng trả lời, tay cũng không quên đưa một tách trà đến cho nàng.

Nhận lấy tách trà xúc miệng, rồi bước xuống giường. Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ Tuyết Ly giúp nàng cài trâm cũng không quên nói: “Trang sức này là lúc sáng thiếu gia đến giúp người chọn. Vì đợi mãi người vẫn chưa dậy nên thiếu gia vào triều rồi.”

Ta mặc kệ thiếu gia nhà người, đám tiểu thiếp của hắn ồn ào quá làm ta cảm thấy phiền chết được. Đương nhiên những lời này nàng cũng chỉ mắng thầm trong bụng thôi.

Một thân xiêm y chỉnh tề, Mã Phi Yến bước ra ngoài: “Đại nương.” Nàng khẽ gọi một tiếng rồi bước đến nhuyển tháp ngồi xuống.

Bạch Chỉ, Ngân Chỉ dừng động tác cung kính phúc thân gọi một tiếng: “Thiếu phu nhân.”

Đám thiếp thất quay sang nhúng người thỉnh an: “Nô tỳ gặp qua tỷ tỷ.”

“Đứng lên đi, Phi Yến dậy trễ khiến mọi người phải đợi lâu. Lần sau nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa, mọi người trở về viện của mình lúc sau lại đến không cần đợi như vậy.” Vì thỉnh tử tuy lớn nhưng người tấp nập như vậy thật sự không đủ ghế ngồi a.

Chu thị nào dám ngồi khi Mã Phi Yến không có mặt. Tuy ngoài mặt thân phận mình cao hơn nhưng thực chất vẫn không bằng được Mã Phi Yến, lại nói vẫn là biết Mã Phi Yến được Cung Vô Khuyết sủng ái nên không dám quá phận. Chỉ cần một ngày Chu Lệ Mẫn được sủng ái liền có thể nhanh chóng chiếm được quyền quản lý Cung gia. Ngay cả vị trí chính thức của Mã Phi Yến cũng đoạt được.

Cung Lạc Thiên không tỏ ra ghét cũng chẳng biểu hiện thích Mã Phi Yến. Mỗi lần nàng nhắc đến hắn đều ậm ừ cho qua. Vốn muốn giữ một ít thủ đoạn trong sổ sách, lại thêm Tô thị tham lam nhất định sẽ tìm cách bỏ túi riêng. Một nữ nhân không biết gì như Mã Phi Yến làm sao có thể phát hiện ra được. Chuyện này nhất định sẽ khiến cho Cung Lạc Thiên cùng Cung Vô khuyết có cái nhìn khác về Mã Phi Yến.

Không ngờ Cung Vô Khuyết lại thương tiếc Mã Phi Yến bắt nàng tiếp tục quản lý. Hiện nàng bồi dưỡng cháu gái đến tiếp quản Cung gia. Cho dù Mã Phi Yến có được sủng đến đâu thì cũng có lúc thất sủng thôi. Nàng không tin cháu gái tái sắc vẹn toàn của mình lại thua một người vô tài vô đức như Mã Phi Yến.

Chu thị đưa Chu Lệ Mẫn bước đến trước mặt Mã Phi Yến: “Phi Yến, đây là cháu gái mà ta đã nói với người.” Nàng quay sang Chu Lệ Mẫn ra hiệu ý bảo nên hướng Mã Phi Yến thỉnh an.

Chu Lệ Mẫn dịu dàng nhúng người cung kính nói: “Lệ Mẫn gặp qua thiếu phu nhân.” Giọng nói trong trẻo khiến người khác cảm thấy như gió xuân thổi đến vậy.

Mã Phi Yến không vội trả lời nàng ta mà mỉm cười nói với Chu thị: “Đại nương sao lại đứng thế này, mau mau đến đây ngồi đi.” Nàng quay qua phân phó Ngân Chỉ đang đứng gần đó: “Mau đổi tách trà khác cho đại nương.”

Chu thị nhìn Chu Lệ Mẫn rồi bước sang ngồi bên Mã Phi Yến, tay cũng tiếp nhận ly trà trong tay Ngân Chỉ: “Phi Yến không cần quá lưu tâm đến ta như vậy.” Đây là ra oai phủ đầu, trước mặt đám thiếp thất tạt vào mặt nàng cùng Chu Lệ Mẫn một bạt tai rồi.

“Quan tâm đại nương là trách nhiệm của Phi Yến làm sao có thể không nên được.” Mã Phi Yến che miệng cười khúc khích.

Mắt nàng đảo đến nhìn Chu Lệ Mẫn đang hành lễ trước mặt. Nàng ta vận một bộ giá y đỏ rực, đầu đội mũ phượng nhưng lại không mang hồng cân. Có lẽ là đợi Cung Vô Khuyết về mới bái đường a. Dung mạo mê người, có lẽ cũng cùng tuổi với nàng a.

“Chu tiểu thư không cần đa lễ.” Lúc này nàng mới mở miệng bảo nàng ta đứng lên. Không phải nàng cố ý đâu mà bởi vì ngấm nhập tâm quá.

Chu Lệ Mẫn nén giận nắm chặt tay áo mỉm cười đứng một bên. Đám thiếp thất oanh oanh yến yến bước đến kính trà cho Mã Phi Yến khiến Chu Lệ Mẫn ganh tỵ đỏ mắt. Nàng ở xa nên vẫn chưa từng gặp qua Cung Vô Khuyết nhưng đã gả đến đây làm sao có thể thua Mã Phi Yến được.

Chu thị liếc mắt bảo Chu Lệ Mẫn thư liễm tính khí lại. Giờ chưa phải là lúc phát tiết đâu. Mã Phi Yến vẫn còn rất được sủng ái. Bao nhiêu công sức dậy dỗ sao lại có thể không biết che giấu như vậy chứ?

Vừa dùng đến tách trà cuối cùng thì Tô thị thước tha bước vào nói: “Ta đến không làm phiền mọi người chứ?”

Đám thiếp thất lập tức tránh sang hai bên nhúng người thỉnh an: “Nô tỳ gặp qua nhị phu nhân.”

Mã Phi Yến đưa mắt nhìn Tô thị một thân phần lục nhạt, trước ngực thêu hoa thủy tiên nở rộ: “Nhị nương đến Phi Yến vui không kịp làm sao có thể cho là phiền chứ. Nhị nương, mời ngồi.” Nàng không hề đứng lên chỉ làm động tác mời hướng vào bên ghế gần đó.

“Đứng lên đi.” Tô thị ngạo nghễ bước vào: “Ta đến là do lão gia hỏi vì sao tỷ tỷ cùng Phi Yến vẫn chưa ra tiền thính a. Khác nhân sắp đến rồi, chúng ta phải ra đó đón tiếp tránh lão gia trách mắng.”

Chu thị vỗ trán “a” một tiếng: “Suýt chút nữa ta quên mất, chúng ta mau ra ngoài thôi.”

Mã Phi Yến chau mày nhìn Chu thị cùng Tô thị, nàng chẳng hiểu bọn họ đang nói cái gì. Cho dù là bái đường cũng phải đợi Cung Vô Khuyết trở về mới đúng, giờ này hắn còn chưa về thì gấp cái gì? Tuyết Ly vội vã đến bên nàng giải thích. Chu Lệ Mẫn tuy chỉ là thiếp nên xuất giá vào phủ bằng hậu môn lại không có bái đường như vẫn là có đãi khách nhân.

Nàng lại hỏi vì sao hôm hoàng thượng ban thưởng thiếp thất lại không có đãi tiệc? Tuyết Ly liền nói rằng do hoàng thượng ban tặng không phải Cung Vô Khuyết lập nên không cần đãi tiệc. Nàng gật gù xác nhận bản thân tiếp thu được.

Bên ngoài có tiếng thỉnh an to lớn của một đám người vang lên: “Nô tỳ/ nô tài gặp qua thiếu gia.”

Chu thị vội vã che Chu Lệ Mẫn là, vì giờ chưa thể gặp tân lang nếu không sẽ không cát lành. Tô thị đứng một bên bày ra vẻ “ta đây không biết gì”. Đám thiếp thất lại lần nữa nhúng người hành lễ: “Nô tỳ gặp qua gia.”

Cung Vô Khuyết mặc triều, đầu đội nhất phẩm mào uy nghi lãnh lệ bước vào. Không trả lời tiếng nào hấn đưa mắt quét hết đám người trông thánh tử, mắt dừng lại trên một nữ tử đội mũ phượng nhanh chóng thu hồi đường nhìn rồi bước đến bên cạnh Mã Phi Yến.

Thế An ở phía sau liền thay hấn nói: “Các vị di nương thỉnh đứng lên, thỉnh các vị di nương trở về viện của mình.”

Đám thiếp thất nhúng người rồi lần lượt rời đi. Cung Vô Khuyết nắm lấy tay Mã Phi Yến kéo ra ngoài: “Yến nhi, chúng ta đến tiền thánh, phụ thân đang đợi ở đó.”

Chu Lệ Mẫn lén nhìn được dung mạo của Cung Vô Khuyết liền tim đập không ngừng. nam nhân này, từ dung mạo đến khi chất đều hơn người, phong phạm tao nhã lại khiến người khác có chút không nộ mà hãi. Giờ đây nàng muốn làm chính thê của hấn, người có thể nắm tay hấn cùng nhau bước chỉ có mỗi mình Chu Lệ Mẫn nàng.

Sau khi Cung Vô Khuyết cùng Mã Phi Yến rời đi, Bạch Chỉ Ngân Chỉ cũng bước theo sau. Tuyết Ly ở lại lo liệu mọi chuyện. Chu thị phân phó ma ma bên cạnh đưa Chu Lệ Mẫn trở về viện rồi cùng Tô thị bước ra tiền thánh.

Cung Lạc Thiên oai vệ ngồi trên chính vị. Thấy đám người bước đến liền không vui quát: “Các người vì sao đến giờ này mới bước ra, có biết khách nhân sắp đến rồi không?”

Tô thị ung dung sải bước ngồi vào vị trí của mình. Nàng chỉ là phụ trách gọi người thôi, không phải là người đến trễ a.

Chu thị nhúng người hành qua lễ rồi nói: “Lão gia, ta là đưa Mẫn nhi đến gặp Phi Yến a. Nào ngờ đợi nàng đến giờ này a.” Ý nàng là Mã Phi Yến chính là nguyên nhân của việc đến trễ.

Cung Vô Khuyết nhíu mày không hài lòng. Hấn biết đêm qua Mã Phi Yến ngủ trễ nên sáng nay dậy trễ. Hấn cố ý không nghỉ phép mà thượng triều là để nàng có thêm thời gian nghỉ ngơi thế mà Chu thị lại đưa Chu Lệ Mẫn đến quấy rối giờ lại còn đem ra làm lý do đổ hết trách nhiệm cho nàng nữa.

“Không biết đại nương đưa tân nương đến gặp Yến nhi là để làm gì? Vẫn còn chưa động phòng làm sao có thể tùy tiện đưa tân nương ra khỏi tân phòng.” Cung Vô khuyết lập tức chất vấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Chu thị.

Chu thị á khẩu nhanh chóng thu hồi thần sắc hoảng loạn. Chu Lệ Mẫn vốn không được rời khỏi tân phòng, chỉ là, nàng ta nghe tin đồn lung tung không hay về Cung Vô Khuyết nên cứ khóc lóc không chịu chịu. Hôm nay nàng sợ nàng ta ở trong tân phòng nháo nên cố ý đưa nàng ta đến gặp Mã Phi Yến là để nàng ta nhìn thấy ngồi ở chính vị oai phong đến cỡ nào. Ngoài ý muốn chính là thấy được mặt của Cung Vô Khuyết. Có lẽ bây giờ sẽ ngoan ngoãn ngồi trong tân phòng đợi rồi

“Hôm trước chẳng phải Phi Yến bảo nôn nóng gặp Mẫn nhi sao, ta chỉ là sợ nàng nôn nóng không được nên mới đưa đến.” Chu thị nắm chặt khăn trong tay, mồ hôi trong lòng tay chảy ròng ròng.

Hay thật đấy, giờ đây còn đổ cho nàng nữa cơ. Rõ ràng nàng đâu có nói nôn nóng muốn gặp đâu. Mã Phi Yến hừ khế, mắt vẫn nhìn Cung Lạc Thiên không hề để ý hai người kia đang làm gì.

Cung Vô Khuyết hừ lạnh, ánh mắt khinh thường phóng đến người Chu thị: “Chẳng lẽ đợi đến mai mà Yến nhi cũng không đợi được sao?” Nói dối cũng không biết nói, nàng đến cả thiếp thất hoàng thượng ban cho hấn còn không thèm nhìn làm sao có thể muốn gặp Chu Lệ Mẫn. Nghĩ hấn trẻ người non dạ dễ lừa?

Tô thị vui vẻ an vị sung sướng khi người gặp họa. Chu thị trong phủ hồng hách bấy lâu nay giờ đụng phải Mã Phi Yến khiến Cung Vô Khuyết công khai trở mặt. Tốt nhất là làm cho to chuyện để vị trí kẻ thất của nàng ta lọt vào tay nàng.

Cung Lạc Thiên nghiêm giọng hỏi: “Phi Yến, chuyện này là sao? Người thân là chính thê mà ngủ đến giờ này sao? Nếu là ngày thường còn không nói, chẳng lẽ người không biết hôm nay Khuyết nhi lập thiếp, Cung gia đãi khách sao?”

Mã Phi Yến miệng còn chưa kịp mở thì Cung Vô Khuyết vội thay nàng trả lời: “Phụ thân, nàng không biết chuyện này. Hài nhi không nói cho nàng biết cũng cần dặn không để ai nói ra. Lại nói thấy hôm qua nàng

lại mặt mặt mỗi nên cố ý để nàng ngủ thêm không cho người đánh thức.”

Cung Lạc Thiên lạnh mắt nhìn Cung Vô khuyết rồi đảo mắt qua Mã Phi Yến: “Phi Yến, người nói.” Bênh vực đến mức này thì lần đầu hẳn thấy qua.

Mã Phi Yến cung kính đáp, mắt nàng vẫn nhìn thẳng không hề có chút khấn trương: “Hồi lời của phụ thân, Phi Yến biết quốc công gia lập thiệp nhưng vốn dĩ không biết lập thiệp cần thiết yển. Đích xác hôm qua Phi Yến ngủ trễ nửa đêm lại tỉnh giấc nên sáng nay mới dậy trễ. Nhưng khi Phi Yến thức dậy vẫn còn chưa đến giờ Cung gia đãi khách, nếu không có gì trở ngại có lẽ Phi Yến đã sớm đến tiền thính.”

Cung Lạc Thiên vô cùng hài lòng với đáp án mình nhận được liên tục gật đầu vuốt bộ râu dài. Hẳn đối với Mã Phi Yến cũng có một chút hảo cảm, nhất là cung yển của năm đó nàng vì Mã Tuấn Vĩnh biện giải. Chỉ là Cung gia cùng Mã gia đứng ở hai đầu chiến tuyến nên mới phản đối hôn sự này. Nay nàng lại không hề nói dối mà đem sự tình báo lại rõ ràng, còn gì để hẳn phải bắt bẻ đây. Lại còn thông minh khéo léo mang trách nhiệm đẩy lại lên người Chu thị nữa.

Cách giải thích của Chu thị đương nhiên không gạt được hẳn rồi. Hẳn chỉ không hiểu vì sao Chi thị lại mang Chu Lệ Mẫn chạy đến cho Mã Phi Yến. Hẳn lại được người báo Mã Phi Yến còn muốn miễn thỉnh an cho đám thiệp thất của Cung Vô Khuyết nữa, làm sao có thể mở miệng muốn gặp Chu Lệ Mẫn được.

Hắn nhàn nhạt nói: “Khách nhân sắp đến rồi, chuyện này không được phép nhắc lại nữa.”

75. Chương 75: Lý Do

Tác giả: Luna Huang

Lát sau, khách nhân đến khiến cho Cung phủ phi thường náo nhiệt. Chu thị vội vàng chạy đến nhắc nhở Cung Vô Khuyết nên thay triều bào thành giá y nhưng hẳn lại để ngoài tai.

Chu thị lo việc không chu toàn nên thất sủng, nàng ta chỉ có đứng bên cạnh Cung Lạc Thiên thôi chứ không được hẳn để ý đến. Tô thị lại cao hứng liền hăng hái cười nói liên tục.

Cung Vô khuyết nắm tay Mã Phi Yến ra ngoài tiếp khách. Đám khách đến luôn miệng chúc mừng rồi ném cho Mã Phi Yến ánh nhìn khác nhau, thương cảm, đồng tình,...có đủ a.

Mã Phi Yến chẳng buồn lưu tâm. Lúc này nàng bận ngóng trong trong phụ mẫu, huynh trưởng cùng tẩu tẩu a. Tại sao đến giờ này vẫn chưa hề có ai đến? Lòng nàng buồn bực không thôi.

Nghe hạ nhân thông báo người của Mã gia đến, Mã Phi Yến hất tay của Cung Vô khuyết ra bất chấp cấp bậc lễ nghĩa nhấc váy chạy nhanh ra đại môn.

“Phụ thân, mẫu thân, ca ca, tẩu tẩu.” Nàng cười híp mắt lao đến ôm lấy Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh.

Cung Lạc Thiên, Cung Vô Khuyết cùng nhau bước ra đón. Tô thị, Chu thị đều ngạc nhiên thối khi thấy Mã Phi Yến bày ra tính tình tiểu hài tử như vậy. Cung Lạc Thiên như thấy được Mã Phi Yến mười một tuổi ở Tân Hà thôn vậy.

“Gặp qua tướng gia, quốc công gia, phu nhân.” Đám người Mã gia cung kính hành lễ.

“Mã thượng thư hữu lễ.” Cung Lạc Thiên thu dáng vẻ ngạc nhiên trở về rồi nghiêm nghị nói: “Mời vào trong.”

Chuyết Niên Quyên mỉm cười điệu dàng gọi: “Cữu cữu, biểu ca.”

Cung Lạc Thiên gật nhẹ đầu rồi đưa tay mời mọi người vào trong. Tô thị, Chu thị nhanh chóng cười híp mắt khen Chuyết Niên Quyên cùng Bạch Mãn Ngọc vài câu rồi kéo Tề thị vào trong

Mã Phi Yến luôn miệng ton hót: “Phụ thân chúng ta đến viện của nữ nhi đi, ở đó đẹp lắm.” Một tay kéo lấy tay của Mã Tuấn Vĩnh một tay nhấc váy muốn bước đến phương hướng của Hắc Nguyệt Cao Phong.

Mã Viễn Duẫn ho khan vài tiếng nhắc nhở: “Muội muội đã quên mất chúng ta rồi.” Trong lòng tuy không hài lòng với Cung Vô Khuyết liên tục nạp thiếp như vậy nhưng vẫn là hướng muội muội nhà mình cười.

Mã Tuấn Vĩnh nghiêm nghị, quét mắt nhìn Cung Vô Khuyết rồi nói: “Bảo bối a, hôm nay không tiện đến đó đâu. Hôm khác vi phụ đến đó bồi người.”

Lúc nghe thấy Cung gia đến gửi thiếp mời trong lòng hần khó chịu vô cùng, lửa giận cứ như nước sôi vậy chỉ muốn phun trào. Chỉ hận bản thân không thể đến đó ép Cung Vô Khuyết hứa nữ nhi nhà mình. Tề thị khóc lóc suốt mấy ngày đến hôm qua thấy Mã Phi Yến vui vẻ trở về lại mặt mới có thể an tâm một chút.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật muốn đến Cung gia đòi muội muội trở về nhưng bị hần cản lại. Hôm đó Cung Vô Khuyết bức hôn như vậy nhất định sẽ không chịu thả người. Nếu như làm to chuyện khiến Cung Lạc Thiên mất hứng thì Mã Phi Yến ở đó cũng khó yên ổn.

Sau khi chào hỏi xong, Cung Vô Khuyết vội vàng tiếng đến kéo Mã Phi Yến: “Yến nhi, không nên để nhạ phụ đại nhân khó xử.” Hần cũng biết được Mã gia hiện tại không thích hần, biết làm sao được, hần lờ miệng mất rồi.

Mã Phi Yến gạt tay hần ra không hề để ý gì đến hần, vẫn nhất mực ôm lấy cánh tay của Mã Tuấn Vĩnh làm nũng: “Phụ thân, người hứa rồi không được nuốt lời đâu đấy.” Thấy được Mã Tuấn Vĩnh gạt đầu nàng mới an lòng.

Mã Viễn Luật chép miệng lắc đầu: “Muội muội chỉ thấy mỗi phụ thân thôi.”

Mã Phi Yến hừ một cái khinh bỉ nhìn bọn họ: “Phụ thân tặng muội vòng cổ a.” Tay nàng chỉ lên chiếc vòng ngọc như ý của mình đắc ý vô cùng: “Hai người tặng muội cái gì?”

Mã Viễn Duẫn ghé sát tai nàng nói nhỏ: “Chúng ta hôm nay cũng là có lễ vật cho muội muội a.”

Phượng mâu sáng lên, Mã Phi Yến lập tức buông tay của Mã Tuấn Vĩnh ra ôm lấy tay của hai huynh trưởng: “Lễ vật là đâu, muội muốn xem a.”

Thấy muội muội nhà mình thật sự không có chút buồn bã nào bọn họ mới yên lòng. Mã Viễn Luật lắc đầu chê trách: “Muội muội thật không phúc hậu, vừa nghe có lễ vật liền đến cả phụ thân cũng không cần a.”

Hừ! Liếc mắt lườm Mã Viễn Luật rồi hạ thấp giọng nói: “Mặc kệ muội.”

Bạch Mãn Ngọc lúc này mới đưa Mã Phục Khanh cho Chuết Niên Quyên rồi đưa hộp từ tay áo đưa Mã Phi Yến: “Đây là tâm ý của bốn người chúng ta, muội muội nhất định không được chê đâu đấy.”

Mã Phi Yến gạt đầu định mở ra thì bị Cung Vô Khuyết kéo đi tiếp khách nhân. Nàng chỉ có thể đưa mắt nhìn đám người Mã gia ngồi gần đó chứ không thể đến gần.

Không lâu sau, Trữ thân vương đưa Vương phi đến. Hần bước đến trước mặt Mã Phi Yến nhìn nàng như muốn nói “đáng đời”. Mã Phi Yến làm sao để hần đắc ý được, nàng ôm lấy Cung Vô Khuyết rồi lườm lại Trữ thân vương ý bảo ta tuyệt đối không hối hận.

Cung Vô Khuyết thấy được trong lòng cũng cười thành tiếng. Xem ra nàng quả không thích Trữ thân vương nha. Nhất là từ sau ngày hôm đó ở ngự hoa viên.

Lúc nhập tiệc Mã Phi Yến không ngồi cùng đám người Cung gia mà nàng lại chạy đến ngồi với Mã gia cười nói vui vẻ. Mã gia mới là thân thích của nàng, Cung gia đã là gì đâu. Tuy đám khách nhân cũng có đồng cảm với nàng mới vào cửa không lâu nhưng phu đã lập đến ba tiểu thiếp nhưng ngày mai trong kinh thành đồn đãi khắp nơi nói Mã Phi Yến là đồ phụ.

Đến tối, Mã Phi Yến mệt lã người trở về phòng ngâm mình trong nước nóng đầy cánh hoa. Tuyết Ly phải giúp ở bên ngoài nên lúc này chỉ có Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ ở bên nàng thôi.

Hai người bọn họ bức bình liên lên tiếng nói với nàng.

“Thiếu phu nhân vì sao đến nước này vẫn là đối với Vương gia lạnh nhạt như vậy?” Lúc này nàng thấy rõ Mã Phi Yến đối với Trữ thân vương là chán ghét, hận không thể tránh xa a.

“Không có lý do.” Mã Phi Yến nhàn nhạt trả lời, mắt nàng nhắm lại thư giãn. Hôm nay đứng cả buổi mỗi muốn chết giờ còn nghe hai tên nội gián này phàn nàn nữa.

“Định quốc công thật quá đáng a, người mới vào cửa không bao lâu liền thú ba tiểu thiếp rồi. Nếu đổi lại là Vương gia người nhất định sẽ không làm như vậy.”

Đương nhiên rồi, Vương gia nhà các người là trực tiếp giao hoan trong ngự hoa viên giữa thanh thiên bạch nhật. Gả cho Cung Vô Khuyết ít nhất nàng cũng biết hân thú nàng vì không muốn lập thê.

“Đúng a, đã thế lúc trước còn bức hôn người nữa. Nô tỳ thật không thể hiểu được vì sao người vẫn có thể thản nhiên như vậy.”

“Vậy theo hai người ta nên làm gì? Đó là do hoàng thượng chỉ hôn a, đâu phải do ta. Lại nói giờ ta cũng đã gả đi rồi, hai người đừng nhắc đến Trữ vương gia trước mặt ta nữa.” Nghe thấy tên hân nàng liền cảm thấy buồn nôn.

Lúc này Tuyết Ly làm xong chuyện liền bước vào: “Thiếu phu nhân, lão gia cho người gọi người đến thư phòng a.”

Mã Phi Yến sớm đoán được vì sao lại bị gọi đi rồi, chỉ là không ngờ nhanh như vậy thôi. Nàng liền đứng dậy mặc y phục chỉnh tề rồi bước ra khỏi Hắc Nguyệt Cao Phong đến thư phòng trong viện của Cung Lạc Thiên. Giải quyết sớm nàng nghỉ ngơi sớm thôi.

Cung Lạc Thiên ngồi trên ghế thái sư khi thấy nàng tiến vào liền uy nghiêm nhìn nàng hỏi: “Lúc này vì sao lại như vậy?” Nàng làm như vậy không biết là người khác sẽ nghĩ Mã gia cùng Cung gia thế nào sao? Mà lúc này, Mã gia còn không hề có ý tứ bảo nàng dời bước nữa. Cho dù là Cung Vô Khuyết làm như vậy là không đúng nhưng họ cũng không nên để Mã Phi Yến tự tung tự tác như vậy. Mặt mũi của cả hai nhà đều bị ném đi hết rồi.

Sau khi thi lễ Mã Phi Yến chậm rãi trả lời: “Vì Phi Yến nhớ phụ mẫu, huynh trưởng, tẩu tẩu.” Không để Cung Lạc Thiên phản bác nàng tiếp tục nói: “Có lẽ phụ thân không biết vì sao quốc công gia lại thú Phi Yến làm thê đúng không? Phi Yến cũng không dám giấu, quốc công gia bảo lúc trước Phi Yến mượn danh của hân tránh thái y nên giờ hân không muốn thú thê nên mới bảo Phi Yến giúp hân.”

Cung Lạc Thiên nhìn Mã Phi Yến đầy ngạc nhiên, làm sao có thể như vậy được. Rõ ràng Cung Vô Khuyết vô cùng yêu thương nàng bất chấp mọi sự phản đối để thú nàng vào cửa làm thê. Sao giờ lại thành không muốn thú thê nên mới thú nàng? Cung Vô Khuyết không muốn thú thê chỉ cần không đồng ý cũng không ai cưỡng ép cơ mà.

Đôi mày nửa trắng nửa đen của Cung Lạc Thiên dán chặt vào nhau. Lúc hân phản đối Cung Vô Khuyết chăm đĩnh chặt sắt tuyên bố ngoài trừ nàng không ai có thể ngồi được vị trí chính thê của hân(CVK). Hân đoán được Mã Phi Yến không muốn gả nên Cung Vô Khuyết mới đưa ra hạ sách này.

Giọng nói khàn khàn lại vang lên: “Tuy rằng như vậy cũng không thể hành xử không màng đến mặt mũi của hai nhà như vậy.”

“Phi Yến nhớ rõ, đảm bảo sẽ không có lần sau.” Mã Phi Yến lễ phép đáp, ngoại trừ câu này nàng không biết nên nói câu nào nữa.

“Được rồi, người về nghỉ ngơi sớm đi.” Cung Lạc Thiên phát tay. Ánh nến chớp chờn làm cho khuôn mặt của hân càng lộ rõ vẻ phiến não.

Mã Phi Yến thi lễ xong trở về Vong Nguyệt uyển. Nàng nằm trên giường, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ, Tuyết Ly người quạt người giúp nàng bóp chân bóp vai cho đến khi nàng vào giấc họ mới rời đi.

76. Chương 76: Tức Chết

Tác giả: Luna Huang

Sau khi đám tiếu thiếp dâng trà xong, Mã Phi Yến đuổi bọn họ về rồi đến trên cầu cao trong hoa viên cho cá ăn. Cả người nàng cúi thấp, tay phải thả vụn bánh, tay trái đặt lên thành cầu bằng gỗ đỏ. Mặt áp vào tay trái nhìn đám cá tranh nhau ăn, miệng cười khúc khích hát bài trái táo nhỏ.

Bạch Chỉ cầm khay bánh đứng bên phải của Mã Phi Yến. Tuyết Ly cầm khay trà phòng lúc Mã Phi Yến khát nước liền có trà uống. Ngân Chỉ đứng bên Tuyết Ly, chỉ cần Mã Phi Yến ra lệnh lập tức thực hiện.

Cung Vô Khuyết hạ triều trở về thấy nàng đứng đó liền cao hứng bước đến. Hắn phát tay ra hiệu cho đám nha hoàn không cần hành lễ rồi nhẹ nhàng như gió lướt đến sau lưng nàng, khẽ vươn tay ôm lấy vòng eo của nàng. Khom người để mặt hắn áp lên mặt nàng nhẹ giọng hỏi:

“Yến nhi đang làm gì?”

“Cho cá ăn.” Tâm trạng của Mã Phi Yến không tệ nên cũng không phản kháng, nàng vui vẻ trả lời.

Cung Vô khuyết cọ cọ vào má của nàng thâm tình gọi: “Yến nhi.” Giọng hắn đan xen tiếng cười khê.

“Ăn?” Mã Phi Yến đáp một tiếng rồi quay sang Bạch Chỉ lấy thêm bánh vụn cho cá ăn.

Đúng lúc, nàng quay qua quá nhanh lại đụng ngay vào môi của Cung Vô Khuyết. Mặt nàng đỏ bừng xoay đi nơi khác, ngực đập liên hồi, hô hấp cũng dồn dập. Tay đẩy Cung Vô Khuyết ra, đứng thẳng thắt lưng tự trấn an mình.

Cung Vô khuyết thấy được liền thâm ý gọi thêm lần nữa: “Yến nhi.” Tay hắn kéo nàng vào lòng, từ từ xoay mặt nàng lại, áp sát mặt mình vào mặt nàng.

Ba nha hoàn thiếp thân của Mã Phi Yến đều đỏ mặt cúi mặt xuống không dám nhìn nữa. Trong lòng bọn họ mỗi người có một tâm tư khác nhau.

Hai mắt giao nhau, thời gian như ngưng lại, cảnh vật xung quanh cũng tĩnh lặng chỉ mỗi cơn gió cuối hạ thổi qua thúc giục cảnh nóng tiếp theo. Đáng tiếc, khi môi của Cung Vô khuyết kề sát đến thì Mã Phi Yến đẩy hắn ra xoay đi nơi khác.

“Trở về.” Nàng hạ lệnh cho ba người, không hề quay lại. Tâm trạng của nàng mát sạch rồi, thật cảm ơn cơn khỉ kia đã tốt bụng quấy phá.

Cung Vô Khuyết hắt một hơi mạnh, lúc này chẳng phải còn tốt đẹp sao? Hắn cao giọng nói: “Yến nhi, ta muốn ăn bánh, làm xong mang đến thư phòng.” Mắt hắn không rời khỏi bóng lưng của nàng.

Mã Phi Yến bực bội xuống trù phòng làm bánh rồi bảo Tuyết Ly mang đến thư phòng cho Cung Vô khuyết. Bản thân trở về phòng tắm rửa. Điều này khiến Cung Vô Khuyết tức anh ách nhưng không làm gì được.

—————Phân Cách Tuyến Luna Huang—————

Một hôm, Mã Phi Yến không biết làm gì liền nằm sấp trên nhuyễn tháp trong thư phòng đọc sách. Cung Vô Khuyết bước vào ngồi vào chỗ trống trên nhuyễn tháp áp ngực lên lưng nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Yến nhi đang đọc gì?”

Mã Phi Yến không đáp mà vẫn tiếp tục lật trang tiếp theo. Trong lòng thầm khinh bỉ, bị mù hay sao mà không thấy nàng đang đọc gì. Tại sao lúc nào hắn cũng tìm đến nàng ôm ấp như vậy chứ? Đi tìm đám thiếp thất đi đừng làm phiền nàng.

Cung Vô Khuyết đưa tay xoay mặt nàng đối diện với hắn: “Vì sao không trả lời?”

Mã Phi Yến xoay người đối tư thế, giơ cuốn sách đến trước mặt hắn chu môi nói: “Người không thấy sao, tại sao cứ phải hỏi thế này?”

Cung Vô Khuyết phì cười một tiếng rồi ngậm lấy phiến môi của nàng, nhẹ nhàng mút lấy. Một tay ôm lấy nàng một tay giữ sau gáy. Mã Phi Yến không thể động đậy được gì, muốn mở miệng mắng chửi cũng không được.

Nhân cơ hội nàng mở miệng hần tiến vào công thành đoạt đất. Mất nàng mở to trừng hần đầy hận ý. Hần lại nhắm mắt xem như không thấy hận ý của nàng vẫn ôn nhu cọ sát đôi môi nhỏ mềm mại.

Bất lực nàng mặc kệ hần luôn, cứ như cái xác chết vậy mặc hần muốn làm gì thì làm. Tại sao lúc nào cũng phải cưỡng hôn nàng như vậy? Đến tìm đám tiểu thiếp là được rồi đâu cần phải làm khó nàng.

Đang lâm vào suy tư, bên tai truyền tới chất giọng khàn khàn của Cung Vô khuyết: “Yến nhi, ta yêu nàng.”

Tim nàng đột nhiên dừng lại một nhịp rồi rất nhanh đập liên hồi. Hần thổ lộ với nàng sao? Không, nam nhân trừ phụ thân cùng hai huynh trưởng của nàng ra thì không ai đáng tin cả. Không nên bị hần lừa gạt, những lời hần nói với nàng chắc hẳn đám tiểu thiếp cũng nghe không ít rồi.

Cung Vô Khuyết vẫn không ngừng hôn nàng. Cảm nhận được nàng không phản ứng sau câu nói kia hần liền ngừng lại, đôi môi bạc mấp máy cọ cọ vào đôi môi nhỏ của nàng: “Yến nhi, vì sao không đáp lại ta?”

Hơi thở của hần phả lên mặt làm mặt của Mã Phi Yến vốn đã đỏ nay còn đỏ hơn, nàng quay sang nơi khác phun ra một câu: “Không hứng thú.”

Cung Vô Khuyết đè nén tâm tình đang bị câu trả lời kia dả kích nghiêm trọng, xấu xa đáp trả: “Ta có hứng thú là được.”

Mã Phi Yến tức giận liền quay sang hỏi: “Vì sao lúc đầu người bảo là...”

Câu còn chưa nói hết đã bị Cung Vô Khuyết đánh gãy: “Bây giờ khác rồi.” Làm sao hần không biết nàng muốn nói gì cơ chứ. Hần thật hận bản thân vì sao lúc đó lại đưa ra lý do như vậy.

Đành rằng lúc đó hần chưa phát hiện bản thân có ý với nàng, đến lúc nhận thấy rõ ràng thì tâm đã bay đến chỗ này không lấy lại được nữa. Thật không ngờ hần cùng không biết bao nhiêu nữ nhân tuyệt sắc tiếp xúc thể mà tâm lại chỉ vì một tiểu nha đầu hoang dã như nàng mà kích động.

Hừ! đúng là cáo già mà. Ở trong triều đứng được vị trí cao như vậy hần cũng tu luyện được chín đuôi rồi. Chẳng trách Trữ thân vương ra chiều độc như vậy cũng không bức được hần.

Hần hôn nhẹ lên đôi môi bị dày vò đến đỏ của nàng dặn dò: “Nàng ngủ sớm.” Nói xong hần phát tay áo tiêu sái bước ra ngoài.

Mã Phi Yến tức tối ném mạnh cuốn sách ra ngoài cửa phòng vừa được Cung Vô Khuyết đóng lại. Con khỉ chết tiệt, hôn nàng xong lại đi tìm tiểu thiếp ân ái, sáng lại đến hôn nàng. Đến cùng người là muốn gì ở ta? Nàng kêu gào thảm thiết trong lòng.

Nhưng qua chuyện này nàng cũng cảm nhận được bản thân đối với hần cũng có chút...Không, tuyệt đối không thể để chuyện này phát sinh được.

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————

Một buổi chiều lộng gió, Mã Phi Yến cùng đám thiếp thất ngồi ở Giang Nam Mỹ Cảnh hàn huyên. Bọn họ bàn qua bàn lại cũng vẫn là mấy chuyện làm đẹp không có gì mới lại.

Chu Lệ Mẫn ngồi kén bên Mã Phi Yến huyên thuyên không ngớt miệng. Ai nói gì Mã Phi Yến cũng ậm ừ cho qua. Nếu không phải do Cung

Vô Khuyết cầm chơi cầu mây thì nàng có cần khổ sở ngồi đây nghe bọn họ nói linh tinh hay không.

Kể cũng lại, ngoại trừ Chu Lệ Mẫn ra thì nàng không cảm thấy những nữ nhân khác đối với nàng có hận ý a. Là do bọn họ thật sự không tranh sủng hay là do bọn họ che giấu tốt nàng không phát hiện ra?

Mặc kệ là gì nàng cũng muốn bọn họ biết, nàng không hề cùng bọn họ tranh sủng, muốn đấu thì trừ nàng ra là được. Mất mạng oan uổng nàng không chơi!

77. Chương 77: Giá Họa

Tác giả: Luna Huang

Đột nhiên tiểu thiếp mang đồng bài số mười bảy lên tiếng đề nghị: “Hôm nay thời tiết đẹp, hay là chúng ta thi hiển vũ đi.” Ngồi nói chuyện lâu như vậy cũng đã sớm nhàm chán rồi.

“Đúng a.” Tiểu thiếp số ba chín mắt sáng như sao, vỗ nhẹ tay quay sang Mã Phi Yến: “Tỷ tỷ cho phép chúng nô tỳ thi hiển vũ được không?”

“Cũng lâu rồi nô tỳ không khiêu vũ rồi.” Tiểu thiếp số một cười híp mắt, mâu quang lóe lên vài tia hoài niệm.

Mã Phi Yến liền đáp ứng bọn họ, không có gì làm ngồi xem ca vũ cũng tốt mà. Đám tiểu thiếp của Cung Vô Khuyết lại mỹ mạo như vậy, không xem thì phí cả cuộc đời.

Thế là Tuyết Ly gọi nhạc công trong phủ đến cho đám nữ nhân tha hồ nhảy nhót. Mã Phi Yến ngồi trên băng ghế dài cần hạt dưa đưa mắt xem náo nhiệt.

Đến lượt Chu Lệ Mẫn, nàng ta vận phần hồng y nhạt xoay tròn xoay tròn như một đóa sen nở rộ. Mọi người vỗ tay khen không ngớt lời. Đột nhiên chuỗi châu trên thắt lưng của Mã Phi Yến bị đứt. Các hạt châu nhỏ hoa hoa lệ lệ rơi xuống đất rồi lăn ra khắp nơi.

Đang xoay tròn, dẫm phải hạt châu, Chu Lệ Mẫn trượt chân ngã xuống. Cả người của nàng ta nghiêng sang một bên ngã trên đất. Nha hoàn của nàng ta vội vã chạy đến đỡ nàng ta đứng dậy. Chu Lệ Mẫn đau nên sắc mặt đỏ bừng, nhăn mặt.

Vừa lúc đó Cung Vô Khuyết cùng Chu thị, Tô thị cũng bước đến. Thu được cảnh Chu Lệ Mẫn ngã xuống. Chu thị vội vã chạy đến hỏi han. Tô thị nhếch môi nhìn Mã Phi Yến bày ra thái độ xem hí. Cung Vô Khuyết vẫn bình thản chậm rãi sải bước đến.

Đám tiểu thiếp thấy được cũng là hoảng hốt không ngừng. Không cần biết là ai đúng ai sai nhưng cảnh này đã thu vào mắt của Cung Vô Khuyết a. Bọn họ nhanh chóng lấy lại tinh thần đồng loạt đứng lên hành lễ.

“Nô tỳ tham kiến gia, đại phu nhân, nhị phu nhân.”

Mã Phi Yến vẫn ngồi yên lặng nhìn tràng cảnh trước mắt như chuyện không liên quan đến mình. Nàng cũng không hề có ý tứ đứng lên hành lễ cùng đám người này nữa.

Chu Lệ Mẫn nén đau, cắn răng cố bám lấy nha hoàn thiếp thân cùng tay của Chu thị gượng dậy hành lễ. Cung Vô Khuyết đưa tay đỡ lấy nàng ta: “Đã bị thương thành bộ dạng này rồi không cần thi lễ nữa.”

Sau khi Cung Vô Khuyết sai người thỉnh đại phu, Chu thị cùng Tô thị bảo lúc này thấy Mã Phi Yến bứt chuỗi châu trên thắt lưng. Nên giờ đây Mã Phi Yến đang đứng ở tiền thính trước mặt Cung Lạc Thiên.

Sau khi băng bó chân, Chu Lệ Mẫn ngồi trên ghế được gia đình nâng ra tiền thính nghe xử. Đám thiếp thất của Cung Vô Khuyết cũng được đến tiền thính làm chứng. Bọn họ xem múa nhập tâm nào có thấy gì đâu mà chỉ chứng chứ. Chỉ là bọn họ phải đem những thứ mình thấy được nói ra, nhưng đó toàn bộ là chứng cứ bất lợi đối với Mã Phi Yến.

Mã Phi Yến chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì bản thân đã bị giá họa rồi bất đứng ở tiền thính rồi. Trong lòng vô cùng buồn bực, chuỗi châu đó nàng mới đeo lần đầu lý nào lại tự nhiên bị đứt như vậy.

Bên tai vang vọng tiếng của Chu thị cùng Tô thị.

“Trong kinh thành mọi người đồn ngươi là đồ phụ chúng ta cũng không tin, xem ra giờ đây muốn không tin cũng không được rồi.”

Chỉ là trùng hợp thôi đã gán cho ta mác đồ phụ, ta làm đồ phụ thì sao, đồ phụ có gì không tốt. Đồ của mình thì mình sở hữu chứ chia cho kẻ khác làm gì?

“Nữ nhân có mấy ai được như Mã phu nhân(Tề thị). Không phải người cũng muốn được như vậy chứ?”

Hai tẩu tẩu của ta cùng đường tẩu tẩu chẳng phải cũng được trọng phu độc sủng sao?

“Thật không ngờ lòng dạ của người hẹp hòi như vậy, xem ra ta nhìn nhầm người rồi.”

Ta làm gì mà bảo lòng dạ hẹp hòi. Nếu hẹp hòi thì đã tìm cách đem đám tiểu thiếp chất đàn chất đồng kia đá hết ra khỏi phủ rồi.

“Người ganh tỵ Mẫn nhi tài mạo xuất chúng phải hay không?”

Ta ganh tỵ những thứ đó làm gì? Chẳng phải sách có câu “lộ thượng hoàng tuyền lưỡng thủ không” sao? Cả tiền tài cũng không mang đi được thì tài mạo đã là gì, người con chưa chết nó đã dần dần biến mất rồi.

“Khuyết nhi sủng người không đủ hay sao, sao người lại làm ra những chuyện này?”

Ta không cầu được độc sủng chỉ cầu hấn quên luôn sự tồn tại của ta.

“Lão gia, Cung gia trước giờ chưa hề xảy ra những trường hợp thế này, người mau mau giúp Mẫn nhi làm chủ đi.”

“.....”

Cung Vô Khuyết trừng mắt nhìn Chu thị cùng Tô thị làm bọn họ không dám mở miệng. Lúc này hấn thấy một tay của Mã Phi Yến đặt lên thắt lưng chưa được bao lâu thì Chu Lệ Mẫn ngã xuống. Hồi Thiết Trụ, hấn cũng trả lời y hệt như vậy.

Chu Lệ Mẫn cũng hoa lê đài vũ ở bên cạnh Cung Vô Khuyết sực sực đem khăn tay lau nước mắt: “Tỷ tỷ không cố ý đâu đúng không?”

Mã Phi Yến nhìn nàng xong vẫn không hề đáp trả. Nếu đã muốn giá họa thì thế nào cũng có thể giá họa thôi. Còn chưa kể đến nàng ta là cháu gái của Chu thị, tự nhiên sẽ có ác ý với nàng thôi.

Cung Lạc Thiên vỗ mạnh vào bàn nhỏ bên cạnh tựa như sinh khí quất: “Phi Yến, ta hỏi lại lần nữa, người có cố ý hại Mẫn nhi hay không?”

Hấn là hỏi cho có thôi, dáng vẻ cũng là bày cho người ngoài xem, chứ lòng tin của hấn vốn là nghiêng về Mã Phi Yến. Sau lần nói chuyện kia hấn biết được Mã Phi Yến đối với Cung Vô Khuyết là vô tâm. Vậy thì làm sao có thể nói vì tranh sủng mà làm ra những chuyện này đây.

Mã Phi Yến nâng mi lạnh lùng nhìn Cung Lạc Thiên, vô cảm nói: “Nếu Phi Yến nói không có phụ thân người có tin không?”

“Ta có tin hay không không quan trọng, miệng nói không bằng chứng, người có chứng cứ mọi người tự ắt tin người.” Cung Lạc Thiên cũng là sợ Mã Phi Yến không thể thoát khỏi tội trạng lần này.

Mã Phi Yến xoay người hô to gọi Tuyết Ly. Tuyết Ly mang các hạt châu cùng sợi chỉ trắng bước vào. Tuyết Ly hành lễ với mọi người trong phòng rồi bước đến cạnh Mã Phi Yến.

Mã Phi Yến chậm rãi nâng tay cầm lấy sợi chỉ trắng, môi nhỏ khẽ mấp máy phân trần biện hộ cho bản thân: “Phụ thân, người nhìn sợi dây trên tay Phi Yến xem.” Chân nàng đồng thời bước đến hai tay đưa cho Cung Lạc Thiên xem sợi dây trắng.

Cung Lạc Thiên nhíu mày nhìn vào sợi dây trắng trên tay Mã Phi Yến. Sợi đó được tết bằng ba sợi chỉ thêu nên rất dày. Hấn thật không hiểu vì sao nàng lại bảo hấn xem sợi dây.

“Người đã xem rõ chưa?” Mã Phi Yến hỏi, mắt cũng không quên nhìn Chu thị và Tô thị hai người đang cố chòm qua hiều kỳ.

Mắt thấy Cung Lạc Thiên gật đầu, Mã Phi Yến lại hỏi: “Phụ thân đã từng nhận chức ở Tông Nhân phủ hấn cũng biết một chút về pháp chứng?” Đây là lúc rảnh rồi Tuyết Ly kể với nàng, thật không ngờ giờ đây chuyện này lại giúp nàng không ít.

Khóe môi của Cung Vô Khuyết khẽ nhếch lên, hấn biết nàng muốn nói gì rồi. Hấn cứ sợ nàng sẽ cam chịu như ở Mã phủ lúc trước. Không ngờ nàng có thể tự giúp bản thân mình oan rồi.

“Ừm.” Vừa vuốt râu, Cung Lạc Phiên lại phun ra một chữ. Mắt hắn nhìn trở lại sợi dây rồi lóe lên tia sáng, rất nhanh dường như chuyển lên người của Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn. Xem ra hại người hại mình rồi, bắt không được con gà còn mất cả nắm thóc, đúng là nữ nhân ngu ngốc.

Mã Phi Yến nhếch môi tiếp tục nói: “Chuỗi ngọc này là do quốc công gia tặng cho Phi Yến nhưng đây là lần đầu Phi Yến sử dụng nó, vậy thì làm sao nó có thể đứt được?”

Chu thị cắn chặt Mã Phi Yến không chịu buông: “Là do người cố ý bứt.” Nàng không tin Mã Phi Yến trước mặt nhiều nhân chứng như vậy chỉ dùng một sợi dây có thể mình oan.

Tô thị mắt thấy Mã Phi Yến chết chắc đương nhiên là nghiêng về phía Chu thị rồi. Nàng cũng không tin Mã Phi Yến có thể giải oan. Nếu như thật sự bị oan thì bằng chứng duy nhất đó chính là vết hằn trên tay, nhưng để đến giờ này vết hằn kia cho dù là có hay không thì cũng mất rồi.

Làm sao giúp nàng được, nghĩ vậy, Tô thị liền thêm miệng: “Ai đó, người làm thì mau nhận đi, lão gia sẽ nể mặt Mã thượng thư mà xử phạt nhẹ tay.”

Mã Phi Yến hừ thầm trong bụng, tiểu nhân như nước suối vậy, dễ dâng dễ hạ chính là nhanh trở mặt: “Nhưng sợi dây trên tay Phi Yến lại là do có người cắt đứt a, ở hai đầu sợi dây bị bung ra không giống như dấu hiệu bị bứt a.” Mắt nàng lóe sang nhìn Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn

Chu thị sững sờ nhìn Chu Lệ Mẫn rồi nâng tay chỉ vào Mã Phi Yến: “Người, người nói dối, lúc này rõ ràng ta thấy được do người bứt.”

Cung Vô khuyết hừ một tiếng rồi cao giọng hỏi: “Vì sao đại nương lại cho rằng Yến nhi nói dối, ở đây ngoại trừ nàng thì ta cùng phụ thân cũng biết chuyện này.”

Chu thị vội nhìn sang Cung Lạc Thiên, mắt thấy hắn kiên định gật đầu không hề do dự, nàng vội nuốt một ngụm nước bọt cổ họng: “Là do người dối đi sợi dây.”

Chu Lệ Mẫn nhìn thấy tình hình này liền biết không thể thắng, là một người thức thời thì phải biết lui đúng lúc. Thế nên lúc này nàng không hề nói gì nữa. Nếu chuyện truy cứu xuống chỉ có mỗi Chu thị bị xử phạt thôi không liên quan đến nàng. Cũng may này giờ nàng không hề chỉ chứng do Mã Phi Yến hại mình.

Đám thiếp thất cúi đầu không dám bàn tán lung tung. Bọn họ ở trong Cung phủ cũng một thời gian nên biết được thứ gì nên nói, thứ gì không nên nói. Lại nói, Mã Phi Yến đối với bọn họ cũng không ghen ghét lại còn đặc cách không cần thỉnh an vậy thì sao lại phải vì một chút chuyện mà hạ Chu Lệ Mẫn chứ. Càng nói Chu Lệ Mẫn cũng không được sủng ái như Mã Phi Yến, hoàn toàn không có động cơ khiến nàng hận thù mà xuất chiêu mưu hại.

Mã Phi Yến đưa tay lên miệng cười khê, mắt nàng lóe lên vài tia sáng khiến Chu thị sợ hãi, rụt đầu lại: “Ý đại nương nói là quần gia dối dây sao? Những thứ này lúc này là phụ thân chính miệng phân phó quần gia đi thu thập về a.”

Quần gia đã hai đời làm việc trong Cung gia rồi, ngay cả lão phu nhân lúc tại thế còn phải tôn trọng làm sao có thể tùy tiện vu oan được. Chu thị đuối lý liền bề sang chuyện khác: “Chỉ có một đầu sợi dây làm sao chứng minh đây là do bị cắt chứ?”

“Đúng là chỉ có hai đầu dây thì không đủ.” Mã Phi Yến gật đầu đem sợi dây trong tay đặt lên khay trong tay Tuyết Ly rồi cầm mấy viên châu lên xem sau đó mang ra hai viên châu trắng: “Hai viên châu này được nằm ngay giữa mối dây bị cắt nên một mặt của hai viên châu này bị sứt.”

Nói xong Mã Phi Yến đảo mắt nhìn Chu Lệ Mẫn đang cầm chặt khăn tay khóe miệng hiện lên ý cười mỉa. Lúc này có hai người ngồi bên cạnh nàng, một là Chu Lệ Mẫn hai là tiểu thiếp số bốn.

Mà, tiểu thiếp số bốn đối với nàng luôn là kính trọng không hề đụng chạm. Lúc này Chu Lệ Mẫn lại luôn vô tình làm rơi hạt dưa lên người nàng. Thế nên nàng mới bạo gan cực xem có phải lúc đó nàng ta đã cứa dây hay không. Nàng ta dùng gì cứa thì nàng không biết, chỉ biết nếu không cho nàng ta thấy được nàng không phải hồng mềm thì nàng ta sẽ không buông tay.

Cung Lạc Thiên hài lòng với cách giải thích của Mã Phi Yến liền phán nàng vô tội. Chu thị cắn chặt không buông phật chép một bản xá mồi.

78. Chương 78: Vô Sĩ

Tác giả: Luna Huang

Sau lần đó Chu thị ở trước mặt mọi người, hướng Mã Phi Yến bồi tội. Chu Lệ Mẫn liên tục cho nha hoàn mang đồ đến tặng bảo thay Chu thị chuộc tội.

Đạo gần đây đám tiếu thiếp của Cung Vô Khuyết nhốn nháo cả lên. Nguyên lai là còn vài ngày nữa đến sinh thần hần. Bọn họ thi nhau làm nữ công gia chánh, tập luyện vũ khúc thật tốt.

Đã mấy ngày trôi qua, nước đến chân rồi Mã Phi Yến vẫn án binh bất động, cũng không hề có chút ý tứ gì quan tâm đến chuyện này. Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ thấy Mã Phi Yến vẫn án binh bất động liền lo lắng địa vị của nàng bị lung lay. Cung Vô Khuyết tuy là ngoài mặt vẫn là sủng ái Mã Phi Yến nhưng ngoại trừ đêm tân hôn thì không hề lưu lại qua đêm nữa.

Bọn họ mỗi người một câu lải nhải bên tai Mã Phi Yến không ngớt.

“Thiếu phu nhân muốn tặng gì cho thiếu gia?”

“Hay là người làm ninh mông dẫn cao đi, nô tỳ thấy Định quốc công rất thích ăn a.”

“Thiếu phu nhân a, vì sao người không có chút phản ứng nào hết vậy, ngày mai là sinh thần của Định quốc công rồi a.”

Mã Phi Yến vẫn còn đang lựa nhẫn trên bàn: “Các người gấp cái gì, lát nữa chúng ta ra ngoài mua chút lễ vật cho hần” Đạo này không có gì làm nàng liền có hứng thú chọn nhẫn đeo lên ngắm cũng tốt.

Tuyết Ly há hốc không nói nên lời. Đám tiếu thiếp không chỉ làm hài, may y phục cho Cung Vô Khuyết mà còn hiến vũ khúc nữa thế mà Mã Phi Yến bảo ra ngoài mua. Chẳng phải nữ nhân nên tranh sủng sao?

Còn chưa kịp mở miệng đã thấy Mã Phi Yến xòe bàn tay ra cười hì hì hỏi: “Các người thấy chiếc nào đẹp, ta cảm thấy đeo hết tám ngón như thế cũng rất đẹp a.”

Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ có chút choáng váng muốn ngắt. Bọn họ không phải quan tâm đến sinh thần của Cung Vô Khuyết, cũng không quan tâm Mã Phi Yến đối với hần như thế nào. Bọn họ là muốn Mã Phi Yến được sủng ái, như thế Cung Vô Khuyết sẽ mang một chút gì đó nói với nàng. Bọn họ lại từ miệng nàng hỏi được báo lại cho Trữ thân vương.

Lát sau, cả bốn người cùng xuất môn. Mã Phi Yến cho dừng ngựa lại trước cửa tiệm trang sức của Tổng gia, rồi ghé qua cửa hàng đồ cổ của Tạ gia.

Sau đó liền đến Bách Hoa Mộng làm khách xem tình hình của cửa tiệm. Nàng không ngại mấy tên nội gián nữa, Cung Vô Khuyết cùng Trữ thân vương lợi hại như vậy nhất định sớm biết chuyện này rồi.

Đạo trước nàng có nhờ Mã Viễn Luật tìm thêm vài thương buôn trà hoa nên trà cũng không phải là thiếu như trước nữa. Nặc Nặc thấy nàng quang minh chính đại bước vào liền bước đến chào hỏi, lâu lâu lại nhìn nàng cười cười.

Mã Phi Yến đi xung quanh quan sát lúc lâu rồi cho xe chạy về thượng thư phủ. Thấy nàng về nhà Tề thị ôm chầm lấy khóc lóc một phen rồi hỏi vì lý do gì lại trở về vào thời điểm này, có phải bị đuổi rồi không?

Nói thật nhé, trước khi trở về nàng cảm thấy bản thân thật bất hiểu nên buồn bực mãi không thôi. Từ lúc nàng thành thân đến nay Mã gia không ai vui vẻ cả. Nhưng nghe xong câu nói của Tề thị nàng lại cảm thấy cao hứng trở lại. Ít nhất Tề thị vẫn còn có đầu óc hài hước nghĩ đến việc nàng bị hưu.

Bạch Mãn Ngọc cao hứng bế Mã Phục Khanh ra tiền thính chơi cùng Mã Phi Yến. Sau lễ nạp thiếp của Cung Vô Khuyết nàng đối với Mã Phi Yến chính là thương cảm vạn phần. Giờ đây thấy Mã Phi Yến vui vẻ trở về trong lòng càng phiền não hơn vì sợ nàng(MPY) cố tỏ ra để phụ mẫu không lo lắng thôi.

Chuyết Niên Quyên vì chuyện của Cung Vô Khuyết cùng Mã Phi Yến mà cùng Mã Viễn Luật suýt nữa là bất hòa. Cũng may tính cách của nàng không còn ương bướng như trước nữa. Nghĩ nghĩ cùng là do Cung Vô Khuyết không tốt nên xuống nước cầu hòa.

Mã Tuấn Vĩnh hạ triều thấy nàng về một mình liền cực kỳ cao hứng. Giờ đây hắn chỉ muốn nàng nhanh chóng bị hưu rồi trở về thôi. Hắn không muốn gả nữ nhi, không muốn có nữ tể nữa.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật cũng cười không ngừng miệng. Nếu ngày nào nàng cũng hồi phủ như vậy thì thật tốt biết bao. Thanh danh của muội muội nhà mình thế nào cũng không còn quan trọng nữa. Có gả được hay không cũng mặc kệ, vui vẻ cả nhà đoàn tụ mới là tốt nhất.

Lát sau Mã Viễn Hành cùng Tạ thị cũng mang chút lễ vật đến. Từ lúc tách chi đến nay, bọn họ chưa từng đến đây. Hôm nay Mã Viễn Hành có thời gian rảnh rỗi liền đưa Tạ thị đến thăm viếng. Trùng hợp gặp được Mã Phi Yến thế là một đám người hàn huyên đến quên cả thời gian.

Mọi người cùng ngồi dùng cơm, ngoài mặt thì cười nói vui vẻ, nhưng trong lòng thì mang tâm trạng nặng nề. Ai cũng lo lắng thay cho Mã Phi Yến, sợ nàng ở Cung gia chịu ủy khuất.

Mã Phi Yến cực lực húp canh gà nhân sâm mà nàng thích ăn nhất: “Vẫn là tay nghề của mẫu thân tốt hơn trù sư gấp trăm triệu lần.” Miệng không ngừng ôm chân lớn của Tề thị.

Tề thị vừa lấy tay áo lau nước mắt vừa đứng lên gấp thêm vài miếng gà trong canh cho nàng: “Ngon thì ăn nhiều một chút, hết vi nương lại đi nấu.”

Mã Phi Yến sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn Tề thị, rất lâu hồn nhập về xác nàng mới mở miệng nói chuyện: “Mẫu thân hôm này sao lạ như vậy? Bình thường chỉ toàn mắng nữ nhi, khen tẩu tẩu thôi, sao giờ lại tốt thế này?”

Tề thị nhin không được liền kéo tai nàng nàng mắng cho một trận: “Vi nương mắng người, người liền bảo ta không thương người. Tốt với người thì người lại bảo ta đột nhiên tốt bụng. Người đây là có ý tứ gì?”

Cả bàn đại rầm rộ cười một phen.

Trời ngã chiều, Mã Viễn Hành cùng Tạ thị cùng hồi Mã phủ. Mã Phi Yến vẫn ở lại dùng xong buổi tối cũng không chịu Cung phủ. Tề thị phải dùng chổi đuổi người nàng mới lưu luyến trở về.

Cung Vô Khuyết nghe Thiết Trụ báo lại nên cũng an tâm vài phần. Không ngờ trời tối rồi nàng vẫn chưa trở về. Ôm một bụng lo lắng, hắn bước ra đại môn chuẩn bị lấy ngựa chạy đến thượng thư phủ tìm nàng thì thấy Mã Phi Yến bước xuống ngựa.

“Vì sao giờ này mới trở về?” Cung Vô Khuyết bước đến khoác cho nàng một kiện áo choàng rồi nắm tay nàng kéo vào phủ.

Mã Phi Yến mân mê miếng ngọc như ý trên cổ, miệng mang ý cười nói: “Mẫu thân nấu canh ngon nên ta ở lại đó dùng bữa rồi mới về.”

Cung Vô Khuyết chau mày nghĩ nghĩ gì đó liền hỏi: “Nàng không hài lòng với trù nghệ của trù sư ở Vọng Nguyệt uyển?” Trù sư nàng là hắn phỉ không ít tâm tư tuyển chọn cho nàng a. Tay nghề của Tề thị làm sao so được.

Mã Phi Yến lắc đầu, mắt nàng nhìn đảo liên tục nhìn cảnh đêm xung quanh: “Đối với ta, đồ mẫu thân làm lúc nào cũng tốt nhất.” Giọng nàng cao vút trong cảnh đêm tĩnh mịch.

Cung Vô Khuyết hiểu ra liền nở nụ cười đưa lồng đèn trong tay cho Tuyết Ly rồi kéo nàng ôm vào trong lòng. Là do nàng phải gả cho hắn nên mới phải xa phụ mẫu như vậy: “Yến nhi, nàng có hối hận khi gả cho ta không?”

Mã Phi Yến ở trong lòng của hắn khép hờ đôi mắt phượng, lạnh giọng phun một chữ: “Có.” Hắn vẫn còn có mặt mũi mà hỏi nàng câu này cơ đấy. Rõ ràng là từ đầu đến cuối hắn mượn tay hoàng thượng bức hôn cơ mà, nàng có tự nguyện đâu.

Cung Vô Khuyết cười khê cúi xuống cắn nhẹ đôi môi của nàng: “Nàng hối hận cũng không thể thay đổi được gì đâu, không bằng đem phần tâm tư hối hận kia toàn tâm toàn ý với ta vẫn hơn.”

Mã Phi Yến quay đầu tránh rồi hừ một cái rõ kêu. Hai kiếp làm người lần đầu nàng thấy một nam nhân vô sỉ như vậy. Còn dám mở miệng yêu cầu nàng toàn tâm toàn ý với hắn nữa chứ. Nàng thật muốn bỏ đầu hắn ra xem thử bên trong có phải là bùn đất không hay là toàn bộ úng nước hết rồi?

“Đừng ở đây nằm mộng nữa, đến chỗ vị tiểu thiếp nào đó tiếp tục nằm mộng đi.” Trái tim này là của nàng, nàng tự nhiên có cách điều khiển nó theo ý mình, không mượn hắn đến đây làm rộn.

Dứt lời nàng đi nhanh về Vọng Nguyệt uyển không hề quay lại.

Tuyệt Ly đưa lại lồng đèn cho Cung Vô Khuyết rồi cùng Bạch Chỉ Ngân chỉ hành qua lễ đuổi theo Mã Phi Yến.

Cung Vô Khuyết nhìn theo bóng lưng của nàng ôm trán cười khổ. Hắn thổ lộ tâm ý với nàng rõ ràng như vậy lý nào nàng nhận không ra?

79. Chương 79: Lễ Vật

Tác giả: Luna Huang

Đến tối ngày kế tiếp, Cung phủ tổ chức sinh thần yến cho Cung Vô Khuyết. Do hắn quá nhiều thiếp thất nên không mời thêm người khác mà chỉ có người của Cung gia tham dự thôi.

Sinh thần yến được tổ chức ở Giang Nam Mỹ Cảnh. Lồng đèn một màu lam sắc treo khắp trời. Gió nhẹ thổi, lồng đèn cùng tán liễu lay động y như tâm của Mã Phi Yến lúc này vậy.

Mã Phi Yến vận một kiện y phục đỏ, khoác thêm một kiện trắng mỏng ở bên ngoài để làm dịu đi sắc đỏ nóng bỏng. Ngồi trên ghế nhấp trà xem đám tiểu thiếp hiến vũ khúc và tặng lễ vật cho Cung Vô Khuyết.

Tuyệt Ly bên cạnh liên tục hỏi vì sao nàng không tặng, tặng sau tiểu thiếp rất khó coi a. Chỉ là tặng lễ vật thôi mà, đâu cần giành giật như vậy.

Đám tiểu thiếp người nào cũng mang đồ chính tay làm tặng cho Cung Vô Khuyết. Hắn chỉ ngồi đó nhìn sơ qua rồi bảo Thế An nhận lấy.

Mã Phi Yến bĩu môi khinh bỉ hành động đó của hắn. Đây đích xác là nhiều quá nên không cảm thấy thú vị nữa.

Chu Lệ Mẫn tặng cho hắn một kiện trường bào thêu kỳ lân tinh xảo, cùng một đôi hài đen. Chu thị thấy được liền vỗ tay tán thán nàng ta tay nghề tốt. Tô thị cũng phụ họa cũng không quên nhìn Mã Phi Yến nói:

“Không biết Phi Yến tặng gì cho Khuyết nhi?”

Cả kinh thành này ai mà không biết Mã Phi Yến không được học nữ công gia chánh chứ. Sợ là may một mũi bình thường hoặc là nấu một món ăn đối với nàng cũng là một món xa xỉ a.

Mã Phi Yến liếc mắt, Bạch Chỉ cùng Ngân Chỉ lập tức mỗi người cầm một cái khay được phủ khăn đỏ bên trên bước đến đứng giữa tiền thính.

Mã Phi Yến đứng dậy, bước đến trước mặt Cung Lạc Thiên, nở một nụ cười dịu dàng: “Hôm nay là sinh thần của quốc công gia, nhưng không có phụ thân người thì sẽ không có quốc công gia hôm nay. Phi Yến mượn hoa kính phật tặng cho phụ thân trước.”

Tay đồng thời mở miếng vải trên khay do Ngân Chỉ cầm: “Một chút tâm ý, hy vọng phụ thân không chê cười.”

Đây là nàng mua ở Tạ gia. Lúc trước nàng từng nghe qua Tạ thị nói cửa hàng của Tạ gia kinh doanh đồ cổ. Đi ngang đột nhiên lại muốn mua cho mỗi người một thứ. Nàng tặng cho Mã Tuấn Vĩnh cùng hai huynh trưởng ba miếng ngọc bội hình trăng khuyết trắng có treo đồng tâm kết.

Cung Lạc Thiên cười híp mắt mắt, liên tục gật đầu: “Phi Yến có lòng là tốt rồi.” Quần gia từ phía sau hần bước lên tiếp nhận khay từ tay Ngân Chỉ.

“Phụ thân thích là được rồi.” Mã Phi Yến tiếp tục đưa tay kéo khăn trên tay của Bạch Chỉ, quay sang Cung Vô Khuyết: “Phi Yến không khéo tay như các nàng nên chỉ có chút lễ vật, Phi Yến bêu xấu rồi.”

Cung Vô Khuyết mỉm cười nhìn tiểu dã mã lúc này nanh vuốt đều thu hồi. Nếu lúc nào nàng cũng ôn nhu với hần như vậy thì có phải đáng yêu hơn không.

Bên trong khay chỉ có một bạch ngọc quan đơn giản. Mã Phi Yến mua ở cửa hàng Tống gia. Ngoài ra nàng còn mua thêm cho Tề thị và hai tẩu tẩu mỗi người một cây trâm, Mã Phục Khanh một chiếc nhẫn.

Mọi người nhìn vào khay trên tay Bạch Chỉ, có một số người còn ném cho Mã Phi Yến một cái nhìn khinh bỉ đến cực hạn. Cung Vô Khuyết bình thường đều mang kim quan, tặng ngọc quan hần cũng không có đeo.

Cung Vô Khuyết cao hứng mỉm cười nói: “Nàng giúp ta mang lên đi.” Không nghĩ đến nàng tặng ngọc quan cho hần.

Dứt lời mọi người đều há hốc, chưa định được thần.

Trán của Mã Phi Yến rơi xuống vô số vạch đen. Tóc của bản thân nàng còn chưa biết oản làm sao biết được oản tóc cho hần. Nghĩ vậy nàng liền quay sang Tuyết Ly phân phó: “Tuyết Ly, người đến đi.”

Tuyết Ly nhận lệnh định bước lên thì Cung Vô Khuyết liền ngăn lại: “Ta bảo nàng, vì sao nàng lại gọi Tuyết Ly? Nàng là thê tử của ta nên tự tay nàng làm mới phải.”

Trong bụng Mã Phi Yến thầm hừ một tiếng, muốn thê thiếp hầu hạ ta liền thành toàn cho người: “Có vị muội muội nào nguyện ý giúp quốc công gia không?” Nàng quay sang bên đám tiểu thiếp cao giọng hỏi.

Chu Lệ Mẫn vội nói: “Tỷ tỷ để nô tỳ đến giúp được không?” Hôn tân hôn chẳng phải cùng nàng mặn nồng lắm sao? Vừa qua đêm tân hôn đã lạnh nhạt. Đã vậy lúc nàng tặng lễ vật cũng không thấy hần cười như vậy nữa.

“Thiếp cũng là một nửa thê, quốc công gia sẽ không trách đâu.”

Mã Phi Yến mở miệng tước đường lui của Cung Vô Khuyết, đồng thời gật đầu rồi trở về vị trí của mình, nhẹ nhàng cầm lấy tách trà trên bàn nhấp vài ngụm. Mùi trà mát lị làm tinh thần nàng tốt hơn bao giờ hết. Miệng nàng lẩm bẩm hát.

Bởi vì đúng lúc gặp gỡ chàng

Dấu chân lưu lại thật mỹ lệ

Gió thổi hoa rơi lệ như mưa

Bởi vì chẳng muốn phân ly

Cung Vô Khuyết giận đến bầm gan tím ruột nhìn Mã Phi Yến ung dung ngồi uống trà cách mình một cái bàn nhỏ. Rõ ràng hần bảo nàng thế mà nàng lại đẩy hần vào tay nữ nhân khác.

Hai tay nắm chặt tay vịn của ghế đột nhiên dần dần thả lỏng. Bên tai hần vang vọng tiếng của Mã Phi Yến ngâm nga. Bài này hần đã từng nghe nàng hát qua một lần rồi, rất êm tai lại rất có ý nghĩa. Xem ra lễ vật hần thích nhất chính là bài hát này của nàng.

Bởi vì đúng lúc gặp gỡ chàng

Lưu lại mười năm lời hẹn ước

Nếu như gặp lại lần nữa

Ta cũng muốn ta nhớ mãi về chàng.

Chu Lệ Mẫn nhẹ nhàng cầm ngọc quan giúp Cung Vô Khuyết oản tóc nhưng trong lòng cực kỳ không cam tâm. Rõ ràng nàng giúp hần oản tóc tâm tư của hần lại đặt hết lên người Mã Phi Yến.

Đến lúc thả hoa đăng, đám tiểu thiếp mỗi người nhận một hoa đăng từ thiếp thân nha hoàn của mình rồi bước đến bên hồ ước nguyện. Chu Lệ Mẫn lại bám lấy Cung Vô Khuyết để hắt cùng mình thả.

Chu thị cùng Tô thị bồi Cung Lạc Thiên trở về. Hắt lớn tuổi rồi không mơ mộng được như đám trẻ nữa, vẫn là trở về viện nghỉ ngơi thôi.

Mã Phi Yến cũng háo hức chạy đến cùng đám tiểu thiếp nhập bọn. Đây là lần đầu nàng được tham gia những lễ hội như vậy a. Bạch Chỉ mang hoa đăng đến cho nàng. Ngân Chỉ thấp nền rồi đưa giấy viết cho nàng viết ước nguyện. Tuyết Ly đứng cách hai bước cầm một gậy gỗ to như cái muôi để thả hoa đăng.

Mã Phi Yến cầm giấy viết ước nguyện của mình. Nàng chỉ hy vọng mọi người đều bình an, lúc nào cũng vui vẻ. Viết xong nàng để vào hoa đăng, ngồi bệt xuống bên hồ.

Tuyết Ly định bước đến giúp đỡ thì Cung Vô Khuyết nhanh hơn một bước lấy gậy gỗ to bước đến. Bạch Chỉ Ngân Chỉ thấy được liền tránh sang một bên.

Bên này, Mã Phi Yến cười khúc khích với hai tiểu thiếp bên cạnh. Mắt nhìn cả dòng sông đều sáng rực, tay nàng đưa về phía sau ngụ ý bảo Tuyết Ly đưa gậy cho mình.

Cung Vô Khuyết bước đến ôm lấy nàng: “Ta cùng nàng thả.”

“Không được.” Mã Phi Yến không chút do dự liền cự tuyệt. Nói ra miệng xong mới phát hiện ra khuôn mặt đen thui của đối phương liền bồi thêm lời giải thích: “Ồ đây có biết bao nhiêu muội muội, người bồi có mình ta đối với các nàng mà nói rất không công bằng.”

Đám tiểu thiếp nghe thấy vậy có người quay mặt đi nơi khác, có người lại bảo “tỷ tỷ vừa đến không lâu gia bồi tỷ tỷ là nên mà”.

Cung Vô Khuyết thâm tình thì thâm bên tai nàng: “Nàng nghe thấy chưa? Không ai nghĩ nhiều như nàng đâu.” Miệng nói, tay đồng thời đặt hoa đăng lên gậy gỗ cùng nàng thả ra xa.

Mã Phi Yến thấy hoa đăng rồi, tay để xuống nước dùng sức nước đẩy hoa đăng ra xa. Đôi mắt phượng hướng về hoa đăng đang trôi dưới nước, hàng mi cong vuốt như cánh bướm phe phẩy dưới ánh nến động lòng người.

Nghe tiếng cười khúc khích của nàng, tâm của Cung Vô Khuyết cũng run động không ít. Không nhịn được hắt liền giữ chặt cầm của nàng cúi đầu hôn lên đôi mắt biết nói kia rồi dời xuống đôi môi nhỏ xinh xắn.

Mã Phi Yến như quên cả hô hấp, chớp chớp đôi mắt phượng nhìn nam tử tuần dật trước mặt. Không biết vì sao đột nhiên nàng mở miệng đáp lại hắt. Tay nhẹ nhàng đặt lên mặt hắt, cả người xoay lại đối diện với hắt.

Cảnh lãng mạn trước mắt, đám tiểu thiếp vô thanh lặng lẽ rời khỏi. Trọng lòng bọn họ cũng hiểu rõ, có lẽ đó là đặc cách của chính thê mới được. Bởi vì bọn họ chưa từng được gia hôn như vậy.

Sau khi bị Cung Vô Khuyết cự tuyệt, Chu Lệ Mẫn ôn một bụng nộ khí, ánh mắt sắc bén ngập tràn hận thù nhìn về phía Mã Phi Yến gần đó. Hắt không thể đẩy cho nàng rút luôn xuống hồ. Cho dù đem tâm hồn thân mật đến độ nào Cung Vô Khuyết cũng sẽ không hôn nàng, càng không để nàng hôn hắt. Mỗi lần nàng có ý chạm vào môi hắt liền cự tuyệt đẩy nàng ra. Sau đó cắn môi phần nộ bị đám tiểu thiếp lôi về viện.

Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ cúi đầu lùi về sau cách hai người ba mươi bước chân. Thiết Trụ cùng đám ám vệ gần đó thấy được cũng phải xem như vô hình. Bọn họ thân là ám vệ không thể nhắm mắt hoặc cúi đầu không nhìn được. Vì chủ tử bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm kể cả những lúc như thế này. Làm thuộc hạ như bọn họ thật sự là quá khổ sở rồi.

Ánh sáng lấp lánh từ lồng đèn treo lơ lửng trên bầu trời cùng hoa đăng trôi dưới sông, ẩn hiện bóng dáng của hai người hòa quyện vào nhau tạo thành một cảnh mỹ người. Cung Vô Khuyết được nàng chấp nhận liền mãnh liệt tấn công, tay không quên vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Đến lúc không thể thở được hắt mới lưu luyến rời khỏi môi nàng. Cao hứng Cung Vô Khuyết cười thành tiếng, hai tay giữ chặt lấy eo nhỏ của nàng rồi bế cao xoay vài vòng bên hồ.

Váy nàng lượn vài vòng trong không gian tạo thành gió. Trong mắt của hai người chỉ còn mỗi đối phương. Cảnh đẹp xung quanh dường như bị một lớp sương mờ bao phủ hết.

“Tiểu dã mã, nàng giải giáp xin hàng rồi sao?” dừng lại đặt nàng xuống, Cung Vô Khuyết cúi người hỏi.

Mã Phi Yến lúc này mới hoàn hồn, tay đưa lên môi, mắt nàng mở to nhìn thẳng hắn như thể không tin được lúc này bản thân mới làm gì. Nàng là trúng tà sao, đột nhiên lại hôn hắn như vậy? Tim trong lồng ngực đập dồn dập như lần đầu gặp hắn vậy.

Hắn cười xấu xa hôn nhẹ lên môi nàng. Hắn cố gắng bấy lâu nay cuối cùng cũng tu thành chánh quả rồi. Nàng chịu mở lòng rồi: “Ta yêu nàng nhiều như vậy giờ đây mới cảm nhận được sao?”

Mã Phi Yến không trả lời vội cúi đầu, hàm răng trắng cắn cắn môi dưới. Không lý nào nàng lại thích một nam nhân như vậy, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Cung Vô Khuyết đưa nàng trở về Vọng Nguyệt uyển hôn lên trán chúc nàng vạn an rồi rời đi đến chỗ tiểu thiếp nào đó. Mã Phi Yến ngồi trên giường sinh khí rất lâu mới có thể an giấc.

80. Chương 80: Đi Săn

Tác giả: Luna Huang

Rất nhanh hôm nay đã là ngày thứ bốn tám kể từ lúc Mã phi Yến gả vào Cung gia.

Sau hôm xảy ra sự kiện thân mật, Mã Phi Yến lại càng lạnh lùng hơn, nàng không thể động tâm được. Đáp lại sự lạnh lùng của nàng Cung Vô Khuyết vẫn là ôn nhu, nhưng không cưỡng hôn nàng nữa tránh tác dụng phụ.

Bạch Chỉ Ngân Chỉ Tuyết Ly liên tục lải nhải về chuyện vì sao hôm đó nàng không giữ Cung Vô Khuyết lại. Cho đến giờ phút hiện tại nàng vẫn là hoàn bích, khác nào còn thua đám tiểu thiếp kia.

Lại nói, lịch thị tẩm của Cung Vô Khuyết là tuần hoàn. Đáng lẽ hết bốn mươi hai người đến ngày thứ bốn mươi ba sẽ phải đến Vọng Nguyệt uyển nhưng hắn lại trở về chỗ của tiểu thiếp số một. Điều này càng làm ba nha hoàn thiếp thân của nàng càng lo lắng cho địa vị của nàng hơn.

Không những như vậy đám hạ nhân trong phủ cũng truyền tai nhau chuyện Mã Phi Yến thất sủng. Nhưng Cung Vô Khuyết đối với nàng vẫn là thương yêu nên bọn họ cũng được xem là cho nàng vào mắt.

Từ sau hôm sinh thần yến, mỗi sáng Cung Vô Khuyết giúp nàng cài trâm mang trang sức xong liền đưa nàng trở về Mã gia. Khi hắn hạ triều lại đón nàng trở về Cung gia. Cuộc sống nhẹ nhàng như vậy cũng rất tốt, nàng không còn gì để oán thán nữa.

Chỉ là, mười ngày trước Cung Vô Khuyết báo hung tin cho nàng: “Yến nhi, mười ngày nữa hoàng cung tổ chức săn bắn đầu mùa thu, ta đưa nàng theo.”

Lúc đó nàng thụ sủng nhược kinh phải rất lâu khả năng phản xạ mới trở về với bản thân: “Ta không đi.” Tại sao phải đưa nàng đến những chỗ như vậy cơ chứ? Vả lại nàng không muốn ngồi xe ngựa đâu, nhớ lại thảm cảnh những lần ngồi xe ngựa trước đã thấy không có gì tốt rồi.

Đáng tiếc ba chữ đó của nàng bị Cung Vô Khuyết để ngoài tai. Hắn phân phó Tuyết Ly chuẩn bị vài kiện y phục cho nàng. Tuyết Ly kể cho nàng nghe về quang cảnh ở bãi săn vài lần. Nàng ta nói lúc trước Thiết Trụ từng là ngự lâm quân nên đã từng đến đó.

Do có hoàng thượng và quý phi cùng đi nên không ai được mang theo hạ nhân hoặc ám vệ riêng. Tất cả đều phải dùng đến cung nhân, ngự lâm quân cùng ám vệ riêng của hoàng thượng.

Giờ phút này đây, Mã Phi Yến phải cùng Cung Vô Khuyết ngồi ngựa xuất phát đến bãi săn của hoàng tộc. Hắn biết nàng không thể ngồi xe ngựa nên khi thái tử đề nghị cho nàng ngồi xe cùng đám nữ nhân hắn liền từ chối.

Nàng vận đến bốn kiện y phục và một lớp áo khoác cổ lông mà vẫn còn lạnh đến run. Trong lòng thầm mang Cung Vô Khuyết nguyên rửa vô số câu vô cùng độc ác.

Cung Vô Khuyết đem hắc bào của hắn bao lấy nàng, ôn nhu hỏi: “Nàng còn lạnh không?” Hơi thở nóng bỏng phả xuống tai nàng.

Người của hắn rất ấm nên nàng không ngại chiếm chút tiện nghi của hắn đâu. Nghĩ vậy nàng liền ôm lấy hắn, mặt cọ cọ vào lòng ngực cứng rắn của hắn.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Hành cưỡi ngựa bên cạnh thấy biểu tình của Mã Phi Yến trong lòng thầm thở dài. Bọn họ thực sự muốn nàng bị hưu để trở về Mã gia a. Toàn kinh thành ai mà không biết hơn một tháng nay, Cung Vô Khuyết không hề qua đêm ở Vọng Nguyệt uyển chứ.

Đi gần một ngày mới đến nơi, dừng lều xong Mã Phi Yến chạy đi tìm hai huynh trưởng cùng Mã Viễn Hành chơi đùa. Hoàng thượng lại bảo cùng ngồi dùng bữa tối mất hết thời gian của nàng. Gần vua như gần hổ, Mã Phi Yến luôn phải giả hiền lương thực đức cực kỳ khó chịu.

Sáng hôm nay, vừa mở mắt khuôn mặt của Cung Vô Khuyết xuất hiện trước mặt suýt chút nữa nàng đã hét lên rồi. Đáng chết hơn là chân nàng gác lên thắt lưng của hắn, tay ôm chặt người ta nữa. Giờ có hét lên người khác có chạy vào cũng chỉ nhìn thấy nàng phi lễ hắn mà thôi.

Cung Vô Khuyết cười hì hì véo mũi nàng: “Không quen sao?” Đã lâu rồi hắn không được thức dậy bên nàng, bản thân hắn cao hứng không thôi. Tay ôm này chặt hơn, cả mặt vùi vào hõm vai của nàng cọ cọ.

Hơi thở của hắn rất ấm, Mã Phi Yến không hề bài xích. Nói thật nàng không muốn ngồi dậy nữa. Ngồi ngựa gần một ngày lưng sắp gãy ra mấy mảnh luôn.

Cung Vô Khuyết còn phải săn bắn nên không thể ở lại cùng nàng lâu hơn được. Hắn xong mặc nhuyễn giáp, hai cổ tay cũng được bảo hộ: “Nàng còn chưa chịu rời giường sao?” Bước đến bên giường nâng Mã Phi Yến ngồi lên.

Mã Phi Yến bĩu môi dựa vào người hắn: “Ta còn muốn nằm, khí trời như vậy thật là khuyến khích người khác lười a.” Tay nàng cầm chặt chăn đắp lên người.

Hắn hôn nhẹ trán nàng, không quên kéo chăn ra: “Dậy thôi, lát nữa ta đi săn nàng ngồi cùng đám phụ nhân đừng đi lung tung có biết không?”

Mã Phi Yến ngoan ngoãn gật đầu, nàng không có hứng thú với rừng rậm đâu. Thay y phục chỉnh tề tiễn Cung Vô Khuyết cùng hai huynh trưởng và Mã Viễn Hành rồi nàng trở về lều.

Hôm qua Tuyết Ly có đưa cho nàng một lọ mỡ ngựa. Nàng ta nói khí hậu trong rừng khắc nghiệt hơn ở ngoài rất nhiều. Dùng mỡ ngựa bôi tránh khô da.

Hiện chỉ đeo mỗi chiếc vòng của Cung Vô Khuyết tặng và vòng như ý của Mã Tuấn Vĩnh. Nàng tháo vòng ra bôi mỡ ngựa lên cổ cùng tay rồi đeo lên. Vòng cổ nàng dẫu xuống dưới lớp trung y cuối cùng rồi mới đi ra ngoài chào hỏi đám phụ nhân.

Cùng bọn họ dùng điểm tâm xong không bao lâu thì thích khách từ trên cây nhảy xuống. Cả đám nữ nhân la hét rung chuyển cả bãi săn. Mã Phi Yến tuy sợ thích khách nhưng sợ tiếng hét của đám nữ nhân hơn. Hai tay bịt tai lại rồi lùi về phía sau để cho ngựa lâm quân bảo vệ.

Đám thích khách tuy chỉ có vài người nhưng lại vô cùng lợi hại. Một mình có thể địch lại ba tên ngự lâm quân. Mất thấy tình thế không ổn, Mã Phi Yến cùng đám phụ nhân cầm đầu chạy về phía bên trái.

Cung Vô Khuyết đang trên đường tìm chồn săn làm áo lông cho nàng, không ngờ thấy được tín hiệu vội thúc ngựa chạy về. Trong lòng không ngừng lo sợ. Đúng như hắn đoán về đến nơi chỉ thấy cảnh hoang tàn, nhảy xuống ngựa gọi tên Mã Phi Yến thật to.

Mắt liên tục quan sát xung quanh, lòng như bị tam muội chân hỏa thiêu cực, hơi thở gấp rút như thể sợ mất đi năng vậy.

Trời không phụ lòng người để hắn nghe được tiếng hét thống khổ của đám nữ nhân. Cầm chắc trường cung trong tay nhanh chân chạy về phía phát ra âm thanh.

Bên này đám nữ nhân bị thích khách dồn đến đường cùng không thể lui được nữa. Phía sau họ chính là vực thẳm, phía trước lại là hai tên hắc y nhân mắt đầy sát khí. Trên trường kiếm trong tay của bọn họ máu tươi vẫn còn chảy xuống đất.

Cung Vô Khuyết chạy đến mang tên ở phía sau lưng giương cung kéo căng rồi thả ra. Mũi tên bị tác động nội lực mạnh bay thẳng một đường xuyên qua tim của một thích khách rồi cắm thẳng vào thân cây gần đó. Tên hắc y nhân bị trúng tên đến cơ hội kêu một tiếng sau cùng cũng không có liên gục xuống.

Đám nữ nhân thấy được chân vô lực ngã luôn xuống đất. Mã Phi Yến kinh hoảng đứng yên bất động, hai tay cho cả vào miệng cắn liên tục, chân bắt giắc lùi về sau nửa bước.

Hắn y nhân còn lại nhanh chóng quay lại giao chiến cùng Cung Vô Khuyết. Cung Vô Khuyết thấy hắn lao đến liền ném trường cung xuống đất rút trường kiếm bên hông ra. Không lâu sau liền bị Cung Vô Khuyết giết chết. Đám nữ nhân có người sợ đến ngất luôn.

Bên này chỗ đứng của Mã Phi Yến đột nhiên bị sặc lỗ, cả người nàng nhẹ đi rồi rơi xuống. Cung Vô Khuyết vừa giết xong tên thích khách quay sang thấy nàng rơi xuống tim ngừng đập quên cả hô hấp lao đến, miệng gọi to: “Yến nhi.” Tay hắn vút luôn trường kiếm cổ sống chết bắt lấy nàng.

Hắn nằm sấp cả người xuống mới nắm được khuỷu tay của nàng. Đáng chết nhất là tay nàng bôi mỡ ngựa nên rất trơn. Hắn nín thở nắm thật chặt, đôi mắt đỏ lên lên tràn đầy lo lắng nhìn nàng: “Yến nhi đừng động.”

Mã Phi Yến được hắn bắt lại liền sợ hãi không thôi. Trong đôi mắt thanh khiết của nàng lệ không ngừng trào ra. Mỗi lần nàng sụt sịt mũi thì tay nàng lại bị tuột một đoạn nhỏ. Đến nói chuyện hay hít thở nàng cũng không dám nữa rồi.

Cung Vô Khuyết dùng sức hai tay giữ lấy tay nàng, miệng không quên trấn an: “Đừng sợ, có ta ở đây, ta sẽ không để nàng rơi xuống.” Câu này cứ như hắn tự an ủi hắn vậy, tay của Mã Phi Yến không ngừng từng chút một tuột xuống.

Hắn cố sức hô to liên tục gọi viện trợ. Đám nữ nhân ở đây đông đảo nhưng lại không ai giúp được gì. Ngay cả giúp hắn gọi viện binh cũng không giúp được.

Mã Phi Yến nhìn cảnh này liền nhớ lại lúc hắn cùng nàng ở bãi cỏ bông lau. Lúc đó nàng cũng không có sợ như vậy đâu. Con rắn nàng thừa sức giải quyết nhưng tình cảnh này nàng bất lực. Trong đầu trống rỗng chỉ còn mỗi ý nghĩ nàng không muốn chết thôi.

Đến khi lòng bàn tay hắn cùng lòng bàn tay của nàng giao nhau, hắn kích động hô to: “Yến nhi, nắm chắc, không được buông.”

“Ân.” Mã Phi Yến cố gắng nắm chặt lấy tai của hắn, biểu tình chính là sống chết không buông. Đến thở nàng cũng không dám thở mạnh nữa. Nàng không muốn chết, kiếp trước chưa đến mười tám tuổi nàng đã xuyên đến đây, kiếp này nàng không muốn lịch sử lặp lại. Nàng muốn mình sống thật tốt, muốn được chết già.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật nghe được tiếng của Cung Vô Khuyết liền chạy đến. Khi bọn hắn chạy đến cũng là lúc tay Mã Phi Yến tuột hoàn toàn ra khỏi tay của Cung Vô Khuyết. Cả người rơi tự do xuống vực thẳm.

“Yến nhi.”

“Muội muội.”

Cung Vô Khuyết nhìn nàng như thế mà rơi xuống, hắn mất hết lý trí lao luôn xuống vực cùng nàng. Thái tử đến kịp lúc liền giữ chặt hắn lại: “Cứu phụ bình tĩnh.” Thấy bản thân không thể không được hắn liền

đánh ngất rồi cho người mang về. Một bên thái tử quay sang phân phó thuộc hạ: “Mau phái người đi tìm nàng.”

Bên kia Mã Viễn Duẩn cùng Mã Viễn Luật cũng y hệt Cung Vô Khuyết nhưng bị ngự lâm quân giữ lại. Thái tử cho một người một đánh vào sau gáy thế là ngất hết mang về lều.

81. Chương 81: Thê Lương

Tác giả: Luna Huang

Không lâu sau, thái tử tra ra được lai lịch của đám thích khách. Hóa ra là đám tay chân của tên phó tướng ở ngoại bang. Biết được hoàng thất đi săn liền trà trộn vào đám trù sư cùng binh lính để báo thù.

Sau nửa tháng, mỗi ngày Cung Vô Khuyết đều tự trách bản thân vì sao bản thân lại đưa nàng đến nơi nguy hiểm như vậy được? Đến nay vẫn chưa tìm được tung tích của Mã Phi Yến. Như vậy cũng tốt, ít nhất hẳn biết được nàng vẫn còn sống, hẳn vẫn còn có thể hy vọng.

Mỗi ngày hắn đều đến thượng thư phủ cùng Mã Tuấn Vĩnh và Tề thị. Tề thị sau khi nhận được tin thì ngất xỉu liên tục. Mỗi lần gặp được Cung Vô Khuyết liền không kiêng kị cấp bậc lễ nghĩa mà chạy đến đánh hắn, mắng hắn, cấu xé hắn như mãnh hổ vồ mồi.

“Đều do ngươi, ai bảo ngươi mang Yến nhi đi săn bắn?”

“Ngươi trả nữ nhi lại cho ta.”

“Ta thật hối hận khi mang nữ nhi gả đi.”

“Yến nhi, nữ nhi của ta.”

“...”

Tề thị nắm lấy vạt áo của Cung Vô Khuyết dùng sức liên tục giặt mạnh. Nước mắt chảy dài, miệng không ngừng kêu la cho đến khi ngất xỉu.

Cả Mã gia ngoại trừ Chuyết Niên Quyên cùng Bạch Mãn Ngọc ra thì không ai thèm để ý đến hắn, nhưng mỗi ngày hắn đều đến không hề vắng mặt ngày nào.

Hôm nay cũng y như vậy, hạ triều hắn liền đến thượng thư phủ. Dọc đường, đột nhiên xe ngựa trần động con ngựa hí lên. Cung Vô Khuyết cau mày hô to: “Có chuyện gì?”

Tiếng xe phu truyền vào: “Hồi gia, có một cô nương đột nhiên chạy ra đụng vào xe.”

Tiếp sau đó là tiếng nữ tử truyền vào: “Đau quá.” Tay cong lên xoa xoa khuỷu tay của mình, mắt lờm xòa phu cùng chiếc xe ngựa một cái rồi đứng dậy. Nàng phúi phúi bụi trên người rồi quay đi.

Cung Vô Khuyết có dự cảm gì đó liền vén rèm cửa, một nữ tử vận thanh y thanh nhã đưa tay vuốt tóc lướt qua đặc biệt thu hút ánh nhìn của hắn. Tim thất lại, hô hấp cũng nghẹn đi hắn vội vã bước ra.

Cung Vô Khuyết dùng kinh công lộn vài vòng trên không trung chặn trước mặt nữ tử đó, ôm quyền nói: “Cô nương, xin dừng bước.”

Nữ tử kia bị chặn lại liền kinh hãi lùi về sau vài bước. Sau khi nhìn rõ người chặn mình chính là một nam nhân tuấn kiệt liền dùng ánh mắt si mê nhìn hắn: “Vị công tử này, không biết chặn đường có chuyện gì?” Nàng ta ngượng ngùng khẽ cúi đầu nói.

Cung Vô Khuyết dời mắt đến tay của nữ tử. Nữ tử thấy được liền kéo ống tay áo che lại. Hắn làm sao để nàng ta che lại được, tay hắn nhanh chóng nắm chặt lấy cổ tay của nàng ta, miệng gấp gáp hỏi: “Xin hỏi cô nương cái vòng này ngươi lấy ở đâu?”

Nữ tử tức giận nhưng vẫn là không nổi to tiếng với soái ca liền nén lại: “Ai bảo với công tử là ta lấy, đây là ta mua đấy. Công tử mau bỏ tay ra đi, mọi người đang nhìn đấy.”

Cung Vô Khuyết đảo mắt nhìn xung quanh, đúng là có rất nhiều người nhìn a. Hắn vội buông tay nữ tử ra: “Ta thất thố rồi, xin cô nương lượng thứ.”

Nữ tử đỏ mặt định khách sáo gì đó hắn lại nói: “Không biết cô nương mua ở đâu? Mua hết bao nhiêu ngân lượng?”

Nữ tử kéo chiếc vòng ra nhìn rồi lại hắn. Chiếc vòng loan phụng hòa minh bằng vàng sáng chói khiến Cung Vô Khuyết chỉ muốn lập tức đem vòng lấy về thôi. Hắn làm cho nàng lý nào để người khác đeo như vậy.

“Chiếc vòng này là do một tên khát cái cằm a, ta thấy đẹp liền mua lại từ tay hắn.” Nữ tử thành thật đáp.

“Không biết tên khát cái đó giờ ở đâu?” Cung Vô Khuyết khấn trương hỏi, mắt hắn vẫn không rời khỏi chiếc vòng.

Nữ tử cau mày khó chịu, nàng mỹ mạo thế này hắn không quan tâm chỉ quan tâm mỗi chiếc vòng là thế nào? Hừ một tiếng, nàng bĩu môi nói: “Ta không nói cho người biết.”

Cung Vô Khuyết hít một hơi sâu tránh bản thân tức giận sai người tổng nàng ta vào đại lao thẩm tra. Mím môi cố gắng nhẹ giọng nói: “Không giấu gì cô nương, chiếc vòng này là lễ vật ta tặng cho thê tử. Nàng mất tích nửa tháng nay không hề có tung tích. Thấy được vòng nhất thời kích động nên ta mới hành vi thất thố như vậy.”

Nữ tử không chịu thua, ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ rồi nói: “Đây rõ ràng là do ta mua, người dựa vào gì bảo là của người.”

“Thú thật, chiếc vòng này do ta đặt làm cho thê tử, mặt trong của chiếc vòng còn có tên của ta và nàng. Nếu cô nương không tin có thể tùy thời lấy ra xem.” Giọng hắn đều đều vang lên, không hề để ý đến ánh mắt của nữ tử.

Nữ tử bán tín bán nghi, vội đưa tay tháo vòng ra xem. Bên trong chiếc vòng thực sự có khắc sáu chữ. Nữ tử nhìn hắn đầy cảnh giác hỏi: “Người tên gì?” Trong lòng nàng giờ đây tim đập rộn lên.

“Cung Vô Khuyết.” Ba chữ ngắn gọn được phun ra khỏi đôi môi bạc. Hắn biết nữ tử này đến từ nơi khác nên mới không biết thân phận của hắn.

Nữ tử chấn kinh lại lùi về sau vài bước. Ở phía đông ai mà không biết đến Cung Vô Khuyết chứ. Chính là quái vật giết người không gớm tay, thấy nữ nhân xinh đẹp liền mang về làm thiếp. Đã vậy thiếp thất trong phủ của hắn chết với những lý do không rõ ràng.

Nàng ta lắp bắp hỏi: “Người gạt ta.” Biết là dung mạo của Cung Vô Khuyết tuấn mỹ nhưng một tên hoa công tử như lời đồn làm sao có thể vì thê tử mà đặt vòng đây tâm ý như vậy.

“Cô nương không tin có thể hỏi mọi người xung quanh. Ở đây không ai không biết bốn quốc công.” Hắn vốn không muốn tiết lộ thân phận nhưng là muốn lấy được thông tin thì chỉ còn cách này.

Sau khi thấy mọi người gật đầu, nữ tử nắm chặt chiếc vòng trong tay không chịu buông. Cung Vô Khuyết không muốn tốn nhiều thời gian liền hỏi: “Cô nương có thể trả lời rồi.”

“Là, là khát cái ở ngoài thành đông. Tiểu nữ cùng phụ thân đến kinh thành thấy được nên mua lại.” Nữ tử cúi gằm mặt như thể sợ bị hắn nhìn trúng mang về làm thiếp vậy.

“Vậy cô nương còn nhớ mặt của hắn không?” Hắn là đang nhờ vả người khác nên không thể không khách sáo được.

Nữ tử đó ngẫm ngẫm liền nói: “Tay phải của tên khát cái đó có đến sáu ngón tay rất dễ nhận ra.” Giọng nàng ta vẫn là run rẩy, mặt chôn xuống đất.

Cung Vô Khuyết điềm đạm nói: “Vậy cô nương có thể bán lại cho ta chiếc vòng này không? Ta mua lại với giá cao.” Đây là do hắn đích thân vào đêm tân hôn đeo cho nàng, kỷ vật quan trọng thế này làm sao có thể để ở chỗ người khác chứ.

Sau khi thương lượng giá cả xong, nữ tử kia luyến tiếc đưa vòng tay cho hắn rồi đi mất.

Hắn cầm lấy vòng tay nhanh chóng leo lên xe ngựa hắn phân phó xa phu chạy ra ngoài thành đông phải để ý mấy tên khát cái. Ngồi bên trong xe, hắn nhìn vòng tay một lúc rồi mang hà bao thêu uyên ương hí thủy ra đặt vòng tay vào.

Bên trong hà bao còn có tóc của nàng và hắn. Nay vật còn người ở đâu! Hắn không thể mất lý trí được, giờ phút này hắn tuyệt đối không thể đánh mất lý trí.

Nhắm mắt tựa lưng vào xa bích, tay nắm chặt hà bao đặt vào lòng, lẩm bẩm: “Yến nhi, nàng đang ở đâu!”

Bên ngoài vang lên tiếng của xa phu: “Gia, bên ngoài thành tụ tập ba tên khát cái đang nằm dưới đất.”

Cung Vô Khuyết vội vén màn bước ra, hắn ra lệnh cho Thế An: “Người đi xem bọn hắn còn sống không, xem có kẻ nào tay phải có sáu ngón không?”

Thế An nhận lệnh bước đến đó, sau một hồi xem xét liền quay lại thông báo: “Hồi gia, bọn hắn chỉ là say rượu thôi. Trong đó có một tên phù hợp với miêu tả của cô nương lúc nãy.”

Cung Vô Khuyết nghe được tâm chấn động mạnh, trực tiếp nhảy xuống xe bước đến. Mấy tên khát cái lẩm bẩm tên của mấy nữ nhân trong thanh lâu còn nở ra nụ cười nham nhở nữa. Hắn chau mày đưa mắt nhìn Thế An ra hiệu.

Thế An từ chỗ xa phu lấy một bầu nước da dê đổ vào mặt tên khát cái có sáu ngón tay. Tên khát cái đang nằm mộng đẹp bị quấy rối liền tức giận ngồi dậy mắng tục một trận.

“^%@&^ là tên ** nào dám quấy phá mộng đẹp của lão tử @#%*^%\$”

Cung Vô Khuyết hừ một tiếng, Thế An liền hỏi: “Cái vòng vàng lần trước người bán là tìm được ở đâu?”

Lúc này tên khát cái đưa tay lau mắt, nhìn rõ người trước mặt. Thấy bên hông hai nam tử trước mặt đều có mang trường kiếm liền nuốt một ngụm nước bọt lắp bắp nói: “Các người là ai?”

Thế An biết gia nhà mình không đủ kiên nhẫn liền rút kiếm đặt sát cổ của tên khát cái, lớn giọng nói: “Nói.”

“Để, để ta đưa các người đi.” Tên khát cái sợ hãi, tay chân run rẩy, phải chặt vật lẩm mới có thể đứng dậy.

Thế An vẫn không có ý định thu trường kiếm trở về. Cứ như vậy hai người theo hắn đi về một hướng.

82. Chương 82: Phát Hiện

Tác giả: Luna Huang

Ngự lâm quân tìm kiếm bao lâu nay cũng không có tung tích gì. Từ nơi Mã Phi Yến ngã xuống đã cho người mở rộng phạm vi tìm kiếm cũng không thu được gì.

Dòng suối chảy xiết gần đó cùng cánh rừng to cũng đã tìm hết. Nay đột nhiên xuất hiện chiếc vòng thử hỏi Cung Vô Khuyết làm sao không kích động cho được.

Khất cái đưa bọn họ đến một vùng đầm lầy to, đưa tay chỉ về phía bên kia: “Ta lấy được trên người nữ tử đó.”

Cung Vô Khuyết nghi hoặc nhìn hắn hỏi: “Người làm sao qua đó mà lấy được?”

Đây là đầm lầy không phải một con suối, một khát cái làm sao có thể qua được đó. Ngay cả ngự lâm quân cũng không thể qua đó tìm cơ mà.

Tên khát cái hất cằm sang phía bên kia nói: “Nữ tử đó lúc đầu là ở đây, sau khi ta lấy vòng trên người của nàng liền đặt nàng lên ván gỗ đẩy sang đó?”

Thế An cao giọng quát: “To gan dám nói chuyện với gia bằng thái độ đó sao?”

Cung Vô Khuyết nhếch môi, đôi mắt sắc bén như sắp đại khai sát giới nhìn tên khất cái hỏi: “Tại sao lại đặt nàng lên ván gỗ đẩy sang đó? Trước mặt bốn quốc công người còn dám ngụy biện sao? Người là đang chệch mạng quá dài phải không?”

Thế An cầm trường kiếm dọa tên khất cái, hấn sợ hãi quỳ xuống khóc lóc: “Tiểu nhân nào dám lừa ngài, đây là sự thật a.” Giờ biết người trước mặt là ai rồi bảo hấn không sợ sao được, hấn sụt sịt nói:

“Do tiểu nhân bình thường ngủ ở hang động gần đây, một hôm ngủ được mùi hôi chạy đến tìm mới phát hiện. Sau đó thấy được chiếc vòng vàng sinh lòng tham nên mới...” Ngừng một chút hấn bỏ lửng câu đó rồi nói tiếp: “Sau đó tiểu dân không chịu được mùi hôi nên mới đem cái xác đẩy đi.”

Nhìn theo phương hướng chỉ tay của hấn, quả thực thấy được một hang động nhỏ. Thế An thấy Cung Vô Khuyết gạt đầu liền thu trường kiếm trở về ném cho tên khất cái một chút bạc rồi thả hấn đi.

Không nói hai lời Cung Vô Khuyết ra hiệu cho đám ám vệ đem ván gỗ qua bên này. Trong lòng hấn đập liên hồi như tiếng trống xuất quân vậy. Hấn thật không hy vọng đó là nàng.

Mắt thấy ván gỗ được ám vệ hạ từ trên cao xuống, hô hấp cũng ngừng lại.

Mùi tử thi nồng nặc bốc lên. Chiếc ván gỗ hạ xuống, tầm mắt của Cung Vô Khuyết tập trung lên tử thi. Tử thi đang trong thời kỳ phân hủy nên không nhận rõ dung mạo.

Bộ y phục này chính là của nàng, do hấn tự tay lựa cho nàng. Nàng bảo đi săn bắn không muốn cài trâm nên chỉ có một bông hoa vải màu vàng. Hiện đầu của tử thi không hề có bông hoa nào có lẽ do rơi từ trên cao nên mất rồi.

Bất giác hấn ngồi xổm xuống đưa tay muốn chạm đến tử thi liền bị Thế An ngăn lại: “Gia, chuyện này cứ để thuộc hạ.”

Bây giờ còn chưa xác định người đó có phải là Mã Phi Yến không? Đâu thể tùy tiện cho nam nhân khác chạm vào nàng được. Mặc kệ Thế An hấn đưa tay kiểm tra thi thể, lát sau mới phân phó:

“Đem thi thể an táng đi, chuyện này không được phép tiết lộ ra ngoài.”

Dứt lời hấn lấy khăn lau tay rồi ném luôn chiếc khăn tay xuống đất, phát tay áo rời đi. Sắc mặt âm trầm, không ai đoán được hấn đang nghĩ gì nhưng cũng là biết hấn đang rất giận. Leo lên xe ngựa đến thượng thư phủ.

Sáng ngày kế tiếp, cả kinh thành nhốn nháo về chuyện tìm được thi thể của Mã Phi Yến. Ác liệt hơn là theo như lời đồn người đầu tiên phát hiện là Cung Vô Khuyết. Tề thị nghe tin liền hôn mê bất tỉnh, Mã gia tĩnh lặng cứ như thực sự có tang vậy.

Cung Vô Khuyết vừa đến đã bị ba phụ tử của Mã gia hỏi chuyện. Hấn kiên quyết xác nhận chuyện đó không có thật. Hấn bảo nàng vẫn còn sống.

Có hạ nhân báo có người phát hiện nơi chôn cất của Mã Phi Yến. Khi hỏi người đó đâu thì hạ nhân bảo đã rời đi, hỏi đi hướng nào thì lại nói không biết. Hỏi mặt mũi người báo tin lại nói gấp quá không nhớ rõ.

Ba phụ tử Mã gia tức tốc chạy đi. Cung Vô Khuyết cưỡi ngựa chạy theo. Không ngờ đó chính là chỗ chôn tử thi hôm qua. Mà ở bên mộ còn có khăn tay của hấn bỏ lại hôm qua nữa. Khăn tay được nhét xuống cùng bia mộ bằng gỗ nhưng vẫn là lộ ra chữ “Cung” nhỏ ở góc.

Ba phụ tử tức giận mắng hấn một trận rồi kiên quyết đem thi thể trở về. Cung Vô Khuyết ngăn cản bảo Mã Phi Yến vẫn chưa chết, thi thể này không phải của nàng. Khi được hỏi lý do thì hấn không trả lời được mà chỉ bảo là trực giác.

Mặc kệ sự phản đối của hấn, ba phụ tử nhất quyết mang về Mã gia an táng. Nếu Cung Vô Khuyết không chịu an táng cho nàng ở Cung gia thì bọn hấn mang về Mã gia thôi. Mã Tuấn Vinh mang cả bộ xương già ra liêu mạng cũng không được gì. Cung Vô Khuyết không ngăn được liền dùng thịt dê người mang luôn tước phong quốc công ra đe dọa.

Mã Tuấn Vinh tức tối chạy đến Cung gia tìm Cung Lạc Thiên nói cho ra lẽ. Không ngờ Cung Lạc Thiên lại tin tưởng Cung Vô Khuyết một cách mù quáng, còn khuyên ngược lại hấn không nên nhúng tay vào chuyện

của Cung gia nữa. Tức giận lại vô pháp, hần liền dâng tấu lên hoàng thượng khẩn cầu hoàng thượng bức Cung Vô Khuyết viết hưu thư để Mã gia có thể đưa xác của nàng an táng.

Cung Vô Khuyết tức giận mang Thế An ra hỏi cho ra lẽ. Không ngờ Thế An lại bảo chiếc hần vút hôm đó cũng được an táng cùng tử thi, nhưng không hiểu sao lại được đặt bên bia mộ. Đám ám vệ nhận được lệnh tìm tên khất cái thì về báo tên khất cái trúng độc chết từ sáng nay.

Chuyện này liền trở thành đề tài bàn tán trong kinh thành. Có người lên báo Cung Vô Khuyết thương nhớ Mã Phi Yến quá độ nên không chịu tiếp nhận sự thật. Có người lại nói thiếp thất của Cung Vô Khuyết chết bất thường thì không nói, đến chính thê chết cũng không chịu an táng thật quá nhẫn tâm.

Có người còn hoài niệm hôn lễ hoành tráng của bọn họ nữa. Tổ chức cả một ngày một đêm cơ mà, không ngờ được là sẽ có kết thúc như vậy. Cung Vô Khuyết khẩn cầu hoàng thượng cho phát họa chân dung của nàng để tìm. Sự thực đã rành rành trước mắt là Mã Phi Yến đã chết, thi thể cũng đã tìm được sao có thể đưa ra ý kiến hồ đồ như vậy được. Hoàng thượng tiến thoái lưỡng nan vô cùng phiền não.

Mỗi lần vào triều chủ đề nóng này luôn chiếm hơn phân nửa thời gian. Đám đại thần chia ra hai phe rõ ràng. Cung Vô Khuyết nhất mực bảo thi thể kia không phải là Mã Phi Yến. Bốn người gặp nhau chỉ mỗi Cung Vô Khuyết lễ phép gọi “nhạc phụ đại nhân, thê huynh”. Ba phụ tử kia xem như hần là không khí lướt qua luôn. Hoàng thượng cũng bó tay phải giao cho Đại Lý Tự xử lý.

Sau đó Cung Vô Khuyết lần lượt bị hoàng thượng, hoàng hậu, thái tử cùng Cung Lạc Thiên khuyên nhủ không nên cố chấp. Mỗi lần như vậy hần đem toàn bộ những lời khuyên nhủ để ngoài tai, chỉ chốt lại một câu Yến nhi của hần vẫn còn sống chỉ là hần chưa tìm ra nàng mà thôi. Hần vì sợ ba phụ tử Mã gia tự ý đem thi thể đi còn cố ý cho người đến canh giữ nghiêm ngặt nữa.

Mỗi ngày hần vẫn sẽ đến thượng thư phủ, mặc kệ bị mắng nhiếc hất hủi cỡ nào hần cũng đến đó thay thê tử tần hiếu. Nàng lúc nào cũng muốn làm hiếu nữ hần cũng mang phụ mẫu nàng xem như phụ mẫu mình mà đối đãi.

Bước đến đại môn, hai gia đình gác cửa không dám nhìn Cung Vô Khuyết. Bọn họ được lệnh không cho hần vào, nhưng người ta lại là quốc công làm sao bọn họ dám đắc tội.

Hần cũng không làm khó hạ nhân chỉ là đứng bên ngoài không chịu rời đi. Mã Tuấn Vĩnh tức tối mở cửa bước ra mắng. Mắt thấy Mã Tuấn Vĩnh hần liền cung kính gọi: “Nhạc phụ đại nhân.”

Mã Tuấn Vĩnh hừ lạnh một tiếng thật khinh bỉ: “Hạ quan không có phúc phận làm nhạc phụ của quốc công gia, thỉnh người về cho.”

Hần thật hối hận vì sao lúc đầu không cứng rắn phản đối chuyện hôn sự này. Để giờ đây nữ nhi duy nhất cũng không còn, thê tử thương nhớ nữ nhi mỗi ngày đều rửa mặt bằng nước mắt. Giờ đây thi thể cũng không thể mang về an táng nữa.

Cung Vô Khuyết như không nghe thấy hần ôn hòa phi đáp sở vấn: “Dạo này trời trở lạnh không biết sức khỏe của nhạc mẫu đại nhân thế nào?” Ngoài mặt thì là như vậy nhưng tim hần như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, cực kì khó chịu.

Mã Tuấn Vĩnh nén giận bước đến nói: “Nếu quốc công gia thương tình xin hãy viết hưu thư cho nữ nhi để nàng có thể trở về Mã gia.” Chỉ cần Cung Vô Khuyết đồng ý viết hưu thư hần liền cùng Cung gia không còn quan hệ nữa.

“Sẽ không, nàng là thê tử của tiểu tể vĩnh viễn tiểu tể cũng sẽ không viết hưu thư cho nàng, nhạc phụ đại nhân xin đừng nhắc đến chuyện này nữa.” Cung Vô Khuyết vẫn đều giọng, đáy mắt giấu đi sự đau thương nhìn thẳng vào Mã Tuấn Vĩnh.

Mã Tuấn Vĩnh tức đến hô hấp có chút không thông. Hần liên tục đưa tay vuốt ngực. Hần đã xuống nước hạ giọng đến mức này rồi mà tên này vẫn còn không chịu buông tha cho ái nữ của hần. Đến cùng là hần muốn gì ở Mã gia? Đã thành ra thảm cảnh hiện tại vẫn cố chấp như vậy là vì sao?

Mã Viễn Duẫn bước ra khinh bỉ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Cung Vô Khuyết: “Quốc công gia thật xem nàng là thê tử của mình sao? Nếu thực sự như vậy thì sẽ không hôm nay bức hôn nàng, ngày mai liền lập

thiếp rồi. Muội muội vào Cung gia được bốn ngày thì người đã lập được ba phòng thiếp. Người để muội muội ta ở nơi nào? Thành thân hơn một tháng ngoại trừ đêm tân hôn ra người có đến phòng của muội muội nữa không? Giờ lại đến đây là có ý tứ gì?”

Mã Viễn Luật bên cạnh trừng mắt nhìn Cung Vô Khuyết, lạnh giọng: “Quốc công gia nhiều thiếp thất như vậy làm sao có thời gian nhớ đến muội muội. Người luôn miệng bảo thương yêu muội muội vậy ta hỏi người, người biết muội muội muốn gì sao? Nàng là muốn có một trượng phu yêu thương nàng, một đời chỉ có nàng thôi. Nếu người thực sự đặt nàng ở trong lòng đã không bức nàng thành hôn rồi. Nàng không vì an nguy của chúng ta thì nàng đã không có kết cục thảm như vậy. Đến giờ có nhà cũng không thể về.”

Mã Phi Yến lúc nào cũng ton hót với bọn hần về chuyện này. Nàng còn từng thề nếu tìm không được nhất quyết không thành thân nữa. Sau này thực sự tìm không ra nàng mới bảo không thành thân cơ mà.

Có lần vô tình thấy Bạch Chỉ Ngân Chỉ ở trên phố, hỏi mới biết mặc dù Mã Phi Yến như vậy Cung Vô Khuyết mỗi đêm đều đến chỗ các thiếp thất qua đêm không nghe có chút đau buồn nào. Giờ ở đây chỉ là diễn trò cho người khác xem thôi. Thử hỏi bọn họ làm sao không giận cho được.

Mã Tuấn Vĩnh phần nộ quát to, một tay ôm trước ngực: “Yến nhi căn bản không muốn gả cho người, đến bây giờ vậy không muốn. Thật không nghĩ đến hơn một tháng qua nàng ở Cung gia sống như thế nào.” Nhớ đến ái nữ hoạt bát của mình, tâm của hần lại đau, ruột đứt thành từng khúc.

Cung Vô Khuyết bị nói đến á khẩu. Hần vẫn đứng đó nghe họ mắng chửi không hề rời đi cũng chẳng mở miệng biện minh cho mình câu nào. Mặt không hề biểu lộ ra chút biểu tình gì mặc cho đám dân chúng vây quanh chỉ chỗ.

Mắng chửi mãi Cung Vô Khuyết vẫn là mặt dày mày dạn đứng đó không chịu rời đi, ba phụ tử Mã gia cũng chỉ biết vào trong đóng cửa lại. Trước khi cửa khép lại còn nghe Cung Vô Khuyết bảo “Yến nhi vẫn chưa chết, nàng vẫn còn sống.”

Đám dân chúng thấy Cung Vô Khuyết giết người không gớm tay, mỹ nữ đầy ấp bên cạnh cũng lác đác thương cảm. Sao lại si tình đến nông nổi thế này. Chỉ cần một tờ hưu thư chẳng phải là ai làm việc này hay sao? Có chấp chỉ để chuốc khổ vào thân. Lại nói hần cũng không lưu lại chỗ nàng qua đêm vậy thì làm vậy có ít gì.

Việc này diễn ra đều đặn mỗi ngày, đến trời tối Cung Vô Khuyết mới hỏi Cung gia. Đám dân chúng xem mãi cũng thành chán, nghe mãi cũng chỉ có mấy câu đó nên dần dần cũng không quan tâm đến nữa.

83. Chương 83: Đào Tẩu

Tác giả: Luna Huang

Nửa năm trôi qua, ở một thôn nhỏ cách rất xa kinh thành, có một thiếu phụ chừng mười chín tuổi, cười rạn rỡ nhìn về phía cửa của nhà gỗ đang được mở ra: “Kỳ muội muội sớm.”

Nữ tử mười bảy tuổi, tóc đen thẳng ngang vai, vận y phục cũ màu hạnh từ một ngôi nhà gỗ bước ra. Trên môi nàng vẫn là nụ cười chào ngày mới như sáu năm trước.

Vâng! Đây đích xác là Mã Phi Yến. Trên tay nàng còn cầm một chén cơm nhỏ cho gà ăn nữa.

“Trần tẩu tử sớm.”

Trần Tây Tư cười dịu dàng rồi khom lưng lấy ôm thùng gỗ đựng đầy y phục dưới chân, miệng không quên nói: “Ta đi giặt y phục đây.”

Mã Phi Yến gật đầu vẫy tay tạm biệt: “Cho gà ăn xong muội sẽ ra đó cùng giúp tẩu tử.” Vừa cho gà ăn Mã Phi Yến vừa ngẫm lại chuyện xảy ra cách đây nửa năm trước.

Hôm đó vốn dĩ nàng nghĩ mình đã mất mạng rồi, cứ nghĩ cả hai kiếp người cũng không tránh khỏi bị số phận trêu đùa. Không ngờ nàng may mắn được một người cứu giúp.

Cô nương cứu nàng tên là Cao Khả Ý, là người Vân Nam, tuổi cũng xấp xỉ tuổi nàng. Theo lời của nàng ta thì huyện thành của nàng ta bị lụt nên cứ mãi chèo thuyền cho đến đây. Ngay cả y phục, ngân lượng cũng không còn, mỗi ngày bắt cá ăn qua ngày thôi.

Đang chèo thuyền liền thấy Mã Phi Yến ngất xỉu vướn ở trên một tán cây to, dùng gậy dò thử biết được nàng vẫn còn sống nên nàng ta cứu lấy cũng xem như có người bầu bạn. Thấy y phục của nàng ta rách hết nàng liền đem hai kiện y phục đang mặc tặng cho nàng ta.

Lúc đó cả người nàng cũng là đau ê ẩm, tay chân mặt mũi đều bị tán cây làm bong tróc nên rất nhanh sau khi lên thuyền liền ngủ mất. Đến khi tỉnh lại đã thấy mình nằm trong một gian phòng rộng lớn, xung quanh đều là huân hương thơm ngát.

Nghe được tiếng động, một nữ tử vận y phục của nha hoàn bước vào, đi đến bên giường, cung kính nói: “Mã tiểu thư đã tỉnh, người thấy có chỗ nào không khỏe không?”

Lúc đó nàng rất ngạc nhiên, sao nữ tử này lại biết tên nàng? Là người của Cung Vô Khuyết chăng? Không, nếu là người của hần sẽ không gọi nàng như vậy.

“Người là ai? Ta đang ở đâu?” Mã Phi Yến cảnh giác nhìn nữ tử trước mặt.

“Nô tỳ Thanh Xảo gặp qua Mã tiểu thư.” Hướng nàng nhúng người hành qua lễ xong Thanh Xảo lại tiếp tục nói: “Hai hôm trước người được chủ tử mang về đây bảo nô tỳ chăm sóc người. Đây là biệt viện của chủ tử.”

Mã Phi Yến vội dừng dậy mang hài vào, miệng cũng không quên lải nhải: “Giờ ta đã khỏe rồi, phải nhanh chóng trở về không thì phụ mẫu lo lắng mất, giúp ta gửi lời tạ ơn đối với chủ tử người.” Giờ trong đầu nàng ngoài trừ ý định quay về Mã gia thì không còn có từ nào khác.

Thanh Xảo lạnh giọng nói nhưng thái độ vẫn là cung kính: “Để Mã tiểu thư thất vọng rồi, chủ tử có lệnh không có sự cho phép của chủ tử người không thể rời khỏi.”

“Chủ tử của người là ai? Dựa vào cái gì mà không cho ta trở về? Có biết làm vậy sẽ khiến phụ mẫu ta lo lắng không? Nếu họ có bề gì thì phải làm sao?” Mã Phi Yến không kiềm được nộ khí hét to.

Bên ngoài một nam tử vận cẩm bào nho nhã bước vào, khoe miệng cong lên treo nụ cười nham hiểm: “Không nghĩ đến Mã tiểu thư hôn mê mấy ngày tỉnh lại liền sinh long hoạt hổ có khí thế bức người như vậy.”

Thanh Xảo cúi người hành lễ: “Thanh Xảo gặp qua chủ tử.”

Nam tử phất tay đuổi Thanh Xảo ra ngoài. Sau khi cửa khép lại hần ngồi trên nhuyễn tháp gần đó, tự tay châm cho mình tách trà nóng.

Mã Phi Yến dụi mắt vài lần nhìn kỹ người trước mặt, thần sắc của nàng đen lại, lạnh giọng khinh bỉ thâm trong bụng: Còn nghĩ là ai, hóa ra là Trữ thân vương.

Nàng bước đến trước mặt Trữ thân vương nhúng người hành lễ, ép bản thân phải cung kính hần: “Thần phụ gặp qua Trữ vương gia, vương gia vạn phúc.”

Trữ thân vương ngồi trên ghế, mắt lướt qua nàng rồi lại nhấp một ngụm trà nóng, nhẹ giọng nói: “Ở đây chỉ có bốn vương và nàng, không cần nhiều quy củ như vậy.”

Mã Phi Yến đứng thẳng thất lưng, đầu hơi cúi: “Đa tạ ân cứu mạng của Trữ vương gia, hiện thần phụ đã hồi phục thỉnh Vương gia để thần phụ trở về, để phụ mẫu lo lắng thì không nên.” Trong lòng nàng đang mang tên khốn trước mắt ra mắng chửi một trận. Biết rõ người cứu được là ai mà không để nàng trở về là có ý tứ gì?

Đôi mày của Trữ vương nhướng lên như phát hiện ra điều gì rất thú vị, khoe môi nhếch lên, đôi mắt phát sáng giảo hoạt nhìn nàng: “Cung Vô Khuyết đang lo lắng tìm kiếm nàng, còn nàng vừa tỉnh lại đã đòi gặp phụ mẫu. Nếu bốn vương nhớ không lầm nàng vẫn luôn miệng bảo thương nhớ hần mà từ chối hảo ý của bốn vương.”

Đương nhiên hắn sẽ mang nàng trở về nhưng không phải bây giờ mà là khi hắn đăng cơ ngồi vững long ỷ. Nhìn bộ dạng của Cung Vô Khuyết từ lúc nàng mất tích đến nay hắn cực kỳ cao hứng, cực kỳ hả dạ, lý nào lại nhanh chóng mang nàng trở về được.

Mã Phi Yến chột dạ, nuốt một ngụm nước bọt rồi can đảm ngẩng đầu nhìn thẳng mặt hắn: “Phụ mẫu luôn để đầu, huynh trưởng tẩu tẩu thứ hai, phu quân thứ ba, đây là đạo lý làm người của thần phụ.”

Trữ thân vương vỗ tay ba tiếng, chép miệng tán thưởng: “Không hổ danh là hiếu nữ của kinh thành. Đáng tiếc, cho dù là ai đứng đầu đi nữa thì nàng cũng không có khả năng gặp lại họ. Cố gắng an dưỡng đi tốt chuẩn bị đợi làm trắc phi của bốn vương.” Nói xong hắn đứng dậy rời khỏi.

Mã Phi Yến nhanh tay nắm lấy tay áo của hắn, quát to: “Trữ vương gia cũng biết thần phụ đã thành gia lập thất, làm sao có thể gả cho người. Đây là không hợp với lễ nghĩa liêm sỉ.” Tên khốn này đến cùng muốn làm gì?

Trữ vương gia xoay người lại, ánh mắt hắn đảo xuống nhìn nàng, khóe miệng kéo cao, giọng nói đầy hàm ý trêu chọc: “Mã tiểu thư dám bảo mình đã thành thân sao?”

Ngay khi Mã Phi Yến muốn phản bác hắn lại nói: “Thủ cung sa của nàng vẫn còn đó, làm sao có thể cho là đã thành thân.” Hắn nâng tay nắm lấy cằm của nàng rồi đưa mặt mình áp sát mặt nàng: “Không phải chỉ dựa vào một hôn lễ to thì có thể gọi là thành thân đâu. Cung Vô Khuyết không có bản lĩnh tranh giành với bốn vương.”

Nói xong hắn quay đi, không quên dặn đám thuộc hạ trong coi nàng cẩn thận.

Mã Phi Yến đưa tay phải của mình lên, chiếc vòng mất rồi. Nàng hoảng hốt nhớ lại Cao Khả Ý. Vừa thấy Thấy Thanh Xảo bước vào nàng đã hỏi chuyện. Đáng tiếc nàng ta không hề hé răng nói một lời.

Nàng ngồi bó gối trên giường không màng ăn uống mấy ngày liền. Thanh Xảo cực lực khuyên ngăn cũng vô dụng, Trữ thân vương lâu lâu ghé đến thấy nàng không có phản ứng cũng rời đi.

Đến một ngày đột nhiên nàng nghĩ thông suốt. Chiếc vòng mất đi cũng tốt, “Mã Phi Yến” mất đi cũng tốt, nàng vốn dĩ không phải nữ nhi của bọn họ. Đến một lúc nào đó bọn họ nguôi ngoai cũng ổn thôi. Nàng không còn Cung Vô Khuyết sẽ không thể tách Mã gia ra làm đôi nữa. Mã Tuấn Vinh cũng không cần mang tiếng bất hiếu nữa.

Điều quan trọng phải làm là phải làm sao mới có thể thoát ra khỏi chỗ này. Nàng không thể như trước ngồi bó tay chịu chết được. Đúng lúc này Trữ thân vương tiếng vào.

“Nàng còn muốn như vậy đến bao giờ?” Giọng quát vang vẳng bên tai Mã Phi Yến.

Lúc này nàng quay sang tặng hắn một nụ cười sáng như ánh mặt trời: “Phi Yến gặp qua Trữ vương gia, vương gia vạn phúc.”

Trữ thân vương ngạc nhiên không ít nhưng cũng nhanh chóng hồi phục tin thần. Hắn bước đến ngồi bên giường: “Đã nghĩ thông suốt?” Nàng đã không tự xưng là thần phụ lại hướng hắn cười như vậy. Đột nhiên tâm hắn háo hức như thuần phục được một con ngựa hoang vậy.

“Àn” Mã Phi Yến không chút do dự gật đầu: “Cung Vô Khuyết cũng chẳng có gì tốt lành, vừa thú thê chưa bao lâu đã nạp thiếp. Lúc trước Phi Yến có mắt không trông mới xem trọng hắn.”

Chuyện nàng cần làm bây giờ là lấy lòng tin của Trữ thân vương. Chỉ cần hắn không để thuộc hạ canh giữ nàng như vậy, nàng liền có cơ hội thoát thân rồi. Thiện thể mang Cung Vô Khuyết ra công khai mắng cho vài trận cũng có thể hạ hỏa.

“Tốt” Trữ thân vương cao hứng dặn dò Thanh Xảo chuẩn bị vài món để hắn cùng nàng thưởng thức: “Bốn vương ra trước đợi nàng.” Không có nữ tử nào mà hắn không thuần phục được, Mã Phi Yến cũng không ngoại lệ.

Mã Phi Yến tắm rửa sạch sẽ ra ngoài bồi ăn dùng bữa. Đối với Cung Vô Khuyết nàng cũng chưa tốt được như vậy đâu. Trong lòng thầm nguyện rửa Trữ thân vương ăn cháo hóc xương chết, sặc nước bọt chết, ăn đậu hũ nghẹn chết.

Cứ như vậy liên tục hơn một tháng, mỗi lần hấn đến nàng đều chạy ra ngoài đón, đã vậy còn chủ động khoác tay hấn nữa, nhưng vẫn là không để cho hấn có cơ hội cùng nàng thân mật. Trong thâm tâm nàng vẫn là ghê tởm hấn.

Đúng như dự đoán, thấy Mã Phi Yến chịu hợp tác lại không hề có ý định bỏ trốn hấn không cho nhiều người canh gác nữa. Mỗi lần đến hấn đều mang chuyện của Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị kể cho nàng nghe. Hấn còn bảo nàng an tâm, hấn nhất định đối xử tốt với bọn họ.

Đến một hôm Trữ thân vương nhắc chuyện hôn sự của nàng và hấn, Mã Phi Yến còn vui vẻ bảo sẽ tự trang trí tân phòng nữa. Hấn cùng Thanh Xảo và đám thuộc hạ càng không có phòng bị.

Sau đó ba ngày, vào buổi tối Mã Phi Yến đeo chặt chiếc vòng cổ như ý rồi len lén mở cửa trốn ra ngoài. Sau bao lần tìm hiểu, nàng biết được giờ này sẽ có người đến đổ dạ hương (Luna: đổ phân). Nàng cầm một khúc gậy to run rẩy vì lần đầu làm chuyện xấu.

Sau khi đánh ngất tên đổ dạ hương, nàng thay y phục của hấn rồi cố sức nín thở đẩy xe dạ hương ra ngoài. Đám binh sĩ nhìn thấy liền che mũi quay đi không dám nhìn. Sau khi thoát khỏi một đoạn xa, nàng vút xe dạ hương sang một bên rồi chạy về hướng ngược lại.

Cũng may trên đường gặp được một đôi phu phụ ngồi trên xe ngựa chất đầy rơm. Bọn họ thấy nàng ở bên đường nôn đến vô lực liền dừng xe hỏi. Nàng bảo mình gặp cướp lại không nhớ gì về chuyện trước kia thế là bọn họ tốt bụng mang nàng đi.

Hóa ra bọn họ đến kinh thành chữa bệnh cho Trần Tây Tư là thiếu phụ ngồi gần nàng bấy giờ. Hiện bệnh trạng của nàng ta đã khỏi nên trở về thôn.

Nàng nói bản thân họ Kỳ tên Tiểu Tam. Sỡ dĩ nàng dùng họ Kỳ vì cảm thấy cuộc đời này đã là một chuyện thần kỳ rồi, xuyên không, rơi xuống vực thẳm vẫn không chết, biết được từ Tiểu Tam không hề hay ho gì nhưng nàng là hài tử thứ ba của Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị, nàng muốn mình suốt đời cũng không quên bọn họ. Mặc dù ở xa nhưng nàng vẫn là vì họ cầu phúc.

Sau đó thì nàng được bọn họ thu lưu. Nơi bọn họ ở là Thác Hoa thôn nằm phía đông cách rất xa kinh thành, là nơi hiện nàng đang ở.

84. Chương 84: Tưởng Niệm

Tác giả: Luna Huang

Chấm dứt hồi tưởng quay trở về với thực tại, Mã Phi Yến đem cát chén rồi chạy ra bờ suối cùng Trần Tây Tư giặt y phục. Bên suối còn một đám phụ nhân nữa, nghe bọn họ trò chuyện cũng rất thú vị.

“Bùi thẩm, Quý tẩu, Dư tẩu,...” Cứ như vậy mỗi lần đến Mã Phi Yến đều liệt kê hết tên của bọn họ ra một lượt. Sau đó nhận lại nụ cười tươi tắn của bọn họ cùng tiếng chào “Kỳ cô nương”.

Ở đây là thôn dân đã bọn họ nói chuyện không hề câu nệ tiểu tiết như trên kinh thành ý hệt như ở Tân Hà thôn vậy. Giọng của đám phụ nhân cứ oanh oanh xen lẫn tiếng gậy gõ gõ vào y phục nghe rất vui tai.

“Kỳ muội muội đã đến tuổi thành gia lập thất rồi, có xem trúng nam tử nhà nào chưa? Để ta giúp người ngõ lời.” Dư tẩu là bà mai mối duy nhất ở Thác Hoa trấn, nhà đã ba đời làm mai rồi chưa có vụ nào không thành. Mỗi lần gặp Mã Phi Yến đều nói câu này.

Lúc trước trong thôn chỉ có mỗi Trần Tây Tư dụng mạo khả ái nhất, nhưng từ lúc Mã Phi Yến đến thì danh vị hoa khôi đều bị nàng dành mất. Nam tử chưa thành thân trong làng nhìn thấy Mã Phi Yến là y như rằng hồn bị câu mất, phải rất lâu mới hồi phục được tin thần.

Mã Phi Yến cười hì hì từ chối: “Muội vẫn còn chưa nghĩ đến chuyện đó đâu.”

Quý tẩu lại không đồng ý với lý do của nàng liền nói: “Câu này Kỳ muội muội đã nói hết nửa năm rồi, chẳng lẽ không còn câu nào để nói nữa sao? Cứ mãi từ chối như vậy thì lỡ thì mất, chi bằng, nhanh chóng đồng ý đi thôi.”

Bùi thẩm cười ha hả trêu chọc: “Kỳ cô nương da mặt mỏng đâu như các người đã thành thân lại còn lấm mồm như vậy. Kỳ cô nương nghe ta nói này, người cũng nghĩ đến chuyện chung thân của mình đi thôi, không thể cứ ở Nông gia như vậy được.”

Từ thẩm liền mở miệng hô to: “Chi bằng gả cho hài tử của ta đi, tên tiểu tử Phù Sinh đó tuy không mấy ưa nhìn nhưng tính tình lại rất tốt. Ta thấy nó rất có ý với Kỳ cô nương.”

Mấy thiếu phụ còn lại nghe Từ thẩm ngổ lời liền tranh nhau lên tiếng khoe hài tử hoặc là cháu trai, tiểu thúc nhà mình. Quyết không để Từ thẩm trước mũi của bọn họ đoạt người đẹp đi mất.

Trần Tây Tư nhìn khuôn mặt đỏ mọng của Mã Phi Yến liền cười khúc khích nói: “Kỳ muội muội còn nhỏ, mọi người không nên bắt nạt nàng.”

Mã Phi Yến vẫn là một mực từ chối không để bọn họ dụ dỗ bản thân. Thành thân không có gì tốt cả, nàng không muốn đâu: “Vẫn là Trần tẩu tử tốt nhất.”

Trở về nhà phơi y phục xong, Trần Tây Tư xuống bên thối cơm. Mã Phi Yến lại quét sân. Nàng đến đây không ai giúp mình chải tóc nữa thế là nàng mang tóc cắt ngắn cùn. Trần Tây Tư cùng Nông A Lực là trợ thủ của nàng ta thấy được liền hốt hoảng không thôi.

Mã Phi Yến chỉ cười hì hì giải bày do bất cẩn liền để tóc bị lửa cháy mất liền cắt đi luôn. Từ đó về sau bọn họ không để nàng thối cơm nữa.

Thấy bóng dáng to lớn bước từ ngoài vào, Mã Phi Yến ngẩng đầu gọi to: “Lực ca đã về.”

Nông A Lực gật đầu nhìn nàng cười rồi hướng bếp bước nhanh, miệng không quên hô to: “Nương tử, ta trở về.”

Hắn là người làm ruộng nên bắp tay cuộn cuộn, tướng tá thô lô. Mã Phi Yến nhìn hắn trong đầu liền xuất hiện bóng dáng nho nhỏ của Cung Vô Khuyết, sau đó rất nhanh dìm nàng gạt đi tiếp tục quét sân.

Lát sau, ba người cùng dùng bữa, Nông A Lực nhìn Mã Phi Yến rồi gọi: “Kỳ muội muội.”

Mã Phi Yến đang thất thần nhớ về Mã gia liền bị giọng nói thô thiển của Nông A Lực làm giật nảy mình liền hoàn hồn. Thì ra mắt nàng này giờ là nhìn hắn a, nhanh chóng cười chữa ngượng nói: “Muội thất thố rồi, xin lỗi Lực ca, Trần tẩu tử.”

Trần Tây Tư hiền lành lắc đầu: “Vì sao lúc nào Kỳ muội muội cũng thất thần như vậy?”

Nông A Lực lại sợ Mã Phi Yến phát sinh tình cảm với hắn liền nói: “Kỳ muội muội cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm người phối hôn thôi.”

Mã Phi Yến buông đũa liền tục lắc đầu: “Không, muội không muốn gả. Nếu hai người chê muội phiền, muội có thể rời đi.”

Nàng cũng biết nhiều lần bản thân cứ nhìn chăm chăm Nông A Lực khiến hắn e ngại. Nhưng nàng thực không quản nổi bản thân a. Mỗi lần thấy hắn đối xử ân cần với Trần Tây Tư nàng lại nhớ đến Cung Vô Khuyết đối với nàng.

“Ý...ý ta không phải như vậy.” Nông A Lực lúng túng không biết giải thích thế nào. Nàng cứ nhìn hắn như vậy cho dù thê tử của hắn không ăn giấm chua thì bản thân hắn cũng thấy ngại a.

Mã Phi Yến vội buông chén đũa đứng dậy nói: “Muội không khỏe, hai người cứ dùng bữa trước đi.” Nói xong nàng bước ra ngoài.

Trần Tây Tư cùng Nông A Lực nhìn theo bóng lưng của Mã Phi Yến rồi lại nhìn nhau thở dài. Trong lòng bọn họ thật không biết có phải Mã Phi Yến chú ý Nông A Lực hay không.

Nông A Lực tuy không phải tuần tú gì nhưng hắn cũng là đối tượng được yêu thích trong làng. Hắn thật thà chất phát, vọc người cơ bắp cuộn cuộn lại sức lực dồi dào rất được các cô nương để ý. Tuy đã thành thân nhưng mị lực cũng không hề giảm đi.

Mã Phi Yến bước ra ngoài sưởi nắng. Tâm tư nàng bay xa trở về kinh thành, nhớ Mã Tuấn Vĩnh, Tề thị, hai huynh trưởng, tẩu tẩu. Nhớ cả Mã Phục Khanh nữa, tuy rằng nàng có ganh tị hắn cướp mất sự sủng ái của phụ thân nhưng nói cho cùng cũng vẫn là chất nhi của nàng, hài tử của ca ca nàng.

Hình bóng của Cung Vô Khuyết cứ bay qua bay lại lượn lờ trong tâm trí của nàng. Nàng dùng sức gạt thế nào cũng không loại bỏ được thế là nàng mặc kệ luôn. Tưởng niệm hắn một chút cũng tốt, hắn đối với nàng cũng được xem là ôn nhu cứng chịu.

Trần Tây Tư nhẹ nhàng bước đến ngồi bên cạnh, khẽ đặt tay lên vai nàng gọi: “Kỳ muội muội.”

Mã Phi Yến giật mình quay sang: “Trần tẩu tử.”

Thấy được nụ cười của Trần Tây Tư, nàng liền giải thích cho hành vi thất thổ của mình, quyết không để bản thân thật sự trở thành tiểu tam: “Sở dĩ muội hay nhìn Lực ca là bởi vì muội thấy hắn đối xử rất tốt với tẩu tử. Muội cảm giác lúc trước bản thân mình như cũng được như vậy nhưng lại nhớ không ra. Hy vọng tẩu tử không hiểu lầm.”

Lúc này Trần Tây Tư khẽ quay sang phía sau nháy mắt với Nông A Lực rồi nắm lấy tay của Mã Phi Yến khẽ cười: “Ta làm sao lại hiểu lầm được, Kỳ muội muội không nhớ được thân thể đã là rất khó chịu rồi. Ta cùng Nông lang cũng hiểu được.”

Mã Phi Yến gật đầu rồi chuyển tầm mắt nhìn bầu trời cao. Tự nhủ nàng quyết định ra đi như vậy là đúng. Mã gia sẽ không cần vì nàng mà bất hòa nữa. Mã Tuấn Vĩnh cũng có thể đường hoàn trở về thăm lão thái gia, lão thái thái mà không e ngại bất kỳ thế lực nào.

Tay nàng mân mê miếng ngọc như ý được giấu kín trong vạt áo. Phần tình cảm của Mã Tuấn Vĩnh dành cho nàng nàng không bao giờ quên. Tay nàng bất giác lại sờ lên cổ tay phải, chiếc vòng nàng đeo bao lâu nay đã không còn nữa. Trong lòng lại trầm xuống vài phần.

Sau lời giải thích của Mã Phi Yến, không khí giữa ba người không còn căng thẳng nữa. Nông A Lực cũng bạo gan hỏi nàng có phải đã từng thành thân rồi không? Vì theo hắn đối xử ân cần như vậy chỉ có trượng phu đối với thê tử thôi.

Mã Phi Yến chỉ lắc đầu bảo không nhớ. Bọn họ cũng không bức ép nàng nữa. Nông A Lực cùng Trần Tây Tư bảo có bạc sẽ đưa nàng lên kinh thành chữa trị. Nàng chỉ cười rồi tạ ơn chứ không hề từ chối. Nơi nàng không muốn đến nhất chính là kinh thành.

Mỗi ngày việc làm của bọn họ chỉ quanh quẩn ở trong nhà, cứ mười ngày ai có khăn tay thêu, hài thêu muốn mang lên trấn bán thì Mã Phi Yến cùng Trần Tây Tư giúp bọn họ. Lúc về được trả cho vài văn tiền xem như tiền công.

85. Chương 85: Tham Quan

Tác giả: Luna Huang

Cuộc sống trôi qua cực kỳ nhàn tản trừ lúc lên Lãm Hiên trấn. Lãm Hiên trấn là một nơi tấp nập người, mỗi lần mang đồ lên trấn bán thì lại gặp tên hoa hoa công tử Mông Thiếu Thành trêu ghẹo.

Đối tượng bị trêu ghẹo lúc đầu là Trần Tây Tư, sau khi thành thân, tên Mông Thiếu Thành vẫn không ngừng cho người bức hôn. Nông A Lực mỗi lần thấy được cảnh đó đều nổi máu mang lưỡi hái ra hù dọa.

Cứ như vậy kéo đến quan phủ. Tri huyện liên tục thở dài vì cứ mười ngày là vụ này lại tái diễn. Sớm được dứt lốt nên Nông A Lực bị nói đến á khẩu rồi lòi xuống đánh cho mấy đại bản thả về. Bọn họ đều là nông dân không biết chữ làm sao nói lại đám quan có đến hai cái miệng.

Mã Phi Yến không tin có chuyện thông thiên hại lý như vậy liền nằn nặc đòi đi theo. Hôm nay sau khi nhận đồ của mọi người trong thôn ủy thác, Nông A Lực mang Trần Tây Tư cùng Mã Phi Yến đến Lãm Hiên trấn bán đồ. Chuẩn bị thu dọn liền bị tên Mông Thiếu Thành đến quấy phá.

Mã Phi Yến xem như không thấy hấn vẫn thu dọn. Trần Tây Tư nép vào lòng trưởng phu không dám nhìn. Nông A Lực hung hãn đưa lưỡi hái phòng thủ, quát: “Tên cặn bã này không được bước đến gần nàng.”

Mông Thiếu Thành tuy có nhiều gia đình ở phía sau nhưng bọn họ làm sao lực lưỡng được như Nông A Lực mà so chứ, tuy đầu quả tim là run nhưng vẫn mạnh miệng, đôi mắt dâm tà nhìn vào người Trần Tây Tư, nuốt nước bọt thêm thường, nói:

“Sau khi thành thân mỹ nhân càng mỹ người, bổn thiếu gia thật là muốn có nàng.”

Nông A Lực ôm chặt Trần Tây Tư lùi về phía sau vài bước. Mông Thiếu Thành xoa xoa tay cùng đám gia đình bước đến gần.

Mã Phi Yến thâm thở rồi lắc đầu, nàng đứng thẳng thất lưỡng nhìn tên dâm tà trước mặt: “Không biết Mông thiếu hôm nay đến đây là muốn mua vật gì? A, hôm nay thứ gì cũng bán hết rồi, hôm khác Mông thiếu hãy quay lại, không tiễn.”

Nghe được tiếng nữ nhân, Mông Thiếu Thành liền quay sang, mắt hấn mở to rồi gạt luôn hình bóng mỹ người của Trần Tây Tư ra khỏi đầu rồi bước đến bên Mã Phi Yến: “Mỹ nhân, người là muội muội của tên nông phu này sao? Làm thiếp của bổn thiếu gia sẽ không cần phải mỗi ngày cực khổ như vậy nữa.”

Cung Vô Khuyết cho nàng làm chính thê lại còn có cáo mệnh nhất phẩm nàng còn không cần. Lý nào lại đến nhà hấn làm thiếp chứ? Hoang tưởng đến độ này cơ à? Mã Phi Yến thập phần khinh bỉ hấn, hóa ra thể loại nam nhân vô liêm sỉ không chỉ có mỗi mình Cung Vô Khuyết cùng Trữ thân vương. Chỉ là ở kinh thành nàng danh phận sao quý nên không ai dám làm thê thôi.

Nông A Lực lập tức ôm Trần Tây Tư chạy đến bên Mã Phi Yến, đem hai nữ nhân yếu đuối để ở phía sau bản thân chặn trước: “Không được đến gần bọn họ.”

Mông Thiếu Thành hừ một tiếng, nhổ một ngụm nước bọt xuống mặt đất, khinh thường nói:

“Ta khuyên người nên bớt xen vào chuyện của bổn thiếu gia đi tránh lại vị lòi đi đánh vài đại bản. Lo tốt cho thê tử của mình đi nếu không đừng trách vì sao bổn thiếu gia hoành đao đoạt ái.”

Nông A Lực bị nói đến á khẩu, sức lực cùng trí lực của hấn là tỉ lệ nghịch với nhau. Mã Phi Yến hừ lạnh một tiếng rồi kéo Nông A Lực xuống bước lên nửa bước: “Mông thiếu đây là trực tiếp thừa nhận ý đồ ghê tởm của bản thân sao? Ta thực thay tổ tiên mười tám đời nhà của người mắng chửi tên súc sinh hoàn khổ như người.”

Nông A Lực cùng Trần Tây Tư hoàn toàn mất hồn khi thấy thái độ của Mã Phi Yến. Bọn họ chưa từng thấy nàng đánh đá như vậy đâu.

Mông Thiếu Thành bị nói đến phát ghen nhưng vẫn là vì mỹ nhân mà nhịn xuống. Hấn đem chiết phiến trong tay gấp lại, nâng cằm của Mã Phi Yến lên: “Chẳng phải lúc này nàng hỏi bổn thiếu gia muốn mua gì sao? Bổn thiếu gia là muốn mua nàng.”

Mã Phi Yến hất tay của hấn ta, nhếch môi khinh bỉ: “Ta hỏi Mông thiếu muốn mua đồ gì không phải muốn mua người gì. Ngay cả từ căn bản cũng không phân biệt được, có phải hay không nên bảo lão sư dạy lại?”

“Mỹ nhân mồm mép thế này thật hơn khẩu vị của bổn thiếu gia.” Mông Thiếu Thành vương lưỡi liếm mép môi, quay ra phía sau hạ lệnh: “Mang nàng về cho ta.”

Sau đó Nông A Lực cùng đám gia đình ẩu đả một phen to. Kết quả lại lòi hết lên quan phủ. Mông Thiếu Thành nghênh ngang ngồi trên ghế uống trà. Ba người Mã Phi Yến quỳ dưới cổng đường.

Tên quan huyện lệnh Lỗ Kha đưa ngón tay vuốt hai bên ria mép rồi dùng vỗ mặt bàn: “Nông A Lực lại là người, mau đem xuống đánh.”

Mã Phi Yến ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lỗ Kha hỏi: “Dân nữ không hiểu vì sao Lỗ đại nhân không tra xét hỏi sự tình mà đã kéo người xuống đánh.”

Lỗ Kha lại vỗ mặt bàn quát: “To gan, bốn quan xử án ở đâu đến lượt người mở miệng, người đâu vả miệng ả cho ta.”

Mông Thiệu Thành nghe được Lỗ Kha đòi đánh mặt mỹ nhân của hắn, hắn liền đứng bật dậy ném luôn tách trà chưa kịp uống xuống đất quát: “Làm càn, ai cho người đánh nàng.”

Lỗ Kha khép nép, xin lỗi Mông Thiệu Thành rồi thu lại lệnh lúc nãy rồi quát mấy tên nha sai: “Còn không mau đem Nông A Lực lôi xuống.”

Mã Phi Yến nhìn biểu tình không có chút quan uy nào của Lỗ Kha liền không chút khách khí đứng dậy phui bụi trên người. Phụ thân nàng làm quan trung lương lại bị dâng tấu đòi chém đầu. Tên tham quan này trái lại ở đây an hưởng ra oai với bá tánh.

“Dừng tay cho ta.” Mã Phi Yến hét to, không phải nàng không sợ chết mà là hiện nàng đang được thể lực có Mông Thiệu Thành bảo vệ nên không khiêng gì nữa.

Nghe được tiếng hét của Mã Phi Yến không ai dám cử động nữa. Lỗ Kha nhìn qua Mã Phi Yến rồi lướt đến nét mặt của Mông Thiệu Thành: “Mông thiếu gia...”

Mã Phi Yến đem sắc đẹp vốn có của bản thân dụ tên háo sắc: “Mông thiếu là muốn ta đánh luôn phải không?” Khuôn mặt e lệ của nàng làm Mông Thiệu Thành ngây ngất.

Mông Thiệu Thành say mê không tự chủ được nhẹ giọng phun ra một chữ “Không.”. Nàng cười với hắn rồi, đây nghĩa là sẽ chấp nhận làm thiếp của hắn.

Mã Phi Yến lại mỉm cười nói: “Vụ án này...” Nàng lúc lắc thân người, đầu hơi cúi len lén nhìn hắn như thiếu nữ ngượng ngùng.

“Thôi, không xử nữa.” Hắn phát tay rồi quay sang Lỗ Kha phân phó: “Lỗ đại nhân mau bãi đường đi.”

Lỗ Kha ngơ ngác lúc lâu rồi hỏi: “Vụ chuyện này là lỗi do ai? Hạ quan phải phán quyết a.”

Mã Phi Yến liền nói: “Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi.” Tay nàng không quên đỡ Trần Tây Tư đang hóa đá đứng dậy rồi nháy mắt ra hiệu cho Nông A Lực đứng dậy.

Lỗ Kha bất đắc dĩ tuyên bố xong liền hô bãi đường. Vừa dứt lời, Mã Phi Yến cùng Trần Tây Tư và Nông A Lực chạy như bay ra khỏi công đường. Hiện nàng chỉ là một dân đen không quyền không thế, không thể lấy trướng chọi đá được.

Vừa về thôn Trần Tây Tư cùng Nông A Lực liền khuyên Mã Phi Yến không nên mạnh động như vậy, nhờ bị vả miệng thật thì khổ. Mã Phi Yến lại chu môi bảo sau này lên trấn nên để một mình nàng thôi. Cái qua cái lại cảm thấy Mã Phi Yến nói có lý nên bọn họ không nói gì nữa.

Cứ như vậy, mỗi lần lên trấn Mã Phi Yến lại cải nam trang còn dán thêm một vết sẹo trên mặt nữa. Khăn cùng hài thêu rất đẹp cho dù người bán dung mạo xấu xí nhưng lại khéo ăn nói nên lúc nào cũng bán sạch.

Buổi tối Mã Phi Yến nhìn trời, nhớ lại chuyện lúc sáng. Hóa ra đường ca của tên Mông Thiệu Thành, Mông Thiệu Liệp là tướng quân dưới trướng của Trữ thân vương nên hắn mới hống hách như vậy. Nếu thực sự để Trữ thân vương ngồi lên ngôi vị kia thì bá tánh lầm than mất.

Hy vọng thái tử sớm lên ngôi, trị hết đám tham quan ở đây. Nàng đem miếng ngọc như ý từ trong ngực áo ra lau chùi vài lần. Nằm trên giường rất nhanh vào giấc.

86. Chương 86: Kỳ Tích

Tác giả: Luna Huang

Xuân hạ thu đông qua đi, hôm nay Mã Phi Yến vẫn là mười bảy tuổi nhưng là tròn một năm nàng rời khỏi kinh thành. Tóc hể cứ dài ra nàng lại len lút cắt đi. Trần Tây Tư suốt ngày hiếu kỳ vì sao tóc nàng vẫn không chịu mọc. Nàng chỉ bảo có lẽ do bị cháy nên không mọc được nữa.

Đạo này ở đây xảy ra rất nhiều chuyện. Dư tẩu suốt ngày đến nhà bảo Mã Phi Yến thành thân. Đám nam nhân trong thôn ai ai cũng đứng ở trước cổng đợi nàng.

Mông Thiếu Thành hôm ở công đường không gặp được nàng nữa liền cho người do la tung tích. Sau đó biết được nàng ở đây liền mang sính lễ đến đòi đem nàng về làm thiếp. Hắn nghĩ Mã Phi Yến không biết chữ còn mang một tờ giấy bán thân bảo nàng điểm chỉ vào sẽ không làm phiền nữa nữa. Mã Phi Yến mắng cho hắn một trận rồi cầm chổi cùng Nông A Lực đuổi hắn về.

Nông A Lực cùng Trần Tây Tư lo lắng liền bảo nàng nhanh gả cho ai tránh rơi vào tay của tên hoa hoa công tử bất lương như Mông Thiếu Thành. Mã Phi Yến vẫn là cứng đầu không chịu ưng thuận.

Đến cuối cùng liền ngay ngày tròn một năm rời kinh thành bị Mông Thiếu Thành bắt đến Lâm Hiên trấn cùng hắn thành hôn. Nông A Lực cùng Trần Tây Tư bất đắc dĩ nhìn nàng bị bắt đi cũng không làm được gì. KIỆN QUAN PHỦ cũng không có ích lợi gì. Trong thôn ai ai cũng tiếc thay cho Mã Phi Yến.

Giờ đây nàng bị trói tay trói chân, bịt miệng ngồi trong tân phòng đợi Mông Thiếu Thành kính rượu khách nhân xong liền đến “hầu hạ” nàng. Nàng ngồi lui vào bên trong giường cố gắng uốn sống lưng đẩy hai tay bị trói chặt ở sau lưng ra trước.

Sau một hồi vật vã cuối cùng cũng thành công, cả người nàng nằm luôn ở trên giường. Đưa tay xốc hông cân rồi lấy vải trong miệng ra, tiếp đó là cởi dây dưới chân rồi dùng răng cắn dây trói tay mình lại.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, một nữ tử bước vào. Hóa ra nàng ta là thê tử của Mông Thiếu Thành vì không muốn trượng phu nạp thiếp nên cố ý thả nàng đi.

Mã Phi Yến được Mông Thiếu phu nhân cực lực giúp đỡ liền thuận lợi chạy từ hậu môn ra ngoài. Nàng cố sống chết lao đi trong đêm tối, vốn định trở về Thác Hoa thôn thì bị người chụp bao bố mang đi mất.

Đến khi mở mắt ra, phát hiện bản thân nằm trên đất lạnh, bên tai toàn là tiếng khóc lóc thảm thương của nữ tử. Hồi thần lại nhìn xung quanh ở đây toàn là nữ tử độ tuổi từ mười lăm đến mười chín, trong phòng có khoảng hơn hai mươi nữ tử chưa bao gồm nàng.

Mã Phi Yến ngồi dậy bò qua hỏi một nữ tử gần mình nhất: “Cô nương, cho hỏi đây là đâu?”

Nữ tử đó ghen ngào nói: “Đây là quân kỹ, chúng ta bị bắt đến đây làm kỹ nữ.”

Nữ tử khác lại sụt sùi nói: “Mấy ngày nữa đến ngày tuyển hoa khôi, chúng ta phải ra đó để bọn binh sĩ ra giá mua đêm đầu tiên.”

“Các người đùa phải không? Lâm Hiên trấn làm gì có quân kỹ.” Mã Phi Yến không tin xua xua tay.

Nói nàng đang ở trong động của sơn tặc còn đáng tin hơn. Ở đây vừa hôi, vừa ẩm thấp, u ám làm sao giống quân kỹ chứ.

Nữ tử khác sụt sùi nói: “Đây là Liệp thành không phải Lâm Hiên trấn, người sợ đến mức lẫn rồi sao?”

Mã Phi Yến hết hoảng, nàng còn chưa kịp định thần thì đã thấy một phụ nhân váy áo thước tha bước vào: “Các người còn khóc lóc cái gì? Mau dùng cơm đi, nếu các người không đẹp bán không được cao giá ta liền đem các người cho sói ăn thịt.”

Đám nữ tử nghe được co rút lại không dám khóc nữa, đầu cúi thấp sợ hãi chỉ run rẩy. Mã Phi Yến đứng dậy nhìn nữ tử vừa bước vào cười: “Chúng ta nên xưng hô thế nào?”

Nữ tử đó nhìn Mã Phi Yến mắt lóe lên vài tia thú vị, bước gần đến, vươn tay nắm lấy cằm của nàng: “Ta gọi Thủy Nương. Ngươi là người mới đến?” Những người khác nghe bị đem đi nuôi sói liền sợ mất mật thể mà nàng cứ nhiên dám lên tiếng.

Mã Phi Yến phi đáp sở vấn, mắt nàng nhìn thẳng vào Thủy Nương: “Không biết Thủy Nương có thể cho lùi ngày tuyển hoa khôi lại hay không? Ta ốm yếu thể này nhất định bán không được cao giá, chỉ bằng dời lại vài ngày đợi ta dưỡng nhan xong liền giúp ngươi kiếm bạc.”

Khóc cũng chết, cười cũng chết, cái nàng cần bây giờ là thời gian. Chỉ cần Thủy Nương để nàng tự do tự tại nàng tự tìm biện pháp chạy rồi.

Thủy Nương nhìn Mã Phi Yến từ trên xuống dưới xong liền hỏi: “Vì sao ta lại phải nghe theo ngươi?”

Mã Phi Yến đưa mắt nhìn đám nữ tử bên dưới nói: “Bởi ta có cách cho họ ngoan ngoãn nghe lời người chứ không cần để hù dọa đem họ đi nuôi sói.”

Thủy Nương hài lòng liền đáp ứng. Sau khi Thủy Nương rời khỏi Mã Phi Yến khuyên đám nữ nhân kia không nên chống đối. Vì trước sau gì cũng thể thôi, chỉ cần còn sống nhất định tìm được biện pháp thoát khỏi đây. Lấy tính mạng cùng trinh tiết mà so đương nhiên còn mạng mới tốt.

Khi thấy đám nữ nhân ngoan ngoãn hơn Thủy Nương liền để bọn họ ở chỗ tốt hơn. Ngay cả thức ăn cũng bày biện ra không ít.

Sau đó tám ngày, trời ngả chiều Mã Phi Yến cùng đám nữ nhân được trang điểm xinh đẹp, mặc y phục mỏng manh hết mấy canh giờ rồi bước ra ngoài. Bên ngoài chính sảnh cực kỳ đẹp được thắp đèn lồng rực rỡ. Đám binh sĩ, tướng quân phó tướng ngồi chật kín cả chính sảnh to lớn.

Mã Phi Yến thoáng nghe có vài người nói Cung Vô Khuyết được cử đến làm khâm sai vài ngày nữa sẽ đến. Thế nên cố ý tổ chức trước vài ngày nếu không Cung Vô Khuyết ở đây bọn họ liền không được vui vẻ nữa. Bởi vì nữ nhân mỹ mạo nhất sẽ bị hấn mang về làm thiếp.

Mắt nàng lóe sáng, tâm nở rộ như hoa xuân khoe sắc. Chỉ cần Cung Vô Khuyết ở đây nàng liền có thể thoát thân rồi. Nàng biết xưa nay hấn luôn là người cẩn thận, nhất định sẽ không để những trò này che mắt đâu.

Mỗi nữ nhân được phát cho một bài tên mình cầm trên tay. Nói là tên mình chứ thực ra bước chân vào quân kỹ liền sẽ bị đổi hết. Đứng giữa chính sảnh đợi Thủy Nương điểm tên cho đám nam nhân ra giá.

Mã Phi Yến bị một tên nhìn trúng, hấn cười dâm tà chỉ: “Ta chọn Hương Yên cô nương, giá năm trăm lượng.”

Thủy Nương vui mừng khi chưa đọc tên Mã Phi Yến đã được ra giá cao như vậy liền nói: “Hương Yên, mau mau đến đó ra mắt Mông tướng quân đi.”

Cái gì cơ? Hấn họ Mông, chẳng phải là đường ca của Mông Thiệu Thành, Mông Thiệu Liệp sao? Chẳng lẽ kiếp trước nàng có thú với Mông gia sao? Không, nhất định là không phải. Kiếp trước nàng chẳng quen ai họ Mông cả.

Thấy Mã Phi Yến nhìn chằm chằm Mông Thiệu Liệp như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, Thủy Nương ôm lấy tay nàng hạ giọng nói: “Còn không mau qua đó.”

Mông Thiệu Liệp hiên ngang bước đến, đưa tay ôm lấy Mã Phi Yến: “Thủy Nương, ngươi thật không phải rồi. Mỹ nhân còn e ngại để bốn tướng đích thân đến là được.”

Hơi thở xen lẫn mùi rượu của hấn khiến đôi mày liễu của Mã Phi Yến cau lại. Nàng lùi về sau hai bước không để hấn chạm vào mình, quát: “To gan, các người dám mang bốn phu nhân vào thanh lâu không sợ Định quốc công biết được sẽ trị tội các ngươi sao?”

Thủy Nương nhìn Mã Phi Yến đôi mắt to tròn lên. Cái gì mà bốn phu nhân chứ, tóc còn mọc chưa đủ làm sao lại có thể là phu nhân được.

Mông Thiệu Thành ôm bụng cười ha hả: “Cung Vô Khuyết sao? Hấn giờ này e là bỏ mạng trên đường rồi. Nàng là thiếp thất thứ mấy của hấn sao lại lưu lạc đến đây?” Giọng nói đầy châm biếm liên tục vang lên.

Nếu nàng thực sự là thiếp thất của Cung Vô Khuyết thì hẳn lại càng muốn có được nàng. Ai bảo Cung Vô Khuyết luôn đối nghịch với chủ tử của hắn làm gì.

Đám nam nhân bên dưới cũng cười to phụ họa. Có người còn la to “nếu ngươi là phu nhân của Cung Vô Khuyết, thì chúng ta phụ thân của hắn”.

Mã Phi Yến nhếch môi đảo mắt nhìn xung quanh, nàng không tin bản thân cực sai. Nếu nàng cực sai thì cũng có thể mang Trữ thân vương ra dọa bọn hắn, cố hết sức lại hô to: “Nghe cho kỹ đây bốn phu nhân là Mã Phi Yến, thê tử của Cung Vô Khuyết.”

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Trong phòng khách quý trên lầu, Cung Vô Khuyết nhàn nhã ngồi đánh cờ một mình. Thế An bên cạnh nhếch mép nói:

“Gia, bọn họ không ngờ chúng ta lại đến trước năm ngày. Lần này để bọn họ thất vọng rồi.”

Cung Vô Khuyết hơi nhếch mép, hắn đến sớm một phần vì tránh rủi ro và tìm hiểu tình hình thực tế, một phần là vì phải tìm tung tích của nàng. Mất tích đã hơn một năm rồi mà hắn vẫn không hề có chút tin tức nào. Nghĩ đến đây hắn lại thở dài một hơi im lặng nhìn nước trà trong tách.

Âm thanh của buổi tuyển hoa khôi liên tục truyền vào phòng. Đến khi nghe được âm thanh quen thuộc Cung Vô Khuyết liền kích động muốn chạy ra.

Thế An thấy từ lúc Mã Phi Yến mất tích Cung Vô Khuyết luôn luôn nằm mộng thấy nàng trở về. Gặp cô nương nào có dáng vóc tựa như Mã Phi Yến đều giữ người ta lại gọi “Yến nhi”. Ngồi trong thư phòng xem binh thư lại nghe được tiếng cười của Mã Phi Yến nên nghĩ lần này cũng là phát sinh sảo giác nên giữ lại.

“Gia, người nhầm rồi, không phải thiếu phu nhân.”

Cung Vô Khuyết đưa tay giữ chặt hà bao được cất giấu trong lòng ngực. Lầm tưởng bao lâu rồi cũng có chút kinh nghiệm, nên nghe lời Thế An ngồi trở lại ghế hạ tâm tình xuống. Có lần nhận nhầm người suýt chút nữa là ăn trọn một bạt tai rồi.

Vì vậy hắn an tĩnh ngồi xuống, vừa nhận tách trà từ tay của Thế An lại nghe tiếng nữ nhân hô to bảo nàng chính là Mã Phi Yến hắn không kiềm chế được lực của bản thân liền bóp nát cả tách trà trong tay nhìn Thế An.

Thế An cũng nghe được nhất thanh nhị sở tròn nhìn hắn như muốn xác định sự thật. Hai người vội vàng mở cửa chạy ra ngoài.

Bên dưới Thủy Nguyệt vẫn là giữ hình tượng thực nữ nói: “Ăn nói linh tinh, năm trăm lượng cũng đã nhận mau hầu hạ Mông tướng quân cho tốt.” Nữ nhân đáng chết này là đang giở trò gì? Đột bạc của nàng sao?

Mông Thiệu Liệp nhìn thân hình thon thả của Mã Phi Yến lập tức khởi sắc tâm. Không nghĩ nhiều hắn bước đến bắt lấy nàng: “Mặc kệ nàng là ai, giờ đây nàng là của bốn tướng quân, mau đến đây hầu hạ bốn tướng quân cho tốt. Nếu thực sự bốn tướng quân hài lòng sẽ đón nàng về phủ.” Tiếp đó chính là trận cười gian tà vang lên.

Đám kỹ nữ lâu năm ai ai cũng ném cho Mã Phi Yến cái nhìn thương cảm. Mông Thiệu Liệp nổi tiếng là nam nhân dũng mãnh trên giường chiếu. Nữ tử nào hầu hạ xong không chết cũng là nửa sống nửa chết. Một trong số bọn họ bị chỉ định hầu hạ hắn đều phải hạ chút được để hắn ngủ mê man vậy mới tránh được kiếp nạn. Mã Phi Yến mới đến không biết chuyện này e là lạnh ít dữ nhiều.

Cung Vô Khuyết ở trên hành lang nhìn xuống chỉ thấy được bóng lưng của Mã Phi Yến thôi nhưng vẫn hô to ngăn lại: “Dừng tay cho bốn quốc công.” Chân từng bước từng bước một vững trải bước xuống bậc thang.

Mã Phi Yến kinh hỉ quay lại, khuôn mặt tuấn dật của Cung Vô Khuyết ngập tràn trong mắt nàng. Chưa bao giờ nàng cảm thấy hắn có giá để nàng cảm kích như vậy. Không suy nghĩ nhiều ném mặc bài trong tay xuống đất, nàng lao đến chỗ hắn gọi to: “Phu quân.”

Cung Vô Khuyết thấy được Mã Phi Yến liền cao hứng ôm chặt nàng vào lòng. Mùi hương ngọt ngào quen thuộc từ người của Mã Phi Yến tỏa ra khiến hắn không tự chủ được hôn vài lần lên trán của nàng, tâm cũng có vài phần ấm áp, đáy mắt ẩn hiện ý cười mãn nguyện.

“Yến nhi, ta tìm nàng rất lâu rồi có biết không?”

Hắn mang hai ống tay rộng dài che lại thân hình mảnh khảnh bị y phục mỏng manh làm lộ ra gần hết của nàng.

Mã Phi Yến đang lợi dụng hắn nên cũng không có cự tuyệt. Mà lòng nàng lúc này cũng không hề có dấu hiệu bài xích hắn. Thực tâm nàng chính là nhung nhớ hắn nhưng lại cố gạt bản thân. Nàng cọ cọ mặt vào lòng ngực rắn chắc của đối phương, tay ra sức ôm chặt hắn.

Ở đây ngoài trừ Mã Phi Yến cùng Mông Thiếu Liệp ra thì chưa ai từng gặp qua Cung Vô Khuyết nên vô cùng ngạc nhiên. Mỗi lần ở quân kỳ xuất hiện cô nương xinh tươi đều là Thế An mang bạc đến đưa đi. Lúc hắn ở Liệp thành cũng chỉ luôn ngồi xe ngựa nên dân chúng căn bản không biết mặt.

Thủy Nương lúc này được Cung Vô Khuyết mạnh tay chi bạc lại thêm khuôn mặt đáng tiền kia liền lắc mông nhỏ bước qua, nở nụ cười mỉ mỉ người.

“Ai đó, vị quan gia này, Hương Yên là được Mông tướng quân ra giá năm trăm lượng a, người muốn có được nàng thì ra giá cao hơn đi.”

Bởi vì Liệp thành gần biên giới nên ở đây ngoại trừ binh sĩ ra thì không có người dân nào dám bước vào quân kỳ. Lúc này Cung Vô Khuyết lại có lệnh bài nên mới có thể tiến vào. Nhìn hắn ăn mặc chỉnh tề Thủy Nương liền nghĩ hắn là tướng quân nên mới gọi quan gia.

Cung Vô Khuyết lạnh mặt đầy uy lực nhìn Thủy Nương, nhếch môi nói: “Người gọi ái thê của bổn quốc công là gì?”

Mông Thiếu Liệp sững sờ nhìn Cung Vô Khuyết sống động đứng trước mặt mình. Hắn vốn nghĩ vài ngày nữa Cung Vô Khuyết mới đến, lại nói hắn đã cho người sớm bố trí ám sát Cung Vô Khuyết ở dọc đường. Nay Cung Vô Khuyết đã đứng trước mặt hắn, tính mạng của hắn xem như không giữ được rồi.

Ba chữ “bổn quốc công” được Cung Vô Khuyết lặp lại đến hai lần khiến mọi người ở đây hoảng sợ. Sẽ không phải thực sự là Định quốc công Cung Vô Khuyết thực chứ? Lúc này lời của bọn hắn nói hắn có nghe được không?

Mã Phi Yến thấy được khuôn mặt từ xanh xao chuyển sang trắng bệch của Thủy Nương liền chỉ vào đám người nói: “Phu quân, bọn họ bắt ta đến đây làm quân kỳ, chàng xem, bắt người ta mặc ít như vậy lạnh quá đi.”

Cung Vô Khuyết vội cởi ngoại bào ra khoác cho nàng rồi đưa mắt lướt qua đám người bên dưới: “Mông tướng quân, sẽ không phải là không nhận thức bổn quốc công chứ?” Những lời bọn họ nói hắn đều nghe hết, vốn không định vạch trần tránh làm hỏng việc lớn. Nay biết Mã Phi Yến bị khi dễ như vậy hắn cũng không ngại thẳng tay đâu.

Dứt lời hắn bế Mã Phi Yến lên bước ra khỏi quân kỳ.

87. Chương 87: Động Tâm

Tác giả: Luna Huang

Trên đường về Mã Phi Yến liên tục hỏi Cung Vô Khuyết đám nữ nhân kia phải xử trí thế nào? Vì sao không cứu các nàng? Hắn không trả lời mà chỉ nhắm mắt ôm nàng vào lòng.

Cung Vô Khuyết đưa Mã Phi Yến về khách điểm rồi ngồi xuống giường ôm nàng vào lòng cười: “Yến nhi là vì không thích chải tóc nên mang tóc cắt đi sao?” Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc đen mượt ngắn ngang vai của nàng.

Mã Phi Yến bĩu môi trong lòng đang nguyên rửa mấy tên tung tin đồn không đúng về Cung Vô Khuyết. Người ta phi lễ nàng lại làm nhục hắn như vậy thế mà hắn cứ nhiên không hề xử trí cứ như vậy mà bỏ đi. Trên đời này nàng cam đoan rằng không còn ai có thể lương thiện hơn hắn. Đổi lại là phụ thân nàng cũng sẽ mang đám người đánh cho một trận a.

“Biết rồi còn hỏi nữa.”

Cung Vô Khuyết hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng hỏi: “Một năm nay nàng đã ở đây sao?”

Mã Phi Yến nhớ lại liền kể từ đầu đến đuôi cho hắn nghe. Đương nhiên chẳng hề thiếu bất kỳ chi tiết nào. Cung Vô Khuyết nghe xong liền gật đầu hỏi: “Vì sao nàng không trở về kinh thành?”

“Ta không biết đường, nhớ lại bị bắt thì phải làm sao?” Mã Phi Yến viện cớ nói dối: “Lại nói nếu kể cho đám quan lại nghe bọn họ làm sao có thể tin ta được.”

Cung Vô Khuyết cười khẽ, véo gò má của nàng: “Vậy sao lúc này nàng dám nói thể với bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tin nàng. Lỡ ta không có ở đó thì nàng xem như xong rồi.”

“Nếu không có người ta đem Trữ vương ra dọa bọn họ.” Mã Phi Yến đắc ý hết mũi lên: “Nhưng là bởi vì ta biết người sẽ ở đó. Người háo sắc như vậy nhất định sẽ không bỏ qua kỳ tuyển hoa khôi ngàn năm có một này đâu.”

Cung Vô Khuyết đưa tay nâng cằm của nàng lên, tà mị hỏi: “Con mắt nào của nàng nhìn thấy ta háo sắc?” Không ngờ trong mắt nàng hắn lại là một con sắc lang không hơn không kém.

Mã Phi Yến vẫn chu môi bảo vệ giả thuyết của mình: “Người không háo sắc thì lấy bao nhiêu thiếp thất về để làm gì?”

Cung Vô Khuyết bị nàng chọc đến cười thành tiếng, cười xong một hơi hắn liền xấu xa nói: “Ta liền háo sắc cho nàng xem.” Dứt lời hắn đem môi nàng nhai luôn trong miệng, hận không thể nuốt luôn vào bụng.

Hắn tìm kiếm nàng suốt một năm không ngờ nàng lại ở Liệp thành. Lúc ở trong quân kỹ nghe nàng tự xưng là thê tử của hắn lại gọi hắn là phu quân tâm hắn liền đập rền rền như yên hoa ngày xuân (Luna: pháo bông) Hiện nàng cũng không cự tuyệt hắn hôn nữa, đúng là chuyện vui nhất trong suốt một năm nay.

Mã Phi Yến chính là đối với hắn động tâm, lại thương nhớ đến một năm nàng làm sao sẽ cự tuyệt nụ hôn này. Giờ phút này nàng biết nàng yêu một nam nhân không chỉ thuộc về mình rồi.

Thẳng đến khi Mã Phi Yến không đủ không khí để thở hắn mới buông ra: “Yến nhi, nàng có nhớ ta không? Một năm nay không ngày nào ta không nhớ nàng.”

Mã Phi Yến nhớ ra liền giữ chặt vai hắn hỏi: “Phụ mẫu thế nào? Ca ca của ta thế nào? Bọn họ có...” Nói được một nửa nàng cũng không dám nói tiếp. Nàng vốn không nghĩ sẽ có một ngày gặp lại bọn họ đâu.

“Nàng yên tâm, bọn họ rất khỏe, có thời gian ta đều đến đó bồi họ thay nàng tần hiếu. Lát nữa ta viết thư gửi về kinh báo bình an cho họ.” Mã Phi Yến mắt tích lại bị đồn rằng đã chết bọn họ tuy buồn bã tiêu tụy nhưng khi gặp hắn lại mừng rất có lực, đây không phải khỏe thì là gì.

Cung Vô Khuyết đưa tay lấy hà bao trong vạt áo trước ngực ra. Từ trong hà bao lấy ra chiếc vòng. Mã Phi Yến nhìn thấy chiếc vòng liền kinh ngạc không thôi: “Đây là... người ở đâu có nó?”

Đây chẳng phải là đã mất rồi sao? Nàng nhớ không lầm khi mình đưa y phục cho Cao Khả Ý chiếc vòng vẫn còn. Sau khi tỉnh lại ở biệt viện của Trữ thân vương liền không thấy nữa.

Cung Vô Khuyết vừa đeo cho nàng vừa nói: “Ta mua lại từ một nữ tử. Sau khi nghe nàng kể ta càng xác định được nữ tử đó là người của Trữ vương. Còn thi thể kia lại là nữ tử đã cứu nàng Cao Khả Ý.”

Mã Phi Yến thụ sủng nhược kinh một hồi lâu mới lắp bắp hỏi: “Vì sao Trữ vương phải giết Cao Khả Ý, nàng đã cứu ta.” Nghe Cung Vô Khuyết nói vậy nàng cũng đoán được nguyên nhân cái chết của Cao Khả Ý.

“Bởi vì muốn có thêm sự ủng hộ của nhạc phụ đại nhân cùng thê huynh. Lại nói có thể mang nàng đem về làm trắc phi nữa.” Cung Vô Khuyết lạnh giọng hừ một tiếng. Hắn tìm nàng bấy lâu nay không ngờ nàng lại ở biệt viện của Trữ thân vương. Lại còn dám cướp đoạt thê tử của hắn cơ đấy.

Sự thật là như thế này. Sau khi được ám vệ báo thấy được Mã Phi Yến, Trữ thân vương liền cho người làm nàng hôn mê rồi giết Cao Khả Ý đánh lạc hướng mọi người. Mang trang sức trên người nàng đeo lên cho Cao Khả Ý. Còn chiếc vòng cổ ngọc như ý được giấu bên trong nên đám ám vệ không phát hiện.

Sau đó liền để lợi dùng một tên khất cái có hình dáng dễ nhận dạng thấy được thi thể đang trong tình trạng phân hủy. Thanh Xảo xuất hiện ra giá cao để mua lại chiếc vòng cổ ý dụng vào xe ngựa của Cung Vô Khuyết. Tên khất cái sau khi bị lợi dụng liền giết người diệt khẩu.

Tiếp tới, tung tin đồn lung tung làm Mã gia cùng Cung gia bất hòa. Nhân cơ hội đó hạ bệ Cung gia giành sức ủng hộ của đại thần trong triều. Cung Vô Khuyết vì “cái chết” của Mã Phi Yến mà tinh thần suy sụp không thể tiếp tục lo quốc sự. Thái tử mất đi cánh tay đắc lực là Cung gia thì tự động sẽ yếu hơn Trữ thân vương.

Thấy nàng sợ hắn liền vỗ vỗ vai an ủi: “Ta thay nàng đem thi thể của nàng ta an táng rồi.”

“Àn.” Mã Phi Yến nghẹn ngào đáp một chữ: “Vì sao người thấy thi thể kia lại biết không phải ta?” Nàng dựa vào lòng hắn, nâng mi mắt lên nhìn khuôn mặt tuần tú đối diện.

Cung Vô Khuyết đem trán của hắn蹭 nhẹ vào trán nàng, nhỏ giọng trách: “Nàng nghĩ vì phu vô dụng đến mức cả thê tử của mình cũng nhận không ra sao? Vì phu biết nàng luôn mang theo vòng cổ của nhạc phụ đại nhân tặng bên người.” Giờ hắn đang hận bản thân vì sao lúc đó không đặt làm vòng cổ cho nàng.

Mã Phi Yến đẩy hắn ra trách: “Người phi lễ nàng, nàng là ân nhân cứu mạng của ta thế mà người lại...” Nàng không biết nên dùng từ nào cho đúng nữa.

Cung Vô Khuyết xấu xa cười: “Nàng là đang ăn dấm chua sao?” Không để Mã Phi Yến phản bác hắn lại nói tiếp: “Lúc ta phát hiện ra nàng ta thì thi thể đã đang trong giai đoạn phân hủy rồi, chỉ còn mỗi y phục là dễ dàng nhận ra thôi. Ta đưa tay kéo một bên cổ áo một chút không thấy sợi dây liền xác định không phải nàng.”

Tâm của Mã Phi Yến hòa hoãn hơn, nàng gật đầu với cách làm của hắn. Dù gì bia mộ kia hắn cũng chưa viết tên, trở về liền hảo hảo viết lên. Nàng nhìn vòng tay trên cổ tay phải, rồi lại nói: “Ta đói rồi.”

Cung Vô Khuyết cho người mang thức ăn lên bồi nàng dùng bữa: “Ta thấy nàng trong quân kỳ cũng không bị bặt đãi a.”

Mã Phi Yến xì một tiếng mới nói: “Do ta thông minh thôi, nếu không sớm thuận theo Thủy Nương e rằng không được như vậy đâu.”

Đang dùng bữa Cung Vô Khuyết lại hỏi nàng: “Yến nhi, ta trẻ như vậy mới tìm được nàng để nàng chịu khổ rồi, nàng có trách ta không?”

Mã Phi Yến dùng đũa chớp chớp đôi mắt phượng nhìn hắn một lúc xác định rồi trả lời: “Không, dù gì lúc ta cần người nhất người cũng đã xuất hiện rồi.” Nói xong nàng cười hì hì, nhớ lại lúc này nàng còn sợ bản thân cực sai mắt nữa.

“Ừm.” Cung Vô Khuyết hài lòng gấp cho nàng một chút thịt cho vào chén nhỏ: “Nàng ăn nhanh rồi ngủ thôi, trời đã phủ sương rồi.”

Dùng qua bữa ăn, Cung Vô Khuyết cùng Mã Phi Yến viết một lá thư nhớ ám vệ gửi về kinh thành rồi hai người trèo lên giường. Thật sự Mã Phi Yến nghe xong chuyện Cao Khả Ý bị giết liền không ngủ được. Cung Vô Khuyết cao hứng vì được cùng nàng đoàn tụ cũng là không ngủ được. Thế là hai người trò chuyện.

“Phụ thân, Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ có khỏe không?”

“Khỏe.” Trả lời xong Cung Vô Khuyết không hài lòng cau mày hỏi nàng: “Vì sao nàng không hỏi ta có khỏe không?”

Mã Phi Yến bĩu môi nhìn hắn: “Người ngay trước mặt ta rồi còn hỏi làm gì nữa.”

Cung Vô Khuyết ôm chặt nàng hỏi: “Nàng nói tên bắt nàng thành thân là đường đệ của Mông Thiếu Liệp sao?”

“Đúng a.” Mã Phi Yến vừa tránh khỏi vòng ôm của hắn vừa trả lời: “Không những như vậy đâu, tên Lỗ Kha kia còn rất không có tiền đồ, cái gì cũng nhất nhất nghe theo tên khốn kia. Nếu không phải ta dùng mỹ nhân kế e là cũng khó thoát rồi.”

Cung Vô Khuyết cười phì nhìn thái độ đắc ý của nàng: “Nàng dùng mỹ nhân kế như thế nào?”

“Ta cười với hắn hai cái.” Mã Phi Yến ăn ngay nói thật, tay cũng giơ lên hai ngón.

Cung Vô Khuyết cười ha hả một trận rồi bảo: “Ngủ thôi, mai ta đưa nàng đi dạo.” Nàng mà cũng biết dùng mỹ nhân kế sao? Nếu không phải khẩu vị của hắn khác người cũng sẽ không đối với nàng động tâm. Tên Mông Thiếu Thành kia là chưa thấy được tính cách của nàng đi.

Mã Phi Yến không hài lòng liếc hắn một cái mới nằm xuống ngủ. Cung Vô Khuyết nàng trong lòng thì thầm: “Yến nhi, ta thật hối hận đã mang nàng cùng đi săn bắn.” Hắn chỉ muốn thức dậy thấy được nàng bên cạnh nên mới làm như vậy. Không vì sự ích kỷ của mình mà để mất nàng đến một năm.

88. Chương 88: Trừng Trị

Tác giả: Luna Huang

Sáng ngày kế tiếp, Mã Phi Yến được Cung Vô Khuyết đưa đi mua y phục mới rồi đi xung quanh dạo. Hắn nói với nàng: “Những nơi này là do nhạc phụ đại nhân tu sửa lại đây.”

Mã Phi Yến nghe vậy liền cao hứng hỏi linh tinh. Cung Vô Khuyết đột nhiên hỏi nàng: “Nàng có biết lý do vì sao nhạc phụ đại nhân đến đây không?”

Mã Phi Yến nhớ lại chuyện lúc trước liền kể cho hắn nghe: “Do hôn sự của ta và Dương ca ca, mẫu thân bị đại bá mẫu cùng tiểu bá mẫu mỗi ngày đến An Tri hiên kích động, phụ thân chịu không được liền đưa nàng rời đi.”

Cung Vô Khuyết như hiểu được vấn đề vì sao lúc đó Mã Tuấn Vĩnh lại hăng hái đến Liệp thành rồi, hắn lại nói: “Cho dù nhạc phụ đại nhân không đi hoàng thượng cũng sẽ phái hắn đi.”

Mã Phi Yến ngờ ngác hỏi hắn lý do. Hắn cười xấu xa, nắm chặt tay nàng nói: “Ta chính là muốn nàng đến Liệp thành với ta, thật không ngờ nhạc phụ đại nhân chỉ mang mỗi nhạc mẫu đại nhân đi cùng mà để nàng lưu lại kinh thành. Lúc đó ta hận không thể trở về kinh thành bắt nàng đến đây.”

Tâm của Mã Phi Yến đập nhanh vài nhịp mặt cũng đỏ lên rồi nhanh chóng giấu xuống mắt đất. Nàng trấn an bản thân rằng hắn chỉ là muốn trêu chọc nữ nhân nhà lành là nàng đây thôi.

Không lâu sau, bước đến một nơi bị mọi người vây quanh. Mã Phi Yến ngẩng đầu lên quan sát liền thấy một nơi thật to nhưng lại bị phá vỡ đến không còn gì. Nghe mọi người bàn tán mới biết được đó chính là quân kỹ nơi mà nàng bị bắt đến.

Mã Phi Yến ngờ ngác nhìn Cung Vô Khuyết bên cạnh, chỉ thấy hắn ôn hòa cười với nàng. Biết nàng đang nghĩ gì hắn liền nói: “Đám người đó dám khi dễ nàng thì nhất định phải trả giá thật lớn.”

Mã Phi Yến cảm thấy sống lưng của bản thân đột nhiên hơi lạnh rồi, nuốt một ngụm nước bọt, nàng hỏi hắn: “Vậy, vậy người xử lý như thế nào?”

“Ta thả hết đám kỹ nữ đi. Thủy Nương cùng Mông Thiếu Liệp cùng đám phó tướng được áp giải về kinh để hoàng thượng thẩm tra. Đám binh sĩ tất cả đều bị cắt lưỡi mang đi làm phiêu kỵ.” Cung Vô Khuyết vừa kéo tay nàng đi vừa giải thích.

“Người lấy lý do gì phạt họ nặng như vậy?” Nàng thật hối hận vì hôm qua còn khen hần lương thiện. Hóa ra hôm qua hần bế nàng đi là để Thế An lo liệu chuyện còn lại. Đúng là một nam nhân đáng sợ! Chẳng trách lúc trước Tề thị thấy hần lại run rẩy như vậy.

Cung Vô Khuyết nhếch môi chậm rãi nói: “Thủy Nương ép buộc dân nữ là kỹ nữ lại còn bắt quốc công phu nhân nhất định là tử tội. Mông Thiếu Liệp cho người ám sát quốc công, phi lễ quốc công phu nhân là tử tội, bị tịch thu gia sản tước bỏ hào phong, nữ biếm làm kỹ nữ, nam xung quân. Đám phó tướng vũ nhục quốc công tước bỏ tước phong, cắt lưỡi biếm làm phiêu kỵ, người thân đời đời không được làm quan.”

Hần thật là cao hứng a, Mã Phi Yến đúng là phúc tinh của hần. Thái tử cử hần đến Liệp thành làm khâm sai ngoài mặt là xem xét đời sống của dân chúng thực chất là để hần tiêu diệt phe cánh của Trữ thân vương. Thái tử làm vậy là nhất tiễn hạ song điêu, miệng thì bảo hần do thám tình hình và tìm Mã Phi Yến thực chất là đem hần tách ra khỏi Mã gia. Không ngờ bọn họ vì Mã Phi Yến mà mất hết cả một đội quân còn thêm cả cái quân kỹ chuyên thu thập thông tin kia nữa.

Mã Phi Yến rung mình một trận. Không ngờ ở cổ đại lại là như vậy, cắt lưỡi thì chết chắc rồi còn gì. Làm một người xấu đẹp giàu nghèo không quan trọng, quan trọng nhất chính là thân thể đầy đủ không bệnh tật.

Nhớ ra gì đó Mã Phi Yến liền nói: “Ta muốn đến Thác Hoa thôn, ta bị bắt đi lại trốn thoát khỏi Mông gia chắc là Lực ca cùng Trần tẩu tử đang rất lo lắng a.”

Cung Vô Khuyết nghe được liền đáp ứng. Hần cùng nàng cưỡi ngựa chạy đến Thác Hoa thôn. Lúc đến Nông gia thì thấy Mông Thiếu Thành mang gia đình đến đòi đưa Mã Phi Yến trở về. Nông A Lực cùng đám nam nhân trong làng ngăn lại thế là tạo thành một cảnh hỗn chiến.

“Người cho người bắt Kỳ muội muội đi rồi giờ lại còn về đây đòi người sao?”

“Kỳ muội muội không có ở đây, người mau đi nơi khác tìm đi.”

“Nếu không phải quan phủ đều là người của người chúng ta đã báo quan rồi.”

“.....”

Đôi mày kiếm của Cung Vô Khuyết lập tức dán chặt vào nhau, hần uy nghi hô to: “Tất cả dừng lại.”

Vốn dĩ đang hỗn chiến nghe được tiếng hô mọi người đều dừng lại đồng loạt quay về phía phát ra âm thanh. Mã Phi Yến ngồi trên ngựa vẫy tay gọi tên mọi người có mặt tất nhiên trừ bỏ tên hoa hoa công tử Mông Thiếu Thành.

Mọi người đồng thanh gọi: “Kỳ muội muội, Kỳ cô nương.”

Cung Vô Khuyết không hài lòng véo hai má của nàng trách: “Nàng còn cả gan đổi cả họ tên nữa.”

Mông Thiếu Thành vừa thấy Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết ngồi ngựa liền tức giận chỉ vào Cung Vô Khuyết mắng: “Tên tiểu tử kia mau xuống đây cho bổn thiếu gia, còn dám động tay với tiểu thiếp của bổn thiếu gia sao?”

Nông A Lực cùng Trần Tây Tư nhận ra được nam tử ngồi cùng Mã Phi Yến liền quỳ xuống, hô to: “Thảo dân tham kiến Định quốc công.”

Đám người này có thể chưa gặp qua Cung Vô Khuyết nhưng bọn họ thì không. Bọn họ ở kinh thành chữa trị cho Trần Tây Tư một thời gian cũng biết một số chuyện và cùng từng gặp được Cung Vô Khuyết ở đại môn của Mã gia.

“Đứng lên đi.” Cung Vô Khuyết xuống ngựa rồi đưa tay đỡ Mã Phi Yến tiếp đất: “Đây chính là tên bức ép nàng thành hôn Mông Thiếu Thành?”

Mã Phi Yến cố ý ôm lấy thắt lưng của Cung Vô Khuyết nói: “Chính là hần, phu quân cảm thấy nên xử trí thế nào?”

Nghe được phu phụ Nông gia gọi nam nhân kia là Định quốc công mọi người đều sửng sốt. Nay còn thấy Mã Phi Yến cùng nam nhân đó thân mật gọi một tiếng phu quân nữa bọn họ ngỡ người rất lâu cũng chưa định được thần.

Nông A Lực cùng Trần Tây Tư nhìn nhau rồi lại nhìn Mã Phi Yến, đôi mắt hận không thể dán sát xem kỹ hơn. Người bọn họ cứu được chính là quốc công phu nhân Mã Phi Yến sao? Chính bọn họ đưa nàng rời xa kinh thành đến đây a.

Mông Thiếu Thành cứng miệng quay sang đám gia đình hô to: “Các người gạt người sao? Đem một nam nhân lạ mặt xem là Định quốc công, ai mà tin được, mau đánh cho ta.”

Cung Vô Khuyết bước đến cho mỗi gia đình một chưởng. Đám gia đình lần lượt nằm đầy đất hôn mê bất tỉnh: “Lúc này người nói ai là tiểu thiếp của người?” Hắn lạnh giọng, khoe môi cong lên nụ cười đoạt mạng hướng Mông Thiếu Thành hỏi.

Mông Thiếu Thành run rẩy hết nhìn Cung Vô Khuyết lại nhìn đám gia đình nằm đầy trên đất chạy đi. Hắn còn không quên ném lại một câu: “Các người chờ đó cho ta.”

Mã Phi Yến biết rõ vì sao Cung Vô Khuyết lưu lại mạng cho Mông Thiếu Thành. Do biểu ca hắn Mông Thiếu Liệp gây chuyện nên sớm muộn hắn cũng phải đi xung quân. Không nên đánh hắn làm gì vừa mất tay vừa tự gieo tiếng ác cho bản thân.

Nàng kề bên tai Cung Vô Khuyết nói nhỏ rằng dù Mông gia làm bậy nhưng nàng là được thê tử của Mông Thiếu Thành cứu ra. Hắn gạt đầu bảo nàng yên tâm, chuyện này để hắn đến xử lý. Phu nhân kia cũng sẽ được bảo toàn.

Nàng chạy đến bên Nông A Lực cùng Trần Tây Tư kể lại chuyện từ lúc bị bắt đến giờ. Đương nhiên nàng kể bị người bắt cóc đánh ngất xỉu liền nhớ ra thân thể của bản thân. Cung Vô Khuyết biết nàng nói dối nhưng cũng không vạch trần.

Vì để tạ ơn của phu phụ Nông gia Cung Vô Khuyết cho Thế An trị bệnh cho Trần Tây Tư. Hắn còn mang bạc tặng cho mỗi một nhân khẩu trong thôn để đáp ơn giúp hắn chăm sóc nàng. Đám nam nhân để ý Mã Phi Yến liền tâm tư tàn tạ hết, không ngờ đó chính là quốc công phu nhân.

Sau đó, tránh Mông Thiếu Thành lại gọi người gây chuyện, Cung Vô Khuyết cười ngựa đưa Mã Phi Yến đến Lâm Hiên trấn.

Vừa đến liền cổng trấn thấy Mông Thiếu Thành mang theo Lỗ Kha cùng đám quan binh đi bắt người.

Mông Thiếu Thành chỉ tay vào Cung Vô Khuyết nói: “Lỗ đại nhân, là hắn, chính hắn đánh ta, mau cho người bắt hắn nhốt vào đại lao đi.”

Lỗ Kha chưa kịp ra lệnh đã thấy Cung Vô Khuyết mang kim bài giơ cao: “Lỗ đại nhân không nhận biết bốn quốc công nhưng chắc sẽ nhận ra vật này chứ?”

Lỗ Kha thấy lệnh bài lập tức quỳ xuống hô to: “Hạ quan Lỗ Kha tham kiến quốc công gia.” Hắn là huyện lệnh đương nhiên được phát thư thông báo Cung Vô Khuyết đến làm khâm sai rồi. Không biết mặt thì cũng phải nhận ra lệnh bài chứ.

Mã Phi Yến ngồi trên ngựa còn cổ ý cao giọng tán thưởng: “Phu quân uy vũ.”

Sau đó, Cung Vô Khuyết được mời đến công đường thẩm tra. Mông Thiếu Thành bị đánh hai mươi lăm đại bản cho mỗi một tội danh. Đánh đến hắn ngất đi mấy lần, mông như trăm hoa đua sắc được khiên về Mông gia.

Mấy ngày sau Cung Vô Khuyết lật lại những vụ án bị xử sai. Thế An phụ trách ngồi viết lại cáo trạng của những người bị oan. Lỗ Kha bị tước mũ ô sa áp giải về kinh thành giao cho Đại Lý Tự phụ trách.

Thu xếp xong mọi việc Cung Vô Khuyết đưa Mã Phi Yến hồi kinh. Ngồi trong xe ngựa là lúc Mã Phi Yến cảm thấy bất lực nhất. Mỗi lần như vậy ngoài than trời trách đất và cầu nguyện ra thì nàng không làm được chuyện gì nữa.

Do không có hạ nhân hầu hạ nên Cung Vô Khuyết chịu toàn bộ trách nhiệm chăm sóc Mã Phi Yến.

89. Chương 89: Đoàn Tụ

Tác giả: Luna Huang

Về đến kinh thành, Cung Vô Khuyết đưa Mã Phi Yến đến mộ của Cao Khả Ý bái tế, khắc xong tên nàng ta lên mộ rồi hai người vào triều diện thánh. Giờ này hạ triều đã lâu nên hai người đến ngự thư phòng gặp hoàng thượng.

Hoàng thượng vốn không tin Mã Phi Yến còn sống nên khi gặp được nàng hấn ngẩng ngơ rất lâu. Đến khi An công công bên cạnh gọi đến tiếng thứ một trăm hấn mới hoàn hồn.

Rồi cung, hai người đến thượng thư phủ. Do hồi kinh đột xuất không có báo trước nên khi Mã Phi Yến vào phủ mọi người đều ngạc nhiên. Tề thị ôm lấy nàng khóc như hoa lê đài vũ.

Ba phụ tử Mã gia thấy Cung Vô Khuyết cũng biết được lúc trước bản thân quá đáng liền kéo hấn sang một bên từ từ xin lỗi. Trong thâm tâm bọn họ tuy là biết mình có lỗi nhưng vẫn là giữ định kiến không muốn Mã Phi Yến gả cho Cung Vô Khuyết, đương nhiên cũng không dám nói ra miệng. Cung Vô Khuyết vẫn lễ phép đáp trả.

“Lúc trước chúng ta nên nghe lời người, không nên mắng chửi người như vậy.”

“Nhạc phụ đại nhân cùng thê huynh là lo cho Yến nhi kích động nên mới có hành động như vậy. Tiểu tể cũng là có lỗi, nếu không mang nàng đến bãi săn liền không có chuyện gì rồi. Mọi người mắng rất đúng.”

“Chúng ta không nên xen vào chuyện của người.” Ý là chuyện hấn lập thiếp.

“Nhạc phụ đại nhân cùng thê huynh dạy dỗ chí phải tiểu tể nhớ kỹ trong lòng.”

“.....”

Nghe hấn nói thế xong độ áy náy trong ba người cũng giảm bớt đi. Hiện giờ bọn họ thấy rất cao hứng. Nếu Cung Vô Khuyết hừ Mã Phi Yến thì bọn họ càng viên mãn hơn nữa. Đáng tiếc đó chỉ là giấc mơ thôi.

Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên cũng khóc như mưa. Mã Phục Khanh chấp chững bước đến nghe theo sự hướng dẫn của Mã Viễn Duẫn gọi: “Cô cô.”

Mã Phi Yến hạ tầm mắt xuống nhìn tiểu hài tử đáng yêu đang nắm lấy váy của nàng: “Khanh nhi biết nói rồi sao?” Nàng cúi thấp người hôn hấn một cái thật kêu.

Mã Viễn Luật cũng mang hài tử của mình đến cho Mã Phi Yến xem: “Muội muội, đây là Phục Hải.”

Mã Phi Yến bĩu môi nhìn trên tay Mã Phục Hải cũng có một miếng ngọc như ý y hệt của nàng và Mã Phục Khanh liền quay sang Tề thị: “Mẫu thân, đây là thế nào?”

Mã Tuấn Vĩnh vượt ngục thở phào nhẹ nhõm, cũng may ái nữ là nghĩ đó do Tề thị tặng không phải hấn. Tề thị liền chống chế nói: “Khanh nhi có thì Hải nhi cũng phải có chứ, vì nương rất công bằng a.”

Mã Phi Yến bày ra dáng vẻ lưu manh xò tay ra hỏi: “Váy của nữ nhi đâu?” Phần của nàng không có mà lại còn dám bảo công bằng cơ đấy.

“Người lại chưa có hài tử ở đòi cái gì?” Tề thị lấy lại vẻ danh đá như thường phản bác.

Mã Phi Yến cao giọng kháng nghị: “Thế mà bảo rằng rất công bằng cơ đấy. Gia đình nhỏ của ca ca ai cũng có mà nữ như không có.” Nàng đương nhiên hiểu ý của Tề thị rồi chỉ là cố ý bẻ cong lại một chút.

Lúc trước Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên có vòng cổ nàng cũng có. Nay Mã Phục Khanh cùng Mã Phục Hải có vòng tay nàng cũng muốn có.

Mã Tuấn Vĩnh liền giúp Tề thị giải vây: “Bảo bối a, mọi người không biết người trở về nên không có chuẩn bị.”

Mã Viễn Duẩn tắc lưỡi trêu: “Muội muội a, chúng ta cũng không có, đây đồng nghĩa với việc muội muội cũng thất sủng ngồi cùng hàng với chúng ta.”

Mã Viễn Luật đưa hài tử cho Chuyết Niên Quyên rồi đưa ngón tay vuốt ve mặt của Mã Phục Hải: “Hải nhi a, cô cô ganh tỵ với người cùng Khanh nhi đến đỏ mắt rồi này.”

Cung Vô Khuyết bước đến ôm lấy Mã Phi Yến: “Mai ta đưa nàng đi mua có được không?”

Mã Phi Yến buồn bực đẩy hấn ra, quát to: “Thiên vị, tuyệt đối là thiên vị. Ta đây không có viện trong phủ còn không nói, đến miếng ngọc của bọn hấn cũng y như ta.”

Mắt thấy Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị lúng túng không biết nói thế nào. Hai đôi phu thê còn lại cười đến híp mắt, Cung Vô Khuyết vội nắm lấy tay nàng nói:

“Làm sao y như nhau được, miếng ngọc của nàng to hấp bốn lần Khanh nhi, Hải nhi rồi.”

Mã Tuấn Vĩnh nhìn thấy được bậc thang vội vàng bước xuống nói: “Đúng a, to hơn người ta rồi còn so đo cái gì nữa.”

“Hai chúng nó cộng lại cũng chỉ bằng một nửa người rồi.”

Mã Phi Yến âm ức ôm Cung Vô Khuyết khóc lóc cả buổi trời, đến khi Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị hứa mai mua cho nàng một tượng ngọc kỳ lân thế mới an ổn.

Bạch Mãn Ngọc lên tiếng trêu: “Muội muội vừa trở về cả phủ của chúng ta liên náo nhiệt cả lên.”

Mọi người cười Mã Phi Yến một trận. Nói vậy khác nào bảo Mã Phi Yến nàng ồn ào đầu.

Vừa dùng bữa Mã Phi Yến vừa kể bọn họ nghe chuyện một năm qua của mình. Cung Vô Khuyết cũng nói ra lý do hấn không tin cái thi thể kia là của Mã Phi Yến. Sở dĩ lúc đó hấn không nói rõ là bởi vì sợ dả thảo kính xà. Để Trữ thân vương nghĩ hấn sa đoạ cũng tốt, cứ để người khác nghĩ hấn vì yêu thương nàng mà vọng tưởng càng tốt.

Bọn họ nghe xong lòng nóng như lửa đốt, Trữ thân vương bắt nàng đi thế mà lại còn đến đây vờ vịt an ủi rồi châm ngòi ly gián nữa.

Dùng bữa xong trời cũng ngả chiều Cung Vô Khuyết đưa Mã Phi Yến hồi Cung gia. Mã Phi Yến dùng dằn không chịu về hấn liền nói:

“Ta để nàng lưu lại ba ngày, ba ngày sau phải theo ta hồi phủ.”

Mã Phi Yến nghĩ nghĩ lại hướng hấn cười tươi tắn rồi kì kèo mặc cả: “Ba tháng nhé.” Nàng giơ ba ngón tay ra trước mặt hấn.

Cung Vô Khuyết nắm lấy tay ba ngón tay của nàng, chậm rãi nói: “Ba canh giờ.”

Mã Phi Yến đen mặt, cao giọng nói: “Ba năm đi.”

Cung Vô Khuyết cũng không chịu thua: “Vụ ba khắc.”

Mã Phi Yến nghiêng răng nghiêng lợi đáp ứng: “Ba ngày thì ba ngày.” Tại sao trên đời lại có một người như vậy cơ chứ? Tồi hấn cũng chẳng có ngủ cùng nàng cơ mà nhất quyết đem nàng về Cung gia làm gì không biết.

Cung Vô Khuyết hài lòng mỉm cười ôm lấy nàng hôn lên trán rồi dặn dò: “Lát nữa ta về bảo các nàng đến bồi nàng, mai gặp.” Hôn thêm một cái lên môi nàng rồi mới rời đi.

Đám người Mã gia nhìn hành động của Cung Vô Khuyết cũng thay hấn xấu hổ. Có ai lại như vậy bao giờ, mà đây cũng không phải lần đầu Cung Vô Khuyết làm như vậy nữa.

90. Chương 90: Tiểu Hải Tử

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau, cả kinh thành đồn đãi chuyện Mã Phi Yến trở về. Vũ Văn gia cũng đến thượng thư phủ hỏi thăm. Lát sau, cả Mã gia chỉ thứ hai leo lên xe ngựa chạy về Mã gia chỉ thứ nhất báo bình an rồi đến từ đường thấp hương cho tổ tiên.

Bọn họ không nhắc gì đến chuyện của Trữ vương làm chỉ là nói Mã Phi Yến được cứu đến Liệp thành thôi.

Rời khỏi Mã phủ, đoàn người đến Vạn Phúc tự thấp hương cảm tạ thần linh dùng luôn cơm chay ở lại nghe kinh xong rồi mới trở về phủ.

Cung Vô Khuyết vốn là muốn sớm đến thượng thư phủ giúp nàng chọn trang sức nhưng phủ lại chưa mở cửa. Đến khi mở cửa thì cũng sắp đến giờ thượng triều. Thế là hần hạ triều mới đến thượng thư phủ, được báo tin không ai ở phủ liền ngồi ở tiền thính đợi đến tối cũng chẳng thấy người nào trở về. Sau cùng mang cái mặt đen thui trở về Cung gia.

Ngày kế tiếp, sau khi dùng điểm tâm xong Tuyết Ly, Ngân Chỉ, Bạch Chỉ ba người thi nhau kể cho nàng nghe chuyện của phủ trong một năm qua.

“Từ khi thiếu phu nhân mất tích chúng nô tỳ thật sự rất lo lắng a.”

“Thiếu gia mỗi ngày đều mang tâm trạng không vui trở về khiến cả Hắc Nguyệt Cao Phong cũng đều u ám theo.”

“Lão gia liên tục khuyên quốc công gia không nên cố chấp nhưng cũng không ít gì.”

“Đúng a, mỗi ngày chúng nô tỳ đều lo sợ sẽ bị giận chó cắn mèo.”

“Sau khi thiếu gia rời khỏi không lâu di nương thứ mười tám hoài thai tính đến nay được hơn bốn tháng rồi.”

Mã Phi Yến ngạc nhiên hỏi lại: “Di nương thứ mười tám?” Nàng đang lục tung trong não nhớ đến hình ảnh của tiểu thiếp mang mộc bài thứ mười tám. Nữ nhân đó bệnh liên tục làm sao nàng ta có thể hoài thai trước nhất được?

“Chính là Chu di nương a. Trong phủ có hai mươi bốn vị di nương đột tử không có lý do rồi.” Do quy củ trong Cung gia thiếp thất mất liền đôn lên nên người bọn họ nói đến chính là Chu Lệ Mẫn.

“Cả kinh thành đều đồn quốc công gia thương nhớ người tức giận lạm sát người vô tội.”

“Trong một năm nay hoàng thượng ban cho thiếu gia thêm mười một thiếp thất.”

Hay thật đấy, thê thiếp mất liền được ban thưởng đến tận mười một người. Xem ra, hẳn thật sự không tịch mệnh a. Trong lòng Mã Phi Yến đột nhiên lại có chút không vui.

“Quốc công gia viết thư cho các di nương đã mất rồi cho người mang thi thể của họ về nhà.”

“Đại phu nhân cùng nhị phu nhân liên tục hối thúc lão gia bảo thiếu gia nâng Chu di nương lên làm kế thất.”

“.....”

Khi Cung Vô Khuyết vừa đến Mã Phi Yến liền vội vã mang hần kéo vào trong phòng. Không nói một lời nàng mang giấy ra viết chuyện hôm qua nàng thấy ở Vạn Phúc tự.

Hóa ra hôm qua đến Vạn Phúc tự liền gặp được thái tử phi cùng đám lương đệ lương viên đến cầu phúc. Điều kỳ lạ chính là ngoại trừ thái tử phi ra thì trên đầu của đám nữ nhân cài cây trâm phỉ thúy có treo viên ngọc khác màu.

Mã Phi Yến tò mò hỏi thì biết được mỗi một nữ tử thái tử lựa chọn tiến vào đông cung đều được thái tử phi chính tay tặng cho một cây trâm y như vậy chỉ khác màu của viên ngọc trên trâm.

Mắt của Mã Phi Yến bị cây trâm phỉ thúy có viên lục ngọc đang lắc lư trong gió thu hút. Nàng cảm thấy rất quen nhưng lại nhớ không ra. Đến tối về phòng liền nhận ra được cây trâm đó chính là cài trên tóc của nữ nhân cùng Trữ thân vương cầu thủ trong hoa viên.

Cung Vô Khuyết thấy được liền nhíu mày đôi chút rồi mang giấy nhanh chóng đốt đi. Hắn không nói gì đến chuyện đó mà vòng tay ôm lấy vòng eo thon thả của nàng nâng nàng đứng lên.

“Hôm qua nàng để ta một mình ở trong phủ nên phạt thế nào đây?”

Mã Phi Yến chột dạ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim không dám nhìn hắn. Nàng biết hắn muốn gì nhưng là hôn nữ nhân khác rồi lại đến hôn nàng khiến trong lòng nàng cực kỳ khó chịu.

Thế nên nàng nói: “Ai bảo người ở lại chờ, người hồi phủ chẳng phải có nữ nhân bồi người sao?”

Hắn đưa mũi sát vào cổ nàng hít một hơi thật sâu rồi nhếch môi trêu chọc: “Hình như ta ngửi được mùi chua của giấm a.”

Tâm hắn càng thêm một phần ảm áp, trận ủy khuất của ngày hôm qua cũng tiêu biến mất. Nàng ăn giấm chua chính là biểu hiện rõ ràng nhất cho việc nàng có tình cảm với hắn. Bảo hắn không cao hứng làm sao được.

Mã Phi Yến hừ một cái thật chua, nàng mới không thèm ăn giấm chua đâu. Tại sao nàng phải cùng một đám nữ nhân đấu đến sống chết để tranh một nam nhân chứ?

“Sai rồi, mùi chua đó là ở trên người của người đấy, mau mau trở về tắm rửa sạch sẽ đi, không lại ở đây đổ tội cho ta.”

“Phải không?” Cung Vô Khuyết xấu xa phản vấn.

Thái độ cứng miệng của Mã Phi Yến khiến hắn bật cười thành tiếng một hồi mới nói: “Không phải nàng nói như vậy thì sẽ không bị phạt đâu biết không?”

Gương mặt tuấn tú của Cung Vô Khuyết chậm rãi phóng to đến cực đại hiện ra trước mắt khiến Mã Phi Yến kinh hãi đến độ chỉ biết trơ mắt ra nhìn. Không phải nàng chưa từng hôn hắn cũng không phải nàng chưa từng nhìn khuôn mặt kia trong khoảng cách gần như vậy. Mà là tự dưng cảm thấy hắn chung đụng với người khác rồi lại thân mật với nàng có hơi...phải nói thế nào đây, cứ như khi thấy Trữ thân vương vậy.

Chính là cảm giác ghê tởm.

Tuy nàng là đối với hắn có động tâm nhưng vẫn phải cố loại bỏ phần tình cảm kia. Một người hiện đại như nàng lý nào chịu cảnh này cơ chứ.

Trong phút chốc, hai môi sắp chạm vào nhau Mã Phi Yến dùng sức đưa tay đẩy hắn ra rồi nhanh chân chạy cách hắn một đoạn: “Người không được phép đối với ta như vậy.” Nếu không phải ngại Bạch Chỉ Ngân Chỉ thì nàng cũng sẽ không kéo hắn vào phòng như vậy.

Cái ghế thái sư bên bàn bị Mã Phi Yến đụng phải ngã lộn trên mặt đất tạo thành tiếng động lớn. Đúng lúc Tề thị mang trà bánh đến nghe được liền nghĩ nữ nhi bị khi dễ liền đẩy cửa xông vào.

Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết không hẹn cùng nhìn về phía người vừa bước vào. Nàng vội chạy đến bên Tề thị: “Mẫu thân là mang gì đến cho nữ nhi?” Mắt nàng đảo qua khay trên tay của nữ nương phía sau.

Cung Vô Khuyết bước đến hơi khom người lễ phép gọi một tiếng: “Nhạc mẫu đại nhân.” Tuy bị cắt đứt nhưng hắn cũng không cảm thấy nộ, dù gì nàng cũng đã trở về rồi, hắn còn gì lo lắng nữa.

Đảo mắt qua một vòng, thấy không có gì xảy ra Tề thị mới an tâm. Vốn lúc trước là nàng thất thố không màng thì là đánh Cung Vô Khuyết nên cảm thấy có chút cắn rứt lương tâm. Hôm qua đặc biệt gọi Tuyết Ly đến hỏi khẩu vị của hắn rồi hôm nay làm xem như chuộc tội.

“Không có gì, vì nương mang chút trà bánh đến cho người cùng quốc công gia thôi.”

Nói xong nàng ta quay ra phía sau bảo nữ nương mang đặt lên bàn.

Mã Phi Yến đương nhiên là không muốn tiếp tục cùng Cung Vô Khuyết ở trong phòng liền nói: “Không cần, chúng ta đến hoa viên đi. Ngoài đó cảnh đẹp không khí trong lành thích hợp thưởng trà.”

Tề thị thấy đúng liền quay sang hỏi ý tứ của Cung Vô Khuyết: “Không biết ý của quốc công gia thế nào?”

Cung Vô Khuyết điềm đạm trả lời: “Theo ý nhạc mẫu đại nhân, tiểu tể không có ý kiến khác.”

Hắn nắm chặt tay lại nén sự không hài lòng xuống. Cho đến giờ phút này cả Mã gia vẫn là xem hắn như người ngoài, một tiếng “Định quốc công” hai tiếng “quốc công gia”, ngay cả hạ nhân cũng nhue vậy, khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Dùng qua bữa tối Cung Vô Khuyết cũng trở về Cung gia. Mã Phi Yến vui vẻ trở lại phòng của mình. Nếu mỗi ngày đều như vậy thì thật quá tốt rồi, nàng không cần về Cung gia làm thiếu phụ nhân gì đó nữa.

Lại một ngày nữa, hôm nay Mã Phi Yến là cao hứng không có gì làm liền cãi nhau với Mã Phục Khanh. Chuyện gì cũng tranh giành với hắn khiến hắn ức đến khóc ầm lên mới thỏa mãn cười ha ha.

Tề thị cùng Bạch Mãn Ngọc vất vả lắm mới dỗ ngọt được Mã Phục Khanh nín khóc thì Mã Phi Yến lại tiếp tục trêu cho hắn khóc lên. Chuyết Niên Quyên lắc đến cái đầu sắp rớt luôn ra ngoài. Trong thâm tâm cũng sợ sau này Mã Phục Hải cũng sẽ bị y hệt Mã Phục Khanh bây giờ.

Mã Tuấn Vĩnh vừa trở về liền bị Mã Phi Yến lao vào ôm chầm lấy rồi nói với Mã Phục Khanh: “Gia gia là của ta, hắn là yêu thích ta không phải Khanh nhi đâu.” Nói xong nàng làm mặt xấu trêu hắn.

Mã Phục Khanh không chịu thua cũng chấp chững chạy đến vừa khóc vừa gọi “gia gia”. Hắn đi chưa vững liền chạy nên được ba bước đã té xuống thảm.

Mã Phi Yến chống hông ngửa mặt lên trời cười ha hả đắc thắng. Tề thị sinh khí liền nhéo lỗ tai nàng mắng chửi một trận.

Mã Viễn Duẫn cùng Bạch Mãn Ngọc vội chạy đến đỡ lấy Mã Phục Khanh đang nằm dưới đất khóc um trời.

91. Chương 91: Cáo Trạng

Tác giả: Luna Huang

Mã Viễn Luật cùng Chuyết Niên Quyên nhìn Mã Phục Khanh thê thảm, Mã Phi Yến đắc ý, rồi lại nhìn hài tử của mình lắc đầu. Không hy vọng Mã Phục Hải cũng sẽ bị trêu ghẹo như vậy.

Cung Vô Khuyết thấy được liền phì cười ngồi xuống ghé xem nàng nháo. Mã Tuấn Vĩnh bắt đắc dĩ lắc đầu rồi khuyên nhủ Tề thị vài câu, bước qua bế Mã Phục Khanh vừa khóc miệng vẫn còn gọi gia gia lên bước đến ghế chủ vị đưa cho hắn một trái nho ở trên bàn.

Mã Phi Yến thấy liền bày ra bộ dạng ầm ức gọi: “Phụ thân.” Ấm chỉ bản thân không hài lòng.

“Bảo bối a, người vì sao mỗi ngày đều phải chọc Khanh nhi khóc như vậy?” Mã Tuấn Vĩnh thở dài một hơi rồi chậm rãi nói. Tính đến đây ái nữ của hắn cũng đã mười bảy tuổi lại đã thành thân sao lại cứ trẻ con như vậy. Là do hắn chịu hư nàng sao?

Mã Phi Yến không trả lời mà đưa tay xoa cái tai bị nhéo đến đỏ của mình rồi liên tục giẫm chân xuống đất thể hiện thái độ bất mãn, kháng nghị: “Mã Phục Khanh, nhà người mau leo xuống cho ta.”

Mã Phục Khanh ngồi trong lòng của Mã Tuấn Vĩnh vừa ăn nho vừa sụt sịt. Nghe bị điểm tên liền đưa đôi mắt nhỏ ngẩn lệ vạn phần thiên chân khả ái nhìn Mã Phi Yến rồi xoay đầu nhỏ ôm chặt lấy Mã Tuấn Vĩnh với biểu tình sống chết không buông.

Mã Phi Yến nhảy tưng tưng kéo tay Tề thị luôn miệng gào thét: “Mẫu thân, mẫu thân, người xem.”

Đột nhiên Mã Phục Khanh lại quay sang dùng hết sức phun ra một câu: “Cô cô xấu.” Ánh mắt ngây thơ của hắn giờ đây vừa có phẫn hận vừa có chút đáng yêu.

Mã Phi Yến lửa giận xung thiên chống hông quát: “Người mới xấu, cả...” Đến đó liền nhớ ra hắn là người nhà của nàng, mắng thế khác nào tự mắng mình đâu. Thế là ngậm ngùi nuốt mấy chữ còn lại xuống bụng.

Mã Viễn Duẫn lúc này mới lên tiếng trêu: “Có phải muội muội muốn mắng luôn cả nhà hắn không?” Hắn còn lạ gì với câu này của muội muội nhà mình.

Mã Viễn Luật phì cười một cái tiếp lời trêu: “Muội muội a, không bằng mang luôn tổ tông mười tám đời nhà hắn ra mắng một lượt luôn đi.”

Dứt lời mọi người cười ầm một trận.

Mã Phi Yến á khẩu không nói được liền chuyển đề tài: “Người không xuống đúng không? Người ôm phụ thân ta, ta liền ôm phụ thân của người.” Nói xong chân nàng cũng nhắc lên hướng về phía Mã Viễn Duẫn chậm rãi bước.

Cung Vô Khuyết nghe được miếng trà trong miệng cũng bị sặc lên đến não. Hắn trừng mắt nhìn Mã Phi Yến với hàm ý “nàng dám”.

Đáng tiếc Mã Phi Yến không buồn để ý mà chỉ mãi mê nhìn Mã Phục Khanh đầy khiêu khích. Mã Phục Khanh thấy không ổn liền trượt xuống, rồi chập chững bước đến chỗ của Cung Vô Khuyết.

Hành động này của hắn làm mọi người có mặt ở trong tiền thính đều ngó ra quên cả hô hấp. Vì lý do gì hắn lại đến chỗ của Cung Vô Khuyết?

Lúc này Bạch Mãn Ngọc liền lên tiếng gọi: “Khanh nhi, không được làm phiền quốc công gia.” Đáng tiếc khi nàng chạy đến vẫn là trễ một bước, Mã Phục Khanh đã chạm vào Cung Vô Khuyết rồi.

Là thế này, lúc Mã Phục Khanh trèo xuống, cứ nghĩ là hắn sẽ chạy đến chỗ của Mã Viễn Duẫn không ngờ hắn lướt qua. Mọi người lại nghĩ hắn đến tìm Mã Viễn Luật cáo trạng. Nhưng lại không phải, không ngờ người hắn muốn cáo trạng lại là Cung Vô Khuyết.

Cung Vô Khuyết thấy Mã Phục Khanh đến cũng ngạc nhiên không ít. Hắn liền khom người vươn tay đỡ lấy Mã Phục Khanh cười ôn hòa: “Khanh nhi đến tìm ta sao?”

Mã Phục Khanh được Cung Vô Khuyết bế ngồi trên đùi liền đưa tay nhỏ chỉ vào Mã Phi Yến cáo trạng: “Quốc công, cô cô, xấu.”

Mỗi ngày hắn đều nghe mọi người gọi Cung Vô Khuyết là “Định quốc công” hoặc là “quốc công gia” thế nên hắn liền nói theo. Mà hiện tại hắn một lúc chỉ nói được hai chữ thôi nên liền gọi là “quốc công”.

Cung Vô Khuyết hơi nhíu mi tâm có chút bất mãn rồi lại ôn hòa nói: “Khanh nhi phải gọi ta là cô trượng có biết không?”

Mã Phục Khanh nhìn thẳng Cung Vô Khuyết rồi gật mạnh đầu phát âm từ chữ một: “Cô trượng.”

Cung Vô Khuyết hài lòng gật đầu lại hỏi hắn: “Vì sao Khanh nhi cáo trạng với ta?”

Mã Phục Khanh nhìn Mã Phi Yến với vẻ cực kỳ đặc ý nói: “Cô cô, sợ sợ, cô trượng.”

Lúc này mọi người đồng thanh “a” một tiếng hiểu ra vấn đề. Chuyết Niên Quyên nhếch môi thán phục: “Không ngờ Khanh nhi thông minh như vậy.”

Mã Viễn Duẫn cười đặc ý nói: “Muội muội chưa gì đã bị tóm mất đuôi rồi.”

Mã Viễn Luật cùng Chuyết Niên Quyên, Bạch Mãn Ngọc, Tề thị cười một trận. Mã Tuấn Vĩnh muốn cười lại không dám cười chỉ có thể ho khan hai tiếng.

Mã Phi Yến hừ một cái thật mạnh rồi nói: “Muội đây có đến chín cái đuôi, bị tóm mất một cái thì đã là gì.” Nói xong liền bước đến chỗ của Cung Vô Khuyết. Trong lòng lúc này thầm mang Mã Phục Khanh ra đánh một trận. Cứ nhiên dám bảo nàng sợ Cung Vô Khuyết.

Mã Phi Yến ngồi xổm xuống một tay nâng lên véo cái mũi nhỏ nhắn của Mã Phục Khanh: “Dám cáo trạng ta.”

Cung Vô Khuyết nhẹ giọng nói: “Vậy chút nữa ta đưa cô cô trở về có được không? Lúc đó sẽ không có ai chọc Khanh nhi khóc nữa.”

Mã Phục Khanh tuy bị véo mũi nhưng lại không có thái độ gì. Hắn đưa mắt nhìn Mã Phi Yến đang cười hì hì rồi lại nghĩ đến câu nói của Cung Vô Khuyết. Sau cùng hắn quyết định ôm lấy cổ của Mã Phi Yến nói:

“Cô cô không về.”

Mã Phi Yến bế hắn đứng lên hôn một cái vào má thật kêu. Đây là đồng minh duy nhất của nàng, người duy nhất dám trợn mắt phản kháng Cung Vô Khuyết.

“Khanh nhi ngoan, cô cô không về, ở lại đây chơi cùng người.”

Mọi người lại tiếp tục cười một phen. Cười xong lại lên quan sát thái độ của Cung Vô Khuyết. Trong kinh thành đồn đãi Cung Vô Khuyết không thích tiểu oa nhi, Cung gia lại sát khí nặng nề nên cho đến giờ vẫn không có hài tử. Không ngờ hôm nay thông tin thu được lại hoàn toàn không phải như vậy.

Cung Vô Khuyết thấy được cũng cười khổ. Cho dù thế nào thì hôm nay hắn cũng sẽ mang nàng trở về. Nàng lưu lại đây đã là quá lâu rồi.

Dùng qua bữa tối, Cung Vô Khuyết đưa Mã Phi Yến hồi Cung gia. Nàng đưa đôi mắt đắm lệ nhìn tiểu đồng minh của mình kêu cứu: “Khanh nhi.”

Mã Phục Khanh thông minh liền hiểu ra hắn khóc nháo không để Mã Phi Yến rời đi. Bạch Mãn Ngọc đành phải mang hắn trở vào trong. Mã Phi Yến bắt đầu dĩ trở về Cung gia.

Cung Vô Khuyết đưa Mã Phi Yến đến thỉnh an Cung Lạc Thiên. Vừa thấy nàng ai cũng ngạc nhiên, biết trước nàng đã trở về, nhưng là không nghĩ đến sẽ thấy nàng trong cái bộ dạng này a. Tóc ngắn cũn, chỉ có những nhà quan viên bị tử tội nữ nhân mới bị cắt tóc ngắn rồi mang đi làm quân kỹ thôi. Nhưng cho dù có cắt cũng sẽ không cắt ngắn như vậy đâu.

“Phi Yến gặp qua phụ thân, đại nương, nhị nương.” Mã Phi Yến nhúng người hành lễ với Cung Lạc Thiên rồi thuận miệng gọi luôn hai nữ nhân còn lại.

Vừa được gọi đứng lên, nàng lại nói tiếp: “Hai hôm trước Phi Yến nhớ thương phụ mẫu nên quốc công gia cho phép lưu lại ba ngày, đến hôm nay mới trở về, mong phụ thân không quở trách.”

Cung Lạc Thiên gật đầu vuốt râu chậm rãi nói: “Khuyết nhi đã có nói với ta, về chuyện này người không cần lo lắng.”

Lúc Cung Vô Khuyết viết thư báo tin tìm được Mã Phi Yến hắn còn chưa dám tin. Hiện nàng đã ở ngay trước mắt rồi. Hắn đưa mắt cẩn thận quan sát nàng vài lần. Chỉ ít đến giờ phút hiện tại hắn cũng hiểu được một chút vì sao Cung Vô Khuyết đối với nàng là chung tình như vậy.

Chu thị đưa tay che miệng, liếc mắt đầy khinh bỉ nhìn nàng nói: “A dô, là Phi Yến sao? Sao lại biến thành cái bộ dạng thế này? Thật dọa người a, người ta không biết còn nghĩ người...”

Lời còn chưa dứt đã bị ánh mắt sắc bén của Cung Vô Khuyết cùng Cung Lạc Thiên quét đến khiến cho Chu thị im bặt.

Mã Phi Yến nhếch môi mỉa mai Chu thị một lần rồi mở miệng nói: “Đa tạ đại nương quan tâm. Mọi người nhìn thấy Phi Yến nếu có nghĩ cũng không dám nói ra miệng như đại nương người đâu.”

Nghe xong sắc mặt của Chu thị đen lại không ít, chiếc khăn trên tay cũng bị vò đến nhăn nhúm. Cho dù Mã Phi Yến có chưa chết trở về thì sao chứ, chính thất thì sao chứ? Chu Lệ Mãn hiện có mang hơn bốn tháng rồi chưa đến sáu tháng nữa hài tử ra đời liền sẽ biết được người nào có địa vị thôi.

Tô thị lại cực kỳ đắc ý. Đạo gần đây khi Chu Lệ Mãn hoài thai Chu thị ở trong phủ cực kỳ vinh vảo. Hiện Mã Phi Yến trở về cho dù là Chu Lệ Mãn hoài thai thì đã sao? Biết đâu chừng vài tháng nữa Mã Phi Yến cũng sẽ báo hỉ thì sao?

Hiện nay cả kinh thành ai cũng thấy được Cung Vô Khuyết sủng ái Mã Phi Yến đến đường nào. Ngay cả Cung Lạc Thiên khi biết Mã Phi Yến rơi xuống vực cũng lo lắng không thôi. Nàng là người thông minh đương nhiên biết được gió đang thổi chiều nào rồi.

“Phi Yến mới vừa trở về, trời cũng đã tối rồi nên để nàng nghỉ ngơi, lão gia thấy thiếp nói thế có đúng không?”

Chu thị nghiêng răng nghiêng lợi mắng Tô thị là tiện nhân. Lúc trước chẳng phải là còn ôm chân lớn của nàng và Chu Lệ Mẫn sao? Giờ lại trở mặt nói giúp Mã Phi Yến.

Cung Lạc Thiên nghe vậy cũng thấy có lý liền chuẩn cho Mã Phi Yến trở về Vọng Nguyệt uyển. Trước đó còn bảo nàng hảo hảo nghỉ ngơi nữa.

Mã Phi Yến tung tăng cùng Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ trở về qua một đêm an lành.

92. Chương 92: Hận Ý

Tác giả: Luna Huang

Ba ngày nay ở Mã gia đã quen với việc dạy trẻ nên hôm nay mặc cho Cung Vô Khuyết đến quấy rối cỡ nào Mã Phi Yến cũng không chịu mở mắt. Không chọc được nàng hần liền lặng lẽ vào hoàng cung thượng triều sáng.

Mãi cho đến khi đám tiểu thiếp của Cung Vô Khuyết chạy đến thỉnh an làm nhốn nháo cả thính tử Mã Phi Yến mới tức giận ngồi dậy. Sao nàng lại quên mất đám tiểu thiếp này cơ chứ.

Tuyết Ly chạy vào hầu hạ nàng thay y phục xong rồi bước ra ngoài. Đám nữ nhân bên ngoài chỉ còn lại hai mươi chín người thôi, mà có mười một người là mới nữa. Tự dưng nàng cũng có một chút thương tiếc cho mấy nữ nhân kia. Tuy nàng có hỏi nguyên do các nàng chết nhưng ai cũng lắc đầu bảo không biết.

Thấy Mã Phi Yến đưa tay nâng chướng mạn mỏng bước ra, đám tiểu thiếp vội vàng nhúng người hành lễ.

“Nô tỳ gặp qua tỷ tỷ.”

Mắt của Mã Phi Yến quét một lượt qua mọi người trong thính tử rồi chậm rãi bước đến bên nhuyển tháp ngồi xuống. Hóa ra Chu thị sợ nàng ghen tỵ với Chu Lệ Mẫn sẽ làm khó nàng ta nên từ sớm cũng đã đến đây.

Nàng nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà từ trong tách nhỏ Bạch Chỉ đem đến rồi nói: “Đứng dậy cả đi.”

Mắt thấy đám nữ nhân đứng dậy, Chu thị cùng nha hoàn thiếp thân của Chu Lệ Mẫn đỡ nàng ta. Chỉ là một hài tử thôi mà có cần phải làm quá như vậy không? Lúc trước Bạch Mãn Ngọc hoài thai cũng không có làm quá như vậy đâu.

“Chu di nương hoài thai nên ngồi không cần dâng trà, Ngân Chỉ, ban ghế.”

Chu thị nghe vậy liền có chút không vui nhưng vẫn là hướng nàng cười nói: “Phi Yến a, người chưa từng mang thai nên không biết, nữ nhân mang thai phải ngồi nệm nhuyển mới tốt a.”

Hừ! muốn lên đây ngồi cùng hàng với nàng nữa cơ đấy. Nghĩ nghĩ Mã Phi Yến liền mỉm cười đặt tách trà lên bàn đưa khăn lên lau miệng rồi nói: “Phi Yến tuy chưa từng mang thai nhưng đại tẩu cùng đường tẩu thì có a. Phi Yến còn nhớ lúc đó đại phu chỉ dặn không được đứng nhiều không hề nói đến chuyện phải ngồi nệm nhuyển a.”

“Ta đã từng hoài thai chẳng lẽ lại nói dối sao? Lại nói Mẫn nhi thân thể không tốt làm sao có thể ngồi ghế cứng như vậy?” Chu thị không hài lòng hừ một tiếng rồi lớn lối quát. Dù gì hiện tại Chu Lệ Mẫn cũng đang mang giọt máu của Cung gia trong bụng, Mã Phi Yến sẽ không dám làm gì nàng.

“Nếu đại nương thấy thân thể của Chu di nương không được tốt liền từ mai không cần đến thỉnh an nữa.” Mã Phi Yến điềm đạm nói, nàng ta không đến nàng cầu còn không được a.

Chu Lệ Mẫn nắm chặt gấu váy nhẹ nhàng ngẩng đầu nói: “Nô tỳ tạ qua tỷ tỷ ban ghế, thân thể của nô tỳ đích thật không khỏe nhưng vẫn là ngồi ghế được không cần nệm nhuyển.” Nói xong nàng ta chậm rãi bước đến ghế được Ngân Chỉ bảo hạ nhân đem đến.

Mã Phi Yến gật đầu mỉm cười: “Hóa ra thân thể của muội muội thật sự không khỏe. Tuyết Ly, lập tức phân phó quản gia mang một chút tổ yến nhân sâm tặng cho Chu di nương tắm bổ.”

Nàng không muốn tranh sủng cùng nàng ta nên không chút để tâm đến nàng ta có được sủng hay không, có hoài thai hay không. Thứ duy nhất nàng cần đó là mỗi ngày sống vui vẻ không cần đấu đá là được.

Chu Lệ Mẫn ngồi trên ghế hơi khom người: “Nô tỳ tạ qua tỷ tỷ ban thưởng.”

“Đại nương sáng sớm đến chỗ của Phi Yến không biết có việc gì phân phó?” Mã Phi Yến gật đầu rồi quay sang hỏi Chu thị.

Chu thị vẫn còn đang tức tối bị điểm tên nhất thời không trả lời được. Trong bụng nàng còn đang mắng chửi Mã Phi Yến nên không thể chuẩn bị được câu trả lời. Không suy nghĩ nhiều liền nói: “Ta có chuyện muốn cùng Mẫn nhi hàn huyên nhưng nàng lại đến đây nên ta cùng đi thôi.”

“A” Mã Phi Yến như thông suốt kêu một tiếng rồi lại nói: “Chu di nương đã thỉnh an xong liền có thể rời đi.”

Nghe bị đuổi trực tiếp như vậy, Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn phần hận rời đi. Đáy mắt cố gắng che giấu sự phẫn nộ của mình. Vẫn là định đến khoe mẽ một phen không ngờ lại thành ra như vậy.

Mấy tiểu thiếp còn lại lần lượt dâng trà cho nàng. Đến tiểu thiếp mang đồng bài số hai mươi bảy. Tiểu thiếp này nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, tuy là nhanh chóng che giấu đi nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút gì đó không đúng.

“Vị muội muội này, ta nên gọi thế nào?”

“Hồi lời của tỷ tỷ, nô tỳ tên Đan Đan nữ nhi của Tùng huyện lệnh ở Vĩnh châu.”

Mã Phi Yến gật gù nhận lấy tách trà trên tay nàng ta nhấp một ngụm: “Hóa ra là Tùng di nương.” Nàng đưa lại tách trà cho nàng ta rồi tiếp tục nhận trà của tiểu thiếp còn lại.

Nói chuyện qua một hồi, đám tiểu thiếp cũng rời đi. Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ vội vàng hỏi Mã Phi Yến xem có từng gặp qua Tùng Đan Đan chưa, vì sao ánh mắt nàng ta nhìn nàng đầy hận ý như vậy. Mã Phi Yến cũng chẳng hiểu chỉ biết nhún vai thôi.

Lát sau Cung Vô Khuyết trở về bảo đưa nàng tham gia cùng yến. Lại phải thay một kiện y phục rồi vào cung. Tuyết Ly bảo tóc nàng tuy ngắn nhưng đã thành thân lại phải tiến cung không thể búi kiểu cô nương như ở trong phủ được. Thế là ba người bàn qua bàn lại liền giảm bớt phụ kiện trên tóc rồi búi kiểu đơn giản nhất có thể.

Cung Vô Khuyết bước đến ôm nàng từ phía sau hôn lên gò má rồi nhìn nàng trong gương đồng trách: “Do nàng tự ý cắt tóc nên giờ mới làm khó nha hoàn như vậy. Ta mua cho nàng nhiều trâm như vậy cũng không thể cài được.”

Mã Phi Yến hừ một cái rồi đẩy hắn ra đứng dậy: “Đi thôi.” Nàng mới không cần hắn mua cho nàng, mới không cần hắn đến đây giả vờ tốt với nàng.

Suốt dọc đường ngồi xe, Mã Phi Yến luôn khó chịu với miếng vàng chạm trổ hình chim én tung cánh ở trên tóc, miếng chim én ngậm một viên ngọc hình giọt nước màu lam băng cứ lắc qua lắc lại trên trán. Cung Vô Khuyết nhìn biểu tình của nàng liên tục phì cười.

Đến cung yến mọi người nhìn Mã Phi Yến cứ như là ngôi sao hạng A vậy. Chỉ thiếu điều muốn chạy đến vây quanh phỏng vấn vậy. Đơn giản họ chỉ là hiểu kỳ một năm qua nàng ở đâu vì sao lại không trở về kinh thành?

Trữ vương nhìn thấy nàng cả người liền tản ra một cỗ khí tức. Nàng cứ nhiên dám lừa gạt hắn rồi trốn đi. Hắn cho ám vệ đi khắp nơi tìm kiếm ngay cả việc phong tỏa khắp các cửa thành cũng không tìm được. Hắn cứ nghĩ nàng sẽ trở về kinh thành tìm Cung Vô Nguyệt. Không ngờ nàng lại đến Liệp thành lại còn làm hỏng đại sự của hắn. Lần này, hắn vì nàng mà tổn thất nặng nề.

Tay nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo. Là hắn đánh giá quá thấp nàng rồi. Nữ nhân này tuyệt không thể giữ, nhất định phải tiêu diệt.

Mã Phi Yến cảm nhận được sát khí đang bay thẳng đến chỗ mình nhưng vẫn giả vờ như không biết. Vẫn là ngồi yên ổn bên cạnh Cung Vô Nguyệt ai hỏi gì liền trả lời cái đó không hề nói thêm.

93. Chương 93: Uy Hiếp

Tác giả: Luna Huang

Lát sau, Mã Phi Yến đứng dậy theo cung nữ đến tiện điện. Không ngờ trên đường quay trở về thì bị Trữ thân vương chặn lại. Bất đắc dĩ liền nhúng người hành lễ.

“Thần phụ gặp qua Trữ vương gia, vương gia vạn phúc.”

Trữ thân vương hừ một tiếng rồi phất tay bảo cung nữ kia lui xuống. Mã Phi Yến khẽ quay đầu nhìn cung nữ đó nhúng người xong lùi ra một đoạn khá xa, tâm nàng bắt đầu đập loạn nhịp. Không biết tên biến thái trước mặt này sẽ làm gì nàng đây.

Ý nghĩ nhắc váy chạy thật nhanh mới xuất hiện trong đầu, còn chưa kịp hành động đã bị Trữ thân vương tóm lấy cổ rồi nhắc lên. Hai chân của Mã Phi Yến giờ đây rời khỏi mặt đất, hô hấp khó khăn, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng cả lên, đôi mày liễu dán chặt vào nhau. Nàng mím chặt môi khó khăn phát âm.

“Trữ vương gia, người muốn là gì?”

“Còn dám hỏi ta.” Trữ thân vương phàn hận gằn từng chữ một: “Tiện nhân dám lừa ta, chỉ bằng người sao?”

“Ta khi nào lừa người, người mau buông ta ra. Đây là hoàng cung người dám đối với ta như vậy.” Mã Phi Yến thở hổn hển cố gắng bơm không khí vào phổi. Nơi cổ bị bóp chặt rất đau. Tay nàng nắm chặt lấy cổ tay hắn ra sức cầu nhéo chỉ hy vọng hắn thả mình.

Trữ thân vương nghe vậy liền dùng nhiều hơn một phần sức. Nữ nhân này cứ nhiên còn dám uy hiếp hắn nữa.

“Người nói người không lừa ta sao? Là ai đáp ứng thành thân cùng ta quay lưng lại liền bỏ trốn. Ta một lòng muốn lấy người làm trắc phi người lại đối nghịch với ta còn hại ta tổn thất nhiều binh lực như vậy.” Hắn hạ giọng nghiêng rằng nghiêng lợi nói, đôi mắt trừng to phẳng phức như biến thành màu đỏ vậy.

“Ta đã giả ra ngoài làm sao lại có thể giả cho người được, người cũng biết chuyện đó. Tuy ta không muốn giả cho hắn nhưng cũng sẽ không muốn giả cho người.” Mã Phi Yến vừa nói vừa dùng sức đẩy tay hắn: “Còn chuyện kia không liên quan đến ta, là do bọn hắn tự chuốc lấy. Ta đau quá người mau buông tay.”

Trữ thân vương mắt thấy từ xa có người bước đến liền thả nàng ra rồi nắm lấy cổ tay nàng kéo vào một góc khuất của núi giả to gần đó. Mã Phi Yến thấy có người đến định hô to liền bị hắn dùng tay bịt miệng, tay còn lại giữ lấy tay nàng. Đầu nàng lại tựa sát vào ngực hắn, hai chân cố sức nhảy lên đá núi giả nhưng không thể nên không thể làm gì hơn.

Khi đám cung nữ đi qua, Trữ thân vương xoay người nàng lại, ép sát vào núi giả uy hiếp: “Nếu người muốn sống thì giữ mồm giữ miệng cho ta, chỉ cần người giúp ta hạ được Cung Vô Nguyệt, sau khi chiếm được ngôi vị hoàng đế sẽ phong người làm quý phi.”

Lúc này giữ tay nàng hắn thấy được thủ cung sa nên biết cho đến bây giờ nàng vẫn là hoàn bích, hắn cũng không ngại nạp nàng vào hậu cung của hắn. Nhưng nếu nàng cố chấp hắn liền thủ tiêu nàng trước.

Mã gia đối với hắn vẫn là nhất mực ủng hộ nên hắn nghĩ Mã Phi Yến vẫn chưa hề nói ra chuyện năm trước. Nghe tin nàng cùng Cung Vô Khuyết ở Liệt thành hắn lập tức phái ám vệ đến ám sát nàng nhưng lại không thành vì hành tung của Cung Vô Khuyết quá thất thường không thể điều tra được.

Đến khi nàng về kinh thành ở Mã gia, hắn muốn đến đó lại bị ám vệ của Cung Vô Khuyết chặn lại. Bạch Chỉ Ngân Chỉ cũng bị quản lý chặt chẽ không thể liên lạc được. Lúc trước Mã Phi Yến rất thường cho các nàng trở về Trữ vương phủ nhưng giờ lại không như vậy nữa. Hắn đây biết Mã Phi Yến vì muốn bảo vệ các nàng nên không cho các nàng trở về nữa.

Nghe đến bây giờ Mã Phi Yến mới đoán được trong một năm qua quan hệ giữa Trữ thân vương và thái tử đã đi đến hồi cao trào. Nhưng bọn họ tranh quyền đoạt lợi là chuyện của bọn họ, liên quan quái gì đến nàng?

Bây giờ không đáp ứng hắn sợ là bị giết rồi chôn xác cũng nên. Nhưng đáp ứng hắn gây hại cho Cung Vô Khuyết cũng là việc nguy hiểm a. Nàng nên làm gì đây.

Đúng lúc đó âm thanh của Cung Vô Khuyết từ xa truyền đến: “Yến nhi.” Hắn thấy nàng đi lâu như vậy vẫn chưa quay về liền lo lắng đi tìm. Quan trọng hơn hết là Trữ thân vương cũng không ở trong yến tiệc. Hắn sợ Trữ thân vương sẽ gây bất lợi cho nàng.

Nghe được tiếng của Cung Vô Khuyết, mắt của Trữ thân vương khép hờ nhìn Mã Phi Yến, hạ giọng hỏi: “Nghĩ xong chưa?”

Mã Phi Yến khó khăn nuốt một ngụm nước bọt nói: “Ta chỉ là một nữ tử bình thường không thể giúp người được, xin lỗi.” Nàng cũng hạ giọng nói, mắt nhìn xuống đôi hài thêu hoa dưới chân.

Bên tai vẫn còn vang vọng tiếng của Cung Vô Khuyết gọi “Yến nhi”. Nàng rất muốn đáp trả hắn nhưng tình thế trước mặt thật sự là không thể a.

“Vậy chỉ cần người không nói với Cung Vô Khuyết chuyện hôm đó và cả hôm nay liền được.” Hắn nâng cằm nàng kéo lên, hung hăng đẩy đầu nàng dựa sát vào vách núi giả. Vết thủ cung sa kia khiến hắn thập phần tin chắc Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết tuyệt đối không có tình cảm.

Mã Phi Yến lấy hết dũng khí, nhân thần không hề động nhìn hắn: “Ta vẫn chưa nói cùng hắn.” Nàng biết giờ phút này không nói dối nhất định không qua được.

Trữ thân vương biết Cung Vô Khuyết tìm đến đây nhất định sẽ rất nhanh gặp được cung nữ kia nên hắn sớm một chút liền dùng kinh công tránh sang một bên. Đương nhiên hắn không tin Mã Phi Yến rồi, nhưng không có thời gian cùng nàng đôi cơ nữa.

Mã Phi Yến được thả liền chỉnh tề lại y phục rồi bước ra đứng quay lưng về phía đường đá nhìn ngắm khóm hoa gần đó. Cung Vô Khuyết quay qua quay lại tìm liền thấy được nàng đứng gần đó liền chạy đến lo lắng hỏi:

“Yến nhi, nàng đứng đây vì sao không lên tiếng?” Hắn ôm lấy nàng từ phía sau. Cũng may nàng không bị gì a.

Mã Phi Yến giả vờ giật nảy mình quay sang phân trần: “Ồ đây hoa đẹp quá ta ngắm đến nhập thần nên không nghe được.” Nàng biết Trữ thân vương vẫn chưa rời khỏi đây, không nên manh động như vậy.

Đường nhìn của Cung Vô Khuyết vô tình rơi xuống cổ nàng rồi nhanh chóng chuyển đi. Vờ như chưa thấy gì hắn nhẹ nhàng hôn lên má nàng một cái: “Yến nhi, vì sao không quay trở lại, ta đợi nàng lâu lắm có biết không?”

Mã Phi Yến cắn cắn môi không biết nên trả lời thế nào? Bây giờ Trữ thân vương đang ở đây a, nàng làm sao không lo lắng cho được. Mà tên này sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ? Ở trong hoàng cung cũng dám ôm nàng như vậy.

Đẩy hẳn ra nàng lạnh nhạt nói: “Chúng ta trở về thôi, rời đi lâu như vậy cũng chưa kịp trò chuyện cùng thái tử phi.”

Cung Vô Khuyết đáp ứng nắm lấy tay nàng kéo đi. Trên đường còn huyền thuyên nói nàng lo ngấm hoa đã bỏ qua biết bao nhiêu chuyện hay. Nào là nữ nhân nào múa đẹp, mỹ nữ nào tài hoa, nghe đến Mã Phi Yến có chút choáng váng.

Sau khi trở về, Cung Vô Khuyết nhanh chóng đưa nàng đến thư phòng bảo nàng đọc sách. Cửa thư phòng vừa được Thế An bên ngoài đóng lại hẳn liền ôm nàng vào lòng vuốt ve cái cổ của nàng hỏi: “Có đau không?”

Mã Phi Yến hốt hoảng quay sang không tin nhìn hẳn: “Người thấy?” Tuy Trữ thân vương bóp cổ nàng rất đau nhưng vết đỏ kia sẽ rất nhanh hồi phục. Còn chưa nói đến lúc Cung Vô Khuyết tìm tới cũng đã mất một khoản thời gian rồi làm sao hẳn thấy được.

Hắn quay người nàng lại đối diện với mình: “Làm sao không thấy được, ta đau lòng chết đây. Ta còn không nỡ đối xử với nàng như vậy thế mà hẳn lại dám tổn thương nàng.” Lúc này hẳn không thấy vết đỏ trên cổ nhưng hẳn lại thấy cổ áo của nàng có nếp nhăn, phần tóc phía sau lại có chút rối nên đoán được nàng đã gặp qua Trữ thân vương.

Mã Phi Yến vội vàng kể hẳn nghe chuyện xảy ra lúc này. Thái độ của hẳn đối với chuyện này chính là lãnh đạm thờ ơ như thể không liên đến mình vậy. Sau đó hẳn dặn dò nàng:

“Sau này tốt nhất nàng không nên rời khỏi Vọng Nguyệt uyển. Nếu có ai mời nàng đi dạo tuyệt đối không được đồng ý có biết không?”

Mã Phi Yến đẩy hẳn ra rồi bước đến nhuỵển tháp nằm xuống: “Người làm gì vậy? Không lẽ trong phủ của người mà người cũng không tin sao?”

Hắn là bảo nàng ở trong Vọng Nguyệt uyển dạo chữ không phải Hắc Nguyệt Cao Phong a. Hắc Nguyệt Cao Phong vốn là viện của hẳn, hẳn còn không tin thì làm sao mà ở cho được.

Cung Vô Khuyết bước đến ngồi xuống chỗ trống ở phần eo của nàng, khom người xuống nhìn nàng nghiêm túc nói: “Hứa với ta.”

Thấy thần sắc hẳn như vậy nàng liền đáp ứng tay cũng không quên đẩy hẳn ra. Tay còn chưa chạm đến hẳn đã bị nắm lại áp vào ngực hẳn, tiếp tới là thấy đôi môi đang mỉm cười của hẳn áp lên môi nàng.

Con khi đáng chết này vì sao cứ phải thích cưỡng hôn nàng như vậy chứ? Hắn đến chỗ mấy tiểu thiếp chẳng phải là tha hồ hôn sao? Đáng ghét hơn chính là cả thân thể của nàng ngoài bộ não ra thì không có chỗ nào bài xích hành động vô liêm sỉ này của hẳn.

Cung Vô Khuyết hôn đến khi cả người nàng mềm nhũn ra mới chịu lui bước khen một chữ “Ngoan”. Hắn nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng cười xấu xa.

Mã Phi Yến đủ không khí liền điều chỉnh lại nhịp thở mắng: “Đây là thư phòng, một nơi nghiêm túc như thế lại bị người biến thành gì rồi.”

Hắn đưa tay véo gò má của nàng: “Ý nàng là trở về phòng liền được sao?” Lúc này mặt hẳn đã áp vào hõm vai của nàng cọ qua cọ lại. Có trời mới biết được hẳn muốn hôn vào biết chừng nào, nhưng hẳn không thể.

Mã Phi Yến bị hẳn làm cho cả người ngứa ngáy không chịu được. Tay lại bị chế trụ không thể đẩy ra liền hậm hực quát: “Người nghiêm túc một chút có được không? Có như câu sinh lý liền đến chỗ mấy tiểu thiếp kia đi, không tiến.”

Cung Vô Khuyết cười ha hả, ngồi thẳng thắt lưng. Đang định nói gì đó thì nghe tiếng của Thế An truyền vào: “Gia, lão gia mời người cùng thiếu phu nhân đến tiền thính một chuyện.”

Hai người nhìn nhau chỉnh lại y phục rồi bước ra ngoài.

94. Chương 94: Nham Hiểm

Tác giả: Luna Huang

Chưa đến tiền thính đã nghe tiếng khóc của Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn rồi. Mã Phi Yến ảo não thở dài một tiếng, lại gây phiền phức gì cho nàng nữa đây. Chẳng phải lúc sáng đã đuổi đi rồi sao?

Bước vào tiền thính chưa kịp thính an đã bị Chu thị chỉ vào người hung hăng nói: “Người, là người, người vì đồ kỹ nên mới hại hài tử của Mẫn nhi.”

Chu Lệ Mẫn khóc như hoa lê đài vũ đưa tay đặt lên bụng mình: “Tỷ tỷ, vì sao người phải làm như vậy? Người vì sao phải đồ kỹ với ta.”

Tầm mắt của Mã Phi Yến dời đến bụng của nàng ta. Hài tử chẳng phải là vẫn còn sao? Nàng ta cùng Chu thị là đang phát bệnh gì? Không nghĩ nhiều nữa, nàng bước đến hướng Cung Lạc Thiên hành lễ.

Hành qua lễ, Cung Vô khuyết lạnh nhạt hỏi: “Lại có chuyện gì?” Cung gia trước giờ chưa từng xảy ra những chuyện như thế này. Từ lúc Chu Lệ Mẫn vào phủ liền liên tiếp xảy ra chuyện. Hẳn thật hối hận lúc trước đáp ứng để nàng ta vào phủ.

Chu thị khóc lóc kể lại sự tình, Chu Lệ Mẫn tỏ ra đáng thương mọi người thương hại. Đám hạ nhân trong tiền thính thực sự dùng ánh mắt e ngại nhìn Mã Phi Yến. Họ nghĩ rằng Mã Phi Yến không có hài tử nên mới xuống tay độc ác hại Chu Lệ Mẫn sinh non.

Hóa ra trong lúc Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết vào cung, quản gia y theo phân phó từ trong kho của Vọng Nguyệt uyển mang tổ yến nhân sâm đến cho Chu Lệ Mẫn. Chu Lệ Mẫn vừa dùng xong không lâu liền ôm bụng đau âm ỉ. Cũng may đại phu đến kịp lúc nếu không hài tử thực sự giữ không được.

Cung Vô Khuyết quét mắt nhìn Chu Lệ Mẫn đang bắt chập mang thai mà quỳ bên dưới. Chu Lệ Mẫn thấy được hẳn nhìn bản thân liền bò qua đó ôm lấy chân hắn khóc lóc.

“Gia, người làm chủ giúp nô tỳ, vì hài tử của chúng ta đòi lại công đạo. Nô tỳ chỉ có mỗi hài tử làm niềm vui mỗi ngày thôi.”

Bên này Chu thị cũng gào thét: “Lão gia, đó là trưởng tôn tử của người a, người mau nói gì đi.”

Tô thị lắc đầu bĩu môi. Cho dù nàng thực sự muốn nghiên về Mã Phi Yến cũng khó a. Lúc này đại phu bảo nếu đến trễ chút nữa liền hài tử cũng không giữ được.

Mã Phi Yến lẳng lặng quan sát một màn trước mắt, nàng cúi đầu phun ra một câu: “Chuyện đó liên quan gì đến ta?” Lại muốn giá họa gì nữa đây. Nàng đã cẩn thận tặng đồ chứ không hề nấu cho nàng ta dùng a.

Chu Lệ Mẫn quay sang bày ra vẻ vô cùng ảm ức nói: “Người còn nói không liên quan đến người sao? Lúc này đại phu bảo trong tổ yến còn trộn một chút hộc hoa, tại sao người lại có ác độc như vậy cả trưởng tử đích tôn của Cung gia còn chưa ra đời cũng hạ độc thủ?”

Mã Phi Yến ngẩng người ra không hiểu nàng ta nói gì. Hộc hoa là gì? Nàng đâu có biết. Mà tổ yến trộn hộc hoa là thế nào? Cái đó nàng được thái tử phi tặng a.

Thế An thấy Mã Phi Yến ngẩng ngơ, thấy được Cung Vô Khuyết nhìn mình hẳn liền giải thích: “Thiếu phu nhân, hộc hoa là một loại dược liệu giúp thông máu nhưng lại không tốt với thai phụ. Hộc hoa rất nhỏ nếu như tổ yến có bám một chút cũng có phát hiện ra.”

Mã Phi Yến gật gù cản môi nghĩ, thái tử phi tự nhiên tặng nàng mấy thứ đó để làm gì? Cho dù là tổ yến có trộn một ít hộc hoa cũng sẽ nói cho nàng nghe cơ mà. Tầm mắt của nàng chuyển lên mặt của Cung Lạc Thiên, thấy hắn hừ một tiếng, nàng nghĩ lần này e là khó qua rồi.

Nếu vì chuyện này mà bị hựu đối với nàng cũng không có gì là không tốt cả. Chỉ là nàng không muốn Mã Tuấn Vinh, Tề thị cùng ca ca tẩu tẩu của mình không có mặt mũi gặp người vì có một nữ nhi, muội muội độc ác. Bọn họ biết nàng bị hựu e là cũng cao hứng đi?

Mã Phi Yến đâu biết cái hừ này của Cung Lạc Thiên là đối với Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn đâu. Hắn rõ ràng hơn ai hết, Cung Vô Khuyết nhất định sẽ không để thiếp thất mang hài tử của mình. Nếu hắn muốn thì đã có hài tử từ sớm rồi sẽ không để đến bây giờ đâu.

Cung Vô Khuyết nhìn Chu Lệ Mẫn ôm chân mình khóc lóc mà không hề có chút thương cảm nào, trái lại còn sinh ra chán ghét đến cực điểm. Vì sao nàng ta cứ phải mang tội đổ hết lên người của Mã Phi Yến?

Ngay lúc Mã Phi Yến đang phân vân có nên tự mình oan hay không, hay là cứ để cho bị hừ đi liền tốt, thì Cung Lạc Thiên lên tiếng: “Mau cho người đến Vọng Nguyệt uyển đem hết số tổ yến đến đây, đến cả chỗ của Chu di nương lấy số tổ yến còn lại đến đây nữa.”

Quản gia nhận lệnh mang theo hạ nhân rời đi. Mã Phi Yến chớp chớp mắt nhìn Cung Lạc Thiên vài lần. Hắn làm vậy là có ý gì? Không phải chán ghét nàng sao?

Cung Vô Khuyết nhấp một ngụm trà trên bàn không hề nói gì. Mắt hắn nhìn chung tổ yến trên bàn của Cung Lạc Thiên. Đó chính là bằng chứng buộc tội Mã Phi Yến. Mặc kệ Chu Lệ Mẫn đang ôm chân mình, hắn đứng dậy bước đến cầm chung tổ yến lên xem xét vài thứ.

Lát sau quản gia bước vào, bảo hạ nhân mang nhân sâm tổ yến lấy ở hai nơi đặt chính giữa tiền thính. Thế An được phân phó qua đó xem xét, một lúc liền nói: “Lão gia, thiếu gia, thiếu phu nhân, tổ yến lấy từ Vọng Nguyệt uyển không chứa hộc hoa. Tổ yến bên Chu di nương lại có.”

Chu Lệ Mẫn khóc to hơn, đầu nàng ta cúi thấp xuống, lệ lãnh dài chảy xuống mặt thảm dưới đất, khoe miệng lại để lộ tiểu ý. Lúc này nàng sớm phòng tình huống này nên đương nhiên là mang hộc hoa trộn vào hết rồi.

Cung Vô Khuyết đưa chung tổ yến cho Thế An ra lệnh: “Người xem thử xem?”

Thế An đưa hai tay nhận lấy xem qua, thần sắc tối lại nói: “Hồi thiếu gia, số lượng hộc hoa bên trong chung rất nhiều. Cũng may chưa dùng hết nếu không e là...hài tử không giữ được.”

Mã Phi Yến đảo mắt nhìn ánh mắt hằm hằm của Chu thị bên dưới. Nàng có nên quỳ xuống nhận tội để cầu hứu thư không? Vừa lúc quyết định quỳ xuống thì lại nghe Cung Vô Khuyết hỏi: “Lúc này là ai đưa tổ yến sang đó?”

Quản gia liền nói: “Chính nô tài đích thân đến lấy tổ yến, nô tài cũng chính mắt thấy Bạch Chỉ lấy từ bên trong ruộng ra.”

Cung Lạc Thiên biết nói đến đây thì mọi người đã minh bạch cả rồi. Không lẽ lại dám đẩy hết lên đầu của quản gia sao? “Vậy liền mang người nấu chung tổ yến này ra dùng loạn còn đánh đến khi nào khai thật mới thôi.”

Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn hoảng sợ nhìn nhau. Đánh chết một nha hoàn bọn họ không sợ, chỉ sợ nàng khai ra thì bọn họ đều chết a. Lúc này không phải là kịp thời tìm được đại phu mà là bọn họ sớm thỉnh đại phu trước rồi. Chỉ cần Chu Lệ Mẫn đau bụng liền tìm được đại phu ở tửu lâu gần đó.

Nàng cũng không muốn có thêm người nào chết oan nữa. Nha hoàn ở Mã gia năm đó là quá đủ rồi. Mã Phi Yến nghĩ vậy vừa định quỳ xuống liền được Cung Vô Khuyết bước đến ôm lấy.

Cung Vô Khuyết là nghĩ nàng sợ quá đứng không vững nên bước đỡ. Những chuyện thông thiên hại lý này một nữ nhân lương thiện như nàng làm sao có thể xuống tay chứ.

Cùng lúc đó, nha hoàn thiếp thân của Chu Lệ Mẫn đang đứng liền quỳ xuống mặt đất. Cung Vô Khuyết liền hướng nàng ta quát: “Có phải ngươi biết được chuyện gì? Mau khai ra sẽ tránh được nỗi đau xác thịt.”

Nếu nàng ta khai ra chẳng phải là chết chắc sao? Nghĩ vậy Chu thị, Chu Lệ Mẫn đồng loạt nín thở quay sang. Cung Lạc Thiên vỗ bàn mạnh một tiếng trừng mắt nhìn Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn: “Hài tử đã bảo trụ được chuyện này xem như chấm dứt.” Nói xong phát tay áo rời đi.

Mọi người trong tiền thính liền hiểu rõ, Cung Lạc Thiên nói thế chính là cảnh cáo Chu thị cùng Chu Lệ Mẫn không nên quá đáng. Sở dĩ Cung Lạc Thiên không trực tiếp vạch trần kế hoạch của các nàng là bởi vì

vẫn chưa gây ra tổn hại nào lớn lại nói Chu thị hiện là đương gia chủ mẫu. Nếu nàng ta mất mặt thì mặt mũi cũng hấn cũng đâu còn. Làm vậy chẳng qua đưa cho Chu thị một bậc thang mà thôi.

Tô thị nhếch môi hạ mi mắt nhìn Chu thị đang thất thần ngồi bệt trên thảm đầy khinh bỉ. Nàng ta biết, giờ phút này đây Chu thị đã hoàn toàn bị thất sủng rồi. An ủi Mã Phi Yến vài câu lắc mông nhỏ rời đi.

Lúc này Cung Vô Nguyệt được hạ nhân thông báo gì đó cũng vội vã rời đi. Trước khi đi hẩn dặn nàng nhanh chóng trở về Vọng Nguyệt uyển không được đi lung tung. Thế An cúi người hành lễ với nàng rồi bước theo Cung Vô Nguyệt

Mã Phi Yến mất cơ hội bị hứu liền ngồi xổm xuống bên Chu Lệ Mẫn nhẹ nhàng nói: “Ta việc gì phải hại hài tử của người, người sinh hài tử ra chẳng phải hấn cũng phải gọi ta là mẫu thân sao? Người phải chịu đau mới sinh được hài tử, ta chẳng cần phí sức lại có được hài tử, người nói xem có phải là chuyện buồn bán này rất có lợi không?” Dứt lời nàng đứng lên rời đi.

Nàng là muốn cảnh cáo nàng ta không được quá phận. Nàng chưa hề nghĩ đến việc cùng nàng ta tranh sủng a. Mấy thứ trạch đấu này nàng không muốn quan tâm cũng không muốn dấy vào.

Thật không ngờ vì tranh sủng có thể mang cả hài tử của mình ra mạo hiểm đánh cược. Nếu là đại phu kia đến không kịp e rằng nửa đời còn lại cũng sẽ sống trong dằn vặt hối hận a.

95. Chương 95: Sợ Hãi

Tác giả: Luna Huang

Tiếp sau đó vài ngày, Mã Phi Yến đều an tĩnh trong Vọng Nguyệt uyển. Đừng hiểu lầm nhé, không phải nàng nghe lời Cung Vô Nguyệt đâu mà là hẩn đoán trước nàng sẽ không ngoan ngoãn nên cho thị vệ canh giữ ở viện môn, ngoại có thể nhập nhưng nội lại bắt xuất, thật không có gì đau khổ hơn!

Mỗi lần gặp hẩn Mã Phi Yến chỉ quát: “Có phải người mang nơi đẹp để thế này làm lòng nhột ta không?”

Cung Vô Nguyệt chỉ trả lời nàng đúng một câu: “Nàng muốn nghĩ thế nào cũng được.”

Giờ đây ngồi trên lầu hai ngắm cảnh thưởng trà tâm trạng nàng cũng không thể khá lên được. Nếu là có thể mọc cánh nàng nhất định bay đi luôn. Hơn một năm nay nàng không có để ý gì đến Bách Hoa Mộng, sau khi trở về lại phát sinh nhiều chuyện khiến nàng cũng quên mất còn một đứa con tinh thần.

Giờ nhàn rỗi liền mang giấy bút ra vẽ vẽ thiết kế lại bàn ghế và bày trí ở Bách Hoa Mộng. Tiệm được hai ca ca cùng Bạch Mãn Ngọc quản lý nàng cực kỳ an tâm. Thiết Trụ mỗi ngày chạy đi chạy về mang sổ sách cho nàng xem doanh thu cũng khá tốt.

Đang ngồi vẽ vẽ hoa văn trên giấy, bất ngờ Cung Vô Nguyệt bước đến. Hẩn đưa mắt nhìn vào giấy trước mặt nàng rồi chậm rãi bước qua ghế đối diện ngồi xuống: “Nàng còn giận?”

Mấy ngày hôm nay mỗi lần Mã Phi Yến gặp hẩn liền chỉ có gây gổ mà thôi. Đến hôm qua chính là đỉnh điểm, nàng chẳng thèm để ý đến hẩn. Hẩn nói gì cũng xem như không nghe, làm gì cũng xem như không thấy, kể cả vờ cưỡng hôn nàng cũng nhắm hẩn biến mình thành xác chết mặc hẩn muốn làm gì thì làm.

Mã Phi Yến vẫn yên lặng ngồi vẽ xem như hẩn là không khí vậy. Mắt tập trung vào hoa văn trên giấy trước mặt, tay phải cầm bút, tay trái vươn ra lấy trạch trà gần đó.

Cung Vô Nguyệt thấy vậy liền cố ý lặng lẽ dời tác trà đi nơi khác. Mã Phi Yến với mãi không thấy tách trà mà chỉ nắm được tay của Cung Vô Nguyệt liền tức giận hừ một tiếng thả tay hẩn ra. Ngẩng đầu lên xác định vị trí của tách trà, cầm lấy uống một hơi cạn đáy, rồi lại tiếp tục vẽ.

Cung Vô Nguyệt cười phì một tiếng, mở miệng nói: “Hôm nay hạ triều sớm, ta đưa nàng về thăm nhạc phụ nhạc mẫu.”

Mã Phi Yến nghe vậy tâm trạng vui vẻ hẳn lên liền thả cây bút trên tay xuống, dùng tốc độ nhanh nhất có thể đứng dậy kéo cánh tay hắn: “Mau đi thôi.” Có thể mà không chịu nói sớm, thật là phí thời gian mà.

“Không xem như không thấy ta nữa sao?” Cung Vô Khuyết vẫn ngồi một chỗ chậm rãi mở miệng nói: “Ta vừa về đến ngay cả trà cũng chưa uống qua a.”

Mã Phi Yến cười hì hì buông tay hắn ra, nhiệt tình châm cho hắn tách trà đưa đến cho hắn: “Uống nhanh rồi đi thôi, không thì đến đó cũng có trà uống a.”

Cung Vô khuyết nắm tay nàng gián tiếp đưa trà đến miệng nhấp một ngụm rồi đứng dậy cùng nàng đến thượng thư phủ.

Mã Phi Yến vừa đến nơi việc đầu tiên của nàng là chính là chọc Mã Phục Khanh. Mấy hôm nay nhớ hắn muốn chết, nghe Chu Lệ Mẫn hoài thai nàng cao hứng nghĩ sắp có tiểu hài tử để mình trêu chọc nhưng không ngờ nàng ta cùng Chu thị lại là người nham hiểm như vậy. Vẫn là không nên đụng đến a.

Mã Phục Khanh thấy được Mã Phi Yến vốn là tươi cười nhưng giờ lại bị nàng chọc đến khóc âm ỉ bám lấy Cung Vô Khuyết không buông, miệng liên tục mách lẻo. Cung Vô Khuyết bế hắn lên trêu chọc hỏi: “Chẳng phải lúc trước Khanh nhi không muốn ta đưa cô cô trở về sao? Sao giờ lại như vậy?”

Mã Phục Khanh đáng yêu cắn môi không trả lời được. Hắn cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ của Cung Vô Khuyết thì thầm: “Cô cô, xấu.”

Mã Phi Yến ngồi gần đó đỏ mắt nhìn Mã Tuấn Vĩnh bế Mã Phục Hải cảm xúc khó chịu trong lòng liên tục bùng cháy: “Vì sao phụ thân lại có thể như vậy? Người không bế Khanh nhi lại đến bế Hải nhi là có ý tứ gì?”

Mã Tuấn Vĩnh nghe được mùi dấm chua từ Mã Phi Yến lan ra khắp tiền sảnh liền đưa Mã Phục Hải chỉ Tề thị, lập tức phân trần: “Bảo bối a, mẫu thân người bế hắn cả ngày mỗi tay nên vì phụ mới đến giúp thì người về đến.”

Tề thị nhận lấy Mã Phục Hải rồi lườm mắt liếc Mã Phi Yến: “Người tại sao lại phải so sánh chuyện này chứ? Nếu bọn hắn lớn như người chúng ta cũng không cần phải bế như vậy.”

Lúc này Chuết Niên Quyên cùng Bạch Mãn Ngọc ở trừu phòng cũng bước đến. Không cần nghe nội dung câu truyện ngửi được mùi chua trong tiền sảnh cũng biết được chuyện gì đang xảy ra rồi.

“Muội muội không cần phải ganh tỵ với chất nhi của mình như vậy chứ.”

“Cho dù phụ thân cùng mẫu thân muốn bế muội muội thì cũng không được nữa rồi.”

Mã Viễn Duẫn nhấp một ngụm trà xong liền nhìn thái độ phòng mang trợn mã của Mã Phi Yến cười khở: “Muội muội không thể bỏ được tính xấu đó hay sao?” Cung Vô Khuyết cũng đang bế Mã Phục Khanh lại không thấy nàng ganh tỵ như vậy đi.

Mã Viễn Luật đảo mắt nhìn Mã Phục Khanh ngoan ngoãn ôm lấy Cung Vô Khuyết. Hắn hoàn toàn không hiểu vì lý do gì mà Mã Phục Khanh lại đeo bám Cung Vô Khuyết như vậy. Mã Phục Khanh cùng Cung Vô Khuyết tiếp xúc được bao nhiêu lần đâu.

Ho khan hai tiến hắn liền nói: “Khanh nhi cũng sang chỗ gia gia ôm vài cái để lát nữa cô cô ăn được ngon miệng một chút.”

Mã Phi Yến nghe được liền hung hăng cắn một miếng lê thật to, trừng mắt nhìn Mã Viễn Luật không trả lời. Cung Vô Khuyết nhìn thất nàng như vậy cũng là cười khở.

Dùng qua bữa cơm Cung Vô Khuyết bảo bạn việc liền đưa Mã Phi Yến sớm hồi phủ. Nàng đưa nhiên không chịu liền bảo hắn tự đi đi tối huynh trưởng đưa nàng hồi phủ. Hắn không đồng ý nhất quyết đưa nàng hồi phủ. Miệng không ngừng dằn dò bảo nàng nhanh chóng trở về Vọng Nguyệt uyển không được đi nơi khác rồi gấp rút rời đi.

Giờ đây nàng đang cùng Tuyết Ly, Bạch Chỉ, Ngân Chỉ từ đại môn trở về viện của mình. Nàng chẳng hiểu vì sao hắn cứ phải nhốt nàng như vậy nữa. Hôm nay nhân cơ hội tốt liền đi đến Giang Nam Mỹ Cảnh dạo.

Tuyết Ly luôn miệng bảo nàng nên trở về viện không nên làm trái lời Cung Vô Khuyết. Đương nhiên nàng để ngoài tay vẫn cứ làm theo ý của mình.

Bạch Chỉ Ngân Chỉ không nói gì chỉ im lặng bước phía sau. Đầu bọn họ cúi thấp không biết là đang nghĩ cái gì.

Mã Phi Yến đứng trên cầu đá nối giữa hai bên hồ phân phó Tuyết Ly đi mang trà bánh đến. Sở dĩ bảo nàng ta đi là bởi vì này giờ chỉ có miệng của nàng ta hoạt động thôi.

Tuyết Ly đi được vài bước liền chóng mặt ngã xuống đất. Bạch Chỉ đứng gần đó thấy được liền nhanh tay đỡ lấy nàng ta. Mã Phi Yến vội hô to bảo Thiếp Trụ bế nàng ta trở về thỉnh đại phu đến bắt mạch. Thiếp Trụ từ đâu đó nhảy xuống nhận lệnh liền bế Tuyết Ly rời đi.

Thế là việc lấy trà bánh liền giao cho Bạch Chỉ. Mã Phi Yến cùng Ngân Chỉ đứng đó nhìn theo bóng lưng của họ rồi xa mới yên tâm.

Không được bao lâu, đột nhiên thấy có một tiểu tiếp chạy đến, phía sau lưng nàng còn có một nha hoàn thiếp thân đuổi theo. Mã Phi Yến qua quay nhìn, đập vào đôi mắt phượng của nàng chính là cảnh nữ nhân đó tóc tai rũ rượi, trâm trên tóc liên tục rơi xuống mặt đất, y phục không chỉnh tề, ôm lấy hai tai la hét.

Ngân Chỉ liền thì thầm bên tai nàng bảo đó là tiểu tiếp thứ mười ba. Mã Phi Yến cũng không để ý liền bước xuống. Tiểu tiếp mang đồng bài số mười ba kia trong lúc hoảng hốt đụng phải Mã Phi Yến khiến cả hai đều ngã xuống.

Mã Phi Yến được Ngân Chỉ sau lưng đỡ được nên không đến nỗi chật vật ngã xuống đất như tiểu thiếp số mười ba. Nàng cẩn thận quan sát thì thấy mắt nàng ta có một chút hốt hoảng, liền quay sang hỏi nha hoàn thiếp thân của nàng ta vừa chạy đến.

“Có chuyện gì?”

“Nô tỳ gặp qua thiếu phu nhân.” Nàng ta không nhúng người như lúc hành lễ mà trực tiếp quỳ xuống, đầu cúi thấp không trả lời được.

Mã Phi Yến phân phó Ngân Chỉ đi thỉnh đại phu rồi ngồi xổm xuống đối diện tiểu thiếp thứ mười ba, nắm lấy vai nàng ta nhẹ giọng: “Muội muội, đến cùng xảy ra chuyện gì?”

Nàng ta ngơ ngác nhìn nàng, đôi mắt vô hồn ngây dại, miệng liên tục lẩm bẩm câu “ta không muốn chết” cực nhỏ. Mã Phi Yến phải đưa tai sát lại mới nghe được.

Quay sang nha hoàn kia chỉ thấy nàng ta ngã gục xuống mặt đất, khoe môi máu tươi chảy ra, mắt mở to nhìn nàng không hề nhắm lại. Tiểu thiếp số mười ba quay sang thấy được liền ngồi bó gối, cả người liên tục run rẩy, hai tay vẫn là bịt chặt tai của mình.

Mã Phi Yến hốt hoảng ngồi bệt luôn xuống đất, sắc mặt xanh xao trắng bệch liên tục thay đổi cực kỳ khó coi. Đến cùng chuyện này là thế nào?

Đột nhiên tiểu thiếp thứ mười ba nắm chặt lấy bắp vai nàng liên tục lay mạnh, miệng nàng ta muốn nói gì đó đột nhiên mắt trợn to, khoe mắt có dòng máu tươi chảy ra, hai tay buông lỏng rời khỏi vai nàng rồi cả người gục xuống đùi nàng.

Mã Phi Yến sợ hãi không thể nhúc nhích được. Phải mất một hồi nàng mới run rẩy đưa tay đẩy nàng ta ra: “Này, này.”

Khi lật người nàng ta lại mới biết nàng ta đã không còn sống nữa rồi. Mắt của hai chủ tớ nọ vẫn là mở to nhìn Mã Phi Yến giống như có điều gì muốn nói nhưng lại không thể nói vậy.

Lúc này Ngân Chỉ chạy đưa đại phu đến thì đã quá muộn rồi. Đám tiểu thiếp không biết từ nơi nào chạy đến thấy được sắc mặt lạnh như băng cúi đầu không dám nói chữ nào. Cứ như là sợ bản thân mình cũng bị y như thế.

Mã Phi Yến được Ngân Chỉ dìu về phòng, cả người nàng lạnh run ôm lấy nệm dày không chịu buông. Cung Vô Khuyết bước đến ôm lấy nàng lo lắng trấn an: “Yến nhi, không sao, không cần để tâm chuyện đó.” Giọng hân ngoại trừ lo lắng ra thì hoàn toàn không có cảm xúc đặc biệt gì khác.

Mã Phi Yến chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn: “Người không lo lắng cho các nàng sao? Vì sao người có thể lãnh tĩnh như vậy, các nàng đều là thiếp thất của người cơ mà.”

Một người ngoài như nàng cũng còn thương thay cho các nàng thế mà hắn lại vô tâm còn dám bảo nàng không cần để tâm nữa chứ. Đến cùng hắn là loại người gì? Nếu là không để tâm đến các nàng thì sao còn mang các nàng đến đây chịu khổ.

Cung Vô khuyết phi đáp sở vấn ôm chặt lấy nàng: “Người cũng đã mất rồi ta còn làm gì được. Điều quan trọng hiện tại chính là nàng tỉnh dương cho thật tốt không được phép rời khỏi viện nữa bước.” Tay hắn vỗ vỗ vai nàng rồi đỡ nàng nằm xuống. Phân phó Bạch Chỉ, Ngân Chỉ rồi bước ra ngoài.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Ta còn mấy bộ nữa, hy vọng mọi người ủng hộ. Các nàng đọc xong có nhận xét gì viết bên dưới cho ta nhé. Có thể so sánh giữa bốn bộ với nhau nha.

- - - bộ này không cung đấu trạch đấu quan trọng là ngược tâm nam chủ, tác giả cùng các độc giả thôi. Tình huống hài hước là chủ yếu. Bên wattpad được các nàng khen nhiều, lúc đầu ta vốn nghĩ là nữ chủ xem bị chê tiểu bạch thỏ.

- - - bộ này nghe tên cũng biết là lâm ly bi đát rồi ha. Nữ chủ trọng sinh trở về không nghịch thiên, không cúp-pờ-men, không thay thân hoá cốt, tính cách vẫn giữ lại. Tình tiết xoay quanh nữ chủ, nàng cố gắng thay đổi bản thân, cũng không để mình lún sâu vào thù hận. Đấu đá không nhiều quan trọng nhất ta để nam nữ chủ bộc tả nội tâm lấy nước mắt các nàng dưỡng nhan.

- - -bộ này nữ chủ xuyên việt cầu huyết luôn bị khi dễ. Đến lúc biết hoàng thượng đánh chủ ý lên gia tộc nàng giả hoàn khổ khuấy đảo kinh thành. Cùng bệnh vương khẩu thiệt qua lại, thường xuyên ác khẩu nguyên rửa người khác.

— Bộ này nói về một công chúa bị lưu lạc đến lãnh cung rồi bị tống đi hòa thân. Vốn nghĩ sẽ cùng sỏ trượng phu sống hòa thuận không ngờ hắn khỏi bệnh lưu nàng, mà nàng lại bỏ mạng ở một đất nước xa xôi. Lần nữa trọng sinh nàng tự tính toán cho mình.

— Bộ này kể về một đôi tra nam tra nữ, ta chỉ muốn dùng bộ này để “minh oan” cho bọn họ mà thôi. Ta nghĩ con người sinh ra ai cũng tốt đẹp cả, họ chỉ vì một số lợi ích mà lầm đường lạc lối, trọng sinh chính là cách để bọn họ sửa sai.

cúi người 90 độ Hy vọng các nàng ủng hộ *cúi người 90 độ*

96. Chương 96: Minh Bạch

Liên tục mấy hôm, Mã Phi Yến phải dùng đến an thần dược trong huân hương mới có thể an giấc. Đến khi nàng thực sự có thể buông lỏng chuyện kia thì an thần dược mới không được sử dụng tiếp.

Sau đó nàng biết được Tuyết Ly hoài thai nên mới ngắt đi như vậy. Trong phủ ngoại trừ tiểu thiếp kia thì còn năm người bị y hết như vậy. Mấy ngày nàng ngủ liên tục có thêm hai người đột tử. Tất cả thi thể đều được chuyển về nhà mẹ đẻ của bọn họ an táng.

Do ngủ quá nhiều hiện tại không có dùng an thần dược, Mã Phi Yến lăn qua lăn lại mãi vẫn không thể ngủ. Nàng quyết định bước ra ngoài tản bộ.

Bên ngoài không hề có nha hoàn gác cửa nên mở cửa phòng đã có thể bước ra ngoài không cần nhìn thấy đám hạ nhân hành lễ. Xoay người đóng cửa, chân sải bước ra hoa viên trong viện, áo choàng dài quét đất chạm rãi di chuyển theo nàng.

Hiện trời đã cuối thu, cảnh vật cũng không còn đẹp như mùa xuân nữa, khí trời cũng lạnh không ít. Cảnh đêm tịch mịch, yên ắng, đến trong cũng không có xuất hiện.

Bên trên cây đột nhiên có một hắc y nhân nhảy xuống, vừa tiếp đất đã ôm quyền cúi người: “Thuộc hạ gặp qua thiếu phu nhân.”

Mã Phi Yến ngẩng ngơ nhìn hắc y nhân đó cho đến khi hắn mở miệng mới biết được hắn là người của Cung Vô Khuyết: “Miễn.”

Hắc y nhân đó đứng thẳng thắt lưng rồi cung kính hỏi: “Thuộc hạ mạo muội dám hỏi, thiếu phu nhân muốn đi đâu?” Hắn được căn dặn không được để nàng rời khỏi viện. Tuy hiện tại còn cách một khoảng rất xa mới đến cửa viện, vì trách nhiệm vẫn phải hỏi.

“Ta chỉ là dạo quanh đây thôi, không có bước ra khỏi viện.” Nhìn đến hai thanh đoản đao sau lưng cùng chủy thủ nơi hải của hắn nàng đâu dám có suy nghĩ rời đi nữa.

“Hiện khí trời lạnh, lại phủ sương dày, thiếu phu nhân vẫn là trở về phòng nghỉ ngơi.” Dạo này có không ít người đột nhập vào viện, hắn không thể không ngăn cản được.

Mã Phi Yến bất đắc dĩ trở về, nàng nằm trên giường, cuối cùng ngủ lúc nào không biết. Đến khi cả người ướt sũng mồ hôi vì cơn ác mộng nàng mới mở mắt ra.

Đột nhiên cảm thấy có một cái tay đặt trên thắt lưng của mình, còn chưa kịp định thần đã nghe âm thanh quen thuộc truyền đến bên tai: “Yến nhi, gặp ác mộng sao?”

Mã Phi Yến quay sang khẽ kinh hô: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Vì sao ta lại không thể ở đây?” Cung Vô Khuyết lấy chiếc khăn nhỏ dưới gối giúp nàng lau mồ hôi trên trán: “Chúng ta là phu thê ta ở đây có gì là không đúng?”

Mã Phi Yến bị hắn nói đến á khẩu liền hất tay hắn ra xoay người nằm sấp trên giường bĩu môi nói: “Ngươi không ở chỗ đám tiểu thiếp chạy đến đây làm gì?” Con khỉ chết tiệt này thân mật cùng nữ nhân khác xong lại chạy đến đây ôm lấy nàng. Nếu không phải do hắn lấy nhiều nữ nhân thì nàng có cần phải thấy những cảnh kia sao?

Cung Vô Khuyết khẽ hỏi: “Lúc này nàng lại mơ thấy chuyện kia sao?” Tuy giờ đây trong phòng đen như mực nhưng qua giọng nàng hắn cũng tưởng tượng được sắc mặt của nàng a.

Mã Phi Yến thở dài một hơi rồi hỏi hắn: “Vì sao ngươi không an táng các nàng trong phủ?” Bọn họ đã là thiếp thất của hắn vì sao hắn còn viết thư cho bọn họ để bọn họ trở về chứ?

Cung Vô Khuyết nhún mày suy nghĩ gì đó, không hề trả lời câu hỏi của nàng. Mã Phi Yến nghĩ hắn bụng dạ hẹp hòi không nói cho nàng biết liền xì một tiếng khinh bỉ hắn rồi chuyển chủ đề.

“Ngươi đến đây làm gì?” Chẳng phải hắn chưa từng đến chỗ nàng qua đêm sao? Giờ hắn đến là có ý tứ gì? Càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng. Sợ hãi nàng vội vàng ngồi dậy lùi sát vào bên trong giường.

Cung Vô Khuyết thấy nàng như vậy liền cười khế, đến cùng trong đầu nàng đang nghĩ thứ gì vậy? Hắn không thấy nàng ở đâu nhưng vẫn nghe được tiếng hô hấp khẩn trương của nàng liền ngồi dậy vươn tay kéo nàng vào lòng.

“Mỗi đêm ta đều đến đây cùng nàng ngủ, nàng cũng chưa từng mất đi miếng thịt nào, sao giờ lại có thái độ như vậy?”

Mã Phi Yến nghe vậy liền lục tung não của mình xem bản thân có nhớ nhầm hay bỏ sót qua chi tiết nào hay không? Hắn nói mỗi đêm đều đến đây sao? Sao nàng một chút cũng không có ấn tượng gì hết vậy?

“Ngươi ăn nói linh tinh.” Sau khi xác định bản thân không nhớ nhầm liền khế quát.

Cung Vô Khuyết cũng không muốn giấu nàng nữa, giờ nàng cũng thấy được hắn liền nói thật thôi: “Nàng ngủ say không biết thì không được bảo ta nói linh tinh.”

“Nói vậy mỗi đêm ta ngủ rồi ngươi mới đến?” Tuy là câu hỏi nhưng Mã Phi Yến lại không cầu hắn trả lời, nàng liền nói tiếp: “Vì sao ngươi làm vậy? Các nàng bên đó thì phải thế nào?”

Cung Vô Khuyết vừa đỡ nàng nằm xuống vừa nói: “Các nàng bên đó tự nhiên có người bồi các nàng, nàng không cần lưu tâm.”

Mã Phi Yến chuyển người nằm sấp trên giường, nàng như không tin được những gì vừa nghe được, hoảng hốt hỏi: “Người nói thế là ý gì? Các nàng là thiếp thất của người sao lại có người bồi?”

“Ta không có đụng đến các nàng.” Cung Vô Khuyết bình tĩnh trả lời: “Đương nhiên là để người khác tới rồi.”

Cung Vô Khuyết giơ tay ôm lấy eo nhỏ của nàng kéo sát đến người mình. Biết nàng vẫn chưa hiểu hẳn liền nói: “Yến nhi, đã sáu năm rồi ta chưa được ăn thịt đấy. Từ lúc gặp nàng ở Tân Hà thôn liền cùng các nàng cảm thấy có hứng thú nữa.”

Mã Phi Yến kinh hỉ chớp chớp mắt vài lần. Hắn đang nói cái gì vậy? Lúc đó nàng chỉ mới mười một tuổi a, làm sao có thể...? Nhưng tâm nàng lúc này lại có chút ngọt: “Nếu vậy người vì sao còn thu các nàng vào phủ, lại còn động vào các nàng?”

“Có con mèo nào chê cá đâu.” Cung Vô Khuyết vuốt ve mái tóc ngắn của nàng cười khê đáp.

Mã Phi Yến xì một cái cũng không nói gì? Nói ra hẳn là vì nàng thủ tiết sao? Đúng là chuyện buồn cười mà: “Người không cảm thấy làm như vậy là có lỗi với các nàng sao? Không cần các nàng vẫn giữ bên mình làm gì?”

“Ngoại trừ Chu Lệ Mẫn các nàng đều là người của Trữ vương, nàng không cảm thấy các nàng không có tranh sủng với nàng sao? Bởi vì lòng các nàng vốn dĩ không ở đây. Ta không giữ các nàng là các nàng không thể rời khỏi ta.” Cung Vô Khuyết chậm rãi giải thích, chuyện này hẳn giấu nàng quá lâu rồi.

Mã Phi Yến phần nộ đám nam nhân dùng nữ nhân làm vật hy sinh cho quyền lợi của mình liền to tiếng quát: “Đám nam nhân các người đều xấu xa. Vì lợi ích của bản thân mà đem cả đời của nữ nhân ra hy sinh như vậy. Xấu xa, xấu xa, đều là đáng chết.”

Cung Vô Khuyết bị Mã Phi Yến liên tục đánh lên ngực liền giữ lấy tay nàng: “Đó là Trữ vương không phải ta.”

“Người còn dám nói?” Mã Phi Yến nghiêng rằng nghiêng lợi hận không thể nghiêng nát đám nam nhân thói tha đó: “Người giết các nàng.” Các nàng bình thường đối với nàng rất tốt, thế mà lại lần lượt mất mạng.

Cung Vô Khuyết lắc đầu phủ nhận: “Ta không giết các nàng, là Trữ vương hạ lệnh giết. Mỗi lần nhiệm vụ thất bại người nào nhận nhiệm vụ đó liền phải hy sinh, cả nha đầu bên cạnh cũng không được giữ, như vậy mới bảo toàn được tính mạng của người nhà các nàng.”

Ngừng một chút hắn lại nói: “Ta biết trước như vậy nên sớm một bước để Tuyết Ly, Thiết Trụ bên cạnh nàng Trữ vương mới không có cơ hội ra tay. Lần thứ hai xin chiếu chỉ tứ hôn biết trước trong phủ có tang sự sợ lại phải đợi ba năm nên mới cố ý bảo quốc sư xem ngày lành rồi để hoàng thượng trực tiếp viết lên chiếu chỉ, nhanh một chút thú nàng vào phủ.”

Mã Phi Yến chấn động nên không nghe được khúc sau, nàng không hề nghĩ đến điều đó. Sao Trữ thân vương lại có thể hạ thủ ngoan độc như vậy? Các nàng chỉ là nữ tử yếu đuối, không chỉ bảo các nàng làm việc mà còn dùng tính mạng của người nhà để uy hiếp các nàng. Đến cùng phải trả giá bằng mạng của mình cùng nha đầu thiếp thân của mình.

“Vậy tại sao người không cứu các nàng?” Rõ ràng hắn biết các nàng là bất đắc dĩ cơ mà.

“Vì sao ta phải cứu người muốn hại mình.” Nói xong hắn ngừng một chút lại nói tiếp: “Cho dù muốn cứu cũng lực bất tòng tâm. Các nàng bị hạ được trước khi nhận lệnh, nếu thất bại chất độc liền bộc phát.”

Cả người nàng có chút run rẩy, lát sau lại hỏi: “Rõ ràng là hoàng thượng ban thưởng làm sao có thể chọn trúng người của Trữ vương được?”

Đôi mày kiếm của Cung Vô Khuyết khẽ động, ôm chặt lấy nàng nhẹ giọng nói: “Ngoài mặt thì là vậy nhưng thực chất ta cố ý để hoàng thượng nhìn thấy ta chọn trúng nữ nhân nào liền mang ban cho ta. Ta và thái tử sợ nàng bị Trữ vương dùng làm mồi nhử nên cố ý sau ngày thành thân liền tặng thiếp thất, rồi lại không hề qua đêm với nàng. Chỉ có như vậy Trữ vương mới hoài nghi không biết nàng có được sủng hay không, hay chỉ là đem nàng để Mã gia quy thuận.”

Mã Phi Yến gục đầu lên ngực hắn, đến giờ phút này đây nàng vẫn không thể tiếp nhận được chuyện này. Đám cổ đại này thật nham hiểm, đây khác nào là đánh một ván cờ lấy người làm quân cờ đầu.

“Sao ngươi không để Thế An giúp họ giải độc?” Giọng của nàng yếu đi, âm điệu cũng lạc hẳn.

Cung Vô Khuyết vỗ vỗ lưng nàng: “Ta đã rất tốt với họ nên để họ về nhà an táng. Nếu ta thực sự vạch trần chỉ sợ người thân của họ cũng sẽ không bảo toàn được tính mạng. Đám đại thân kia đáng tấu kiện cungx là làm cho người khác xem. Bọn họ biết rõ nữ nhi của mình không hy sinh chính là mang cả nhà chôn cùng. Bọn họ âm thầm đến tìm ta xin để nữ nhi của bọn họ về nhà an táng, ta đương nhiên đồng ý.”

“Vậy, vậy Bạch Chỉ Ngân Chỉ thì sao?” Mã Phi Yến ngẩng đầu lên hỏi, tay nàng bắt giắc ôm lấy hắn. Tuy biết trước các nàng là người của Trữ thân vương nhưng các nàng theo nàng lâu như vậy làm sao nàng nỡ nhìn thấy các nàng chết đây.

Giọng của Cung Vô Khuyết đều đều vang lên trong không gian tĩnh mịch: “E rằng mạng của các nàng cũng không bảo trụ được. Các nàng chỉ có nhiệm vụ đánh lạc hướng ta mà thôi. Trong phủ trừ những thiên kim được hoàng thượng ban tặng còn có một số ca kỹ, vũ nữ, kỹ nữ được ta mang từ ngoài về. Bọn họ cũng nhận được lệnh đến tiếp cận ta. Trữ vương sợ ta phát hiện nên để các nàng theo nàng gả vào đây.”

“Thế ngươi cùng các nàng...không sợ mất mạng sao?” Mã Phi Yến hiếu kỳ hỏi. Chẳng phải chung đụng mỗi ngày như vậy rất dễ lấy mạng hắn sao?

Cung Vô Khuyết khẽ cười véo má nàng: “Cũng có vài người muốn giết ta, đáng tiếc đều thất bại nên độc bộc phát mà chết. Ta còn chưa kịp lấy được khẩu cung gì từ miệng của các nàng.” Nghĩ lại, lúc đầu hắn cũng có một chút ngạc nhiên nhưng sau này dần dần quen lúc nào cũng đề phòng. Đến lúc gặp nàng hắn cảm thấy chỉ có nàng phòng hắn thôi.

“Ta thấy ngoại trừ đến thỉnh an ta thì các nàng không được phép tiến vào đây vậy thì vì sao lại tìm được thư từ mưu phản ở đây?” Hèn gì khi nàng cho miễn thỉnh an các nàng liền cực lực phản đối. Mỗi ngày lại đến sớm để thỉnh an cực kỳ im lặng. Mỗi lần ồn ào đều do cái miệng của Chu thị thôi. Hóa ra nhân cơ hội này xem xét Vọng Nguyệt uyển xem có gì đặc biệt không.

“Do không vào được nên các nàng mới mất mạng. Còn chuyện thư từ kia là do Trữ vương mang người vào lục xét nhân lúc đó để vào. Đây là nơi an toàn nhất trong Cung gia nên ta mới không cho nàng đi lung tung như vậy.”

Lại nói người của Trữ thân vương làm sao dễ bị hắn gạt như vậy? Hắn ở đây các nàng hẳn cũng biết đi. Mã Phi Yến liền mang suy nghĩ trong lòng ra hỏi hắn. Hóa ra hắn dùng một loại mê dược để bọn họ mê mẩn không biết gì ngoan ngoãn nằm một chỗ thị tẩm a.

“Vậy tại sao ngươi lại thú thêm Chu Lễ Mẫn?” Lúc này đây người nàng xuất hiện mùi dấm chưa nồng nặc. Trong lòng có chút không cam tâm, chẳng phải hắn nói vì nàng thủ tiết sao? Hài tử trong bụng Chu Lễ Mẫn tính sao đây?

“Đó là do nàng.” Hắn không chút do dự khai tội của nàng ra: “Chẳng phải là do nàng chọc giận ta sao. Ngay lúc đó Chu thị lại đến nói chuyện này, ta nghĩ để nàng ăn một chút dấm cũng tốt nên mới đồng ý. Không ngờ sau khi nàng biết chuyện cũng chẳng có thái độ gì. Nếu lúc đó nàng nói với ta thì làm sao ta có thể thú nàng ta chứ? Từ khi nàng ta vào phủ xảy ra bao nhiêu chuyện ta cũng hối hận đây này.”

“Vậy hài tử kia là...” Mã Phi Yến ngẩng người, đầu óc có chút không thông rồi. Hắn cư nhiên để thuộc hạ của mình đùa giỡn tiểu thiếp, lại còn hoài thai nữa.

“Không phải của ta.” Cung Vô Khuyết lập tức phủ nhận. Chu Lễ Mẫn vì muốn để Mã Phi Yến thất sủng mà mang cả hài tử trong bụng của mình hy sinh. Nữ nhân như vậy không đáng để nhắc đến.

Chẳng trách được khi Chu Lễ Mẫn ôm bụng khóc lóc Cung Vô Khuyết lại lạnh lùng như vậy. Nguyên lai không phải hài tử của hắn. Lúc đó Cung Lạc Thiên cũng có một chút chán ghét, nàng còn nghĩ hắn là chán ghét nàng nữa cơ: “Vậy còn phụ thân, người có biết không?”

“Phụ thân không biết chuyện gì cả, nhưng có lẽ cũng đoán được hài tử trong bụng Chu Lễ Mẫn không phải của ta. Phụ thân lớn tuổi rồi ta không muốn hắn lo nghĩ nhiều như vậy.”

Thấy Mã Phi Yến ôm lấy mình cười khúc khích hần cũng khẽ cười ôm chặt nàng thâm tình nói: “Yến nhi, ta còn nghĩ cả đời này chỉ có thể để nàng bên cạnh ngắm nữa đây, không ngờ nàng ăn dấm chua nên mới lạnh nhạt như vậy.”

Mã Phi Yến cứng miệng cãi lại: “Ta mới không có.” Tay nàng vẫn là không rời khỏi cổ hần, hơi thở của nàng liên tục phả vào cổ hần.

Cung Vô Khuyết bị dục hỏa thiêu đốt không chịu được liên tục hít thở không khí lạnh. Đến khi chịu không nổi nữa liền nhanh chóng xoay người áp nàng xuống thân dưới: “Yến nhi, ta vì nàng ăn chay lâu như vậy lại bị nhục phụ nhục mẫu cùng thê huynh mắng, về đến phủ phụ thân lại mang gia pháp ra răn dạy một trận có phải nàng cũng nên an ủi một chút không?”

Mã Phi Yến bị hành động của Cung Vô Khuyết làm cho choáng váng đến khi định thần xong lại nghe được câu nói nàng liền hỏi: “Phụ mẫu cùng huynh trưởng vì sao mắng chàng?”

Cung Vô Khuyết bất đắc dĩ mang chuyện kể lại với nàng, rồi chốt lại một câu: “Nỗi oan của ta chỉ có khi thái tử lên ngôi mới có giải a. Nàng xem có phải là oan ức lắm không?”

“Vì sao chàng phải giúp thái tử nhiều như vậy, rõ ràng chàng nhỏ hơn hần một tuổi cơ mà.” Mã Phi Yến chu môi nói ra suy nghĩ từ đáy lòng của mình.

“Hần gọi ta là cửu phụ ta cũng nên giúp hần. Lại nói hần tuy lớn hơn ta nhưng không có thiên phú về võ nghệ, nếu là để đám nữ nhân này bên hần chẳng phải là hại hần chết sớm một chút sao.” Cung Vô Khuyết vẫn kiên nhẫn cũng nàng giải thích.

“A.” Mã Phi Yến yêu gật gù hiểu biết. Không ngờ vai hần gánh nhiều thứ như vậy.

Thấy chủ đề bị chuyển Cung Vô Khuyết lần nữa nỉ non: “Yến nhi, ta cần an ủi.”

Mã Phi Yến cười khúc khích, nâng tay vòng qua cổ của hần: “Chàng muốn an ủi thế nào?” Tuy không nhìn thấy được mặt của hần nhưng nàng tựa hồ thấy được khuôn mặt tuần tú kia a.

“Hôn một cái liền được.” Nói xong cũng không đợi nàng phản ứng hần liền áp môi xuống phủ lấy đôi môi mỏng của nàng.

97. Chương 97: Bình Tĩnh

Do đêm qua trò chuyện rất khuya nên hôm nay Mã Phi Yến lại tiếp tục dậy trễ. Trời chưa sáng Cung Vô Khuyết đã phải dùng mật đạo rời đi rồi lại đường hoàng từ chỗ tiểu thiếp trở về.

Thấy Mã Phi Yến vẫn còn say giấc hần ngồi bên giường một chút giúp nàng chọn vài món trang sức liền thượng triều.

Lát sau, thức dậy lại phải ra ngoài thỉnh tử nhận trà của đám tiểu thiếp. Nhìn bọn họ đột nhiên nàng có chút tiếc nuối, nhưng nếu mở miệng khuyên bảo nhờ đến tai của Trữ thân vương liền không tốt.

Mang một bụng tâm trạng không biết nên nói cùng ai. Tuyết Ly hoài thai liền được Cung Vô Khuyết cho nghỉ ngơi, bên cạnh nàng chỉ còn Bạch Chỉ Ngân Chỉ thôi. Các nàng lại là người của Trữ vương a.

Bạch Chỉ thấy tâm trạng của Mã Phi Yến không được tốt liền hỏi: “Thiếu phu nhân người có tâm sự sao?”

“Không, không có, chỉ là cảm thấy buồn thôi.” Mã Phi Yến lập tức chối.

Nhớ lại từ lúc không có Tuyết Ly, nàng bị huân hương làm hôn mê, mơ hồ thấy Bạch Chỉ Ngân Chỉ tìm cái gì đó trong phòng nàng. Mà Cung Vô Khuyết đến phòng nàng bằng mật đạo sợ là bọn họ cũng phát hiện đi.

Sau đó mấy ngày Cung Vô Khuyết lại đưa nàng đến thượng thư phủ chơi cùng Mã Phục Khanh. Biết mọi người hiểu lầm hần nhưng nàng cũng không làm được gì.

Tề thị luôn miệng lải nhải về chuyện Chu Lệ Mẫn mang thai mà nàng đến phu thê chi lễ cũng chưa từng trải qua. Mã Phi Yến cũng biết Tề thị đang lo cho vị trí của nàng nhưng rõ ràng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó.

Mã Tuấn Vinh cùng hai huynh trưởng liên tục đánh tiếng về việc cầu hưu thư. Bọn họ không muốn nàng ở Cung gia nữa, cho dù hủy hết thanh danh cũng muốn nàng trở về. Mỗi lần như vậy nàng cũng chỉ có thể bảo họ đừng lo lắng cho mình thôi.

Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên thì kéo nàng sang một bên tâm tình nhỏ. Từ chuyện chung sống với Cung gia đến chuyện cùng Cung Vô Khuyết không hòa hợp cũng bị mang ra làm chủ đề để bàn tán. Những lúc như vậy nàng chỉ thở dài chứ không nói được gì.

Nếu là lúc trước nghe bọn họ nói như vậy nàng liền vui vẻ nghĩ cách để Cung Vô Khuyết hưu mình. Nhưng giờ thì khác rồi, nàng biết hẳn không phải như nàng nghĩ. Hẳn vì thái tử nên mới phải như vậy.

Nàng đã từng hỏi vì sao thái tử không tự đem những nữ nhân kia về đông cung mà lại đưa cho hẳn. Hẳn lại bảo hẳn là cứu phụ của thái tử, lại nói đông cung không thể tự tiện nạp thiếp nên hẳn đành nhận trọng trách này. Nói cứ như là rất ủy khuất vậy, hẳn chiếm hết bao nhiêu tiện nghi của người ta rồi còn bày ra cái bộ dáng này.

Vài tháng trôi qua.

Hiện hoàng thượng đang bệnh nguy kịch không thể lâm triều. Văn võ bá quan lo lắng loạn cả lên cứ như rần không đầu vậy. Các thân vương cũng được gọi trở về kinh thành để hoàng thượng gặp mặt. Cung Vô Khuyết cũng bận không thấy mặt mũi đâu.

Bụng của Chu Lệ Mẫn ngày một to, Chu thị càng ngày vênh váo. Tô thị bị chèn ép mỗi ngày đều đến tìm Mã Phi Yến tố khổ. Nàng ta biết cho dù hài tử có được sinh ra thì địa vị của Mã Phi Yến vẫn là chắc như bàn thạch không thể chuyển dời.

Mã Phi Yến ngoài an ủi thì còn biết làm gì hơn nữa. Nàng cũng chẳng giúp được gì. Mấy chuyện tranh sủng nàng không rành đâu.

Khó khăn lắm mới gặp được Cung Vô Khuyết liền bị hắn trách nàng biết hắn sẽ đến thế mà lại ngủ không đợi hắn. Báo hại hắn gọi mãi mà nàng vẫn không hề động dậy. Làm sao trách nàng được, do hắn đến trễ a.

Đám tiểu thiếp trong phủ mỗi ngày một ít đi. Hiện tại ngoài Chu Lệ Mẫn, Tùng Đan Đan ra thì chỉ còn ba người nữa thôi. Những nữ nhân kia đều rời xa trần thế cả rồi. Mỗi ngày nàng tỉnh dậy đều nghe báo có vài tiểu thiếp tự sát, nghe mà nao lòng.

Giống hôm nay vậy, mới sáng đã nghe báo ba tiểu thiếp còn lại cũng đã mất. Bên cạnh đó quan sát biểu hiện của Bạch Chỉ Ngân Chỉ gần đây cũng không có gì khác biệt. Đang ngồi trên lầu uống trà liền có hạ nhân đến báo Chu Lệ Mẫn hạ sinh hài tử.

Mã Phi Yến không được bước chân ra khỏi Vọng Nguyệt uyển cũng chẳng dám tặng lễ vật. Nhỡ như lần trước nàng biết phải làm thế nào đây? Thế là chỉ bảo Ngân Chỉ đến đó giúp nàng thăm hỏi vài câu.

Khi trở về, Ngân Chỉ mang bộ mặt bất mãn báo lại: “Thiếu phu nhân, đại phu nhân bảo người không có lòng đến thăm đến lễ vật cũng không có tặng.”

Mã Phi Yến khép hờ mắt nhìn phong cảnh. Tặng thì lo bị giá họa, không tặng lại bị nói là không có lòng. Làm người tốt thật khó! “Mặc kệ đi, dù gì nàng chỉ có mỗi cái danh đại phu nhân thôi, không cần lưu tâm.”

Bạch Chỉ bên cạnh cũng bất bình nhưng Mã Phi Yến đã nói thế thì nàng có nói gì cũng vô ích thôi.

Thấy Mã Phi Yến im lặng thưởng trà Bạch Chỉ Ngân Chỉ lùi về phía sau hai bước nhìn nhau rồi lại nhìn Mã Phi Yến. Mấy hôm trước bọn họ mới nhận được mật tin bảo nếu hoàng thượng băng hà nhất định phải đưa Mã Phi Yến vào hoàng cung. Nếu không thế thì cũng không để Cung Vô Khuyết đưa nàng đi.

Bọn họ nên làm thế nào mới tốt? Mã Phi Yến cùng Mã gia đối với bọn họ không tệ a. Ở đây Cung Vô Khuyết cũng chưa từng bạc đãi họ. Mấy ngày hôm nay chuyện này luôn khiến họ áy náy. Nhưng mạng của

họ là do Trữ thân vương cứu về, không báo đáp liền không được. bọn họ là cô nhi nhưng lại luôn gặt Mã Phi Yến rằng mẫu thân bị bệnh phải đi thăm thực chất là về nhận nhiệm vụ.

Ở đây bao lâu bọn họ cũng không tìm được thứ gì. Ngay cả lúc Mã Phi Yến không ở đây hay lúc nàng bị huân hương làm hôn mê vẫn không tìm được gì. Điều này khiến Trữ thân vương cực kỳ tức giận. Nếu nhiệm vụ lần này cũng không hoàn thành e là...

Ngân Chỉ hít sâu một hơi, bước lên bao gan hỏi: “Thiếu phu nhân, nếu có một ngày người phát hiện người mà người đối xử rất tốt lại làm chuyện có lỗi với người thì người sẽ làm gì?”

Mã Phi Yến đương nhiên biết họ muốn nói đến chuyện gì, nàng không quay đầu lại chỉ nhẹ nhàng đáp: “Mỗi người đều có một nỗi khổ riêng, cho dù làm gì cũng là bất đắc dĩ, không thể trách.”

Trải qua bao nhiêu chuyện lòng nàng cũng trầm tĩnh đi không ít. Hễ nghĩ đến chuyện mỗi ngày thức dậy liền được báo có người chết. Trong khi người đó mới hôm qua cùng nàng cười nói vui vẻ, thật chẳng dễ dàng tiếp nhận chút nào.

Bạch Chỉ mím chặt môi, đầu cúi thấp ngẫm, không lẽ Mã Phi Yến đã biết được chuyện gì? “Nếu người đó có chuyện giấu người thì sao?”

Nhấp một ngụm trà nàng vẫy tay: “Đến đây ngồi cùng ta đi.” E là hôm nay là ngày cuối cùng bọn họ ngồi bình yên như vậy a.

Thấy bọn họ chậm rãi bước đến ngồi xuống không hề mở miệng cự tuyệt nàng cũng đoán được rồi. Một là bọn họ mất mạng hai là nàng mất mạng. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Mỗi người đều có một bí mật, nếu một người nói rằng bản thân không có bí mật thì chắc chắn người đó không hề tồn tại. Đã là bí mật thì không cần nói ra.”

Nàng không muốn nghe các nàng nói về kế hoạch gì đó của Trữ thân vương, cũng không muốn nghe các nàng ám chỉ gì. Chuyện gì đến liền sẽ đến thôi. Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh.

Ba người cứ như vậy ngồi ngẫm hoàng hôn không ai nói câu nào nữa. Trong lòng mỗi người đều có một đáp án riêng của mình. Cho dù xảy ra chuyện gì cũng là bất đắc dĩ.

Qua vài hôm, bệnh của hoàng thượng nặng hơn, Cung Lạc Thiên cùng Cung Vô Khuyết ở trong cung không hề trở về. Mã Phi Yến vẫn ung dung ở Vọng Nguyệt uyển không màng thế sự. Tùng Đan Đan vẫn mỗi ngày đến thỉnh an nàng cực kỳ đúng giờ, hận ý trong mắt nàng ta đã vơi bớt nhưng sát ý vẫn là ngập tràn.

Chu thị mỗi ngày đều mang tiểu hài tử của Chu Lệ Mẫn đến cho nàng xem. Do tiểu hài tử chào đời không được chào đón lại chào đời ngay lúc hoàng thượng sắp tạ thế nên vẫn chưa được đặt tên. Chu Lệ Mẫn vẫn đang trong thời gian ở cữ nên không thể ra ngoài.

98. Chương 98: Hồn Loạn

Sáng ngày kế tiếp, Bạch Chỉ Ngân Chỉ được Mã Phi Yến đặc cách cho trở về Trữ vương phủ. Nàng biết bọn họ không thực hiện được nhiệm vụ liền sẽ cùng mẫu thân âm dương cách biệt.

Nàng tự chỉnh tề y phục bước ra thỉnh tử đã thấy hạ nhân báo Tùng Đan Đan đến thỉnh an. Gật nhẹ đầu nàng đáp ứng cho truyền rồi bước đến nhuyển thấp ngồi xuống.

Tùng Đan Đan bước vào nhúng người hành lễ: “Nô tỳ gặp qua tỷ tỷ.”

“Chỉ còn hai chúng ta không cần câu nệ tiểu tiết như vậy, ngồi xuống đi.” Mã Phi Yến nhẹ nhàng nói xong liền phát tay bảo hạ nhân châm trà cho nàng ta: “Hôm nay ta không cần dâng trà, ngồi uống cùng ta là được.”

“Vâng.” Nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng, rồi nhận lấy tách trà hạ nhân vừa đưa nhấp một ngụm. Nàng cũng chẳng muốn dâng trà cho nàng ta đâu.

Mã Phi Yến mỉm cười hỏi: “Mỗi ngày muội muội đến đây thỉnh an có lẽ cũng đã sớm chán nản rồi, có cần ta miễn cho không?”

Tùng Đan Đan hừ lạnh trong bụng rồi nặn ra một nụ cười nói: “Tỷ tỷ chớ nói đùa, đây là tâm ý của nô tỳ đối với tỷ tỷ sao có thể nói là chán nản chứ.”

Bên ngoài hạ nhân xôn xao nói hoàng thượng băng hà. Chiêu chỉ sớm viết đã bị mất vốn là nên để thái tử đăng cơ, hiện Trữ thân vương lại nắm giữ ngọc tỷ.

Tùng Đan Đan nghe được ánh mắt sắc lẹm nhìn Mã Phi Yến, dùng thân thủ nhanh nhẹn của mình chạy đến bên Mã Phi Yến rút chủy thủ từ trong tay áo ra đặt lên cổ nàng.

“Mã Phi Yến ngươi ngạc nhiên lắm phải không?” Giọng nói chứa đầy tiểu ý và hàm ý mỉa mai.

Hạ nhân trong thỉnh tử thấy được đồng loạt hoảng sợ run rẩy quỳ xuống đưa tay che miệng không dám la hét. Hiện Mã Phi Yến đang nằm trong tay của Tùng Đan Đan bọn họ không biết nên làm gì mới tốt.

Ám vệ do Cung Vô Khuyết bố trí thấy được nhưng cũng không làm được gì vì Tùng Đan Đan ra tay quá nhanh. Bọn họ căn bản không có cơ hội phản ứng.

Mã Phi Yến vẫn cầm tách trà trên tay đưa lên môi uống, sai đó chậm rãi nói: “Không hề, Thanh Xảo không phải là muốn đưa ta tiến cung đó chứ?”

Nàng nhẹ nhàng đặt tách trà lên bàn. Kể từ hôm cùng Cung Vô Khuyết nói chuyện rồi xâu lại từng chuỗi sự kiện nàng cũng đoán ra Tùng Đan Đan là Thanh Xảo rồi.

Người của Trữ thân vương ngoại trừ Thanh Xảo ra thì nàng chưa từng gặp nữ tử nào nữa. À, còn Thủy Nương đáng tiếc nàng ta đã không còn tại thế rồi.

Trữ thân vương lợi dụng lúc Cung Vô Khuyết mất đi nàng tinh thần không được tốt nên để thuộc hạ thân cận nhất là Thanh Xảo vào phủ. Lợi dụng cơ hội nàng thân cận hẳn để lấy một chút tin tức hoặc để hấn cũng thái tử bất hòa cũng được. Dù sao thì việc để nàng ở lại cùng đám phụ nhân là ý của thái tử. Lúc đầu Cung Vô Khuyết vốn là định mang nàng theo cùng.

Mã Phi Yến không hề có chút ngạc nhiên ngược lại Thanh Xảo thì có. Nàng ta cứ nhiên đoán được thân phận của nàng. Mặc kệ, chuyện bây giờ là đưa Mã Phi Yến vào cung.

“Hừ! Vậy ngươi có hối hận không? Chủ tử một lòng muốn lấy ngươi, ngươi lại lén trốn đi để hôm nay nhận lấy kết quả này.”

Mã Phi Yến cười ha ha vài tiếng phi đáp sở vấn: “Ngươi thấy các nàng không, cũng như ngươi bán mạng đến cùng dùng mạng của bản thân để đổi. Cho dù người hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ một khi người thất bại liền thân vong, vậy có đáng không?”

“Đây là chuyện của ta, không đến phiên ngươi quản.” Thanh Xảo hừ một tiếng rồi áp chế Mã Phi Yến bước ra: “Đi.”

Thanh xảo nhếch môi đưa Mã Phi Yến bước ra ngoài. Đám ám vệ bước theo nhưng Mã Phi Yến phát tay bảo bọn họ lui xuống.

Bước ra đại môn đã thấy có xe ngựa của Trữ vương phủ đợi sẵn rồi. Lên xe ngựa, chẳng mấy chốc liền đến hoàng cung.

Hiện hoàng cung rất loạn, vệ binh giữ thành cũng không có nên xe ngựa rất nhanh tiến thẳng đến tấm cung của hoàng thượng.

Bước xuống xe ngựa, đám cung nhân chạy qua chạy lại tìm chỗ núp. Binh tướng chia ra hai bên, bên trên những bậc thang cao chủ tử hai bên đứng đối mặt với nhau nồng nặc mùi thuốc súng.

Thấy được Thanh Xảo đến Trữ thân vương đặc ý nhếch môi nói: “Cung Vô Khuyết, ngươi nhìn bên kia thử xem.”

Cung Vô Khuyết nhìn qua thấy Mã Phi Yến bị Thanh Xảo áp chế. Hắn cũng mơ hồ đoán được nàng ta là nữ nhân đụng vào xe ngựa hôm đó. Mặt hắn vẫn không hề thể hiện biểu cảm gì nhưng trong lòng vô cùng lo lắng, tay nắm chặt thành quyền, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Chuyện hắn lo lắng nhất vẫn xảy ra. Hoàng thượng băng hà ngay lúc Thanh Xảo đến thỉnh an ám vệ sẽ không kịp trở tay.

Mã Phi Yến đưa đôi mắt trấn tĩnh nhìn hắn như thể nàng không cảm giác được đang bị nguy hiểm đến tính mạng vậy. Từng bước chậm rãi bước bị Thanh Xảo áp chế cùng nàng ta bước đến bên Trữ thân vương.

Mặt của thái tử đen lại không ít nhìn bộ mặt đặc ý của Trữ thân vương rồi nhìn đến Cung Vô Khuyết bên cạnh. Hơn ai hết hắn hiểu rõ Mã Phi Yến quan trọng với Cung Vô Khuyết như thế nào. Hiện phải làm thế nào mới tốt đây?

Lúc này đột nhiên Bạch Chỉ Ngân Chỉ chạy đến, trong tay của bọn họ, một người bế theo tiểu hài tử, một người giữ lấy cổ của Chu Lệ Mẫn: “Chủ tử.” đồng thanh gọi Trữ thân vương.

Bọn họ vốn không muốn làm hại Mã Phi Yến, nên nghĩ Chu Lệ Mẫn cùng hài tử mới sinh là người của Cung Vô Khuyết mới là sự uy hiếp lớn nhất liên hành động như vậy.

Bọn họ đâu biết mình chỉ là con rối của Trữ thân vương mà thôi, ngoài việc lợi dụng họ đánh lạc hướng Cung Vô Khuyết ra thì bọn họ chẳng là gì cả.

Chu Lệ Mẫn liên tục khóc thét lên đòi trả lại hài tử, cho đến khi nhìn thấy Trữ thân vương nàng ta liền hoảng sợ quay sang Cung Vô Khuyết: “Gia, mau cứu hài tử của chúng ta.” Nàng ra sức vùng vẫy để thoát khỏi tay của Ngân Chỉ, mắt liên tục nhìn tiểu hài tử cùng Cung Vô Khuyết

Bạch Chỉ Ngân Chỉ không để ý đến Chu Lệ Mẫn mà chân không ngừng bước về phía của Trữ thân vương. Ngân Chỉ dùng sức giữ chặt Chu Lệ Mẫn, Bạch Chỉ thì ôm tiểu hài tử thoải mái hơn.

Sau đó liền đứng bên cạnh Thanh Xảo cùng Mã Phi Yến. Bọn họ sớm biết Thanh Xảo là người của Trữ thân vương nhưng lại không biết rõ thân phận của nàng ta.

Lúc ở Trữ vương phủ, vừa nghe tin hoàng thượng băng hà bọn họ liền hốt hoảng chạy về Cung phủ. Không ngờ nghe đám hạ nhân nói Mã Phi Yến đã bị bắt đi, thế là liền mang theo Chu Lệ Mẫn cùng tiểu hài tử mới sinh đuổi theo. Hy vọng có thể đuổi kịp dùng hai người đó trao đổi Mã Phi Yến, nhưng họ vẫn là trễ một bước.

Cung Vô Khuyết nhếch môi cười đặc ý nhìn Trữ thân vương, khóe môi kéo cao: “Không biết hiện tại Vương gia cảm thấy bị thuộc hạ dùng hài tử của mình để uy hiếp người khác có tư vị như thế nào?”

Hắn làm sao không biết Chu Lệ Mẫn mang hài tử kia với ai được. Ám vệ hắn đặt trong phủ cũng không phải chỉ là để trang trí, chỉ là hắn không để ám vệ ngăn lại mà thôi.

Lại nói, mỗi lần đến nữ nhân nào thị tẩm hắn đều để các nàng uống một than thuốc do đích thân Thế An đến nhìn các nàng uống hết tránh các nàng hoài thai với đám thị vệ. Vậy thì làm sao Chu Lệ Mẫn có thể mang thai được.

Trữ thân vương vào phủ vốn là muốn tìm Mã Phi Yến đáng tiếc nơi của nàng lại được canh phòng nghiêm ngặt, lại còn chưa nói đến việc trong Vọng Nguyệt uyển đã sớm đặt bẫy rập, hắn lại ở trong phòng cùng nàng nữa.

Trữ thân vương qua không được liền đến chỗ đám tiểu thiếp của hắn thăm hỏi tình hình thôi. Trong đám tiểu thiếp của hắn chỉ có mỗi Chu Lệ Mẫn không phải là người của Trữ thân vương, nên Trữ thân vương nhân cơ hội nàng bảo nàng giúp mình làm việc.

Chu Lệ Mẫn vốn bị hắn lạnh nhạt thấy Trữ thân vương đến tặng cho mấy lời ngọt ngào liền xiêu lòng. Nàng ta vốn là nghiêng về phía Trữ thân vương nên cũng không dám mạo hiểm tính mạng của tiểu hài tử. Khi thiết kế Mã Phi Yến cũng từ sớm thỉnh đại phu. Chuyện này cũng là sau khi xảy ra chuyện hắn bảo Thế An đi điều tra ra được.

Hắn lại không phải nguy quân tử nên không muốn lấy một tiểu hài tử mới sinh còn chưa một tháng ra để uy hiếp. Mà bản thân hắn cũng biết được Trữ thân vương sẽ không vì một tiểu hài tử được sinh ra từ bụng nữ nhân của người khác mà từ bỏ hoàng vị. Hắn là cố ý nói vậy để kích động Chu Lệ Mẫn.

99. Chương 99: Sóng Gió

Chu Lệ Mẫn nghe được liên sủng sốt, hóa ra Cung Vô Khuyết biết. Chính vì hắn biết đó không phải hài tử của hắn nên hắn mới tỏ ra không quan tâm như vậy. Nàng là đánh giá sai hắn rồi, nàng vốn nghĩ hắn nhiều thâm hiểm như vậy căn bản không thể quan tâm hết cũng chẳng thể lo được nhiều chuyện như vậy.

Bạch Chỉ Ngân Chi thụ sủng nhược kinh hết nhìn Chu Lệ Mẫn liền nhìn tiểu hài tử rồi quay sang Trữ thân vương. Bọn họ vẫn chưa hết kinh ngạc a, lý nào mọi chuyện lại trở nên như vậy.

Thái tử kinh hãi nhìn Cung Vô Khuyết như thể không tin đó là sự thật. Có ai bị đội nón xanh mà lại cười vui vẻ như thế chưa? Chưa kể đến Cung Vô Khuyết còn trực tiếp công khai thừa nhận trước mặt mọi người nữa a. Tuy hắn cũng là...khụ khụ bị tiểu thiếp đội cho cái mũ xanh nhưng hắn âm thầm xử lý nàng ta rồi. Hắn còn thông báo nàng ta nhiễm bệnh nặng tạ thế chứ không hề nhắc đến chuyện kia a.

Mã Phi Yến có chút sững sốt nhưng lại rất nhanh thu lại thần sắc kia. Nàng cũng sớm biết hài tử kia không phải của Cung Vô Khuyết nhưng lại không nghĩ đến đó là của Trữ thân vương a. Không ngờ tên này là như vậy, ghê tởm!

Nhìn sang Trữ thân vương, nàng ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, đúng là hoang dâm vô đạo. Đến nữ nhân của người khác mà cũng có thể nuốt trôi được, thật là buồn nôn! Trong lòng không kiềm chế được phỉ nhổ Trữ thân vương vài lần.

Trữ thân vương nghe được liền ngửa mặt lên trời bật cười to, thẳng đến cười đã miệng rồi mới nhìn Cung Vô Khuyết nói: “Cho dù hắn(tiểu hài tử) có nằm trong tay người đi chăng nữa thì ngôi vị này bốn vương cũng sẽ không buông tay.” Hắn khẽ liếc nhìn Bạch Chỉ Ngân Chi ở gần đó rồi hừ một tiếng.

Bọn họ lập tức đưa tay ôm lấy cổ rồi ngã trên mặt đất. Bên khoe miệng tuông máu ra, mắt nhìn về phía Mã Phi Yến cứ như là có chuyện muốn nói cùng nàng vậy. Đến khi trút hơi thở cuối cùng mắt vẫn tròn to không phát ra được âm thanh nào.

Mã Phi Yến tròn to đôi mắt nhìn Bạch Chỉ Ngân Chi ngã xuống. Không quản chủ tử còn áp sát cổ mình mà xoay đầu qua, trên cổ một vết thương nhỏ chảy ra máu. Nàng thét to tên của các nàng trong vô vọng.

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy có người chết trước mặt của mình mà bản thân lại vô dụng không làm được gì. Ngay cả chạy đến bên họ nàng cũng không làm được, chỉ còn biết trơ mắt nhìn rồi vì các nàng rơi nước mắt thôi.

Tiểu hài tử từ trên tay của Bạch Chỉ rơi xuống, Thanh Xảo lập tức đưa chân đỡ lấy rồi nâng lên ôm một bên tay. Bên tay còn lại cầm chủ thủy vòng qua cổ của Mã Phi Yến kéo sát vào người mình. Mặt không hề đổi sắc, ánh mắt sắc lẹm nhìn thái tử cùng Cung Vô Khuyết.

Chu Lệ Mẫn thụ sủng nhược kinh cả người yếu đuối ngã lên trên mặt đất. Nàng nghe được nhất thanh nhị sở Trữ thân vương không hề lo đến tính mạng hài tử của nàng và hắn. Ánh mắt ngập tràn thù hận, hai tay nắm chặt gấu váy.

Trữ thân vương nhìn thái độ của Chu Lệ Mẫn hừ một tiếng rồi bước đến đứng giữa nàng ta cùng Mã Phi Yến. Một tay nâng lấy cằm của Mã Phi Yến khiêu khích quay sang Cung Vô Khuyết nhếch mép: “Nàng nói xem có phải quyết định lúc đầu của nàng là sai không?”

Mã Phi Yến đang nhìn Bạch Chỉ Ngân Chi đột nhiên đường nhân bị thân ảnh cao to của Trữ thân vương che lại. Nàng lạnh mắt chậm rãi dời tầm nhìn lên mặt của Trữ thân vương, nghiêng răng nghiêng lợi. Các

nàng vì sao phải có kết cục bi thảm như vậy. Các nàng chỉ là không biết Chu Lệ Mẫn tư thông với hần nên mới có hành động kia hần liền giết các nàng.

Nàng nói trong nước mắt, giọng nghẹn ngào nhưng lại không mất đi sự thù hận: “Trên đời này ta khinh thường nhất là nam nhân như ngươi, chỉ biết dùng nữ nhân để hoàn thành cho khát vọng dâm dục của bản thân.” Nước mắt mặn thâm nhập vào cổ họng liền biến thành đắng.

Trữ thân vương không giận phản tiểu: “Cung Vô khuyết chẳng phải cũng bức nàng để không chế Mã gia đó sao. Nàng không hận hần ngược lại trách ta?”

Thái tử lúc này mới lên tiếng: “Hoàng đệ, ngươi không nên quá phẫn như vậy.”

“Quá phẫn?”

Trữ thân vương lại cười to một trận: “Tại sao không bảo bản thân ngươi quá phẫn mà bảo ta? Do ngươi chui từ bụng của hoàng hậu nên ngôi vị thái tử đó mới là của ngươi. Ta nói cho ngươi biết vì hoàng vị ta không ngại hy sinh bất kỳ kẻ nào chặn đường ta.”

Mắt hần đỏ xuống tiểu hài tử đang khóc ầm ĩ trên tay của Thanh Xảo vì bị kinh hách. Tiểu hài tử khóc đến cổ họng có chút không ra hơi, mặt đỏ ửng nhưng hần cũng không hề động tâm:

“Ngay cả nghiệt chủng này ta cũng có thể tự tay lấy mạng hần.”

Dứt lời, hần đưa tay dự định vươn đến tiểu hài tử thì đột nhiên trợn mắt quay lại phía sau. Bên tai hần còn vang vọng âm thanh hung dữ của thái tử: “Hồ đồ không ăn thịt con, ngươi có tư cách gì ngồi lên hoàng vị?”

Chu Lệ Mẫn ngoan độc trừng to mắt nhìn hần, tay nàng cầm một cây trâm vàng từ lưng đâm xuyên qua tim hần. Hần không giữ lời hứa với nàng cũng không sao nhưng không được phép đụng đến hài tử của nàng. Đó là hài tử của nàng, không ai có thể chạm vào kể cả hần.

“Ngươi...” Trữ thân vương ôm lấy ngực, trân trối nhìn Chu Lệ Mẫn.

Chu Lệ Mẫn bật cười ha hả như người điên khinh bỉ hần: “Ta không cho phép ngươi đụng đến hài tử của ta.”

“Hài tử của ta không phải nghiệt chủng, không phải.” Nàng ta hét to như thể muốn xác nhận chuyện này với toàn bộ số người có mặt ta đây.

Trữ thân vương ngã xuống mặt đất lát đá, mắt nhìn thẳng lên trời nhưng lại không hề có chút xám hối nào. Cho đến khi trút hơi thở cuối cùng mắt hần cũng không nhắm lại mà chỉ lưu lại lời nói sau cùng.

“Hoàng vị này là của Trẫm.” Khóe môi nở nụ cười như là thấy bản thân mặc long bào, đội long quan ngồi trên long ỷ nghe được đám quan viên hô to ‘hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế’ vậy.

Thanh Xảo hốt hoảng đẩy Mã Phi Yến ra, cả tiểu hài tử cũng thả xuống đỡ lấy Trữ thân vương. Chu Lệ Mẫn vội chạy đến ôm lấy tiểu hài tử ngồi bệt xuống đất khóc lóc thảm thương.

Thanh Xảo ngoan độc nhìn Chu Lệ Mẫn không chút do dự nào tháo trâm trên tóc phóng đến trên ngực nàng ta. Chu Lệ Mẫn ôm tiểu hài tử từ từ gục trên mặt đất.

Tay nàng tay cố gắng giơ lên vuốt ve hài tử của mình, giọng nói ngắt quãng: “Ngoan, đừng khóc, ngươi không phải nghiệt chủng, ngươi là...là bảo bối của nương.” Đôi mắt thâm tình nhìn tiểu hài tử, khóe môi kéo cao hiện lên một nụ cười rồi từ từ nhắm mắt.

Mắt thấy Chu Lệ Mẫn tắt thở, Thanh Xảo kích độc tự sát gục trên người Trữ thân vương. Không ai ngờ được Trữ thân vương tàn bạo lại chết trong tay một nữ nhân.

Mã Phi Yến bị đẩy bất ngờ không hề phòng bị liền đầu đập vào tượng kỳ lân đá rồi lăn xuống bậc thang hôn mê bất tỉnh. Máu của nàng lưu lại trên mỗi một bậc thang cho đến khi nàng dừng lại thì nơi nàng nằm toàn máu.

Cung Vô Khuyết cũng bất ngờ phản ứng không kịp đến khi hần chạy đến bên Mã Phi Yến thì nàng đã bất tỉnh nhân sự rồi. Ôm lấy nàng đôi mắt sắc lẹm nhìn về phía Thanh Xảo. Mắt thấy Thanh Xảo chết hần vội đưa nàng rời cung trở về Cung gia cho Thế An chữa trị. Việc còn lại liền giao cho thái tử một mình xử trí.

Đám thần tử bên phe Trữ thân vương như rắn không đầu chạy tán loạn. Thái tử hạ lệnh bắt không sót một tên.

Tiểu hài tử vẫn mở to cổ họng khóc lớn tiếng. Tiếng khóc kia là chấm dứt một thảm cảnh tranh ngôi đoạt vị của hoàng tộc.

100. Chương 100: Mất Trí

Thái tử đăng cơ chấp chính, đại xá thiên hạ. Đám loạn thần tặc tử bị mất chức nhẹ thì đầy la biên ải không cho trở về, nặng thì tru di cửu tộc. Chỉ có Mã gia dù là chi thứ hai hay chi thứ nhất vẫn bình yên vô sự. Điều này cũng khiến cho Mã Phi Lan, Mã Phi Cẩm vẫn ngồi vững cái ghế chính thất của mình ở bên gia đình trượng phu. Nhưng bên gia đình trượng phu của các nàng cũng không được phòng quang như lúc trước nữa rồi.

Nghe tin Trữ thân vương chết, cả Trữ vương phủ chó gà không yên loạn cả lên. Toàn bộ thê thiếp sợ bị xung làm quân kỹ đều tự sát, đã vậy còn tự hạ độc nhi tử nhi nữ của bản thân nữa, hạ nhân vợ vết của cái bỏ trốn. Thục phi tử vẫn trong tẩm điện.

Mã Phi Vũ được Mã gia đón về nhà. Lúc trước đưa nàng đến đó cũng chỉ là hy sinh mà thôi. Hiện phần ân tình kia xem như Mã gia cũng trả đủ cho Thục phi rồi.

Tiểu hài tử do Chu Lệ Mẫn sinh được kế thừa phong hào của Trữ thân vương làm tiểu Vương gia giao cho Cung Vô Khuyết cùng Mã Phi Yến nuôi dưỡng.

Cung Lạc Thiên cáo lão từ chức, Cung Vô Khuyết nghiêm nhiên trở thành thừa tướng trẻ nhất đương triều.

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị sau khi được Cung Vô Khuyết giải thích hết thấy mọi chuyện tự nhiên hiểu lầm giữ bọn họ cũng được giải quyết triệt để.

Cung Lạc Thiên không có gì làm có thời gian liền đến tìm Mã Tuấn Vĩnh đánh cờ đàm đạo như tiên nhân đắc đạo. Chu thị biết được chuyện của Chu Lệ Mẫn sợ bị Cung Lạc Thiên giáng làm di nương liền tự sát. Tô thị nghiêm nhiên trở thành kẻ thất, Cung Lạc Thiên cũng giáng Chu thị xuống là di nương.

Ánh mặt trời lên cao soi khắp Vọng Nguyệt uyển chiếu vào trong gian phòng. Sau một giấc ngủ dài, Mã Phi Yến lúc lắc thân người, từ từ mở mắt, bên tai nàng còn vang vọng tiếng nói của nam tử.

“Yến nhi, nàng tỉnh.” Trong giọng nói nghe ra phần vui vẻ, lại có một chút tư vị ảm áp.

Mã Phi Yến chớp chớp mắt cả người cứng đờ, đây là chuyện gì? Là nàng ngủ chưa tỉnh giấc?

Mã Phi Yến khẽ quay đầu đánh giá nam tử đang nửa ngồi nửa nằm bên cạnh mình. Hắn mặc một bộ quan phục màu tím, áo choàng hắc sắc trên người vẫn chưa kịp cởi ra, trên đầu còn nhất phẩm mào, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia còn treo nụ cười tươi tắn như hoa nở ngày xuân.

Mắt nàng đảo xung quanh quan sát cảnh vật. Có gì đó không đúng ở đây, đây đâu phải là căn phòng nhỏ ở Tân Hà thôn của nàng. Nàng là bị bắt cóc sao?

Phụ thân nàng nói sao cũng là mệnh quan triều đình chỉ là chức vị nhỏ một chút nhưng vẫn là quan a. Nói đi thì cũng phải nói lại có ai bắt cóc mà để nàng ở trong một gian phòng đẹp thế này không? Lại còn có mỹ nam hầu hạ bên người nữa.

Còn chưa kịp phản ứng đã thấy nam tử bên cạnh vươn tay ôm lấy nàng, mặt hắn còn áp vào hõm vai nàng cọ cọ. Hơi thở nam tính nóng bỏng kia phả lên cổ của nàng.

Giấc mộng này thật sự quá chân thật rồi. Mặc kệ là mộng hay thực nàng cũng không thể để tên nam nhân tuấn mỹ này phi lễ mình. Cho dù hắn có là thiên tiên hạ phàm nàng đây cũng tuyệt đối không động tâm.

Nghĩ thế, nàng đưa tay đẩy mạnh nam tử tuấn dật ra rồi chạy thẳng ra ngoài, miệng còn liên tục hô to câu “Có ai không, cứu ta với, ta bị bắt a.” vài lần.

Cung Vô Khuyết bị phản ứng của nàng làm cho chấn kinh. Nàng sao lại đối với hắn như vậy? Phải mất đến sáu bảy giây mới lấy lại tinh thần đuổi theo.

Lúc này Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh cùng từ ngoài bước vào đến Vọng Nguyệt uyển. Chân bước qua viện môn được vài bước đã nghe được tiếng của Mã Phi Yến còn chưa kịp cao hứng hay có thời gian để đại não hiểu được câu nói của nàng đã thấy nàng đầu tóc rối bù, chân không mang hài, cả thân mặc trung y lao thẳng đến.

Bọn họ từ sau khi giải quyết hiểu lầm liền mỗi ngày đến xem Mã Phi Yến. Không ngờ hôm nay đến lại thấy nàng sinh long hoạt hổ thể này.

Mã Phi Yến mất thấy Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh liền nức nở chạy đến, theo thói quen người nàng ôm vẫn sẽ là Mã Tuấn Vĩnh. Lao vào lòng hắn, nàng khóc lóc kể lể:

“Phụ thân, mẫu thân, hai người đi nơi nào để nữ nhi bị tên khốn tuấn mỹ kia phi lễ. Sau này nữ nhi giả không được ra ngoài, hai người không có nữ tể tuyệt đối không được trách nữ nhi.”

Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị chưa kịp hiểu “tên khốn tuấn mỹ” trong miệng của Mã Phi Yến là ai thì đã thấy Cung Vô Khuyết chạy đến miệng còn gọi tên nàng.

Cung Vô Khuyết dừng lại nghiêm trang chỉnh lý y phục, tóc tai rồi lễ phép cúi người hành lễ: “Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân, thê huynh, tẩu tẩu.”

Mã Phi Yến nghe được âm thanh quen thuộc liền chạy đến sau lưng của phụ mẫu mình núp lại chỉ chờa mỗi một con nhìn “tên khốn tuấn mỹ” dùng ngón tay chỉ vào người Cung Vô Khuyết.

“Chính hắn, phụ thân, chính là hắn phi lễ nữ nhi.”

Nàng còn đắc ý hếch cằm lên nhìn hắn: “Phụ thân ta là thị lang, ta tuyệt đối không sợ người đâu.”

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật, Bạch Mãn Ngọc, Chuyết Niên Quyên nghe được liền tùm tùm cười. Bọn họ nghĩ rằng Mã Phi Yến đang trêu đùa Cung Vô Khuyết nên mới làm như vậy. Nhưng bọn họ đã quên rằng hiện Mã Tuấn Vĩnh là thượng thư không phải thị lang nữa rồi.

Sau đó lại nhỏ giọng thúc giục Mã Tuấn Vĩnh: “Phụ thân mau mau bắt hắn đánh vài trượng đi.”

Tề thị kinh hãi quay lại cầm lấy ngón tay của Mã Phi Yến khẽ hô: “Yến nhi, người là đang nói gì? Sao người lại...” Mắt nàng đỏ ửng không tin nhìn nữ nhi của mình.

Mã Phi Yến ngạc nhiên mở to mắt nhìn Tề thị phản vấn: “Mẫu thân, nữ nhi bị hắn phi lễ a, hắn không những bắt cóc mà còn phi lễ nữ nhi nữa đấy. Người không quay sang mắng hắn mà lại vẫn nữ nhi là có ý tứ gì?” Tề thị chẳng phải muốn nàng giả đi sao? Sao nghe nàng bị phi lễ lại không hề có chút phản ứng nào vậy.

Đưa mắt nhìn lại “tên khốn tuấn mỹ” kia, hắn mặc quan phục tím a. So với bộ quan phục màu lục của phụ thân nàng thì khác xa nha. Có lẽ vì vậy nên Tề thị mới sợ hắn sao?

Thấy thế nàng càng ra sức khóc lóc thảm thương hơn để phụ mẫu vì nàng lấy lại công đạo. Tuyệt đối không thể để “tên khốn tuấn mỹ” kia lấy thịt đè người.

“Phụ thân, mẫu thân, sau này hai người không có nữ tể rồi. Nữ nhi bị phi lễ rồi.”

Mã Tuấn Vĩnh quay lại nhíu mày nhìn ái nữ của mình như thể nàng là sinh vật kỳ lạ vậy.

Đột nhiên ở phía sau có người đặt tay lên vai nàng nói: “Muội muội là làm sao?”

Còn có một bàn tay đặt lên trán của nàng nữa: “Nên gọi thái y đến xem cho muội muội một chút.”

Mã Phi Yến quay lại nhìn thấy tay đó của hai nam tử khác. Nàng lại tiếp tục kinh hãi. Còn chưa kịp há miệng phản bác đã nghe bên dưới còn một âm thanh trong trẻo vang lên

“Cô cô, cô trưởng.”

Mã Phi Yến chớp chớp mắt nhìn tiểu hài tử bên dưới, bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm đầy thịt của hắn đang nắm lấy tiết khớp của nàng. Sau đó nàng đưa tay xoa đầu hắn.

“Ta họ Mã tiểu bằng hữu nên gọi ta là Mã a di mới đúng.”

Là nhà nào không biết dạy tiểu hài tử để hắn gọi linh tinh thế này. Gọi nàng là cô cô còn không nói cô trượng trong miệng hắn là ở đâu ra.

Nàng lùi về sau nắm tay Mã Tuấn Vĩnh sốt sắn nói: “Phụ thân chúng ta mau ra xem dê thôi, hôm qua người hứa với nữ nhi nếu dê không có chuyện gì sẽ cùng nữ nhi đi bắt dê chơi a. Người công nữ nhi đi.” Nàng còn bĩu môi làm nũng nữa. Tốt nhất tránh xa cái nơi tươi đẹp quái dị này ra càng sớm càng tốt.

Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh nhìn nhau thập phần sững sốt. Bọn họ đã biết Mã Phi Yến đang nói đến chuyện gì rồi. Năm nàng chín tuổi có một hôm thấy được A Ngưu được phụ thân hắn bắt cho con dê rất đẹp. Thế là trở về đòi sống đòi chết nhất quyết bắt Mã Tuấn Vĩnh hứa đưa nàng đi bắt một con dê to hơn đẹp hơn con dê của A Ngưu.

Thật lâu sau, Mã Tuấn Vĩnh mới lấy lại tinh thần nói: “Bảo bối, hiện tại người còn nhớ người bao nhiêu tuổi không?”

Mã Phi Yến xòe đôi bàn tay ra đếm, rồi ngẩng đầu cười tươi nói: “Chín tuổi.” Hiện nàng vẫn còn chưa phát hiện ra chiều cao cùng mình cùng phụ mẫu đã không giống trước. Tay nàng, cả ngực nàng nữa đều thay đổi a.

Cung Vô Khuyết bước đến nắm lấy tay nàng kéo đến bên mình: “Yến nhi, nàng không nhớ ta?” Trong giọng nói mang theo thập phần chua xót. Khó khăn lắm hắn cùng nàng mới đến được ngày hôm nay, bây giờ lý nào nàng lại không nhớ hắn. Nàng bảo nàng chỉ mới chín tuổi.

Mã Phi Yến không chút do dự đẩy hắn rồi chạy đến bên phụ mẫu. Cung Vô Khuyết khẽ thở dài rồi hô to: “Thế An, mau đến giúp nàng bắt mạch đi.”

Thế An cung kính bước đến: “Thiếu phu nhân, thỉnh người...”

Lời nói còn chưa hết đã bị đánh gãy bằng tiếng mắng chửi của Mã Phi Yến: “Thiếu cái gì phu nhân chứ? Người ăn nói linh tinh cái gì?”

Mã Phi Yến hừ một tiếng rõ kêu rồi cao giọng mắng Cung Vô khuyết: “Người mới bệnh, cả nhà người mới có bệnh mới cần bắt mạch.” Nói xong nàng kéo tay Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị: “Phụ thân, mẫu thân, chúng ta mau trở về thôi, ở đây toàn những người quái lạ.”

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật nghe xong liền chấn kinh không kém. Nếu nói đến nàng chỉ chín tuổi thì trong ký ức của nàng cũng không hề có bọn hắn.

Chuyết Niên Quyên cùng Bạch Mãn Ngọc kinh hỉ nhìn chằm chằm Mã Phi Yến, trong mắt bọn họ có chút thương tâm. Mã Phi Yến hôn mê sáu ngày cứ nhiên tỉnh lại không nhớ một ai trừ Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh.

101. Chương 101: Kinh Hỉ

Cung Vô Khuyết bước lên một bước mở miệng: “Nhạc phụ đại nhân...”

Lời còn chưa dứt Mã Phi Yến hất tay Mã Tuấn Vĩnh ra ôm lấy Tề thị khóc lóc: “Mẫu thân, phụ thân khi nào có nữ nhân khác, lại còn cùng nữ nhân đó có nhi nữ nữ tế nữa. Cuộc sống sau này của chúng ta sẽ phải thế nào đây?”

Không ngờ nam nhân không tên nào đáng tin cậy cả. Chỉ qua một buổi tối mà lại biết được vị phụ thân nàng trọng bấy lâu nay cùng đám nam nhân phạm phu tục tử kia không hề khác biệt. Thật đau lòng biết bao!

Mọi người nghe được đang mang tâm trạng đau xót đột nhiên lại cảm thấy buồn cười. Mã Tuấn Vĩnh muốn cười lại cười không ra miệng bất lực nói: “Bảo bối a, phụ thân khi nào có nữ nhân khác a. Bản thân người không nhớ gì thì thôi lại muốn chia rẽ tình cảm của ta cùng mẫu thân người sao?”

Mã Phi Yến chớp chớp mắt vài lần lại nhìn sang Tề thị: “Mẫu thân a, vì sao sau một đêm người liền thay đổi thế kia? Đường như...người có chút lớn tuổi hơn hôm qua a.”

Mã Tuấn Vĩnh tuy trải qua năm tháng như trên mặt đường như không lưu lại biểu tình theo năm mà vẫn là tuần tú. Còn Tề thị thì khác a, xảy ra nhiều chuyện mỗi ngày đều khóc lóc làm sao giữ được thanh xuân.

Tề thị nghe được bị chê lớn tuổi liền nắm lấy tai của Mã Phi Yến mắng một trận. Vì ai mà nàng mới trở nên cái bộ dạng thế này. Hiện tình lại một chút cũng không nhớ đã vậy còn chê bai nàng nữa, thử hỏi không giận sao được.

Mã Phi Yến liền quay sang cầu cứu Mã Tuấn Vĩnh, giọng nàng nghẹn ngào trong trẻo cứ y như thật là chín tuổi vậy: “Phụ thân.”

Mã Tuấn Vĩnh vội vàng khuyên nhủ Tề thị: “Yến nhi mới tỉnh lại không nhớ được nhiều, nàng cần gì phải tức giận như vậy.”

Mã Phi Yến sụt sịt phần hận xoa xoa cái tai của mình.

Mã Viễn Duẫn vẫn chưa tiếp nhận sự thật liền nói: “Muội muội, Bách Hoa Mộng là tâm huyết của muội muội không lý nào muội muội lại không nhớ có đúng không?” Nàng vẫn muốn hừ Cung Vô Khuyết nên mới giả vờ đi. Biết rằng giả thuyết này không hợp lý cho lắm nhưng vẫn thôi miên bản thân tin là thật.

Tề thị như người trong mộng phản vấn: “Bách Hoa Mộng?”

Mã Viễn Luật hít một ngụm khí lạnh của cuối thu rồi đem chuyện nói ra. Tề thị tức điên mắng cả bốn phụ tử biết chuyện giấu nàng. Mọi người cúi đầu nghe mắng chỉ mỗi Mã Phi Yến là không hiểu họ đang diễn tuồng gì.

Trong lòng Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị vô cùng chua xót. Ba huynh muội của bọn họ bị đại phòng chèn ép nên mới phải đi đến bước này. Khi trở về không lâu biết tin đến tìm Mã Tuấn Trường hỏi chuyện.

Lão thái gia có nói với bọn họ là hiểu được nỗi oan của Mã Phi Yến nhưng không tiện lật lại. Mã Tuấn Trường cũng bị phạt bằng gia pháp xám hối cho việc phán quyết hồ đồ rồi.

Thế nên bọn họ mới không nhắc đến. Nhưng hôm nay nghe chính miệng hài tử kể lại liền đau xót cho Mã Phi Yến còn nhỏ đã phải chịu mười đại bản.

Tề thị không kiềm được nước mắt ôm lấy Mã Phi Yến khóc một trận thật to. Mã Phi Yến bĩu môi nhìn Mã Tuấn Vĩnh nói: “Mẫu thân, người có tiền đồ một chút có được hay không? Nhiều lúc nữ nhi thực sự nghĩ rằng người là dư nước mắt đấy. Tân Hà thôn đã quá nhiều nước rồi không người tiếp thêm đâu. Đê xây chưa xong sợ là bị nước mất của người làm trôi mất.”

Tề thị đang khóc bị nàng chọc cho cười, hung hăng nói: “Người hiện đã mười bảy tuổi rồi có biết không? Còn chê vi nương. Nam tử kia là phu quân của người đấy.”

Mã Tuấn Vĩnh ôm lấy Tề thị vỗ vỗ vai trấn an: “Bảo bối a, mẫu thân của người nói đều là sự thật. Đê xây xong rồi, hiện phụ thân cũng là thượng thư chúng ta ở kinh thành không phải Tân Hà thôn. Còn đây là ca ca tẩu tẩu của người, đây là chất nhi của người. Người thực sự một chút cũng không nhớ?”

Miệng thì nói như thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy an ủi vì nàng còn nhớ đến mình. Hắn cũng vẫn là đau lòng a!

Mã Phi Yến đảo mắt nhìn từng người có mặt ở trong viện rồi vươn tay kéo tay ai đó hung hăng cắn một miếng thật đau. Đến khi Mã Viễn Duẫn hét thốt thanh nàng mới buông ra cười hì hì: “Người biết đau liền không nằm mộng, các người không nằm mộng, là ta nằm mộng. Ta lại đi ngủ đây không rảnh chơi cùng các người.”

Phất tay nàng xoay người rời đi. Chỉ là một cơn ác mộng thôi, nàng ngủ một giấc tỉnh lại mọi chuyện sẽ lại bình thường thôi.

Cung Vô Khuyết không chịu được liền giữ tay nàng lại: “Yến nhi, nàng không nằm mộng.” Hắn nắm chặt lấy tay nàng như thể muốn nàng biết được đau đớn trong lòng hắn lúc này vậy.

Mã Viễn Luật chưa xót lên tiếng: “Muội muội không lý nào lại không nhớ chúng ta.”

Chuyết Niên Quyên bước đến không cam lòng nói: “Người lý nào không nhớ biểu ca, biểu ca đã lo lắng cho người thế nào.”

“Biểu ca?” Mã Phi Yến không hiểu nàng ta muốn nói gì. Nàng liền nhìn hai nữ nhân được bảo là tẩu tẩu của mình. Trong đầu nàng không hề có bất kỳ thứ gì liên quan đến họ.

Bạch Mãn Ngọc nắm tay Mã Phục Khanh chậm rãi nói: “Là trượng phu của muội muội đấy.”

Mã Phi Yến bĩu môi chê bọn họ đóng kịch dở tệ. Nàng đương nhiên không tin rồi, nhưng chiều cao của nàng là thực a. Nhìn kỹ dung mạo của Mã Tuấn Vĩnh cũng không giống trong ký ức của nàng cho lắm.

Bên ngoài truyền vào bảo hoàng thượng đến. Cung Vô Khuyết vội vàng cởi áo choàng khoác lên người nàng. Còn chưa đưa đến Mã Phi Yến không chút do dự lạnh lùng hất ra. Nàng khi nào thì thành thân rồi, làm sao nàng có thể gả cho đám nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp được.

Mã Tuấn Vĩnh thấy vậy liền nói: “Bảo bối a, người mặc trung y như vậy là xúc phạm thánh thượng đấy.”

Nghe vậy Mã Phi Yến sợ hãi liền lấy khoác áo choàng của Cung Vô Khuyết che lại thân thể. Hoàng thượng đến đây để làm gì? Hắn năm lần bảy lượt muốn lấy đầu Mã Tuấn Vĩnh làm sao lại nâng Mã Tuấn Vĩnh lên làm thượng thư lại còn đích thân đến đây nữa. Lại nói, đây là nơi nào, sao nàng một chút cũng không có ấn tượng.

Hoàng thượng mặc một thân lông bào cùng đám cung nhân tiếng vào trong viện. Mọi người đồng loạt cúi người hành lễ. Sau khi được miễn lễ liền đứng dậy.

Hoàng thượng mỉm cười bước đến lên tiếng hỏi: “Cữu mẫu đã tỉnh, người cảm thấy thế nào?”

Mã Phi Yến cúi thấp đầu tránh bị bảo là mạo phạm thánh nhan mang đi tru di cửu tộc là xong. Nhưng trước đó do hiếu kỳ nên không quên lên nhìn nhan sắc của hoàng thượng.

Hoàng thượng còn trẻ thế này, so với “Tên khốn tuần mỹ” kia không sai biệt lắm, chắc là cùng tuổi a. Trong lòng nàng thầm mắng hoàng thượng một trận, hắn vì sao lại tin tưởng ning thần đòi lấy đầu phụ thân nàng? Là còn trẻ nên hành sự không quyết đoán sao?

Thấy không có đáp án, hoàng thượng vẫn là cười tươi nhẹ nhàng gọi: “Cữu mẫu.” Cữu phụ vì hoàng vị của hắn mà hy sinh không ít. Hiện thân tử của cữu phụ lại vì cuộc chiến hoàng vị này hôn mê bất tỉnh hẳn thân là chất nhi làm sao lại có thể không quan tâm được.

Mã Phi Yến chớp chớp mắt nhưng không dám ngẩng đầu lên. Trong số đám người ở đây chỉ có mỗi Tề thị là đủ tuổi làm cữu mẫu của hoàng thượng thôi vì sao Tề thị không trả lời? Là do bị nhan sắc của hoàng thượng làm cho kinh hỉ nên thốt không nên lời đi. Nghĩ đến đây nàng có chút tiếc cho phụ thân mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, nếu Tề thị là cữu mẫu của hoàng thượng thì Mã Tuấn Vĩnh là cữu phụ vậy sao lại bị chém đầu. Đây rốt cuộc là thế nào?

Còn đang mải mê suy nghĩ, dưới chân nàng đột nhiên có một đôi hài hoàng sắc thêu long văn bước đến, trên đầu liền truyền xuống một âm thanh nhẹ nhàng: “Cữu mẫu vì sao không trả lời Trẫm?”

Mã Phi Yến kinh hỉ bất giác ngẩng đầu nhìn thẳng hoàng thượng. Nàng nhìn trái nhìn phải bên cạnh nàng ngoài trừ Cung Vô Khuyết thì đâu còn nữ nhân nào khác nữa đâu. Sẽ không phải là gọi nàng chứ?

Nàng đưa tay chỉ vào mình, mở to mắt hỏi: “Hoàng thượng gọi thần nữ?”

Hai chữ ‘thần nữ’ lọt vào tai khiến hoàng thượng có chút không hài lòng. Lúc này Cung Vô Khuyết mới cung kính ôm quyền nói: “Hồi hoàng thượng, nàng vừa tỉnh lại hiện trí nhớ chỉ dừng lại lúc chín tuổi thôi.”

Lúc này hắn ước gì trí nhớ của nàng có thể nhớ được lần đầu hắn và nàng gặp mặt cũng được. Đáng tiếc trí nhớ của nàng còn cách khoảng đó một đoạn khá xa. Hắn gặp nàng trong một ngày hè vào năm nàng mười một tuổi.

Hoàng thượng nghe vậy liền nói: “Vậy Trẫm liền bảo thái y đến khám cho cữu mẫu.”

Mã Phi Yến nhìn hoàng thượng đầy cảnh giác rồi ôm lấy Tề thị đứng ở một bên gần đó, nhẹ giọng: “Mẫu thân, chúng ta trở về thôi.”

Nếu đã nhận định đây không phải mơ, nàng cũng không phải chín tuổi thì nàng chỉ còn biết dựa vào Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh thôi. Hiện tại nàng không nhớ được thứ gì cả. Thế giới này thật kỳ lạ, nàng xuyên không đã dành nay ngủ một giấc mọi chuyện đã trở nên nàng vô pháp tiếp nhận rồi.

Mã Tuấn Vĩnh nghe được ái nữ ghen ngào không kiềm được lòng. Cung Vô Khuyết thở dài nói: “Nàng theo ta trở về phòng thay y phục rồi ta đưa nàng trở về.”

Mã Phi Yến cực lực lắc đầu. Nàng thà mặc như thế trở về chứ tuyệt không theo hắn. Nhờ hắn lại giờ trở như lúc này thì sao?

Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh nghe vậy liền đưa nàng trở về.

102. Chương 102: Xa Lạ

Mã Phi Yến đối với thượng thư phủ cứ y hệt như là một nơi xa lạ vậy. Nàng đảo mắt nhìn trái nhìn phải, đám hạ nhân trong phủ thấy nàng hành lễ gọi một tiếng ‘Cung phu nhân’ liền bị nàng mắng đến không ngóc nổi đầu.

Trên đường trở về nàng liền tục bảo với Mã Tuấn Vĩnh và Tề thị khuyên nhủ, uy hiếp Cung Vô Khuyết viết thư. Nàng biết hắn là cữu phụ của hoàng thượng, mà hoàng thượng lại nể trọng gọi hắn một tiếng cữu phụ nhất định không thể đắc tội được.

Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh liền tục nhiên nhau thở dài không thôi. Lúc trước bọn họ không hiểu chuyện nhất định sẽ nghe theo ý nàng. Nhưng hiện tại lại không giống a. Cung Vô Khuyết làm mọi chuyện điều là bất đắc dĩ. Lòng hắn vẫn là chỉ có mỗi mình Mã Phi Yến, bảo bọn họ làm sao mà mở lời với người ta đây.

Mã Phi Yến vẫn chọn phòng kế bên phòng của phụ mẫu như lúc ở Tân Hà thôn mặc cho Tề thị bảo phòng của nàng ở phía đối diện. Đám hạ nhân lại cực khổ một phen đem đồ của nàng mang trở về phòng bên này.

Cung Vô Khuyết cùng mang y phục, trang sức nàng thường sử dụng đưa đến nhưng Mã Phi Yến kiên quyết không chịu nhận khiến hắn tức muốn nổ phổi mà không làm gì được. Bước vào phòng nàng không hề gõ cửa báo trước.

Lúc này Mã Phi Yến đang nằm trên giường suy nghĩ đến mọi chuyện xảy ra từ lúc nàng tỉnh đến giờ. Đây đối với nàng tuyệt đối là một cơn ác mộng khủng khiếp đối với nàng. Còn đáng sợ hơn cả chuyện xuyên không nữa.

Nghe được tiếng đẩy cửa nàng liền ngồi bật dậy đầy cảnh giác nhìn Cung Vô Khuyết bước vào. Hiện nàng có la lên cũng không ai chạy vào giúp nàng đâu bởi vì kiêng kỵ thân phận của Cung Vô Khuyết lại nói hắn hiện là trượng phu của nàng a.

Cung Vô Khuyết thâm tình ngồi xuống bên nàng, vươn tay kéo nàng ôm vào lòng thâm tình hỏi: “Nàng vì sao lại không để hạ nhân mang đồ vào phòng mà vút bên ngoài như vậy?”

Nàng rất muốn mở miệng bảo ‘đó không phải là đồ của ta, ta tự nhiên sẽ không nhận.’ nghĩ lại bản thân không nhớ lúc trước đã từng dùng qua chưa liền nuốt câu đó xuống bụng ra sức đẩy hắn ra: “Người mau buông ta ra.”

Cung Vô Khuyết cứ như không thấy hành động đó của nàng chỉ nắm lấy phải của nàng, vén tay áo lên cho nàng xem: “Yến nhi, vòng này là lúc ta cùng nàng thành thân ta đích thân đeo cho nàng.”

Mã Phi Yến nhìn chiếc vòng vàng chói mắt liền nhú mày hừ một tiếng rồi nhanh chóng tháo vòng ra ném xuống đất. Cung Vô khuyết nhìn chiếc vòng xoay tròn vài vòng dưới đất không hề chớp mắt. Nàng làm vậy cũng như moi tim hắn trong lòng ngực ra ném luôn cùng chiếc vòng kia vậy.

“Yến nhi, nàng vì sao phải làm như vậy?” Hắc hung hăng đưa tay nắm cằm nàng hướng đối diện mình, đôi mắt rực lửa nhìn nàng. Nàng không nhớ đã dành còn dám mang đồ hắc tặc vứt đi. Đây là có ý tứ gì?

Mã Phi Yến nuốt một ngụm nước bọt dững cảm nói: “Ta không thích người cũng không có ý muốn gả cho người, hiện cũng không nhớ gì đến chuyện trước kia nữa mau đưa thư đây liền không còn quan hệ nữa.”

Hắn đã nhin một bước để nàng theo phụ mẫu rồi đi trước, từ từ đợi nàng chấp nhận được hắc lại đưa nàng về. Nàng không nhớ chuyện trước kia cũng không sao, hắc có thể đợi nàng nhớ lại hoặc nàng không bao giờ nhớ lại hắc cũng sẽ tìm khác khiến nàng yêu mình lần nữa. Nhưng không lý nào nàng lại làm như vậy.

“Vào đây.” Hắc hô to nhưng mắt vẫn là nhìn Mã Phi Yến chằm chằm.

Mã Phi Yến né tránh hắc liền đưa mắt nhìn ra cửa. Lúc này có Thế An cùng một nam nhân và ba nữ nhân tiếng vào. Bọn họ nhẹ nhàng cúi người hành lễ: “Gặp qua thiếu gia, thiếu phu nhân.”

“Miễn.” Cung Vô khuyết lạnh nhạt nói một từ rồi hỏi nàng: “Nàng cũng không nhớ bọn họ.”

Mã Phi Yến cẩn thận quan sát năm người trước mặt. Cả năm người đều dùng ánh mắt thâm tình nhìn nàng như thể cầu khẩn nàng nhớ ra mình vậy. Mã Phi Yến dứt khoát lắc đầu, nàng thực sự không nhớ được họ.

Một nữ nhân bước đến nhặt chiếc vòng đặt lên trên giường rồi quỳ xuống bên giường nói: “Thiếu phu nhân không nhận ra nô tỳ sao? Nô tỳ là Bạch Chỉ.”

Bạch Chỉ Ngân Chỉ bị độc phát mà chết là do hiện trường giả Cung Vô Khuyết bày cho Trữ thân vương xem. Hắc biết nàng rất đau lòng nếu thấy các nàng chết nên lén lút bảo Thế An giúp bọn họ giải độc rồi âm thầm hạ thêm một ít mật hoa để quỳen nhưng đổi một ít dược liệu trong đó kéo dài độc phát. Cũng may đúng như dự đoán của hắc độc phát đúng lúc nên gạt được Trữ thân vương.

Ngân Chỉ cũng bước đến quỳ xuống nói: “Thiếu phu nhân, nô tỳ là Ngân Chỉ.”

Từ lúc bọn họ mở mắt biết được sự thật cũng cực kỳ xúc động. Mạng của bọn họ lại lần nữa được nhặt về. Lúc trước bọn họ đã trả lại ân tình cho Trữ thân vương rồi, hiện mạng của bọn họ được Cung Vô Khuyết cứu thì sẽ toàn tâm toàn ý với chủ tử.

Mã Phi Yến nhìn hai nữ nhân lạ mặt trước mắt không hề động tâm. Bọn họ đang diễn bi kịch hay hài kịch cũng không liên quan đến nàng.

Tuyết Ly cũng được Thiếp Trữ đỡ đến bên giường: “Thiếu phu nhân thực sự không nhớ Tuyết Ly sao?”

“Ta để Bạch Chỉ Ngân Chỉ ở đây tiếp tục hầu hạ nàng.”

Cung Vô Khuyết thấy biểu tình vô cảm của nàng liền thất vọng đem vòng để vào trong vạt áo trước ngực. Hắc sẽ đợi đến khi nàng nguyện ý mang vòng lên, miệng cũng không quên nói: “Lúc trước nàng đã từng đáp ứng ta sẽ không tháo vòng xuống.”

Mã Phi Yến nghe được bỗng có chút chột dạ cũng không dám nhìn hắc. Nàng không nhớ lúc nào thì bản thân lại hứa linh tinh như vậy. Đúng lúc không khí ngưng ngừng đó được chất giọng đáng yêu của Mã Phục Khanh phá vỡ.

“Cô cô, cô trượng, đừng côm.” Hắc chấp chững bước vào miệng cười tươi tắn.

Bạch Mãn Ngọc vốn muốn cùng hắc vào nhưng thấy được tình hình bên trong nên không tiện. Nàng ta đứng bên ngoài để Mã Phục Khanh vào một mình.

Mã Phi Yến như được giải thoát chạy đến ôm hắc hôn vào cái rồi bế hắc chạy vù ra ngoài như một cơn gió.

Dùng cơm Mã Phi Yến không có gì để nói nhưng đám người Mã gia lại huyền thuyên không ngừng miệng. Bọn họ cảm thấy Cung Vô Khuyết là nam nhân đáng để nàng nương tựa một đời nên liên tục tác thành.

Cung Vô Khuyết phải trở về giải quyết chính sự. Không bao lâu thì Vũ Văn gia đến. Mã Phi Yến nhìn Vũ Văn Dương Khải và Kiều thị như người xa lạ vậy. Nói chuyện một hồi mới biết được nàng không nhớ ra bất cứ một ai.

Cả Mã gia chỉ thứ nhất đến Mã Phi Yến vẫn ngồi trơ mắt nhìn họ. Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật gọi thế nào thì nàng gọi y như vậy ngoài ra không có cùng bọn họ nói thêm thứ gì nữa.

Mã Tuấn Trường thấy vậy cũng bảo Mã Tuấn Vĩnh nên để Cung Vô Khuyết thỉnh danh y chữa trị cho nàng. Nếu chỉ là nàng không nhận ra mọi người thì thôi, đây là nàng đối với mọi người còn hơn cả người xa lạ nữa.

Mấy ngày tới Mã Phi Yến cũng không hề thân cận với hai huynh trưởng cùng tẩu tẩu như trước, nhưng lại luôn miệng chọc giận Tề thị và Mã Phục Khanh.

Mã Viễn Duẫn, Mã Viễn Luật mỗi ngày đều đến phòng nàng trò chuyện đều bị thái độ lạnh của Mã Phi Yến đuổi ra ngoài. Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên đưa Mã Phi Yến đến Bách Hoa Mộng nàng cũng chẳng nhớ gì. Chỉ là vui vẻ ngồi đó thưởng trà xong còn mang bạc ra trả nữa.

Cung Vô Khuyết đem bản vẽ lúc trước của nàng cho người làm y hết rồi đổi hết bàn ghế trong Bách Hoa Mộng. Mã Phi Yến không biết còn nghĩ hấn cũng là người xuyên không như mình.

Một hôm Cung Lạc Thiên đưa Tô thị về thăm bên ngoại trở về. Nơi đầu tiên đến chính là thượng thư phủ. Trùng hợp lúc này phụ tử Mã Tuấn Vĩnh cùng Cung Vô Khuyết hạ triều nên gặp mặt nhau ở đại môn rồi cùng vào phủ.

Lúc này, Mã Phi Yến cũng Mã Phục Khanh đang ngồi ở tiền thính tranh nhau ăn chè đậu hủ ki nấu hạt sen. Tề thị luôn miệng mắng Mã Phi Yến dành ăn với chất nhĩ. Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên nhìn Mã Phi Yến cười khúc khích.

Mã Phi Yến như là thấy chết không sờn vẫn là đưa thìa sang lấy một viên hạt sen trong chén của Mã Phục Khanh. Mã Phục Khanh lại lạnh mắt nhìn Mã Phi Yến đưa hạt sen vào miệng rồi nhai ngon lành cũng không lên tiếng.

Một tràng cười nói của đám nam nhân truyền đến, đám nữ nhân bên trong cũng quay sang. Sau khi biết được người đến thì mọi người còn cao hứng hơn nữa. Mã Phi Yến nhìn Cung Lạc Thiên gật đầu cười bởi nàng không biết nên gọi hấn là gì cho phải.

Cung Lạc Thiên nhìn thấy biểu hiện lạ của Mã Phi Yến liền bước đến hỏi: “Phi Yến không gọi phụ thân nữa sao?” Lúc hấn rời đi thì Mã Phi Yến vẫn còn hôn mê.

Lúc này tiếng cười của mọi người đều ngừng lại, cả tiền thính không còn có một chút âm thanh gì. Mã Phi Yến chớp chớp mắt nhìn Cung Lạc Thiên không ngừng. Cung Vô Khuyết vội nói: “Phụ thân, nàng...không nhận ra chúng ta.”

Nói đến đây lòng hấn cũng là tan nát rồi. Hấn cùng nàng trải qua bao nhiêu chuyện đến cuối cùng nàng không nhớ chút gì về hấn. Còn gì có thể đau lòng hơn thế nữa.

Mã Tuấn Vĩnh vội cười trừ hướng Mã Phi Yến nói: “Bảo bối, đây là phụ thân của Vô Khuyết, lúc trước người cũng gọi hấn là phụ thân.”

Mặt của Mã Phi Yến lúc này đột nhiên như bị một cơn gió lạnh ập đến vậy. Cơ mặt cứng đờ, mắt mở to, miệng cũng chẳng khép lại được. Phải mất rất lâu thời gian nàng mới nói: “Phi Yến không được khỏe trở về phòng trước.”

Nói xong không đợi ai phản ứng nàng đã vội chạy về phòng rồi. Đùa sao, nàng còn muốn cùng Cung Vô Khuyết hòa lỵ lý nào lại gọi phụ thân hấn làm phụ thân của mình.

Mọi người ở tiền thính chỉ nhìn nhau thở dài.

103. Chương 103: Lại Bắt Đầu

Vài ngày sau, Bạch Chỉ Ngân Chỉ đưa ra đề nghị bảo Mã Phi Yến đi dạo ở cánh rừng nhỏ ở ngoại thành với lý do phong cảnh tốt, không khí trong lành thuận tiện cho việc phục hồi trí nhớ. Mã Phi Yến một mình xuống xe ngựa đến đó, các nàng viện lý do không chịu đi cùng mà chỉ ngồi ở xe đợi.

Bước vào trong cánh rừng nhỏ, tiếng lá cây dưới chân vang lên âm thanh ứng với mỗi bước nàng đi. Hiện vào đầu đông, cây trên cành không còn chút lá nào, tất cả đều trơ trọi. Đảo mắt nhìn quang cảnh một chút lại thấy đằng trước có một nam tử đứng chấp tay sau lưng đưa lưng về phía mình.

Không cần nghĩ cũng biết đó là ai rồi, thế là nàng xoay người trở về xe ngựa. Biết trước là không có thứ gì tốt mà, trong lòng thầm mang Bạch Chỉ Ngân Chỉ mắng một trận rồi nghĩ cách xử trí bọn họ.

Cung Vô Khuyết nghe tiếng bước chân ngày một gần tâm trạng không khỏi kích động. Tay nắm chặt thành quyền kiềm chế tâm tình của bản thân, liên tục hô hấp điều hòa nhịp thở.

Nhưng khi nghe được tiếng xoay người hắn lập tức mất hứng với vẻ xoay người đuổi theo Mã Phi Yến. Hắn vốn định tại hiện lại lần đầu hắn gặp nàng, miếng ngọc đã vỡ kia hắn cũng cho người làm y hệt. Thế mà nàng lại không giống lúc đó nữa, nàng cứ nhiên xoay người bỏ đi.

Hắn đâu biết lúc đó Mã Phi Yến là vì mê luyện gương mặt tuần dật của hắn nên mới thất thần như vậy. Hiện trong lòng nàng hắn chính là người đáng ghét nhất. Mới mở mắt đã bị hắn phi lễ rồi lại một đám người bảo hắn là trượng phu của mình nữa chứ. Nàng khi nào thì đồng ý thành thân?

Tay bị Cung Vô Khuyết giữ lại, Mã Phi Yến cau có hừ một tiếng rồi xoay qua mỉm cười: “Tướng gia thật trùng hợp, người đến đây ngắm cảnh sao? Vậy không làm phiền nữa, Phi Yến cáo lui trước.”

Cung Vô Khuyết cực lực nén giận để bản thân không hét lên. Nàng đoán được nên mới xoay người rồi đi thế mà bây giờ lại bảo trùng hợp: “Yến nhi, nàng thật không có ấn tượng gì sao?” Tuy bây giờ không phải mùa hè nhưng mà nếu giúp nàng nhớ lại được chút gì cũng tốt.

“Ta không biết tướng gia nói cái gì.” Mã Phi Yến lạnh nhạt buông ra một câu rồi giật mạnh tay ra chạy một mạch leo lên xe ngựa.

—————Phân Cách Tuyệt Luna Huang—————

Một hôm khác, Mã Phi Yến cùng Bạch Mãn Ngọc hẹn nhau ra xuống phố dạo. Đáng ghét nhất là Mã Phục khanh đột nhiên lại ngã bệnh khiến Bạch Mãn Ngọc không đi được. Chuyết Niên Quyên bận rộn chăm sóc Mã Phục Hải cũng không thể đi. Mã Phi Yến đành một mình vui vậy.

Dạo một lúc nàng lại muốn ra ngoài thành chơi. Nàng cho xe chạy đến khu rừng nhỏ hôm trước rồi cùng Bạch Chỉ Ngân Chỉ ngồi xuống đám tuyết trắng. Người nàng nằm xuống nền tuyết, cách một cái áo choàng dày nhưng vẫn là cảm nhận được cái lạnh thấu xương của tuyết.

Lúc này đây đột nhiên nàng quay sang nhìn thấy một con rắn. Đùa gì vậy, mùa đông cũng rắn sao? Với kinh nghiệm của mình nàng biết được con rắn này không có độc. Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy đợi thời cơ bắt lấy cái đầu rắn cười khanh khách.

Lúc này đây cảm thấy phía sau có người nàng nghĩ đó là Bạch Chỉ Ngân Chỉ liền quay lại đưa cho các nàng xem. Không ngờ không thấy các nàng mà chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Cung Vô Khuyết.

Cung Vô Khuyết ngồi xổm xuống bên cạnh ôm nàng vào lòng thâm tình cười nói: “Yến nhi, nàng không nhớ cũng không sao, chúng ta không cần quá khứ kia nữa.” Một mình hắn nhớ là đủ rồi.

Hắn cố ý sắp đặt lại buổi hôm này còn bảo Thế An nhất quyết tìm cho bằng được một con rắn không độc về. Không ngờ nàng không giống trước khi mà trực tiếp bắt lấy con rắn. Hắn nhìn nàng cười bản thân cũng có chút cao hứng. Nàng đã không nhớ hắn liền tìm cách để nàng lại lần nữa thích hắn vậy.

Mã Phi Yến nghe câu này liền biết được chuyện này cùng hắn có liên quan. Nàng vút con rắn ra xa liền lườm hắn một lúc, sau đó mới vén tay áo lên cho hắn xem rồi hỏi: “Người luôn miệng nói người là phu quân của ta vậy vì sao ta vẫn còn thủ cung sa?”

Nàng luôn nghĩ câu hỏi này trong đầu rất lâu rồi. Nhưng không lý nào mọi người lại thông đồng cùng nhau gạt nàng để nàng gả cho hắn. Đến hôm nay nhin không được nữa nàng liền mang nghi vấn trong lòng nói ra.

Cung Vô Khuyết đưa tay kéo tay áo của nàng lại, trách: “Nàng không biết lạnh sao. Tay của nữ tử không được phép tùy ý đến người khác xem, nhất là nam nhân, đương nhiên ngoại trừ ta ra.” Hắn không biết nên trả lời câu hỏi của nàng như thế nào nữa. Nàng quên hết cũng tốt, mọi chuyện bắt đầu lại vậy.

Mã Phi Yến hừ một tiếng lại nói: “Trả lời.” Dám viện cớ để tránh né câu hỏi của nàng sao, rõ ràng là có chuyện mờ ám.

Cung Vô Khuyết đưa tay lấy cái hà bao ra, mở hà bao, bên trong ngoại trừ chiếc vòng vàng kia thì còn có hai lọn tóc được bện vào với nhau. Hắn đưa cho nàng xem: “Đây là tóc của ta và nàng lúc thành thân cắt rồi đặt vào. Đến giờ đây tóc của ta vẫn là mất đi một phần này.”

Mã Phi Yến đưa tay lấy đám tóc ngắn cũn của mình ra xem, ngắn ở đây là khi so với những người khác, tóc nàng hiện giờ cũng gần đến thắt lưng rồi. Cung Vô Khuyết bật cười to rồi véo gò má của nàng: “Nàng lười chải tóc nên cắt mất rồi làm sao thấy được.”

“Không có chứng cứ ai biết tóc kia có phải của ta không.” Mã Phi Yến bĩu môi không thừa nhận. Nàng vẫn là ôm tư tưởng không thành thân lý nào lại đồng ý gả cho hắn chứ.

Nghe nàng nói xong lòng hắn cũng là một mảnh hỗn loạn. Cung Vô Khuyết bế nàng lên bước về hướng xe ngựa phi đáp sở vấn: “Ta không buộc nàng nhớ lại chuyện trước kia nữa nhưng nàng phải biết ta không có lừa dối nàng.”

—————Phân Cách Tuyển Luna Huang—————

Lại một hôm, trên bàn ăn Tề thị, Mã Tuấn Vĩnh cùng hai huynh trưởng liên tục khuyên bảo Mã Phi Yến nên trở về Cung gia. Hai vị tẩu tẩu đáng kính kia bận lo lắng cho hài tử nên không có thêm miệng vào.

Mã Phi Yến vẫn chung thủy với thái độ im lặng dùng bữa. Đến khi không thể chịu đựng được nữa nàng mới nheo mắt lại hỏi: “Mọi người có gì khó nói có phải không? Lúc Cung Vô Khuyết dùng thịt dê người bức ép mọi người nói giúp hắn có đúng như vậy không?”

Cung Vô Khuyết là ai chứ? Là thân bào đệ của thái hậu, là cữu phụ của hoàng thượng, là thừa tướng đương triều trẻ tuổi nhất. Hắn hoàn toàn có đủ năng lực bức ép người khác thuận theo ý mình.

Lại nói, mới tỉnh lại đã thấy hắn phi lễ mình rồi. Điều này càng khiến nàng cảm thấy hắn tuyệt đối có khả năng làm ra chuyện bỉ ổi này.

“Bảo bối a, mọi chuyện không phải như vậy đâu, người thực sự gả vào Cung gia rồi.” Mã Tuấn Vĩnh buông đũa thở dài, đến ăn cũng mất luôn khẩu vị: “Chuyện này cả kinh thành không ai không biết.”

“Hôm đại hôn của muội muội, tướng gia thực sự là tổ chức rất lớn, mang một nửa bổng lộc ra để đãi dân chúng toàn thành suốt một ngày một đêm.” Mã Viễn Duẫn đau thương nhìn Mã Phi Yến. Từ lúc nàng mất trí đến nay vẫn là xem hắn cùng Mã Viễn Luật như Mã Viễn Hành lúc trước mà đối đãi vậy.

Mã Viễn Luật cũng nặng lòng hắt một hơi thật mạnh nói: “Vây muội muội cảm thấy chúng ta đối với tướng gia có giống như kinh sợ hay không?” Ai nhìn cũng thấy được quan hệ của bọn họ rất tốt a.

“Ai mà biết được, nhớ mọi người bị hắn bức ép phải giả bộ thì làm sao.” Mã Phi Yến vẫn cố sống chết bảo trụ quan điểm của mình. Mặc dù lúc này đây cũng hơi bị lay động rồi. Nàng nhìn cũng thấy được giữa bọn họ không có áp lực mà.

Nàng lại giơ tay lên hỏi: “Nếu mọi người không bị ép buộc vậy giải thích vì sao nữ nhi cùng hắn thành thân thời gian lâu như vậy vẫn còn thủ cung sa?”

Lúc này mặt mọi người đều lâm vào trầm tư. Chuyện này phải để Cung Vô Khuyết cùng nàng giải thích a. Bọn họ là người ngoài làm sao mà biết được.

Tề thị tức đến sắc mặt nhiễm đỏ, ruột gan nổ tung quát: “Người, người có phải muốn vì nường tức chết mới hả dạ không, đã bảo là không có bị uy hiếp cơ mà. Vô Khuyết người ta tốt như thế người lại đem người ta xem như lòng lang dạ sói mà đối đãi.”

“Phu nhân, bình tĩnh, bình tĩnh một chút.” Mã Tuấn Vĩnh lại phải trấn an thê tử nhà mình.

Nói gì thì nói trí nhớ của Mã Phi Yến chỉ dừng lại lúc chín tuổi thôi, cho dù bọn họ có bức ép thì nường cũng không thể nhất thời tiếp nhận được. Xét cho cùng thì Cung Vô Khuyết cũng là nghĩ thấu đáo nên mới không bức nường trở về Cung gia.

Mã Phi Yến nhìn thần sắc đỏ ửng kia của tề thị lại sinh ý trêu ghẹo. Mắt nường lóe lên vài gian xảo, khoe miệng nhếch cao nói: “Không cần nói đến chết ghê như vậy đâu hôn mê là đủ rồi.”

Tề thị hờ chút lại mang chết chóc ra dọa mọi người. Nhân cơ hội này nường sẽ khiến cho Tề thị mất luôn suy nghĩ kia.

“Lão gia, lão gia người xem nường nói gì kia...” Tề thị nhảy đành dạch chỉ vào Mã Phi Yến nhưng mắt vẫn nhìn trượng phu nhà mình.

Mã Phi Yến lại nói tiếp: “Nếu mẫu thân muốn chết thì cũng không còn cách nào. Nhưng là, chúng ta là nữ tử, cho dù chết thì thi thể cũng phải đẹp có đúng không?”

Ngừng một chút nường lại nói tiếp: “Treo cổ thì lưỡi sẽ bị thè ra rất đáng sợ, nhảy sông thi thể sẽ trương phồng, dùng độc thì thể lại tím tái trước đó còn đau đớn, dùng dao thì lại đau mà thủng một lỗ thi thể không toàn vẹn.”

“Nữ nhi có thể chỉ cho người vài cái a. Tỉ như...” Nường đưa tay mang đĩa mỳ trước mặt cầm lên: “Dùng mỳ thắt cổ, hoặc là đập đầu vào khối đậu hủ cũng được. Mẫu thân người thấy sao?”

Lúc này mọi người đều buồn cười lại nhìn sắc mặt của Tề thị liền không dám cười cứ thế mà nén xuống.

104. Chương 104: Trông Mong

Đúng lúc Cung Vô Khuyết cũng bước vào chào hỏi mọi người xong hần giả vờ hỏi: “Mọi người là đang nói chuyện gì?”

Hần đến đúng vào lúc câu nói của Mã Viễn Luật bắt đầu nên nghe được một đoạn cũng hiểu. Lúc đó thấy mọi người căng thẳng hần cũng không dám bước vào. Đến lúc này thấy Mã Phi Yến chọc Tề thị hần liền nhân cơ hội này tiến đến.

Tề thị vừa thấy Cung Vô Khuyết đã nặn ra một nụ cười tươi tắn, vẫy vẫy tay còn thân thiết hơn cả đối với hài tử nhà mình: “Vô Khuyết người đến rồi sao, mau đến đây cùng dùng cơm.”

Mã Phi Yến khép đôi mắt nhìn biểu tình không có tiền đồ của Tề thị chán nản cực kỳ. Đành rằng biết được Tề thị muốn có nữ tử nhưng cũng không nhất thiết là tên này chứ. Chưa gì đã để cho nường có ấn tượng xấu về hần rồi.

“Tạ ý tốt của nhạc mẫu đại nhân, tiểu tể đã cùng hoàng thượng dùng qua bữa.” Cung Vô Khuyết vẫn lễ phép trả lời. Hần vốn từ nhỏ được Cung Lạc Thiên dạy bảo rất nghiêm khắc nên khi Tề thị bảo hần gọi mẫu thân như Mã Phi Yến hần không thể thốt ra miệng được.

Bạch Mãn Ngọc nhìn thấy biểu tình bất bình của Mã Phi Yến liền khẽ cười nói: “Muội muội không phải là đồ kỵ đó chứ?”

Mã Phục Khanh lúc này nhai nuốt xong hết số cơm trong miệng mới vỗ tay hô to: “Cô trượng, cô trượng.”

Mã Phi Yến hưng hăng quay sang mắng hấn: “Trượng cái đầu ngươi.” Thật không thể hiểu nổi Cung Vô Khuyết có cái gì khiến hấn vui vẻ như vậy nữa. Mỗi lần gặp Cung Vô khuyết cứ như nhìn thấy bạc vậy reo hò cực kỳ vui vẻ.

“Cô cô xấu.” Mã Phục Khanh xị mặt xuống mắng Mã Phi Yến một câu rồi mới ăn tiếp miếng cơm do Bạch Mãn Ngọc đưa đến.

Chuyết Niên Quyên khê cười nhại lại: “Muội muội xấu nha.”

Cung Vô Khuyết ngồi xuống ghế trống bên cạnh Mã Phi Yến, thần thái biểu lộ ra ngoài là vui vẻ nhưng dưới mắt lại có chút âm lãnh: “Khanh nhi vẫn chưa thể tự dùng bữa sao?” Lúc trước hấn biết ngồi chưa bao lâu đã bị phụ thân bắt buộc tự dùng bữa, mẫu thân khóc lóc đau lòng thế nào cũng không được buông tha.

Mã Phục Khanh nghe vậy lập tức đoạt lấy miếng từ tay Bạch Mãn Ngọc rồi tự dùng. Mọi người đều cực kỳ kinh ngạc, mọi hôm bảo hấn tự dùng bữa hấn cũng không chịu bây giờ Cung Vô Khuyết hỏi một câu đã tự động tự giác như vậy rồi.

Dùng qua bữa, trò chuyện một lúc liền mỗi người về viện của mình. Cung Vô Khuyết bồi Mã Tuấn Vĩnh đánh cờ xong lại đến phòng tìm Mã Phi Yến.

Mã Phi Yến nằm trên giường bắt chân hình chữ ‘ngũ’ suy nghĩ về chuyện lúc sáng mọi người nói. Nàng vì sao lại có thể đáp ứng cùng Cung Vô Khuyết thành thân đây? Có uẩn khuất gì chăng?

Lúc này bên ngoài nghe tiếng thỉnh an của Bạch Chỉ Ngân Chỉ: “Nô tỳ gặp qua thiếu gia.”

“Ừm.” Cung Vô Khuyết trả lời một tiếng liền được các nàng đẩy cửa để hấn bước vào.

Mã Phi Yến từ trên giường ngồi bật dậy cảnh giác nhìn xuyên qua trướng mạn mông. Sao hấn vẫn chưa trở về đến đây làm gì?

Cung Vô Khuyết chậm rãi bước vào vén trướng mạn rồi ngồi xuống bên giường. Hấn vươn tay kéo nàng ôm vào lòng nhẹ nhàng nói: “Yến nhi, tin ta, ta không hề lừa nàng.” Ngoại trừ câu này ra thì hấn không còn biết phải nói câu nào nữa.

Mã Phi Yến cũng không vùng vẫy mà chỉ hỏi hấn: “Ta cùng ngươi thực sự thành qua thân rồi sao?”

“Thiên chân vạn xác, cả kinh thành không ai không biết.” Cung Vô Khuyết vuốt ve mái tóc sắp dài đến thắt lưng của nàng: “Sau này không được tùy tiện cắt tóc nữa.”

Trâm của hấn mua cho nàng nhiều như vậy vẫn chưa có cơ hội dùng hết nữa. Tóc nàng ngắn như vậy oản lên cũng không được bao nhiêu làm sao mà cài trâm đây.

Hấn hôn nhẹ lên tóc nàng rồi dặn dò vài câu sau đó rời đi. Thực sự hấn cũng muốn dọn luôn đến Mã gia sống cùng nàng nhưng hấn là nam nhân duy nhất của Cung gia rồi. Nếu dọn đến Mã gia chẳng phải là Cung gia tuyệt hậu sao.

Mỗi ngày Mã Phi Yến đều đến Bách Hoa Mộng làm lão bản. Hiện nàng là nữ nhân đầu tiên của kinh thành trực tiếp xuất đầu lộ diện kinh doanh. Cung Vô khuyết mỗi ngày đều đến thăm nàng một chút rồi rời đi cũng không hề nhắc đến chuyện bức nàng về Cung gia.

Cứ như vậy thăm thoát trôi qua hai tháng.

Đêm hôm nay đã là qua giờ cơm rất lâu rồi, đáng lý giờ này Cung Vô khuyết sẽ đến tìm nàng a. Mất thời gian nhiều như vậy cuối cùng nàng cũng là quen với bóng dáng của hấn mỗi ngày đến đây. Hôm nay hấn cứ nhiên không đến.

Nàng đi qua đi lại trong phòng vào lần, đến khi chịu không được nữa liền mở cửa ra hỏi: “Bạch Chỉ, Ngân Chỉ hấn vẫn chưa đến sao?”

“Yến nhi tìm ta?” Cung Vô khuyết lúc này cũng bước đến lại vô tình nghe được câu nói của Mã Phi Yến càng khiến hấn thêm cao hứng không thôi.

Mã Phi Yến thăm mắng hấn vài trận, sớm không đến muộn không đến phải nhè ngay lúc nàng mở miệng hỏi mới đến. Có phải là cố ý hay không? “Không có, ta là hỏi Khanh nhi, không có hỏi người.”

Nói xong đỏ mặt xoay người bước vào trong phòng. Cung Vô Khuyết mặt treo y cười phất tay bảo Bạch Chỉ Ngân Chỉ lui xuống rồi cũng theo nàng bước vào.

Mã Phi Yến mặc trung y ngồi trên giường cúi đầu nghịch tóc của mình, nhưng tâm tư lúc này lại đặt hết lên người của Cung Vô Khuyết. Cung Vô Khuyết cũng không bức nàng nói ra miệng là đang chờ hấn, chỉ là hai người ngẫm hiểu cũng tốt rồi. Cuối cùng nàng cũng là để ý đến hấn.

Hấn bước đến ngồi bên cạnh giường ôm lấy nàng khẽ hôn vào tóc: “Ngày mai ta phải đón sứ thần A Thụy Tư có lẽ mất một thời gian mới trở về được. Lúc này ta cũng hoảng thượng là bàn về vấn đề này nên mới đến trễ.” Hấn thực sự muốn mang nàng theo cùng. Đáng tiếc vừa sợ lịch sử lặp lại hấn mất nàng lần nữa, vừa sợ nàng mất trí nhớ sẽ không chịu theo hấn.

A Thụy Tư vốn là một quốc gia phiên bang, nhưng lúc trước giúp Cung Vô Khuyết giải oan nên lần này họ đến hấn phải trực tiếp đến biên giới giữa hai nước nghênh tiếp họ chứng tỏ thành ý của mình. Lại nói lần này có thái tử cùng công chúa của A Thụy Tư đến nữa, hấn càng không thể vắng mặt.

Mã Phi Yến nghe vậy tâm có chút trầm lắng. Sao đột ngột bảo đi là đi như vậy chứ, đúng là phá hoại đời nàng nàng mà: “Người giải thích với ta làm gì? Ta cũng không có hỏi người.”

Cung Vô Khuyết khẽ cười vài tiếng nhìn đến hai bên tai phiếm hồng của nàng không kiềm được lại cắn nhẹ một cái: “Ta không ở đây nàng phải ngoan ngoãn một chút có biết không.” Nàng vẫn là cứng miệng không thừa nhận là đợi hấn. Đáng tiếc cơ thể của nàng bán đứng nàng a.

Mã Phi Yến ôm lấy bên tai bị cắn ai oán nhìn hấn: “Ai cho người cắn ta?” Đôi gò má vốn trắng hồng của nàng cũng đỏ cả lên, cả khuôn mặt nóng bừng.

“Ta cho nàng cắn lại.” Cung Vô Khuyết cười cười lưu manh đưa tay chỉ vào cái miệng của mình.

Mã Phi Yến hừ một tiếng rồi quay mặt đi. Tên đáng ghét này còn có tâm trạng trêu đùa nàng nữa chứ. Nếu nàng cắn lại hấn chẳng phải là bị hấn đùa trên tay sao.

Cung Vô Khuyết ôm chặt lấy nàng nỉ non: “Yến nhi, ta hồi kinh nàng theo ta trở về được không?”

“Nhà ta ở đây người mới là người cản trở về.” Mã Phi Yến cắn răng nghiêng lợi nói.

Cung Vô Khuyết chậm rãi đỡ nàng nằm xuống nói: “Ta phải trở về chuẩn bị một số thứ, nàng ngủ sớm đi.” Đắp chăn cho nàng cẩn thận rồi hấn rời đi.

Nghe được tiếng khép cửa Mã Phi Yến bấu môi ngồi dậy xâu xé tấm chăn gấm dày của mình. Nói đi liền đi, có giỏi thì đi luôn đi, ta gặp người một lần sẽ đánh người một. Phát tiết xong nàng lại an ổn nằm xuống gối ngủ.

105. Chương 105: Nhận Thức

Sau khi Cung Vô Khuyết rời khỏi kinh thành, mỗi ngày Mã Phi Yến vẫn một thân nữ trang thướt tha quang minh chính đại bước ra Bách Hoa Mộng làm chủ. Từ khi biết được lão bảo của Bách Hoa Mộng là thừa tướng phu nhân mọi người tranh nhau đến ủng hộ tiện đà làm quen.

Cách đây vài hôm, có hai nam nhân nho nhã bước vào. Nặc Nặc vừa thấy đã chạy đến tiếp đón nồng hậu như khách hàng quen thuộc. Mã Phi Yến vẫn là ngồi bên quầy tính toán sổ sách không để ý đến.

Đến khi nghe được bọn họ hỏi Nặc Nặc: “Kim lão bản của các người đâu?”

Mã Phi Yến từng được Mã Viễn Dẫn cùng Mã Viễn Luật kể bản thân lúc trước là giả nang trang lấy tên là Kim lão bảo để mở Bách Hoa Mộng nên vừa nghe đã biết người ta tìm mình. Nhưng hiện cả kinh thành đều là biết được thân phận của nàng, bọn họ không biết chính là người ở nơi khác đến.

Mã Phi Yến vui vẻ bước đến nói: “Hai vị khách quan này muốn tìm Kim lão bản sao?” Nàng tiếp nhận thực đơn trên tay của Nặc Nặc rồi bảo nàng ta lui xuống.

Hai nam tử đưa mắt đảo một vòng trên người nàng, một trong hai người hỏi: “Cô nương là muội muội của Kim lão bản sao?”

Mã Phi Yến đưa khăn tay lên miệng khẽ cười nói: “Thực ra ta chính là Kim lão bản trong miệng của hai người. Lúc trước vì thân phận nữ nhi không tiện lộ diện nên phải vẫn nam trang hy vọng nhị vị khách quan không chê cười. Ta họ Mã.”

Bây giờ trong cả kinh thành người người đều biết rồi. Nàng có gạt họ nữa cũng đâu có ít gì. Chỉ bằng sớm thú nhận còn hơn.

Một nam tử trong đó liền gật đầu cười nói: “Không trách được lại giống như vậy nguyên lai là cùng một người. Mã lão bản cũng là biết che giấu a.” Ánh mắt hắn nhìn Mã Phi Yến cực kỳ thưởng thức.

Nam tử khác lại hỏi: “Nếu là như vậy vì sao Mã lão bản lại không nhận ra chúng mà lại xưng hô xa lạ như vậy.”

“Là do lúc trước ta gặp phải tai nạn liền không còn nhớ gì nữa. Chính vì lý do này phụ mẫu mới để ta trực tiếp đến Bách Hoa Mộng hy vọng nhớ lại được chút gì đó. Nếu là ta không nhớ được nhị vị đó là lỗi của ta, bữa trà lần này ta đãi nhị vị không để ý chứ.”

Mã Phi Yến sáng khoái như một nam nhân. Đã là thương gia thì phải rộng lượng thế mới có nhiều hảo hữu.

“Vậy ta liền giới thiệu lần nữa vậy. Ta gọi Đặc Mộc Nhĩ, đây là A Trác.” Đặc Nhĩ Mộc đứng lên gấp chiết phiến trong tay lại ôm quyền nói.

Mã Phi Yến cười cười gật đầu, tên lạ như vậy nàng cũng không biết phải gọi họ như thế nào nữa. Nghe tên thì lại liên tưởng đến bách tính của A Thụy Tư nhưng họ mặc y phục giống như người trong kinh thành không khác gì cả a.

“Ta đã hiểu, mời nhị vị công tử chọn trà.” Nàng cười tươi tấn hai tay đưa thực đơn cho Đặc Mộc Nhĩ.

Mã Phi Yến pha cho họ ấm trà xong liền mang bàn cờ ra cho họ tự cao hứng với nhau bản thân nàng trở về quầy kiểm ra số trà.

Bên này Đặc Mộc Nhĩ nhếch môi ngửi mùi thơm của tách trà tân long châu trong tay, phân phó: “A Trác, chút nữa điều tra về Mã lão bản một chút.”

Nữ nhân của Trung Nguyên cũng dám xuất đầu lộ diện kinh doanh sao? Chẳng phải nữ tử Trung Nguyên lộ diện như vậy liền không thể xuất giá sao? Vì sao lúc trước hắn không nhìn ra nàng là nữ nhân nhỉ. Hắn đưa mắt nhìn lên mái tóc chải kiểu thiếu nữ kia liền nở một nụ cười.

A Trác có chút ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng thu lại không dám nhiều lời: “Vâng.” Ôm một bụng nghi vấn không thể phát tác nên chơi cờ cũng không tập trung.

Đặc Mộc Nhĩ khẽ chau mày khó chịu nói: “Có gì cứ nói.”

“Chủ tử, người sẽ không phải là xem trọng nàng chứ?” A Trác liền mang nghi vấn quan trọng nhất ra hỏi. Hắn biết chủ tử không có hứng thú trả lời nhiều câu đâu.

Đặc Mộc Nhĩ đưa tách trà lên miệng khẽ cười một tiếng rất lâu mới đáp: “Đợi kết quả điều tra của người trước.”

Hai ngày sau, Đặc Mộc Nhĩ cùng A Trác mỗi ngày đều xuất hiện ở Bách Hoa Mộng để khi đóng cửa mới rời đi. Chính vì lý do này Mã Phi Yến cùng bọn họ thân thiết hơn, không phải quan hệ bằng lão bản và khách quan nữa mà tiến lên một bước làm bằng hữu.

Sau khi Bách Hoa Mộng đóng cửa, Mã Phi Yến cùng hai nam nhân và Bạch Chỉ Ngân Chỉ dạo phố, xem hí, dùng bữa cực kỳ vui vẻ. Phải nói là vui đến mức nàng không còn thời gian nhớ đến Cung Vô Nguyệt nữa. Nếu không phải là Mã gia cùng Bạch Chỉ Ngân Chỉ mãi nhắc nàng thực sự là quên mất hắn.

Đặc Mộc Nhĩ sau khi nghe được tin tức của Mã Phi Yến cũng có chút hứng thú. Hắn cũng biết nàng là đã gả ra ngoài nhưng một nữ nhân đã gả đi lại còn không oản tặc kiểu phụ nhân còn được đặc cách ở nhà mẹ đẻ như vậy thì nhất định có vấn đề. Hắn cùng nàng đi dạo qua nhiều ngày cũng không hề nghe nàng nhắc đến chuyện về trượng phu của mình. Hắn xem nàng như một nữ tử chưa thành thân mà đối đãi.

A Trác sau khi điều tra xong thấy Đặc Mộc Nhĩ không những không né tránh mà còn tỏ ra thân cận liền hết lời khuyên bảo. Đáng tiếc lời nói của hắn tất cả đều bị mang cho ra ngoài tai.

Về phía Mã gia, bọn họ từ miệng của Bạch Chỉ Ngân Chỉ biết được Mã Phi Yến cùng nam nhân lạ mặt thân cận liền hết sức lo lắng. Bọn họ dặn Bạch Chỉ Ngân Chỉ trước mặt nam nhân kia phải nhắc đến Cung Vô Khuyết nhiều một chút. Phải gọi hắn là cô gia để cho nam nhân kia tránh xa nàng ra.

Đáng chết nhất là mỗi lần Mã Phi Yến cùng đám người Đặc Mộc Nhĩ đi dạo các nàng không xen được vào câu nào cả. Đã như vậy lúc nào cũng bị bỏ cách xa những năm bước chân, nếu không phải là người tập võ e cũng không nghe được nội dung câu truyện.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật nghe vậy liền mỗi ngày hạ triều điều đích thân đến Bách Hoa Mộng. Mượn danh là phụ giúp muội muội nhưng thật chất là tách nàng ra khỏi Đặc Mộc Nhĩ cùng A Trác. A Trác biết được liền cao hứng không thôi. Đặc Mộc Nhĩ lại không hề có phản ứng gì đặc biệt.

Mã Viễn Luật phụ trách khuyên nhủ Mã Phi Yến đóng cửa tiệm phải về phủ. Mã Viễn Duẫn lại cố ý khơi mào đám khách nhân nhắc đến Cung Vô Khuyết. Đặc Mộc Nhĩ vẫn là im lặng ngồi đó nghe, trên khóe miệng còn nở một nụ cười nhạt.

“Chủ tử, nàng ta đã gả rồi, người không nên...” A Trác nói đến đây cũng không biết nên nói thêm gì nữa.

Đặc Mộc Nhĩ nhẹ giọng nói: “Người không cảm thấy lạ sao, một nữ nhân đã gả ra ngoài lại được về nhà mẹ đẻ ở lâu như vậy?”

Cho dù là mất trí thì thân phận cũng ở đó làm sao có thể làm như vậy được. Bên trong nhất định ẩn chứa nội tình. Nhưng là nội tình gì thì cho người điều tra Cung gia cũng không thu được gì mà còn chết oan vài huynh đệ ám vệ nữa.

“Nhưng cũng là đã gả ra ngoài.” A Trác vẫn không lui quyết định.

Đặc Mộc Nhĩ nhìn A Trác hồi lâu không nói gì lại tiếp tục thưởng trà trong tách của mình.

Đến thời gian đóng cửa Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật đằng đằng sát khí hàn khí đứng bên cạnh Mã Phi Yến nhìn Đặc Mộc Nhĩ rồi lại hướng muội muội nhà mình khuyên nhủ.

“Muội muội đã có trượng phu làm sao có thể cùng nam nhân khác thân cận như vậy được.”

“Thân phận của muội muội hiện tại ai cũng biết chỉ sợ bọn hắn có ý đồ xấu xa với muội muội a.”

“Nếu chuyện này đến tai của tướng gia thì không biết sẽ biến thành như thế nào nữa.”

Nói đến đây bọn hắn lại nhớ đến lần ngồi xe ngựa tử thần kia. Chỉ vừa nghe Mã Phi Yến thành thân thôi Cung Vô Khuyết đã mất hết lý trí thế rồi. Lần này đi đón sứ thần xảy ra chuyện gì thì phải thế nào đây.

Lại nói nhìn đám người Đặc Mộc Nhĩ kia cũng là người có quyền có thế. Vậy thì thân phận của Mã Phi Yến hắn cũng là điều tra kỹ rồi đi. Nếu đã biết vì sao còn bám theo nàng, cái này bọn họ nghĩ mãi không thông.

Mã Phi Yến nào dễ dàng nghe theo lời huynh trưởng chứ. Nàng cho Nặc Nặc về sớm rồi vẫn là giao hết việc còn lại cho hai huynh trưởng bản thân cùng Đặc Mộc Nhĩ đi dạo phố.

Điều này khiến cho hai huynh trưởng tức đến điên cuồng nhưng không làm gì được. Mã Viễn Luật đi theo nàng lại bị A Trác cắt đuôi chỉ biết ngậm ngùi trở về Bách Hoa Mộng thôi.

106. Chương 106: Thái Tử

Hôm nay là ngày thứ mười tám kể từ ngày Cung Vô Khuyết rời đi. Mã Phi Yến vẫn vui vẻ bước đến Bách Hoa Mộng như mọi ngày. Chỉ là hôm nay Đặc Mộc Nhĩ cùng A Trác không đến.

Nàng đang buồn bã suy nghĩ vì sao họ lại không đến. Đám nam nhân có phải đều thích chơi trò mất tích như vậy không? Bạch Chỉ Ngân Chỉ vui vẻ chạy vào báo: “Thiếu phu nhân, thiếu gia trở về.”

Mã Phi Yến tiếp nhận thông tin kia vô cùng bình thường hơn cả bình thường. Tâm nàng là có chút đập loạn nhịp khi nghe Cung Vô Khuyết trở về nhưng là tâm trí bận suy nghĩ xem hai vị bằng hữu kia vì sao lại mất tích nên không để tâm cho lắm.

“Ân, biết rồi.”

Nàng chép miệng một cái rồi cầm bàn tính lên tính toán chi phí sắp phải chi ra. Bạch Chỉ Ngân Chỉ nhìn thấy nàng như vậy liền sợ nàng quên mất Cung Vô Khuyết nên liên tục lải nhải bên tai.

“Thiếu phu nhân người không trở về đợi thiếu gia sao?”

“Thiếu gia đi lâu thế này nhất định rất nhớ người a.”

“Người đầu tiên thiếu gia muốn gặp chính là người đấy.”

“....”

Mã Phi Yến mặc kệ họ vẫn là tiếp tục đánh bàn tính.

Không lâu sau, Bạch Chỉ Ngân Chỉ nói nhiều khác nước lại mệt mỏi mà Mã Phi Yến vẫn không có phản ứng. Bọn họ nhìn nhau xem có nên bỏ cuộc hay không thì Cung Vô Khuyết từ trên ngựa nhảy xuống bước vào.

“Nô tỳ gặp qua thiếu gia.” Hai nàng hành qua lễ thấy Cung Vô Khuyết phát tay liền hiểu ý lui xuống.

Cung Vô Khuyết vòng qua quây bước đến từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Mã Phi Yến, mặt hắn chôn xuống hóm vai nàng ngửi lấy mùi cơ thể ngọt ngào kia: “Yến nhi, nàng có nhớ ta không?”

Hành động này chứng tỏ mọi chuyện xảy ra ở kinh thành trong mười tám ngày kia hắn vẫn chưa biết gì cả. Chẳng là trước hôm hắn rời đi Tuyết Ly vấp ngã bị động thai khí nên hắn để Thiết Trụ trở về bên cạnh thê tử. Giờ đây Mã gia đối với hắn rất tốt nên hắn cũng không lo ngại gì liền không có cho ám vệ theo sát Mã Phi Yến nữa.

“Đây là Bách Hoa Mộng không phải Cung phủ.” Mã Phi Yến ngừng tay lại, khép hờ mắt xoay người nhìn hắn.

Vẫn là khuôn mặt tuấn dật đó khiến tim nàng lại lần nữa đập loạn nhịp. Đã nói nàng là thê tử của hắn vậy... vậy nàng có nên tiếp tục làm thê tử của hắn như trước không?

“Ừm.” Cung Vô Khuyết buông nàng ra mỉm cười. Hắn vốn là muốn sớm trở về đáng tiếc công chúa A Thụy Tư Thác Mã Lệ sức khỏe không tốt nên lộ trình cứ như vậy mà bị kéo dài.

“Theo ta trở về được không?”

Mã Phi Yến vừa nghe phải rời khỏi Mã gia liền có chút không vui, nàng xoay người tiếp tục tính sổ sách: “Người muốn về thì về một mình đi.” Nàng ở Mã gia vui lắm cơ mà, nếu hắn không phải con một nàng cũng muốn hắn đến Mã gia sống cùng nàng.

Nàng không muốn hắn cũng không thể bức ép nàng. Trí nhớ nàng chỉ động lại ở lúc chín tuổi cho dù hắn có nói hết ra thì nàng có hiểu được hay không. Nghĩ thế nên Cung Vô Khuyết ngồi bên quây cùng nàng không hề rời đi cho đến lúc Bách Hoa Mộng đóng cửa.

Sau đó Cung Vô Khuyết đưa Mã Phi Yến trở về Mã gia, cùng mọi người dùng qua bữa cơm rồi hắn mới một mình hồi phủ.

Mã gia nhìn thấy biểu hiện của hắn liền lo lắng không thôi. Đây là chưa biết gì hay là biết rồi mà không có phản ứng. Bọn họ lưỡng lự mãi không biết nên nói với hắn thế nào thì đã nghe hắn muốn hồi phủ.

Hôm nay, hoàng thượng mở tẩy trần yến cho đoàn sứ thần A Thụy Tư. Cả Mã gia cũng phải tham gia, Cung Vô Khuyết sớm đến Mã gia đón Mã Phi Yến.

Hắn bước vào phòng giúp nàng chọn trang phục. Nàng vào cung không thể chải kiểu tóc thiếu nữ mà phải oản tóc như phụ nhân.

“Yến nhi, chút nữa nàng sẽ ngồi cùng ta phải không?”

“Ân” Mã Phi Yến cười tươi ngắm mình trong gương. Dù gì thì nàng cũng là thê tử hắn, có cố chấp thêm nữa thì cũng đã được gì đâu. Chỉ là ở lại Mã gia thêm vài ngày nữa liền theo hắn về Cung gia vậy.

Cung Vô Khuyết nghe được cũng là cao hứng ôm lấy nàng, hôn lên gò má của nàng: “Vậy khi nào nàng theo ta trở về?”

“Bốn ngày nữa.” Mã Phi Yến tính toán thời gian cụ thể rồi cho hắn đáp án. Cả người nàng tựa sát vào người hắn, nàng cũng không hề bài xích hay ghét bỏ gì hắn như trước nữa rồi.

“Được, bốn ngày liền bốn ngày, ta đợi nàng.” Cung Vô Khuyết nâng cằm của nàng đưa môi đến phủ chặt lấy môi nàng không rời.

Mã Phi Yến cũng là chậm rãi ôm lấy hắn đáp lại tấm lòng của hắn. Lúc này trong căn phòng yên ắng chỉ có hai người ôm lấy nhau thân mật. Bạch Chỉ Ngân Chỉ giúp nàng chải tóc cũng không biết có nên tiếp tục chải nữa hay không. Bọn họ cúi mặt xuống nhìn đôi hài của mình không dám động dấy.

Đến lúc Mã Phi Yến không còn có thể hít thở được nữa Cung Vô Khuyết mới buông tha cho nàng. Hắn giúp nàng mang từng món trang phục lên người rồi đưa nàng tiến cung.

Nói là thật là không thể tin được Đặc Mộc Nhĩ chính Là Thác Mộc Nhĩ thái tử của A Thụy tư. Khi Mã Phi Yến biết được cũng là thất kinh bất đảo không thể thốt lên lời. Mã Viễn Luật cùng Mã Viễn Duẫn cũng là thụ sủng nhược kinh.

Thác Mộc Nhĩ lâu lâu lại quay sang kính rượu Cung Vô Khuyết rồi nhìn Mã Phi Yến cười. Mã Phi Yến kéo tay áo của Cung Vô Khuyết nhẹ nhàng hỏi để xác minh sự thực.

Theo lời của Cung Vô Khuyết thì lần này hắn đến đón đoàn sứ thần thì chỉ có gặp mỗi sứ thần cùng công chúa Thác Mã Lệ thôi. Bọn họ nói thái tử Thác Mộc Nhĩ đã sớm khởi hành trước rồi.

Mục đích của chuyến đi sứ này chính là để tình bang giao giữa hai nước thêm gắn kết nên đưa công chúa Thác Mã Lệ cho hoàng thượng vi phi.

Mã Phi Yến nhìn đôi mắt có chút buồn bã của hoàng hậu cũng thầm buồn thay. Trên miệng hoàng hậu rõ ràng nở nụ cười vì sao nàng lại cảm thấy nụ cười kia lại tựa như khóc nhỉ. Là do nàng quá nhạy cảm sao?

Cung Vô Khuyết thấy được sắc mặt Mã Phi Yến không được vui liền khẽ ôm lấy nàng cúi người nhỏ giọng hỏi bên tai: “Yến nhi làm sao?”

Hơi thở xen lẫn mùi rượu kia phả lên má khiến nàng có chút ngượng nhưng cũng không đẩy hắn ra: “Hình như hoàng hậu không được vui.”

Cung Vô Khuyết chuyển tầm mắt nhìn hoàng hậu rồi nhanh chóng thu hồi lại nói: “Nếu từ chối liền sẽ có chiến tranh xảy ra, hoàng thượng cũng bất đắc dĩ. Nàng sẽ không như vậy.” Hắn vẫn là hiểu rõ thê tử của mình, cả nàng nghĩ gì hắn cũng đọc được.

“Vì sao bao nhiêu thứ không tặng lại tặng nữ nhân?” Mã Phi Yến cau mày không hiểu hỏi: “Nữ nhân là người không phải lễ vật.”

“Người là sống, đồ vật là chết.” Cung Vô Khuyết chỉ có thể giải thích với nàng thế này thôi. Lúc trước hắn giúp hoàng thượng cũng là mang không ít nữ nhân vào phủ hiện hoàng thượng phải tự lo lấy rồi.

Mã Phi Yến khẽ thở dài mắng: “Đám nam nhân các người không xem nữ nhân là người sao?” Nàng khẽ nhìn Thác Mã Lệ đang ngồi bên cạnh hoàng thượng cười đến vui vẻ thật không còn gì để nói nữa.

“Sinh ra là người của hoàng thất đều không được lựa chọn, nàng thấy công chúa A Thụy Tư cười vui vẻ như vậy nhưng suốt dọc đường nàng ta chỉ có quay đầu nhìn lại mà khóc.” Cung Vô khuyết đặt ly rượu trong tay xuống nắm lấy tay Mã Phi Yến: “Nếu nàng ta không cười, không chấp nhận số phận thì chiến tranh sẽ xảy ra, bách tính hai nước cũng không thể yên ổn.”

Lúc này hoàng thượng ở bên trên nâng ly hô to: “Cửu phụ, lần này đón sứ thần vất vả người rồi, Trầm kính người một ly.” Hoàng thượng đến giờ phút này cũng là hướng Cung Vô Khuyết dùng kính ngữ.

Cung Vô Khuyết nghe được liền ngồi thẳng thắt lưng cầm ly lên hướng về phía hoàng thượng rồi cùng uống cạn. Mã Phi Yến nhìn thấy đám nam nhân uống rượu như uống nước liền không biết nên nói thế nào nữa.

Mắt nàng đảo qua bên Mã Tuấn Vĩnh cũng không khá khẩm gì hơn. Hắn bị đám quan lại chúc rượu đến mặt đỏ bừng ngay cả ngồi cũng không vững. Tề thị mở miệng muốn mắng lại ngại đám quan viên xung quanh nên đành nuốt xuống.

Mã Viễn Duẫn vừa được đám qua viên mời rượu lấy tay áo che lại hất rượu về phía sau rồi đưa tay áo lên lau miệng giả vờ như là bản thân vừa uống xong vậy. Từ sau đêm nháo tân phòng hắn thề là sẽ không uống ngụm rượu nào nữa.

Mã Phục Khanh luôn miệng đòi qua ngồi cùng Cung Vô Khuyết nhưng lại bị Bạch Mãn Ngọc giữ lại vô cùng buồn cười.

Mã Viễn Luật ôm lấy Mã Phục Hải luôn miệng bảo hài tử chỉ theo hắn mà hắn uống rượu hài tử lại khóc lên. Đám quan viên nghe vậy cũng không ép uống, không cần biết hắn là nói dối hay nói thật thì đó cũng quận mã không nên quá phận.

Chuyết Niên Quyên rảnh rồi liền tục ăn uống no say. Lâu lâu nàng ta ban phát thiện tâm lại mang món mình không thích ăn nhét vào miệng Mã Viễn Luật.

107. Chương 107: Bất Hòa

Lát sau hoàng thượng cho hoạt động tự do, Mã Phi Yến không muốn ngồi xem cảnh mỹ lệ giả dối kia nữa liền bước ra ngoài hít thở không khí của ngự hoa viên.

Thân phận của nữ nhân ở cổ đại thật là thấp như vậy, rời xa người thân gần cho người lại còn phải phân chia trượng phu với người ta. Còn chưa nói đến chuyện trong lúc tranh sủng có thể mất mạng nữa.

“Ta nên gọi nàng là Mã lão bản hay là Cung phu nhân đây.”

Mã Phi Yến bị một tiếng nói làm giật mình thoát khỏi suy nghĩ của mình, xoay người lại. Âm thanh này nàng đương nhiên biết là ai rồi. Nàng nhúng người cung kính nói: “Thần phụ gặp qua thái tử điện hạ.”

Thác Mộc Nhĩ chấp tay sau lưng chậm rãi bước đến: “Không cần khách sáo như vậy, chúng ta chẳng phải là bằng hữu sao. Nàng chỉ là không nhớ được ta thôi không cần phải tỏ ra xa lạ như vậy.”

Mã Phi Yến đứng thẳng thắt lưng nhoẻn miệng cười: “Thái tử quá lời rồi thần phụ làm sao có thể cùng thái tử làm bằng hữu được.” Lúc trước không biết thân phận của hắn thì muốn làm gì làm. Hiện biết rồi liền không thể hồ nháo như trước được nữa.

Thác Mộc Nhĩ bật cười to: “Ta cùng nàng quen biết từ lúc nàng còn làm tiểu nhị đến khi nàng mở được Bách Hoa Mộng làm sao có thể nói không được chứ. Lại nói nàng không cần xưng hô như vậy với ta, ta có chút không quen.”

Mã Phi Yến có chút kinh hãi nhìn Thác Mộc Nhĩ. Hắn dù sao cũng là thái tử A Thụy Tư, nàng không thể cùng hắn như trước được. Lại nói, hắn hẳn là biết trước thân phận của nàng đi, vì sao hết lần này đến lần khác đều đưa nàng đi dạo? Đáng lẽ đối với người có trượng phu như nàng phải là tránh xa một chút chứ.

Thác Mộc Nhĩ bước đến cách Mã Phi Yến hai bước chân giữ lễ: “Trong lòng ta có một nghi vấn, không biết có thể hỏi qua một chút không?”

“Thỉnh thái tử cứ hỏi, chỉ cần nằm trong khả năng hiểu biết thần phụ nhất định trả lời thành thật.” Mã Phi Yến vẫn là cung kính đáp.

Nghe được câu nói của Mã Phi Yến, Thác Mộc Nhĩ hài lòng gật đầu cười rồi lại bày ra vẻ tiếc nuối: “Ta nghe nói chuyện của nàng cùng Cung thừa tướng cũng là ngưỡng mộ không thôi, chỉ là nàng lại không nhớ gì ta làm sao có thể hỏi đây.”

Mã Phi Yến nhìn bộ dạng của hắn liền nổi lên lòng hiếu kỳ không nhịn được mà hỏi: “Thái tử biết chuyện của thần phụ?” Nhờ thông qua hắn nàng có thể biết được gì đó thì sao. Bách Hoa Mộng là thiên hạ của nàng nên khách nhân đến đều không dám nhắc gì đến chuyện có liên quan đến nàng.

“Ta đương nhiên biết rồi.” Thác Mộc Nhĩ cười cười nhìn đôi mắt sáng như sao trời của Mã Phi Yến: “Ta còn biết lúc trước Cung thừa tướng vì có được nàng nên đã thỉnh chiếu chỉ bức hôn khiến nàng hôn mê, nhưng nhìn hai người tình cảm sâu đậm như vậy dường như không giống a.”

Lúc này vẻ hứng thú trên mặt của Mã Phi Yến đông lại rồi dần dần nhường chỗ cho sự kinh hách. Nàng bị bức hôn sao, chẳng trách vì sao nàng lại đồng ý gả cho hắn. Mỗi lần hỏi Bạch Chỉ Ngân Chỉ câu này bọn họ lại không dám trả lời.

“Không biết thái tử là nghe ai nói?”

“Kinh thành mọi người đều biết đến chuyện này a, nhưng ta tin chắc đó chỉ là chuyện thêu dệt nên thôi.” Thác Mộc Nhĩ vẫn là bộ dáng điềm đạm cười cười.

Sắc mặt của Mã Phi Yến lúc này đã trắng bệch. Nàng bị bức hôn vậy nghĩa là nàng không cam tâm nguyện ý. Nếu Thác Mộc Nhĩ cố ý nhưng bách tính sẽ cùng nhau thêu dệt một câu chuyện sao? Vẫn là chút nữa hỏi Cung Vô Khuyết xem hắn trả lời thế nào.

Nàng nặn ra một nụ cười nhìn Thác Mộc Nhĩ đáp: “Có lẽ thái tử nói đúng, tướng gia đối với thần phụ vẫn luôn là tương kính sẽ không thể bức hôn như người nghe được.”

Thác Mộc Nhĩ gật đầu cười, dưới đáy mắt lóe lên vài tia giả hoạt soi rõ vẻ mặt thất kinh của Mã Phi Yến: “Ta cũng là thấy như vậy, lời đồn quả thật không đáng tin.”

Lúc này Cung Vô Khuyết cũng bước đến ôm quyền hơi cúi người hành lễ: “Thần Cung Vô Khuyết gặp qua thái tử.”

“Cung thừa tướng không cần đa lễ.” Thác Mộc Nhĩ nhìn Cung Vô Khuyết mắt mang tiểu ý. Nhìn sắc mặt của Mã Phi Yến lúc này hắn cũng biết được Cung Vô Khuyết dấu nàng không ít a: “Cung thừa tướng là không yên tâm về thái tử nên mới đến đây tìm nàng sao?”

Cung Vô Khuyết bình thân bước đến bên Mã Phi Yến rồi mỉm cười xã giao nói: “Nghe thê huynh nói thái tử cùng phu nhân có nhận thức, cũng không nghĩ là thân như vậy.”

“Cung thừa tướng đúng thật là kính trên trọng dưới.” Thác Mộc Nhĩ mở miệng tán dương một câu mới đáp: “Thật ra bốn cung cùng nàng quen biết khi nàng vẫn chưa có được Bách Hoa Mộng chỉ là nàng không nhớ ra bốn cung mà thôi.”

Mã Phi Yến nghe đến đoạn này cảm thấy có gì đó sai sai. Thác Mộc Nhĩ vì sao nói chuyện này với Cung Vô Khuyết. Nàng quen biết người nào trước chẳng phải cũng sẽ không thay đổi được gì sao?

Đôi mắt tinh xảo của Cung Vô Khuyết lóe lên một tia kinh ngạc rất nhanh lại dấu xuống đáy mắt: “Thật là vậy sao, nàng chưa từng nhắc qua với thần.” Nàng cùng Thác Mộc Nhĩ lúc nào quen biết cũng không bằng được hắn.

“Bởi nàng cũng chỉ vừa biết được thân phận của bốn cung nhưng nàng lại mất trí nhớ, thật là khiến bốn cung buồn bã không thôi.” Thác Mộc Nhĩ nói xong lại lắc đầu thở dài.

Mã Phi Yến đột nhiên ngửi được mùi thuốc súng liền cười hề hề nói: “Hai người ở đây từ từ trò chuyện Phi Yến nhớ ra còn chuyện muốn nói Khanh nhi, cáo lui trước.” dứt lời nàng nhanh chóng rời khỏi ‘chiến trường’.

Cung Vô Khuyết thấy được cũng là hành lễ cáo lui với Thác Mộc Nhĩ rồi bước nhanh theo Mã Phi Yến. Sắc mặt hần sa sầm trong lòng cực kỳ khó chịu, muốn lên tiếng gọi nàng lại nhớ trong hoàng cung không được hô to gọi nhỏ.

Mã Phi Yến một mạch bước về bên Mã Viễn Duẫn ngồi cùng Bạch Mãn Ngọc không hề nhìn đến Cung Vô Khuyết. Tay nàng véo véo gò má mồm mĩm của Mã Phục Khanh: “Khanh nhi chúng ta hồi phủ đi.”

Cung Vô Khuyết thấy nàng ngồi bên đó hần cũng không bước đến mà trở về chỗ của mình. Lát nữa phải hảo hảo giải thích với nàng thôi. Hần vốn không dám trả lời câu hỏi của nàng là vì chuyện này.

Giờ đây tên thái tử không biết từ đâu đến kia lại khơi mào chuyện này. Mười tám ngày này cùng nàng thân mật hần cũng không nhắc đến giờ lại moi thêm chuyện này ra. Đến cùng hần là có ý tứ gì?

Mã Viễn Duẫn nghe được liền quay sang hỏi: “Muội muội cùng tướng gia làm sao?” Hần nhìn thấy sắc mặt của Cung Vô Khuyết không tốt lại nhìn thấy Thác Mộc Nhĩ cười tươi bước vào.

“Có phải lúc trước muội là bị bức gả không?”

Mã Viễn Duẫn cùng Bạch Mãn Ngọc nhìn nhau rồi cùng nhìn Mã Phi Yến không thốt nên lời. Làm sao Mã Phi Yến biết được chuyện này, có phải cùng Thác Mộc Nhĩ có liên quan không?

Mã Phi Yến hừ một tiếng hận thù nhìn Mã Viễn Duẫn rồi lườm sang Mã Viễn Luật. Không ngờ hai người tự xưng là huynh trưởng kia cũng là lừa gạt nàng. Cái gì mà gả với không gả chứ, căn bản là nàng không nguyện ý.

Lát sau tan yến, mọi người trở về. Mã Phi Yến vội vàng leo lên xe ngựa của Mã Tuấn Vĩnh cùng Tề thị. Tề thị ngạc nhiên hỏi: “Yến nhi, vì sao không ngồi cùng xe với Vô Khuyết?” Lúc này chẳng phải ngồi cùng nhau sao.

“Không ngồi nữa, mẫu thân, nữ nhi căn bản không nguyện ý gả cho hần là bị bức hôn. Hiện nữ nhi mất trí mọi người còn thuận theo hần gạt nữ nhi.” Mã Phi Yến tức giận nói, nàng ôm cả bụng nộ khí không thể phát tác đây.

Mã Tuấn Vĩnh ngà ngà say cười cười nhìn ái nữ của mình rồi kể: “Bảo bối a, lúc trước Vô khuyết xin được chiếu chỉ tử hôn người còn tự tổ chức đại hôn bá đường cùng gà trống, sau khi An công công đọc xong chiếu chỉ người hôn mê bất tỉnh. Lúc đó vì phụ còn lo sợ không thôi.” Nói xong hần còn cười ha ha.

Do say rượu nên giọng của Mã Tuấn Vĩnh hơi to, màn đêm lại yên tĩnh nên xe ngựa của Cung Vô Khuyết bên cạnh nghe được nhất thanh nhị sở. Cung Vô Khuyết ngồi bên trong dáng dấp chính là lo lắng. Lúc này Mã Phi Yến mới đáp ứng hần bốn ngày nữa hồi phủ giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Tề thị liên tục đưa tay bịt miệng của Mã Tuấn Vĩnh ngăn chặn lời nói của hần tránh làm Mã Phi Yến kích động: “Lão gia, chàng say rồi bớt lời một chút.” Nhưng tay của nàng ta bị Mã Tuấn Vĩnh giữ lại.

“Phu nhân, ta lúc nào say. Hôm đó nàng còn đứng ra bán đứng bảo bối nữa a.” Mã Tuấn Vĩnh cười cười nhìn Tề thị rồi lại nhìn Mã Phi Yến: “Hôm đó nhìn thấy người khóc lóc không chịu thành thân vị phụ cũng rất là đau lòng. Sau đó lại thấy Vô Khuyết điểm huyết bế người ra ngoài vì phụ thật muốn kháng chỉ. Nhưng lại lo cho phụ mẫu cùng tổ tiên mấy đời của Mã gia.”

Lúc này sắc mặt của Mã Phi Yến đen hơn màn đêm bên ngoài vạn lần. Vậy nghĩa là lời của Thác Mộc Nhĩ là sự thật. Nàng thực sự là bị bức lên kiệu hoa. Nàng uất ức ôm mặt khóc một trận, nàng xuyên qua thê thảm như vậy. Lúc này nàng còn đem Cung Vô Khuyết xem là người tốt nữa.

Tề thị thấy Mã Phi Yến như vậy liền ôm lấy nàng an ủi: “Yến nhi, Vô Khuyết thực sự rất tốt với người. Những chuyện kia đều là...”

Không để Tề thị nói hết câu, Mã Phi Yến đau lòng thút thít nói: “Mẫu thân, đến giờ này người vẫn còn nói giúp hần sao? Người thật muốn có nữ tể đến mức như vậy sao?”

Mã Tuấn Vĩnh hốt hoảng hỏi: “Bảo bối ngươi làm sao lại khóc? Có phải có người khi dễ ngươi không, vì phụ lập tức đem hắc ra băm thành tương được không?”

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật ngồi ở xe ngựa phía sau cũng nghe được rõ ràng. Bọn hắc cũng là đang tự trách mình vì sao lúc này không giữ nàng ngồi bên xe ngựa của mình.

108. Chương 108: Ngoan Cố

Lúc này Cung Vô khuyết không ngồi yên được nữa. Hắc bước ra khỏi xe ngựa dùng kinh công nhảy sang xe của Mã Tuấn Vĩnh rồi bước vào trong xe ngựa.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân.”

Tề thị vừa thấy hắc liền không biết nên xử sự làm sao cho đúng. Giờ phút này chẳng phải là làm Mã Phi Yến thêm kích động sao.

Mã Tuấn Vĩnh cười cười vẫy vẫy tay gọi hắc: “Vô Khuyết ngươi đến thật đúng lúc, có người khi dễ bảo bối a, ngươi giúp nàng đánh hắc đi.”

Mã Phi Yến vốn là chôn mặt vào hõm vai của Tề thị nên không biết Cung Vô Khuyết bước vào. Vừa nghe thấy tiếng của hắc nàng ôm lấy Tề thị chặt hơn, khóc cũng lớn hơn.

Cung Vô Khuyết ‘vâng’ một tiếng đáp trả rồi bước đến bên cạnh ngồi bên Mã Phi Yến: “Yến nhi, chút nữa ta nói cùng nàng có được không?” Giờ đây hắc thật muốn ôm chặt nàng vào lòng nhưng lại không muốn nàng càng căm ghét mình.

Tề thị nhẹ giọng đưa ra đề nghị: “Ngươi vẫn là nên trở về trước đi.” Nếu hắc còn ngồi đây chỉ sợ Mã Phi Yến chỉ càng khóc to hơn thôi.

Mã Tuấn Vĩnh ngạc nhiên hỏi Tề thị: “Vì sao nàng lại đuổi Vô Khuyết, hắc là phu quân của bảo bối phải để hắc ở lại cùng nàng(MPY) chứ.”

Cung Vô khuyết hiểu ý Tề thị cũng biết được Mã Tuấn Vĩnh đang say rượu không thể làm gì khác được. Nếu giờ hắc rời đi sẽ đắc tội Mã Tuấn Vĩnh, còn ở lại Tề thị không vui mà Mã Phi Yến cũng là càng kích động.

Tề thị bận dỡ Mã Phi Yến nên không để ý đến Mã Tuấn Vĩnh bên cạnh nói nhảm. Mã Tuấn Vĩnh vừa an ủi Mã Phi Yến vừa kể chuyện xấu mà Cung Vô Khuyết ép uống nàng lúc trước cho nàng nghe.

Cung Vô Khuyết nghe được lòng như đeo đá nặng thẳm mắng chửi tên thái tử Thác Mộc Nhĩ vài trận. Nếu có thể hắc thật muốn đem tên thái tử đó đánh thành tương.

Mã Phi Yến nghe được càng khóc to hơn nữa. Không ngờ lúc trước nàng lại thê thảm như vậy. Thế mà cả Mã gia không ai lên tiếng giúp nàng còn thuận theo Cung Vô Khuyết lừa gạt nàng.

Xe ngựa dừng lại trước thượng thư phủ, Mã Phi Yến xuống xe lập tức trở về viện của mình. Cung Vô Khuyết giữ lấy tay nàng thì bị Tề thị nói: “Để ta khuyên nàng, ngươi trước trở về phủ nghỉ ngơi đi, mới từ xa trở về sức khỏe quan trọng.”

Chuyết Niên Quyên cũng khuyên hắc y như vậy. Nhưng nếu giờ hắc trở về phủ lòng cũng là không yên cũng sẽ chạy đến đây. Chỉ bằng ở lại đây cùng nàng tốt hơn. Thế là hắc quyết định không trở về, dù sao hắc vừa về cũng được nghỉ tận năm ngày.

Hắc bước đến trước phòng của Mã Phi Yến gõ cửa: “Yến nhi ta không có lừa nàng, nàng mở cửa ra ta cùng nàng nói rõ có được không?”

Tính tình của Cung Vô Khuyết vốn là cố chấp nên Mã gia không ai khuyên gì nữa mà trở về phòng ngủ mặc kệ hắc. Sau lần Mã Phi Yến mất tích không ai không biết bản tính của hắc.

Mã Phi Yến sau khi trở về phòng liền khóa chặt cửa, ngay cả Bạch Chỉ Ngân Chỉ hỏi nàng cũng không buồn trả lời. Ấm ức nàng thay y phục xong liền nằm trên giường che kín hai bên tai không muốn nghe thấy giọng của Cung Vô Khuyết nữa.

Nàng khóc lóc một hồi ngủ lúc nào không biết. Đến khi tỉnh lại trời cũng gần sáng, nàng lách tấm thân nặng nề của mình ra khỏi giường rồi bước ra mở cửa. Định là gọi Bạch Chỉ Ngân Chỉ mang nước đến cho nàng rửa mặt.

Cung Vô khuyết mệt mỏi một đêm ngồi trên bậc thang tam cấp bên ngoài cửa phòng của Mã Phi Yến. Mất hần nhắm lại, lưng tựa vào cây cột gỗ to. Vừa nghe tiếng bên trong phòng mở chốt cái, hần liền mở mắt đứng bật dậy đi đến trước cửa phòng.

“Yến nhi.”

Mã Phi Yến vừa mở cửa liền nghe được âm thanh thấy được cả hình ảnh lập tức hốt hoảng đóng cửa lại. Nàng vốn nghĩ hần đã trở về rồi không ngờ hần lại ở bên ngoài a.

Cung Vô khuyết đưa tay chặn lại không để nàng thành công nhốt hần bên ngoài lần nữa. Đêm qua hần phải ở lại nghe Tề thị cùng Chuyết Niên Quyên khuyến nhủ nên mới lỡ mất cơ hội vào phòng thôi.

Đóng không được cửa hừ một tiếng Mã Phi Yến xoay người bước đến giường. Nàng biết bản thân không đủ sức chống lại tên trước mặt đâu.

Cung Vô Khuyết bước vào đóng cửa lại rồi bước đến giường ngồi bên cạnh nàng: “Yến nhi, ta không có lừa nàng.”

Đúng là hần không có lừa nàng, nàng thực là đã cùng hần thành thân nhưng là bị hần bức ép, hoàn toàn không nguyện ý. Mã Phi Yến càng nghĩ càng thất tức giận, nàng trừng mắt nhìn hần: “Ta không muốn thấy ngươi nữa, lập tức ra ngoài cho ta.”

Cung Vô Khuyết ôm chặt lấy nàng bộ dáng đánh chết không buông: “Yến nhi, nghe ta nói được không, ta kể hết cho nàng nghe.”

Hai tay bịt chặt tai, nàng lắc mạnh thân thể phản kháng trong vô vọng, nàng hô to: “Người lúc nào cũng tự làm theo ý mình, có khi nào người không bức ép ta chưa? Ngay cả thành thân cũng là bị ép, người xem ta là gì hả?”

Cung Vô Khuyết nghe được thân thể cũng là cứng đờ, tay đang giữ chặt nàng nhất thời cũng thả lỏng. Dưới sâu tận đáy mắt lộ lên một chút kinh ngạc lại thêm một chút đau thương còn lại chính là hối hận. Đúng là lúc đầu hần tự làm theo ý mình nhưng là vì hần không muốn nàng gả cho người khác.

Mã Phi Yến được cơ hội trời ban thế là chạy ra khỏi phòng, chân nàng đá cửa phòng của Mã Tuấn Vĩnh và Tề thị ở kế bên rồi chạy vào đóng chặt cửa lại. Chỉ có nơi này Cung Vô Khuyết mới không thể chạy vào.

Lúc này Tề thị cùng Mã Tuấn Vĩnh nghe được âm thanh to tướng từ miệng của Mã Phi Yến liền ngồi dậy. Định là chạy qua bên cạnh xem thử không ngờ đã thấy nàng chạy vào.

“Bảo bối a, người làm sao, mới sáng sớm đã la lối như vậy là không muốn để mọi người nghỉ ngơi sao? “Mã Tuấn Vĩnh bước đến bên Mã Phi Yến kéo nàng ngồi bên bàn tròn.

Tề thị đương nhiên là biết Mã Tuấn Vĩnh không nhớ được những lời nói ‘tốt đẹp’ của mình đêm qua rồi. Nàng bước đến ngồi bên cạnh Mã Phi Yến vuốt vuốt lưng an ủi: “Yến nhi, Vô Khuyết không phải là...”

“Đến giờ phút này mẫu thân vẫn còn nói giúp hần.” Mã Phi Yến trầm giọng nhìn Tề thị chăm chú, bộ dáng vẫn là không hiểu Tề thị ham mê nữ tể hay là bị Cung Vô Khuyết hạ chú rồi.

Mã Tuấn Vĩnh chớp chớp mắt ngây thơ không hiểu chuyện hỏi: “Đây là chuyện gì xảy ra? Đêm qua chẳng phải còn rất tốt sao, hôm nay sao lại thành thế này?” Hần đã bỏ lỡ mất chuyện gì?

Tề thị lườm Mã Tuấn Vĩnh cảnh cáo hần không được lảm lời: “Chàng còn dám hỏi nữa sao, sau này cấm tuyệt đối không được uống rượu nữa.”

“Chuyện này liên quan gì đến việc uống rượu.” Mã Tuấn Vĩnh có chút không hiểu phản vấn: “Đó là do người khác kính ta làm sao có thể không uống được.”

Mã Phi Yến lạnh mắt nhìn đôi phu thê trước mặt mà trọng thở dài thường thướt. Tâm nàng đang rối thế này mà đôi phu thê lại sắp nội chiến rồi.

“Phụ thân, người thực sự quên mất tối qua bản thân đã làm gì sao?” Nàng chán nản mở miệng hỏi.

Mã Tuấn Vĩnh ngẫm ngẫm một lúc lâu vẫn không nhớ ra liền lắc đầu hỏi: “Tối qua vi phụ đã làm những gì?”

Tề thị dở khóc dở cười nhìn trượng phu nhà mình. Gây ra tội ác hôm nay mở mắt dậy một chút cũng không nhớ. Bất đắc dĩ nàng phải kể lại sự tình hôm qua cho hắn nghe.

Mã Tuấn Vĩnh nghe xong mới biết bản thân phạm trọng tội có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch liền xoay sang Mã Phi Yến: “Bảo bối a, vi phụ vi phụ...” Hắn cũng không biết nên nói thế nào cho phải nữa. Chuyện này vốn định là giấu kín nhưng không ngờ lại lỡ lời nói ra miệng.

Mã Phi Yến chán nản nằm dài trên bàn, gò má của nàng áp vào mặt bàn thở dài. Nếu đã là cùng Cung Vô khuyết không có tình cảm lại còn bị bức ép liền....: “Phụ thân, nữ nhi muốn cùng hắn hòa ly.”

Tề thị nhảy dựng lên phản đối: “Không được, tuyệt đối không được. Đó là do tiên đế tứ hôn không thể hòa ly được.”

“Vì sao lại không được chứ, nữ nhi là bị bức hôn, bị bức hôn a.” Mã Phi Yến ngồi thẳng thắt lưng hai tay chống lên bàn đứng dậy.

Mã Tuấn Vĩnh thở dài một hơi rồi gọi người mang nước đến rửa mặt sau đó y phục chỉnh tề bước ra tìm Cung Vô Khuyết. Chuyện này do hắn gây ra hắn phải nghĩ cách giải quyết thôi. Chỉ là nữ nhi của hắn hơi khó đối phó một chút.

Sau khi Mã Phi Yến chạy đi, Cung Vô Khuyết cũng chạy theo nhưng mắt thấy địa phương nàng bước vào hắn cũng không dám vào. Muốn gọi cửa lại nghe được đoạn đối thoại trên làm hắn chết đứng, tay định gõ cửa dừng lại giữa không trung.

Đến khi hồi thần lui ra ba bước đứng đó sắc mặt không chút biểu hiện gì. Mã Tuấn Vĩnh mở cửa phòng hắn chào một tiếng liền bị gọi ra tiền sảnh. Mắt hắn nhìn lại bên cửa phòng đang đóng kín một chút mới nặng lòng quay đầu bước theo Mã Tuấn Vĩnh.

Mã Phi Yến trở về phòng mình thay y phục rồi nghe được Cung Vô Khuyết đã hồi phủ thế là nàng cũng đến Bách Hoa Mộng như mọi hôm.

109. Chương 109: Không Tin

Lát sau Bách Hoa Mộng dần dần đông khách, Mã Phi Yến cũng là bận rộn chạy tới chạy lui. Lúc này Thác Mộc Nhĩ cùng A Trắc đến, Mã Phi Yến thấy được định đến hành lễ thì hắn ra hiểu bảo không muốn tiết lộ thân phận. Mã Phi Yến thấy vậy cũng không làm khó người khác.

Thác Mộc Nhĩ ngồi vào bàn nhìn Mã Phi Yến chạy qua chạy lại, mắt hắn dời lên sắc mặt của nàng. Rõ ràng là thần sắc có chút không tốt, chính xác là nàng thực sự cùng Cung Vô Khuyết xảy ra chuyện. Hắn chậm rãi đưa tách trà nóng lên đôi môi đang treo nụ cười của mình.

Lại một thời gian trôi qua, Thác Mộc Nhĩ thấy Mã Phi Yến thanh thoi ngồi xuống quây lau mồ hôi liền bước đến nhẹ giọng nói: “Ta muốn mời Mã lão bản đi dạo không biết có được không?”

Mã Phi Yến nâng mi nhìn hắn chăm chú rồi đáp ứng. Ở đây lát Cung Vô Khuyết cũng tìm đến, chỉ bằng sớm một chút rồi đi tránh hắn cũng tốt.

Thế là nàng cùng Thác Mộc Nhĩ đi dạo đến tối mới hồi phủ. Cung Vô Khuyết thực sự có đến Bách Hoa Mộng tìm nhưng lại không thấy. Đêm qua bận nhiều chuyện quên mất bảo ám vệ đi theo nàng giờ đây lại tìm không thấy. Chỉ có thể đến Mã phủ đợi thôi.

Mã Phi Yến về đến liền thấy Cung Vô Khuyết tay ôm một hài tử ngồi ở tiền thính liền nheo mắt lại. Hôm nay Thác Mộc Nhĩ có hỏi nàng hắn có nhiều thê thiếp như vậy nàng làm sao có thể hòa hợp nàng cũng là kinh hãi. Hắn có nhiều thê thiếp sao? Vì sao nàng một chút cũng không biết?

Giờ nhìn thấy hắn bế một hài tử chỉ sợ là hài tử của hắn cùng tiểu thiếp nào đó. Hắn nhiều tiểu thiếp như vậy liền hồi phủ hưởng thụ đi, đến đây quấy rối nàng làm gì. Có khi nào nàng mất trí nhớ là do đám tiểu thiếp nhà hắn hại không? Nghĩ đến đây nàng khẽ run một trận.

“Yến nhi.” Cung Vô Khuyết mang vẻ mặt mệt mỏi nhìn thấy Mã Phi Yến liền mỉm cười gọi. Hắn tiện tay đưa hài tử trên tay cho Bạch Chỉ bên cạnh rồi đứng lên bước về phía nàng.

Mã Phi Yến bước vào né người tránh hắn rồi bước đến trước mặt Mã Phục Khanh: “Khanh nhi, cô cô mua cho người cùng Hải nhi một người một miếng ngọc bội này, có thích không?” Nàng ngồi xổm xuống mang ngọc bội bạch ngọc ra đưa cho hắn xem.

“Thích thích, đa tạ cô cô.” Mã Phục Khanh hai tay nhận lấy ngọc bội cười híp mắt. Đây là lần đầu Mã Phi Yến tặng đồ cho hắn a. Hắn mang chạy đi khoe với mọi người trong tiền thính.

Cung Vô Khuyết thở dài một tiếng rồi bước đến ngồi xổm bên cạnh Mã Phi Yến: “Yến nhi, cùng ta nói chuyện một chút.”

Mã Phi Yến không nhìn hắn lại chạy đến bên Mã Phục Hải đang ngồi trong lòng Tề thị đưa ngọc bội cho hắn. Sau đó viện cớ mệt mỏi xoay người trở về viện.

Cung Vô Khuyết nhìn thấy nàng xem hắn như không khí cũng không giận mà chậm rãi bước theo nàng. Khi Mã Phi Yến về đến phòng hắn cũng là bước vào đóng cửa lại bước đến giúp nàng tháo trang sức ra.

“Yến nhi, nàng đừng vậy nữa có được không, nàng muốn biết gì ta đều nói không lừa gạt nàng.”

Mã Phi Yến tức giận hét to: “Ta không tin người nữa, người gạt ta, gạt ta.” Ôm lấy tai chạy ra ngoài sân viện.

Cung Vô Khuyết chạy theo ôm lấy nàng hô to hơn áp lại lời nói của nàng để nàng trấn tĩnh lại: “Là ta gạt nàng, ta gạt nàng.” Mắt thấy Mã Phi Yến kinh hãi nhìn mình hắn mới vỗ về nàng nhẹ giọng nói: “Yến nhi, chúng ta cùng nhau bắt đầu lại từ lần đầu gặp mặt có được không?”

Đầu của Mã Phi Yến bị tay của hắn nhẹ nhàng đặt tựa vào lòng ngực vững trải kia. Tim nàng đập liên hồi, hơi thở cũng không thở mạnh vô lực tựa vào người hắn, tựa như nàng bị tiếng la đó làm hoảng sợ, cũng tựa như nàng bị thuyết phục bởi chất giọng nhẹ nhàng trầm ổn kia.

Cung Vô Khuyết thấy nàng ngoan ngoãn hơn liền ôm lấy nàng đứng đó vuốt ve mái tóc của nàng kể: “Lúc nàng mười một tuổi ta được tiên hoàng phái đến Tân Hà thôn thị sát. Lúc dừng lại ở một khu rừng ngoài Tân Hà thôn. Hôm đó là mùa hạ khí trời,.....(đã lược bỏ hơn vạn từ tả phong cảnh) Dáng vẻ của nàng lúc đó thật vật bất kham.”

Hắn cúi người xuống ngắm dung mạo của Mã Phi Yến lúc này nhẹ nhàng mỉm cười véo gò má của nàng: “Ta đã từng nghĩ là do nàng lớn lên ở nông thôn nên mới dơ bẩn như vậy, sau này ta mới biết nàng là cố ý bôi bôn lên người. Muốn hỏi nàng nhưng nhiều chuyện xảy ra đến giờ vẫn chưa thể hỏi được. Lúc đó nàng gọi ta là thúc thúc còn làm vỡ miếng ngọc bội ta tốn rất nhiều bạc và công sức mới mua được. Nàng còn bảo ta bị người gạt mua nhầm ngọc giả nữa.”

Đôi mắt của Mã Phi Yến trong trẻo nhìn khuôn mặt tuấn dật của Cung Vô Khuyết. Nụ cười và ánh mắt thành thật của hắn khiến nàng không thể nghi ngờ hắn nói dối gạt nàng được: “Vậy lúc đó ngoài ta và người thì còn ai không?”

“Còn có Thế An, lúc đó nàng bị trật chân hắn còn giúp nàng chỉnh lại nữa.” Cung Vô Khuyết thành thật trả lời.

Đôi mắt của Mã Phi Yến tối đi rồi dấy hấn ra lạnh giọng nói: “Đó là người của người làm sao có thể tin được.”

Cung Vô khuyết ngẫm ngẫm lại nói: “Tuy là như vậy nhưng lúc sau ta cùng nàng gặp nhau liền không để nàng hành lễ mà bắt nàng châm trà bồi tội với ta. Lúc đó nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân cũng có mặt.”

Nói đến đây hấn liền xoay người lại hướng đến viện môn cao giọng nói đàn xem một chút khẩn cầu: “Nhạc phụ, nhạc mẫu có thể giúp tiểu tể một chút được không?”

Hóa ra cả Mã gia sớm đứng ở cửa viện nghe lén. Lúc này mọi người cười ngượng đứng thẳng người xấu hổ bước. Bọn họ nghe được chuyện này là kinh ngạc không thôi. Không trách được vì sao lúc đó lại cảm thấy Mã Phi Yến lạ lạ nhưng không giải thích được. Nguyên lai là đã sớm gặp mặt trước.

Hai huynh trưởng cùng tẩu tẩu của Mã Phi Yến nghe rằng trắng cười thật tươi. Đồng loạt bày ra bộ dáng ‘Chúng ta tình cờ đi ngang, tuyệt đối không phải cố ý nghe lén đâu’. Phu thê Mã Tuấn Vĩnh nhìn nhau không biết nên làm sao cho tốt.

Mã Tuấn Vĩnh bị Mã Phi Yến nhìn đến mắt tự nhiên vừa định mở miệng lại nghe nàng cảnh cáo: “Phụ thân, người nói dối dối lắm không nên cố gắng đâu.”

Hấn bắt đắc dĩ nói thật: “Đúng là hôm đó Vô Khuyết không cần người hành lễ mà bắt người dâng trà. Chỉ là vì phụ lại không biết đó là vì chuyện gì.”

Tề thị nhìn trượng phu nhà mình đầy khinh thường. Ở trong quan trường bao lâu sao lại không thấy được hấn cáo già một chút. Lúc cần phải nói dối cứ nhiên lại nói thật.

Mã Phi Yến khép hờ mắt nhìn Cung Vô Khuyết nhún vai nói: “Vậy là không có nhân chứng.”

Cung Vô Khuyết bày ra bộ dáng cực kỳ nghiêm túc đưa ngón tay chỉ lên trời phát thệ: “Ta Cung Vô Khuyết phát thệ nếu như có nửa lời dối trá lập tức tuyệt...”

Lời còn chưa dứt đã bị Tề thị chạy đến kéo tay hấn xuống ngăn lại: “Thôi thôi, không cần thề độc như vậy đâu, chúng ta đều tin người mà.” Nàng không biết sự tình thế nào nhưng là không thể để hiền tể của mình thề độc như vậy được. Sau lại lườm cháy mặt Mã Phi Yến.

Mã Phi Yến bĩu môi nhìn Tề thị rất không có tiền đồ kia liền không biết nên nói gì nữa. Nếu hấn không nói dối thì sợ gì thề độc chứ: “Sự thật đã chứng minh lời nói của người không đáng tin.” Nói xong nàng cũng quay trở về phòng đóng cửa lại.

Cung Vô Khuyết muốn đuổi theo khổ nỗi tay đang bị nhạc mẫu đại nhân nắm lại a. Làm sao hấn có rút tay lại chạy theo nàng được, thế là chỉ biết đứng đó nhìn theo cánh cửa từ từ khép lại mà thở dài thôi.

Tề thị nuốt một ngụm nước bọt không dám nói gì. Ngay cả việc thu tay về cũng quên luôn. Mã Tuấn Vĩnh thấy vậy liền kéo thê tử mình trở về: “Nàng sao lại....ai” Nói một nửa hấn lại thở dài không biết nên nói gì nữa.

Mã Viễn Duẫn cùng Mã Viễn Luật bước đến an ủi vài câu.

“Tướng gia đừng buồn, muội muội chỉ là nhất thời nhớ không ra thôi.”

“Có lẽ sáng mai ngủ dậy muội muội nhớ lại thì sao.” Tuy rằng biết khả năng này không thể xảy ra nhưng vẫn là mang ra để nói.

Chuyết Niên Quyển bế Mã Phục Hải đi đến nói: “Phải đó biểu ca, huynh trở về phủ nghỉ ngơi trước đi.”

Mã Phục Khanh chạy đến ôm lấy chân của Cung Vô Khuyết nũng nịu nói: “Cô trượng có hài tử không thương Khanh nhi nữa.”

Cung Vô Khuyết cúi người bế Mã Phục Khanh lên, mỉm cười giấu sự đau lòng dưới đáy mắt: “Ta vẫn là yêu thương Khanh nhi.”

Mã Phục Khanh nghe vậy liền cười khúc khích không thôi. Bạch Mãn Ngọc cũng lên tiếng nói: “Tướng gia sớm trở về nghỉ ngơi, về phần muội muội chúng ta từ từ khuyên nàng vậy.”

Cung Vô Khuyết nghe vậy liền gật đầu bế tiểu hài tử trở về. Nếu hôm nay không phải tiểu hài tử sốt cao thì hẳn không để nàng cùng tên thái tử kia thuận lợi đi chơi rồi. Hồi phủ bảo ám vệ theo sát nàng một chút mới được.

110. Chương 110: Đỗ Ngọt

Ngày hôm sau, Mã Phi Yến vẫn là thuận lợi cùng Thác Mộc Nhĩ đi chơi vì Cung Vô khuyết phải lo lắng cho tiểu hài tử sốt cao nên không đến quấy rối được.

Nhưng là, rất nhanh nàng Mã Phi Yến trở về. Mới chiều đã thấy nàng có mặt ở nhà rồi. Không phải vì đi chơi không vui mà là do lời nói của Thác Mộc Nhĩ khiến nàng không thể có hứng thú cùng hắn đi dạo nữa.

Nằm trên giường nàng gác tay lên trán nhớ lại. Ngày mai Thác Mộc Nhĩ phải trở về rồi hẳn bảo nàng cùng hắn đến A Thụy Tư. Hẳn biết nàng cùng Cung Vô Khuyết là phu thê hữu danh vô thực nên mới đề nghị như vậy. Hẳn còn bảo sẽ lập nàng làm thái tử phi nữa.

Thôi đi, nàng ghét nhất là nam nhân tam thê tứ thiếp. Sau này hẳn làm hoàng đế hậu cung chẳng phải có đến ba ngàn người sao. Chưa kể nàng ở đây có phụ mẫu, huynh trưởng, tẩu tẩu rất vui. Đến đó chỉ có một mình nên nàng không suy nghĩ đã từ chối.

Thác Mộc Nhĩ lại bảo nàng nên suy nghĩ kỹ rồi mai trả lời cho hắn, hẳn đợi câu trả lời của nàng. Nghe xong nàng cũng không muốn nói chuyện cùng hắn nữa thế là viện cớ để trở về phủ. Cho dù thế nào thì câu trả lời của nàng cũng là như vậy thôi có gì để phải suy nghĩ đâu chứ.

Lúc này Chuyết Niên Quyên cùng Bạch Mãn Ngọc đẩy cửa xông vào gương mặt đầy khấn trương. Mã Phi Yến cũng hốt hoảng trần trời nhìn các nàng.

“Muội muội sao còn nằm đây không về thăm hài tử sao?” Bạch Mãn Ngọc chạy đến bên giường cấp thiết nói.

“Đại tẩu đây là nói linh tinh cái gì, muội đây làm sao có hài tử được.” Vừa nói Mã Phi Yến vừa cười mang thủ cung sa ho các nàng xem.

Chuyết Niên Quyên thở dài nói: “Hài tử hôm qua là của muội muội và biểu ca a. Đó tuy không phải do muội sinh nhưng là hoàng thượng ban cho muội muội cùng biểu ca làm can phụ can nương của hắn.”

Mã Phi Yến ngơ ngác nghe Bạch Mãn Ngọc cùng Chuyết Niên Quyên mỗi người nói một câu. Hóa ra hài tử hôm qua là của Trữ thân vương cùng Chu Lệ Mẫn được đặt tên là Chuyết Trữ Viên. Thế mà nàng lại nghĩ đó là hài tử của Cung Vô Khuyết cùng tiểu thiếp nào đó chứ. Nguyên lai là tiểu vương gia.

Đêm qua Chuyết Trữ Viên sốt cao khóc cả một đêm không ai ngủ được. Cung Vô Khuyết lo lắng đến mức thỉnh rất nhiều thái y đến xem. Thái y bảo hẳn sắp mọc răng nên mới hành bệnh. Đáng chết nhất chính là cứ khóc như vậy không bệnh cũng sẽ thành có bệnh a.

Thế là Mã Phi Yến đành phải vận y phục chỉnh tề mang theo Bạch Chỉ Ngân Chỉ đến Cung gia. Nói gì thì nói nàng vẫn mang danh phận là can nương của Chuyết Trữ Viên không thể chối bỏ được.

Bước vào tiền sảnh Cung phủ, Mã Phi Yến trước tiên đến chào hỏi Cung Lạc Thiên. Nàng vẫn là gọi hai tiếng phụ thân cho có lệ dù sao chưa hòa ly một ngày vẫn là nhi tức của người ta. Nàng mất trí người ta cho phép nàng ở lại nhà mẹ đẻ đã là khai ân lắm rồi.

Cung Lạc Thiên nhìn thấy Mã Phi Yến thì buồn rầu thở dài thường thợt. Hẳn hỏi thăm nàng một chút rồi lại cho nàng đến Hắc Nguyệt Cao Phong.

Mã Phi Yến được Bạch Chỉ Ngân Chỉ đưa đến một viện gần Vọng Nguyệt uyển nhất có tên Mãn viên. Bước đến gian phòng chính nghe được tiếng khóc khàn khàn của Chuyết Trữ Viên. Nghe cũng biết được hẳn khóc bao lâu rồi.

Nàng đẩy cửa tiếng vào bên trong. Hai tròng mắt thâm đen của Cung Vô Khuyết nhìn nàng liền nhoeo miệng nặn ra một nụ cười yếu ớt: “Yến nhi, nàng đến.”

“Ân” Mã Phi Yến bước đến bên cạnh Cung Vô khuyết nhìn Chuyết Trữ Viên trong tay hấn hỏi: “Người mệt rồi, để cho Bạch Chỉ Ngân Chỉ thay người.”

Viện của Cung Vô Khuyết đã số là nam nhân, sau chuyện của Trữ thân vương tạo phản thì tuyển thêm mấy nha hoàn mới không ai có kinh nghiệm chăm sóc tiểu hài tử. Tuyết Ly bụng cũng không nhỏ nên không thể thay được.

Cung Vô Khuyết có cho tuyển vài bà tử nữ mẫu nhưng Chuyết Trữ Viên không chịu một ai. Mỗi lần bọn họ đụng vào người hấn, hấn liền khóc to lên. Cung Vô khuyết bắt đầu dĩ phải tự chăm sóc, đến khi đi đón đoàn sứ thần liền phải làm phiền Tuyết Ly những mười tám ngày.

Cung Vô Khuyết mỉm cười hỏi Mã Phi Yến: “Nàng bế hấn một chút không?”

Mã Phi Yến nhìn tiểu hài tử khóc đến mặt đỏ hết cũng gật đầu. Nàng ngồi trên giường để Cung Vô Khuyết đặt Chuyết Trữ Viên lên tay của mình. Không biết thế nào vừa chuyển tay hấn liền không có khóc nữa mà chỉ là ‘hức hức’ ầm ứ vài tiếng.

Cung Vô Khuyết ngồi bên cạnh Mã Phi Yến ôm lấy nàng khẽ cười: “Vậy là hấn nhớ can nường nàng đấy. Đêm qua ta vốn bế hấn đến gặp nàng không ngờ nàng lại không buồn nhìn hấn. Về đến phủ lại khóc không ngừng nguyên lai là giận nàng.”

Mã Phi Yến nghe xong nhin không được phì cười một tiếng mắng nhẹ: “Ân nói linh tinh, người là nói hấn hay nói bản thân mình?” Nàng cũng thăm biết tiểu hài tử là cần có mẫu thân chăm sóc a.

Cung Vô khuyết biết nàng sẽ không thể vùng vẫy thế nên nhân cơ hội này hôn nàng vài cái: “Cả hai, Yến nhi ở lại với ta được không?”

Mã Phi Yến nghe được như vậy liền mắng tên lợi dụng cơ hội này vài lần trong bụng. Nhưng nếu là tình hình này thì nàng muốn rời đi cũng khó a. Mắt nàng lại nhìn tiểu hài tử trong tay rồi quay đầu nhìn Cung Vô Khuyết.

“Ta không ở lại với người, ta ở lại với Viên nhi.”

“Được.” Cung Vô Khuyết nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng. Chỉ cần nàng ở lại thì hấn yên tâm rồi. Hấn cời hài rồi rồi nằm lên giường ngủ một giấc. Tay cũng không quên đặt lên eo thon của nàng, khoe môi mấn nguyệt kéo cao.

Mắt thấy Cung Vô Khuyết cùng Chuyết Trữ Viên đã ngủ. Mã Phi Yến bảo Bạch Chỉ ôm Chuyết Trữ Viên đặt lên nôi tre nàng nhẹ nhàng lấy tay của Cung Vô Khuyết ra.

Lúc này Cung Vô Khuyết mở mắt ra ôm chặt lấy nàng hỏi: “Nàng lại muốn đi đâu, nếu lát nữa ta cùng Viên nhi tỉnh lại không thấy nàng thì phải làm sao?”

Mã Phi Yến khẽ hét vào mặt hấn hai chữ: “Tĩnh phòng.” Lúc này là đã là rất nhẹ nhàng rồi thế mà hấn cũng tỉnh lại cho được nữa.

Cung Vô Khuyết nhắm mắt lại ‘ừm’ một tiếng rồi buông nàng ra tiếp tục ngủ. Nếu hấn còn không ngủ sợ là không đủ sức ngày mai tiễn đoàn sứ thần mất.

Mã Phi Yến đi lung tung trong viện lại nghe được tiếng khóc có Chuyết Trữ Viên liền chạy về sợ hấn đánh thức Cung Vô khuyết. Ngân Chỉ đem sữa đến cho nàng dứt hấn uống. Vì hấn không chịu bất kỳ nữ nường nào nên chỉ còn cách này thôi.

Cách này thì hơi lâu nhưng đổi lại Chuyết Trữ Viên lại không khóc cũng không kén chọn mà uống hết. Nhìn cái môi nhỏ nhắn chếp chếp miệng mỗi khi nàng đưa muỗng nhỏ đến rất đáng yêu khiến Mã Phi Yến cười mãi. Đột nhiên nàng lại nhớ đến Mã Phục khanh cùng Mã Phục Hải.

Cung Vô Khuyết tỉnh lại cũng bước đến xem Mã Phi Yến cực kì đồ kị hỏi: “Nếu ta bệnh nàng có chăm sóc ta tận tình như vậy không?”

Mã Phi Yến lườm hắn một cái rồi tiếp tục đưa luôn muỗng cuối cùng cho Chuyết Trữ Viên nói: “Nếu người đáng yêu như hắn thì cũng có thể a.”

Cung Vô Khuyết bật cười nhưng được tiếng lập tức che miệng sợ làm Chuyết Trữ Viên giật mình lại khóc. Hắn ôm lấy Mã Phi Yến thâm tình nói: “Vậy ta phải cố gắng không để bản thân bị bệnh rồi.”

Thấy Mã Phi Yến không nói gì hắn lại nói: “Yến nhi, ta nhớ nàng chết được. Sáng mai phải tiễn đoàn sứ thần trở về rồi, nàng chăm sóc hắn không cần đi.” Hắn biết Thác Mộc Nhĩ nhất định sẽ bảo nàng đến tiễn a.

Mã Phi Yến phản đối: “Không được, mai ta nhất định phải đi.” Lúc đầu nàng cũng định viết thư nhưng cảm thấy không có thành ý, vẫn là trực tiếp nói là tốt nhất.

“Nàng không ở đây ai chăm sóc hắn?” Cung Vô khuyết đương nhiên không muốn nàng đi rồi.

“Có Bạch Chỉ Ngân Chỉ a.” Mã Phi Yến bình thản trả lời. Nàng phân phó Ngân Chỉ trở về phủ thông báo hôm nay nàng không về nhân tiện lấy y phục cho nàng.

Cung Vô Khuyết cũng không biết nên nói gì nữa. Chỉ là hắn biết Thác Mộc Nhĩ nhất định chết tâm.

111. Chương 111: Cự Tuyệt

Tối qua, Chuyết Trữ Viên ngủ trên nôi đặt bên giường của Mã Phi Yến. Cung Vô khuyết đương nhiên không bỏ qua cơ hội tốt này rồi. Hắn viện cớ ở lại trở giúp để nằm bên nàng. Bởi vì nàng ngủ rất say, gọi mãi vẫn không tỉnh nên hắn cũng là không yên tâm.

Cho dù nửa đêm Chuyết Trữ Viên có khóc đi chẳng nữa thì chỉ cần mang hắn đặt bên cạnh Mã Phi Yến hắn cũng sẽ không tiếp tục khóc. Nên quyết định như vậy là tốt nhất.

Sau khi giao Chuyết Trữ Viên cho Bạch Chỉ Ngân Chỉ. Mã Phi Yến cùng Cung Vô Khuyết đến hoàng cung tiễn đoàn sứ thần. Thác Mộc Nhĩ vừa thấy nàng cùng Cung Vô Khuyết ngồi trên ngựa liền có chút không vui, mâu tử tối hắn đi.

Mã Phi Yến gọi hắn đến một bên trò chuyện. Đương nhiên nàng không có thay đổi quyết định của bản thân rồi. Nàng còn mang vô số lý do để cự tuyệt những đề nghị của hắn đưa ra nữa.

Thác Mộc Nhĩ bất đắc dĩ để nàng tiễn hắn đến ra khỏi kinh thành rồi rời đi. Chỉ trách lúc đó hắn không phát hiện nàng là nữ nhân thôi. Đến lúc này đây hắn vẫn nghĩ bản thân mình gặp nàng trước Cung Vô Khuyết cơ.

Cung Vô khuyết thấy bóng dáng của đoàn sứ thần khuất xa trong lòng cực kỳ cao hứng. Từ đây không còn ai bám theo theo thể tử nhà hắn nữa.

Đúng lúc Cung Vô khuyết ở một bên cao hứng thì bên này Mã Phi Yến dẫm phải cành cây trượt chân ngã về phía sau. Đầu lún nửa đập mạnh xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Cung Vô Khuyết hốt hoảng không dám đưa nàng về Cung gia mà đưa về Mã gia. Nhỡ nàng lại mất trí nhớ lại căm ghét hắn một lần nữa thì nguy. Hắn vẫn là ngồi bên giường nhìn nàng cũng không dám lại giống lần trước nữa.

Lần này Mã Phi Yến hôn mê đến chiều liền tỉnh. Khi nàng mở mắt ra thấy được Cung Vô Khuyết ngồi đó nhìn mình. Nàng chớp chớp đôi mắt phượng mím cười nhìn hắn, gọi: “Khuyết.” Nàng đưa tay lên ý bảo hắn đỡ mình.

Cung Vô Khuyết cũng là thụ sủng nhược kinh nhưng rất nhanh hồi thần đỡ lấy nàng vội vàng hỏi: “Yến nhi, nàng vừa gọi ta là gì?”

Mã Phi Yến ôm lấy cười khúc khích nói: “Khuyết xin lỗi, ta quên mất chàng lại còn mang vòng ném đi nữa.”

Nói đến đây Cung Vô Khuyết nàng nhớ lại cao hứng bật cười to, âm lượng cũng là tăng thêm vài bậc: “Tốt quá, nàng nhớ ra là được rồi, vòng ta luôn mang theo bên người đợi nàng nguyện ý mang vào.”

Dứt lời Cung Vô khuyết mang vòng ra giúp nàng đeo lên. Mã Phi Yến nhìn thấy chiếc vòng liền cười khúc khích: “Ta không tháo xuống nữa, cũng sẽ không quên chàng.”

“Ừm.” Cung Vô Khuyết ôm lấy nàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Tay cũng không ngoan ngoãn mà kéo sợi dây trên trung y của nàng xuống.

Nụ hôn kia kéo dài tưởng như cả thế kỷ lại giống như chỉ trong một cái chớp mắt. Mã Phi Yến chịu không nổi liền đẩy hấn ra. Cung Vô Khuyết dời môi xuống cổ rồi đến một bên vai trần của nàng.

Mặt của Mã Phi Yến đỏ hết cả lên, nóng bừng, nàng càng đẩy hấn ra thì hấn càng ôm chặt lấy nàng. Hấn là đang làm cái gì đây, nhờ có người đến thì sao?

“Khuyết, dừng lại.”

“Yến nhi, nàng bỏ đối ta lâu lắm rồi.” Giọng của Cung Vô Khuyết lúc này nhẹ nhàng lại ngập tràn tình ý cùng dục vọng. Động tác cũng không hề dừng lại vẫn là ôm chặt lấy nàng chăm chỉ hôn lên từng tắc thịt mềm mịn kia.

Mã Phi Yến bị hấn chọc đến ngứa ngáy vặn vẹo người, vỗ vỗ vào bả vai của hấn nỉ non: “Khuyết, trở về phòng của chúng ta được không?” Dù gì cũng là lần đầu tiên đương nhiên nàng muốn ở phòng của mình rồi: “Chúng ta đến gặp phụ mẫu trước rồi trở về thôi.”

Cung Vô khuyết nghe vậy áp chế hỏa dục trong người đáp ứng một tiếng rồi nói: “Để ta ngửi mùi thịt thêm một chút nữa.”

Lát sau bọn họ y phục chỉnh tề bước ra tiền sảnh cáo từ hồi Cung phủ. Biết được Mã Phi Yến vì cú đập đầu kia nhớ lại, hai vị huynh trưởng vốn bị nàng hất hủi bấy lâu liền trêu ghẹo.

Mã Viễn Duẫn đưa tay vuốt cằm chép miệng thán: “Muội muội thực sự đã nhớ lại sao? Thật khó tin nha!”

“Có khả nghi.” Mã Viễn Luật cũng thêm miệng vào.

Mã Phi Yến không nộ mà nặn ra một nụ cười gian xảo nói: “VẬY để muội chứng minh một chút. Muội nhớ không lầm năm đó ca ca bị người ta hạ...”

Lời còn chưa dứt hai huynh trưởng của nàng đồng loạt hốt hoảng ngăn chặn lại: “Tin, tin rồi, muội muội không cần nói nữa, chúng ta tuyệt đối tin tưởng muội muội.” Bọn họ làm sao không biết nàng nói đến sự kiện gì kia chứ. Chỉ là chuyện này đối với một nam nhân mà nói chính sỉ nhục a, chưa kể còn có phụ mẫu thê nhi ở đây nữa.

Mã Phi Yến cười hả dạ cùng Cung Vô Khuyết rời đi.

Trở về Cung phủ việc đầu tiên chính là đến chỗ Cung Lạc Thiên. Cung Lạc Thiên biết tin nàng khôi phục trí nhớ cũng là vui mừng không thôi.

Đến Mãn viên đã nghe được âm thanh khóc lóc của Chuyết Trữ Viên, cả hai bước vào thấy Bạch Chỉ Ngân Chỉ luống cuống uy sữa cho hấn. Vừa thấy hai người các nàng đã đứng lên hành lễ.

Mã Phi Yến bước đến ôm lấy Chuyết Trữ Viên đang bốc mùi sữa nồng nặc trên người. Do Bạch Chỉ Ngân Chỉ là người đụng dao kiếm nên những chuyện này các nàng đương nhiên không biết rồi. Cũng do nàng hôn mê lâu như vậy.

Cung Vô Khuyết phất tay cho hai người lui xuống rồi cầm lấy chén sữa đưa đến cho Mã Phi Yến. Nếu Tuyết Ly không phải hoài thai hấn cũng không cần chia sẻ thê tử cho tên tiểu tử.

Mã Phi Yến đỡ hấn nín khóc rồi ngồi lên giường chậm rãi uy hấn uống sữa. Nhìn khuôn mặt mუმ mუმ lại ửng đỏ của hấn nàng lại khẽ cười.

“Yến nhi, chúng ta cũng sinh hài tử được không?” Cung Vô Khuyết đưa một tay ôm lấy nàng, cầm đặt lên vai nàng hạ giọng nói. Nhìn nàng cũng biết nàng thích hài tử a.

“Sinh làm gì, chẳng phải có rồi sao?” Mã Phi Yến không suy nghĩ nhiều liền phản đối. Một tiểu hài tử đã chăm sóc không chu toàn sinh nữa khác nào tự chịu chết đâu.

Cung Vô Khuyết nhìn Chuyết Trữ Viên hừ một tiếng rõ chua: “Hắn mang họ Chuyết không phải họ Cung. Sợ là sau này gặp hắn chúng ta vẫn còn phải thỉnh an nữa kia.”

Mã Phi Yến cười khê hôn nhẹ lên môi Cung Vô Khuyết: “Chuyện này để sau hắn nói đi, hiện chăm sóc Viên nhi đã không còn thời gian nữa rồi.”

Cung Vô Khuyết vốn được nàng hôn liền cao hứng nhưng nghe được câu kia tâm tình như bị dội một thùng nước vậy. Đôi mắt nhìn Chuyết Trữ Viên đã xuất hiện hơn một tia ganh tỵ rồi. Giờ hắn đó hiểu vì sao nàng lúc nào cũng ganh tỵ với Mã Phục Khanh Mã Phục Hải rồi.

Đến lúc ngủ, hắn ôm lấy nàng nỉ non: “Yến nhi, ta đói.”

Mã Phi Yến vỗ vai cái vào cái tay hắn đang đặt trên người mình khê cự tuyệt: “Chàng ngủ đi sẽ quên đói thôi.” Nàng bế Chuyết Trữ Viên cả buổi một muốn xiu hắn còn làm phiền nàng nữa.

Cung Vô Khuyết nghe được liền đen mặt lại, thế nào gọi ngủ sẽ quên. Nàng ngủ bên cạnh hắn thế này làm sao quên được. Không nói một lời áp nàng xuống thân dưới hung hăng ngậm lấy phiến môi của nàng, biểu tình chính là không buông tha.

Mã Phi Yến cũng là hết cách, không nghĩ đến hắn đã bao nhiêu tuổi rồi cũng còn tồn tại tính tình tiểu hài tử này. Nàng cũng thuận theo hắn mở miệng nghênh đón tấn công của hắn.

Ngay lúc Cung Vô Khuyết định vươn tay kéo cái yếm trên người nàng thì Chuyết Trữ Viên ở trong nôi tre khóc toán lên. Mã Phi Yến liền phải đẩy Cung Vô Khuyết ra ôm lấy hắn xem tình hình. Cung Vô Khuyết nhìn hắn như kẻ địch ngoài sa trường vậy, hận không thể lập tức tổng hắn trở về Trữ vương phủ.

Hóa ra Chuyết Trữ Viên là ngủ không ngoan nên tay đưa ra ngoài bị mũi chích khó chịu nên mới khóc. Mã Phi Yến vừa dỗ hắn vừa hát. Hắn nằm trong lòng nàng đôi mắt nặng nề trụ xuống. Cung Vô Khuyết tựa đầu lên đùi nàng bên này đã ngủ mất tiêu khiến Mã Phi Yến phì cười.

112. Chương 112: Hoan Hỉ

Sáu năm sau.

Mã Phi Yến ngồi ở trên nhuyễn tháp của thánh tử trong Vọng Nguyệt uyển kể cho đám hài tử nghe chuyện (Luna: Cô bé lọ lem). Sau khi kể xong nàng hỏi.

“Qua câu truyện trên các người thích nhân vật nào?”

Thiết Hạ, nữ nhi của Tuyết Ly, cùng Quán Anh, nữ nhi của Ngân Chỉ cùng ám vệ đã từng chém nàng lúc nàng xông vào Vọng Nguyệt uyển, đồng thanh đáp: “Thích hỏi cô nương.”

Chuyết Trữ Viên, Cung Tiêu, Cung Vệ, Thế Lịch, nam hài của Thế An cùng Bạch Chỉ, lại nói: “Thích hoàng tử.”

Thiết Hạ bĩu môi khinh bỉ đám nam hài: “Hoàng tử có gì hay ho, không có hài thủy tinh không có váy đẹp.”

“Đúng vậy, không có hỏi cô nương hoàng tử không có người cùng khiêu vũ.” Quán Anh cũng đồng tình nói.

“Sai, hoàng tử có rất nhiều nữ nhân cùng hắn khiêu vũ.” Chuyết Trữ Viên to mồm phải bác.

“Nhưng hoàng tử lại không thích bọn họ nha.” Thiết Hạ cao hứng nói.

Bên này Quán Anh cũng là đắc ý ra mặt: “Hoàng tử chỉ muốn hỏi cô nương nha.”

Đám nam hài nghe như vậy đồng loạt nhìn Mã Phi Yến. Vì sao lúc này Mã Phi Yến kể y phục đẹp dễ của hôn cô nương lại không kể đến y phục của hoàng tử. Giờ đây bọn họ muốn phản bác cũng không được nữa rồi.

Mã Phi Yến nhìn mặt bánh bao phụng phịu của đám hài tử cùng vẻ đắc ý của hai nữ hài bên dưới cười lại tiếp tục hỏi: “Có ai cho ta biết, nếu đúng mười hai giờ hôn cô nương không trở về sẽ có chuyện gì xảy ra?”

Thế Lịch giơ tay phát biểu, sau khi được đồng ý hân liên nói: “Nếu không trở về thì sẽ mất hết y phục đẹp.”

“Nếu là mất hết y phục đẹp hôn cô nương sẽ không bằng hoàng tử rồi.” Cung Vệ vỗ tay bình tĩnh đại ngộ, sáng mắt đắc ý nhìn hai tiểu nữ oa vừa phản bác mình.

“Nga, vậy nếu là ta, ta sẽ để hôn cô nương không thể trở về trước mười hai giờ.” Cung Tiêu hả dạ cười ha ha vài tiếng. Như vậy hai nữ oa bên kia sẽ không thể đắc ý được nữa.

Chuyết Trữ Viên nhếch môi nhìn đám hài tử nhỏ hơn mình một lượt rồi mới nói: “Giờ thì hoàng tử cùng hôn cô nương ai thắng đã có kết quả rồi. Nếu hoàng tử sau mười hai giờ đêm không trở về cũng sẽ không bị mất y phục đẹp.”

Thiết Hạ cùng Quán Anh nhìn đám nam hài đầy phần nộ, đôi môi nhỏ mím chặt không nói nên lời. Lý nào lại bất công như vậy chứ, các nàng sắp khóc rồi đây này.

Mã Phi Yến vốn định răn dạy đám hài tử không nên về khuya đột nhiên lại cảm thấy tình huống bị chuyển xấu liền nói: “Các người nói đi đâu rồi, đích xác là nếu trở về sau mười hai giờ đêm sẽ bị mất hết y phục đẹp. Đây là để các người nhớ phải biết hồi phủ đúng giờ nếu không bản thân sẽ phát sinh rắc rối, có biết chưa?”

Sợ bị đám tiểu yêu tinh này phản bác nàng lập tức bổ sung thêm: “Cho dù là nam hay nữ đều cũng sẽ gặp rắc rối, không có trường hợp ngoại lệ.”

“Đã biết.” Đám hài tử trảm miệng một lời ngoan ngoãn đáp. Hóa ra là như vậy.

Mã Phi Yến nhấp một ngụm trà hài lòng lại hỏi: “Vậy có ai nhận ra điều bất hợp lý trong câu truyện không?”

Đám hài tử cau mày bày ra bộ dáng suy tư cực kỳ đáng yêu. lát sau liền đồng thanh đáp: “Đôi hài không biết mất.” Hoàng tử có thể từ đôi hài tìm ra hôn cô nương cơ mà.

Mã Phi Yến gật đầu: “Đúng đây chính là sai sót nhỏ, cũng có nghĩa nói, trong một đời người ai cũng từng phạm sai lầm nhưng phải dũng cảm nhận sai lầm của mình rồi sửa chữa có biết hay không?”

“Đã biết.” Đám hài tử lại đáp.

Quán Anh nghe được liền đứng lên cáo trạng: “Vây lần trước ta thấy Viên ca ca lên lút cá cược với Vệ ca ca cùng Tiêu đệ đệ rằng lần này Cung bá mẫu nhất định sinh tiểu đệ đệ. Viên ca ca còn bảo nếu thua mỗi người phải thua một món.” Nàng vì nghe được liền muốn đi cáo trạng vì Cung phủ cấm cá cược nhưng lại bị mẫu thân gọi trở về nên quên mất. Nàng nghĩ đây là nàng sai nên mới tự thú.

Ba tên nam hài vừa bị điểm tên nghe được phản ứng đầu tiên đó chính là nhìn trước ngó sau, sau khi không thấy bóng dáng của Cung Vô Khuyết mới an tâm thở phào nhẹ nhõm. Cũng không thể trách bọn họ a, bị Cung Vô Khuyết nghiêm khắc phạt mãi nên cũng đã hình thành thói quen cảnh giác như vậy. Bọn họ là muốn có tiểu đệ đệ chơi cùng mình a. Nếu là có muội muội liền sẽ như hai nữ oa này suốt ngày chỉ biết mách lẻo, không thích chút nào.

Không ngờ lúc này Cung Vô Khuyết bước vào nghe được, đôi mắt lạnh quét hết qua đám hài tử rồi dừng lại trên người ba tên mới bị điểm danh, lạnh giọng hô: “Đứng lên.”

Đám hài tử nghe được lệnh đồng loạt đứng thẳng người. Mọi người đều nhìn về phía Quán Anh như thể nàng là tội nhân thiên cổ vậy. Quán Anh lại không cảm thấy bản thân sai phạm nên vẫn thờ ơ trước những cái nhìn đó. Thiết Hạ nắm tay Quán Anh như tiếp thêm sức mạnh, chứng tỏ không làm sai thì không sợ.

Mã Phi Yến vội đứng lên kéo tay Cung Vô Khuyết: “Khuyết, chàng mời về sao, mau đến đến uống tách trà nhuận hầu trước.” Tay nàng ra hiệu để đám hài tử lui xuống.

Cung Vô Khuyết vừa xoay lưng thì đám hài tử vô thanh vô sắc tẩu tẩu mắt. Hắn nhìn ra phía cửa lại nhìn Mã Phi Yến: “Nàng bao che như vậy là không tốt đâu.”

“Là chàng nghiêm khắc quá rồi.” Mã Phi Yến cười hì hì. Nàng cũng biết hần thân là võ tướng nên từ nhỏ được giáo huấn rất nghiêm, nhưng lại không nhẫn tâm thấy hài tử của mình chịu khổ a.

Cung Vô Khuyết vươn tay vuốt ve cái bụng to tròn của nàng, khom người hôn nhẹ lên: “Sau này đối với nữ nhi ta sẽ không khắt khe như vậy.”

“Chàng khẳng định đây là nữ hài?” Mã Phi Yến cười hì hì chăm chọc Cung Vô Khuyết. Năm đó nàng sinh Cung Vệ chẳng phải hần cũng nói câu này sao.

Mặt của Cung Vô Khuyết triệt để đen thui, hần kéo nàng vào lòng hết nửa ngày trời mới nói: “Nếu không phải lại cực nhọc nàng giúp ta tìm nữ hài rồi.” Đám tiểu tử này chỉ biết chọc tức hần thôi, vẫn là có nữ hài tốt.

Mã Phi Yến nuốt ngụm nước bọt, nói vậy là không có nữ hài hần sẽ biến nàng heo nái sao? “Ha ha, lần này nhất định là nữ hài mà.”

Cung Vô Khuyết hài lòng cười: “Nàng biết thế thì tốt.”

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Cung Vô Khuyết nhớ đến lúc hần ôm Mã Phục Khanh cũng hy vọng bản thân cùng nàng có một nam hài. Rồi đến lượt Mã Phục Hải cùng Chuyết Trữ Viên hần vẫn là mong ước như vậy.

Lúc đó Mã Phi Yến mắng hần trọng nam khinh nữ, bảo hần nhất định sau này sẽ hối hận. Hần vẫn mặc kệ nàng, hần thích nam hài nha.

Nhưng là...

Chuyết Trữ Viên càng lớn càng không cho hần đến gần thê tử. Mỗi lần thấy hần đến gần liền kéo nàng sang chỗ khác. Hần nghĩ mau mau nghĩ cách mang tiểu tử này tống về Trữ vương phủ. Vẫn là có hài tử của mình mới tốt.

Khi có Cung Tiêu tên tiêu tử này không cho hần đến gần, thậm chí tận lực bài xích hần. Sau đó còn hùa theo Chuyết Trữ Viên mỗi đêm đều tách hần khỏi thê tử. Lúc này trong lòng hần liền xuất hiện ý nghĩ muốn có nữ hài mà thôi, đám nam hài toàn bộ đều là vô lương tâm.

Cung Vệ chào đời chính là dập tắt tia hy vọng cuối cùng của hần. Tên tiểu tử này hết thấy hần đến gần thê tử chính là khóc đến khan cả tiếng. Đợi tên tiểu tử này ngủ hần mở đến bên thê tử thì nàng cũng ngủ mất. Từ đó hần thê về sau không dám mơ mộng hy vọng vào nam hài nữa.

Vẫn là sinh nữ hài tốt.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Một hôm đến thượng thư phủ chơi. Cung Lạc Thiên vừa xuống xe ngựa đã tìm Mã Tuấn Vĩnh đi đánh cờ. Tô thị cùng Tề thị loay hoay trong bếp nấu vài món. Chuyết Niên Quyên cùng Bạch Mãn Ngọc cũng là đến trừ phòng giúp đỡ.

Mã Phục Khanh cùng Mã Phục Hải nghe Cung Vô Khuyết đến liền chạy như bay ra ngoài ôm lấy hần như thấy vàng. Chuyết Trữ Viên nhìn thấy liền bĩu môi: “Thật không thể hiểu được can phụ có mị lực gì mà hai người các người cứ bám lấy không buông.”

Cung Tiêu rùng mình một trận, mỗi lần phụ thân ôm hần chính là hần thấy bản thân như đang thụ hình cực kỳ thống khổ: “Đều là đại nam nhân thể mà ôm ấp nhau giữa thanh thiên bạch nhật thể này còn ra thể thống gì.”

Cung Vệ tung tăng ở phía sau nắm tay Mã Phi Yến nói: “Đứng gần phụ thân chỉ có mỗi gia pháp thôi tuyệt không có gì tốt đẹp cả.” Ở cùng mẫu thân chỉ có ăn thể mới là cuộc sống a.

Khóe miệng của Cung Vô Khuyết liên tục co rút không ngừng. Nếu đám hài tử này ngoan ngoãn như Mã Phục Khanh Mã Phục Hải có phải là tốt hay không. Ngược lại chính là toàn khiến hắn tức điên. Hắn đã hiểu được vì sao Mã Tuấn Vĩnh là yêu thương Mã Phi Yến như vậy.

Vẫn là có nữ hài tốt.

Hắn mỗi tay bế một người trừng mắt nhìn đám tiểu hài nhà mình, hung hăng ban bố lệnh phạt: “Các người tối nay mỗi người đứng tấn một nén hương cho ta. Nếu là đứng không nổi ngày mai tiếp tục.”

Ba tên nghe được liền thụ sủng nhược kinh nhìn vào bụng của Mã Phi Yến nói:

“Tiểu đệ đệ có thấy gì không, phụ thân chính là như vậy a.”

“Không sao, sau này có chúng ta làm ca ca tốt nhất định cùng tiểu đệ đệ chịu phạt nha.”

“Nhất định không được là tiểu muội muội có biết không?”

Mã Phi Yến cười khúc khích nhìn khuôn mặt đen không thể đen hơn của Cung Vô Khuyết. Nàng cũng không hiểu nổi vì sao đám hài tử vẫn là cứ thích chống đối hắn nhưng khi không thấy lại luôn miệng hỏi không ngừng.

“Các người nếu còn châm lửa mẫu thân cũng không thể giúp được nha.”

Chuyết Trữ Viên hiểu được lập tức bắt trước Cung Lạc Thiên nói: “Hôm nay đẹp trời ta đi tìm gia gia thỉnh giáo vài thế cờ mới được.” Nói xong chạy đi mất dạng.

Cung Tiêu Cung Vệ thừa hưởng cá tính ngoan cố của Cung Vô Khuyết vẫn đứng ở đó không ngừng khiêu khích.

“Phụ thân không nên cố chấp như vậy, gia gia chẳng phải nói Cung gia thiếu nam hài sao.”

“Đúng a, phụ thân cố chấp như vậy thì được gì, đến cùng cũng là tiểu đệ đệ đáng yêu như chúng ta thôi.”

“...”

Cứ thế mỗi người một câu Mã Phi Yến cười không ngừng miệng, Cung Vô Khuyết lại tức giận không biết nói gì hơn. Giờ phút này hắn thực sự hối hận rồi, chỉ biết thật lớn gào thét trong lòng một câu.

Hắn muốn có nữ hài a...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-the>